

Hân Như

ĐIỀU BÍ MẬT

the secret

tiểu
thuyết

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Hân Như

ĐIỀU BÍ MẬT

the secret

tiểu
thuyết

Quảng Văn

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

ĐIỀU BÍ MẬT

Tác giả: Hân Như

Giá bìa: 89.000 đ

Công ty phát hành: Quảng Văn

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Số trang: 448

Ngày xuất bản: 14/2/2014

Ebook miễn phí tại : www.SachMoi.net

Giới thiệu

Nếu có ai nói rằng, tình yêu là một giấc mơ đẹp thì câu chuyện tình của “Điều bí mật” là một giấc mơ tuyệt vời.

Chàng là một người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường. Nàng dịu dàng, biết hi sinh dù mang vương miện của một Siêu Đầu Bếp. Họ đến bên nhau trong thù hận, hiểu lầm, bị cuốn đi trong vòng xoáy của toan tính quyền lực và tiền bạc. Để rồi cuối cùng mới chợt nhận ra nhau giữa bộn bề mưu toan để quay về bên nhau khi hai trái tim không bao giờ thôi nhung nhớ.

Trong không khí lãng mạn của mùa nôi tiếp mùa, Hà Nội làm nền cho câu chuyện tình yêu trắc trở nhưng đầy lãng mạn của họ

Trở thành người giúp việc trong gia đình ông bà Phương, Linh cũng bắt đầu mối duyên phận kì lạ với Đại - một giám đốc mạnh mẽ, đáng tin cậy nhưng không kém phần hào hoa và phong lưu. Những mâu thuẫn và hiểu lầm khiến Linh càng thêm e dè và muốn tránh xa Đại hơn. Nhưng lý trí của cô lại không thể điều khiển nổi những nhịp đập của trái tim, khi hình bóng anh dần trở nên to lớn hơn trong lòng cô. Trải qua rất nhiều chuyện, thân phận Vua đầu bếp của Linh cũng dần hé lộ, kèm theo những bí ẩn về những lời nói dối được che đậy của chính cô và Lâm - em trai của Đại. Linh có tìm được hạnh phúc của mình, nhất là khi Cường - tình cũ của cô cứ tiếp tục khiến cuộc sống của Linh ngày một thêm

đảo lộn? Một nhân vật mới tên Phong cũng xuất hiện đi cùng những âm mưu chực chờ làm tan nát một gia đình....

Để tìm thấy một khoảng trời xanh, đôi khi người ta phải trải qua những ngày bão tố. Linh bị đẩy vào một vòng xoáy của những ghen tuông của những người đàn ông yêu cô, và chính vì thế cô đã tự khép lòng và đẩy mình ra khỏi tình yêu đích thực của mình. Con người, quả thực không thể đánh giá bằng vẻ bề ngoài và những lời nói đầu môi. Và Linh hoang mang trước việc cô nên nắm tay ai để đi chung một con đường với mình tới suốt cuộc đời.

Một câu chuyện tình còn dang dở và trắc trở, đang chờ đợi bạn trong tập 1 của "Điều bí mật", chắc hẳn sẽ không làm bạn thất vọng với thứ văn phong giàu biểu cảm và kịch tính quen thuộc của Hân Như.

Với Điều bí mật, Hân Như tiếp tục khai thác tình yêu đôi lứa, tuy nhiên, đó không phải là tình yêu đẹp và lãng mạn như trong Chỉ có thể là yêu mà một tình yêu có nhiều trắc trở và sóng gió hơn. chàng là người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường, trách nhiệm, giấu sự sâu sắc vào trong vỏ bọc công tử đào hoa. Nàng dịu dàng, biết hy sinh dù mang vương miện một Siêu Đầu Bếp. Họ - hai con người ấy nhờ duyên phận trái ngang mà gặp gỡ.

Tình yêu của đôi nhân vật chính bắt đầu từ hiểu lầm và thù hận. Nữ chính Linh làm giúp việc tại gia đình có ba cậu con trai với ba tính cách hoàn toàn trái ngược. Giữa ba chàng trai ấy, Linh quay cuồng trong toan tính và những cảm xúc yêu thương. Người cô yêu lại chính là người cô căm hận còn người yêu cô tha thiết lại chỉ thể thâm lạnh quan tâm. Tình yêu của họ bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp bí mật, những tưởng khi đã giữ chặt tay nhau cũng là lúc phải rời xa. Những tưởng bí mật này được hé lộ nhưng ai ngờ đó vẫn chưa phải là sự thật cuối cùng. Lạc mất để rồi lại tìm thấy.

Điều bí mật cho ta thấy hiểu những ai yêu thật sự chân thành cuối cùng sẽ tìm được nhau cho dù có mất bao thời gian đi chăng nữa. Trải qua biết bao thử thách, rồi họ sẽ tìm thấy nhau và với tình yêu thật sự, chẳng bao giờ là quá muộn. Các nhân vật trong Điều bí mật, dù tàn nhẫn, dù toan tính, nhưng mỗi người đều mang trong mình khát khao được yêu thương, khát khao được thấu hiểu. Trong Điều bí mật, độc giả dễ dàng nhận ra một Hà Nội mùa nôi tiếp mùa, không khí lãng mạn của Hà Nội làm nên cho câu chuyện tình đầy trắc trở của họ. Với truyện của Hân Như, đôi khi Hà Nội tưởng như thân thuộc lại có những bất ngờ thú vị. Sở thích cá nhân của tác giả là nấu ăn cũng được đưa vào truyện. Để người đọc cảm nhận được, bếp núc là công việc vô cùng thú vị và người giữ lửa được cho căn bếp cũng chính là người có thể giữ ấm hạnh phúc gia đình.

Vẫn giọng văn mạnh mẽ, cá tính thường thấy, Hân Như trong Điều bí mật là người kể chuyện xuất sắc đến kinh ngạc. Với lối viết dày tình tiết, giàu cảm xúc và chín chắn, Hân Như đã đi vào lòng độc giả bằng ngòi bút hồ hởi, nhiệt thành như phong cách đặc trưng vốn có của cô. Độc giả có thể nhận thấy sự trưởng thành trong ngòi bút của Hân Như trong Điều bí mật và không khỏi thích thú bởi trí tưởng tượng và sáng tạo của cô gái nhỏ bé này. Các tác phẩm đã xuất bản của Hân Như như: Chỉ có thể là yêu, Yêu không hối tiếc, Giấu anh vào trong nỗi nhớ của em đi.

PHẦN 1

TRÁI TIM NHIỀU NGĂN

CHƯƠNG 1

NGÔI BIỆT THỰ MÀU RÊU

Đó là một buổi sáng cuối tháng Mười, trời có sương và hơi se lạnh. Cả con phố nhỏ vẫn ngủ im lìm, chỉ có hàng cây lá chừa mình thức giấc theo tiếng lá bay xào xạc. Trong không khí ẩm ướt của ban mai thoang thoảng hương ngọc lan khiến ai đi qua đều cảm thấy thanh tịnh lạ lùng. Dọc hai bên phố là hai hàng xà cừ cổ thụ cao lớn, thân cây chằng chịt những vết sẹo. Những tán lá vươn cao đan vào nhau thành tầng tầng lớp lớp. Mùa hè, đứng từ dưới đường nhìn lên sẽ thấy hàng trăm cổng vòm lớn xếp dọc theo con phố nhỏ, hiếm hoi lắm mới có một tia nắng lọt qua, chiếu xuống mặt người.

Làm bạn với hàng cây và con phố là những ngôi biệt thự cũ kỹ với tường rào sắt cao, những khoảng sân vườn lớn. Trong mỗi mảnh vườn đều có vô số những chậu hoa, cây cảnh, có mảnh vườn còn đặt cả hòn non bộ, bàn uống trà và những chiếc xích đu xinh xắn. Đâu đó có tiếng chim hót vọng ra. Những ồn ào của xe cộ và phố xá dường như chẳng bao giờ lọt được tới đây.

Lúc này, đứng trước cổng ngôi biệt thự ở cuối con phố là một cô gái ăn mặc quê mùa, nước da hơi đen, hai hàng lông mày rậm, đôi mắt to và sâu, nhìn lâu sẽ thấy có cảm giác buồn bã, u uất. Cô gái này chỉ chừng ngoài hai mươi tuổi, mặc chiếc áo sơ mi trắng đã ngả màu, tay xách theo một túi du lịch xanh da trời cũng có vài chỗ đã sờn rách.

Cô gái đứng trước cổng sắt lớn của ngôi nhà rất lâu, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn lên vị trí chuông gọi cửa nhưng cứ chần chừ mãi không dám tiến lên. Sau đó, có lẽ cảm giác trời vẫn còn hơi sớm, cô bèn lùi lại, ngồi xuống gốc bằng lăng với dáng vẻ vô cùng mỏi mệt. Ngồi một lúc, cô lấy từ trong túi xách ra một tấm hình nhỏ, cứ thế dán mắt vào nó. Nước mắt chảy ra từ lúc nào, nhưng cô không lau đi.

Có tiếng xe máy nổ vang tiến lại gần khiến cô gái như người trong mộng giật mình tỉnh lại. Một chiếc mô tô phân khối lớn dừng trước cổng, một thanh niên mặc áo đen, đầu đội mũ bảo hiểm che kín cả khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lùng bước xuống. Chàng trai dựng xe rồi tháo mũ ra, hai tay bám vào cổng sắt, leo lên bước xuống. Vài giây sau, cánh cổng từ từ mở ra, xuất hiện phía sau đúng là chàng trai ấy. Anh ta định dắt chiếc xe vào thì mới phát hiện ra cô gái nhà quê kia đang nhìn mình

chầm chầm. Anh ta “hừ” một tiếng đầy bức bối, sau đó dắt xe vào cánh cổng đang từ từ khép lại.

Từ đầu đến cuối, cô gái trẻ không nói một lời nào mà chỉ yên lặng chờ đợi. Cũng sắp đến giờ những người trong ngôi nhà này thức dậy rồi.

Quả nhiên, chừng mười lăm phút sau, cánh cổng sắt lại mở ra một lần nữa, một phụ nữ trung niên bước ra, tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô.

- Sao cháu tới sớm vậy? Bác tưởng đến trưa cháu mới lên?

- Cháu đi nhờ được xe nên đến sớm bác ạ!

- Ồ, thôi vào nhà đi, chừng nào bà chủ nhà dậy thì bác sẽ dẫn cháu đi gặp. Bác có nói qua chuyện của cháu rồi, nhưng bà ấy nói phải xem cháu thế nào đã rồi mới quyết.

Cô gái gật đầu, nhoẻn miệng cười để lộ ra hàm răng trắng tinh, đều tăm tắp.

Khuôn viên ngôi biệt thự có vẻ rộng hơn tưởng tượng với màu xanh mướt mắt của cây cảnh. Giữa vườn có một hồ nước, giữa hồ có một mái đình hình lục giác, ở trong đình kê một bộ bàn uống trà. Đường ra đình là một cây cầu gỗ sơn đỏ. Dưới hồ nước có vài cụm hoa súng trắng, lẫn trong đó vẫn còn mấy lá sen già chưa kịp lụi tàn. Ngay góc sân bên hồ có một cây si già, rễ đâm xuống tua tủa. Dưới gốc cây si ấy có một chiếc xích đu màu trắng nổi bật hẳn lên trong màu xanh mướt của cây.

Ngôi biệt thự màu rêu với dáng vẻ cũ kỹ khuất sau khoảng vườn tĩnh lặng ấy. Những gam màu lạnh khiến ngôi nhà toát lên một vẻ ảm đạm khó nói. Nhìn nó người ta sẽ nghĩ ngay rằng: dường như cuộc sống ở đây cũng lặng lẽ và buồn chán như vậy.

Bước trên con đường dẫn vào khoảng sân rộng, cô gái gần như không thể rời mắt khỏi hai hàng cẩm tú cầu trồng hai bên. Chủ của ngôi nhà này có lẽ là người rất yêu hoa và cây cảnh nên giữa màu xanh mướt của những cây vạn tuế, nhật quỳnh,... còn có cả sắc đỏ của hoa hồng, sắc vàng tươi của hoa cúc hay những mảnh màu rời rắm và kiêu kỳ do những nhánh lan rừng mang lại.

- Đi, vào đây cháu.

Tiếng người phụ nữ ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô gái. Hai người đi men theo một lối nhỏ lát bằng gạch đỏ ở bên hông ngôi biệt thự.

Mở cánh cửa sắt nặng nề ở phía sau ngôi nhà, người phụ nữ trung niên dẫn cô đi vào bếp, qua một đoạn hành lang ngắn, cuối cùng mở cửa một căn phòng nhỏ tối om ngay gần chân cầu thang. Người phụ nữ vẫy tay ra hiệu cho cô gái đi vào và nói:

- Đây là phòng của bác, sau này cháu sẽ ở đây. Nhà tắm và bếp ăn ở ngay bên cạnh. Cháu rửa mặt mũi đi rồi ra phụ bác dọn dẹp, nấu bữa sáng. Bác chỉ hướng dẫn cho cháu một ngày hôm nay thôi, sáng mai bác sẽ về quê. Cháu ở lại cố gắng nhé!

- Vâng, cháu nhớ rồi! - Cô gái hít vào một hơi thật sâu rồi gật đầu đầy kiên quyết.

~oOo~

- Linh, em định làm vậy thật sao? Bé Thiên Ý không thể xa em một ngày được, em biết điều đó mà.

- Nếu sống mãi với em thế này, nó sẽ không có tương lai gì cả. Em muốn cho nó một cuộc sống tốt

đẹp hơn.

- Cuộc sống tốt đẹp? Nếu chỉ cần như vậy thì anh tự tin là anh có thể đem lại cho em và Thiên Ý.
- Em đã quyết định rồi. Anh và bác gái giúp em lo cho Thiên Ý ít bữa, em sẽ sớm quay lại.
- Linh...
- Em xin lỗi anh, anh Kiên.

Tiếng mở cửa khiến Linh giật mình thoát khỏi suy nghĩ miên man. Bước vào là người phụ nữ ban sáng đã dẫn cô vào đây, cũng chính là người cùng quê với cô, người đã đồng ý nhường lại cho cô làm người giúp việc trong ngôi nhà này. Cô mang ơn bác ấy. Người phụ nữ quê mùa ấy tên là Hiền.

Bây giờ đang là buổi trưa, cả nhà chủ đã đi ngủ sau bữa cơm do chính tay cô làm để chứng tỏ khả năng của mình. Bác chủ nhà có vẻ ưng ý Linh nên đã đồng ý cho cô ở lại ngay.

- Cháu thấy ở đây thoải mái chứ? - Bác Hiền ngồi xuống đầu giường hỏi, trên mặt có chút lo lắng.
- Tốt lắm bác ạ! - Linh gạt đầu cười.

Thấy bác Hiền có vẻ không tin tưởng những lời mình nói, cô lại nói tiếp:

- Cháu thật sự nghiêm túc với việc này. Bác đồng ý giúp cháu, cả đời này cháu phải mang ơn bác.
- Bác không phải muốn nói chuyện ơn huệ gì cả, mà hơn nữa nếu nói chuyện ấy thì bác phải là người cảm ơn trước. Vợ chồng ông bà Phương ở đây là người rất tốt bụng, bác không muốn làm việc gì thất đức ảnh hưởng tới họ.

- Những gì cháu nói với bác là sự thật. Nếu bác thương cho hoàn cảnh của cháu thì mong bác giúp cháu.

- Thôi được rồi. Thực ra vì họ tốt bụng nên bác cũng không ngại để cho cháu vào đây làm. Nhưng dù sao người giúp việc thì vẫn mãi là người giúp việc, cơ cực và tủi nhục lắm cháu ạ!

- Cháu hiểu.

- Sáng mai bác sẽ về quê, cháu ở lại cố gắng nhé! Hai bác chủ thì không sao. Bác trai là bộ đội đã nghỉ hưu nhưng cũng đi suốt, còn bác gái thì bận bịu cả ngày với đứa cháu ngoại nên không có thời gian cơm nước và dọn dẹp nhà cửa. Máy cậu con trai thì trái tính trái nết một chút, cháu chỉ cần nhẫn nại là được. Cũng may là một cậu đã ra ở riêng, một cậu cũng đi suốt không về, chỉ có cậu út vẫn còn sống cùng ông bà ấy thôi.

Bác Hiền thở dài một tiếng khi nói tới mấy đứa con chủ nhà, dường như chính bác cũng khó lòng mà chịu đựng được tính nết của những anh con trai nhà này, mà theo bác thì không có được một chút tính tốt nào của bố mẹ cả.

~oOo~

Hôm nay, ông bà Phương dậy sớm hơn mọi khi. Chủ nhật, theo thường lệ sẽ là ngày các con của ông bà về nhà đông đủ. Ngoại trừ cô con gái cả hiện đang cùng chồng tu nghiệp ở nước ngoài thì hai ông bà còn ba cậu con trai nữa, hai trong ba người đã trưởng thành và ra ở riêng, còn lại cậu út vẫn sống cùng bố mẹ. Mặc dù nhà còn rộng rãi nhưng ông bà Phương rất khuyến khích con cái tự lập.

Ông Phương là đại tá quân đội đã nghỉ hưu được nhiều năm. Từ khi về nhà, ông thích trồng và

chăm sóc cây cảnh, thường ngày ông hay đi chơi cờ cùng mấy người bạn hưu trong tổ dân phố, đến bữa mới về ăn cơm. Ông hay mặc bộ quần áo bộ đội đã cũ sờn và bạc phếch, đầu đội mũ cối, đi chiếc mi-pha sẫm từ những năm chín mươi. Ông dùng chiếc xe đạp đó để đi khắp thành phố thăm hỏi đồng đội. Mọi người trong gia đình này đều rất kính sợ ông.

Bà Nguyệt ngày trước là con gái thành phố, xinh đẹp, duyên dáng, mười tám tuổi đã lấy ông. Hai ông bà lấy nhau được hai tháng thì chiến tranh biên giới Tây Nam nổ ra. Ông phải vào chiến trường, còn bà làm công nhân ở nhà máy xe đạp Thống Nhất. Sau khi Tư lệnh Kim Tuấn hy sinh tại Campuchia, quân đoàn 3 mà ông tham gia được điều động về phòng thủ ở chiến trường Đông Bắc. Trong suốt thời gian tham gia hai cuộc chiến tranh, ông rất ít khi xin nghỉ phép về nhà. Chỉ mỗi lần theo chỉ huy về Hà Nội họp ông mới tranh thủ ghé qua nhà, nghỉ lại một đêm rồi sáng sớm hôm sau lại vội vã về đơn vị ngay. Hai người con của ông bà Phương là Nguyễn Đại và Nguyễn Lâm đều ra đời trong những tháng ngày khó khăn trùng trùng ấy.

Chiến tranh biên giới khép lại, ông Phương được điều động trở về Hà Nội. Ngày trở về, ông đem theo một đứa bé gái. Ban đầu hàng xóm không biết, bàn tán rằng ông đóng quân ở xa rồi có con rơi con vãi. Đứa con gái ấy lớn hơn con trai cả của ông hai tuổi. Ông nói rằng đó là con của một đôi vợ chồng trẻ từng cu rơ mang đùm bọc ông trong một lần ông bị thương, lạc đơn vị. Cha mẹ nó qua đời trong một trận lũ quét. Ông đã gửi con bé cho một gia đình ở gần đơn vị cu rơ mang, bây giờ mới đưa nó về nhà theo ông. Thằng Đại khi ấy mới chuẩn bị đi học, thằng Lâm thì mới thôi nôi. Mặc dù nhà nghèo, con cái nheo nhóc nhưng bà Nguyệt vẫn đón nhận đứa trẻ, yêu thương, chăm sóc cho nó thậm chí còn hơn cả con của mình. Nếu không có cha mẹ nó, có lẽ các con của bà cũng chẳng còn một người cha để yêu thương như bây giờ. Năm sau thì bà sinh tiếp thằng út. Ông Phương thường phải ở lại đơn vị, tới cuối tuần mới về nhà, một mình bà tần tảo nuôi bốn đứa con lớn lên. Bốn đứa trẻ hiểu được nỗi vất vả của bà, nên nếu chúng có sự xa cách với tính tình nghiêm khắc của ông Phương thì lại rất tình cảm với mẹ.

Khi ông Phương nghỉ hưu thì những đứa con đã khôn lớn, thế nên ông có muốn dùng kỷ luật quân đội để uốn nắn các con mình thì cũng không được nữa, thậm chí còn tạo ra mâu thuẫn giữa cha và con. Đầu tiên là người con lớn của ông.

Nguyễn Đại năm nay hai mươi tám tuổi, là người thừa hưởng nhiều nhất ngoại hình cũng như tính cách của ông Phương. Đứa con lớn này của ông có một niềm đam mê kinh doanh vô cùng lớn, nên sau những bài răn dạy của ông về đạo đức kinh doanh thì hai cha con thường cãi nhau rất lớn. Nó lại giống ông, cứng đầu và đã muốn thì sẽ làm cho bằng được nên càng ở gần lại càng xung khắc. Hơn nữa, trong chuyện tình cảm, Đại lại nghĩ rất thoáng. Mặc cho ông nói rằng như thế là mất dạy, là vô đạo đức, nó vẫn sống theo ý mình, thậm chí còn chuyển ra ở riêng một chỗ cho thoải mái, đỡ làm ông chướng mắt.

Đứa con trai thứ hai là Nguyễn Lâm. Nếu anh trai của nó chọn nghề kinh doanh, dù đôi khi bị ông coi là nghề lừa lọc nhưng vẫn còn đỡ hơn cái nghề mà ông cho là chỉ toàn tai tiếng - ca sĩ. Hồi còn trẻ, bà Nguyệt cũng là cây văn nghệ của cơ quan, có lẽ Lâm được thừa hưởng tài năng từ bà. Nhưng

nếu chọn ca hát làm một nghề thì ông cực lực phản đối. Mỗi ngày xem thời sự hay đọc những bài báo chứng tai gai mắt về giới nghệ sĩ là ông lại liên tưởng tới con trai mình. Cứ nghĩ tới có ngày người khác đọc bài báo về nó rồi cũng có cảm giác chứng tai gai mắt như ông là ông lại khó chịu. Con trai ông không phải để người ta nhìn vào rồi bàn tán, chỉ trích, thế thì có khác nào họ đang dè bieu, chê bai thẳng vào mặt ông không?!

Đó là lý do Lâm cũng dọn ra khỏi nhà.

Đứa con trai út của ông bà là Trường Minh, hiện đang là sinh viên năm cuối trường Kiến trúc.

Đứa trẻ mà ông mang về năm xưa hiện tại là chị cả trong nhà, luôn ngoan ngoãn khiến ông rất hài lòng. Tâm đã lấy chồng và có một đứa con trai. Hai vợ chồng cô đều đang tu nghiệp ở nước ngoài, để con lại nhờ ông bà chăm giúp. Thằng cháu ngoại được cả nhà gọi là Tin, cũng sắp được hai tuổi, đang bập bẹ học nói.

Nếu chỉ có hai vợ chồng ông với đứa con trai út thì ông bà đã không thuê người giúp việc. Nhưng chăm sóc thằng cu Tin quá vất vả, một mình bà Nguyệt không xong. Bận bịu với nó mà bà không có thời gian chăm lo nhà cửa và cơm nước cho bố con ông nữa. Thuê người giúp việc cũng là để bà có người nói chuyện hàng ngày cho đỡ buồn.

Hai ông bà Phương vừa ăn sáng vừa bàn xem hôm nay mấy đứa con trai về sẽ làm món gì cho chúng ăn. Bàn một thôi một hồi, cuối cùng lại dẫn tới tận chuyện bây giờ đã là mùa thu rồi, đang là mùa cưới, cũng nên giục thằng lớn lấy vợ đi là vừa. Có vợ con rồi chắc nó mới tu chí làm ăn, không suốt ngày lang thang, nhậu nhẹt, gái mú nữa.

- Tôi nhắm kỹ đứa thứ hai nhà anh Học rồi, hôm nào mời nhà nó sang đây ăn một bữa cơm, gọi cả thằng Đại về xem ý kiến nó thế nào - Bà Nguyệt vừa ăn vừa nói với chồng.

- Cần ý kiến của nó làm gì! Chắc chắn là con gái nhà người ta hơn hẳn với đám bạn bè ăn chơi của nó rồi - Ông Phương đặt đĩa xuống rồi nói tiếp - Cái lũ con gái ấy chỉ giỏi suốt ngày bôi son trát phấn, quần quần áo áo. Bà cứ gọi nó về đây, bắt nó lấy vợ, xem nó có dám cãi lời không?

- Ủ, mà con bé Huyền nhà anh Học khôn ngoan và giỏi chần vén lắm, phải tay nó mới trị được thằng Đại nhà mình - Bà Nguyệt gật đầu đồng tình với chồng, nhưng rồi như sự nhớ ra gì đó, bà hỏi tiếp - Nhưng mà lần trước tới nhà hàng của nó, tôi nghe nhân viên kháo nhau là nó đang theo đuổi cái cô đầu bếp làm ở đó cơ mà, chắc lại thôi rồi à?

- Con bé Nhật Lệ tôi gặp rồi, cao ráo, xinh đẹp lại có nét, thằng con nhà mình nằm mơ mới lấy được nó - Ông Phương chép chép miệng.

- Sao nghe nói nó bỏ nhà hàng của thằng Đại để sang nhà hàng khác trả lương tiền hơn mà? - Bà Nguyệt ngẩn ra hỏi lại.

- Bà nghe ai nói? Nó đi chữa bệnh rồi. Nhà nó ở quê, nhưng mà nó mua một căn hộ ở ngay bên cạnh căn hộ của thằng Đại. Dạo đó thằng Đại đi công tác nước ngoài, tôi phải tới trông nhà cho nó mấy bữa còn gì. Khi đi con bé còn sang chào cả tôi, rồi còn gửi con chó ở chỗ thằng Đại, sẽ quay lại lấy sau mà.

- À, ra thế. Thế mà tôi cứ tưởng... - Bà Nguyệt nói thêm - Mà thôi, cứ lấy con gái thành phố cho

gần nhà. Lấy gái quê, Tết nhất chạy đi chạy lại hết nhà mình tới nhà vợ, vừa khổ vừa mệt.

- Bà chỉ được cái nghĩ ngắn. Con gái quê thì càng ngoan chứ sao. Tôi là tôi chỉ thích nó lấy con gái quê. Con gái thành phố, nhiều đứa về làm dâu đã cãi bố mẹ chồng như chém chả.

Ông Phương nói xong thủng thẳng đứng dậy, đi ra bàn uống nước, nói với Linh:

- Cháu lên gọi thằng Minh dậy đi. Con trai gì mà sáng cứ nằm ườn ra, không chịu dậy tập thể dục gì cả. Chắc nửa cái ba lô của bộ đội ngày xưa nó cũng chẳng đeo nổi. Gọi nó dậy bằng được cho bác.

- Thời mình đói khổ quen rồi mà ông.

- Thời nào chả có người khổ - Ông Phương nghe thấy vợ bệnh con thì quát lại - Cứ sướng quen rồi hư cả người, đến lúc đói rách thì khổ nó chứ khổ ai. Bà toàn bệnh con những cái không đâu. Còn thằng Lâm nữa, nó về thì bảo nó học lấy cái nghề khác tử tế hơn đi, tôi không cấm nó đam mê hát hò, nhưng chọn đó làm nghề mưu sinh là không được. Nó đi hát mãi được à, bốn năm chục tuổi đầu thì ai người ta muốn nó hát mấy cái bài vớ vẩn, anh anh em em nào ruột nữa.

Biết tính chồng nên bà Nguyệt lặng im, không cãi lại nữa, chỉ khẽ khoát tay ra hiệu cho Linh đi lên lầu gọi con trai xuống.

Linh đi lên lầu. Cô gõ cửa phòng Minh mấy tiếng cũng không có ai đáp lại, có lẽ Minh vẫn còn ngủ say. Minh cũng là người mà sáng qua khi tới đây cô đã gặp ở cổng. Anh chàng cao lớn có đôi mắt sắc lạnh đi chiếc xe mô tô màu đen rất bắt mắt.

Cô đẩy cửa, cửa không khóa. Vừa bước vào, một luồng không khí lạnh toát xộc tới khiến cô rùng mình. Một người đang trùm chăn kín mít từ đầu tới chân nằm trên giường. Thực ra cô biết anh chàng này tới bốn giờ sáng hôm nay mới mò về, nên giờ này dĩ nhiên là đang ngủ rồi. Ông bà Phương có lẽ chẳng bao giờ ngờ cậu con trai út tưởng là ngoan nhất nhà lại luôn trèo cổng trốn ra ngoài lúc nửa đêm và sẽ không bao giờ về trước bốn giờ sáng.

Linh kéo rèm căn phòng cho ánh sáng chiếu vào rồi đặt tay lên chăn khẽ lay:

- Anh Minh, anh Minh.

Không có tiếng đáp lại. Cô lại lay lần thứ hai:

- Hai bác gọi anh xuống ăn sáng kìa.

- Không ăn - Lần này có tiếng đáp lại với giọng ngái ngủ.

Linh lắc đầu ngán ngẩm, một chút cảm giác chán ghét đám cậu ấm cô chiêu này dâng lên trong đầu, lại nhớ tới lời của ông Phương, phải gọi dậy bằng mọi cách, thế nên cô cầm lấy chăn và kéo soạt một cái:

- Anh dậy đi, bác trai nói cậu không chịu xuống thì...

Nhưng lời nói đến đây thì dừng. Trước mắt cô, nằm co ro trên giường là một gã trai mét tám, trần như nhộng, chỉ mặc duy nhất một chiếc quần bé xíu. Cảm thấy lạnh lạnh, Minh mở mắt ra mới thấy trước mặt mình là một con bé quê mùa, xấu xí không chút ưa nhìn, tay đang ôm cái chăn trắng tinh, miệng há hốc, mắt mở trừng trừng nhìn mình, hay nói đúng hơn là một vị trí nhạy cảm trên cơ thể mình thì vội vàng giật lấy cái chăn rồi hét lên:

- Cút... ra... mau. Chưa thấy con trai cởi truồng đi ngủ bao giờ à?

- Aaaaa... - Giọng Linh hét sau đó còn to hơn. Cô chạy biến ra khỏi phòng với tốc độ nhanh nhất có thể, để lại phía sau tên con trai mặt mũi đỏ như gấc chín. Lúc đó, mặt cô còn đỏ hơn cả mặt hắn.

CHƯƠNG 2

NHỮNG ĐỨA CON TRAI

Thấy con trai ăn sáng mà mặt mũi cứ hằm hằm, bà Nguyệt ân cần hỏi:

- Sao thế con?

Minh nghĩ tới cảnh mới xảy ra, tự nhiên mặt mũi lại đỏ ửng lên, vội cúi gằm mặt đáp:

- Dạ không có gì đâu mẹ.

Ăn vội thêm vài miếng, Minh xô ghế đứng dậy:

- Con lên phòng đây ạ!

Nhưng ông Phương đã nói vọng vào từ phòng khách:

- Đàn ông gì mà suốt ngày ru rú ở trên phòng, được ngày nghỉ thì bắc máy bơm ra tưới vườn cây giúp bố, không thì phóng xe qua thăm cô chú có phải hơn không.

- Thôi, cả tuần nó học hành mệt rồi, cho nó ngủ thêm đi ông. Lên phòng đi con, chừng nào hai anh về thì xuống cũng được.

Bà Nguyệt đáp thay con rồi đưa mắt ra hiệu cho Minh lên phòng. Bà biết ông thỉnh thoảng vẫn đem chuyện bực bội hai đứa con trai lớn sang cả đứa con út này. Bà luôn nghĩ trong lòng, con trai hơn hai mươi tuổi đầu mà không ra ngoài phá phách, chơi bời là tốt lắm rồi, ông ấy lại còn cố tình muốn tổng nó ra đường làm gì nữa. Vừa dỗ thằng cháu ngoại ăn bà vừa nghĩ đến việc sẽ làm mai cho thằng Đại với con bé Huyền. Hai nhà lâu nay vẫn qua lại với nhau, lại ở cùng một khu phố nên rất gần gũi. Bà cũng chẳng lạ gì con bé Huyền kia, cao ráo, xinh xắn, nghề nghiệp đang hoàng, ổn định mà lại rất ngoan ngoãn. Con bé vừa mới ra trường được mấy tháng mà đã có không biết bao nhiêu người ngấp nghé. Bà nghe ông bà Học nói nó vẫn chưa ưng ai nên mừng lắm, vội vàng đánh tiếng cho con trai mình. Ông bà Học nghe xong ý định của bà thì cũng gật gù đồng ý, chỉ cần đợi hai đứa trẻ gặp nhau rồi phát triển thêm tình cảm là xong.

Ở tuổi đầu hai thứ tóc rồi nên lúc nào bà cũng chỉ mong mấy đứa con sớm thành gia thất cho thêm vui cửa vui nhà. Hơn nữa ông Phương lại là con trưởng nên bà muốn sớm có cháu nội để đỡ có mệnh hệ nào mà đi sớm cũng dễ ăn nói với tổ tiên ở trên trời. Vậy mà hai thằng con lớn của bà cứ nói tới

chuyện lấy vợ thì lắc đầu nguây nguẩy. Đứa nào cũng nói còn phải gây dựng sự nghiệp, ba mươi tuổi mới tính chuyện vợ con.

Không tính cô con gái đã đi lấy chồng, trong ba đứa con trai thì thằng Đại là người bà hiểu rõ nhất. Cậu con cả này của ông bà tính tình bướng bỉnh lại có chí tiến thủ hơn người. Chưa đầy ba mươi tuổi mà nó đã có một sự nghiệp vững vàng, hiện tại đang là chủ của một nhà hàng năm sao trong thành phố, rất có tiếng tăm. Đại không thiếu bạn gái, thậm chí có thể nói là rất nhiều, nhưng chưa một lần nào nó chính thức đưa người yêu về ra mắt ông bà. Mỗi lần bà gợi ý thì nó đều nói khi nào quyết định lấy vợ thì mới đưa về. Có hôm bà tới nhà hàng của nó, nghe mấy đứa nhân viên nói rằng giám đốc Đại được nhiều cô theo đuổi lắm, cô nào cũng đẹp, cũng cao ráo, có cô còn là diễn viên điện ảnh hay ca sĩ gì đó, cô nào cũng quan tâm yêu chiều nó. Bà thấy vừa mừng lại vừa lo. Mừng vì rõ ràng con trai của mình không đến nỗi mãi mê làm ăn mà không đi kiếm bạn gái, nhưng lo nhiều hơn vì chỉ sợ con trai mình sẽ trở thành người đàn ông không đứng đắn trong mắt người khác. Lần này nó về, bà ước hỏi xem ý nó có ưng con bé Huyền hay không? Hai đứa này cũng từng học chung trường cấp một, cấp hai nên không phải không biết nhau.

Thằng Lâm thì đã có bạn gái. Bạn gái Lâm chính là quản lý của con trai bà luôn. Cô gái này tên Trang, hầu như mỗi lần Lâm về nhà đều dẫn Trang về theo. Mỗi lần ông bà đã động tới chuyện đám cưới thì hai đứa đều nói chưa phải lúc này. Bà cũng lo về nghề nghiệp của Lâm, không biết sau này nếu nghỉ hát thì con ông bà sẽ sống bằng nghề gì?

Thằng Minh thì sống tình cảm và gần gũi với mẹ nhất, có lẽ do nó là con út. Thằng Đại vừa vào đầu năm thứ hai đại học đã xin dọn ra ở riêng, mình nó tự thuê một phòng trọ rồi tự kiếm tiền sinh sống và ăn học, một đồng ông bà đưa cho cũng không cần. Thằng Lâm thì còn ra đời sớm hơn, tốt nghiệp cấp ba là đã đi hát rồi, họa hoằn lắm một tháng mới về thăm bố mẹ được một, hai lần. Chỉ có thằng Minh vẫn còn ở với bố mẹ, và cũng không có ý định sẽ ra ngoài ở. Đó cũng là ý của ông bà. Chẳng lẽ nhà có bốn đứa con mà đứa nào cũng đi hết!?

~oOo~

Linh đi chợ về rồi vào bếp sơ chế thực phẩm dưới sự hướng dẫn của bà Nguyệt. Mấy hôm nay cu Tin mọc răng nên quấy khóc, chẳng khi nào rời bà ngoại nửa bước. Bà Nguyệt chỉ còn cách chỉ cho Linh cách nấu mấy món mà các con bà thích ăn. Mặc dù những món này khá bình dân, nhưng các con bà đều vô cùng cầu kì và khó tính trong việc ăn uống, nhất là thằng Đại. Bản thân là ông chủ nhà hàng nên Đại rất khắt khe trong việc nấu nướng, chỉ cần không đúng mùi vị thì nhất định sẽ không ăn.

Linh sơ chế thực phẩm xong thì ông Phương nhắc cô tưới cây rồi đạp xe sang nhà mấy ông bạn già chơi.

Vườn cây cảnh của ông Phương không lớn lắm nhưng có đủ các loại cây. Được ông kỳ công sưu tầm về nên mỗi cây đều có dáng vẻ khác nhau, không cây nào giống cây nào. Cỏ trong vườn một cọng cũng không có. Một tuần ông dành ra một ngày để tỉ mẩn nhổ từng cọng cỏ.

Linh vừa tưới cây vừa nghĩ tới cảnh xấu hổ diễn ra buổi sáng, bất giác mặt cô lại đỏ lên. Cô

nhanh chóng để những ý nghĩ khác thay thế vào đó. Cô nghĩ tới cuộc sống trước đây của mình, nghĩ tới Thiên Ý, nghĩ tới những dự định cho tương lai. Không biết quyết định này có đúng hay không, nhưng cô biết cô không thể rút lui được nữa. Cô có thể làm tất cả vì Thiên Ý.

Vừa làm vừa nghĩ nên Linh không để ý một chiếc ô tô dừng trước cổng nhà. Có tiếng bước chân đi tới, tiếng mở cổng, sau đó là tiếng kêu thất thanh:

- Bố ơi... Á...

Tiếng hét làm Linh giật nảy người. Thì ra khi người đó bước vào cổng cũng là lúc vòi nước trong tay Linh hướng về phía đó. Người kia xui xẻo hứng trọn dòng nước ấy.

Đó là một thanh niên cao chừng 1 mét 75, thân hình cân đối, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, mặc một chiếc áo sát nách trắng và quần lửng ống rộng. Lúc này cái miệng tươi cười của anh chàng đã méo xệch. Người này cúi nhìn mình rồi ngẩng đầu lên nhìn Linh, trong mắt hiện lên một vẻ ngạc nhiên không thể che giấu:

- Ủa, em là ai thế?

Linh sửng cấn người, lóng ngóng không biết phải làm thế nào. Nhưng thấy anh chàng này không có vẻ gì là bức mình, lại hỏi một câu như thế, cô đáp ứng:

- Dạ, em mới tới đây làm ạ!

-Ồ, thế bác Hiền đâu?

- Bác Hiền về quê rồi ạ!

- Vậy à? Lâu chưa? Sao anh không biết nhỉ?

- Dạ mới hôm qua! Anh bị ướt rồi, em xin lỗi. Em sợ ý quá!

- Thôi không sao - Anh chàng mỉm cười rồi bước đi - Anh vào thay quần áo đã. Mà em tên gì nhỉ?

- Linh ạ!

- Ừm... Anh là Đại. Thôi làm việc đi nhé!

Linh ngoái đầu nhìn theo anh, không nghĩ con trai lớn của ông bà Phương lại dễ gần như vậy. Cũng không giống miêu tả của bác Hiền lắm, ít ra thì không khó tính như cô nghĩ.

Một lúc sau, Đại lại bước ra sân. Linh vẫn đang tưới cây ở một góc vườn. Anh đứng từ xa nhìn cô, đôi lông mày chau lại trong chốc lát, sau đó mới giãn ra. Anh tiến về phía cô, tươi cười nói:

- Để anh giúp em nhé?

- Không cần đâu anh! Em làm cũng sắp xong rồi! - Linh lắc đầu bối rối, cô không quen với thái độ niềm nở đó từ một người khác giới xa lạ.

- Anh nghe mẹ anh nói em cùng quê với bác Hiền à?

- Vâng, ở quê nhà em và nhà bác ấy gần nhau anh ạ!

-Ồ, vậy chắc em biết Nhật Lệ chứ?

- Chị Nhật Lệ à? - Linh hơi khựng lại trong giây lát, sau đó vẫn bình tĩnh đáp - Có anh ạ, nhưng chị ấy chuyển lên thành phố sống lâu lắm rồi, giờ em cũng chẳng nhớ mặt chị ấy thế nào nữa.

- Nghĩa là bây giờ cô ấy không ở quê à?

- Không anh ạ! Chị em chị Lệ lên thành phố, thỉnh thoảng mới về thăm quê thôi. Ở quê các chị ấy

cũng chỉ có họ hàng, bố mẹ đều mất cả rồi mà.

- Em cũng biết em gái Nhật Lệ à? Cô ấy giờ có ở quê không?

- Không ạ! Hình như chị ấy ra nước ngoài rồi.

- Ủ... - Đại khẽ đáp, cũng không rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ thấy gương mặt anh thất thần một lúc lâu.

Lát sau, anh lại hỏi:

- Em biết nấu ăn chứ?

- Dạ? Biết chứ anh. Con gái ở quê mà không biết nấu ăn thì bố mẹ sẽ mắng chết, thế thì làm sao lấy được chồng. Hơn nữa ở quê mà được ở nhà nấu ăn thế này thì sướng quá rồi - Linh đáp một hơi, cô không hiểu tại sao mình lại có thể nói nhiều đến thế với người đàn ông xa lạ này.

- Ủ. Ý anh là em nấu có ngon không ấy?

- Em cũng không biết nữa. Bác Nguyệt nói là cũng được. Nhưng có mấy món, em phải nhờ bác hướng dẫn cho thì mới biết làm.

- Xin lỗi em nhé, thói quen nghề nghiệp của anh thôi - Đại cười bối rối.

- Dạ...

Hai người nói tới đây thì ngoài cổng lại có tiếng xe ô tô dừng lại, tiếp sau đó là tiếng nói chuyện riu rít của một cô gái. Linh tò mò nhìn ra, còn Đại thì coi như không vì anh đã quá quen với tiếng nói này rồi.

Quả nhiên, sau đó là một đôi nam nữ đang sóng bước bên nhau xuất hiện. Hai người nhìn khá đẹp đôi. Cô gái cao, da trắng, tóc uốn buông xõa trên vai, sóng mũi cao, môi đỏ, đôi mắt to tròn. Chàng trai thì cao hơn cô hơn một cái đầu, cao hơn cả Đại, nhìn rất đẹp trai và thư sinh. Anh chàng ăn mặc lịch lãm khiến người đối diện có một chút cảm giác khó gần.

Người đầu tiên họ nhìn thấy là Đại. Cô gái cất tiếng chào. Chàng trai nhìn cô gái lạ, trên mặt cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng sau đó dường như không để ý nữa, anh ta hướng về phía Đại hỏi:

- Xe của anh bị sao thế?

- Máy hôm trước uống rượu say quá, lái xe đâm vào gốc cây, mới sửa tạm vì chưa có thời gian.

- Bố mà nhìn thấy thì kiểu gì cũng cần nhằn - Anh chàng nhíu hai hàng lông mày lại.

- Không sao đâu. Hai đứa vào chào mẹ đi đã.

- Vậy bọn em vào trước đã nha - Cô gái nhanh nhẩu cất lời rồi kéo tay chàng trai đi vào.

Chàng trai đó chính là Lâm, em trai của Đại, một ca sĩ trẻ rất có triển vọng. Cô gái đi bên cạnh Lâm, hiển nhiên chính là Trang, quản lý kiêm người yêu hiện tại của anh.

- Đó là em trai anh - Đại giải thích khi hai người kia đã đi vào trong nhà.

- Dạ... - Linh quay về với công việc nhưng trong đầu không khỏi nhớ tới ánh mắt của Lâm nhìn mình khi nãy.

CHƯƠNG 3

LỜI ĐỀ NGHỊ

Bữa cơm trưa của gia đình bà Nguyệt diễn ra vui vẻ. Những món ăn do Linh làm dưới sự hướng dẫn của bà Nguyệt đều rất vừa miệng khiến bà rất hài lòng.

Sau khi ăn xong, cả gia đình lại vừa ngồi ăn hoa quả vừa trò chuyện. Ông Phương không nói nhiều khi có các con nên chỉ có mình bà Nguyệt nói nhiều nhất. Trang gọt hoa quả, thỉnh thoảng lại thêm vào dăm ba câu cho vui. Bà Nguyệt hết hỏi chuyện nhà hàng của Đại lại hỏi tới công việc của Lâm. Nào là thu nhập có ổn định không? Công việc có áp lực gì không? Có phải chạy show nhiều không? Bà hỏi liên tục, Lâm trả lời liên tục, thậm chí có lúc Trang phải trả lời thay anh. Mặc dù những câu trả lời này đều rất tỉ mỉ để làm ông bà yên tâm nhưng bà Nguyệt vẫn rất lo lắng. Lần này Lâm có vẻ gầy hơn so với lần về trước, chắc là do đi hát quá nhiều.

- Thế chừng nào anh mới nghĩ tới chuyện lấy vợ? - Đột nhiên ông Phương hướng về phía Đại hỏi. Giọng ông rất nghiêm túc khiến Đại đang cười cũng phải ngừng lại.

Anh nhìn bố mình, dường như không biết phải trả lời như thế nào.

- Tôi biết các anh các chị còn phải lo cho sự nghiệp, phải phấn đấu làm ông nọ bà kia. Nhưng chúng tôi thì không cần. Chúng tôi chỉ muốn nhìn thấy các anh chị yên bề gia thất, có vợ có chồng giúp đỡ lẫn nhau, chia sẻ lẫn nhau, rồi có con có cái, cùng nhau cang đáng gia đình. Phải lập gia đình, phải có hậu phương thì các anh các chị mới có thể vững tâm mà phấn đấu làm ông nọ bà kia được chứ? Tôi với mẹ anh tính rồi, cũng đã nhắm cho anh một chỗ tử tế. Con bé Huyền con chú Học chắc anh cũng biết. Nó vừa mới ra trường, đang làm ở cơ quan nhà nước, công việc ổn định, thời gian ổn định, lại ngoan ngoãn, xinh xắn. Mà cô chú bên ấy cũng rất ưng ý anh. Chúng tôi muốn anh chị làm quen với nhau, nếu được thì xúc tiến ra Tết cưới ngay. Cuối năm tới lượt anh Lâm cưới vợ nữa. Chúng tôi chẳng biết mình nằm xuống khi nào, nếu các anh không chịu lấy vợ thì chúng tôi chết cũng khó mà nhắm nổi mắt.

- Kia bố, sao bố lại nói thế. Bố mẹ còn khỏe lắm mà - Đại cười trừ, vẻ mặt nhăn nhó.

- Đây người khỏe mạnh vẫn tự nhiên lăn đùng ra chết đấy thôi. Trời gọi đi lúc nào thì phải đi lúc

ấy, ai mà biết trước được. Anh là anh cả, anh không chịu lấy vợ thì em trai anh nó làm sao dám lấy. Cứ quyết định thế đi, trừ phi anh đưa được đứa con gái nào về, mà nó tử tế ngoan ngoãn hơn con Huyền thì tôi với mẹ anh sẽ không nói lại chuyện này nữa.

- Bố mẹ cứ từ từ để con tính - Đại bắt đắc dĩ gật đầu.

- Giờ không từ từ nữa. Chúng tôi không giục, chả lẽ anh vẫn còn muốn qua lại với đám con gái hư hỏng kia mãi à? Hay là anh không muốn cưới vợ để có thể nay em này, mai em khác? - Ông Phương lên giọng quát.

- Thôi được rồi, thì cứ theo ý bố mẹ đi - Đại đành nhượng bộ - Nhưng quyết định cưới hay không cuối cùng vẫn phải ở chúng con. Con không muốn cưới một người con không hề có tình cảm gì rồi sau này lại làm khổ cô ấy, lúc ấy bố mẹ cũng khó nói với gia đình người ta.

- Tình cảm có thể từ từ vun đắp. Mẹ cũng thấy con bé này không chê được điểm nào. Con mà gặp nó nhất định sẽ thích - Bà Nguyệt chêm vào lời chồng, tấm tắc khen cô con dâu tương lai mà ông bà đã chọn - Chủ nhật tới, bố mẹ mời gia đình chú Học sang ăn cơm, có cả con bé Huyền, con nhớ về sớm, ăn mặc chỉnh tề chút đấy.

- Vâng, con nhớ rồi.

- Còn anh Lâm? Anh tính đi hát đến bao giờ thì nghỉ? - Ông Phương lại quay sang thẳng con thứ hai hỏi.

- Dạ? - Lâm ngẩn ra, sau đó anh hiểu ngay ý của bố mình - Con sẽ thôi hát khi nào khán giả không cần con nữa.

- Được, sau này sướng khổ thế nào anh tự chịu. Tôi thì không thay đổi ý kiến, tốt nhất là anh nên kiếm một nghề cho tử tế đi. Cửa cái dầm dề không bằng có nghề trong tay. Bây giờ đi học vẫn không phải muộn, nhưng sau này chết đói rồi mới tính tới chuyện học nghề thì không kịp đâu.

- Tụi con chắc cũng sẽ chuyển sang một nghề phụ nữa mà bác - Trang cười xen vào, cô biết Lâm sợ bố mình nên lúc này chắc chẳng nói được gì - Chúng con đang nghĩ sẽ mở công ty âm nhạc hoặc mở một cửa hàng kinh doanh. Sau khi nghỉ hát cũng vẫn có thu nhập ổn định.

- Tùy anh chị - Ông Phương lạnh nhạt nói mấy câu sau đó đứng dậy đi lên phòng nghỉ trưa.

Ông Phương đi rồi, bà Nguyệt thở dài:

- Mấy đứa đi nghỉ đi. Mẹ cũng ngủ trưa một lát.

- Bọn con phải đi ngay bác ạ, ở phòng thu còn nhiều việc lắm. Đạo này đang có nhiều dự án không thể bỏ được - Trang đứng dậy nói.

Khi mọi người đã rời đi hết, còn lại một mình, Đại đi vào bếp, nơi vẫn phát ra những tiếng lanh canh của chén bát. Thấy anh đi vào nhưng Linh vẫn tiếp tục làm công việc của mình.

- Em biết pha cà phê chứ? - Đại đột ngột hỏi.

- Dạ, vâng?

- Anh nhớ trong tủ vẫn còn cà phê đen. Em pha một ly mang ra bàn uống trà ngoài vườn cho anh. Nhớ đừng bỏ quá nhiều đường!

Đại ngồi trong cái đình nhỏ giữa hồ, trong đầu vẫn vang lên tiếng của ông Phương. Mỗi lần nói tới chuyện lấy vợ là anh lại cảm thấy đau đầu. Lấy vợ lúc này sao? Anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó, dù quanh anh có rất nhiều cô gái sẵn sàng đến với anh. Họ đến với anh cũng chẳng phải vì tiền hay địa vị của anh. Hình như anh có một lực hấp dẫn mà các cô gái khó cưỡng lại được. Họ sẵn sàng gạt bỏ mọi thói quen, mọi quan niệm trong tình yêu khi đến với anh. Bọn họ, có người dễ dãi, có người ngoan hiền, có người buông thả, nhưng cũng có những người rất khắt khe với chuyện tình cảm. Chỉ là khi gặp anh, mọi nguyên tắc của họ đều bị chính họ gạt đi. Họ sẵn sàng đánh đổi mọi thứ thuộc về bản ngã của mình, để chìm vào trong trò chơi ái tình với anh như một cuộc đánh đu.

Không phải trong số họ không có người xứng đáng để anh cưới, nhưng Đại hoàn toàn không có một sự rung động nào trước họ. Anh chưa bao giờ để họ tiến vào nơi sâu nhất của trái tim mình. Anh đa tình, trái tim anh có nhiều ngăn, mỗi ngăn có một người con gái, nhưng có những ngăn không bao giờ được mở ra. Đó là nơi anh cất giữ những tình cảm sâu xa nhất, nơi không một người con gái nào được phép chạm tới. Nếu như họ phá vỡ nguyên tắc ấy, cuộc chơi chấm dứt, và anh không ngần ngại gạt họ ra khỏi trí nhớ của mình.

Anh biết rất rõ có rất nhiều cô gái thêm được yêu anh và được anh đáp lại cho dù tình cảm đó không có nhiều thành thật!

Anh luôn trưng ra trước mắt phụ nữ dáng vẻ của một người đàn ông lịch lãm nhất, hào hoa nhất, đa tình nhất, biết yêu chiều nhất. Lẫn trong vẻ sành điệu của một chàng giám đốc có phần hơi hư hỏng là vẻ trí thức sâu sắc của một người đàn ông từng trải. Ở tuổi hai tám, anh có tất cả, có nhiều hơn những gì người ta nghĩ, nhưng cái anh thiếu nhất, chính là người nắm giữ mảnh ghép cuối cùng của trái tim anh.

Không phải anh chưa bao giờ yêu! Trước đây, anh cũng yêu một người con gái, mối tình đầu trong sáng ấy kéo dài mấy năm liền, nhưng hai người chưa bao giờ đi qua một nụ hôn. Trong mắt bạn bè của nàng, anh là một người chu toàn, hoàn hảo đến mức không tì vết. Anh có thể lo cho bạn gái một cuộc sống vật chất đầy đủ, cũng chưa bao giờ làm nàng phải thấy trống vắng, thiếu thốn về mặt tình cảm. Anh yêu chiều, nâng niu nàng như một báu vật. Bạn bè, người thân của nàng đều rất ghen tị với nàng vì có được trái tim của người đàn ông tuyệt vời nhất.

Vậy mà cuối cùng nàng vẫn ra đi. Anh thậm chí còn không hiểu nổi cái gì đã đẩy nàng rời xa khỏi anh? Tình yêu, mãi mãi là thứ mà anh không bao giờ hiểu nổi. Và dù anh có hiểu hết những người đàn bà đã đi qua đời mình, anh cũng không bao giờ hiểu nổi tại sao ngày ấy nàng lại rời xa anh để tới với một người khác?

Vì tình yêu của anh dành cho nàng chưa đủ lớn sao? Nếu chưa đủ, tại sao sau khi nàng rời bỏ anh, anh lại khóc nhiều như thế? Suốt ba tháng liền anh không thể làm gì. Mỗi lần nghĩ tới nàng, anh khóc như một đứa trẻ con bị bỏ rơi. Vì anh không quan tâm nàng sao? Anh không dùng tiền bạc để chinh phục trái tim nàng, anh dùng chính tình cảm chân thành của mình để yêu nàng. Chưa một lúc nào anh

không quan tâm tới nàng.

Vậy thì vì sao?

Vì sao?

Rồi nhiều năm sau, khi anh biết rung động lần thứ hai trước một người con gái khác, thì đó lại là người đầu tiên không hề biết rung động trước anh. Có nhiều người đàn bà sẵn sàng bỏ mọi thứ để chạy theo anh, nhưng cũng có những người dù anh bỏ đi mọi thứ cũng không bao giờ có được trái tim họ. Đó chính là lý do anh tôn trọng người đó cho tới tận bây giờ, khi người đó đã không còn xuất hiện trước mắt anh nữa.

Đã lâu rồi, anh không thể mở lòng trước ai.

Một tách cà phê nghi ngút khói được đặt xuống trước mặt anh. Mùi cà phê khiến anh bừng tỉnh. Nhìn tách cà phê rồi lại nhìn Linh, anh mỉm cười:

- Cảm ơn em. Em ngồi đi, nói chuyện với anh một chút.

- Dạ thôi, em đứng được rồi.

- Anh nói em ngồi thì cứ ngồi đi. Giúp việc cũng là một nghề bình đẳng với tất cả những nghề nghiệp khác, có gì mà không dám ngồi. Hay em sợ anh ăn thịt em hả?

- Dạ không.

- Vậy thì ngồi đi.

- Dạ - Linh lí nhí đáp lại rồi sau đó ngồi xuống cái ghế ở đối diện anh.

Đại khẽ nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm. Trầm ngâm một lúc để tận hưởng vị cà phê ngấm trên lưỡi, sau đó anh đưa mắt nhìn cô:

- Ngon đấy. Chắc không phải lần đầu em pha cà phê. Ai dạy em vậy?

- Dạ, hồi còn ở nhà em có đi làm thuê ở quán cà phê trên thị trấn nên biết một chút ạ.

- Cái này gọi là biết một chút sao? Gọi là chuyên nghiệp đó em. Trừ phi em có năng khiếu bẩm sinh, làm một lần đã ngon rồi. Mà có khi thế thật, biết đâu quê em lại có truyền thống sinh ra được những đầu bếp tài ba nhỉ? Như chị em Nhật Lệ ấy. Anh nghe nói mẹ anh chỉ cần chỉ một lần là em đã biết làm. Nếu có cơ hội phát triển lên nữa thì em còn có thể trở thành một đầu bếp giỏi cũng không chừng. Em đã bao giờ nghĩ tới việc trở thành đầu bếp chưa?

- Chưa ạ! Nhà em nghèo, làm gì có cơ hội đi học nấu ăn ạ! Có thì sau đó cũng về quê đi nấu cỗ đám cưới thôi!

- Em có muốn trở thành đầu bếp không? - Đại hỏi tiếp.

- Em không biết - Linh lắc đầu.

- Vậy em nghĩ kỹ đi, nếu em muốn trở thành đầu bếp anh sẽ giúp em.

- Không được đâu ạ!

- Sao thế?

- Tại... Tại em không có tiền đi học. Hơn nữa em còn phải kiếm tiền nữa.

- Em kiếm tiền làm gì? - Đại gắng hỏi.

- Nhà em rất nghèo, em lại có một đứa cháu mới sinh, mẹ nó ốm yếu không làm gì được nên em

phải kiếm tiền nuôi nó phụ chị em.

- Thế chồng của chị em đâu?

- Chị ấy không có chồng – Linh lắc đầu đáp khẽ.

Đại hơi sững sốt một chút nhưng cũng không hỏi thêm về việc này nữa.

- Em tới học việc ở nhà hàng của anh, vừa học nấu ăn, lại vừa có lương phục vụ nữa. Mặc dù không nhiều nhưng cũng hơn làm việc ở đây. Nếu em thích thì cứ nói với anh. Anh sẽ tìm cho mẹ anh một người giúp việc khác thay em.

Linh ngẩng đầu nhìn anh, ngập ngừng hỏi:

- Em cảm ơn anh! Nhưng sao anh lại tốt với em thế ạ?

- Xem nào. Thứ nhất anh rất thích những người có năng khiếu nấu nướng. Không phải ai cũng được ông trời ưu ái cho một vị giác thật tốt để trở thành đầu bếp giỏi em ạ. Thứ hai, coi như anh làm việc này vì nể mặt Nhật Lệ đi. Cô ấy đã giúp anh rất nhiều, giờ anh giúp lại đồng hương của cô ấy. Em hiểu không?

- Dạ...

- Hiểu thì tốt. Được rồi, em nghỉ trưa chút đi. Cũng không còn việc gì cho em làm nữa đâu – Đại dựa lưng vào ghế và nhìn ra hồ, không nói thêm câu nào nữa.

- Vâng... Em chào anh! – Linh gật đầu, len lén đưa mắt nhìn vẻ mặt trầm tư của Đại rồi đi thẳng vào trong nhà.

Từ một khung cửa sổ trên tầng hai của ngôi biệt thự, có một đôi mắt đang nhìn xuống cái đình nhỏ, chứng kiến hai người bên dưới nói chuyện. Sau đó chủ nhân đôi mắt đóng sập cửa lại, chẳng buồn để ý thêm nữa.

CHƯƠNG 4

NGÕ NHỎ

Mặc dù được mệnh danh là “Phố ẩm thực” nhưng thực chất đây chỉ là một cái ngõ nối liền hai con phố với nhau mà thôi. Người dân sinh sống trong ngõ này chủ yếu bán hàng ăn. Những hàng ăn liền kề nhau tạo thành hai dãy quán xá chạy dọc trong ngõ, từ đầu này tới đầu kia. Những hàng quán ở đây có đủ mọi đồ ăn, từ đồ ăn sáng như xôi, bánh mì, trứng lộn, cháo, phở, bún, miến, bánh cuốn tới những đồ ăn chơi như ốc, nem cuốn, phở cuốn, chè,... Hầu như không có hàng nào bài trí giống hàng nào. Khách tới ăn phải gửi xe ở hai đầu ngõ sau đó đi bộ vào.

Cái ngõ nhỏ nổi tiếng không chỉ bởi nhiều hàng ăn, mà những hàng ăn ở đây đều thực sự rất ngon, sạch sẽ. Ai ăn một lần đều muốn trở lại lần thứ hai. Có những khách thậm chí không rẽ vào vài ba quán một lần tới ăn thì không chịu rời đi. Các hàng quán hầu như mở từ sáng sớm tới tận đêm khuya. Khách vào ăn cũng có đủ các kiểu: học sinh, sinh viên, dân cư xung quanh, du khách nước ngoài, kể cả những người sống ở rất xa.

Ở cuối ngõ có một cửa hàng trưng biển: “Quán Ngon – bún, miến các loại”. Quán là một gian nhà không đầy mười hai mét vuông, bên trong có kê vài ba bộ bàn ghế nhựa đã sờn cũ, bên ngoài cũng có kê bốn cái bàn, vậy mà bàn nào cũng kín chỗ. Gần đó, ba bốn cái nồi lớn đầy nước dùng đang bốc khói nghi ngút.

Quán Ngon này nổi tiếng về các món miến, nhất là món miến lươn. Người nào chưa ăn miến lươn ở quán Ngon thì coi như chưa đến “Phố ẩm thực”. Người đầu bếp làm ra món ăn trứ danh ấy lúc này đang đứng ở sau quầy hàng. Đó là một thanh niên chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mặt gầy, tóc tai cắt gọn gàng, ngực mang tạp dề, hai tay cũng mang bao tay bằng ni lông. Lúc này, thanh niên ấy đang thoăn thoắt thái những miếng thịt thành lát mỏng. Sau đó lại nhanh tay bốc một ít miến, cho vào cái muôi thúng, nhúng vào nồi nước sôi đang bốc khói. Cánh tay rắn rỏi, khỏe mạnh lắc lắc mấy cái cho miến chín đều sau đó đổ ngay lên bát, cho thịt và rau thơm vào sau đó đặt lên khay. Rồi anh lại với tay lấy cái rổ con, bốc một nắm rau sống cho vào rổ, đặt lên bàn rồi thoăn thoắt mang ra bàn cho vị khách vừa tới.

Mọi động tác của anh đều vô cùng nhanh nhẹn và chuyên nghiệp. Đó là kết quả của gần mười năm anh cùng mẹ mình mở quán kiếm kế sinh nhai ở cái ngõ này.

Anh vừa trở về chỗ của mình thì một người khách lại bước vào. Người khách này vừa tới đã làm không ít người ngẩng đầu lên nhìn. Đó là một thanh niên rất đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng sọc xanh, bộ vest đen càng khiến anh ta thêm phần lịch sự. Dáng vẻ cao lớn, sang trọng của anh ta hình như hơi lạc lõng so với cái quán bé nhỏ xập xệ này. Anh ngẩng đầu nhìn mấy hàng chữ trên biển hiệu để chắc là mình không tới nhầm chỗ, sau đó lại đưa mắt về phía Kiên – thanh niên chủ quán. Lúc này Kiên đang cau mày nhìn vị khách, không biết người này tới ăn hay tới để làm gì.

- Cho hỏi...

- Anh hỏi ai?

Hai người đồng thời cùng lên tiếng, giọng người khách có vẻ nghi ngờ, còn giọng Kiên lại cao vút và lạnh lùng. Anh đã nhận ra anh ta.

Vũ Tuấn Cường, con trai của ông chủ tập đoàn Hoàn Mỹ, một tập đoàn kinh doanh đa ngành nghề. Người này hiện tại đang điều hành một nhà hàng rất lớn trong thành phố. Kiên nhận ra anh ta bởi đã từng trông thấy anh ta mấy lần trước đây, chỉ là anh ta không nhận ra anh mà thôi.

Sau khi hai người cùng lên tiếng và cùng im lặng một lúc, Cường mới lại nói tiếp:

- Tôi tới tìm Linh? Cô ấy ở đây phải không?

Mặc dù vẻ bề ngoài giàu sang nhưng người này lại không tỏ vẻ cao ngạo khi nói chuyện, điều này làm Kiên có chút ngạc nhiên. Anh biết con người của vị giám đốc trẻ này không đơn giản như thế, cũng có thể anh ta giữ thái độ lịch sự nhã nhặn với anh là vì Linh chăng?

- Đi rồi.

Kiên cúi xuống giả vờ tập trung thái miêng thịt trên thớt. Thật ra, anh có chút ngượng ngùng về bộ dạng của mình so với vẻ nam tính và hấp dẫn của người đàn ông đối diện kia. Sự xấu hổ vì yếu thế trước tình địch làm anh không thể thẳng thắn nhìn vào người đó được.

Phải, đó chính là người đã cướp đi người mà anh thầm yêu bấy lâu nay. Anh ghen, nhưng không hận, vì anh biết Linh xứng đáng với người đó hơn anh.

- Đi rồi? – Cường sững sốt hỏi lại – Cô ấy cho tôi địa chỉ của anh, nói là sẽ ở nhờ ở nhà anh mà.

- Phải, nhưng đi được mấy hôm rồi – Kiên cố giữ giọng lạnh lùng đáp.

- Anh biết cô ấy đi đâu không?

Kiên nghĩ tới Linh, nghĩ tới nơi mà cô đang làm việc, câu trả lời định nói ra cuối cùng lại nuốt trở lại, anh lắc đầu:

- Không.

- Thật sao? Hay cô ấy về quê?

- Không biết.

- Vậy tôi không làm phiền anh nữa. Nếu cô ấy quay lại đây thì anh làm ơn nhắn dùm, có người tên Cường tới tìm cô ấy, mong cô ấy hãy gọi điện lại cho tôi.

- Ừm...

- Cảm ơn anh!

Cường quay người bước đi. Kiên ngẩng đầu nhìn theo dáng anh ta cho tới khi anh ta hoàn toàn đi mất. Không nói gì, anh lặng lẽ quay trở lại với công việc của mình.

~oOo~

Cường vừa lái xe vừa nhìn điện thoại để xem giờ.

Anh đã tìm Linh khắp nơi ngay sau khi về nước, nhưng cô đã biến mất, hoàn toàn biến mất. Anh không biết cô ở đâu, địa chỉ cuối cùng mà anh nghĩ có thể tìm được cô chính là quán ăn ở con phố nhỏ ấy. Anh biết người thanh niên bán quán kia còn có gì đó giấu anh, nhưng anh không muốn gặng hỏi. Nếu người này không phải người rất thân quen của Linh thì cô đã không ở đây với họ một thời gian. Và anh không muốn làm những người thân quen của cô có ác cảm với mình. Anh tôn trọng cô, và anh tôn trọng cả những người quen của cô.

Linh đang ở đâu trong cái thành phố mấy triệu dân này? Tại sao cô lại một mực trốn tránh anh? Là tình cảm của anh không rõ ràng hay vì anh đã không toàn tâm toàn ý yêu cô? Có phải là do cô đã biết mục đích tiếp cận cô lúc ban đầu của anh, và giờ cô chạy trốn điều đó? Chẳng lẽ sau bao nhiêu ngày tháng quen anh như vậy, cô lại không hiểu anh chút nào sao? Chẳng lẽ cô không biết chính cô đã đập tan mọi tính toán thực dụng trước đây của anh? Chẳng lẽ cô không biết được từ đầu tới cuối là anh rất thật lòng với cô? Anh đã hoàn toàn từ bỏ ý định lợi dụng cô để đánh gục một đối thủ khác trong làm ăn từ khi anh nhận ra anh rất yêu cô.

Có lẽ tất cả đều đã quá muộn!

Vì anh chưa bao giờ nói, anh chưa bao giờ giải thích, ngay cả khi cô nghe được những chuyện mà Hằng nói ra, rằng anh đã có vợ chưa cưới, rằng anh chỉ lợi dụng cô, coi cô như một quân cờ để hạ gục đối thủ trong làm ăn. Anh đã rất giận Hằng, nhưng anh còn giận mình hơn, vì ngay từ đầu đã không nói thật. Hằng ghen, còn Linh thì sao? Cô có ghen hay không? Cô bỏ đi vì biết anh đã có vợ chưa cưới, hay vì biết chuyện anh đã tính toán lợi dụng cô?

Cho tới tận bây giờ, hình như anh chưa hề lợi dụng cô. Mọi thứ đều mãi chỉ là tính toán, và mọi tính toán đều sai từ khi trái tim anh lỗi nhịp trước cô.

“Dù có phải lục tung cả thành phố này, anh cũng phải tìm ra em”, Cường nắm chặt tay vào vô lăng, miệng lầm bầm.

CHƯƠNG 5

NHỮNG CẬU CHỦ KHÓ CHIỀU

- Này, tôi nói là tôi không ăn hành cơ mà? Tại sao lại cho hành vào bát của tôi?

Minh vừa nhìn vào bát phở trước mặt đã cau mày quát tháo. Từ sau hôm bị Linh xộc vào phòng kéo dậy, sáng nào khi Linh gõ cửa thì Minh cũng đã thức rồi. Hễ không chạm mặt thì thôi, cứ chạm mặt là lại gườm gườm nhìn cô giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

- Anh đừng quát to như thế. Còn không ăn nhanh mà đi học đi. Hai bác dậy, nhìn thấy hai con mắt như mắt gấu trúc của anh, thế nào cũng nghi ngờ là đêm qua anh trốn ra ngoài chơi. Hay là anh trốn đi thật? – Linh vừa quay vào vớt rửa rau trong bồn nước vừa thản nhiên nói.

Với một anh chàng công tử như Minh thì cô thừa sức đối phó.

- Ai nói với cô là đêm qua tôi trốn đi chơi? – Minh trợn mắt cãi lại.

- Chẳng lẽ đi học nhóm? – Linh vẫn không thèm quay lại, hỏi bằng giọng lạnh tanh.

- Đi đua... – Minh vừa nói ra được hai từ thì vội nuốt xuống bụng những chữ sau, rồi anh trợn mắt quát – Từ bao giờ người làm lại có thái độ như thế với chủ hả? Cô đang chất vấn tôi phải không?

- Anh bỏ tiền ra thuê tôi sao? – Linh quay lại, đi tới bàn ăn và chống hai tay lên bàn, cúi nhìn Minh ở đối diện – Là tiền của bố mẹ anh. Tôi dù chỉ là người giúp việc nhưng so với một công tử chỉ ăn không ngồi rồi, học hành cũng không ra hồn, nửa đêm mò đi chơi đến sáng mới chịu về như anh thì tôi còn có giá gấp vạn lần.

Minh sững sốt nhìn Linh, đột nhiên nhếch miệng cười:

- Từ khi nào gan cô lại to thế nhỉ? Tôi nhớ mấy ngày đầu cô còn vâng vâng dạ dạ ngoan ngoãn lắm cơ mà? Bây giờ cô tính trèo lên cổ tôi phải không? Có giỏi cô cứ đi mách mẹ tôi đi, xem tôi bị phạt hay cô bị đuổi việc vì cái tội tọc mạch chuyện nhà chủ?

- Tôi không rảnh đi quan tâm chuyện của anh, nhưng nếu anh còn không ăn đi, hai bác mà xuống đây, tôi không cần thận lỗ mồm nói ra chuyện gì đó thì phiền lắm đấy – Linh đáp vu vơ.

- Làm cho tôi bát khác. Tôi không ăn hành – Minh chuyển chủ đề.

- Không ăn thì thôi. Tôi mới chỉ gặp mấy đứa trẻ con ăn phở mới không ăn hành thôi. Hay anh

cũng là trẻ con?

- Cô... – Minh trợn mắt định quát nhưng nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang lại thôi, vội vàng cúi xuống ăn cho xong bữa sáng của mình.

- Thịt lợn hay thịt bò đây? – Vừa mới quay vào với đám rau, Linh đã nghe Minh hỏi tiếp.

- Anh ăn mà không biết à?

- Thấy giống giống thịt lợn, lại giống giống thịt bò.

- Thế thì chắc là bò lai lợn.

- Cô nghĩ tôi là đồ ngu à? – Không thấy có người đi vào bếp, biết là bố mình đã đi tập thể dục nên Minh lại bắt đầu lên giọng gây sự.

- Là tự anh nói ra câu đó đấy nhé, tôi vốn chẳng có ý gì.

- Cứ cho đây là thịt bò đi. Tôi mà biết cô cho tôi ăn thịt lợn là cô chết với tôi – Minh lên giọng và cúi đầu xuống ăn tiếp.

“Anh mà biết nó là thịt lợn nấu giả bò thì ai chết vào tay ai cũng chưa biết được” – Linh thích thú thầm nghĩ, hai tay vẫn thoăn thoắt nhặt những cọng rau non.

Nói tới việc ăn uống của cậu chủ út này, bác Hiền từng vô cùng ngán ngẫm. Một phần vì cậu ta ăn uống quá khắt khe và quái tính nên lúc nào khi chế biến thức ăn bác Hiền cũng phải làm hai thực đơn khác nhau.

Minh không bị dị ứng với bất kì món ăn nào, nhưng cái nào anh chàng không thích thì sẽ kiên quyết không ăn, giống như nếu ăn vào thì sẽ lăn ra chết ngay vậy. Minh không ăn những món có hành, dù món ăn chỉ có một cọng hành, anh cũng sẽ không bao giờ động tới. Minh không ăn thịt lợn, chỉ ăn thịt bò và gà. Không ai biết tại sao anh lại có tính kén chọn trong ăn uống như thế, bà Nguyệt nuôi đứa con út này vất vả hơn ba đứa lớn nhiều.

Minh ăn xong xô ghế đứng dậy, xách cặp đi học luôn, chẳng buồn nói với Linh thêm một câu nào. Lên trường sẽ ngủ tiếp, đó chính là thời khóa biểu hằng ngày của Minh, ngày nào cũng như ngày nào.

Thấm thoát, đến hôm nay Linh ở nhà ông bà Phương cũng đã được một tuần. Một tuần này cô đã làm quen hoàn toàn với lịch sinh hoạt, thói quen ăn uống cũng như công việc ở đây. Công việc không có gì nhiều nhận, chỉ có Minh thỉnh thoảng lại tỏ ra khó chịu với cô vì những lý do trời ơi.

Hôm nay là ngày mà ông bà Phương dự tính mời gia đình người bạn tới ăn cơm, cũng là dịp để Đại và con gái nhà đó gặp mặt. Bà Nguyệt quá mong chờ nên đã lên thực đơn từ tối hôm trước để sáng nay Linh đi chợ sớm.

Biết những người khách sắp tới là những người bạn mà ông bà rất coi trọng nên sáng sớm Linh đã trở dậy, dọn dẹp nhà cửa, đợi trời sáng là đi chợ. Năm giờ, trời vào thu hơi se lạnh, sương mù giăng giăng. Không khí ẩm ướt tạo cảm giác vô cùng dễ chịu và khoan khoái. Những tán lá ướt đẫm sương đêm rung rinh trong làn gió lạnh lạnh của buổi sớm mai. Mùi cây lá xộc vào mũi khiến Linh không kìm được vươn vai, hít đầy lồng ngực mùi hương tươi mới ấy.

Đi dọc lối dẫn ra cổng, cô thích thú ngắm nhìn những búp thủy tiên đang chờ ngày mới để nở bung ra, những chùm hoa cẩm tú cầu ướt át và xinh đẹp. Mở toang cổng, định bước ra phố, đột nhiên cô

khựng lại vì bên gốc bằng lăng có một người đang dựa lưng vào thân cây mà ngủ.

Đó là Minh.

Tối nào Minh cũng trốn ra ngoài đi chơi thì Linh biết quá rõ nên chẳng bao giờ để tâm. Tối qua Minh đi từ lúc ông bà Phương chưa đi ngủ nên xe anh ta cũng để ở nhà. Lúc này Minh đang nửa nằm nửa ngồi, đầu tóc rối bù, chân tay duỗi ra một cách vô cùng thoải mái.

Linh tiến lại gần, định lay Minh dậy thì hơi cau mày vì ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Cô khẽ lay, Minh hoàn toàn không có phản ứng gì. Cô đặt một tay lên trán anh, trán anh nóng rực. Cô vội vàng nhấc một cánh tay của Minh lên đặt lên vai mình định đưa anh vào nhà.

- Cô... cô là ai? Cô làm gì vậy? – Minh mở mắt, lè nhè hỏi lại.

- Anh đi vào trong ngủ đi. Anh ốm rồi đấy – Linh hơi gắt.

Thân hình anh chàng đã to cao lại không chịu nhấc chân bước đi khiến cô lão đảo. Sau khi bị cô kéo lê đi vài bước thì anh ta mới bắt đầu có chút phản ứng, chân nam đá chân chiêu bước theo cô.

Linh không dám đưa Minh về phòng, sợ sẽ làm ông bà Phương thức giấc nên đành đưa Minh về phòng của mình. Ông Phương vốn sống trong quân ngũ nên rất thính ngủ, chỉ một tiếng động nhỏ cũng đủ làm ông thức giấc rồi. Ông mà biết con trai trở về nhà trong bộ dạng này thì không biết sẽ phản ứng như thế nào nữa?

Đặt Minh nằm xuống giường, Linh thở hỏn hển. Kéo chăn đắp cho Minh, cô đi ra bếp.

Một lát sau cô đi vào, trên tay cầm theo một cốc nước chanh nóng. Cô dựng Minh dậy rồi cứ thế bắt anh ta uống. Minh vừa uống ngụm đầu tiên đã đẩy ra, kêu lên:

- Cái quái gì mà chua thế? Không uống.

- Uống hết đi – Linh nghiêm giọng nói, tiếp tục ấn cốc nước chanh vào miệng Minh, bắt anh ta uống hết một hơi mới ngừng lại.

Cô đặt anh nằm xuống nệm, sau đó dùng thìa lấy lát gừng bên trong ra, đút vào miệng Minh:

- Ngậm đi cho đỡ lạnh, tỉnh thì tự bò lên phòng. Tôi đi chợ.

Nói xong Linh cầm cốc nước ra ngoài. Chẳng biết Minh có nghe thấy những gì cô nói không, chỉ biết sau khi uống xong cốc nước chanh nóng thì anh nằm im, ngủ li bì.

Linh đi chợ về, ông bà Phương vẫn chưa dậy, còn Minh thì vẫn ngủ trong phòng cô. Cô sơ chế thức ăn, bỏ vào tủ lạnh rồi sau đó cầm chổi ra quét sân nhà. Mỗi khi cô quét xong sân thì mới thấy ông Phương dậy, ra phố thể dục. Ngày nào ông Phương cũng đi bộ chừng ba mươi phút, sau đó mang về một tờ báo An ninh ngồi đọc trong vườn, khi nào bà Nguyệt dậy thì hai ông bà cùng ăn sáng với nhau. Minh luôn dậy và ăn trước để đi học nên bình thường hai ông bà rất ít khi ăn sáng cùng các con.

Khi bà Nguyệt dậy thì Linh cũng nấu bữa sáng xong. Cô gái giúp việc này khá nhanh nhẹn, rất thạo việc nên bà Nguyệt ưng ý lắm. Bà giúp việc cũ ngày trước cũng phải mất hai tuần để quen với cách sống và ăn uống của ông bà, thế mà Linh chỉ cần một tuần đã thành thạo lắm rồi. Cô còn biết cách chọn mua những thực phẩm tươi ngon nhất, chưa bao giờ tiêu quá một đồng nào bà đưa cho để đi chợ khiến bà Nguyệt đôi lúc cũng phải thầm khen, con gái quê đúng là đảm đang hơn rất nhiều.

Ăn sáng xong, tranh thủ lúc thằng cháu chưa dậy, bà hướng dẫn Linh nấu mấy món để đãi khách.

Bà còn tự tay làm món nộm hoa chuối thịt gà mà Đại rất thích ăn. Làm xong, bà gọi điện cho con trai để chắc chắn là con mình không quên việc hôm nay. Bà lo con trai sẽ lấy lý do đi công tác để trốn tránh việc này nên hai hôm nay bà đều gọi điện nhắc nhở. Không ngờ hôm nay, bà vừa gọi điện xong thì Đại cũng đã về tới nhà. Anh còn cầm theo một bó hoa lys lớn. Bà Nguyệt giục Linh làm cho anh bát mì sau đó lại tắt tả đi ra đầu phố mua ít đồ nữa.

Linh nấu mì cho Đại xong thì quay sang cắm hoa. Nhìn cô cắm hoa ở một bàn khác trong bếp, Đại cười nói:

- Em khéo tay đấy chứ nhỉ? Nấu ăn cũng giỏi mà cắm hoa cũng đẹp.
- Anh quá khen em rồi? Nếu là ở quê thì em không biết mấy cái này đâu, là bác Nguyệt chỉ cho em đấy ạ.

- Lâu rồi anh mới được ăn sáng ngon thế này. Có lẽ nên nghỉ về nhà một chút – Đại vừa nói tới đây thì thấy Minh bước vào bếp.

Minh vẫn mặc nguyên bộ đồ jeans như khi ra ngoài tối qua, rõ ràng là mới từ phòng Linh đi ra. Nhìn cậu em út quần áo nhàu nhĩ, đầu tóc rối bù, Đại ngạc nhiên hỏi:

- Chú làm gì mà mới sáng sớm đã như chui ra từ tổ cú thế? Cứ thế này mà định ra ngoài sao? Minh không đáp lại lời anh trai mà đi thẳng tới tủ lạnh, lấy ra chai nước lạnh tu ừng ực.

- Đừng nói là chú vừa đi uống rượu về đấy nhé? – Đại cau mày hỏi tiếp.

Minh không đáp lại, uống hết nửa chai nước rồi đi ra khỏi phòng luôn.

- Cái thằng này, càng lớn càng hư – Đại thở dài nói rồi tiếp tục ăn bát mì còn đang nóng hổi trước mặt.

Linh đã cắm xong bình hoa, cô khẽ mỉm cười nhìn tác phẩm của mình rồi đem đặt lên bàn ăn, ngay trước mặt Đại. Đại ngẩng đầu nhìn bình hoa, anh ngẩn ra một lúc, dường như nhớ tới điều gì đó. Vẫn im lặng, anh lại cúi xuống ăn tiếp.

Ăn xong, anh vẫn không rời khỏi bàn mà đưa mắt nhìn bình hoa lys, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt. Phong cách cắm hoa này, rất lâu trước đây đã quen thuộc với anh. Anh đưa mắt nhìn cô gái đang hí hoáy với bát đĩa bên bồn rửa. Càng nhìn anh lại càng giật mình. Nhìn từ sau lưng, cô gái này và người kia thật giống nhau quá!

“Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi”. Anh nghĩ vậy rồi bình tâm đứng dậy đi lên phòng của Minh. Thấy Minh trằn trọc ngủ, anh hỏi:

- Đêm qua chú lại đi uống rượu đúng không?
- Để em ngủ đi – Minh đáp bằng giọng mệt mỏi.
- Ngày nào chú cũng đi như vậy à? Bố mẹ mà biết thì chú tính sao? Chú phải biết mẹ rất kỳ vọng vào chú đấy.

- Em biết rồi. Anh đi ra đi.

- Thôi được rồi, ngủ đi, chừng nào tỉnh thì anh em mình nói chuyện – Đại thở dài, đi ra cửa.

- Mà... – Đột nhiên Minh tung chăn qua một bên, lên tiếng, giọng có vẻ ngáp ngừng.

- Sao? – Đại quay lại, cảm thấy lạ với thái độ của em trai mình.

- Anh khoái cô ta à?
- Ai?
- Con bé giúp việc ấy.

Đại ngẩn ra một lúc, sau đó anh cười phá lên:

- Sao chú lại hỏi câu đó? Chú biết tính anh mà, cứ thấy gái là tán tỉnh trước đã, có đồ hay không thì tính sau. Ha ha.

- Nhưng cũng không nên tùy tiện bạ ai cũng tán tỉnh thế chứ? – Minh cau mày.

- Không phải bạ ai cũng tán tỉnh đâu – Đại liếc mắt nhìn em trai đầy thâm ý – Hơn nữa, phải là người đặc biệt anh mới tán tỉnh chứ. Cô gái này cũng là một dạng đặc biệt. Thôi, ngủ đi, tỉnh thì xuống nhà, đi cà phê với anh.

Đại đi rồi, Minh vui đầu vào chần tính ngủ tiếp. “Đặc biệt sao?”, anh tự nhủ và dần dần thiếp đi.

~oOo~

Hôm nay là một ngày đặc biệt và Linh không phải vào bếp. Cô gái mà ông bà Phương nhắm cho Đại có vẻ rất đảm đang, tháo vát nên vừa tới đã chạy xuống bếp ngay. Hai ông thông gia tương lai vừa gặp nhau đã mang ngay bàn cờ ra vườn ngồi đánh, còn hai bà thì ngồi ở ghế nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn phá lên cười rất vui vẻ. Linh chỉ có việc quanh quẩn trong bếp để Huyền sai vặt. Lúc thì nhặt mớ rau thơm, lúc thì bóc củ hành, củ tỏi, lúc thì rửa nồi, rửa rau,... Huyền cũng niềm nở hỏi chuyện cô. Câu nào Linh cũng trả lời hết.

Cuối cùng chỉ có Đại giống như người thừa, chẳng có việc gì làm, đành chơi với cu Tin. Anh không phản đối việc mai mối của bố mẹ, nhưng cũng chẳng mặn mà lắm với việc này. Sau khi Huyền đến, hai người có gặp nhau, chào hỏi qua loa mấy câu, rồi cuối cùng chẳng còn gì để hỏi nên không ai nói gì với nhau nữa. Đại cảm thấy có chút không tự nhiên. Đây là cô gái mà bố mẹ anh giới thiệu, lại là con của bạn thân của bố mẹ, nên anh biết mình không thể có thái độ quá suồng sã như với những cô gái mà anh quen ngoài xã hội.

Lần thứ ba khi Đại bước vào bếp thì Huyền đang gói nem để rán. Đại vừa bước vào thì bà Nguyệt cũng vào theo. Bà nói với Linh:

- Linh, cháu bé em lên phòng gọi anh Minh chuẩn bị xuống ăn trưa nhé!
- Dạ - Linh ngẩn ra rồi sau đó hiểu rằng bà muốn để Đại và Huyền có thời gian gần gũi làm quen thì vội rửa tay, đón lấy cu Tin từ trong lòng Đại.

Đại bất đắc dĩ cười khỏ khi đưa thằng cháu cho cô rồi đi tới cạnh Huyền:

- Để anh làm với em cho nhanh.
- Chết... em không dám múa rìu qua mắt thợ đâu. Em nghe bác gái nói anh nấu ăn khéo lắm.
- Đâu có đâu... Mặc dù làm ở nhà hàng thật nhưng anh chỉ biết ăn thôi, nấu thì anh chịu. Anh gói nem mà em không chê là được rồi – Đại cười cười.

Bà Nguyệt gạt đầu đầy hài lòng rồi đi ra ngoài.

Thả cu Tin ở cửa phòng Minh cho nó tự chạy vào, Linh đằng hắng lên tiếng từ bên ngoài:

- Bác gọi anh xuống chuẩn bị ăn trưa.

Không có tiếng đáp lại, lại nghe tiếng cu Tin gọi ngong ngịu:

- Cậu Minh... Cậu Minh...

Cô đẩy hần cửa bước vào, căn phòng tối om có chút lạnh lẽo đến rợn người. Trên giường, Minh đã cuộn trong chăn thành một đống. Linh tiến đến cửa sổ kéo rèm cho ánh sáng ủa vào. Căn phòng theo đó sáng bừng lên. Linh quay ra nhìn cu Tin vẫn đang cố kéo tấm chăn trùm kín người ông cậu nó ra như một trò chơi vô cùng thích thú. Cô không có ý định giúp nó, có lẽ sự cố lần trước đã nhắc nhở cô tốt nhất nên để cho anh chàng kia tự chui ra khỏi chăn.

- Cậu Minh, dậy chơi với cháu.

Minh vẫn không có phản ứng gì. Cu Tin đã kéo được cái chăn, để lộ ra gương mặt của anh. Minh thậm chí vẫn chưa tay bộ quần áo sáng nay. Linh lấy làm lạ, tiến lại gần, thấy hơi thở của Minh nóng rực, cả người hầm hập sốt. Cô đặt bàn tay lên trán anh và lập tức rút ngay lại. Trán Minh như một cái lò than vậy.

- Tin, cháu xuống đi, để cho cậu ngủ. Cậu bị ốm rồi – Cô nhẹ nhàng nhắc nhở rồi bế nó ra khỏi giường.

- Cậu ốm à cô? – Thằng bé khoanh hai cánh tay nhỏ của mình lên giường rồi nhìn về phía Minh đầy tò mò – Cậu ốm là phải uống thuốc cô nhỉ?

- Ừ... Cậu ốm rồi, phải để cho cậu ngủ nữa – Linh gật đầu sau đó lấy khăn ướt chườm lên trán Minh.

Lúc Linh đang mãi chườm khăn lạnh cho Minh thì cu Tin đã chạy xuống nhà, báo cho bà ngoại nó tin nóng hổi này. Bà Nguyệt và Đại vội chạy lên. Khi cả hai bước vào, Linh đứng dậy nói:

- Anh ấy sốt cao lắm bác ạ!

- Sao tối qua còn khỏe mạnh thế mà tự nhiên lại lăn ra ốm vậy? – Bà Nguyệt lo lắng ngồi xuống giường, đặt tay áp lên má con trai rồi kêu lên – Sao lại sốt cao thế này? Đại, con xem có phải đưa em nó đi bệnh viện không?

- Không sao đâu mẹ - Đại lắc đầu – Thanh niên trai tráng mới ốm chút, làm sao mà phải cuống lên như thế. Chút nữa bảo Linh nấu cho nó bát cháo, rồi uống thuốc hạ sốt xem sao đã. Nhà mình đang có khách mà, cũng phải ăn cho xong bữa chứ.

- Ừ... Linh, cháu chạy nhanh ra chợ mua mớ tía tô về nấu cho anh Minh bát cháo nhé! Cu Tin cứ để bác trông. Nhà cũng hết thuốc hạ sốt rồi, cháu mua luôn cho bác một vỉ - Bà Nguyệt quay sang cô dặn dò.

- Ở gần đây không có hiệu thuốc đâu, để con đưa Linh đi cho lệ. Đạp xe đạp bao giờ mới về tới nhà – Đại đề nghị.

~oOo~

Vừa lái xe, Đại vừa quay sang hỏi Linh:

- Em biết chuyện nửa đêm em trai anh vẫn trốn ra ngoài đúng không?

- Dạ, thỉnh thoảng ạ!

Linh cũng chỉ biết đáp như vậy. Cô biết trong vai trò người giúp việc thì tốt nhất bản thân không nên quá nhiều chuyện. Đối với việc của gia đình chủ, thà cứ coi như không biết còn hơn.

Đại vẫn nhìn thẳng về phía trước, nói tiếp:

- Không hiểu tại sao anh lại có thằng em trái tính trái nết như thế. Bố mẹ anh cũng đâu có quá nuông chiều nó đâu, còn luôn tự hào nó là đứa ngoan ngoãn, biết nghe lời nhất trong ba anh em. Nếu hai ông bà mà biết nó như thế, không biết sẽ thất vọng thế nào?

- Nhưng cứ để anh ấy như thế thì không tốt. Ra ngoài vào ban đêm, lại uống rượu, đánh nhau, chắc hẳn là giao du với đám bạn xấu. Nếu anh ấy cứ sống như thế, không chừng còn có ngày sa vào lao lý - Linh chép miệng quay ra phía cửa xe.

- Ủ - Đại gật đầu - Anh cũng lựa lời nói với nó nhiều lần rồi mà không ăn thua. Chắc nó chỉ sợ mỗi bố anh?

- Em thấy bác trai cũng hiền đấy chứ?

- Hiền sao? Bố anh không hiền lắm đâu. Hồi anh còn ở nhà, anh mười tám, thằng Lâm mười lăm, sáng sớm mùa đông rét căm căm, vậy mà bố anh vẫn quyết tâm lừa hai thằng con trai dậy, đá ra cửa, bắt ra Hồ Tây chạy bộ. Nghĩ lại mà giờ anh vẫn còn thấy rét run. Buổi sáng mùa đông ở Hồ Tây mù mịt sương, chạy xong cả người hai đứa nóng rực, quần áo thì ướt đầm. Sau đó, nếu không phải tại thằng Lâm bị ốm do viêm phổi thì còn lâu bọn anh mới được tha. Lần ấy mẹ anh giận bố anh tới cả tháng liền - Đại cười vui vẻ khi chợt nhớ lại những kỷ niệm cũ.

Không nghe Linh nói gì, anh quay sang nhìn, chỉ thấy cô đang chống tay lên cửa xe hướng mắt ra bên ngoài đường phố. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô khiến Đại ngỡ người, lại có chút sững sốt. Nhìn từ góc độ này, mọi khuyết điểm trên gương mặt cô bị che khuất hoàn toàn, và Đại chỉ có một suy nghĩ duy nhất...

Đẹp lạ!

Đại thường đánh giá sắc đẹp của một cô gái ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, thói quen đó đã gần như trở thành bản năng của anh, và anh có thể buông lời tán tỉnh họ ngay, dù trong thâm tâm không hề xuất hiện ý định đó. Lần đầu trông thấy Linh, anh hoàn toàn không đánh giá cao vẻ bề ngoài của cô. Linh không xấu, nhưng cũng không phải kiểu người gặp một lần là có ấn tượng ngay. Cô rất dễ bị lãng quên trong trí nhớ người khác, đặc biệt là với một giám đốc phong lưu và cuốn hút như Đại.

Anh chú ý tới cô, chỉ vì ngay từ lần gặp đầu tiên, cô đã cho anh một cảm giác mạnh mẽ rằng cô có thể trở thành một đầu bếp giỏi.

Đại có thể trở thành một ông chủ lớn trong ngành kinh doanh ăn uống không phải bởi vì anh giỏi nấu ăn hay trong tay anh có nhiều đầu bếp có tiếng, mà chính bởi vì anh có thể phát hiện ra những người có tiềm năng trở thành đầu bếp giỏi. Ngay từ lần đầu tiên ăn món do Nhật Lệ làm anh đã quyết tâm dùng mọi cách để đưa cô về nhà hàng của mình. Khi ấy, không ít đầu bếp có tiếng tìm tới anh, còn Nhật Lệ mới chỉ là một cô nấu bếp vừa có chút thành tựu. Anh rất tự tin vào cảm giác của mình. Một người đầu bếp có khả năng chinh phục anh, thì chắc chắn sẽ có khả năng chinh phục cả thế giới dù

hiện tại chỉ là một người vô danh.

Từ trước tới giờ, chỉ có Nhật Lệ mới được anh đánh giá cao, không ngờ tới ngày hôm nay lại xuất hiện thêm một cô gái nữa cũng cho anh cảm giác đó. Linh có thể trở thành một đầu bếp xuất sắc, thậm chí không hề thua Nhật Lệ.

Có lẽ cuối cùng anh cũng đã tìm được sự thay thế hoàn hảo cho vị trí mà Nhật Lệ đã bỏ lại?

Đại vẫn luôn đỉnh ninh trong đầu như thế, ngoài chuyện đó ra, anh chưa từng đánh giá cao cô gái này ở một phương diện nào khác. Một phần vì cô không nổi bật, một phần vì đây cũng chỉ là lần thứ hai hai người gặp nhau. Nhưng lúc này đây, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Linh, anh lại thấy cô thật sự rất đẹp, rất cuốn hút.

Tới chợ, Linh xuống xe, chạy vào mua đồ, còn Đại thì ngồi trên xe chờ. Châm một điếu thuốc, anh chậm rãi nhả khói, đầu dựa hẳn vào ghế suy nghĩ. Đến khi Linh trở ra thì điếu thuốc cũng vừa tàn. Anh vùi đầu lọc vào gạt tàn rồi cho xe chạy đi. Đang định tiếp tục câu chuyện bỏ dở thì điện thoại đổ chuông.

Minh Thư đang gọi.

Minh Thư là một trong những cô bạn gái hiện tại của Đại. Nói là một trong vì Đại không chỉ quen mình cô, thậm chí anh cũng không giấu giếm chuyện đó. Chấp nhận quen anh tức là phải chấp nhận một mối quan hệ không tình yêu, mà đã không tình yêu thì làm gì có cơ sở để mà ghen. Những cô gái quanh anh đều chấp nhận điều đó, dù không ưa nhau nhưng cũng không có lý do gì để ghen tuông um sùm cả.

Đại gặp Thư lần đầu tiên ở sân chơi tennis. Nàng cao ráo, khỏe mạnh, tràn đầy sức sống trong một bộ đồ thể thao màu vàng chanh rất nổi bật. Hôm ấy nàng đi cùng mấy cô bạn, một trong những cô bạn đó đã từng là bạn gái của anh. Anh quen nàng từ đó.

Minh Thư là một nhà thiết kế thời trang, tiểu thư của một đại gia bất động sản. Trong khi bao nhiêu anh chàng đổ mắt vì cái gia tài đó thì Đại lại hoàn toàn dửng dưng, điều ấy càng làm Thư không thể rời bỏ anh, càng yêu anh nàng càng chạy theo anh một cách mù quáng. Anh gặp nàng một tuần hai lần, cùng nàng chơi tennis, sau đó đưa nàng đi ăn rồi tìm một nơi lãng mạn nào đó để nghỉ lại. Nàng cũng có vài bạn trai khác nữa say mê và tôn thờ nàng như nữ thần, thế mà nàng vẫn không thể từ bỏ được thói quen chạy đi tìm anh. Dường như chỉ có anh mới làm nàng cảm thấy không buồn chán.

Cô bạn gái thứ hai của Đại là Ngân – một cô nàng cá tính và năng động, đang làm ngay tại trường đại học cũ của anh. Anh quen nàng trong lần về dự lễ kỉ niệm thành lập trường cách đây hai năm, khi ấy nàng đang là chủ tịch hội sinh viên và học năm cuối, còn anh trở về trường với vai trò là cựu chủ tịch hội sinh viên. Bạn anh – đồng thời là giảng viên của trường đã giới thiệu hai người với nhau. Ngân là người quen anh lâu nhất trong ba cô bạn gái hiện tại, cũng là người luôn muốn kiểm soát anh, muốn trói buộc trái tim anh, thế nên gần đây anh không còn thường xuyên liên lạc với nàng nữa. Đôi khi chợt nhớ ra, anh sẽ gọi cho nàng, đưa nàng đi du lịch đây đó, vốn là sở thích chung của hai người.

Ngoài ra, anh còn quen một vài cô nàng nữa, đủ các nghề nghiệp, đủ các sở thích, nhưng ai cũng đẹp và có vài điều đặc biệt, đủ để anh ấn tượng và theo đuổi họ một thời gian.

- Gì thế, honey? – Đại bắt máy sau khi để điện thoại kêu chán chê, giống như anh đang rất bận rộn

vậy.

- Anh ời em chán quá! Em qua chỗ anh nhé?
- Anh không ở nhà hàng đâu. Hôm nay anh về nhà.
- Ủa, tuần trước em gọi anh cũng nói là về thăm bố mẹ mà? Hay đang đi chơi với cô nào phải không?
- Cưng nghĩ anh rảnh rồi như em sao? – Đại cười – Hôm nay nhà anh có chút việc.
- Thế chiều em qua nhé?
- Đám chim chóc hót bên tai em suốt ngày đâu rồi? Chán thì bắt tạm mang đi chơi đi.
- Vặt lông nướng hết rồi.
- Ha ha... Ok... Vậy chiều anh qua đón em! Vậy nhé!

Đại nói rồi cúp máy luôn, cũng chẳng nghe xem Thư có ý kiến gì nữa không? Quay sang, thấy Linh đang nhìn mình, anh mỉm cười:

- Cô bạn rủ đi ăn.

Rồi như sực nhớ ra, anh mở một ngăn nhỏ, lấy từ trong đó ra hai tấm vé rồi đưa cho Linh.

- Cái gì thế ạ? – Linh cầm lấy, ngạc nhiên hỏi.
- Phiếu học nấu ăn cùng với đầu bếp của bọn anh.
- Đưa cho em làm gì ạ? – Linh vẫn không hiểu ý, hỏi tiếp.

- Nhà hàng của anh đang có chương trình dạy nấu ăn miễn phí cho khách hàng. Em nên tới thử xem sao. Mỗi tấm này dùng một lần thôi đấy. Cuối tuần anh sẽ nói với mẹ để em đi tới đó. Cũng chỉ có nửa ngày thôi mà. Cơ hội được đầu bếp của nhà hàng năm sao chỉ dạy không phải lúc nào cũng có đâu. Mỗi năm bọn anh chỉ tổ chức vào vài dịp đặc biệt.

- Thế ạ? – Linh khẽ hỏi lại, cúi xuống mân mê hai cái vé mời, cũng không biết nghĩ gì trong đầu mà từ lúc đó tới khi về đến nhà, cô có vẻ trầm tư ghê gớm.

CHƯƠNG 6

BẠN CŨ

Bữa cơm gặp mặt giữa hai gia đình cuối cùng cũng kết thúc. Trước khi tiễn cả nhà Huyền ra về, Đại cũng xin được số của cô gái xinh đẹp ấy. Gia đình cô có vẻ hoàn toàn ưng ý về Đại, và bản thân Huyền cũng không thoát khỏi sức hấp dẫn rất đằm ông của anh. Cô cười rất tươi khi anh hứa hẹn sẽ gọi cho cô vào tuần tới.

Khi mọi người đều rời đi hết, Đại nhờ Linh pha cho mình một tách cà phê rồi ra ngoài vườn ngồi hút thuốc.

Hút hết nửa điều thuốc thì Linh mang cà phê ra cho anh.

- Em thấy bữa ăn hôm nay thế nào? – Đại hỏi.
- Hai bác khen rất ngon, có vẻ rất ưng chị Huyền.

Đại bật cười:

- Anh đang hỏi em cơ mà, còn khẩu vị của bố mẹ anh đơn giản lắm.
- Em cũng thấy ngon – Linh chần chừ một chút rồi đáp – Chỉ có món nem, nước chấm chưa đạt lắm.

Thấy Đại nhìn mình mỉm cười, cô ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao anh lại cười ạ?
- À, tự nhiên anh nhớ tới một người. Người này, trong một cuộc thi nấu ăn lớn ở Việt Nam, đã có một bài thuyết trình hùng hồn về nước mắm Việt Nam. Cũng nhờ có bài thuyết trình đó mà món ăn của cô ấy đạt giải đặc biệt, thậm chí còn được cấp học bổng du học nữa.
- Ồ, thế ạ?
- Có lẽ em cũng biết họ đấy.
- Em gái chị Nhật Lệ? – Linh ngạc nhiên.
- Ừ. Anh cũng chỉ nghe nói vì khi đó anh đang đi công tác ở miền Nam, nhưng nó khiến cho nhiều người có một cái nhìn khác về ẩm thực Việt Nam, đặc biệt là nước chấm ăn kèm. Món nem hôm nay thực sự chưa đạt chính vì nước chấm pha chưa phù hợp.

- Dạ... thôi, anh uống cà phê đi, em phải vào dọn bếp đây.

Đại gật đầu rồi nhìn theo bóng Linh khuất dần sau đám cây cảnh, gương mặt anh từ tươi cười chuyển sang vẻ trầm ngâm, hai hàng lông mày hơi chau lại.

Cũng đã một năm rưỡi kể từ khi Nhật Lệ đột ngột biến mất, biến mất một cách khó hiểu, giống như cô đã hoàn toàn tan biến vậy. Trước khi anh đi công tác, cô còn vui vẻ hứa rằng sau khi anh trở về sẽ nấu cho anh món vịt om sấu mà anh thích nhất. Vậy mà lúc anh về, cô đã đi, vội vàng tới mức Tuyệt – con chó mà cô yêu quý nhất cũng không mang theo. Hơn một năm trời, anh dùng mọi cách để tìm cô nhưng hoàn toàn vô ích. Thậm chí anh đã bí mật dò hỏi tận nơi cô em gái của cô đang sinh sống ở nước ngoài nhưng cũng không có tin tức gì. Cô nói với bố anh rằng cô đi chữa bệnh, anh biết đó chỉ là lời nói dối. Cô sẽ không vội vã rời đi nếu chỉ là vấn đề bệnh tật.

Rốt cuộc là cô đã đi đâu? Và tại sao lại đi nhanh như thế, một lời chào dù chỉ qua giấy cũng không để lại cho anh?

Sự ra đi của Nhật Lệ không chỉ khiến cho nhà hàng của anh một phen tán loạn, mà chính anh cũng không dễ dàng tiếp nhận sự thật đó trong một thời gian dài. Cô không chỉ đơn thuần là nhân viên của anh, mà còn nhiều hơn thế. Cô không tiếp nhận tình cảm của anh, nhưng cô luôn lo lắng và chăm sóc anh như một cô vợ trẻ. Hai người còn là hàng xóm nên cô thường xuyên nấu cơm cho anh ăn cùng. Khi anh đi công tác xa, cô sang dọn nhà cho anh. Những cô bạn gái của Đại khi ấy còn tưởng anh sẽ cưới Nhật Lệ nên lúc nào cũng ghen tuông ra mặt, thậm chí còn tìm mọi cách tách hai người ra khỏi nhau. Nhật Lệ đối với những trò trẻ con đó chỉ cười, đơn giản vì cô không yêu anh. Cô không hào hứng gia nhập vào cuộc tranh giành ngớ ngẩn đó. Hai người luôn duy trì với nhau một khoảng cách rất gần, nhưng cũng đủ xa để Đại không bao giờ chạm tới trái tim cô được.

Vậy mà Nhật Lệ cứ thế ra đi, một cách lặng lẽ, giống như cô chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời này, chưa bao giờ xuất hiện trước mắt anh.

Chuông điện thoại reo vang kéo Đại từ trong suy tư về với thực tại. Một số điện thoại đẹp và lạ.

- Hello ông bạn! – Một giọng nam vang lên vui vẻ ở đầu bên kia.

- Xin lỗi, ai vậy? – Anh nhíu mày trước giọng nói có phần xa lạ này.

- A... Chắc đi lâu quá rồi nên ông quên mất tôi phải không? Chiến hữu một thời đây mà.

- Há? – Đại sững sờ ngồi thẳng dậy, một khuôn mặt điển trai hiện lên trong đầu – Cường à?

- Thế ông nghĩ là ai?

- Sao nghe nói ông cưới vợ, định cư bên kia luôn rồi mà? Về bao giờ thế? – Đại tươi cười hỏi lại.

- Vợ nào? Lấy vợ Tây làm sao mà chịu nổi, về lấy vợ Việt Nam cho lành ông ạ! Má mì gọi về liên tục, không về không được.

- Ha ha... Vậy là đối thủ một thời của tôi đã trở lại. Ông rảnh không, làm vài chén mừng hội ngộ chứ nhỉ? – Đại đề nghị.

- Một chút thôi hả, thế thì không đi đâu.

- Vậy như cũ, ai say trước người đó trả tiền.

- Thế còn nghe được – Cường cười – Vậy hẹn ông ở quán bà Năm đối diện cổng trường mình nhé!

- Ok. Tôi cũng thích bia ở quán đó.

Nói chuyện một hồi, Đại đặt điện thoại xuống bàn, cũng không có ý định đứng dậy ngay mà tiếp tục bình thản uống cà phê. Sự trở về của Cường làm anh có chút suy tư.

Cường là bạn học cũ, chiến hữu, đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh của anh trong cả học tập cũng như làm ăn sau này.

Cường và Đại bắt đầu học cùng nhau khi vào cấp hai. Nếu như Đại là con nhà lính thì Cường lại là con của một ông chủ giàu có. Nếu như ngày nào Đại cũng cùng bạn bè đạp xe tới trường thì Cường có ô tô đưa đón hẳn hoi. Nếu như vừa ra trường, Đại đã phải lo kiếm sống, đi lên từ hai bàn tay trắng thì Cường lại chẳng phải bận tâm nhiều những điều đó, có thể hiển nhiên ngồi vào ghế giám đốc của một công ty con trong tập đoàn của gia đình mà không sợ ai dị nghị gì. Mặc dù hai người có hoàn cảnh gia đình tương đối khác nhau nhưng Đại và Cường đã chơi với nhau suốt những năm tháng đi học cho tới tận khi Cường ra nước ngoài hồi bốn năm về trước.

Bốn năm đã qua đi. Sau bốn năm, Đại trở thành một ông chủ trẻ thực sự, anh không biết Cường đã tiến xa tới đâu rồi? Đại chưa bao giờ nhìn Cường như một gã công tử sống nhờ vào tài sản của bố mẹ. Anh đánh giá cao khả năng kinh doanh, sự nhạy bén và khối óc tuyệt hảo của Cường mà anh đã biết rõ trong những ngày hai người cùng bắt tay kinh doanh thời cấp ba và khi vào đại học. Mặc dù khi ra trường, Đại quyết định tách ra, lĩnh vực anh chọn cũng gần như đối đầu với gia đình Cường, thế nhưng hai người vẫn duy trì mối quan hệ nửa bạn, nửa đối thủ, ngầm ngầm kìm hãm lẫn nhau.

Trong tâm trí của nhiều học sinh cùng thời với hai người thì ấn tượng về cặp kị phùng địch thủ này rất sâu đậm. Họ nổi tiếng từ thành tích học tập, các hoạt động thể thao tới những trò quậy phá, nghịch ngợm không giống ai của mình.

Bốn năm trước, Cường đột ngột tuyên bố ra nước ngoài làm ăn. Anh có nghe nói là Cường có mở một nhà hàng Việt ở California. Không ngờ ngày hôm nay Cường lại đột nhiên trở về.

Đại dúm điều thuốc đã cháy hết vào hộp gạt tàn và đứng dậy. Trên bàn, cốc cà phê đã tan hết đá, lỏng bỏng nước.

CHƯƠNG 7

CUỘC GẶP GỠ Ở CỬA HÀNG SÁCH

Một trong những sở thích lớn nhất của Đại là đọc sách.

Cứ mỗi tháng, dù bận tới đâu, anh cũng dành ra một buổi chiều để đi mua sách. Đôi khi anh hay lang thang ở đường Láng – nơi vẫn còn vài hiệu sách cũ. Ở đây, thỉnh thoảng anh vẫn tìm được vài cuốn sách thú vị mà những cửa hàng sách mới không bao giờ có.

Đảo mắt một lượt qua những đầu sách mới của tháng, Đại khẽ nhún vai chán ngán khi thấy toàn các tiểu thuyết tình cảm, Ta cũng có, Tây cũng có. Bản thân anh vốn không có hứng với những loại sách này.

Sau khi nhìn lướt qua một lượt, Đại dừng lại ở một cuốn sách mỏng có tựa đề: “Những nẻo đường dài”, bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ nghiêng nghiêng: “Quê hương Việt Nam dưới cái nhìn của một cô nàng thích đi du lịch bụi!”. Đại cầm cuốn sách lên, xem qua những lời nhận xét của độc giả, người biên tập và giới thiệu tác giả. Ngay những trang đầu tiên của cuốn sách có đăng những bức ảnh chụp phong cảnh khá đẹp, nhìn có vẻ nghiệp dư và ngẫu hứng nhưng người chụp lại biết cách lấy góc nên rất có hồn.

Đại đọc một hồi, không thể không bật cười vì giọng văn non nớt, ngô nghê của tác giả. Anh lắc lắc đầu, định gấp cuốn sách lại thì đột nhiên một giọng nói trong veo vang lên bên tai:

- Anh gì ơi!

Đại quay sang, chỉ thấy một cô nhóc mặt mũi dễ thương đang nhìn mình, hay chính xác hơn là nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay mình.

- Cô gọi tôi à? – Đại giả bộ quay đầu nhìn quanh quẩn.

- Không cần nhìn đâu, tôi gọi chính anh đó – Cô gái nhắc lại, giọng Sài Gòn không trật đi đâu được.

- Tôi có quen cô sao?

- À, là tôi đang cần gấp cuốn sách trên tay anh. Anh có thể nhường lại nó cho tôi được không? – Cô gái lập tức xuống giọng vẻ năn nỉ.

- Sao? Cuốn sách này à? – Đại chìa cuốn sách ra trước mặt, cô gái định cầm lấy thì anh rút tay lại

- Không được đâu, tôi thích cuốn sách này, không nhường cho cô được. Cô qua hàng khác kiếm đi.

- Đây là cuốn cuối cùng rồi, tôi đã tìm mọi nơi nhưng đều hết sách – Cô gái nhăn nhó như muốn khóc.

- Thế thì tôi càng không nhường cho cô được – Đại kiên quyết từ chối.

- Tôi năn nỉ anh đó. Tôi sẽ trả thêm tiền cho anh, được không?

- Tôi không cần tiền. Tôi có rất nhiều tiền.

nguyên rửa gã đàn ông trông trẻ đẹp, lịch lãm vậy mà tính như trẻ con.

- Tôi phải làm sao để anh có thể nhường nó cho tôi đây? – Cô gái lại hỏi, dường như nếu không có được cuốn sách thì cô sẽ không bỏ cuộc vậy.

- Không có cách nào đâu. Cô ra siêu thị sách mà mua đi. Chẳng lẽ cuốn sách này là hàng hiếm, tới nổi cả Hà Nội này không mua được ở đâu nữa sao?

- Bây giờ ra đó thì không kịp. Hay anh nhường cho tôi rồi anh qua đó mua đi.

- Không được, tốn xăng, tốn tiền gửi xe.

- Nay, anh có phải đàn ông không thế? – Cô gái tức tối hỏi.

Cuộc tranh cãi của hai người đã làm vài người xung quanh chú ý.

- Tất nhiên, cô nghi ngờ thì có thể thử? – Đại cười xấu xa.

- Đồ biến thái.

- Tùy cô. Tôi rất bận rộn, thời gian với tôi là vàng là bạc, tôi không dư thời gian đòi co với cô đâu – Đại nhún vai quay đi.

- Anh... – Cô gái dậm chân về bất lực – Bạn tôi sắp lên máy bay đi du học. Nếu tôi chạy qua cửa hàng sách khác, chỉ sợ sẽ không kịp tặng sách cho nó. Mà tôi mới từ Sài Gòn ra, đâu rảnh đường Hà Nội đâu.

- À... – Đại gật đầu ra vẻ thông cảm – Nhường cho cô cũng được thôi, nhưng tôi còn có điều kiện.

- Anh nói đi...

- Lúc khác mua trả cho tôi một cuốn, sau đó mời tôi đi uống cà phê nữa.

- Không thành vấn đề. Anh nói ra ngay từ đầu có phải đỡ tốn thời gian của tôi không – Cô gái vui vẻ đồng ý – Đưa số điện thoại của anh đây, lúc nào mua được sách tôi sẽ gọi cho anh.

- Tốt – Đại nhướn miệng cười, sau đó lấy danh thiếp kẹp vào trong cuốn sách rồi đưa cả cho cô gái.

Cô gái cầm lấy cuốn sách, vội vàng đi ra quầy tính tiền rồi bắt một chiếc taxi đi luôn. Đại nhìn theo, nở một nụ cười đầy hứng thú, sau đó anh cũng rời khỏi cửa hàng sách. Anh chẳng còn hứng thú để ý tới những cuốn sách khác nữa. Đại về tới nhà thì trời đã tối. Khi anh mở cửa, một bóng trắng to lớn lập tức chồm tới, thè lưỡi liếm lên cổ Đại. MÀN chào hỏi này mới đầu còn làm Đại khiếp sợ, nhưng rồi anh cũng quen.

- Xin lỗi mày, tao về hơi muộn. Tắc đường – Đại vò bộ lông trắng muốt của con chó cao lớn, sau đó anh tiến tới ghế sofa và ngồi phịch xuống một cách mệt mỏi.

Tuyệt nghiêng đầu nhìn, sau đó nó nhảy phốc lên ghế, gồi đầu lên đùi anh một cách ngoan ngoãn.

Con chó ngao Tạng này thuộc giống ngao tuyết có bộ lông toàn thân trắng tinh. Nó ở với Đại đã được hơn một năm, bắt đầu từ khi chủ cũ của nó là Nhật Lệ đột ngột bỏ đi.

Tuyệt vốn là thú cưng của Nhật Lệ, cái tên này cũng là cô đặt cho nó. Theo lời kể của cô, trước đây Nhật Lệ từng yêu một anh chàng công tử ưa du lịch mạo hiểm. Đó là mối tình đầu của cô khi cô mới chập chững lên thành phố học việc. Trong một lần tới thăm Tây Tạng, anh ta mang về hai chú ngao và tặng cho Nhật Lệ một con, chính là Tuyệt, khi đó mới được hơn bốn tháng tuổi. Nó là một con ngao tuyết thuần chủng, rất nhiều người đã trả giá trên trời để mua được nó nhưng cô nhất định không bán. Sau này, người yêu cô gặp nạn trong một lần quyết tâm chinh phục đỉnh Everest. Suốt bảy năm, cô chăm lo cho nó như chính con cái của mình. Từ khi Nhật Lệ mua chung cư này và trở thành hàng xóm thân thiết của Đại, anh mới có cơ hội tiếp xúc với loài chó được đồn đại là vô cùng hung dữ này.

Trước đây, Đại không bao giờ nghĩ rằng sau này mình sẽ nuôi một con vật nào đó trong nhà. Anh là người bận rộn, lại hay lang thang tụ tập bạn bè. Từ khi Nhật Lệ đi và để lại Tuyệt cho anh, anh bắt đầu phải học cách làm bạn với nó.

Khi mới bắt đầu, Đại vô cùng chật vật. Anh phải đọc rất nhiều sách, tham khảo rất nhiều nơi để biết được cách chăm sóc một chú chó ngao. Tuyệt là một chú chó ngoan, nhưng vốn là loài chó trung thành nhất, vốn chỉ chấp nhận một người chủ nên từ khi Nhật Lệ đi, nó luôn nằm buồn bã và ủ rũ một chỗ, thậm chí còn liên tục bỏ bữa. Nó suốt ngày chạy tới trước cửa căn hộ của Nhật Lệ, nằm gồi đầu lên chân nhìn lên cánh cửa khép kín cả ngày. Đại phải cầu cứu tới cô bạn cũ của mình là một bác sĩ thú y, chuyên gia tư vấn về tâm lý động vật. Sau khi đã bót ỉ dột thì Tuyệt lại chuyển sang tình trạng thường xuyên nổi cáu. Nó làm Đại nhiều phen hết hồn khi anh đưa nó đi dạo trong công viên và không ít lần nó hung hăng lao vào cắn xé những đồng loại khác của mình, kể cả những con chó hiếu chiến nó cũng không tha. Đại vẫn phải kiên nhẫn với nó, kể cả khi nó cáu giận vật đổ anh ra sàn, dọa cắn, anh cũng vẫn nhẹ nhàng vỗ về, dỗ dành nó.

Cuối cùng, Đại cũng thắng.

Tuyệt coi anh là chủ nhân thực sự của nó. Hàng ngày đi làm, Đại đều mang nó theo. Khi đi công tác xa, anh lại mang nó tới chỗ cô bạn mình, giờ là bác sĩ riêng của Tuyệt, hoặc mang nó về nhà gửi bố mẹ. Anh cũng hay đưa nó đi dạo phố, đi chơi đây đó vào các kỳ nghỉ. Tuyệt không thân thiện với những cô bạn gái của anh, nhưng Đại cũng không quan tâm tới điều đó lắm.

- Anh bạn, mày có nhớ cô ấy không? – Đại vẫn vuốt ve đều tay trên bộ lông trắng muốt của Tuyệt.

Con chó ngẩng đầu nhìn anh, Đại mỉm cười:

- Nhìn cái gì? Mày quên người tình cũ rồi sao?

Tuyệt như hiểu anh nói gì nhưng nó chỉ ư ử trong miệng.

- Tao cũng nhớ cô ấy. Tao chỉ thèm được nói chuyện với cô ấy thôi. Cô ấy không yêu tao cũng đâu có sao, đúng không? – Đại thì thầm.

- Đã có chuyện gì xảy ra mà tao không biết nhỉ? Mày có đói không, để tao lấy đồ ăn cho mày nhé! Yên tâm, hôm nay tao ở nhà, không có cô em chân dài nào bắt nạt tao đâu.

Đại cười với nó sau đó bật dậy và đi thẳng vào bếp.

~oOo~

Kiên đang dọn hàng để chuẩn bị bán thì thấy Linh đi vào. Cô vui vẻ giúp anh kê bàn và sắp đồ ra. Kiên ngạc nhiên hỏi:

- Phải đi rồi sao?
- Vâng – Linh gật đầu – Em chỉ tranh thủ ghé qua thôi. Thiên Ý vẫn khỏe là em mừng rồi. May mà còn có bác và anh giúp đỡ, nếu không em...
- Anh sẽ giận nếu em còn tiếp tục khách sáo như thế đây – Kiên tỏ vẻ phật lòng.
- Được rồi, anh lúc nào cũng cau có như vậy. Ông chủ thì phải tươi tỉnh lên chứ.
- À... Hôm trước hần có tới đây tìm em – Kiên vừa thái hành, vừa nói.
- Ai cơ? – Linh sững lại hỏi.
- Cường.
- Ừm... Thì ra anh ấy cũng về nước rồi – Linh khẽ gật đầu, cái tên này làm cô nhớ lại rất nhiều kỉ niệm mà cô không muốn nhớ.
- Em tính sao?
- Chuyện gì tới sẽ tới, phải đối mặt thôi. Hơn nữa, chuyện giữa em và anh ấy cũng đã sớm kết thúc rồi – Linh bình thản trả lời.
- Nhưng anh thấy anh ta rất thật lòng với em.
- Em không quan tâm chuyện đó đâu, bỏ qua đi. Anh ấy không làm gì khó bác và anh chứ?
- Không. Hần rất lịch sự.
- Thế thôi, anh không cần bận tâm thêm nữa đâu. Em đi đây.
- Lại về nhà đó sao?
- Không, tới nhà hàng Phương Đông.
- Nhà hàng Phương Đông? Chỗ Nhật Lệ làm sao? – Kiên ngạc nhiên ngẩng đầu lên.
- Vâng – Linh đáp ngay – Anh Đại bảo em tới đó học nấu ăn. Anh ta còn khuyên em nên trở thành một đầu bếp vì em rất có khiếu nấu ăn.
- Đi học nấu ăn? Em... trở thành đầu bếp? – Kiên nhìn Linh bằng vẻ mặt cổ quái, nửa muốn cười, nửa lại không.
- Vâng. Thôi em đi đây – Linh nói rồi dắt xe đạp ra đi thẳng.

Kiên vẫn đứng y nguyên tại chỗ. Cái tin mà Linh vừa nói ra làm cho anh cứ ngẩn mãi ra ở đó, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi:

“Linh đi học nấu ăn và trở thành đầu bếp ư?”.

CHƯƠNG 8

GẶP LẠI

Nhà hàng Phương Đông có mặt tiền nhìn thẳng ra sông Hồng. Đứng từ bãi cỏ để đi dạo trước cửa nhà hàng về đêm có thể nhìn thấy cầu Long Biên và cầu Chương Dương lấp lánh ánh sáng. Đây là nhà hàng năm sao nổi tiếng với những món ăn dân tộc của khắp ba miền Việt Nam. Người ta đã khẳng định Hà Nội là một trong những thành phố có món ăn ngon nhất thế giới, bao nhiêu tinh túy ẩm thực của trăm vùng miền Việt Nam đều đổ hết về Hà Nội. Và Phương Đông chính là Hà Nội thu nhỏ trong mắt của những người sành ăn. Chính vì vậy, đầu bếp mà Đại lựa chọn đều là những người thực sự tài hoa và có đam mê với ẩm thực truyền thống.

Trong không gian giàu sang và tinh tế ấy, chiếc mi-pha cũ của ông Phương nổi bật hẳn lên giữa những chiếc ô tô đời mới nhất hay những chiếc xe tay ga sành điệu. Sau khi hỏi thăm đường, cuối cùng Linh cũng lên tới phòng dạy nấu ăn. Khi cô tới nơi, cũng chỉ có mấy người phụ nữ trẻ đang đứng nói chuyện. Họ có vẻ hào hứng với buổi học miễn phí này, cùng nhau đoán già, đoán non về món ăn sẽ được học ngày hôm nay. Linh ngồi ở một góc, đưa mắt nhìn những thực phẩm đã bày sẵn trên bàn. Đúng lúc này, một cô gái trạc tuổi cô đi tới bắt chuyện.

- Bạn cũng tới học nấu ăn à? – Cô gái mỉm cười và ngồi xuống bên cạnh cô.
- Ủ - Linh gật đầu.
- Mẹ tớ bắt tớ tới đây học, bảo con gái thì phải biết nữ công gia chánh. Mà tớ thì đã bao giờ vào bếp đâu. Còn bạn?
- Tớ cũng không có hứng, nhưng cũng phải tới đây – Linh đáp một cách lảng lảng.
- Hóa ra chúng ta giống nhau. Mà bạn bao nhiêu tuổi vậy?
- Hai mươi một.
- Vậy chúng ta bằng tuổi nhau rồi. Tớ tên là Thủy.
- Tớ tên Linh.
- Ủ, chút nữa đứng cạnh tớ nhé, có gì bảo tớ với. Tớ thấy hơi run.
- Cứ thoải mái đi, chúng ta đi học, họ cũng sẽ chỉ bảo nhiệt tình thôi.

Linh vừa nói xong thì lại có người đi vào. Hai người này mang tạp dề trắng và đội mũ, còn một người nữa mặc vest đen lịch lãm, bộ vest mà chính tay Linh giặt và là lượt cẩn thận tối hôm qua. Hiển nhiên, người đàn ông mặc vest đó là Đại.

Đại đưa mắt nhìn hơn mười người phụ nữ trong căn phòng, khi thấy Linh, anh gật gật đầu rồi mỉm cười với tất cả:

- Chào mừng các quý bà, quý cô tới ủng hộ chương trình “Món ngon cuối tuần” do nhà hàng Phương Đông tổ chức. Xin tự giới thiệu, tôi là Nguyễn Đại, là người lao động lười biếng nhất trong nhà hàng này.

Mọi người cùng cười ồ lên thích thú.

- Đứng cạnh tôi là hai đầu bếp tài hoa của Phương Đông, anh Mạnh và chị Lan, cũng chính là hai người đồng hành cùng quý bà, quý cô trong buổi chiều ngày hôm nay. Hy vọng tối nay, những ông chồng may mắn sẽ được thưởng thức một bữa cơm cuối tuần thật ngon! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Phương Đông.

Đại nói xong thì chào mọi người sau đó lập tức rút lui ra ngoài. Nhưng sự xuất hiện chớp nhoáng của anh cũng khiến cho mấy người phụ nữ trầm trồ bàn tán không ngừng.

- Trẻ vậy mà đã là ông chủ rồi, ngưỡng mộ quá! – Thủy đang ngồi cạnh Linh, thốt lên.

Linh lắc đầu cười. Nếu không phải đã biết Đại rất rõ, chắc cô cũng bị vẻ bề ngoài hào nhoáng của anh mê hoặc mất.

- Đúng là đồ nhà quê. Chắc cả đời chưa thấy đàn ông đẹp bao giờ...

Đúng lúc này, ở phía sau hai người, một giọng nữ chanh chua vang lên. Cả Linh và Thủy cùng quay lại phía sau thì bắt gặp ngay một ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào hai người đầy thách thức. Người nói ra câu vừa rồi là một cô gái xinh đẹp.

Cô gái này, mặc một chiếc váy bó sát người màu trắng khiến cho những đường cong mê người càng có cơ hội phô rõ. Đúng là so với người này, Thủy và Linh, nhất là Linh, ngược nhau một trời một vực. Linh không ngần ngại khoe ra phần quê mùa của mình nhưng Thủy thì khác, dường như không chịu được sự xúc phạm đó, Thủy cau mày hỏi lại:

- Chị nói ai vậy?

- Còn có ai ở đây khác lên tiếng nữa sao? – Cô gái nhếch miệng cười khinh khinh.

Thủy đang định nói gì nữa thì thấy Linh đụng vào vai mình, cô quay sang nhìn Linh, chỉ thấy ánh mắt Linh lơ đãng nhìn đi chỗ khác, thờ ơ nói:

- Nên để tâm tới cái bếp nấu của bạn thì hơn. Bắt đầu rồi kìa.

Cô gái đằng sau trừng mắt định nói thêm một câu chua ngoa, nhưng lúc này, hai đầu bếp trẻ của Phương Đông cũng bắt đầu giục mọi người tới các bàn bếp nấu ăn, đeo tạp dề, đội mũ và chuẩn bị sơ chế thực phẩm. Món ăn mà mọi người sẽ học nấu hôm nay là: bún thang.

Thực tế, Linh không biết câu nói đầy khích bác của cô gái trẻ kia thực ra là nhằm vào cô chứ không phải Thủy. Cô gái này là một trong rất nhiều cô gái đang theo đuổi Đại, và dĩ nhiên việc Đại gật đầu với Linh khi này không thoát khỏi cái nhìn soi mói của cô ta. Nhưng Linh không biết điều đó.

Trong suốt buổi học nấu ăn, cô không tập trung được vì trong đầu luôn nghĩ tới việc Cường đã về nước, thậm chí còn đang đi tìm cô nữa. Không sớm thì muộn, hai người cũng sẽ gặp nhau, nhưng sau đó sẽ thế nào? Cô hiểu tính Cường, mặc dù bình thường anh luôn nhường nhịn cô, nhưng một khi anh đã quyết tâm làm gì thì không ai có thể ngăn cản được.

- Làm gì mà cứ ngăn người ra thế? – Thủy quay sang hỏi.

- À, không có gì – Linh lắc đầu, tiếp tục dùng thìa vớt bột ở trong nồi nước dùng ra.

- Món này nhìn đơn giản, thế mà làm cũng cầu kỳ thật đấy – Thủy lè lưỡi lắc đầu, sau đó lại nói tiếp – Tớ thái mọi thứ nhìn khiếp đảm quá cơ.

- Lần đầu mà, làm dần sẽ quen tay – Linh cười động viên.

- Không biết khi nào mới quen tay nhỉ? – Thủy chép miệng.

Đúng lúc này, một giọng nam trầm ấm vang lên từ phía sau làm cả hai giật bắn. Mà không chỉ cả hai, nhiều người nghe thấy tiếng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Sắp xong chưa? Người đã thấy đói rồi.

Mãi nói chuyện nên cả hai không biết Đại đứng phía sau từ bao giờ - Ồ... a... Em chào anh! Em mới vào bếp lần đầu nên lóng ngóng lắm ạ! – Thủy đỏ cả mặt, mãi mới nói được một câu.

Đại cúi đầu nhìn qua bát bún đã sắp sẵn, chỉ thấy trên bàn lúc này đã bày biện vô cùng bắt mắt chỉ cần đợi chan nước dùng Linh đang nấu là có thể ăn được rồi.

Sau khi nhìn qua bát bún của Linh, Đại đưa mắt nhìn sang bát bún của Thủy và bật cười. Anh dùng đũa gắp lên một miếng trứng to bằng đầu đũa, nói:

- Trứng tráng quá dày, hơi cháy và thái chưa đủ nhỏ! Thịt gà xé hơi vụn, giò cũng thái không đều tay. Tôm cũng lạng quá dày.

- Lần đầu mà anh! – Thủy lí nhí thanh minh.

Đại lắc lắc đầu, sau đó múc một chút nước dùng trong nồi, nếm thử, nhận xét tiếp:

- Hơi cứng. Với món bún thang, nước dùng chính là yếu tố quan trọng nhất. Nước dùng phải thật trong, vớt bọt thật sạch, vẫn giữ được chất đậm cũng như vị ngọt tự nhiên.

- Dạ...

- Được rồi. Lần đầu như vậy là rất khá. Chỉ cần em yêu thích nấu ăn thì một ngày nào đó, em sẽ trở thành đầu bếp – Đại mỉm cười khuyến khích Thủy.

Trong lúc Đại nói với Thủy, Linh hơi liếc về sau, chỉ thấy cô gái mặc váy trắng dùng ánh mắt như muốn phun ra lửa nhìn hai người. Cô cười nhếch nhếch, cảm thấy vừa buồn cười lại vừa bức bối.

- Sao thế? – Thấy vẻ mặt cô lạ lạ, Đại ngạc nhiên hỏi.

- Không sao ạ! – Linh lắc đầu nhìn anh.

- Tới đây thích hơn hay ở nhà thích hơn?

- Ở bếp thích hơn! – Cô cười.

- Vậy là được rồi, mà anh đang đói quá! – Đại nhăn nhó.

- Đây là nhà hàng của anh mà anh còn kêu đói? – Linh ngạc nhiên hỏi lại.

- Ừ... Nhìn bát bún của em là anh đã thấy đói rồi. Mang nó qua phòng anh nhé!

- Không được! Thầy Mạnh và cô Lan sắp nhận xét rồi, anh ăn rồi em lấy gì mà chấm điểm nữa – Linh giãy nảy.

- Có sao đâu, anh Mạnh nhỉ? – Đại đưa mắt nhìn Mạnh đang đứng ở gần đó nói.

- Giám đốc chấm cũng như chúng tôi thôi, cô bé vinh dự lắm mới được chính tay giám đốc thăm định đó – Mạnh chưa kịp nói gì thì đầu bếp Lan đứng ở bên cạnh đã đáp thay.

- Nhưng...

- Anh sắp phải đi rồi, mang qua phòng làm việc của anh luôn nhé! – Đại phẩy phẩy tay tỏ vẻ không muốn nghe cô nói gì nữa, sau đó quay lưng đi dạo qua mấy bếp ăn khác. Linh chan nước dùng vào bát bún rồi bung đi theo Đại về phía văn phòng của anh.

Trong khi Đại ăn một cách ngon lành thì cô giúp anh sắp lại đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn và úp lại những chiếc ly trà vào khay cho gọn gàng. Khi cô dọn xong văn phòng thì anh cũng ăn xong. Đại vươn vai, thở ra một cách khoan khoái:

- Lâu rồi không ăn bún thang. Ngon quá!

Linh mỉm cười rồi mang bát bún ra ngoài.

Đại nhìn lại đồng giấy tờ đã được sắp xếp gọn gàng trên bàn và chợt bật cười khi nhớ ra, hình như đây là lần đầu tiên anh cho phép người khác thu dọn bàn làm việc của mình.

Linh vừa dắt xe ra khỏi hầm thì chợt có cảm giác ai đó đang kéo xe mình lại. Cô giật mình khi nhận ra Cường. Cường cũng đang nhìn cô không nói gì, ánh mắt trách móc, nửa giận hờn, nửa lại đầy yêu thương, dường như tất cả những gì anh phải dồn nén trong nửa năm qua đều thể hiện hết qua ánh mắt này. Linh muốn tránh né ánh nhìn đó nhưng cô không sao dứt ra được. Cường chớp lấy khuỷu tay cô siết mạnh, dường như anh sợ nếu buông ra thì cô sẽ lại lập tức biến mất một lần nữa.

- Em thật là độc ác – Cường thì thào như tự nói với mình.

- Anh Cường, anh bỏ tay em ra. Em phải về rồi – Linh cố giãy ra, không ngừng đánh mắt về phía sau. Cô sợ Đại sẽ bất ngờ xuất hiện.

- Đó là tất cả những gì em có thể nói với anh, sau khi đã giày vò anh gần một năm trời sao?

- Mình nói chuyện sau được không? Bây giờ em phải đi rồi – Cô nói như van lơn.

- Đi đâu? Chỗ của em là ở bên anh – Cường vẫn kiên quyết không buông tay – Em nhìn lại em đi, tại sao em lại biến mình thành bộ dạng này?

- Đó là chuyện của em, anh không cần quan tâm – Linh lạnh nhạt nói.

- Anh không cần quan tâm ư? – Cường cau mày hỏi lại.

- Đúng, chuyện của hai chúng ta đã kết thúc rồi. Chấm dứt hoàn toàn rồi, anh hiểu không?

- Em nhìn vào mắt anh và nói lại câu đó xem?

Linh quay lại nhìn anh, trên mặt cô hiện lên chút bối rối và không đành lòng.

Đúng lúc này, một người xách cặp hồ sơ từ trong hầm để xe đi ra, nói với Cường.

- Anh Cường, anh Đại nói đang xuống. Anh ta hỏi anh muốn vừa ăn ở đây vừa bàn việc hay đi chỗ khác?

Cường buông tay Linh ra, quay đầu về phía nhà hàng nhìn xem có thấy Đại hay không. Vừa nghe

thấy tên Đại, Linh liền vội vã đạp xe đi, giống như có ma đuổi phía sau lưng vậy.

Cường gọi theo cô không được nên cuối cùng anh chỉ đứng nhìn bóng cô đi xa dần một cách bất lực, bàn tay tự lúc nào đã nắm lại thật chặt.

CHƯƠNG 9

MẸ CON

Cường đọc qua một lần nữa bản kế hoạch của năm sau, sau đó đặt bút xuống và kí. Người đàn ông ở phía đối diện chiếc bàn làm việc của anh vẫn đứng yên chờ đợi, không tỏ ra sốt ruột chút nào.

Sau khi Cường kí xong tất cả các loại giấy tờ, ngẩng đầu nhìn người đàn ông, anh hỏi tiếp:

- Việc tôi nhờ anh làm tới đâu rồi?
- Giám đốc, đã có kết quả rồi.
- Nhanh vậy sao? Anh nói đi – Cường ngạc nhiên và giục giã.
- Cô gái đó tới nhà hàng Phương Đông để học nấu ăn theo chương trình “Món ngon cuối tuần”.
- Anh không nghe nhầm chứ? – Cường ngăn ra, dường như không tin vào những gì mà mình vừa được nghe.

- Không, đây là do chính người giữ sổ đăng kí học ngày hôm qua nói cho tôi. Cô gái đã đăng kí ở chỗ anh ta theo thẻ học dành cho khách hàng.

- Trước đó đã bao giờ cô ấy tới đây chưa? Ý tôi là tới chương trình này ấy?
- Chưa. Sổ thẻ trên phiếu học của cô ấy cũng chưa từng được lưu vào sổ đã xuất cho khách hàng, theo phỏng đoán chính là do người trong nhà hàng trực tiếp tặng cho.

- Được rồi, tôi hiểu rồi. Còn gì không?

Nhưng người đàn ông chưa kịp nói tiếp thì cửa lại xịch mở. Xuất hiện sau cánh cửa là bà Phương – mẹ Cường. Phía sau bà là gương mặt bối rối của cô thư kí.

- Giám đốc, bà phó chủ tịch...

- Tôi đã bảo không phải việc của cô mà – Bà Phương cau có gắt lên, dường như bà rất bực mình vì bị cô gái này ngăn lại.

Cường đưa mắt nhìn mẹ, sau đó nói với thư kí của mình:

- Được rồi, cô mang cho mẹ tôi một ly trà.

Bà Phương đi tới bàn tiếp khách của con và ngồi xuống. Cường dường như không chú ý đến điều đó, vẫn tập trung làm việc.

Bà Phụng trẻ hơn rất nhiều so với tuổi ngoài năm mươi của mình. Mặc dù có vẻ đẹp khiến vô số người đàn ông phải gục ngã nhưng bà lại là một người đàn bà thất bại trong việc giữ gìn hạnh phúc gia đình. Ông Cảnh – bố Cường là một người đàn ông giàu có và đào hoa. Ngoài Cường, ông ta còn có tới bốn đứa con riêng khác, hiện tại cũng đều làm việc trong công ty của ông. Từ nhỏ, Cường đã phải sống trong sự dạy dỗ khắc nghiệt của mẹ, vì là một người phụ nữ tham vọng nên bà không muốn con mình phải chia chác tài sản với những đứa con khác của chồng. Anh phải gồng mình lên học hành, phải chịu đựng những cơn giận lẫy của mẹ, phải chiều theo mọi sắp xếp của bà.

Trước khi gặp Linh, Cường không đồng tình nhưng cũng chưa hề phản đối cuộc hôn nhân mà mẹ anh đã sắp xếp cho anh với Hằng. Cũng như Đại, anh luôn đặt công việc lên vị trí số một, khi buồn thì tìm những cô bạn gái tâm sự, bản thân anh cũng không quá tha thiết với việc lập gia đình. Hằng là một cô gái đẹp, thông minh và lanh lợi, nhưng sống trong cảnh sung sướng từ nhỏ nên cô không thoát khỏi vỏ bọc của một cô tiểu thư kiêu căng, hợm hĩnh. Cô luôn nhìn những người nghèo khó hơn mình bằng ánh mắt khinh rẻ, coi thường. Cường biết Hằng đã thầm yêu anh từ lâu, từ khi anh vẫn còn là anh chàng sinh viên đại học mãi vui, mãi chơi, mãi chạy theo trêu ghẹo những bóng hồng.

Sau khi gặp Linh, tiếp xúc với Linh. Cường hoàn toàn bị rung động trước cô. Khi ấy, anh không khác gì một thằng con trai mới lớn ngu ngơ, khờ khạo. Anh theo đuổi cô một cách trẻ con và vô cùng dễ thương khiến Linh cuối cùng cũng phải động lòng. Linh là mối tình đầu của anh, và anh cũng chính là mối tình đầu tiên của cô. Đó là một chuyện tình đủ đẹp để tất cả những người xung quanh phải ghen tị.

Mọi chuyện sẽ chẳng có gì thay đổi, nếu như Hằng không xuất hiện và phá tan hết thủy. Cô lên cơn ghen, xông vào đập phá quán ăn, đánh cả Linh trong khi anh không có ở cửa hàng. Khi Cường biết chuyện, anh đã tới và đuổi Hằng đi, việc này tới tai hai bà mẹ ở Việt Nam và Cường lại thêm một phen đau đầu nữa. Rồi Linh bỏ về Việt Nam, bản thân anh phải mất nửa năm sau mới có thể sắp xếp xong mọi việc để về nước được.

Thấy Cường vẫn ngồi cặm cúi bên đống giấy tờ, không hề đoái hoài gì tới mình, bà Phụng không nhịn được bèn hỏi:

- Con bận rộn cái gì mà mẹ tới cũng không ra tiếp được vậy?

Cường ngẩng đầu lên, đáp lại bằng vẻ không hài lòng:

- Con phải hỏi mẹ mới đúng. Mẹ rảnh không có việc gì làm thì cũng không nên tới văn phòng của con vào giờ làm việc thế này chứ.

- Văn phòng của con tôi, tôi thích tới thì tới, ai dám cấm nào? – Bà Phụng nghiêm giọng đáp – Mà con về lâu như vậy rồi, sao không tới nhà con Hằng chơi? Bố mẹ nó cứ hỏi mãi đấy, đừng làm mẹ phải xấu hổ nói giúp con suốt như thế chứ?

- Con chẳng có việc gì để tới đó cả? – Cường vừa cặm cúi đọc vừa trả lời đầy thờ ơ.

- Con nói thế mà được à? Nó là vợ sắp cưới của con cơ mà. Con năm nay cũng gần ba mươi tuổi đầu rồi, mấy nữa mà hai đứa cũng phải cưới nhau...

- Cái gì chứng minh cô ta là vợ chưa cưới của con?

Mỗi lần nghĩ lại việc Hằng đã tới và làm rối tung mọi chuyện của mình, khiến Linh giận dữ mà rời xa anh, Cường càng cảm thấy bức bối trong lòng. Không ngờ lúc này bà Phương nhắc tới lại khiến cho giọng nói của Cường cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

- Con... con nói cái gì thế Cường? Con bị con bé nhà quê kia làm cho mù mịt hết đầu óc rồi à? Con có biết con đang nói cái gì không?

- Từ bé tới giờ con luôn nghe theo sự sắp đặt của mẹ. Mẹ muốn con học kinh tế, con đã học. Mẹ muốn con quản lý công ty này của bố, con cũng làm. Nhưng mẹ đừng có sắp xếp toàn bộ cuộc đời con. Con sẽ không lấy Hằng.

- Hằng nó xinh xắn, ngoan ngoãn, gia đình lại nhiều người làm quan chức. Nếu con lấy nó thì cả gia sản này không sớm thì muộn sẽ thuộc về con mà thôi – Bà Phương dịu giọng khuyên nhủ.

- Dù chỉ còn hai bàn tay trắng con cũng sẽ tự thân đứng dậy. Con sẽ không vì một cái gia sản không do con làm ra mà phải mang tiếng bám váy đàn bà. Như thế, sau này con còn có thể ngẩng cao đầu mà nhìn người khác sao? Mẹ nghĩ gia đình cô ta sẽ thực sự coi trọng một người đàn ông như thế sao?

- Con không cần lấy lý do này nọ. Mẹ biết con vẫn còn chưa quên được con bé kia phải không? Nó chỉ là một đứa con gái nghèo kiết xác, lại không học hành cao sang gì, tại sao con cứ u mê mà bám theo nó làm gì? – Bà Phương bắt đầu cao giọng hơn, dường như bà không còn kiên nhẫn nổi với thái độ bướng bỉnh của con trai nữa.

- Mẹ không cần nói nữa, con đã quyết định rồi, con sẽ không lấy người mà con không yêu – Cường lạnh nhạt ngắt lời bà.

- Con à... – Bà Phương nhận ra không nên căng thẳng nên bắt đầu dịu giọng – Con là của cả lớn nhất đời mẹ. Con được sung sướng thì mẹ mới yên tâm mà chết đi được chứ? Hay con muốn mẹ chết đi rồi vẫn ân hận vì không thể để con sống đầy đủ?

- Con vẫn có thể sống đầy đủ được. Nếu mẹ không còn việc gì khác nữa thì con đi đây – Cường nói một cách dứt khoát sau đó đi thẳng ra ngoài cửa.

Bà Phương giận dữ nhìn theo bóng con. Khi Cường đã rời khỏi phòng làm việc, bà Phương bình tĩnh lấy từ trong túi xách ra một bao thuốc, bắt đầu châm lửa hút, chậm rãi suy nghĩ. Phản ứng của con trai bà hôm nay dù không làm bà vừa lòng nhưng bà vẫn có thể kiềm chế được cơn giận của mình. Cuộc đời này còn có chuyện gì là bà chưa trải qua nữa đâu. Chồng bỏ bịch, thậm chí có tới mấy đứa con ngoài giá thú, bỏ rơi mẹ con bà nhiều năm. Lúc đầu bà đau khổ vật vã, oán trách cuộc đời bất công với mình, nhưng rồi bà gạt đi nước mắt, tự bắt mình sống mạnh mẽ đôi khi tàn nhẫn. Bà cho phép chồng nhận mấy đứa con riêng kia, nhưng bà lại âm thầm gạt bỏ những người đàn bà tình địch ra khỏi cuộc đời người đàn ông của mình, không bằng cách này thì bằng cách khác.

Cường là hy vọng lớn nhất cuộc đời bà. Bà có thể đánh đổi tất cả để con trai được đi trên con đường bằng phẳng nhất, an toàn nhất. Bà dạy con trai phải biết sống lạnh lùng, phải biết dẫm đạp lên những người cản đường mình mà đi. Con đường đến với chiếc ghế cao nhất của gia đình chỉ còn là vấn đề thời gian, miễn là Cường chịu nghe theo sự sắp đặt của bà. Nhưng sự xuất hiện của một đứa

con gái thôi đã làm thay đổi hết thấy mọi tính toán của bà, mà còn đau hơn khi đó là một con bé nhà quê, học hành lẹt đẹt, không có một chỗ nào xứng đáng với con trai bà. Thế mà thằng Cường say mê nó, điên đảo vì nó, thậm chí ở lì bên Mỹ tới bốn năm chỉ để có thể quán quýt bên nó. Điều làm bà bức bối nhất chính là con trai bà lại yêu một đứa con gái hơn cả nghe lời mẹ nó. Là người từng trải, bà không để con trai thấy những gì mình đang nghĩ. Bà vẫn âm thầm tính toán để tìm ra được một kế sách vẹn toàn, để đứa con ngỗ nghịch này lại hoàn toàn nằm trong sự khống chế của bà như trước.

Nghĩ tới đây, bà Phượng lấy chiếc điện thoại từ trong túi xách và bấm máy:

- A lô, văn phòng thám tử X phải không? Tôi có việc cần hẹn gặp...

CHƯƠNG 10

ĐỨA BÉ

Linh vừa mở cổng, định dắt xe đạp ra để đi chợ thì thấy Minh đang ngồi trên xe ở ngay trước cổng. Thấy cô, anh nhảy xuống.

- Anh không mang chìa khóa nhà theo hay sao mà lại ở ngoài thế này? – Linh ngạc nhiên nhìn anh hỏi.

- Đi chợ hả? – Minh không trả lời mà hỏi lại.

- Vâng. Hôm nay nhà có khách nên em phải dọn nhà xong mới đi được. Anh vào nhà đi, em đi đây.

- Tôi chờ đi – Minh đột ngột đề nghị.

- Dạ? Ồ, không cần đâu, em tự đi được rồi – Linh vội lắc đầu.

- Bộ định để tôi chết đói mới có đồ ăn sáng sao? – Minh nghiêm giọng – Đi nhanh, mua nhanh về rồi còn nấu cho tôi ăn nữa.

Linh nhìn Minh một chút để tìm ra độ chân thực trong lời nói của anh nhưng Minh đã nhanh chóng quay qua dắt xe của mình. Bất đắc dĩ, Linh đành ngồi lên xe của anh. Gửi xe ở phía ngoài chợ, Minh lẻo đẻo đi vào trong cùng Linh. Chợ sớm đông người, những bông hoa vô cùng tươi tắn trong gió lạnh đầu đông, người buôn kẻ bán ra vào không ngớt. Linh đã quá quen thuộc với khu chợ nhỏ này nên bước chân cô đi dạo qua các sạp hàng rất thành thạo. Cô chỉ cho Minh những hàng mà cô hay mua, tỏ ra là một người đi chợ đầy kinh nghiệm. Minh vẫn im lặng bước theo cô, cũng chẳng có ý định sẽ xách đồ giúp cô. Vài người bán hàng quen thuộc thấy có anh chàng cao lớn, đẹp trai đi theo Linh còn cất lời trêu chọc, hỏi có phải bạn trai cô không? Linh đáp rất niềm nở, thẳng thắn phủ nhận điều đó.

Chỉ một thoáng, Linh đã mua xong hết những thứ cần mua cho một bữa trưa thịnh soạn. Hôm nay cô con dâu tương lai của ông bà Phương lại sang chơi nên thực đơn của bà Nguyệt cũng cầu kỳ hơn mọi ngày.

- Sao nhà có xe máy của mẹ tôi mà cô không đi cho nhanh? Ngày nào cũng đạp xe không thấy mỏi chân à?

Linh bật cười trước câu hỏi ngây ngô của Minh, lắc đầu:

- Em chưa bao giờ đi xe máy.
- Sao không học?
- Em thấy đi xe đạp cũng tốt mà – Linh nói tiếp - Ở quê em cũng chỉ có xe đạp để đi thôi.
- Nghe nói quê cô rất đẹp? – Minh lại hỏi.
- Ai nói thế? – Linh quay sang nhìn anh tò mò.
- Nhật Lệ - Minh thản nhiên đáp.
- Anh cũng quen chị Lệ ạ?
- Sao không quen. Chị ấy kể về quê suốt, nói quê cô đẹp lắm, lại nhiều đồ ăn ngon.
- Quê em nghèo lắm. Không có đèn đường, không có ô tô, không có nhà cao cửa rộng – Linh lắc đầu.
- Hôm nào tôi phải về xem mới được.
- Anh nói thật hay đùa đó? Ở đó không có đường đua cho anh bay đâu – Linh cười trêu – Mùa đông rét mướt vẫn phải ra đồng cày cấy, mùa hạ nắng nóng cũng vẫn phải đi gặt lúa.
- Vậy cô có định về lại nơi đó không?
- Có... – Linh gật đầu cười.

Minh đi hơi chậm lại để Linh vượt lên trước, rồi cứ thế anh nhìn cô từ sau lưng. Cũng không biết trong đầu anh đang nghĩ gì mà bước chân cứ chậm dần, chậm dần. Mãi cho đến khi Linh quay lại, cười thật tươi với anh nói rằng có thể về nhà được rồi thì anh mới sực tỉnh, bước chân vội vã đi theo cô.

Khi hai người về tới trước cổng thì thấy dưới gốc cây bằng lăng có một cái giỏ màu hồng, nhìn kỹ lại thì thấy giống một cái nôi trẻ con hơn. Vừa nhìn thấy thứ đó, Linh vội vàng xuống xe, hai mắt mở lớn đầy kinh ngạc. Minh cũng dừng xe lại, tiến tới định lên tiếng hỏi thì Linh đã quay lại, đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng. Minh không nói gì, nhưng cũng không cưỡng lại được sự tò mò mà nhìn vào. Vừa nhìn vào trong cái nôi, anh đã suýt kêu lên khi ở bên trong là một đứa trẻ con. Đứa trẻ đang ngủ say, quanh mình được bao trong chăn ấm, một chiếc khăn mỏng che kín miệng nôi để hạn chế gió lùa vào.

Cả hai không hện mà cùng đưa mắt nhìn nhau, sau đó ngẩng đầu nhìn quanh quất. Trên con đường buổi sớm không có một ai cả.

~oOo~

Sự xuất hiện của đứa trẻ làm cho nhà ông bà Phương được một buổi sáng náo loạn. Nhất là khi bà Nguyệt bế đứa bé ra khỏi nôi và tìm được trong nôi một lá thư, bên trong chỉ viết vắn vện mấy dòng chữ: “Đứa bé này là con của anh. Mong anh hãy nuôi nó lớn khôn”. Bà Nguyệt đọc được dòng chữ này thì đưa mắt nhìn ông Phương và thẳng út, sau đó lại sai Linh bấm điện thoại gọi Đại và Lâm về gấp.

Bà có linh cảm, đứa bé này chính là con cháu của bà, bây giờ được người ta mang tới trả. Nhìn kỹ thì đứa bé cũng có nét hao hao giống mấy đứa con của bà và giống cả ông Phương nữa. Nhìn đứa bé ngủ say trên tay mình, lúc thì bà thấy nó giống ông chồng mình, lúc lại thấy nó có cái môi nhỏ xinh

giống hệt thằng Lâm lúc nhỏ, lúc lại thấy cái mũi cao và lông mày thanh thanh giống thằng Đại, mà nó cũng lại có lúm đồng tiền ở bên má phải giống hệt thằng Minh.

Đại về nhà đầu tiên trong bộ dạng bơ phờ, thiếu ngủ, như thể cả đêm qua đã trải qua một trận chiến sống còn vậy. Anh đã suýt lặn từ trên giường xuống đất khi nghe Linh báo tin, vì lúc đó còn mơ màng nên anh chỉ có thể hiểu là: có một đứa trẻ và mẹ nó mang con tới nhà anh để trả... cho anh.

Vừa bước vào, anh đã cảm thấy trong nhà hôm nay có một bầu không khí khác lạ, ánh mắt của bố mẹ nhìn anh chòng chọc. Trên tay bà Nguyệt đúng là một đứa trẻ đang ngủ.

- Mẹ, rốt cục là có chuyện gì thế? Đứa bé kia... là thế nào ạ? – Đại vội vã hỏi.

- Chờ thằng Lâm về rồi tôi sẽ nói chuyện với các anh. Anh lên thay quần áo và chải đầu chải tóc cho nó ra con người đi – Ông Phương nghiêm giọng.

- Dạ... – Đại mệt mỏi đứng dậy. Lúc đi ngang qua mẹ, anh còn tiến lại nhìn đứa bé một chút, thậm chí định giơ tay bẹo má nó nhưng mẹ anh đã lườm và đuổi anh đi. Mới nhìn qua đứa bé, Đại không thể không thừa nhận là nó rất giống anh. Nhưng làm sao có thể xảy ra chuyện này được? Anh vốn rất thận trọng, làm sao có thể có con được? Hơn nữa, nếu có một cô gái nào đó mang thai với anh, thì nhất định cô ta sẽ tìm tới anh, đòi anh cưới hoặc đền bù mới đúng, tại sao lại chỉ mang đứa bé đến mà không hề xuất hiện? Đám đàn bà, con gái chạy theo anh, muốn trói chân anh lại còn không được, làm gì có chuyện dễ dàng thế này chứ?

Hay là, đứa bé có vấn đề gì nên cô ta không muốn nuôi? Nghĩ tới đây, Đại rung mình một cái. Nếu đứa bé là con anh, vậy thì sẽ có nhiều chuyện đau đầu với bố mẹ đây.

Lúc Đại đánh răng rửa mặt và thay đồ xong nhưng vẫn chưa thấy Lâm về. Bà Nguyệt giục anh chờ Linh đi mua sắm chút đồ cho đứa trẻ trong khi đợi Lâm. Mặc dù rất thèm ngủ, nhưng lúc này Đại chẳng còn tâm trí mà leo lên giường nữa. Anh bèn đánh xe đưa Linh đi mua đồ.

Ở Trung tâm thương mại, khi hai người tới gian hàng dành cho trẻ sơ sinh, mấy cô nhân viên đơn giản ra chào hỏi, chắc tưởng hai người là vợ chồng nên họ không ngớt miệng khen hai người đẹp đôi. Linh hơi đỏ mặt nói với nhân viên cứ để cả hai tự nhiên, sau đó họ bắt đầu đi vòng vòng. Đầu tiên là chọn mua đồ dùng cá nhân cần thiết, sau đó là một ít quần áo, giày tất, chăn gối, khăn, yếm, và có cả đồ chơi.

Thấy tâm trạng của Đại hơi là lạ, Linh hỏi:

- Anh sao thế? Hình như anh không được tập trung lắm?

- À, không có gì? Chỉ là cảm thấy hơi không quen với việc bất ngờ này. Nếu đứa bé là con anh thì sao nhỉ? – Đại hơi cười cười.

- Con anh mà anh cũng không biết à? – Linh ngây thơ hỏi lại.

- Nếu biết thì còn nói làm gì? Biết đâu là kết quả của một mối tình một đêm nào đó của anh cũng không chừng.

- Chà... – Linh chép chép miệng.

- Em đang nghĩ gì thế? – Đại ngạc nhiên.

- Không có gì – Linh lắc lắc đầu – Em chỉ thấy thật lạ, chẳng lẽ mình có con với ai cũng không

biết sao?

- Ha ha... Em còn ngây thơ quá. Đôi khi nó không nằm trong dự tính, làm sao tránh được – Đại bật cười – Mà hôm trước em đi học ở bên nhà hàng thấy thế nào? Ổn không? Nếu em thích anh có thể gửi em tới đó để học việc.

- Dạ thôi ạ, em thích ở nhà anh hơn.

- Tại sao? – Đại ngẩn ra hỏi – Chẳng phải em muốn kiếm nhiều tiền mà?

- Hai bác rất tốt với em. Làm một thời gian, chắc em sẽ lại về quê, em không muốn ở thành phố làm thuê làm mướn mãi. Dù sao thì sống tự do thoải mái ở quê vẫn thích hơn – Linh gãi đầu cười.

- Ừ...

- Nhưng nếu đứa bé kia là con anh thì anh sẽ làm gì?

- Tốt quá chứ sao. Anh rất thích có một đứa con gái. Dù sao nuôi con cũng không tốn bằng nuôi vợ mà – Đại cười.

- Nhưng anh sẽ đi làm thế nào? Nuôi trẻ con vất vả lắm. Em cũng có cháu nên em biết.

- Ô, thế à? Vậy chắc em có kinh nghiệm rồi đúng không? Nếu con bé là con anh, thì em tới làm bảo mẫu nuôi nó giúp anh nhé! – Đại cười đề nghị.

- Em... em đang giúp việc cho bố mẹ anh mà – Linh lắc đầu.

- Ừ, thì anh về ở với bố mẹ cũng được chứ sao – Đại cười lớn một cách vui vẻ. Anh rất thích trêu chọc cô bé giúp việc này.

Linh không nói gì, lại chăm chú cúi đầu chọn xe đẩy cho trẻ con. Chợt cô nghe Đại hỏi tiếp:

- Cháu em tên là gì?

- Dạ... À, Thiên Ý ạ!

- Thiên Ý à? Cái tên rất đẹp, nhưng nghe có vẻ số mệnh quá. Nếu con bé là con anh, anh sẽ đặt tên là Như Ý, thế nào? Sau này cho hai đứa chúng nó là chị em kết nghĩa cũng được đấy nhỉ?

- Anh nói thật chứ? – Linh mở to mắt nhìn Đại như thể không dám tin.

- Sao lại không thật. Anh nói cái gì thì cái đó đều là quyết định cả. Cứ thế đi, cháu em và con anh sẽ là chị em kết nghĩa nhé!

Linh im lặng suy nghĩ, nhưng Đại đã bê ngay một chiếc xe đặt lên xe hàng của mình rồi nói với cô:

- Được rồi, nếu đủ chúng ta đi thanh toán thôi.

- Nhưng nếu đứa bé không phải con anh? – Sau một hồi do dự, Linh ngẩng đầu lên hỏi tiếp một câu.

- Anh tin nó là con anh – Đại nói một câu chắc nịch, cũng không để ý tới khuôn mặt đang đỏ ửng lên của cô giúp việc, anh đẩy xe thẳng ra quầy thu ngân.

Khi hai người về tới nhà thì Lâm cũng đã về, còn dắt theo cô người yêu vốn như hình với bóng. Hai người này đang ngồi ở ghế, vẻ mặt đầy hoài nghi và căng thẳng. Dù sao thì việc này cũng ảnh hưởng nhiều đến danh tiếng của Lâm, nếu không cẩn thận, làng giải trí lại có một chủ đề để điên đảo, thị phi một phen. Bà Nguyệt đang cho đứa bé bú sữa bằng bình. Bà càng nhìn đứa trẻ càng thắc mắc, ai có thể nhẫn tâm bỏ đi đứa con xinh xắn đứt ruột đẻ ra thế này? Nếu nó là con cháu của bà thì không

nói, nhưng dù nó không phải là máu mủ ruột thịt của gia đình này, bà cũng nhất định để nó lại nuôi.

Lúc này, ông Phương mới gọi mấy đứa con trai lại ngồi ở ghế cùng với vợ chồng ông. Về mặt của ông vô cùng nghiêm túc, lại phảng phất nét buồn bã và thất vọng. Sự việc ngày hôm nay đối với ông là một đả kích rất lớn, có nằm mơ ông cũng không nghĩ có ngày những đứa con trai ông lại làm ra việc này.

- Các anh đã thấy các anh làm nhục mặt bố mẹ chưa?

- Kìa bố, sao bố lại nói thế? – Đại lập tức chặn lời ông – Con cái là của trời cho, là phúc đức của gia đình. Trời cho lộc mà không nhận mới là có tội, tại sao bố lại gọi là nổi nhục được.

- Tôi không nói tới chuyện ấy. Tôi cũng chẳng sợ hàng xóm người ta cười vì bị người khác mang con tới trả thế này. Tôi thấy xấu hổ là xấu hổ với mẹ của đứa bé này thôi. Các anh đã thấy lối sống của mình sai lầm chưa? Thích tự do à? Thích ra ở riêng à? Đấy, giờ có giỏi thì ôm con về mà nuôi đi.

Ba anh con trai im lặng không nói gì nữa. Lại nghe ông Phương nói tiếp:

- Giờ các anh nói đi, rốt cục là con của anh nào? Rồi liệu liệu mà tìm mẹ đứa bé về đây, không thể để người ta chịu thiệt thòi được.

- Người đó đã mang đứa bé tới trả nghĩa là cô ấy không thật sự cần con. Có thể bỏ được đứa bé đi lại là giải thoát cho cô ấy thì sao? – Đại bần khoản nói.

- Gì thì gì cũng phải tìm về, ba mặt một lời nói cho rõ ràng, không cần con thì để cháu chúng tôi nuôi. Năm, mười năm sau, người ta quay lại đòi con, lúc đó các anh tính thế nào?

Ba người đàn ông trẻ đưa mắt nhìn nhau, không ai nói câu gì, trong mắt người nào cũng đầy hoang mang.

Một lúc sau, Đại suy nghĩ và lên tiếng:

- Được rồi, vậy trước tiên có lẽ nên đi xét nghiệm ADN xem đứa bé là con của ai đã. Biết được là con của ai thì tìm mẹ nó cũng dễ dàng hơn.

- Các anh... Giờ đến con của ai cũng không biết – Ông Phương thở dài thất vọng.

- Con thì nghĩ đứa bé là con của con. Con cũng hy vọng thế. Nhưng nói miệng thì không giải quyết triệt để được vấn đề – Đại giải thích.

- Thế còn chuyện con với con Huyền thì sao? – Bà Nguyệt lo lắng nhắc.

- Chuyện đó để sau đi mẹ.

- Làm sao để sau được, sớm muộn gì người ta cũng biết – Bà Nguyệt thở dài.

- Cháu nghĩ thế này, đứa bé là con của ai trong ba người thì cũng có ảnh hưởng không tốt. Anh Đại thì còn chuyện gia đình, anh Lâm thì còn sự nghiệp, mà em Minh thì còn đang đi học. Theo cháu, hay nhà mình cứ công bố là có đứa trẻ được mang để ở trước cổng và hai bác sẽ làm thủ tục nhận con nuôi – Trang đột nhiên góp ý.

- Không được – Ông Phương gắt lên. Vốn là người thẳng tính nên ông nghe không lọt tai cách giải quyết này – Dám làm thì phải dám nhận. Chiều nay tất cả đi xét nghiệm ADN cho tôi, chuyện này phải làm cho rõ ràng.

- Thôi được rồi, mấy bố con đừng to tiếng nữa, con bé giật mình bây giờ - Bà Nguyệt nhắc nhở -

Mẹ cũng nghĩ như bố các con, không nên làm chuyện không có lương tâm như thế được. Nếu đứa bé là con cháu nhà mình thì nhất định phải nhận nó. Hay là Đại, con kiếm một phòng khám tư nào đó kín tiếng một chút đi, có gì cũng đỡ ảnh hưởng tới các em.

- Vàng – Đại gật đầu.

- Con không đi đâu – Minh đang ngồi, đột ngột đứng dậy nói.

- Không đi cái gì mà không đi? – Ông Phương quát hỏi.

- Con không đi mà. Đứa bé này nhất định không phải là con của con – Minh giãy nảy lên trước con mắt ngạc nhiên của cả nhà.

- Chú chắc chứ? – Đại ngẩn ra rồi chột phá lên cười – Hay là chú có vấn đề gì đó nên mới chần chừ như thế? Không cần xấu hổ, cứ nói ra đi. Bây giờ chuyện ấy là bình thường mà.

- Anh... – Minh đỏ mặt tía tai nhưng chỉ lắp bắp mãi không nói được gì.

Mãi một lát sau, thấy mọi người vẫn chăm chăm nhìn vào mình đợi câu giải thích, Minh nhắm mắt lại nói như hét:

- Con chưa từng với cô gái nào cả...

Nói rồi anh vùng vằng đứng dậy, đi thẳng lên lầu.

Minh lên tới tầng hai thì mọi người ở dưới mới hiểu ra câu nói của anh, lập tức cười ồ lên, không khí căng thẳng trong nhà cũng vì thế cũng dịu đi rất nhiều.

CHƯƠNG 11

CUỘC HẸN

Cô y tá của phòng xét nghiệm ADN tròn mắt nhìn bốn người đàn ông mặt méo xệch đang xếp một hàng ngang trước mặt mình. Lâu lắm rồi phòng khám của cô mới có một trường hợp hy hữu như thế, khi mà có tới bốn người đàn ông cùng tới xét nghiệm ADN để nhận một đứa con. Người già nhất trong số họ tóc đã điểm bạc hết nửa mái đầu, người trẻ nhất chắc cũng chỉ ngoài hai mươi một chút. Trong đó người thanh niên ở giữa dù đeo kính nhưng vẫn cho cô cảm giác khá quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi. Họ hao hao giống nhau nên cô đoán đây là một gia đình. Sau lưng họ là một người phụ nữ đứng tuổi, tay đang bế một đứa bé, bên cạnh là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp.

Đây chính là gia đình ông bà Phương vừa mới đưa nhau tới làm xét nghiệm ADN.

Lúc đầu vốn chỉ có ba anh con trai bị bắt làm xét nghiệm, nhưng sau đó không biết suy nghĩ thế nào, bà Nguyệt cũng bắt cả ông chồng mình tới đây nốt. Làm sao bà có thể biết ông không ăn vụng khi ra ngoài trong khi bà suốt ngày bận bịu ở nhà với thằng cháu ngoại chứ. Ông Phương sau một hồi cự nự, cần nần, thậm chí quát tháo nói như thế thì còn ra thể thống gì, nhưng cuối cùng ông cũng vẫn đành chịu thua bà vợ mình.

Cô y tá nhìn tờ giấy hẹn trên tay mình rồi hỏi:

- Ai là Nguyễn Đại?
- Là tôi – Đại lên tiếng xác nhận.
- Anh có đặt lịch hẹn xét nghiệm ADN chiều nay phải không?
- Đúng rồi.
- Bác và các anh điền vào tờ khai này đã.

Sau khi bốn người đàn ông điền tờ khai xong, cô y tá đọc qua rồi hỏi tiếp:

- Không có mẹ em bé ở đây sao?
- Không có – Bà Nguyệt lắc đầu.
- Vậy mời bác đưa bé vào trước – Cô y tá gật đầu rồi chỉ vào căn phòng lấy mẫu ADN.

Bà Nguyệt đi rồi, cô y tá lại liếc nhìn bốn người đàn ông đang đực mặt ra chẳng biết làm gì. Cảm

thấy hơi buồn cười trước tình thế này, nhưng rồi cô nhanh chân bước theo bà Nguyệt.

~oOo~

Khi gia đình ông bà Phương còn ở trung tâm xét nghiệm ADN thì Linh ở nhà đang chơi cùng cu Tin và dọn dẹp căn bếp. Công việc một ngày của cô chỉ có vậy, cũng có chút buồn chán. Nhìn chiếc nồi màu hồng để ở góc bếp, nghĩ lại chuyện ban sáng, không hiểu sao cô lại thần thờ. Cô đi tới bên cái nồi, khẽ vuốt lên thành nồi, mãi không chịu rời đi. Chuông điện thoại bèn reo lên inh ỏi làm cô sực tỉnh:

- Dạ, a lô ạ!

Đầu dây bên kia im lặng. Linh lại nhắc lại:

- A lô, ai vậy ạ?

- Anh đây, Linh – Đáp lại cô là một tiếng đàn ông trầm thấp, dường như vừa mới thở dài một hơi.

Linh giật mình suýt làm rơi máy:

- Làm sao anh tìm được số điện thoại ở đây? Anh theo dõi em sao?

- Em đã hứa sẽ gọi cho anh. Nhưng em không gọi nên buộc lòng anh phải đi tìm em. Anh không ngờ em lại đang ở đó. Là chuyện gì vậy, Linh?

- Đây là chuyện riêng của em.

- Đừng nói là chuyện riêng của em. Nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra? Tại sao em lại ở trong căn nhà đó như một người ở? – Cường gần như quát lên với cô ở đầu dây bên kia.

- Anh không có quyền chất vấn em – Linh lạnh lùng đáp.

- Anh không có quyền sao? Tới đây gặp anh, chúng ta sẽ nói chuyện. Nói cho anh nghe vấn đề của em, anh sẽ làm thay em. Chẳng lẽ em không tin anh có thể thay em giải quyết hết mọi chuyện sao?

- Đây là việc riêng của em, em sẽ tự giải quyết – Linh cự lại.

- Nếu em không tới gặp anh, anh sẽ nói chuyện với người chủ căn nhà đó về em.

- Anh không có quyền – Linh nói như muốn hét lên.

- Anh chỉ không có quyền với em, còn anh có mọi quyền liên quan tới anh – Cường cứng rắn đáp – Em suy nghĩ cho kỹ đi.

Một thoáng im lặng. Linh hít sâu vào rồi thở hắt ra:

- Được, em sẽ gặp anh.

- Bao giờ?

- Ngày mai.

- Ngay bây giờ - Cường lạnh lùng dứt khoát.

- Bây giờ em không thể ra ngoài.

- Vậy tối nay.

- Được, mười giờ em sẽ tới gặp anh.

- Không cần, anh sẽ đón em ở cổng.

Linh chưa kịp đồng tình hay phản đối thì đã nghe đầu dây bên kia dừng kết nối. Cô đặt máy xuống,

thở dài.

Cô biết là Cường sẽ không bao giờ buông tha cho cô. Cô hiểu tính anh, anh sẽ không ngần ngại đạp đổ mọi thứ để đạt được điều mà anh muốn. Chính vì thế mà cô rất sợ khi anh nổi nóng. Một người đàn ông cô từng yêu rất nhiều, từng quan tâm lo lắng rất nhiều, nhưng rồi cô không thể chấp nhận được khi phát hiện ra anh chỉ muốn lợi dụng cô để đạt được mục đích trong công việc. Sự nghiệp với anh vẫn là tất cả. Cô tự hỏi, liệu bây giờ tình yêu ngây thơ và bông bột ngày ấy có còn hay không? Dường như đã có gì đó rạn vỡ trong trái tim cô mà không một thứ gì có thể hàn gắn lại được, kể cả những lời xin lỗi chân thành của anh. Mười giờ tối, tất cả các đèn trong căn nhà đã tắt, chỉ có ánh điện ngoài sân le lói hắt vào trong qua những khung cửa sổ bằng kính. Linh len lén bò dậy, khoác tạm chiếc áo gió lên, cô đi ra ngoài sân bằng cửa sau. Xuyên qua lối đi hẹp trong vườn, khẽ khàng mở cánh cổng nặng nề, cô lách người đi, cố gắng không gây một tiếng động nào. Trong lòng cô vô cùng lo sợ và bất an.

Khi cô đóng cổng lại thì thấy một chiếc xe con màu đen đã đỗ ở sát lề đường từ khi nào. Trong xe Cường đang lạng lẽ ngồi đốt thuốc. Thấy cô, anh không xuống xe, chỉ đưa mắt ra hiệu cho cô mở cửa ngồi vào ghế bên cạnh mình.

Sau đó, Cường lặng yên cho xe chạy đi. Chiếc xe vừa chạy đi thì ở phía ngược chiều có một chiếc mô tô đang phóng tới. Hai chiếc xe đi qua nhau, người ngồi trong xe ô tô cũng không quá để ý, nhưng người đi xe máy thì ngoái lại nhìn rồi mới phóng thẳng về phía cánh cổng sắt của ngôi biệt thự màu rêu đang ngủ im lìm trong đêm đông lạnh giá.

CHƯƠNG 12

HỢP ĐỒNG

Cường lái xe qua vài con phố lớn, không định đi đâu. Cuối cùng chiếc xe đỗ lại bên bờ hồ Tây. Cường đưa tay bật một bản nhạc, là bản nhạc mà hai người hay nghe chung khi còn ở nước ngoài.

- Anh muốn nói gì thì nói nhanh lên, em còn phải về - Linh nhìn ra phía cửa sổ nói khẽ.

- Em hãy rời khỏi căn nhà đó đi.

- Không được - Linh kiên quyết lắc đầu.

- Tại sao không được? Nếu em cần một công việc, anh có thể cho em. Nếu em cần tiền, anh cũng có thể cho em? Nhưng tại sao em lại chọn công việc đó? Tại sao lại là ngôi nhà đó?

- Em có lý do riêng của em.

- Lý do của em là gì?

- Em không thể nói.

- Em coi anh xa lạ tới như vậy sao?

- Dù không xa lạ em cũng không thể nói - Linh bướng bỉnh đáp.

- Em vẫn bướng lắm - Cường nói rồi mở ngăn kéo, lấy từ trong đó ra một bì thư, đưa cho cô.

Linh ngạc nhiên nhìn anh, nhưng Cường không có ý định giải thích gì hơn. Cô mở phong bì ra, bên trong là một xấp ảnh. Vừa nhìn thấy những tấm ảnh cô liền tái mặt đi, cả người run lên.

- Anh theo dõi em? Anh không có quyền - Linh quay sang nói như hét với Cường.

- Nếu anh đưa những tấm hình này cho nhà đó thì không biết họ sẽ phản ứng thế nào.

- Anh... Anh muốn gì? - Linh tức giận nói.

- Anh muốn em từ bỏ tất cả những chuyện này và quay về với anh. Chúng ta sẽ cùng nuôi đứa bé đó.

- Anh không hiểu gì cả - Linh lắc đầu.

- Anh hiểu nhiều hơn em có thể nghĩ đấy.

- Không được, em ở đó còn có lý do khác, em không thể đi bây giờ.

- Lý do của em là gì? Còn có lý do quan trọng hơn đứa bé này sao?

- Còn... - Linh gật đầu một cách nghiêm túc.

- Anh có thể giúp em – Cường khẳng định.

Linh quay sang nhìn anh, ánh mắt cô gần như đang van lơn anh.

- Anh không hiểu sao? Nếu anh còn tiếp tục tìm em thì mẹ anh rồi cả vợ chưa cưới của anh nữa sẽ không tha cho em đâu. Một mình em thì không sao nhưng bây giờ em còn bé Thiên Ý. Em không thể...

- Quên đi... - Cường bất ngờ vươn tay kéo cô ôm vào lòng và nói tiếp – Đừng để ý những chuyện đó nữa. Có anh ở đây, không ai có thể động tới em được. Chỉ cần em tin anh.

- Không được – Linh dứt khoát đẩy anh ra – Đây là việc riêng của em và em muốn tự mình giải quyết.

- Em còn yêu anh không, Linh? – Cường chột hỏi.

Linh sững người trong giây lát rồi cô mím chặt môi lại, lắc đầu. Một tia thất vọng vụt qua mắt Cường. Nhưng rồi anh lấy lại vẻ bình thường.

- Có phải em còn rất giận anh?

- Không có – Linh lắc đầu.

- Em có biết người con trai cả của nhà đó là bạn thân của anh không?

Linh sững sờ, quay ngoắt sang nhìn Cường. Cường nói tiếp:

- Ừ thì bọn anh vừa là bạn thân vừa là đối thủ. Em nghĩ anh có thể mở to mắt nhìn gia đình bạn thân của anh bị người khác âm mưu phá tan không?

- Anh...

- Hãy về bên anh và anh sẽ giúp em trả thù. Hoặc anh sẽ đem hết mọi chuyện nói cho Đại. Thế nào thì em tự lựa chọn đi? – Cường lạnh lùng buông một câu.

- Anh muốn ép em sao?

- Anh không ép em. Là em ép anh. Em tới làm vĩnh viễn cho anh và anh cho em mọi thứ em cần để đạt được mục đích của mình. Em suy nghĩ kỹ đi.

- Tới làm vĩnh viễn cho anh? – Linh nhìn anh nghi hoặc – Tức là không liên quan tới chuyện tình cảm, đúng không?

- Đúng, em có thể yêu bất cứ thằng nào và lấy bất cứ thằng nào em muốn, anh không quan tâm. Anh chỉ cần bàn tay của em... Thế nào?

- Em muốn suy nghĩ.

- Quyết định ngay bây giờ hoặc ngày mai anh sẽ đi gặp Đại.

Cường nói rồi rút tiếp trong ngăn ra một phong bì nữa. Linh run run mở ra. Bên trong là một tờ hợp đồng lao động. Linh đọc lướt qua toàn bộ nội dung, thấy không khác những gì Cường nói, trán cô khẽ nhăn lại. Dường như cô đang đấu tranh tư tưởng rất dữ dội, răng cắn chặt vào môi, tưởng như muốn bật máu ra. Một hồi lâu, cô nhìn Cường, kiên quyết nói:

- Được, em đồng ý. Đưa bút của anh đây, em sẽ kí.

- Tốt.

Cường nhếch miệng cười:

- Vậy là được rồi. Anh mong em sớm tới nhận việc.
- Anh có thể hoãn cho em một thời gian được không?
- Bao lâu?
- Sáu tháng.
- Không được – Cường lắc đầu.
- Vậy ba tháng. Đúng ba tháng thôi. Sau đó em sẽ tới chỗ anh làm, được không?

Cường suy nghĩ giây lát rồi gật đầu:

- Cũng được. Anh cho em thêm ba tháng.

Linh im lặng không đáp. Cường cũng không để ý tới thái độ của cô lúc này, anh lạnh lùng mở máy rồi lái xe đưa cô trở về.

Linh khẽ khàng mở cổng rồi lại đi vào trong bằng lối cửa sau. Vừa lần mò được công tắc bật điện trong phòng, cô suýt hét âm lên.

Minh đang ngồi ở cuối giường, nhìn cô chăm chăm. Thấy vẻ mặt có vẻ hoảng sợ của cô, Minh cau mày, gườm gườm nhìn tới chiếc phong bì mà cô vẫn cầm trên tay.

- Sao anh lại ở phòng của tôi vậy? – Lấy lại bình tĩnh Linh nói bằng giọng không bằng lòng.
- Nhà tôi, tôi muốn đi đâu thì đi, không được sao? Cô vừa đi đâu về? – Minh lạnh lùng hỏi.
- Tôi có việc phải ra ngoài – Linh đặt phong bì vào trong tủ quần áo, đáp lại lạnh tanh.
- Ra ngoài? Trên một chiếc Cayenne sao?

Minh hỏi vu vơ một câu nhưng cũng đủ làm cho mặt Linh trở nên xám ngoét.

- Nếu cô đã có thể ngồi lên một chiếc Porsche sang trọng như thế, vậy cô còn giả nghèo giả khổ tới nhà tôi làm gì? – Minh nghiêm giọng hỏi.

- Em là người thế nào, anh chỉ cần hỏi bác Hiền là hiểu thôi mà – Linh ấp úng đáp.

- Nếu cô không muốn nói với tôi, vậy mai nói chuyện với bố mẹ tôi nhé! – Minh nhếch mép cười, dường như anh rất khó chịu khi thấy cô ngồi lên chiếc xe sang trọng đó, mà người lái chiếc xe ấy lại là một người rất trẻ và đẹp trai.

- Em nói thật mà... Có người muốn hỏi em tin tức về một người khác nên mới tới tìm em – Linh nói.

- Tìm ai? Cô thì có quen ai đủ khả năng làm bạn của những người giàu có như thế? – Minh tiếp tục hỏi dồn.

- Là... là chị Nhật Lệ - Linh ấp úng trả lời Minh.

- Nhật Lệ? Ai hỏi về chị ấy?

- Em cũng không biết... Nhưng hình như là tìm để mời chị ấy tới làm đầu bếp cho nhà hàng của anh ta – Linh lắc đầu, bắt đầu đáp tron tru hơn.

- Nhưng tại sao hẳn lại tìm cô?

- Anh ta biết người giúp việc của nhà anh là do chị Nhật Lệ giới thiệu tới làm nên mới tới để hỏi tin tức của chị ấy. Nhưng anh ta lại không biết người giúp việc ấy là bác Hiền chứ không phải em.

Minh nhíu mày nhìn cô, cố tìm ra một chút bối rối của cô. Mặc dù không tin lời Linh lắm, nhưng

đường như Minh ngồi ở đây đợi cô không phải để biết tường tận mọi chuyện. Anh chỉ muốn cô nói rõ mối quan hệ của cô và thằng cha kia mà thôi. Anh cũng quên mất cái phong bì mà Linh vừa cất vào trong tủ.

- Cô nói thật chứ?

- Em nói thật mà – Linh gật đầu chắc nịch.

- Tốt nhất cô đừng có làm gì khuất tất sau lưng gia đình tôi, nếu không đừng trách tôi vô tình –

Minh gần từng chữ một sau đó đi ra khỏi phòng.

Linh đợi nghe tiếng bước chân Minh lên lầu rồi mới thở hắt ra. Tim cô vẫn còn đập thình thịch. Thật may Minh không phải là người đa nghi nên cô nói quanh quanh một lúc đã có thể lừa được anh rồi.

Một ngày nhiều chuyện và rất mệt mỏi cuối cùng cũng sắp trôi qua!

CHƯƠNG 13

CÓ CON GÁI THẬT TỐT

Đứa trẻ được đặt tên là Như Ý, tên gọi ở nhà là Mít.

Mặc dù chưa rõ ai là bố của đứa trẻ nhưng cả nhà ông bà Phương đều đồng ý cái tên này. Đợi có kết quả ADN xong thì sẽ đi làm khai sinh cho nó. Sau những giây phút căng thẳng ban đầu, vài ngày sau, không khí trong gia đình bà Nguyệt dường như còn vui vẻ hơn trước.

Có lẽ vì gia đình chỉ có một cô con gái nuôi nhưng đã sớm đi lấy chồng xa nên cả nhà ông Phương đều rất yêu quý đứa trẻ này. Ngày thường, ông Phương nếu không mải mê với đám cây cảnh thì lại đạp xe đi thăm mấy người bạn già, đánh cờ, nói chuyện phiếm cả ngày. Bây giờ ông ở nhà suốt ngày. Ông hay đòi bế đứa bé, nựng nó, mắng “thằng bố” nó. Dù nó là con của đứa nào trong 3 thằng con ông thì nó cũng là đứa cháu nội đầu tiên của ông. Ông quý cháu gái tới mức bà Nguyệt thỉnh thoảng còn phải lườm nguýt, tự nhủ trong đầu không biết chừng nó là con ông thì ông mới yêu chiều đứa bé như thế.

Nhưng sau đó bà phát hiện, cả ba đứa con trai của bà cũng thay đổi giống bố mình, kể cả thằng Lâm vốn bận bịu nhất cũng năng về thăm nhà hơn. Thằng Minh thì chiều nào đi học về cũng phải vào hôn đứa bé một cái rồi mới chạy lên phòng. Còn thằng Đại thì cứ hai ngày lại rẽ về một lần, mang theo đủ các thứ đồ chơi, sữa và thức ăn, dặn dò bà Nguyệt và Linh đủ các kiểu.

Sau khi đi xét nghiệm ADN về, hôm sau Đại lại tới chở bà Nguyệt và Như Ý tới bệnh viện. Đứa bé hiện đã được hơn bảy tháng, sức khỏe phát triển bình thường, không có bệnh bẩm sinh nào. Điều đó càng làm bà Nguyệt thắc mắc, không biết người mẹ nào lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi một đứa con như thế?

Ngày Đại cầm kết quả xét nghiệm ADN về, ông Phương gọi cả mấy đứa con lại, trịnh trọng bóc chiếc phong bì còn nguyên niêm phong trước mặt cả nhà. Sau khi xem qua nội dung của tờ kết luận xét nghiệm, mặc dù có nhiều chỗ là thông số khoa học ông không hiểu, nhưng ông hiểu rõ kết quả cuối cùng là gì. Ông ngẩng đầu liếc nhìn Lâm và Minh. Hai người này mặt mũi tái mét. Nhưng ông cũng không nhìn hai đứa con lâu mà đánh mắt sang Đại. Đại dường như đã biết trước kết quả nên trong mắt anh vừa có sự bối rối, lại vừa có niềm vui và hưng phấn, anh ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào mắt bố

mình, không hề có ý né tránh.

Thấy thái độ của con trai như vậy, ông Phương chỉ thở dài rồi đưa tờ kết quả cho bà Nguyệt. Bà Nguyệt nheo mắt đọc một lúc, sau đó nhìn thẳng vào mắt Đại hỏi:

- Con bé là con gái của con, con định thế nào?

Lời bà Nguyệt nói ra chính là một lời khẳng định. Ngồi ở bên kia, cả Lâm và Minh đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đã chuẩn bị sẵn câu trả lời nên Đại đáp một cách bình tĩnh:

- Bây giờ con còn chưa có điều kiện để nuôi bé Như Ý một mình được. Con muốn nhờ bố mẹ trông cháu giúp con một thời gian, tới khi con tìm ra mẹ con bé, hoặc một người bảo mẫu đáng tin. Nếu được thì từ mai con sẽ chuyển về nhà ở...

Bà Nguyệt thở dài:

- Thôi thì con đại cái mang. Con bé dù sao cũng là máu mủ nhà mình, là cháu nội của bố mẹ, tất nhiên không thể không chăm sóc nó. Nhưng cũng phải cố gắng tìm ra mẹ nó, hỏi rõ nguyên do, đừng để người ta chịu thiệt thòi.

Đại gật đầu vâng dạ. Sau đó anh đi lên phòng của mình, căn phòng bây giờ đã được trưng dụng làm phòng ngủ cho con gái anh, gần đó là một chiếc giường dành cho Linh. Như Ý đã ngủ từ sớm, anh khẽ ngồi xuống cạnh chiếc giường nhỏ của con gái, nhìn nó bằng ánh mắt vừa yêu thương, và bối rối, lại vừa có chút khó tin. Anh không thể tin được rằng, mới hôm qua anh còn là một người độc thân, vậy mà giờ đây anh đã có một cô con gái xinh xắn, đáng yêu thế này.

Cảm giác làm cha thật lạ. Trước đây anh không hề có suy nghĩ muốn có gia đình, nhưng hiện tại, khi có một đứa con, anh lại thấy có gia đình cũng thật tốt. Đứa bé rồi sẽ lớn lên, nó sẽ gọi anh là bố, sẽ ôm hôn anh khi anh đi làm về. Mỗi ngày cuối tuần, thay vì tiêu phí thời gian vào những mối tình chẳng đi đến đâu, anh có thể đưa con gái đi chơi công viên, đi thăm sở thú, đi xem phim hoặc đi dã ngoại. Mỗi tối, thay vì đi bar uống rượu tới say khướt rồi mới tìm một cô nàng nào đó qua đêm, anh có thể dạy con học bài, đọc truyện cổ tích cho con nghe. Trước đây, khi còn yêu thật lòng một cô gái, anh cũng từng ước sẽ có những cô con gái, để có thể đặt cho chúng những cái tên thật hay và mua cho chúng thật nhiều quần áo đẹp.

Đại cứ ngồi thất thần như thế, không biết rằng Linh đã vào phòng từ bao giờ. Cô đứng ở ngoài cửa nhìn anh một lúc sau đó mới bước vào. Tiếng bước chân khiến Đại sực tỉnh. Thấy cô, anh mỉm cười:

- Anh định lên chơi với con bé một chút rồi về, không ngờ nó ngủ rồi.

Linh kéo chăn đắp lại cho bé, nói khẽ:

- Em bé vừa mới ngủ một lúc rồi.

- Ừ... Thời gian này chắc em và mẹ anh vất vả lắm nhỉ?

- Chỉ bác mới vất vả thôi, em chưa có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con nên cũng không giúp được gì nhiều cho bác.

- Em nhìn con bé có giống anh không? – Đại lại nhìn cô con gái đang ngủ say rồi chợt hỏi tiếp.

Linh gật đầu:

- Giống anh lắm.
- Ừ... Con gái anh thì phải giống anh chứ.
- Thế còn mẹ đứa bé?
- Anh không biết. Trong đầu anh thực sự không nghĩ ra ai có thể là mẹ của Như Ý cả - Đại nhún vai.
- Nhiều vậy sao? – Linh tủm tủm cười hỏi lại.
- Cũng có thể chỉ là tình một đêm với một cô nàng nào đó – Đại dừng dừng trả lời.
- Nhưng chắc hẳn phải là người biết rõ về anh chứ? Vì người đó biết nhà bố mẹ của anh cơ mà? –

Linh gợi ý.

- Ừ nhỉ... - Đại ngẩn ra một lúc – Thế thì có lẽ là khi đó anh say. Anh mà say thì khi tỉnh anh chẳng nhớ gì hết.
- Thế thì nguy hiểm đó – Linh cười.
- Nhưng anh ít khi say lắm. Người có thể làm anh say cũng không nhiều, đó mới là vấn đề. Được rồi, anh sẽ suy nghĩ vấn đề này sau. Dù sao có con gái cũng thật tốt mà, đúng không?
- Nhưng Như Ý cũng cần có mẹ chứ?
- Anh có thể nuôi con một mình – Đại nói nửa đùa nửa thật.

Linh không nói gì, vịn nhỏ đèn ngủ hơn một chút rồi nói với anh:

- Anh nên về nhà để ngày mai còn đi làm chứ?
- À ừ... Tất nhiên rồi. Phải làm việc chăm chỉ để lấy tiền mua sữa cho con – Đại bật cười, sau đó anh đứng dậy, khẽ hôn má đứa trẻ rồi mới đi ra ngoài.
- Người ta nói trẻ con còn nhỏ không nên hôn nhiều, nếu không đêm ngủ nó sẽ hay bị giật mình – Linh nói với anh.
- Thế à? Anh sẽ không hôn nhiều nữa.
- Với lại anh nên bỏ thuốc đi, hơi thở có mùi thuốc lá cũng không tốt cho con bé.
- Được... Được... Anh sẽ bỏ. Sao em nói em không có kinh nghiệm chăm trẻ con mà? Anh thấy em rất rành đấy chứ?
- Có vài cái em biết, vài cái không. Em cũng có cháu cơ mà – Linh giải thích.
- À, ừ nhỉ - Đại gật đầu.

Thấy hai người đi xuống, Minh liếc mắt nhìn Linh. Từ sau hôm bị Minh phát hiện cô ra ngoài gặp Cường, Linh thường xuyên tránh mặt Minh. Bữa ăn sáng của anh, cô cũng không tự làm theo ý mình nữa, để tránh lại phải tranh cãi với anh.

Dường như không hiểu những đợt sóng ngầm đang diễn ra trong chính gia đình mình, vợ chồng ông Phương vẫn đang bàn bạc về việc làm khai sinh cho bé Như Ý cũng như làm cỗ mời họ hàng vào tuần kế tiếp.

~oOo~

Sau khi biết được Như Ý là con của mình, Đại lập tức chuyển về sống cùng bố mẹ. Sau khi Đại

làm giấy khai sinh cho con gái xong thì nhà ông bà Phương lại tổ chức một bữa tiệc coi như làm lễ ra mắt Như Ý với họ hàng nội ngoại. Đứa trẻ rất ngoan và kháu khỉnh nên ai cũng yêu quý, tranh nhau bế và tặng nó rất nhiều quà.

Đại vẫn đi làm đều đặn mỗi ngày, nhưng buổi tối anh không la cà quán xá, hò hẹn trai gái nữa mà chăm chỉ về nhà ăn cơm cùng bố mẹ, sau đó chơi đùa cùng con gái cho tới khi nó ngủ. Như bà Nguyệt nhận xét, từ ngày có con gái, Đại ngoan hẳn ra. Anh không hút thuốc, cũng không uống rượu, càng không buông thả mình vào những cuộc hẹn hò vô bổ nữa. Anh dường như trở thành một người bố mẫu mực, một người đàn ông trưởng thành thực thụ.

Huyền – cô con dâu tương lai được ông bà Phương chọn, sau vài ngày giận dỗi vì quá bất ngờ, hiện tại đã chấp nhận sự thật này. Có vẻ Huyền cũng quý đứa bé, chăm chút nó rất cẩn thận.

Ngôi nhà từ khi có bé Như Ý thì vui nhộn hẳn. Ngay cả người nghiêm túc như ông Phương cũng rất hay cười đùa. Ông cũng bớt khó tính hơn với mấy đứa con của mình. Đôi khi nhìn thấy cảnh đầm ấm trong gia đình, bà Nguyệt thầm nghĩ: có một đứa con gái thật là tốt.

CHƯƠNG 14

GẶP LẠI

Đại đập tập hồ sơ xuống mặt bàn làm người trợ lý đang đứng phía đối diện cũng phải giật mình. Mặc dù bình thường anh là người rất vui tính và hài hước, nhưng trong công việc, anh lại vô cùng nghiêm túc. Lạnh lùng và cương quyết chính là tính cách của Đại trên thương trường và những ai làm việc với anh đều hiểu rất rõ điều đó.

- Tôi thuê anh ta về làm đầu bếp, cho anh ta vinh quang của việc trở thành bếp trưởng nhà hàng năm sao không phải để nghe anh ta nói rằng: “Tôi sẽ cố gắng”. Nếu anh ta có thể nói câu: “Tôi sẽ làm được!” thì tôi sẽ tiếp tục giữ anh ta lại, còn nếu không thì tìm người thay thế ngay lập tức. Hợp đồng sắp tới này rất quan trọng với chúng ta, tôi không thích thấy nhân viên của tôi khi chưa lâm trận đã mất tự tin như thế.

- Tôi hiểu, thưa giám đốc – Người trợ lý gật đầu nói.

- Tốt. Còn danh sách những nhà hàng cũng có ý định nhảy vào hợp đồng này thì sao? – Đại hỏi tiếp.

- Tôi sẽ chuyển lên cho anh sớm nhất trong sáng mai cùng với bản báo cáo thu chi tháng này.

Người trợ lý gật đầu khẳng định một lần nữa sau đó rút lui ra ngoài. Đại gấp mở giấy tờ lại, nhìn đồng hồ và đứng dậy. Trước khi đi, anh không quên nhìn tấm ảnh trước mặt bàn, mỉm cười. Đó là ảnh của Như Ý chụp cách đây không lâu.

Đại lái xe một mạch tới Đinh Lễ - khu phố bán sách lớn nhất ở Hà Nội. Lâu rồi anh không tới đây. Mọi lần khi mua sách về trẻ sơ sinh anh đều rẽ vào nhà sách để tìm cho nhanh. Bây giờ về nhà, sau khi Như Ý ngủ, anh cũng không biết làm gì, quay lại với việc đọc sách có lẽ là thích hợp nhất.

Sau khi dạo một vòng quanh các quầy sách khoa học, tâm lý học, anh dừng bước ở quầy sách viết về trẻ sơ sinh. Anh nhắc vài cuốn lên, đọc qua nội dung thấy cuốn nào cũng cần thiết nên cứ thế nhặt lấy. Chỉ một chốc trên tay anh đã có tới năm, sáu cuốn. Nào là sách về tâm sinh lý của trẻ, sách dạy cách chăm sóc để giúp trẻ phát triển trí não, sách về dinh dưỡng cho trẻ.

Lúc anh đang say sưa chọn sách thì nghe thấy một giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Chào anh!

Đại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mặt mình là một cô gái trẻ xinh xắn. Cô gái có phần quen mặt khiến Đại ngẩn ra, không nhớ là đã gặp ở đâu rồi. Không thấy anh nói gì, cô gái lại lên tiếng lần nữa:

- Anh không nhớ em hả? Chúng ta từng gặp nhau rồi, em còn nợ anh một lời mời đi cà phê đó.

Lúc này trong đầu Đại mới hiện lên hình ảnh của cô gái mà anh gặp cách đây hơn một tháng. Cũng tại một gian hàng sách, cô gái đã năn nỉ anh nhường lại một cuốn sách về du lịch. Cô gái đó nói giọng Sài Gòn rất dễ thương nên bị anh vờ vẹo, trêu ghẹo một hồi rồi mới nhường cho cuốn sách đó. Sau đó anh còn lấy được số điện thoại của cô nhưng rồi quên mất. Cô gái cũng không hề gọi lại cho anh, nên hôm nay không tình cờ gặp lại, chắc anh đã chẳng nhớ ra mình từng gặp một người như thế.

- Ô, anh tưởng em sợ anh nên đã trốn rồi chứ? – Đại cười trêu chọc – Cái này là chạy trời không khỏi nắng đây mà.

- Người ta bảo có duyên nợ thì có trốn cũng không thoát được. Chắc là chúng ta có duyên rồi – Cô gái cười rất duyên, tự tin đáp lại anh.

- Vậy bây giờ em tính sao? Có sách để trả anh chưa?

- Đi, nếu anh rảnh thì em mời anh đi cà phê ngay bây giờ - Cô gái gật đầu.

Mãi cho tới khi ngồi yên tĩnh nhìn ly cà phê đang bốc khói, Đại mới nhìn kỹ cô gái này.

Cô còn khá trẻ, nhìn chỉ chừng ngoài hai mươi một chút. Vàng trán cao, bưởi bính, đôi mắt sáng và nhanh nhẹn. Cô quàng một chiếc khăn dệt màu xanh, rất hợp với bộ đồ mà cô đang mặc. Cô gái lục trong chồng sách của mình rồi đẩy tới trước mặt anh một cuốn sách. Đó đúng là cuốn sách về du lịch mà hôm trước anh định mua.

- Đây, trả cho anh, hết nợ nha – Cô gái mỉm cười.

- Thế không kí à? – Anh hỏi lại.

- Kí gì ạ? – Cô gái ngẩn ra hỏi.

- Kí tặng ấy. Tác giả của sách đã tặng thì cũng nên hào phóng một chút chứ.

Cô gái tròn mắt nhìn anh, hai má hồng lên. Cô tủm tỉm cười:

- Sao anh biết em là tác giả cuốn sách?

- Giọng điệu non nớt và lạnh chanh y như tính cách ngoài đời của em còn gì – Đại trêu.

- Giận nha, anh đã đọc chưa mà nhận xét thế? – Cô gái kêu lên.

Đại bật cười trước vẻ trẻ con đó:

- Anh có đọc qua. Với lại, ảnh em chình ình ngay trang giới thiệu tác giả mà.

- Thế sao anh còn định mua nó?

- Không phải chỉ cái nhìn của một chuyên gia mới được đánh giá cao, sách của em hấp dẫn vì em thổi được đam mê của mình vào trong đó.

- Anh làm nghề gì? Sao đánh giá như chuyên gia vậy? – Cô gái dường như chẳng dỗi hờn quá lâu, liền thoáng hỏi.

- Anh hả? Anh làm ở quán ăn... Nhưng anh có sở thích đặc biệt với sách. Sau đó là du lịch, khám phá... - Đại nói.

- Woah, giống em quá!

- Bút danh của em là Gió Mùa à? Thế tên thật của em là gì? – Đại liếc nhìn tên tác giả trên bìa sách rồi hỏi.

- Tường Vi.

- Một cái tên hay đó. Anh tên là Đại.

- Em biết tên anh là Đại rồi mà. Trên cái card ấy – Tường Vi gật gù tỏ vẻ biết thừa rồi.

- Nói mới nhớ, tại sao em không gọi cho anh?

- Tại sau đó em cũng rời Hà Nội ngay. Ở Sài Gòn mưa hoài, chạy xe bị dính nước mưa, cái card cũng nát luôn, không còn nhìn ra số của anh mà gọi nữa.

- Em là người Sài Gòn à?

- Vâng, em sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn.

- Bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi ba.

- Trẻ quá!

- Anh cũng có già đâu.

Tường Vi khuấy mạnh ly cà phê trong tay rồi khẽ nhấp một ngụm.

- Nhóc nghĩ anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Nhìn anh còn trẻ mà, hơi ông cụ non chút thôi – Tường Vi nheo mắt nhìn anh rồi buông tiếp một câu.

Đại bật cười vì câu nói đó, nhưng anh cũng không bàn luận gì thêm.

- Em ra Hà Nội lâu chưa? Ra làm việc hay đi du lịch? – Anh hỏi tiếp.

- Lần trước khi gặp anh thì em mới ra đây được hai ngày.

- Chà, coi bộ Hà Nội cũng hấp dẫn ghê. Đi rồi mà còn quay lại nữa – Đại nhip nhip ngón tay lên bàn đầy thích thú.

- Em cũng đi thăm thú được gì nhiều đâu. Muốn hiểu Hà Nội thì phải ở lâu lâu một chút. Lần trước ra đây em đã tính ở lại một thời gian rồi, mà sau đó có công chuyện nên phải bay vào Sài Gòn gấp. Giờ mới lại có thời gian trở ra.

- Đúng là nhà văn có khác, mơ mộng quá! – Đại gật gù nhận xét.

- Không có vốn sống làm sao mà viết chứ? Mà muốn có vốn sống thì phải nhích thôi.

Tường Vi cười nói nhưng trong mắt lại xẹt qua nét buồn bã, điều này không thể thoát khỏi ánh mắt tinh tường của Đại.

- Mỗi người một mục đích. Đừng quá sa đà, quá mơ mộng là được. Dù sao anh cũng rất khâm phục em, dám làm điều mình thích.

Ngừng một chút, Đại tiếp:

- Anh cũng thích viết, nhưng chắc là không viết nổi...

- Sao lại không?

- Bận. Hơn nữa anh cảm thấy anh không có khả năng cầm bút, anh không tự tin.

Đại định nói tiếp thì điện thoại đổ chuông. Nói chuyện điện thoại xong, anh quay lại với cô nhà vẫn vẫn đang ngồi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính.

- Em định ra Hà Nội bao lâu?

- Cũng chưa biết, để xem Hà Nội giữ chân em được bao lâu đã – Tường Vi nhún vai – Nhưng cũng lâu đó vì Hà Nội có nhiều cái để khám phá mà.

- OK, nếu cần giúp gì thì cứ gọi anh!

Tường Vi thốt lên vui mừng nhanh tay nhận tấm card từ Đại. Họ chia tay trong lòng mỗi người đều như có một niềm vui nho nhỏ.

CHƯƠNG 15

ĐÔI MẮT

Ngày cuối năm, Đại quyết định đưa Như Ý tới nhà hàng chơi. Linh đi cùng anh để chăm sóc cho con bé. Thế nên khi Linh vừa xuống ô tô và đưa Như Ý cho Đại bế ở sân trước thì tin này đã lập tức truyền tới tai từng nhân viên của anh. Ai nấy đều tò mò chạy ra nhìn cô gái và đứa bé đi cùng giám đốc, ai cũng cố đoán xem thân phận của hai người này là gì? Nhìn Đại và cô gái kia đi cùng nhau thì không giống một cặp vợ chồng, thậm chí là một đôi tình nhân. Cô gái ăn mặc quê mùa lại không có nét nào xứng với một giám đốc hào hoa như Đại cả. Hơn nữa chẳng ai nhìn thấy trong hai mắt hai người có một chút tình yêu nào, ngoài sự quan tâm chung dành cho đứa bé.

Đến khi Đại giới thiệu rằng đứa bé là con anh, còn cô gái kia là bảo mẫu của đứa bé thì ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau. Đám nhân viên nữ vốn vô cùng ngưỡng mộ giám đốc của mình thì thần thờ, mọi ước mơ Lọ Lem cứ thế mà tan vỡ.

Trong lúc Đại giải quyết công việc thường ngày thì Linh cho bé Như Ý vào xe đẩy đi dạo trên bãi cỏ trước nhà hàng. Mùa đông nên trời không có nắng, chỉ có gió se se lạnh. Vì sợ con gái bị lạnh nên Đại ít khi cho ai bế nó ra ngoài chơi, nhưng vì bà Nguyệt nói trẻ con thì cần có ánh sáng tự nhiên mới phát triển khỏe mạnh được nên hôm nay anh mới quyết định đưa nó đến đây để thay đổi không khí. Con Tuyết chạy tung tăng bên cạnh xe đẩy, thỉnh thoảng lại chạy tới cọ mình vào xe và để Như Ý dùng tay tóm lấy bộ lông của nó, cười khanh khách. Nó dường như cũng nhận ra, cô con gái bé nhỏ này là một người rất quan trọng đối với chủ của mình. Khi Linh định đẩy xe quay trở lại thì thấy có hai người đàn ông đang đi tới. Cả hai đều mang dáng dấp tựa tựa nhau, đang nói chuyện gì đó khá vui vẻ. Một trong hai người là Đại, người đi bên cạnh anh là Cường.

Cường nhìn Linh, hai mắt anh hơi nheo lại cười, một nụ cười đầy ẩn ý. Linh khẽ bặm môi, chậm chậm tiến về phía họ.

Đại không để ý tới hai người mà vui vẻ bế Như Ý lên, nựng nó mấy câu, quay sang nói với Cường:

- Đây, giới thiệu với ông, thiên thần nhỏ của tôi. Bất ngờ không?

- Hóa ra đây là tin vui mà ông định nói với tôi đây à? – Cường đánh ánh mắt sang nhìn đứa bé kháu khỉnh trên tay Đại – Nó giống ông quá!

- Chuyện, không giống tôi, chẳng lẽ giống ông à?
- Thế mẹ nó đâu? – Cường lại hỏi tiếp, nhưng ánh mắt thì liếc nhìn sang Linh. Sau câu hỏi này của Cường, mặt Linh tái đi, cô trừng mắt nhìn anh.

Cường lờ đi làm như không thấy ánh mắt đó.
- Cũng không biết nữa – Đại nhún vai – Mà có quan trọng lắm đâu.
Cường chỉ sang Linh, hỏi han vờ như không quen biết.

- À, bảo mẫu của con gái tôi đây. Cô ấy tên Linh, cùng quê với Nhật Lệ - Đại trả lời.
- Thế à? – Cường cười và tiến lại, đưa tay về phía Linh – Chào cô, tôi là Cường.

Linh cảm thấy hơi tức giận khi bị anh đùa bỡn, nhưng cũng không còn cách nào khác đành đưa tay ra bắt, lí nhí chào lại. Cường hơi siết lấy tay cô, dường như không có ý định buông ra, mà quay sang nói với Đại:

- Tôi cũng có tin vui đây. Em gái của Nhật Lệ đã đồng ý về làm cho tôi.
Câu thông báo này của Cường khiến Linh run lên, Đại cũng hơi sững lại, nhưng rồi anh thản nhiên nói:

- Thế à? Chúc mừng ông vì đã có được siêu đầu bếp hàng đầu Châu Á.
- Ừ... Nếu vậy thì việc tranh hợp đồng mở nhà hàng ngoài Resort Cô Tô sắp tới, kết quả thế nào cũng còn khó nói lắm! – Cường không giấu nổi vẻ đắc ý.

- Quy luật của sự cạnh tranh thôi mà – Đại tỏ ra không quá bận tâm tới điều mà Cường vừa nói.
- Hình như ông đã thay đổi, không còn hiếu thắng như xưa nữa – Cường nhận xét.
- Từ khi biết mình có một đứa con gái, tôi không còn muốn phiêu lưu nữa, thích những gì chắc chắn hơn.

- Ông làm tôi thêm lấy vợ quá! – Cường liếc nhìn Linh rồi cười vang.
- Còn chờ gì nữa? – Đại cũng cười theo.
- Tôi còn chờ cô dâu của tôi lớn thêm chút đã – Cường nhìn Linh, sau đó chào hai người rồi đi thẳng.

~oOo~

Vừa cho xe nổ máy, định lái ra khỏi hầm thì một người thành lĩnh xuất hiện ở ngay đầu xe, Cường ngẩng đầu nhìn người đó, không xuống xe mà để mặc cô tự mở cửa xe và ngồi vào ghế bên cạnh mình.

- Sao thế, có gì muốn nói với anh sao? – Cường chăm chọc.
- Hoặc dừng lại việc lôi tôi ra làm trò cười, hoặc giữa chúng ta sẽ chẳng có hợp đồng nào cả - Linh lạnh lùng nói với anh.

- Anh lôi em ra làm trò cười khi nào? – Cường kêu lên đầy oan uổng.
- Anh còn nói là không... - Linh tức giận đáp.
- Tất nhiên là không thì anh phải nói không rồi – Cường có vẻ thờ ơ trước sự tức giận của cô –

Anh không thể từ không mà nói có được, hơn nữa...

- Hơn nữa làm sao? – Linh dường như vẫn không hết giận dữ.

Cường không nói mà vươn tay ghì lấy cổ cô, chồm người sang hôn lên môi Linh thật nhanh. Nụ hôn bất ngờ và mãnh liệt làm Linh không thể có phản ứng gì được. Đến khi người cô bắt đầu run lên thì Cường mới ngừng lại, vẫn ghé sát mặt cô, thì thầm:

- Em biết anh yêu em, em biết là anh ghen khi thấy em hàng ngày vẫn quanh quẩn trong ngôi nhà đó, hàng giờ chăm sóc con của bạn anh... Vì thế, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của anh.

Linh đẩy Cường ra, nhìn ánh mắt say đắm của anh, cô run rẩy nói:

- Anh điên rồi.

- Phải, anh điên rồi. Từ lúc anh yêu em thì anh đã điên rồi – Cường nhếch miệng cười – Em có chạy cũng không thoát khỏi anh đâu...

- Anh...

- Lấy cho anh bản kế hoạch tham gia đấu thầu xây dựng nhà hàng ở Cô Tô của Đại – Cường đột ngột đề nghị.

- Không... - Linh lập tức từ chối.

- Chẳng phải em muốn trả thù sao?

- Phải, nhưng không bằng cách dễ tiện đó – Linh lạnh lùng.

- Được, vậy thì có cách đường hoàng cho em đây, chính em ra mặt tham dự cuộc thi nấu ăn để lấy về cho anh hợp đồng mở nhà hàng ở đó.

- Anh... - Linh giận dữ muốn hét lên, nhưng cuối cùng vẫn tự kiềm chế lại được – Anh biết thừa tôi không bao giờ mang công sức của mình ra để phục vụ việc tranh giành của các anh cơ mà.

- Quanh đi quẩn lại vẫn là em không đành lòng, đúng không? – Cường cười nhạt – Không đành lòng thấy nó bị anh đánh bại à?

- Anh đừng có nói nhảm.

- Trong trận chiến này, Đại không bại, thì anh bại. Mà nếu anh thua, thì anh sẽ không nhớ nổi mình đã hứa với em những gì đâu.

Linh lạnh lùng nói:

- Tôi sẽ suy nghĩ và sớm cho anh câu trả lời.

- Tốt, nhưng đừng để anh phải đợi lâu – Cường tặc lưỡi.

Linh không nói gì nữa mà lập tức quay sang, mở cửa xe và bước xuống, mím môi nhìn theo đuôi chiếc Porsche Cayenne lặng lẽ rời đi.

~oOo~

Cường lái xe chạy thẳng về phía nội thành. Một tay anh chống lên vô lăng, nụ hôn ngọt ngào vẫn còn vương vấn trên môi khiến anh ngây ngất. Lúc anh hôn Linh, cô chỉ chống cự yếu ớt, như vậy có nghĩa là cô vẫn còn tình cảm với anh chứ không hề tuyệt tình như bề ngoài cô vẫn thể hiện.

Lúc nhìn thấy cô và Đại đứng cạnh nhau, chứng kiến vẻ mặt hạnh phúc của Đại, thấy sự quan tâm

ấm áp trong ánh mắt cô, không hiểu sao trong lòng anh không thể ngăn được nổi hờn ghen. Anh ước gì không phải là Đại mà chính là mình đang đứng đó. Cứ nghĩ đến việc mỗi ngày họ đều gặp nhau, đều trò chuyện với nhau là anh lại không thể kiểm soát được sự tức giận của mình. Nói là anh đang ghen thì cũng chẳng sai.

Anh muốn cô đi lấy bản kế hoạch đấu thầu ở chỗ Đại không phải vì anh muốn chơi trò hèn hạ đó. Anh muốn cô ra mặt dự thi cuộc thi để tranh hợp đồng không phải vì anh không tự tin nếu không có cô là anh không thắng được. Anh chỉ muốn Linh không còn đường lui trên con đường này nữa, ngoài việc tiến thẳng về phía anh, làm người của anh, làm vợ của anh, làm mẹ của các con anh. Anh muốn cô hiểu rằng, chỉ có anh mới có thể yêu thương và bao bọc cô cả đời này, chứ không phải người đàn ông kia, người mà anh vẫn coi là bạn thân, người mà khi cô nhìn hắn, anh thấy trong đó có cả hận thù lẫn yêu thương.

CHƯƠNG 16

THEO DÕI

Cuộc sống vẫn trôi qua bình lặng như thế, chẳng mấy mà đã sang năm mới.

Nhiều ngày nay, Đại về nhà muộn hơn thường lệ. Anh thường ở lại nhà hàng đến tận đêm khuya. Hôm nay cũng vậy, Đại về tới nhà thì đã gần nửa đêm. Ngày mai anh bắt đầu chuyến công tác 5 ngày ở Cô Tô nên hôm nay phải ở lại nhà hàng để giải quyết cho xong mọi việc. Thời gian này anh ít có thời gian dành cho gia đình, nhưng được cái Như Ý rất ngoan nên anh cũng yên tâm phần nào. Được bà nội và Linh chăm sóc, nó tăng cân nhanh, khỏe mạnh, ai nhìn cũng thấy nó đáng yêu. Nó bắt đầu biết bò, miệng bi bô tập nói. Mẹ anh nói, Như Ý chắc sẽ nhanh biết nói hơn những đứa trẻ khác.

Đại mở cửa phòng Như Ý, đèn ngủ mờ mờ. Anh khẽ bước vào. Con gái đã ngủ say nên anh cũng không muốn nó bị giật mình. Tuyết nằm ngay dưới sàn nhà, thấy động liền ngóc đầu dậy thám thính, thấy anh thì vẫy vẫy đuôi, nhưng cũng không đứng dậy mà lười nhác nằm nguyên tại chỗ. Từ ngày về đây, Tuyết được Linh chăm sóc cẩn thận nên nó béo ú ra thấy rõ. Nó dần dần quen với nếp sống của một gia đình.

Đại đi tới bên giường. Anh lặng yên nhìn vào gương mặt ngây thơ của con gái, đắm chiêu suy nghĩ. Anh gần như đã quên hẳn việc tìm mẹ đẻ của Như Ý. Dù có chút tò mò, nhưng anh không muốn đặt nhiều sự quan tâm vào một người đàn bà sẵn sàng từ bỏ đứa con của mình. Cả cuộc đời này, anh chỉ cần có đứa con gái nhỏ này cũng đủ rồi.

Có tiếng mở cửa lần thứ hai, con Tuyết lại ngóc đầu dậy, cái đuôi lại một lần nữa ngoáy tí lên. Linh bước vào, trên tay là một đồng quần áo gấp gọn gàng.

Linh ở nhà này cũng đã được gần bốn tháng. Từ ông bà Phương cho tới anh em Đại đều coi Linh như một thành viên trong gia đình. Linh rất chu đáo, từ việc chăm sóc nhà cửa, cây cối, cho tới việc chăm chút từng bữa ăn cho cả nhà. Cô tinh tế trong việc đối xử nên kể cả người trái tính trái nết như Minh, dần dà cũng chẳng tìm được cớ gây sự với cô nữa. Mỗi lần Đại nhìn thấy Linh chăm lo cho bé Như Ý, trong lòng anh lại dâng lên một thứ tình cảm khó nói. So sánh cô với Huyền, dù hai người cùng quan tâm lo lắng cho Như Ý, nhưng anh vẫn thấy trong cách chăm sóc của Huyền thiếu đi sự tỉ

mỉ, chăm chút, thiếu đi sự lo lắng thực sự mà Linh có.

- Em chưa ngủ sao? – Đại đứng dậy hỏi.

- Em vừa giặt đồ xong. Anh về muộn nhỉ? – Linh đặt quần áo vào tủ một cách nhẹ nhàng, đáp lại cũng rất nhỏ nhẹ.

- Ừ, mấy hôm nay anh nhiều việc. Em nấu cho anh một bát mì nhé. Anh đói quá!

Linh gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Vừa vào bếp, Đại đã ngửi thấy mùi mì thơm phức. Anh hít một hơi thật sâu để cảm nhận trọn hương vị đó rồi mới kéo ghế ngồi xuống. Linh đặt bát mì còn nóng xuống trước mặt anh.

- Cảm ơn em. Làm phiền em quá! – Đại cười – Mà em không có ý định làm đầu bếp thật sao?

- Em thấy thế này cũng được rồi. Với lại... - Linh ngập ngừng một hồi rồi mới nói tiếp – Chắc về nghỉ Tết xong em sẽ ở nhà luôn...

- Sao vậy? – Đại bị thông báo này của cô làm cho bất ngờ.

- Nhà em neo người. Em định mấy hôm nữa nói chuyện với hai bác để về luôn – Linh ngập ngừng.

- Chà, có vẻ gấp vậy? Chẳng phải gia đình em đang cần tiền sao? – Đại gắng hỏi.

- Nhưng không có người ở nhà thì còn vất vả hơn nữa. Chị gái em nói ở quê giờ cũng có mấy công ty may, em về đó làm vừa gần nhà, lương cũng ổn.

- Tiếc nhỉ. Anh vẫn thấy em nên đi làm đầu bếp – Đại thở dài.

- Chắc là em không có duyên rồi – Linh cười.

- Thế chừng nào em về quê? – Đại hỏi tiếp.

- Hôm qua em nghe mẹ anh nói là đến ngày cúng ông Táo thì chị gái anh sẽ về nước. Chắc tầm đó em cũng xin nghỉ luôn.

Đại cũng không biết nói thêm gì nữa nên anh ăn xong rồi đứng dậy, đi lên phòng. Linh quay đầu nhìn theo bóng anh, ánh nhìn của cô đầy mâu thuẫn.

~oOo~

Đại dậy từ rất sớm. Sau khi mặc đồ chỉnh tề, đi sang phòng con gái, Đại ngạc nhiên khi thấy Linh đang ngủ cùng Như Ý trên chiếc giường nhỏ, tay cô vẫn còn cầm bình sữa đã vơi quá nửa. Anh ôm cái chăn bông đắp lên người Linh. Đúng lúc đó Linh mở choàng mắt, hơi bối rối khi thấy anh. Đại bèn hỏi:

- Anh phải đi bây giờ. Em cứ ngủ thêm chút đi. Sao đêm qua ngủ mà không lấy thêm chăn?

- Nửa đêm bé khóc nên em lấy sữa cho bé uống. Nằm chơi một lúc mà ngủ quên mất – Linh ngồi dậy giải thích.

- Cảm ơn em – Đại nhìn cô rồi chợt thở dài – Giá như Như Ý có mẹ...

Chợt nghe tiếng còi ô tô ở dưới cổng, Đại vội vã ra ngoài.

Chiếc xe chuyển bánh đi rất xa rồi mà cô vẫn cứ đứng ngẩn ra ở đó.

Linh càng ngày càng không lý giải được bản thân mình. Một mặt cô luôn suy nghĩ trong đầu rằng nhất định phải khiến cho người đàn ông này trả giá vì tất cả những gì anh ta đã gây ra cho cả gia đình

cô. Vậy mà, hàng ngày, khi chơi đùa với bé Như Ý, nhìn thấy tình cảm của anh ta dành cho con bé, cô lại thấy nao lòng, quyết tâm ban đầu dường như đã bị phai nhạt đi rất nhiều. Cô không thể ngăn mình mỗi chiều bé Như Ý ra cổng để đợi anh ta trở về, rồi để anh ta bế con gái và chơi đùa với nó.

Anh ta đã có thể sống trong một khung cảnh hạnh phúc như thế, với một cô vợ xinh đẹp, mỗi chiều bế con ra cổng tha thẩn đợi chồng về. Họ sẽ cùng cười nói bên mâm cơm, cùng dỗ đứa trẻ ăn, cùng chơi với nó trước khi đi ngủ. Nhưng cô không hiểu tại sao anh lại xô đổ tất cả. Có thật là anh ta không hề biết gì về sự tồn tại của đứa con này, cho đến khi nó xuất hiện, hay anh ta chỉ đang giả vờ như không biết? Một người đàn ông mang quá nhiều bộ mặt: một người đàn ông thành đạt nhưng lạnh lùng trên thương trường, một người tình hào hoa và lãng mạn khi hò hẹn, một người cha luôn vui vẻ và hiền hòa bên đứa con gái nhỏ của mình, một người luôn hấp dẫn người đối diện bởi sự chín chắn và thông tuệ của mình... Cuối cùng thì đâu mới là con người thật của Đại? Cuối cùng thì anh ta có biết yêu hay không, khi luôn đặt quanh mình hàng chục những cô bồ đẹp đẽ và chỉ nhớ đến họ trong những phút say sưa?

Cô phải làm thế nào đây khi sự mâu thuẫn trong lòng ngày càng rõ ràng hơn?

Linh thở dài một hơi, kéo lại cổ áo cho đỡ lạnh sau đó quay vào trong. Cô không hề biết rằng, ở cách cổng không đầy ba mươi mét, đỗ ngay trên vỉa hè là một chiếc ô tô Toyota bốn chỗ, màu đen. Thực ra nếu ai trông thấy nó thì cũng chỉ nghĩ rằng nó thuộc về một gia đình nào đó ở quanh đây mà thôi.

Trên xe lúc này có hai người đàn ông, họ đều mặc áo phao màu đen và không ngừng hút thuốc. Trên gạt tàn mới có vài ba cái đầu lọc, chứng tỏ họ cũng chỉ mới tới đây không lâu. Khi Linh và Đại đi ra cổng thì lập tức ngồi thẳng dậy, chăm chú theo dõi. Sau khi chiếc xe chở Đại đi xa và Linh quay vào trong, một trong hai người lấy ra một tấm ảnh. Trong ảnh là một cô gái búi tóc cao, da trắng hồng, cái miệng nhỏ đang cười, để lộ ra hàm răng trắng đều đặn. Gương mặt trái xoan và cân đối nên càng nhìn càng thấy cô gái này đẹp, nhất là ánh mắt trong sáng càng làm cô cuốn hút hơn.

- Có phải không? – Người đàn ông ngồi sau vô lăng ngoảnh sang hỏi.

- Hơi giống thôi.

- Nhà này chỉ có mình cô ta là trạc tuổi đó.

- Vậy thì chắc là cô này rồi. Nhưng sao lại khác quá vậy, đây chắc là ảnh photoshop à? – Người đàn ông đang cầm bức ảnh nhíu mày vẻ khó hiểu.

- Đó không phải là việc của chúng ta. Nếu là người ta thuê chúng ta tìm thì chỉ cần quay về báo cáo công việc là xong – Người kia nhún vai sau đó nỏ máy, cần gạt nước lập tức hoạt động để lau đi những giọt mưa đang chảy thành vệt.

~oOo~

Chín giờ sáng, bà Phượng đang trò chuyện thân mật với cô con dâu tương lai trong phòng làm việc thì Cường đẩy cửa bước vào, trên mặt không hề giấu đi sự tức giận. Thấy con trai, bà Phượng tỏ ra ngạc nhiên, sau đó lại ngay lập tức thản nhiên nhấp một ngụm trà hỏi:

- Sáng nay con phải đi công tác cơ mà, sao giờ còn tới đây vậy?

Cường liếc mắt nhìn sang Hằng đang ngồi ở đối diện bà Phượng. Cô đứng dậy định chào và giải thích nhưng bà Phượng xua xua tay bảo cô ngồi xuống. Không đợi Cường trả lời, bà tiếp:

- Hằng và mẹ chuẩn bị đi spa, con có chuyện gì thì nói nhanh lên.

Cường nhếch miệng cười rút từ trong túi áo ngực ra một chiếc phong bì, quăng lên mặt bàn một cách ngỗ ngược:

- Sáng nay con có việc ghé qua văn phòng thám tử. Họ nhờ con chuyển cho mẹ cái này.

Bà Phượng giật mình, dường như hiểu được nguyên nhân khiến con trai mình tỏ ra hần học này giờ, nhưng vẫn giả vờ cầm lấy phong bì nói:

- Vậy à? Cảm ơn con. Còn việc gì không?

Vừa hỏi bà Phượng vừa cất phong bì vào túi xách, không hề có ý bóc ra trước mặt con trai mình.

Cường đưa mắt nhìn Hằng, đề nghị một cách lạnh nhạt:

- Cô ra ngoài chút đi, tôi có chuyện muốn nói với mẹ tôi.

- Đây là văn phòng của mẹ, ai đi, ai ở là việc của mẹ - Bà Phượng tức giận quát.

Cường vẫn không hề có ý nhún nhường:

- Tùy mẹ. Vậy con cũng nói luôn, mẹ thôi ngay việc điều tra về Linh đi. Con không cho phép mẹ làm bất cứ điều gì tổn thương cô ấy nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra, mẹ đừng trách con bất hiếu với mẹ.

- Mà... - Bà Phượng giơ tay lên định tát Cường nhưng Hằng đã kêu lên và vội giữ lấy tay bà.

- Bác bình tĩnh đi bác. Chắc anh ấy nhất thời tức giận mà nói vậy thôi – Hằng cố xoa dịu bà.

- Con hy vọng những lời con vừa nói mẹ đã đều nghe thấy rõ. Con đi đây.

Cường nói và đi nhanh ra cửa, ào ào như một cơn gió, để lại trong căn phòng một không khí nặng trĩu. Bà Phượng gằn như nghẹt thở vì nén cơn tức giận với con trai. Bà đập bộp tay xuống thành ghế, gằn giọng nói:

- Thằng bất hiếu. Nó coi trọng một con đàn bà hơn cả mẹ đẻ của nó.

- Bác uống ly nước này đi bác – Hằng đưa cho bà Phượng cốc nước.

Bà Phượng uống xong cốc nước, cảm thấy cơn tức giận đã xuôi đi một chút, lúc này bà mới nhìn tới vẻ mặt của Hằng. Bà thầm khen ngợi cô con dâu tương lai này, dù trong lòng có tức giận và tổn thương nhưng vẫn đủ mạnh mẽ để kiềm chế lại. Bà dịu giọng nói:

- Bác xin lỗi con. Tại bác không biết dạy dỗ nên thằng Cường nó mới như thế. Nhưng con yên tâm, ngoài con ra, sẽ không một đứa con gái nào được phép bước chân vào cửa nhà bác.

- Con biết mà bác. Anh Cường cũng cần phải có thời gian để quên đi cô ta nữa.

- Nó bị con bé đó mê hoặc rồi, suốt ngày chạy đi tìm nó, rồi tìm mọi cách bảo vệ nó. Chỉ có nước đẩy con bé đó đi thật xa mà thôi – Bà Phượng trầm ngâm nói, trong đôi mắt bà lúc này hiện lên một nét cay nghiệt rõ ràng.

- Bác định làm gì? – Hằng tò mò hỏi.

- Bác định cho người tới gặp cô ta, đưa cô ta một ít tiền và bắt cô ta đi thật xa. Nếu cô ta ương ngạnh không chịu thì buộc phải dùng tới biện pháp mạnh, hủy đi gương mặt, làm tàn phế, gieo chút

bệnh... Bất cứ cách gì khiến cô ta tự cảm thấy nhục mà tránh xa thằng Cường ra.

Hằng im lặng nhìn bà mẹ chồng tương lai của mình, trong đôi mắt xinh đẹp không ngờ lại hiện lên vẻ đồng tình. Cô chợt cười, chìa tay ra nói:

- Bác đưa con chiếc phong bì kia đi.

- Để làm gì? – Bà Phượng hỏi lại.

- Anh Cường cấm bác, nhưng không có cấm con. Để con làm giúp bác. Bác cần làm như thế nào cũng được, thậm chí... thậm chí là khiến cô ta biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời này.

Nụ cười độc địa của Hằng lúc này khiến bà Phượng ngồi đối diện cũng không tự chủ được mà rùng mình một cái. Trong giây lát, trên gương mặt bà thoáng hiện lên vẻ kinh sợ.

CHƯƠNG 17

CÔ TÔ

Nếu nói tới những hòn đảo hoang sơ nhất Việt Nam, không thể bỏ qua cái tên Cô Tô.

Nếu ai đó từng một lần dạo bước trên bãi cát trắng của Cô Tô, để những con sóng bạc ru ngủ đôi chân trần, nước biển như ngọc, trời trong vắt, rừng xanh tím tắp nơi xa, lúc ấy sẽ có cảm giác như đang say, đang mê luyến một người con gái ở độ tuổi xuân thì rạng rỡ. Bước dưới biển trời Cô Tô mà như đang lạc trong một vũ điệu hoang dã bất tận của thiên nhiên.

Mặc dù tới đây vào mùa đông, không được ngắm những ngày trời trong nắng đẹp, nhưng màu nước biển xanh mênh mang cũng khiến Đại cảm thấy nơi đây đúng là một thiên đường.

Chuyến công tác ra đảo lần này của anh chủ yếu là để tham gia vụ thầu mở nhà hàng năm sao ở đây. Nhà hàng này nằm trong khu resort Biển Xanh sắp đi vào hoạt động trong năm tới, vì vậy nó thu hút được sự chú ý của khá nhiều ông chủ lớn trong ngành kinh doanh nhà hàng ở Việt Nam. Đại cũng không hoàn toàn nắm chắc rằng mình sẽ thắng nhưng điều đó cũng không thể bắt anh ngừng quyết tâm được.

Vận may luôn đi liền với sự cố gắng, thành công chỉ theo đuổi người ưu tú mà thôi.

Sau khi thoải mái ngâm mình trong bồn tắm của một trong những căn phòng VIP nhất khu resort, Đại gọi cho trợ lý của mình đang ở trong một căn phòng khác. Sau khi hỏi lại về những tài liệu cần thiết cho buổi thầu, Đại không quên nhắc nhở người trợ lý về bữa tiệc chiêu đãi tối nay ngay tại vườn hoa lớn nhất khu resort.

Thực ra cũng nhờ có Nhật Lệ mà Đại quen được với con trai của ông chủ khu resort này. Khi đó anh chàng kia từng ngỏ ý muốn theo học nấu ăn với Nhật Lệ nhưng đã bị cô khéo léo từ chối. Sau đó anh ta ra nước ngoài học một thời gian, mới về nước chừng hơn một năm nay. Từ ngày về nước, anh ta ở luôn ngoài đảo để giúp bố mình xây dựng và quản lý resort. Cách đây không lâu, khi phát thư mời cho các chủ nhà hàng, anh ta cũng gửi cả cho Đại, kèm theo một bức thư riêng mời Đại ra đây nghỉ ngơi ít ngày. Đáng tiếc, khi Đại tới đây trưa nay thì anh ta lại có việc vào đất liền từ hôm qua, tới tối mới về.

Đại lau khô tóc, mặc một bộ đồ thể thao ấm áp rồi ra ngoài đi dạo, đồng thời tham quan luôn khu resort mới này.

Men theo những lối đi lát bằng đá, hai bên là cỏ xanh và hoa cẩm tú cầu. Trong bãi cỏ đặt rất nhiều chậu cảnh, những hòn non bộ lớn và cả những cây đào đã trổ đầy nụ, chỉ cần nắng ấm lên là sẽ nở bung ra đón xuân sang.

Đi một lúc, Đại đã có mặt ở bãi biển. Cát trên bãi biển trắng xóa, nước biển trong xanh, sóng chỉ lăn tăn gợn nhỏ, khiến cho mặt biển phẳng lặng và trong suốt như một tấm gương khổng lồ. Nếu là mùa hè, được thả mình ở đây để ngắm mây trời, hay những đàn cá bơi lội dưới nước thì thật là tuyệt vời.

Trời mùa đông chẳng mấy chốc đã chuyển sang nhập nhoạng rồi nhanh chóng tối hẳn. Gió biển lạnh lạnh khiến Đại rùng mình, tự nhiên thêm cảm giác được ôm một ai đó đi dạo trong không khí cuối đông này. Anh nghe nói Cường cũng đã đến đây và đang ở trong khu VIP. An – con trai ông chủ resort cũng đã về tới và hẹn gặp vào bữa tối.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Đại tự tin bước về phía bữa tiệc.

Khu vườn hôm nay được trang hoàng vô cùng long lanh với những giàn đèn treo cao, những bàn thức ăn được trải khăn màu trắng xanh, tiếng nhạc du dương. Người tới dự bữa tiệc cũng khá nhiều, nam cũng có, nữ cũng có, ai nấy đều đang bận rộn làm quen với nhau. Đại vừa cúi nhìn đồng hồ thì có một bàn tay vỗ vỗ lên vai anh, sau đó là một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Bảnh quá, ông bạn!
- Đại cười nhìn Cường, sau đó đám nhẹ một cái lên vai người bạn của mình.
- Các cô gái đang nhìn ông đấy chứ, đâu phải tôi.
- Xem ra ông bố một con hấp dẫn chị em hơn hẳn nhỉ?

Cường và Đại cứ đẩy qua đẩy lại cho nhau, mặc dù có thể nói, cả hai gần như trở thành nhân vật trung tâm của mọi ánh nhìn, nhất là những cô gái trẻ xinh đẹp thì không ngừng liếc về phía họ.

Một lúc sau, một người đàn ông với cái bụng phệ, trông có vẻ nặng nề đứng lên tuyên bố lý do và mở rượu khai tiệc, người này chính là bố của An, ông chủ của resort Biển Xanh này.

Khi Đại còn đang loay hoay giữa những lời mời rượu tới tấp thì An tìm thấy anh và kéo anh ra khỏi đám người đó. An bắt tay anh, sau đó dẫn anh tới gặp bố mình.

Ông Khải vui vẻ và cởi mở hơn Đại nghĩ. Sau khi An dẫn anh tới giới thiệu thì ông lập tức bắt tay anh, vui vẻ nói chuyện.

- Tôi từng ăn ở nhà hàng Phương Đông của cậu vài lần, đúng là nhà hàng cao cấp, đồ ăn vừa miệng, vừa mát, phục vụ lại nhiệt tình. Tôi cũng muốn đám nhân viên của tôi ở đây phải có được lòng nhiệt tình và tận tụy với công việc như thế - Ông Khải vỗ vỗ vai anh nói.
- Với cháu, ẩm thực không chỉ là ngành nghề kinh doanh, nó còn là cái đẹp. Mà sự giả dối không thể tạo ra cái đẹp hoàn hảo được, vì thế cháu đặt sự vừa lòng của người thưởng thức món ăn lên hàng đầu, sau đó mới tới lợi nhuận – Đại cười.

- Nhưng nếu không có lợi nhuận, liệu có thể tạo ra được sự tận tình trong phục vụ? – Ông Khải hỏi lại.

- Câu nói “kinh doanh không vì lợi nhuận” là câu nói dối lớn nhất mọi thời đại. Cháu là người biết dùng trí óc của mình để kiếm tiền, và cũng là người biết sử dụng đồng tiền của mình đúng mực nhất – Đại đưa ly rượu trắng lên mời ông Khải rồi uống một hơi.

- Cậu rất tự tin. Tôi cũng chỉ mong con trai tôi được như cậu, chắc chắn khi ấy tôi sẽ không ngần ngại mà giao resort này lại cho nó.

- An là một người thông minh, nhưng cậu ấy hợp với những công việc đòi hỏi sự tinh tế và khéo léo hơn. Ví dụ như... đầu bếp – Đại nhận xét.

- Nó luôn mơ ước được làm đầu bếp - Ông Khải thở dài.

- Chú nên tôn trọng lựa chọn của cậu ấy, đừng ép buộc cậu ấy làm gì.

- Tôi chưa hề ép buộc nó.

Ông Khải nói tới đây thì An lại quay lại, kéo theo một người, không ngờ lại chính là Cường.

- Bố... đây là anh Cường, anh ấy đã giúp đỡ con rất nhiều khi học ở bên ấy. Anh ấy chính là đồng môn cùng học nấu ăn và làm việc trong nhà hàng với con đây – An cười giới thiệu.

Trong lúc Đại còn ngần ra vì ngạc nhiên thì ông Khải lại bắt tay làm quen với Cường. Sau đó ông nói với cả hai:

- Các cậu đúng là tuổi trẻ tài cao. Nhưng dù thế nào thì buổi đấu thầu sắp tới cũng phải dựa vào chính năng lực của các cậu thôi. Còn cuộc thi nấu ăn, tôi cũng không giấu giếm, người ra đề và chấm điểm chính là con trai tôi – Ông Khải chỉ sang An.

Sau đó ông chào cả hai và đi ra tiếp mấy người khách khác.

An tưởng hai người chưa quen nhau nên định giới thiệu, không ngờ lại thấy Đại vừa cười khùng khục vừa nói:

- Ông mà cũng đi học nấu ăn sao?

Cường chưa kịp trả lời thì An đã ngạc nhiên hỏi:

- Hai anh quen nhau à?

- À phải, bọn anh là bạn học từ cấp hai tới tận đại học mà – Cường giải thích, sau đó quay sang Đại giải thích – Sao lại không được học. Ít ra tôi còn hơn ông cái đó đó.

- Thế ông học được bao nhiêu tuyệt chiêu rồi? – Đại cười vang.

- Thừa để knock-out ông là được rồi – Cường cũng cười đầy vui vẻ.

An thấy hai người vui vẻ thì lấy chai rượu rót thêm rồi cả ba cùng uống cạn. Đại vừa uống xong, thì chợt anh trông thấy một người. Anh ngẩn người, chớp mắt để chắc là mình chưa bị say quá mà nhìn nhầm, sau đó anh vội bỏ lại hai người kia để đi về phía người mà anh vừa trông thấy.

Cường thấy Đại tiến về phía một cô gái thì cũng không lấy làm lạ gì, lại tiếp tục câu chuyện với An.

- Anh về, chắc sư phụ cũng về rồi nhỉ?

- Ừ, về rồi, về trước cả anh.

- A, vậy mà không báo gì cho em cả. Dù sao cũng là đệ tử ruột cơ mà – An kêu lên.

- Cũng đâu có báo cho anh. Nhưng giờ anh có địa chỉ của cô ấy rồi, lúc nào em lên Hà Nội anh sẽ

đưa em đi gặp – Cường vỗ vai An.

- Có à? Thế cho em số điện thoại của sư phụ luôn đi. Thỉnh thoảng gọi điện trêu mới được.

- À, cô ấy không dùng điện thoại.

- Gì? Thời buổi nào rồi còn không dùng điện thoại? – An trợn mắt kêu lên – Để mai em mua một cái, anh mang về biếu sư phụ giúp em nhé.

- Ôi dào, cậu chẳng bảo cô ấy mãi là bà già cổ lỗ sĩ sao. Kệ đi, không chạy mất được đâu – Cường xua tay.

- Dù gì cũng là sư phụ mình cơ mà. Để mấy hôm nữa, em sắp xếp lên Hà Nội, thế nào cũng nhét cho sư phụ cái điện thoại.

Cùng lúc ấy, Đại đã đi tới phía sau người mà anh vừa trông thấy. Đó là một cô gái thân hình nhỏ nhắn, mặc một chiếc váy dạ màu xanh, trên cổ quàng một chiếc khăn. Cô gái đang loay hoay nướng mấy con tôm to tướng, trong miệng thì hát khe khẽ mấy câu. Đại lắc đầu rồi bước tới, dựa lưng vào bàn thức ăn quay sang nhìn cô:

- Ăn nhiều thế không sợ béo à?

Cô gái quay sang nhìn anh, dường như không kinh ngạc lắm, cô bĩu môi:

- Béo càng đẹp.

- Làm thế nào mà em lại có mặt ở chốn thiên đường này vậy, văn sĩ lang thang? – Đại vừa hỏi vừa quay vào, rót cho mình thêm một ly rượu trắng.

- Anh có thể ở đây, sao em lại không chứ?

- Chà, cô bé chế giễu anh sao? – Đại cười hỏi lại, rượu đã bắt đầu làm anh ngây ngất.

- Có vợ con rồi mà chẳng đứng đắn chút nào hết – Tường Vi lầm bầm, tay liên tục lật những con tôm trên vỉ nướng.

Đại nhìn cái miệng đang làu bàu của Tường Vi, uống một ngụm rượu, sau đó anh bất ngờ vươn tay ôm lấy cái eo thon của cô, kéo cô sát lại gần mình.

Tường Vi bị hành động này của anh làm cho bất ngờ, nhưng chẳng kêu được gì khi gương mặt Đại đã ghé sát mặt cô. Đại nhìn thẳng vào mắt cô, trong ánh mắt anh không giấu được một ánh nhìn đa tình. Cô nhắm chặt mắt lại nhưng sau đó chỉ nghe tiếng Đại thì thầm:

- Thế này vẫn còn đứng đắn chán, nhóc ạ!

Rồi Đại buông tay, dường như tỉnh táo trở lại, anh tiếp tục cầm lấy ly rượu của mình, uống cạn.

Rồi lại rót đầy.

- Mùi rượu ghê quá trời! – Tường Vi phẩy tay, nhăn mặt, hai má đỏ ửng lên.

- Sauvignon Blanc. Rượu vang trắng nổi tiếng của New Zealand, đặc biệt thích hợp với các món nướng, nhất là hải sản – Đại hít hà một hơi.

- Rượu chè bê tha, chả có gì tốt – Tường Vi cau kinh đáp trả.

- Ha ha, em không nghiên cứu về đồ uống thì cái đam mê của em chỉ có thể gọi là thực thôi, chưa có ảm đâu – Đại trêu chọc.

- Kệ tui, làm như mình rảnh lắm.

- Được rồi, không tranh cãi nữa. Muốn đi dạo để đổi gió chút không? – Đại đề nghị.

Tường Vi nhìn anh, sau đó ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng cô đặt đĩa thức ăn xuống:

- Thì đi...

Đại mỉm cười đặt ly rượu đã cạn rớt xuống bàn, sau đó rất tự nhiên, anh vòng tay qua eo Tường Vi rồi hai người chậm chậm rời khỏi bữa tiệc, đi về phía bãi biển.

CHƯƠNG 18

TRI KỶ

Đại cùng Tường Vi đi trên con đường dẫn ra bãi biển. Khi tới bãi cát trắng mịn, ngửi được vị mặn của muối ở trong gió, thấy sóng mỏng man bờ cát trải dài, cả hai ngồi xuống.

Tường Vi ngồi bên cạnh Đại, mùi rượu vang hòa quyện với mùi nước hoa đàn ông của anh khiến cô cảm thấy ngây ngất. Cô không lý giải được tại sao mình lại theo người đàn ông này ra đây. Từ lần trước gặp mặt, cô đã không ngừng nghĩ về người này, một người đàn ông thành thực và hấp dẫn, khác hẳn những anh chàng vẫn theo đuổi cô trước kia.

- Cô này cũng liều thật, dám theo một người đàn ông xa lạ ra chỗ vắng vẻ này cơ đấy – Đại cười nửa tỉnh nửa say – Em không sợ anh làm gì em à?

- Có mồm mà, không biết kêu sao? – Tường Vi bướng bỉnh cãi lại.

- Kêu nổi không? – Đại cúi đầu nhìn cô hỏi.

- Thử biết liền – Tường Vi bĩu môi, nhưng vẫn nhìn anh bằng ánh mắt đầy đề phòng.

Đại nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên anh bật cười, lại quay đầu nhìn ra biển, nói tiếp:

- Không trêu em nữa. Làm sao em lại có mặt ở đây vậy?

- Em là bạn của anh An – Con ông chủ ở resort này. Hôm qua em tới Quảng Ninh nên anh ấy vào đất liền đón em ra đây chơi – Tường Vi giải thích.

- Ra Trái Đất thật sự tròn. Không những An quen Cường mà còn quen cả em nữa – Đại gật gù.

- Thế anh ra đây làm gì? Đừng nói là cũng có thời gian rảnh rồi đi chơi như em nha? – Tường Vi tò mò.

- Anh ra đây công tác. Anh mà có thời gian rảnh như em thì anh đã ở nhà ôm con ngủ rồi.

- Con anh là con trai hay con gái, xinh không?

Đại nhớ tới gương mặt bụ bẫm của đứa con gái bé bỏng, nhớ tới những lúc con bé toét miệng ra cười, để lộ ra mấy cái răng sữa. Anh không tự chủ được mà bật cười:

- Con gái. Xinh lắm. Nó giống anh.

- Anh có đẹp đâu. Chắc giống vợ anh thì mới xinh.

Đại lắc đầu, trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng nụ cười đã có phần gượng gạo:

- Anh không có vợ.

- Đùa nha... Không có vợ vậy anh tự sinh ra trẻ con hả? – Tường Vi tỏ vẻ không tin.

- Thật mà. Cô ấy sinh đứa trẻ ra rồi đem tới trước cửa nhà anh.

Tường Vi trở mắt nhìn anh, dường như cô đang phải nghe một câu chuyện rất hoang đường.

- Em không tin à? – Đại thấy cô há hốc mồm nhìn mình thì cười hỏi lại.

- Không... À, ý em là có... - Tường Vi hết lắc rồi lại gật, loạn lên một hồi – Thảo nào mà em thấy anh không đeo nhẫn cưới. Ngón tay đeo nhẫn cũng không có vết hằn.

- Cũng tình tế ghê nhỉ?

- Tình tế bình thường thôi – Tường Vi lại nhìn thẳng ra biển để anh không nhận ra niềm vui nhỏ nhỏ xuất hiện trong mắt cô.

Cô vui vì biết người đàn ông này chưa hề kết hôn sao?

Tường Vi lắc đầu, cố dẹp tan những mơ mộng hão huyền vừa xuất hiện trong đầu mình.

Đại ngả người nằm dài xuống bãi cát, hai tay gối lên đầu, đưa mắt nhìn bầu trời đen kịt bên trên. Ánh sáng từ ngọn hải đăng phía xa lấp lóe giữa biển đêm mênh mông.

Tường Vi quay đầu nhìn anh, trong ánh sáng mờ mờ của đèn điện từ xa hắt lại, cô thấy trong mắt Đại có chút suy tư. Phía biển đêm, gió lạnh thốc vào khiến cô hơi run rẩy. Bỗng Đại đã cởi chiếc áo vest bên ngoài ra, khoác lên vai cô. Rồi anh lại nằm dài ra bãi cát. Anh hỏi cô những chuyện liên quan đến tuổi thơ. Hỏi cô về những chặng đường cô đã đi qua. Hỏi cô về công việc viết lách. Đổi lại, Đại cũng kể cho cô nghe những kỷ niệm nghịch ngợm thời còn đi học khiến cô phá lên cười. Sương buông xuống càng lúc càng nhiều.

Đại lại đột nhiên hỏi:

- Nhóc đi hoài thế này, bạn trai không có ý kiến gì sao?

Tường Vi lắc đầu không đáp, cô chợt buồn bã hơn.

- Sao vậy? – Đại thắng thốt.

Cô quay lại nhìn anh, cười gượng, cũng không biết có nên trải lòng với người đàn ông xa lạ này hay không.

Rồi cô kéo cánh tay anh ra, sau đó ngả người, nằm gối lên cánh tay đó của anh. Đại vẫn gối đầu bằng một tay, cười hỏi:

- Sao nhắc tới bạn trai mà buồn vậy?

- Em chia tay bạn trai rồi.

- Lâu chưa?

- Lần em từ Hà Nội quay về Sài Gòn. Có lẽ là tại em vô tâm với người ta, cũng lại quá đa tình.

- Lý do có vẻ hợp lý – Đại nhận xét.

- Sau khi chia tay thì em lại quay lại đây, bắt đầu hành trình khám phá miền Bắc. Cũng nhờ đó mà chuyện tình cảm ngoài đời.

- Đa tình muôn đời là một cái tội. Anh cũng là người đa tình lắm. Phụ nữ đi qua cuộc đời anh vốn

anh không thể đếm hết được, cũng chẳng thể nhớ hết. Anh có một trái tim quá nhiều ngăn. Mỗi một người đi qua cuộc đời anh, lại chiếm giữ một ngăn trong đó. Cũng có thể đó là lý do mẹ của Như Ý kiên quyết không tới với anh. Anh hiểu nên không muốn đi tìm. Anh sợ anh sẽ làm khổ cô ấy vì sự đa tình của mình.

- Cái đa tình của người đàn ông và của phụ nữ khác nhau. Người phụ nữ chỉ cần ngoại tình trong tư tưởng cũng đủ nguy hiểm rồi – Tường Vi thở dài.

- Cái này cũng tùy người nữa. Bạn gái trước đây của anh, người mà anh yêu thật lòng, vốn không chỉ ngoại tình trong tư tưởng. Nhưng anh yêu cô ấy nên vẫn bỏ qua cho mọi lỗi lầm ấy, chỉ là sau cùng cô ấy vẫn rời bỏ anh.

- Vì anh là người đa tình à? – Tường Vi tò mò hỏi.

- Vì nhiều chuyện. Có thể là do khi đó hai đứa còn quá trẻ. Cũng có thể là cô ấy tìm được một tương lai tốt hơn ở một người khác. Cũng có thể là do anh quá mải mê với công việc nên không chăm lo được cho cô ấy đầy đủ... Sau đó anh mới đắm mình trong những mối quan hệ chẳng đi tới đâu. Không cô gái nào giữ nổi chân anh quá lâu. Khi anh cảm thấy họ thú vị, anh theo đuổi họ, và họ ngã vào vòng tay anh. Nhưng rồi anh cũng rất nhanh chán, cuộc chơi cũng kết thúc theo. Nhiều người mắng anh là khôn nạn, là sở khanh. Họ thừa biết anh có nguyên tắc của anh, và người nào phạm phải nguyên tắc đó thì phải ra khỏi cuộc chơi.

- Nguyên tắc gì vậy?

- Không tình yêu – Đại lạnh lùng nói ba chữ - Anh có thể chiều chuộng họ, có thể lên giường với họ, đối xử đúng mực với họ như một người bạn trai. Nhưng nếu họ yêu anh, anh sẽ rời bỏ họ.

- Như thế là không tốt – Tường Vi lắc đầu.

- Trò chơi nào cũng có nguyên tắc cả.

- Nếu cứ chạy theo nguyên tắc đó, anh sẽ chẳng bao giờ tìm được một tình yêu thực sự.

- Cả đời này, anh có Như Ý là đủ rồi.

- Con gái anh rồi sẽ lớn, rồi sẽ đi lấy chồng, nó không thể ở bên anh cả đời được.

- Bỏ qua đi, chuyện đó là chuyện của mấy chục năm về sau rồi – Đại cười lắc đầu.

- Vậy nếu con gái anh nói nó cần một người mẹ thì sao? – Tường Vi thắc mắc.

Đại quay sang nhìn Tường Vi, không hiểu sao lúc đó trong đầu anh lại xuất hiện hình ảnh của một cô gái quê mùa cần mẫn và rất dịu dàng. Tường Vi cũng quay sang nhìn anh, thấy anh không nói gì, cô nhồm dậy:

- Trời lạnh hơn rồi, mình về thôi.

- Ừ... - Đại cũng ngồi dậy, chìa tay ra cho Tường Vi đề nghị - Để anh đưa em về.

~oOo~

Linh ngấm nhìn Như Ý đã ngủ say sau một ngày bận rộn chơi đùa, cô vén những sợi tóc tơ của con bé sang một bên. Cuối cùng, cô vươn tay tắt điện.

Cô cúi xuống, vò đầu Tuyết và cười với nó. Con chó vẫy đuôi tí lên, có vẻ rất thích được cô vuốt

ve như thế. Ngoài Đại và hai đứa trẻ con trong nhà ra thì chỉ có Linh mới có thể ôm ấp, vuốt ve con chó này thân thiết như thế chính cô là chủ nhân của nó vậy.

Khi Linh vừa bước ra ngoài thì Minh cũng ôm mũ bảo hiểm về tới. Thấy cô, anh không nói gì mà đi thẳng về phòng mình. Nhưng vừa chạm tay vào cửa, nghĩ thế nào anh lại nhìn theo cô gọi:

- Khoan đã.

Linh dừng bước, quay lại nhìn anh, yên lặng chờ đợi.

- Nấu cho tôi bát mì.

Ăn bát mì nóng hổi, Minh thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Linh. Cô vẫn tỉ mỉ lau bề bếp, dường như không hề biết mệt với công việc có vẻ nhàm chán này. Nhìn dáng vẻ cần mẫn và chăm chú của cô, Minh muốn cất lời cũng không được, anh có cảm giác mình sẽ làm phiền cô.

Khi Linh lau xong bề bếp thì thấy Minh đang ngồi khoanh tay nhìn mình, bát mì trước mặt đã hết từ bao giờ. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh muốn ăn nữa sao?

- Không. Chỉ muốn nhìn cô làm việc một chút thôi. Cô có vẻ yêu thích công việc này? Nó có gì hay ho sao?

Linh kéo ghế ngồi xuống đối diện anh và hỏi:

- Anh đọc Kitchen của Banana chưa?

- Kitchen à? Con gà? Quả chuối? – Minh ngây ngô hỏi lại.

- Không... - Linh bật cười – Kitchen chứ không phải Chicken. Kitchen có nghĩa là bếp mà. Đó là một tác phẩm văn học. Còn Banana Yoshimoto là tác giả của cuốn sách ấy.

- Cô hỏi sai người rồi, tôi không phải là người có hứng thú đọc sách, cũng rất dở môn tiếng Anh. Cái đó phải hỏi anh trai tôi – Minh lắc đầu.

- Đó là một cuốn sách rất hay, với một phong cách viết rất rung động. Nữ nhân vật chính trong truyện đó có một tình yêu đặc biệt với căn bếp. Cô ấy bỏ ra hầu hết thời gian của mình trong căn bếp, thậm chí phải ngủ ở bếp cô ấy mới có cảm giác an toàn...

- Cô cũng thế à? – Minh chống tay lên cằm.

- Từ nhỏ, bố đã dạy em, căn bếp chính là nơi giữ lửa cho hạnh phúc gia đình. Bếp phải sạch sẽ, gọn gàng thì ngôi nhà mới có cảm giác êm ấm. Ở quê, nhà chỉ có bếp đun rơm rạ, rồi bếp củi, bếp lò, nhưng mẹ em vẫn luôn giữ bếp rất ngăn nắp. Thói quen này của mẹ ảnh hưởng nhiều tới hai chị em em.

- Cô có thể trở thành một người vợ hoàn hảo trong việc giữ lửa cho hạnh phúc gia đình mình. Nhưng đàn ông họ cũng tham lam lắm.

- Trên đời này có việc gì vẹn tròn được đâu, nên bằng lòng với những gì mình có và phải trân trọng nó.

Minh nhìn cô rất chăm chú, sau đó anh đột ngột nói:

- Tôi không tin cô chỉ là một cô gái nhà quê, lần đầu lên thành phố, đi làm người giúp việc...

Linh giật mình, hơi bối rối khi nhìn vào đôi mắt thẳng thắn của anh.

Những điều Minh nói không phải là không có lý. Trong khi Đại suốt ngày bận rộn với công việc ở

nhà hàng, chỉ tiếp xúc một chút vào buổi tối hoặc sáng sớm. Lâm cũng không mấy khi về nhà, mỗi lần về đều rất vội vàng. Ông bà Phương thì luôn mãi lo lắng cho con, cho cháu. Chỉ có Minh là người có thời gian quan sát Linh nhiều nhất, nên anh mới có thể đưa ra những cảm nhận như thế. Từ phong cách làm việc và sinh hoạt hàng ngày của Linh, anh có thể thấy cô không hề đơn giản là một cô gái từ nhỏ sống ở nông thôn, lên thành phố làm người giúp việc. Không phải cô thiếu sự thật thà, chân chất của con gái nông thôn, mà là càng ngày anh càng cảm thấy cách nói năng, cách đi lại, cách chăm sóc người khác của cô đều là của một cô gái có hiểu biết và từng trải.

- Tôi không biết phía sau gương mặt này của cô là một người như thế nào, cũng không quan tâm trước đây cô làm gì, chỉ cần biết cô tới nhà tôi không phải vì ác ý là được rồi – Cuối cùng Minh kết luận.

- Em có thể là ai được chứ? – Linh cười gượng.

- Cái cách cô nhìn anh trai tôi ngay từ lần đầu tiên gặp, tôi đã thấy có gì đó không ổn. Cô vào nhà tôi vì anh ấy sao?

Linh không đáp, chỉ lắc đầu.

- Vậy vì Như Ý, đúng chứ?

Lần này thì Linh giật mình, không lắc đầu nữa mà chỉ nhìn chăm chăm vào Minh, Minh khẽ cười:

- Vậy là đúng. Cô tới trước, rồi sắp xếp cho con bé vào sau. Cô là người thân của con bé sao? Cô biết mẹ đẻ của nó? Hay... cô chính là mẹ đẻ của nó?

Linh run rẩy cả người, không nói được câu nào. Một lát sau, lấy lại được sự tự nhiên rồi, cô mới đáp:

- Anh không cần đoán mò đâu.

- Không phải đoán mò. Nếu không phải lần trước tôi tình cờ thấy ảnh của Như Ý dưới gối của cô thì tôi đã không nghĩ gì. Mỗi lần để ý, tôi thấy cô đối xử với Như Ý không đơn giản chỉ là một người giúp việc, một bảo mẫu. Thậm chí khi nó ốm, cô còn lo lắng cho nó hơn cả bố mẹ hay anh trai tôi. Cô dỗ dành nó, chơi với nó, dành tình cảm cho nó, giống như chính là mẹ của nó vậy...

- Như Ý còn quá nhỏ, nó lại không có tình thương của mẹ. Chăm sóc nó lâu dần em mới có tình cảm đặc biệt với nó thôi.

- Không cần giải thích với tôi. Những chuyện đó tôi không quan tâm đâu. Đó là việc của anh tôi, và anh tôi sẽ giải quyết nó chứ không phải tôi – Minh thờ ơ nói.

- Anh không cần bận tâm nhiều như thế, em cũng sắp nghỉ làm ở nhà anh rồi.

- Nghỉ làm?

- Người nhà ở quê gọi em về. Em chỉ làm tới Tết Nguyên Đán thôi. Cho tới lúc ấy em hy vọng anh vẫn nhắm mắt coi như không biết chuyện gì. Em cũng không làm hại gì cho bất kỳ ai trong gia đình anh. Em hy vọng mình không phải nói ra mọi chuyện. Nó là một chuyện không vui vẻ gì. Những ngày cuối năm này em chỉ muốn dành hết tình cảm, thời gian cho Như Ý... Xa nó là một chuyện khó khăn, nhưng như thế tốt hơn.

- Cô có yêu anh trai tôi không? – Minh đột ngột hỏi một câu khiến Linh sợ tới ngậy cả người.

Nhưng không đợi cô trả lời, Minh đã nói tiếp:

- Cô nhìn anh tôi rất khác. Không biết có phải vì anh ấy là bố của Như Ý, hay còn vì lý do nào khác. Nhưng tôi không hi vọng cô yêu anh ấy, nếu không cô sẽ khổ cả đời. Vì anh ấy có thể là một người cha tốt, nhưng không phải là một người chồng chung thủy. Tôi nghĩ đó là lí do tại sao mẹ Như Ý không muốn ra mặt. Có lẽ người đó cũng rất yêu anh tôi, đúng không?

Minh liếc nhìn Linh, thấy cô cứ ngồi lặng yên, tâm trí dường như không còn ở nơi này nữa. Anh lắc đầu, không làm phiền cô thêm mà đứng dậy đi lên phòng.

Chỉ còn Linh ngồi lại trong căn bếp vắng lặng với câu hỏi cứ vương vất mãi trong đầu: “Cô có yêu anh trai tôi không?”

Rốt cuộc là cô có yêu Đại hay không?

CHƯƠNG 19

ÂM MÙU

Cơn mơ dữ dội khiến Tường Vi bừng tỉnh. Cả người cô ướt đầm mồ hôi, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy lạnh toát. Kéo chăn trùm lên tận cổ, cô quay sang nhìn người đang nằm bên cạnh mình. Trong ánh đèn mờ mờ của căn phòng, người đàn ông đẹp trai ấy đang ngủ rất ngon, hơi thở đều đều.

Những hình ảnh của buổi tối hôm qua lần lượt hiện về trong tâm trí Tường Vi. Đến bây giờ, cô vẫn cảm thấy khó tin với những gì đã xảy ra.

Đêm qua, khi Đại đưa cô về đến cửa phòng, hai người còn đứng nói chuyện thêm một hồi. Sau đó, cũng không biết là ai bắt đầu trước, rồi hai người điên cuồng trong một cơn mưa ái tình bất tận. Sự từng trải và thành thực của Đại khiến cô không thể làm chủ được mình mà buông thả theo từng đợt ái ân của anh. Hoặc chính bản thân cô cũng muốn buông xuôi bản thân như thế, không gò bó, không gượng ép, hoàn toàn để anh chinh phục.

Trời chưa sáng, nhưng cơn ác mộng đã khiến Tường Vi không thể ngủ tiếp được. Cô đột nhiên thấy lạnh. Mặc dù Đại cuồng nhiệt nhưng anh lại không đem đến cho cô cảm giác ấm áp như người yêu cũ. Lúc này, dù nằm cạnh anh, nhưng cô lại thấy anh xa xôi vời vợi, lạ lẫm vô chừng. Có thể đêm qua, do men say mà hai người đã không làm chủ được mình. Anh say rượu. Còn cô say anh, say hương vị rượu ngọt ngào trong hơi thở của anh, say hương nước hoa có vị biển khơi của anh. Cô say cả những câu chuyện mà anh đã kể cho cô nghe về những chuyến đi xa, về những trải nghiệm trong cuộc sống và về cả những vấp ngã đầu đời.

Khi Tường Vi cựa mình lần thứ hai thì Đại cũng thức giấc. Anh mở mắt, vài giây sau anh thở dài một hơi khi nghĩ ra tình huống hiện tại của mình. Rồi anh quay sang nhìn cô hỏi:

- Sao em không ngủ nữa đi?
- Em lạnh – Tường Vi lắc đầu, thành thật đáp.

Đại mỉm cười, sau đó anh dang một tay ra, kéo cô lại gần cho cô gối đầu lên đó, rồi anh vỗ nhẹ lên vai cô:

- Người miền Nam thường không chịu được mùa đông miền Bắc.

- Phải đi vào thời gian này mới biết thế nào là mùa đông chứ... - Tường Vi cười.

Đại lại đưa mắt nhìn lên trần nhà:

- Không nghĩ là chúng ta lại thành thế này.
- Em cũng không nghĩ được.
- Khi đó anh hơi say, sao em không đập anh ra chứ?

Tường Vi lặng yên không đáp, chẳng lẽ cô phải nói rằng thực sự thì cô cũng muốn anh ở lại bên mình. Cuối cùng cô thở dài:

- Quên đi, coi như chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau.
- Ừ, có lẽ như thế tốt hơn – Đại gật gật đầu – Em còn có tương lai, sự nghiệp của em. Đừng đánh đổi nó vì thứ tình cảm xa vời này. Anh cũng sẽ không thay đổi quan điểm của mình đâu.

Đại yên lặng, sau đó quay sang nhìn gương mặt có phần thẫn thờ của cô nói tiếp:

- Hơn nữa, anh thực sự coi em như một người bạn tri kỷ. Dù chúng ta mới chỉ gặp nhau có ba lần, nhưng anh rất thích nói chuyện với em. Trước đây, anh chưa từng kể cho ai nghe những câu chuyện liên quan tới anh cả, ngoại trừ một người. Và em là người thứ hai. Anh quen rất nhiều bạn gái, nhưng để tìm ra một người tri kỷ thực sự thì không có. Vì thế, anh không muốn thay đổi mối quan hệ bè bạn này với em.

“Không thể thay đổi sao?”, Tường Vi trầm nghĩ trong đầu.

- Vậy người thứ nhất là ai?
- Một người anh yêu. Nhưng cô ấy không yêu anh, chỉ coi anh là tri kỷ của cô ấy – Đại cười khi nhớ tới Nhật Lệ.
- Em tưởng anh không biết yêu ai chứ? – Tường Vi ngạc nhiên hỏi lại.
- Thì cứ coi như là ngoại lệ đi. Nhưng cô ấy cũng đi rồi, biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của anh – Đại thở dài.

Tường Vi nhìn về mặt anh, không hiểu sao cô chẳng thể tìm ra một lời an ủi nào dành cho anh cả. Cô xoay người, ôm lấy anh nói khẽ:

- Ngủ đi anh. Đêm còn dài lắm.

Đại cúi đầu chỉ thấy Tường Vi đã nhắm mắt lại, rõ ràng là cô không còn muốn tiếp tục câu chuyện này nữa. Anh cố gắng kéo mình quay lại với giấc ngủ dở dang. Giấc ngủ của anh sau đó cũng không sâu, trong cơn mơ chập chờn, anh thấy hình dáng quen thuộc của Nhật Lệ ở trong bếp, với chiếc tạp dề màu xanh biển và đôi đũa nấu. Nhưng khi nhìn lại, người con gái đứng trước mặt anh không phải là Nhật Lệ nữa, mà từ lúc nào đã đổi thành hình dáng cần mẫn và nhu mì của cô gái giúp việc nhà anh. Hình ảnh hai người này cứ thế liên tục đan xen vào nhau, đến nỗi khi tỉnh dậy, anh không biết là mình đã nhớ tới ai và mơ thấy ai trong hai người nữa.

~oOo~

Đại đã đi công tác sang ngày thứ ba. Lâm, sau một thời gian ra nước ngoài quay MV, cũng đã về nước. Ngay khi xuống sân bay, anh không tới công ty mà lại về nhà ngay. Anh thông báo với bố mẹ sẽ

ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày trước khi tiếp tục quay lại với lịch đi hát ngập đầu ngập cổ.

Trong ba anh em trai, nếu như Đại là người dành cho Như Ý nhiều tình thương nhất, Minh là người dành nhiều thời gian cho con bé nhất, thì Lâm lại là người thường xuyên mua quà cho cháu mình nhất. Từ khi có Như Ý, hầu như tuần nào Lâm cũng tranh thủ về nhà, mỗi lần về lại mang cho cháu gái đủ thứ quà. Khi thì sữa, khi thì quần áo, khi thì đồ chơi, đến nỗi bà Nguyệt còn phải kêu lên là anh quá hoang phí. Lâm chỉ cười giải thích vì nhà có mỗi cô cháu gái nên nhất định phải trưng diện cho cháu mình thật đẹp mới được.

Sáng nay trời đã không còn mưa phùn nữa. Thời tiết lạnh hơn, lại có gió nên càng khiến người ta cảm nhận được cái rét cắt da cắt thịt của mùa đông năm nay. Linh mở cổng, dắt xe ra, cả người rung mình theo một trận gió ào ào. Một ngày của cô bắt đầu bằng việc ra chợ mua đồ và về nấu bữa sáng cho cả nhà. Mấy ngày tới gia đình bà Nguyệt sẽ rất đông vui vì các thành viên đều về nhà cả.

Linh không để ý rằng từ khi cô bắt đầu bước chân vào chợ thì đã có một người lặng lẽ đi theo cô. Đến khi cô đứng mặc cả ở hàng hoa, chợt cảm thấy có một bàn tay chạm vào lưng mình. Cô giật mình định quay lại xem người nào vô ý như vậy thì lại nghe một giọng đàn ông ồm ồm bên tai:

- Không được kêu. Mày mà kêu tao đâm chết.

Linh giật mình, chỉ cảm giác sống lưng lạnh buốt, giống như có một con dao đang chạm vào tận bên trong da thịt mình.

- Nhìn thấy cái ô tô ở trước mặt không? Yên lặng đi về phía đó, mày mà chạy đừng trách tao ác.

Linh đưa mắt nhìn, quả thật đỗ ở gần ngay cổng chợ là một chiếc xe bốn chỗ màu đen, trên xe hình như có hai người đang ngồi. Ánh mắt họ không ngừng nhìn về phía cô. Linh nuốt nước bọt, hấp tấp lắt đầu với người bán hoa, xách chiếc làn đựng thức ăn lên, chầm chậm tiến về chiếc xe. Cô không dám nhìn đi nơi khác, cố tìm trong những người trước mắt một người có thể cứu cô. Nhưng họ chỉ là những người phụ nữ bán hàng, những người phụ nữ đi chợ sớm để lo bữa sáng cho gia đình mình, thậm chí có cả trẻ con. Linh tuyệt vọng bước về phía chiếc xe. Dù không biết những người này là ai, nhưng việc dùng tới dao để uy hiếp cô cũng đủ cho thấy bọn người này không phải hạng người tốt rồi.

- Đi nhanh lên – Gã thanh niên phía sau lại giục.

Gã vừa dứt lời thì cảm thấy có ai đó đang vỗ vai mình. Gã quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thanh niên cao hơn mình nửa cái đầu, tóc cắt ngắn gọn gàng, gương mặt đẹp trai, ánh mắt hơi cực cần. Người này chính là Minh.

- Muốn gì mày? – Gã thanh niên cứng giọng hỏi.

Dường như Minh chẳng muốn nhiều lời với gã, vừa thấy Linh bước ra khỏi tầm của con dao găm nhỏ là anh lập tức vung tay, đâm một cú thật mạnh vào giữa mặt kẻ kia. Bị bất ngờ, gã thanh niên không kịp phản ứng gì, ăn trọn một cú đâm và ngã nhào vào hàng hoa ở bên tay phải khiến cho những chậu hoa đổ nghiêng ngửa, cành hoa gãy nát, tung tóe. Người bán hàng rú lên, còn những khách đang mua hoa gần đó thì bỏ chạy nháo nhào.

Bị giáng một quả tồi tằm mặt mũi nên gã thanh niên loạng choạng một lúc vẫn không đứng thẳng dậy được. Hai tên ngồi trên ô tô thấy cảnh này lập tức mở cửa xe chạy tới. Minh chộp lấy bàn tay lạnh

ngắt và run rẩy của Linh, kéo mạnh cô về phía mình, sau đó cả hai cùng chạy vào trong chợ.

Hai đồng bọn tóc xanh, tóc đỏ chạy tới đỡ tên kia dậy rồi bỏ mặc tiếng chửi rủa của người chủ hàng hoa, cả ba cũng vọt theo Linh và Minh.

Minh nắm lấy tay Linh chạy, sau một hồi đâm ngang rẽ dọc, cả hai cuối cùng cũng dừng lại. Tiếng nhốn nháo ở phía xa vọng lại, có lẽ là ba gã kia vẫn đang không ngừng tìm kiếm hai người. Chỗ này đã là cuối chợ, là gian hàng bán đồ gia dụng. Minh nhìn quanh một hồi, sau đó kéo Linh chạy thẳng vào một góc. Gian hàng này không có người, dường như người chủ đã chạy đi đâu đó. Minh kéo hai tấm đệm gấp đang dựng đứng ở một góc ra rồi chui vào khoảng trống nhỏ hẹp sát tường. Anh kéo Linh vào đó cùng mình. Từ ngoài nhìn vào, có lẽ sẽ chẳng ai phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Trong không gian nhỏ hẹp, Minh không còn cách nào khác là phải ôm cứng lấy Linh, cố gắng nén hơi thở gấp gáp. Chỉ nửa phút sau, hai người nghe thấy có tiếng chửi rủa. Dường như việc không tìm thấy cả hai khiến ba tên này điên lên. Minh càng ôm chặt Linh hơn, đến nỗi có thể cảm nhận rõ nhịp tim đang đập loạn lên của cô. Cả hai cố gắng thở thật nhẹ để không bị phát hiện.

Chợt bên ngoài có tiếng của một người phụ nữ:

- Mới sáng ngày ra, không mua hàng của người ta thì thôi, chửi rủa cái gì?

- Câm mồm lại ngay – Tiếng một trong ba thằng quát lên và không hiểu chúng làm gì mà người phụ nữ kia im ngay lập tức.

Rồi khoảng mấy chục giây sau, tiếng người phụ nữ lại vang lên, càng to hơn:

- Tiên sư bố nhà chúng nó, cái bọn đầu xanh, đầu đỏ, đầu trâu mặt ngựa, mới sáng ra đã đến ám hàng bà mày rồi. Bà rửa cho chúng mày ra đường bị ô tô chèn chết đi. Lũ mất dạy.

Sau đó Linh và Minh ngửi thấy mùi giấy đốt, tiếng làm bầm chửi rủa mãi không thôi. Minh xích tấm đệm ra một chút, chỉ thấy một người phụ nữ to béo đang quay lưng lại phía anh, trên tay cầm một tờ giấy đang cháy rừng rực xua loạn lên. Người này đang đốt vía.

Minh suýt bật ra thành tiếng cười nhưng kìm lại được. Linh ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy Minh đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, đôi mắt anh đang vui vẻ, dường như anh đã quên hẳn tình hình căng thẳng vừa rồi.

Hai người tiếp tục ở phía trong tấm đệm thêm một lúc, cho tới khi chắc chắn là không còn tên nào quanh quẩn, Minh mới thừa dịp người phụ nữ kia không để ý, nhẹ nhàng bước ra. Rồi sau đó, rất tự nhiên, anh lên tiếng chào như một người mua hàng.

- Chú em đẹp trai mua gì nào? – Người phụ nữ quay lại, tưởng anh là khách vừa tới, đơn đả tiến lại chào.

- Ở đây có gối đôi chứ chị? – Minh giả vờ hỏi.

- Có... có... Chuẩn bị lấy vợ phải không? Chỗ chị hàng gì cũng có. Chú em cần mua loại bình thường hay loại đẹp? – Người phụ nữ toét miệng cười và dẫn Minh đi tới kệ đặt những chiếc gối, sau đó liến thoắng giới thiệu.

Minh ngoái đầu về phía sau, thấy Linh cũng lảng lảng lên ra khỏi đồng chăn đệm rồi mới lại quay vào, lấy lý do màu sắc quá lòe loẹt, hàng không được cao cấp lắm để chuồn êm. Khi hai người đi rồi,

vẫn còn nghe giọng người phụ nữ eo éo đầy bức bối:

- Hãm... Nhìn cái mặt đẹp trai mà hãm... Mua hàng cao cấp thì vào siêu thị đi, vào chợ làm cái gì. Đúng là sáng ra xúi quẩy, chỉ tại ba cái thằng đầu trâu mặt ngựa kia. Tiên sư bố chúng nó.

Minh cười phá lên vui vẻ khi nghe thấy những lời đó. Còn Linh thì vẫn lo lắng nhìn xung quanh, chỉ sợ ba tên kia lại thành linh xuất hiện.

- Chắc bọn chúng đi rồi, đừng lo – Minh thấy vẻ mặt của cô thì ngừng cười, nhẹ nhàng trấn an.

- Lỡ chúng vẫn đợi mình ở cổng chợ thì sao?

- Cùng lắm đánh một trận chứ sao – Minh cười khẩy – Chợ này có cổng phụ, chắc bọn nó nghĩ mình đã ra bằng lối cổng phụ rồi. Dù sao, để chắc ăn thì mình kiếm chỗ nào ăn sáng đã rồi hãy về.

- Nhưng còn giỏ thức ăn, em bỏ lại chỗ hàng hoa rồi – Linh băn khoăn.

- Giờ còn quan tâm mấy cái đó – Minh cau có – Chút quay lại tìm. Mà mất thì chút tôi đưa tiền đi mua cái khác.

Linh không nói gì nữa chỉ lẳng lặng đi theo Minh. Một lúc sau, cô lại nói:

- Cảm ơn anh. Nếu hôm nay không có anh...

- Mọi chuyện để về nhà hãy nói – Minh ngắt lời cô – Việc cô bị bọn này theo dõi thì tôi đã thấy từ hai ngày nay rồi, nên hôm nay mới đi theo cô tới đây.

- Ừm...

Linh hững hờ đáp lại mặc dù trong lòng đang ngổn ngang suy nghĩ.

CHƯƠNG 20

THÁCH THỨC

Sau khi ăn sáng xong, Minh rút tiền đưa cho một đứa bé đánh giày, nhờ nó đi thám thính giúp. Thằng bé chạy đi rồi lập tức quay lại, báo là tình hình yên ổn, đến lúc đó cả hai mới yên tâm ra về.

Đưa Linh về nhà xong, Minh lại phóng xe ra ngoài, bỏ mặc sự cẩn thận của ông Phương. Đến hơn tám giờ sáng thì Lâm mới thức dậy. Trong ba anh em nhà này, người mà Linh ít có cơ hội tiếp xúc nhất chính là Lâm. Ban đầu cô luôn cảm thấy anh hơi lạnh lùng và có chút khó gần. Nhưng từ hôm qua tới giờ, Lâm quán quýt với hai đứa cháu nên cô tiếp xúc nhiều hơn và nói chuyện với anh nhiều hơn, chợt nhận ra anh không quá khó gần như mình đã tưởng.

Linh đặt bát bún thang xuống bàn, nói:

- Anh ăn đi cho nóng đã này.

Lâm nhìn bát bún thang, kêu lên:

- Chà, bún thang, ngon quá! Mẹ anh dạy em làm đây à?

- Dạ không ạ! Hôm trước em học ở chỗ nhà hàng của anh Đại! – Linh cười.

Không chỉ riêng Lâm, mà sáng nay, cả nhà ông bà Phương đã phải trầm trồ với bát bún thang mà Linh làm. Một bát bún mà làm cho ngay cả Minh – người vốn ưa ăn khô cũng phải húp tới cạn sạch nước mới thôi. Bà Nguyệt thì phải thừa nhận, là người sinh ra và lớn lên, cả đời ở Hà Nội, nhưng bà chưa bao giờ ăn một bát bún thang nào ngon như thế. Ông Phương thì lại càng có lý do để tranh cãi với bà rằng con gái nhà quê lúc nào cũng đảm đang hơn con gái thành phố.

- Đầu bếp của ông Đại mà có thể nấu ra bát bún ngon như thế này sao?

Lâm cười cười, sau đó cũng chẳng cần giữ thể diện của một ngôi sao như mọi lần đi ăn ở ngoài, cứ thế cầm đầu ăn lấy ăn để.

- Chà, ngon quá. Có lẽ anh phải năng về ăn rình cơm bố mẹ mới được – Lâm thở ra một hơi sáng khoái sau khi đã được ăn no.

- Anh đi diễn ở nhiều nơi, chắc phải ăn nhiều món ngon hơn ấy chứ?

Linh cảm thấy vui trong lòng. Cô đã quen với những lời tán thưởng nhưng không một ngôn từ khen

ngợi hoa mỹ nào có thể hơn được vẻ mặt mãn nguyện của người khác sau khi ăn xong món ăn mình nấu.

- Không có đâu em. Nhiều khi phải nhịn đói đi diễn đó. Chạy sô mà, thời gian ăn cũng không có. Ăn cơm bụi, cơm hộp là chuyện bình thường – Lâm lắc đầu.

- Mấy đứa em họ em ở quê rất hâm mộ anh. Hôm nào em về ăn Tết, anh cho em xin chữ kí để em mang về cho chúng nó nhé! – Cô như chợt nhớ ra nên đề nghị.

- Không vấn đề gì. Tặng luôn mỗi người một cái đĩa MV anh vừa quay ở nước ngoài xong.
- Thích quá! Chắc chúng nó sẽ mừng rú lên cho xem – Linh vui vẻ gật đầu.
- Em có thích nghe nhạc không? Hôm nào anh cho em mấy cái vé ca nhạc mà đi xem.
- Em hay nghe nhạc không lời. Trước đây nhà em không có tivi, chỉ có cái đài cũ. Mỗi lần nấu cơm em lại mang xuống bếp để nghe. Còn đêm khuya thì hay có chương trình nhạc giao hưởng – Linh kể.

- Không phải ai cũng có thể nghe và cảm thụ được nhạc giao hưởng.
- Anh nổi tiếng thế, chắc có nhiều cô hâm mộ anh lắm nhỉ? Có bao giờ họ viết thư tỏ tình với anh không?

- Thường xuyên – Lâm phá lên cười, không hề giấu giếm – Anh nhận được thư tình từ hồi cấp hai cơ. Hồi ấy còn ngô nghê nên hay đọc lắm. Bây giờ thì ít khi có thời gian đọc, hơn nữa thư gửi về toàn là quản lý nhận và đọc giúp. Đôi khi trả lời giúp luôn.

- Chị Trang đọc xong có ghen không?
- Trang không phải người phụ nữ hay ghen, nhưng cũng đôi khi cô ấy cũng tỏ ra khó chịu. Khi con người ta muốn vun vén, chăm lo cho sự nghiệp, thì họ phải đánh đổi một vài thứ như gia đình, tình cảm của bản thân chẳng hạn.

- Miễn là anh không cảm thấy hối hận về sự đánh đổi đó là được.
- Thỉnh thoảng anh vẫn thấy hối hận – Lâm mỉm cười sau đó đứng dậy, cầm tờ báo ra ngoài đọc.

Linh quay đầu nhìn theo cái bóng cao lớn nhưng có phần cô độc của anh, không hiểu sao tự nhiên cô có một cảm giác rất lạ. Ba người con trai của gia đình này, mỗi người một tính cách, nhưng họ đều có một điểm chung, đó là họ rất cô độc.

Bữa trưa và chiều hôm ấy Minh đều không về. Ông Phương cầu nhàu trách vợ một hồi vì quá nuông chiều con rồi lại đạp xe đi đánh cờ tướng. Bà Nguyệt gọi điện cho con không được cũng đâm ra lo lắng. Chưa bao giờ Minh lại đi đâu mà không xin phép, sau đó còn tắt máy như thế này. Linh cũng lo lắng không kém, chỉ sợ anh bị bọn du côn kia chặn đường tính sổ chuyện lúc sáng thì nguy.

Hai giờ sáng, Linh vẫn trần trọc không ngủ được. Không hiểu sao cô không thể ngừng nghĩ và lo lắng cho Minh. Hay là anh đã gặp phải chuyện gì? Hoặc là anh đi hẹn hò mà không muốn bị người khác quấy rầy? Mà biết đâu anh lại uống say và đang ngủ ngoài cổng thì sao? Việc Minh ngủ gục ngoài cổng tới sáng cũng không phải là lần đầu.

Nghĩ vậy, Linh chồm người dậy, mặc thêm chiếc áo ấm sau đó mới nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài. Sương mù giăng mờ mịt khiến Linh co rúm người vì lạnh. Cánh cổng sắt nặng nề mở ra, trong ánh

đèn đường mờ mờ, sương mù trắng xóa, Linh ngẩn người khi thấy vài người đang đứng dựa vào tường. Cô còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì lập tức đã có người hét lên:

- Linh, vào nhà mau lên.

Giọng nói quen thuộc của Minh khiến Linh sực tỉnh. Cô định lùi ngay vào, nhưng những người kia phản ứng còn nhanh hơn. Một cánh tay khỏe mạnh và cứng như thép nguội túm lấy tay cô kéo ra. Trước khi Linh kịp hét lên thì bàn tay lớn của hắn đã chụp kín miệng cô rồi.

Mấy tên kia nghe thấy động thì đảo dác dồn lại một chỗ. Gã vừa túm được Linh vẫn bịt chặt miệng cô, kéo cô đến trước mặt một tên mặc áo khoác màu xanh lá đang ngồi trên một chiếc mô tô phân khối lớn màu bạc. Gã đang phì phèo hút thuốc, ánh mắt nhìn Linh từ đầu xuống tới chân rồi lại ngược từ chân lên đầu. Gã cười khẩy:

- Đợi thử về hang, không ngờ lại bắt thêm được con thử con. Hóa ra thằng nhóc này vẫn ở quanh đây. Mau ra đây đi, nếu không đừng trách tao đối xử tệ với con bé này.

- Đại ca, con nhỏ này chính là con mà chúng ta được thuê để xử lý – Một tên nhắc nhở, Linh nhận ra tên này chính là người dí dao vào lưng cô ban sáng.

- Có hai đứa oắt con mà cũng không đối phó nổi. Về tao tính sổ với tụi mày sau. Thằng kia, còn không mau ra đây? Để tao xem thằng nào lớn gan dám đánh đàn em của Hưng Đại Ca này?

- Hưng? – Tiếng Minh lại vang lên, lần này một bóng người cao lớn bước ra từ sau gốc cây lớn cách đó không xa – Không phải mày đang trong trại cải tạo sao?

Tên tự xưng là Hưng Đại Ca nghe câu hỏi này thì giật mình, neho mắt nhìn kỹ người vừa tiến ra đó. Sau khi Minh tới gần, nhận ra khuôn mặt bầm ra sữa của Minh, hắn lắc đầu xoa cằm:

- Hóa ra lại là mày? Trái đất quả nhiên tròn.

- Tao cũng đang ngạc nhiên – Minh nói sau đó đưa mắt nhìn sang Linh đang bị khống chế cách đó không xa.

- Để cô ấy đi đi, đây là việc của đàn ông chúng ta. Đừng mang đàn bà ra uy hiếp tao, nếu không chuyện này đồn ra, tao e là mày sẽ bị cả giới đua xe chửi vào mặt.

- Không được, đây chính là người bọn tao phải bắt. Thông cảm đi, tao cũng bắt đắ dĩ thôi, người nhờ chuyện này có vai vế rất lớn, tao không thể không nghe theo. Hơn nữa, con nhỏ này cũng chỉ là người làm trong nhà mày, đâu cần quan trọng hóa như thế. Để nó đi với bọn tao, tao bỏ qua chuyện mày đánh thằng em tao hồi sáng.

- Nếu không thì sao?

- Chơi theo luật thôi. Mày giỏi đến mấy, cũng không thể cùng lúc đối đầu với ngần này người bọn tao được.

- Tất nhiên, tao cũng không nghĩ tao có thể đánh được hết tụi mày. Nhưng nếu ầu ẩu ngay tại đây, tao e rằng người chạy sẽ là chúng mày – Minh nhếch đôi môi khô khốc, cười nhạt.

- Mày tự tin thế sao? Trong nhà mày có cao thủ à?

- Không có... Nhưng có thứ đủ để cán nát hòng mày trong vòng ba giây. Không một ai dám liều lĩnh đối đầu với nó.

- Nghe giống một con chó dữ? - Hưng huyết sao tỏ ra rất thích thú.

- Phải, loài chó hung dữ nhất thế giới, chắc mày cũng từng nghe qua tên, ngao Tây Tạng – Minh gật đầu.

- Nhà mày thật có một con chó ngao Tây Tạng sao? – Hưng hít sâu một hơi, hỏi lại.

- Đúng. Một con Ngao Tuyết trưởng thành, thuần chủng, được mang từ tận Tây Tạng về. Chỉ cần một chút ồn ào nho nhỏ, cũng đủ đánh thức nó rồi. Tụi mày muốn gặp nó không?

Hưng suy nghĩ một hồi, sau đó hất đầu hỏi lại:

- Vậy mày muốn sao?

- Để cô ấy vào nhà, tao ra chỗ khác cùng tụi mày giải quyết – Minh lạnh lùng đáp.

Linh đang bị bịt chặt miệng nên không thể nói gì, nhưng cô liên tục giãy giụa, lắc đầu, như muốn bảo Minh không được liều lĩnh.

- Mày nghĩ cô ta thoát lần này, có thể thoát lần sau sao? – Hưng hỏi lại.

- Cần thế nào để tụi mày buông tha cho cô ấy hoàn toàn? – Minh vẫn bình tĩnh hỏi.

Hưng suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Quyết định thế này đi. Mày đua xe với tao. Nếu mày thắng, mày được mang nó về, và bọn tao sẽ không bao giờ nhúng tay vào chuyện này nữa. Còn nếu mày thua, cô ta phải theo bọn tao.

- Không sợ tao báo công an sao?

- Cứ báo, mày nên biết ngày hôm nay tao có thể đứng ở đây thay vì trong trại giam, thì tao còn sợ gì mấy lời đe dọa trẻ con đó nữa.

Minh ngẫm nghĩ một chút, ánh mắt liếc nhìn sang vẻ mặt đã chuyển sang tái nhợt của Linh, ánh mắt anh dịu dàng đi rất nhiều. Sau đó, lấy lại vẻ lạnh lùng, anh quay sang Hưng gật đầu:

- Đồng ý. Hy vọng mày giữ lời hứa.

- Tao có lòng tự trọng của dân đua xe. Nhưng luật đua phải do bên tao quyết định, dám chơi không?

- Chỉ là đua xe thôi mà, có gì không dám – Minh cười khẩy, cứ nói tới đua xe là máu trong huyết quản của anh lại sôi trào lên.

- Tốt. Vậy đi, tới chân cầu vượt trên cao ở đường Phạm Văn Hùng. Đó sẽ là đường đua của chúng ta.

Minh giật mình, nhưng cũng không quá đắn đo trước đề nghị này. Anh đưa mắt sang nhìn Linh, hỏi tiếp:

- Vậy còn cô ấy?

- Nó sẽ đi với tụi tao. Yên tâm đi, cho tới khi cuộc đua giữa tao và mày ngã ngũ, nó vẫn sẽ được an toàn.

Minh ngần ngừ trong chốc lát sau đó gật đầu, cũng không nhìn Linh nữa, anh quay người đi sang bên kia đường, nơi mình đang dựng xe ở sau một gốc cây lớn khác. Cuộc đua này, anh nhất định không thể thua.

CHƯƠNG 21

ĐƯỜNG ĐUA TỬ THẦN

- Đại ca, có cần thiết phải đua ở đây không? Hay chúng ta ra ngoại thành đi. Dạo này công an làm ráo riết lắm... - Đứng ở bên xe buýt trước cổng bệnh viện Y học cổ truyền, một tên đàn em của Hưng lo lắng đề nghị.

- Sợ thì rút về cho tao. Tao bắt tội mày đua sao? - Hưng nhìn về đoạn đường vắng ở trước mặt, trong lòng dâng lên một niềm hưng phấn khó tả khi mình sắp bay trên cung đường như mơ kia.

- Sương mù nhiều và đường trơn quá đại ca ạ - Một tên khác e ngại nhắc nhở.

- Càng tốt. Tội mày có biết thằng đó là ai không?

- Là ai vậy, đại ca? - Hai tên đàn em đi cùng hấn tò mò.

- Nó là tay đua số một của hội đua Báo Đen, Bạch Hổ Nguyễn Trường Minh.

- Thật sao đại ca? Chính là Bạch Hổ sao?

- Phải. Kể cả thằng trưởng nhóm của Báo Đen cũng phải nể nó bảy phần. Không có nó, Báo Đen làm sao có thể giữ vị trí số một lâu như vậy được. Tao cũng mơ được đua tay đôi với nó lâu rồi...

- Thảo nào đại ca có phần nể nang khi nói chuyện với nó - Tên đàn em gật gù vẻ đã hiểu.

Đúng lúc này, Minh đi xe tới. Hai thằng đàn em của Hưng cũng bớt hống hách hơn khi nhìn thấy anh, thậm chí trong mắt còn có chút ngưỡng mộ khó nói. Danh tiếng của Bạch Hổ trong những hội đua xe lớn cỡ nào thì bọn chúng cũng biết từ lâu rồi. Và việc bất ngờ đụng độ với nhân vật huyền thoại này khiến cả hai cảm thấy hơi tiếc vì đã phải đối đầu với anh.

- Cô ấy đâu rồi? - Minh lạnh lùng hỏi khi không thấy Linh đâu.

- Yên tâm. Đã được đàn em tao đưa tới đích rồi. Nếu mày tới trước, mày có quyền mang cô ta đi. Còn nếu mày thua, thì tao sẽ tới trước và mang cô ta đi.

- Đích đến là ở đâu? - Minh đưa mắt về con đường phía trước, dường như đã nhận ra đoạn đường mà mình sẽ phải đua.

- Bên này chân cầu Thanh Trì. Ngả xuống bên tay trái.

- Được, nói luật lệ đi.

- Đường đua là đường cao tốc trên cao ở trước mặt chúng ta.

- Hiểu rồi - Minh gật đầu.

- Đua bên trái đường... - Đường như đã chuẩn bị từ trước, Hưng nói ngay.

Minh nhìn về con đường mờ mịt sương mù phía trước, trong mắt hiện lên một chút chần chừ, nhưng sau đó vẫn kiên quyết gật đầu:

- Được.

- Và không được bật đèn xe - Hưng nói đến đây thì cả người cũng rung mình một cái, hấn sợ chính sự liều lĩnh này của bản thân.

- Mà chắc chứ? - Minh quay sang nhìn hấn, lạnh lùng hỏi một câu.

- Mà sợ sao? - Hưng cười nhạt, nhưng trong lòng hấn cũng đang cố lấy lại bình tĩnh.

- Đua xe vốn là cuộc mạng mà - Minh nhếch miệng cười.

- Gặp tai nạn hay bị công an tóm thì coi như bản thân xui xẻo đi - Hưng nói thêm.

- Tốt... Tao thích thế.

- Được, vậy thì qua bên kia đường đi - Hưng nói rồi kéo cái mũ bảo hiểm trùm kín mặt, sau đó vòng xe quay trở lại. Hấn không biết trong lòng Minh đang nghĩ gì, nhưng thấy vẻ mặt không một chút e sợ của anh, hấn lại thấy rợn rợn trong lòng.

Cuộc đua tử thần này do hấn đề ra, hấn không thể rút lại quy định được. Hơn nữa, lòng khát khao có thể vượt qua một tay đua đường phố huyền thoại đã khiến hấn bớt đi một chút lo âu, thêm vào một phần dũng cảm.

Mặc dù hơi gợn trong lòng về cuộc đua lần này nhưng dù thế nào thì Minh cũng không thể bỏ cuộc được. Anh cũng không thể để cho đối phương của mình nghĩ rằng bản thân anh đang sợ cuộc đua này, nếu không, anh sẽ thua ngay cả khi chưa bắt đầu. Đó chính là luật lệ tàn khốc của đua xe, muốn chiến thắng, thì phải chiến thắng chính mình trước đã. Chính sự lì lợm và bất chấp này đã giúp Minh trở thành một tay đua vô cùng nổi tiếng. Anh không sợ cung đường trước mặt, anh cũng không sợ luật chơi lần này, anh thậm chí còn có thêm cả động lực để buộc mình phải chiến thắng - đó là Linh. Linh đang đợi anh đến đưa cô về.

Có lẽ đến tận bây giờ, Minh mới biết tình cảm của mình dành cho cô gái nhà quê và có chút bí ẩn đó nhiều như thế nào. Anh gần như phát điên lên khi thấy cô bị bọn chúng bắt đi, và chỉ có ánh mắt sợ hãi tội đồ của cô khi nhìn anh mới giúp anh giữ được bình tĩnh.

Cuộc đua này, anh nhất định phải thắng. Nếu không, có lẽ anh sẽ hối hận cả đời vì ngày hôm nay không thể bảo vệ được cô gái mà anh yêu.

Hai chiếc mô tô phân khối lớn đã được dán kín hệ thống đèn chiếu phía trước bằng băng dính đen táp vào lề đường bên phải. Minh đốt một điếu thuốc, quay sang hỏi Hưng:

- Mà đã từng đua như thế này bao giờ chưa?

- Chưa - Hưng Đại Ca thật thà đáp, nhưng bản thân hấn cũng không tỏ ra lo lắng gì - Còn mà?

- Ừ, rồi - Minh gật đầu.

- Ở đây luôn à?

- Không. Hơn ba mươi kilomet đường núi từ đầu bên này tới đầu bên kia của đèo Pha-đin - Minh bồi hồi nhớ lại quãng thời gian phiêu lưu trước đây của mình - Con đường đó lúc nào cũng trơn và mờ mịt sương mù, cách mười mét chẳng nhìn thấy gì. Bọn tao, chín thằng đua giữa đêm khuya, một thằng đâm vào vách núi, gãy hai chân, tàn tật cả đời. Một thằng còn xui xẻo hơn, nó lao thẳng qua dải chắn đường, rơi xuống vực, hơn một ngày sau mới tìm thấy xác nó và chiếc xe, mọi thứ đều tan nát.

Hưng rung mình một cái.

- Đoạn đường hôm nay còn đẹp lắm, đèn đường vẫn chiếu trên cao, và con đường không có dốc lên rồi lại dốc xuống, không có những khúc cua tử thần.

- Liều mạng quá! Nhưng đó là lý do mà tao rất nể phục mày. Tao tiếc là chúng ta phải đổi đầu. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ này, bọn tao chắc cũng ồm đòn.

- Dù thế nào tội mày cũng sẽ ồm đòn - Minh cười khẩy.

Hưng hát đầu gọi đàn em lại gần, nhắc nhở mấy câu, sau đó nhìn sang Minh hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

- Tao luôn sẵn sàng mà - Minh vút điều thuốc còn đang cháy dở sang một bên, kéo lại khóa áo khoác ngoài và bắt đầu nổ máy.

- Vạch xuất phát là vạch kẻ bắt đầu vào đường cao tốc. Tao với mày mỗi đứa một bên đường, thời gian xuất phát sẽ được thằng em tao đếm ngược từ năm. Thế nào?

- Sao cũng được, kể cả chấp mày trước vài giây cũng không sao.

- Đích đến ở đầu cầu Thanh Trì. Sẽ có một thằng em tao đứng ở đó và cầm một chiếc khăn trắng.

Ai tới trước sẽ cầm chiếc khăn trắng xuống chân cầu mang người đi.

- Cứ như mày sắp xếp đi, đừng nghĩ cách chơi tao là được - Minh nhún vai tỏ vẻ không ý kiến.

- Vậy thì... xuất phát thôi.

Minh gạt đầu sau đó rẽ ga, lượn sang bên mé phải của con đường ngược chiều này, còn Hưng ở bên mé trái. Bây giờ đã là hơn hai giờ sáng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chạy theo hướng ngược lại với hai người, đèn pha sáng quắc, nhưng cũng phải khi nó tới gần thì mới có thể trông thấy đèn. Tầm nhìn quá hạn chế.

Minh hít vào một hơi thật sâu, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước, tay ga giữ chặt. Hưng còn căng thẳng hơn anh nhiều, chốc chốc lại quay sang nhìn anh ở bên kia với ánh mắt đầy lo lắng.

Tên đàn em của Hưng vừa đếm tới một là Minh đã kéo ga thật mạnh, ngay khi tiếng: “bắt đầu” được hô lên, chiếc xe của Minh chồm bánh trước lên, sau đó lao đi, chỉ vài giây đã mất hút trong màn sương mù. Bên này, Hưng cũng không chậm chân, chiếc xe ào ào phóng tới, còi bấm inh ỏi.

Minh nghe thấy tiếng gió rít ràn rạt bên tai, gió thốc qua khe mũ bảo hiểm, tràn vào mũi, vào mắt, vào họng khô khốc, lạnh toát. Anh nghe thấy tiếng xe của Hưng ở phía sau mình. Sương mù giăng mờ mịt, Minh không dám nhìn vào gương chiếu hậu xem Hưng đang ở đâu. Ánh mắt anh dán chặt vào khoảng không mờ mịt phía trước, cố căng mắt ra để nhìn xem có chiếc xe nào đi ngược chiều hay không? Đây là đường cao tốc, trong khoảng cách năm mươi mét, nếu như hai chiếc xe đi ngược chiều còn không phát hiện ra nhau thì khả năng đâm vào nhau là rất lớn, đó là điều làm Minh lo lắng.

Ở phía sau Minh, Hưng bị ám ảnh bởi câu chuyện mà Minh vừa kể nên hắn không dám lao ra giữa đường mà chỉ men ở bên thành cầu bên trái, mặc dù vậy tốc độ cũng rất nhanh. Hắn vẫn nhìn thấy đèn xe phía sau của Minh ở đằng trước, điều đó có nghĩa là Minh không cách hắn bao xa. Nếu cứ đi với tốc độ này và giữ vững khoảng cách như vậy, chỉ cần tới gần đích, hắn có thể chơi bài nước rút, tăng tốc rồi vọt lên bắt ngờ, mạo hiểm một chút nhưng chắc chắn hắn sẽ giành chiến thắng.

Cứ như thế, hai chiếc xe lao đi vun vút trên đường cao tốc, hướng về phía cầu Thanh Trì. Một chiếc xe tải lao tới, đèn pha sáng quắc, Minh vội lạng người sang một bên rồi sau đó lại tiếp tục đưa xe về chính giữa, lướt tới. Cảm giác lo lắng lúc đầu đã thay thế bởi sự hưng phấn tột độ, máu trong huyết quản của anh đang sôi trào lên vì tốc độ này.

Lại thêm một chiếc taxi nữa chạy tới với tốc độ hơn trăm kilomet một giờ. Sau một chút giật mình, Minh cũng kịp tránh sang bên phải trước khi va vào nó. Khi anh lướt qua ngay bên cửa chỗ lái xe. Người lái xe giật bắn cả mình, cơn buồn ngủ đang ập tới cũng tan biến hoàn toàn. Chiếc taxi vội giảm tốc độ, có lẽ lái xe sợ rằng phía trước sẽ còn những chiếc xe khác liều lĩnh như thế nữa.

Chỉ sau một chút thời gian, chiếc xe đã chạy qua khu Linh Đàm. Đoạn đường chỉ còn một nửa, nhưng Minh không dám lơ là một giây nào. Mắt anh lúc này đã nhòe nhoẹt nước vì gió. Gió thốc vào trong mũi, trong miệng khiến ngực anh đau tức.

Chiếc xe do Hưng lái, lần đầu tiên vượt qua anh. Minh mím môi nhìn theo, nhưng cũng không vì háo thắng mà liều lĩnh tăng tốc. Chưa tới lúc cần liều mình, vì thế anh vẫn giữ nguyên tay ga, không có ý định tăng tốc độ.

Tới công viên Yên Sở, đoạn đường vẫn vắng ngắt như cũ, cứ tầm gần một phút mới lại có một chiếc xe lướt qua, may mắn là lần nào Minh cũng kịp tránh. Anh bắt đầu thấy đầu óc mình căng thẳng tột độ, nếu không duy trì tốt trạng thái này, anh sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Chiếc xe đang chạy với vận tốc gần một trăm năm mươi kilomet một giờ.

Bỗng anh nghe có tiếng “rầm” ở phía trước. Từ bên kia đường, một chiếc xe trượt dài trên lòng đường tạo ra những tia lửa điện sáng lóa. Nó trượt từ bên kia đường sang bên này đường. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ, trong vòng không quá ba giây khiến Minh không kịp giảm tốc độ. Một chiếc xe khác với ánh đèn pha sáng rực cũng đang chạy tới. Cái đầu to lớn, góm ghiếc như quái vật của chiếc container chồm ra từ trong sương mù. Minh lập tức lạng xe sang bên phải để tránh, nhưng sau đó xe anh quét ngay phải chiếc mô tô đang nằm bên này đường. Minh bóp phanh, chiếc xe chồm lên làm anh bay về phía trước một đoạn. Minh lăn long lóc hơn mười vòng trên đường, cả người đau đớn. Tuy nhiên, anh vẫn có thể ngóc đầu dậy nhìn. Ở bên kia đường, trước đầu một chiếc ô tô tải, một người đang nằm im không nhúc nhích. Cú tông thẳng vào đầu xe đã làm Hưng bất tỉnh tại chỗ. Xe của hắn bắn sang tận bên này đường, đầu xe cũng đã tan nát theo cú va đập.

Minh cố gắng nhúc nhích người, hình ảnh Linh lại ập tới trong đầu anh. Và anh như được tiếp thêm sức mạnh, loay hoay ngồi dậy. Sau đó anh chống tay, nặng nề đứng lên, mặc cho một bên mạng sườn đau nhói từng cơn.

Minh nhìn xung quanh một hồi, lê từng bước tập tễnh về phía Hưng. Kéo Hưng ngồi dậy, thấy máu

từ trán hấn chảy đầy xuống mặt, Minh vội lột chiếc mũ bảo hiểm của hấn ra. Sau đó anh đưa tay vào túi áo trong của hấn sờ soạng một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc điện thoại.

Minh bấm gọi cấp cứu, sau đó kéo Hưng ngồi dựa vào sát mép cầu, sơ cứu cho hấn giống như hướng dẫn trong điện thoại. Làm xong, Minh cũng ngồi dựa vào đó, thở hồng hộc. Sau đó anh lại tập tễnh đi sang bên kia đường, dựng chiếc xe của mình dậy, nó cũng bị va đập mạnh nhưng không đến nỗi te tua như xe của Hưng. Khi nghe thấy tiếng còi cấp cứu hú lên ở đằng xa, Minh ngoảnh đầu nhìn Hưng rồi sau đó lại nhún ga, chiếc xe chạy thẳng về phía trước. Anh còn phải hoàn thành nốt chặng đường cuối cùng và cứu Linh về. Những chuyện khác, anh không quan tâm nữa.

Tên đàn em của Hưng vẫn đang đứng đợi ở đầu cầu Thanh Trì, hấn hần học nhìn Minh khi anh tới và lấy chiếc khăn trắng. Anh cắn răng để nén lại cơn đau bên mạng sườn, rồi nói với hấn:

- Bỏ thái độ đó đi. Đại ca của tụi mày thua rồi, và sẽ không đến đích đâu. Nó đang được đưa về bệnh viện 198 để cấp cứu.

- Đại ca làm sao? - Hấn nghe vậy thì lắp bắp hỏi.

- Đâm vào một chiếc ô tô ở trên đường đi. Nhưng không sao, cú va đập quá mạnh nên nó bị choáng thôi, chiếc xe vẫn nằm ở đó, nên tới mà dọn dẹp trước khi công an tới đi.

Khi anh nhìn thấy Linh thì cô đang bị trói và bịt chặt miệng, ngồi co ro ở một góc. Mấy tên đàn em của Hưng đang canh giữ Linh nghe thấy tin đại ca chúng bại trận thì vội vàng lên xe chạy mất, chỉ còn lại Minh và Linh. Minh dựng xe, vội tới bên cạnh Linh. Anh tháo găng tay của mình rồi vội lột miếng băng dính ở miệng cô ra. Lúc vô tình chạm tay vào má cô, anh thấy má cô ướt và lạnh ngắt, dường như Linh đã khóc rất nhiều.

- Không sao rồi, anh sẽ đưa em về - Minh ộp bàn tay lên má cô.

Linh không nói được câu gì, chỉ khóc òa lên. Minh kéo cô dựa vào ngực mình rồi vươn tay ra sau lưng Linh, cởi dây trói cho cô. Linh dường như kiệt sức nên dựa hấn vào anh khiến Minh cảm thấy bên sườn càng đau hơn nhưng anh vẫn cắn răng để không bật ra thành tiếng kêu, vừa cởi trói, vừa dỗ dành cô:

- Anh đã thắng rồi, không sao đâu. Chúng ta đi về nào.

- Em... sợ... - Linh nói được hai tiếng này rồi ngắt xịu.

Minh thấy cả người cô lạnh ngắt, vội vàng ôm lấy Linh, lay cô dậy. Anh cởi cả áo khoác ngoài, trùm lên người cô. Mãi một lúc sau, có lẽ cảm thấy ấm áp hơn, Linh mới lại tỉnh lại. Cô mỗi mệ nhìn Minh, chỉ thấy gương mặt anh đầy vẻ lo lắng.

- Về thôi. Em đi được chứ?

Minh nói rồi diu cô đứng dậy. Linh hơi tì vào cánh tay anh bước đi. Minh giúp cô trèo lên xe, đội chiếc mũ bảo hiểm của mình lên đầu cô. Linh lắc đầu nói:

- Anh đội đi, anh lái xe mà.

- Anh không sao. Em đội đi cho ấm. Đêm lạnh lắm đây - Minh mỉm cười.

Linh ôm chặt lấy Minh. Cô thấy cả người Minh run lên vì gió lạnh. Nhường áo khoác cho cô nên lúc này Minh chỉ còn mặc một chiếc áo sơ mi duy nhất mà thôi.

- Anh dừng lại đi, mặc áo vào cho đỡ lạnh. Em không sao đâu.
- Ngồi yên đi, anh đi nhanh nên sẽ về nhà nhanh thôi - Minh vẫn giữ nguyên tốc độ.

Lúc này không còn trong cuộc đua nhưng Minh cũng đi rất nhanh, anh tự tin hơn trước nhiều vì anh đã cứu được Linh. Cô thậm chí còn đang ôm anh từ phía sau.

- Nhưng anh không...
- Không lạnh đâu. Cứ ôm anh như thế, dù có là Bắc Cực anh cũng cảm thấy không lạnh chút nào -

Minh cười, ngắt ngang lời cô.

Linh lặng yên, cô hiểu lời Minh nói. Hiện tại cô đã quá mệt mỏi chẳng thể cất tiếng được nữa. Mọi chuyện, để sau này hãy nói. Bây giờ cô thực sự muốn có một người để mình dựa vào như thế này. Linh chợt nhận ra, lưng của Minh thật rộng và vững chãi.

CHƯƠNG 22

MỘT ĐÊM DÀI

Ngày hôm sau, ông bà Phương vội vàng bắt Lâm đưa Minh vào bệnh viện kiểm tra khi thấy anh kêu đau một bên mạng sườn. Cả hai ông bà chẳng còn tâm trí bắt con giải thích tại sao đi từ sáng tới tận đêm mới về, chỉ hỏi lý do tại sao bị thương. Minh hồ đồ giải thích rằng do không cẩn thận nên bị ngã xe. Ông bà thấy xe của anh đầy vết trầy xước thì lập tức tin ngay. Ông Phương chỉ mắng con một hồi rồi thu lấy chùm chìa khóa xe mà thôi.

Kết quả chụp X quang cho thấy Minh bị gãy một xương sườn ở bên phải, nên sau đó bà Nguyệt bắt anh phải nằm trên giường, không được rời khỏi giường nếu bà không cho phép. Mặc dù trải qua một đêm kinh hoàng và đầy mệt mỏi, nhưng Linh vẫn buộc mình phải dậy đúng giờ vào sáng hôm sau và làm mọi việc một cách bình thường, dù đầu cô cũng đang đau như bị bả ra làm đôi vậy.

Thấy vẻ mặt xanh như tàu lá của cô, Minh chồm dậy, lo lắng hỏi:

- Em không sao đấy chứ? Nhìn em đáng sợ quá, xanh lét... Một thì xin mẹ anh cho nghỉ một ngày đi.

- Em không sao đâu, anh ăn gà hầm đi, bác bảo em làm cho anh tắm bỏ đấy. Ngoài gãy xương sườn, anh không còn bị làm sao nữa chứ?

- Anh khỏe như trâu, liệu có thể làm sao được chứ - Minh cười, cố gắng không để cô phải lo lắng, dù thấy cô lo lắng vì mình khiến anh rất vui.

- Thôi anh ăn đi, chút ăn xong em sẽ lên lấy bát xuống rửa.

- Kéo ghế lại đây? - Minh cầm lấy khay thức ăn trên tay Linh, đặt nó lên bàn ở bên cạnh rồi nói như ra lệnh.

- Làm gì ạ? - Linh ngạc nhiên hỏi, nhưng cũng kéo ghế lại.

- Em ngồi xuống đó - Minh chỉ vào cái ghế.

- Em còn phải dọn dẹp. Chút anh ăn xong, em sẽ lên lấy bát.

- Anh nói ngồi xuống thì ngồi xuống - Minh cau mày tỏ ra tức giận.

Linh nhìn anh, sau đó miễn cưỡng ngồi xuống ghế.

- Bây giờ em nói đi, tại sao chúng muốn bắt em như thế? Em có nợ nần hay thù hằn gì với dân giang hồ sao?

- Dạ... Không có... - Linh lắc đầu ngay lập tức.
- Vậy tại sao chúng muốn bắt em?
- Em cũng không biết.
- Đến lúc này mà em vẫn nhất quyết không nói ra sự thật sao? - Minh buồn bã hỏi.
- Không phải... nhưng... - Linh vội xua tay, rồi sau đó cô lại ngập ngừng - Em cảm ơn anh vì đã cứu em. Em xin lỗi anh vì đã kéo anh vào rắc rối này. Em sắp rời khỏi nhà anh rồi, sẽ không còn rắc rối nào tới với anh nữa đâu.

- Được rồi. Ai cũng có bí mật, nếu em đã không muốn kể thì anh không ép. Nhưng nếu em cần giúp đỡ, thì hãy nói với anh, hoặc anh Đại, đừng sợ hãi gì hết, hiểu không?

- Em hiểu. Cảm ơn anh - Linh gật đầu, nhoen miệng cười.
- Linh đi xuống rồi, Minh quay sang nhìn bát gà hầm còn bốc khói nghi ngút, chẳng buồn ăn, chỉ thờ dài. Lời nói yêu cô, cuối cùng anh cũng không nói ra được.

Đại về tới nhà khi đã tối muộn.

Ăn cơm tối xong, Đại mới lên thăm Minh. Minh đang nằm chơi điện tử trên giường, dù biết Đại bước vào nhưng anh cũng không có ý định sẽ bỏ máy xuống. Đại ngồi xuống ghế rồi quay sang hỏi đùa em út:

- Vết thương của chú sao rồi?
- Em không sao, chỉ là mẹ cứ thích làm to mọi chuyện lên thôi mà - Minh hờ hững đáp, mắt vẫn dán chặt vào màn hình laptop.
- Mẹ lo lắng. Bố cũng rất giận - Đại nghiêm giọng nói - Đến bao giờ chú mới chịu thôi không giao du với bọn đua xe đường phố đó?
- Anh biết tính em, sao còn hỏi câu vô nghĩa đó làm gì.
- Chú lớn rồi, cũng sắp ra trường, đừng để bố mẹ phải lo lắng cho mình nữa. Anh nhắc chú lần này là lần cuối, lần sau mà còn để xảy ra chuyện này, đừng trách anh kể sự thật cho bố mẹ.
- Được rồi, được rồi, lần này là do không cẩn thận. Sao anh nói nhiều như đàn bà thế? - Minh cau có đáp.

- Nghỉ sớm đi. Anh cũng sắp xếp cho chú vào thực tập ở công ty của thằng bạn anh rồi đấy.

- Ừm... - Minh gật gù đầu và không nói gì thêm nữa.

Đại nhìn đứa em trai, chán nản đứng dậy đi ra ngoài. Nhưng vừa đi tới cửa, anh lại nghe Minh nói:

- À, có chuyện này...
- Sao? - Đại quay lại nhìn và chờ đợi.
- Em yêu cô ấy.
- Ai? Cô nào? - Đại ngẩn ra, dường như không hiểu ý tứ của em trai mình là gì.
- Linh. Em yêu cô ấy.

Đại sững sốt một chút rồi bật cười, hỏi lại:

- Linh? Chú không đùa chứ?

- Không. Em nói nghiêm túc mà - Minh nhìn thẳng vào mắt của anh trai mình, nói một cách thách thức.

- Tốt thôi - Đại nhún vai - Linh là một cô gái tốt đấy. Chúc chú may mắn.

- Em cũng nghĩ đó là một cô gái rất tốt - Minh gật đầu.

Đại vừa cười vừa lắc đầu rồi sau đó mở cửa đi ra ngoài. Minh cứ nhìn mãi về phía cánh cửa đã đóng lại, nghĩ một chút về nụ cười sau cùng của Đại. Trong nụ cười đó, có một chút hắt hững và thiếu tự nhiên thoáng qua.

Phòng khách đã tắt đèn nhưng điện trong bếp vẫn sáng. Đại ngạc nhiên vì thấy bếp sáng nhưng lại không có người. Anh bước vào thì giật mình khi thấy một thân hình nằm dưới đất. Đó chính là Linh, trên tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau bàn. Đại vội vàng chạy tới, nâng cô dậy và lay gọi. Anh gọi mấy tiếng, đang định bế cô lên phòng thì Linh hé mở mắt. Chớp chớp mắt mấy cái, đôi lông mày của cô nhăn lại vì cơn đau đầu dữ dội, nhưng vừa nhận ra Đại thì cô vội vàng gắng sức ngồi ngay dậy, thoát khỏi cánh tay rắn chắc của anh.

- Em sao vậy, Linh? Mệt thì phải nghỉ đi chứ? - Đại lo lắng hỏi.

- Em không sao. Chắc là ngủ quên thôi ạ - Linh vịn tay vào ghế đứng dậy.

Đại cũng đứng lên rồi bất ngờ đặt tay lên trán cô. Vừa đặt lên anh đã vội rút lại khi thấy trán cô nóng như hòn than. Linh lắc đầu người rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Em sốt rồi. Sao sốt cao thế này mà không nói?

- Em thấy không sao mà. Chút nữa em uống thuốc là sẽ khỏe thôi - Linh lắc đầu.

- Còn nói không sao? Em ốm vậy làm sao mà chăm sóc cho người khác được. Lỡ như lây bệnh cho Như Ý thì sao?

- Em... Hôm nay em không lại gần con bé mà - Linh giải thích.

- Xin lỗi... Là anh lo lắng quá thôi. Thuốc ở đâu, để anh lấy cho em?

- Anh cứ lên ngủ đi. Chút nữa em sẽ tự lấy được rồi - Linh từ chối.

- Sao em bướng bỉnh vậy. Em làm ở đây, anh nói gì em phải nghe chứ. Sao nói một câu cãi một câu như thế? - Đại cau mày quát lên.

Linh nhìn anh nhưng không nói gì. Đại lại nói tiếp:

- Đi, đi vào phòng. Anh sẽ lấy thuốc cho em. Nếu sáng mai vẫn không đỡ thì phải báo để anh biết.

Linh gật đầu, uể oải đứng dậy, xiêu vẹo đi về phía phòng mình. Đại nhìn theo cô, cũng không có ý sẽ chạy lại đỡ. Câu nói của Minh khi nãy lại xuất hiện trong đầu anh, nó nhắc anh nên giữ khoảng cách với cô một chút. Hơn nữa, vừa rồi, khi nhìn vào đôi mắt quật cường của cô, anh thấy trong đó dường như còn có chút gai góc và chán ghét anh. Có thể cái cách anh ra lệnh cho Linh đã làm cô cảm thấy khó chịu chăng?

Đại lên phòng, ngồi làm việc được một lúc, thấy không yên tâm trong lòng nên lại mò xuống. Khi anh vào phòng Linh thì cô đang lâm vào một cơn mê sảng dữ dội. Trong cơn mê, cô liên tục nói mớ,

cả người đầm đìa mồ hôi. Đại sờ vào trán cô, chỉ thấy người nóng bừng bừng, nhưng miệng lại không ngừng kêu lạnh, thậm chí còn cố gắng cuộn tròn chần bồng lại quanh mình.

- Lạnh... lạnh quá! Mẹ ơi... lạnh quá... Chị ơi... chị...

Miệng cô liên tục nói những từ rời rạc, dù Đại có lay cách nào thì cô cũng không tỉnh lại.

- Con lạnh quá, mẹ ơi!

Đại không suy nghĩ được nhiều nữa, anh kéo chần sau đó chui vào nằm cạnh cô, lập tức cảm thấy một thân thể áp sát rồi ôm cứng lấy mình. Hơi thở nóng rực của cô phả lên cổ anh, đôi bàn tay không tự chủ được bắt đầu sờ loạn khắp người anh. Đại vừa ôm lấy cô vừa thầm cười khò. Lần đầu tiên ôm một người con gái trong tay, lần đầu tiên bị người ta sờ soạng loạn xạ như vậy mà bản thân hoàn toàn không có biện pháp gì ngoài cách đè nén cơn thèm muốn sinh lý xuống. Đại không phải người quân tử, nhưng chắc chắn anh không bao giờ lợi dụng những lúc người khác yếu đuối thế này để chiếm đoạt người ta.

CHƯƠNG 23

NỖI GIẬN

Một đêm dài trôi qua.

Đến sáng hôm sau, khi cả nhà bà Nguyệt dậy thì bếp vẫn lạnh tanh, điện chưa được bật lên như mọi ngày. Bà Nguyệt tưởng Linh ngủ quên nên vào gọi cô dậy thì không thấy cô ở trong đó nữa. Đúng lúc ấy, Đại gọi điện về báo với bà rằng anh đã đưa cô đi viện từ sáng sớm. Linh vào viện, hôm ấy cả nhà bà Nguyệt như rối tung cả lên. Sáng nay, ông Phương và hai đứa con trai bà phải ra quán ăn sáng, còn bà thì mất hơn một tiếng đồng hồ mới cho Như Ý ăn bột xong.

Đến trưa, Đại gọi điện về nhà báo Linh đã ổn hơn, nhưng cô bị viêm phổi nặng nên phải ở lại bệnh viện để theo dõi.

Đầu giờ chiều, bà Nguyệt để hai đứa cháu lại cho ông Phương và Lâm trông rồi tự bắt taxi tới thăm Linh. Hai bác cháu nói chuyện một lúc, sau khi dặn dò cô cứ yên tâm nghỉ ngơi rồi bà cũng vội vã trở về nhà. Bà Nguyệt vừa về thì Minh tới. Thấy anh, Linh ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh đã ra ngoài rồi? Phải nằm nghỉ ngơi chứ?
- Tôi trốn... - Minh đáp cộc lốc sau đó nhìn về mặt tái xanh của cô mà lòng nhói lên.

Chỉ có anh mới biết vì đâu mà Linh bị như thế này.

- Hai bác mà biết sẽ lại giận anh đấy. Anh mau về đi.
- Ngoài mấy câu từ chối người khác chăm sóc mình, em không nói được gì hay hơn à? - Minh bực bội gất lên.

Linh kinh ngạc nhìn vẻ mặt tối sầm lại của Minh, sau đó cô mỉm cười:

- Em thấy em vẫn còn tự lo được cho mình mà...
- Vẫn còn cố chấp. Em thật quá cứng đầu đấy - Minh hậm hực.
- Bố mẹ em mất từ khi em còn nhỏ, nên từ nhỏ tới giờ em tự lập quen rồi.

Minh lặng người khi nhìn vào đôi mắt buồn của Linh, sau đó anh hạ giọng:

- Xin lỗi, anh không biết là bố mẹ em đã mất.
- Không có gì. Bố mẹ em đều mất trong một tai nạn cách đây gần tám năm.

- Rồi em sống thế nào?

- Chị gái đi làm nuôi em, em ở với chú thím ở quê. Tới khi em mười lăm tuổi thì chị gái em đón về ở với chị.

- Em...

Minh định nói tiếp thì hai người với vẻ mặt hốt hải đi vào. Đó là một người phụ nữ tóc đã điểm sương, ăn mặc lam lũ. Phía sau bà là một thanh niên còn trẻ, nét mặt cương nghị. Vừa thấy họ, Linh ngạc nhiên kêu lên:

- Bác Ngân, anh Kiên, sao hai người biết cháu ở đây?

- Cháu không sao chứ Linh? - Bác Ngân thấy cô thì cuống quýt hỏi.

- Cháu không sao mà - Linh lắc đầu cười - Truyền nước xong là có thể về nhà ạ! Nhưng sao hai người biết cháu nằm ở đây?

- Cháu gầy và xanh quá! Làm sao mà lại ra nông nỗi này? - Bác Ngân thở dài nhìn cô.

Linh thấy Minh nhìn mình với ánh mắt tò mò thì vội giải thích:

- Đây là bác Ngân và anh Kiên, con bác ấy. Bác Ngân là đồng hương của em, đang mở hàng ăn ở trên này.

Minh lên tiếng chào hai người một cách lạnh nhạt, sau đó đứng dậy, đưa mắt nhìn Linh nói:

- Nghỉ ngơi đi, tôi về đây. Tôi chắc anh Đại hoặc tôi sẽ quay lại, ăn gì để tôi mua?

- Có bác Ngân ở đây là được rồi ạ, hai bác và các anh cứ yên tâm. Mai em sẽ lại về làm như bình thường được thôi.

Minh không nói gì, chỉ chào hai mẹ con bác Ngân sau đó lạnh lùng đi thẳng ra cửa. Kiên nhìn theo, ánh mắt có chút không hài lòng:

- Con trai của nhà đó đây sao? - Kiên hỏi.

Linh gật đầu.

- Nhìn có vẻ xác láo.

- Anh đừng nói thế, chính Minh đã cứu em đêm hôm trước đây - Linh dịu giọng nói.

Rồi như sực nhớ, cô lại hỏi:

- Làm sao bác và anh biết cháu đang nằm ở đây?

- Anh ta đã báo cho anh - Kiên đáp.

- Anh ta? - Linh nghi hoặc nhìn anh - Là ai?

- Cường...

Linh nghe thấy Kiên nói ra tên đó thì cũng không nói gì nữa. Lúc này bác Ngân lên tiếng hỏi:

- Thiên Ý khỏe không cháu? Nhà đó có đối xử tốt với nó không?

- Con bé khỏe, bác đừng lo. Mọc được ba răng sữa rồi. Hôm trước cháu mới cân, được tám cân sáu lạng rồi ạ!

- Mười tháng mà có tám cân, hơi nhẹ rồi đó.

- Bác đừng lo, như thế là bình thường mà.

- Ừ, dù sao cũng có cháu ở đó, bác không phải lo vấn đề dinh dưỡng của nó.

- Con bé thông minh lắm, biết tự cầm bình sữa uống rồi đấy ạ!

- Ủ, chắc cũng biết bò rồi nhỉ?

- Vâng, bà nội đang dạy nó tập đứng. Còn giường thì phải có thêm thanh chắn vì sợ nửa đêm con bé dậy bò lung tung rồi rơi xuống đất - Linh cười.

- Bác nhớ con bé quá! Một tay chăm bẵm nó từ nhỏ, giờ nó là con của người ta rồi... - Bác Ngân thở dài.

- Ông bà nội, bố nó, rồi các chú đều rất yêu thương con bé, đó cũng là một điều may mắn mà bác.

- Ủ... Thôi thì hy vọng số nó không khổ như mẹ nó. Chỉ sợ bố nó sau này lấy phải con vợ không ra gì. Cảnh mẹ ghẻ đánh con chồng thì bác còn lạ gì nữa.

- Cháu nghĩ sẽ không có chuyện đó đâu - Linh chột nghĩ tới Đại và lắc đầu - Mà nếu có, thì cháu cũng không cho chuyện đó xảy ra.

~oOo~

Cả ngày hôm nay Đại không thể tập trung làm việc được vì lo lắng cho Linh. Anh không hiểu tại sao anh lại nghĩ quá nhiều về Linh như thế. Anh rất muốn hỏi thăm xem cô có đói không, có mệt nữa không, nhưng Linh lại không có điện thoại. Thế nên vừa giải quyết xong đồng giấy tờ ở nhà hàng là anh ra về ngay. Anh muốn quay lại bệnh viện ngay, hỏi xem cô muốn ăn gì tối nay.

Lời bộc bạch của Minh đêm qua dường như đã bị anh hoàn toàn quên lãng. Lâu rồi anh mới lại tỏ ra lo lắng cho một cô gái như thế. Không phải vì cô là người làm trong nhà anh, không phải vì cô đã luôn lo lắng, chăm sóc cho con gái anh. Anh cũng không biết tại sao mình lại lo cho cô nhiều như vậy. Nhưng càng nhớ tới đôi mắt xa cách và có phần tránh né của cô, anh lại càng muốn được chăm sóc cho Linh.

Khi Đại tới bệnh viện thì Linh đã ngủ. Y tá nói có người bà con xa đã tới cho cô ăn tối, còn nói đến đêm sẽ quay lại chăm sóc cô. Đại hơi ngạc nhiên vì chưa bao giờ nghe Linh kể có người bà con xa nào ở Hà Nội này, nhưng anh cũng không quan tâm quá nhiều chuyện đó. Anh cứ ngồi nhìn cô một hồi lâu, cho tới khi mẹ anh gọi điện hỏi có về ăn tối không thì anh mới chịu đứng dậy. Anh kéo chăn đắp cho cô, đưa tay áp lên trán Linh để đảm bảo là cô đã hết sốt, sau đó mới yên tâm ra về. Đi ra tới cửa, anh lại quay đầu nhìn cô. Trong ánh điện sáng trưng của căn phòng, gương mặt của Linh hơi tái nhợt. Đại ngẩn ra khi trông thấy những đường nét trên gương mặt ấy, từ đôi lông mày rậm rịt, đôi môi khô nẻ đến bờ má cao, gầy, hốc hác. Gương mặt này quen tới nỗi Đại không tự chủ được mà quay lại, tiến tới gần rồi cúi xuống thật sát, chăm chú nhìn. Sau một hồi, trán anh vẫn nhăn lại, dường như không thể nghĩ ra điều gì, anh ghé xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô. Sau đó, Đại mới chịu rời khỏi căn phòng bệnh tĩnh lặng ấy.

Linh vẫn ngủ say sau khi uống thuốc. Nữ y tá vừa rời đi, cửa phòng bệnh lại bật mở, hai người đàn ông bước vào. Một người mặc vest đen lịch lãm, một người chỉ mặc một bộ đồ thể thao màu xanh khỏe khoắn. Người mặc vest đen ở phía sau khẽ nói:

- Bệnh án ghi cô ấy bị viêm phổi cấp, phải nằm theo dõi mấy ngày.

- Được rồi, đi làm thủ tục ra viện cho cô ấy đi. Bằng mọi cách, bắt họ phải đồng ý, tôi sẽ tự mình chăm sóc cô ấy - Người mặc bộ đồ thể thao lạnh lùng cắt ngang lời trợ lý của mình.

- Hiểu rồi, tôi đi làm ngay.

Anh chàng trợ lý đi rồi, Cường tới bên cạnh giường bệnh của Linh, nhìn cô say đắm. Anh đưa tay áp lên má cô, vuốt ve khuôn mặt xanh xao của cô:

- Đồ ngốc này, anh mới đi có mấy ngày mà em đã ra thế này rồi, làm sao sau này anh có thể rời xa em được chứ? Lúc nào cũng tự cho mình là đúng, lúc nào cũng nói có thể làm được mọi chuyện, giờ thì nhìn em đi, cô gái đầy sức sống mà anh từng yêu đâu rồi? Sao em phải hành hạ mình như thế chứ? Em muốn gì anh cũng có thể làm cho em mà, tại sao em lại không tin anh, không nói với anh? Sao lúc nào cũng muốn một mình quyết định vậy hả?

Anh trách cô nhưng giọng điệu lại vô cùng yêu thương, nếu nhân viên của anh hay bà Phượng - mẹ anh ở đây mà nghe được thì sẽ vô cùng ngạc nhiên. Họ chưa bao giờ thấy một người đàn ông dịu dàng đến thế trong Cường.

Cường biết tin Linh vào bệnh viện từ sáng, nhưng cố dằn lòng không chạy tới thăm cô ngay nên đã báo cho bà Ngân và Kiên, nhờ họ tới đây chăm sóc Linh. Sau khi giải quyết xong mọi việc, Cường lập tức cùng trợ lý của mình tới đây. Anh muốn đón cô về nhà chăm sóc.

Mười lăm phút sau, trợ lý của Cường quay lại, nói là đã thu xếp xong mọi chuyện. Cường gật đầu sau đó nhẹ nhàng bế Linh thẳng một mạch xuống xe. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Đêm hôm ấy, khi Kiên tới để trông cô thì bệnh viện báo là cô đã được đưa về nhà. Kiên ngẩn ra một hồi, sau đó nghĩ là gia đình nhà chủ kia đã đưa Linh về. Anh thở dài rồi quay về nhà. Sáng hôm sau, khi Đại đi làm cũng ghé qua thăm Linh, nhưng được thông báo là cô đã được người bà con đón về nhà chăm sóc rồi, khi nào khỏe sẽ về lại. Anh hơi lăn tăn trong lòng một chút, nhưng sau đó nghĩ cũng không còn cách nào khác nên lại tới nhà hàng làm việc như thường.

Khi Linh hé mắt tỉnh dậy thì trời đã sáng hẳn. Ánh nắng mùa đông hắt qua những khung cửa kính làm căn phòng sáng bừng lên. Cô kinh ngạc nhận ra mình đang ở trong một gian phòng lạ lẫm, trên một chiếc giường rộng sang trọng, chăn và gối đều có màu cà phê. Căn phòng có ba bức tường sơn màu xanh nhạt, bức tường thứ tư lại làm hoàn toàn bằng kính. Một chiếc rèm lớn che hết ba phần tư, chỉ để lộ ra một phần tư. Ánh mặt trời theo đó mà lọt được vào tận trong gian phòng, chiếu thẳng lên sàn.

Ở ngay cạnh bức tường bằng kính trong suốt là một chiếc bàn nhỏ hình tròn, bên trên có một bình hoa bằng vải nhỏ, nhìn vô cùng tinh tế. Bên cạnh giỏ hoa còn có một bình cá xinh xắn, bên trong có mấy con cá bé xíu đang tung tăng bơi lội. Cách đó không xa có một giá sách lớn, trên đó có rất nhiều sách.

Nhưng điều khiến Linh kinh ngạc nhất, kinh ngạc tới ngẩn cả người, chính là việc cô thấy trên tường ngay trước mắt mình có treo một bức ảnh lớn. Trong bức ảnh là một cô gái đang đứng cười, ánh mắt tập trung xuống chảo thức ăn bên dưới, có thể nhìn rõ cả hơi nóng bốc lên từ đó. Một tay cô cầm chiếc xẻng đang đảo rau và thịt trong chảo, một tay cầm một lọ gia vị rắc đều lên thức ăn. Điều đáng nhớ nhất của tấm ảnh chính là đôi mắt rạng rỡ và nụ cười của cô gái, dường như mọi vẻ đẹp của bức

ảnh đều được đôi mắt và nụ cười ấy hút hết.

Cô gái trong ảnh chính là Linh.

Cô cứ ngây ngốc mà nhìn bức ảnh đó. Nhìn mình trong ảnh, cô thậm chí còn không đoán được thời gian khi tấm hình này được chụp.

Linh định xuống giường, nhưng sức lực của cô dường như đã bị cơn sốt kia hút đi cạn kiệt. Cả người cô uể oải, không còn một chút sinh khí nào cả. Linh nằm phịch xuống, cố đoán già đoán non xem trong lúc mình ngủ đã có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng, như nghĩ ra được một người, cô thở dài. Giường ngủ màu cà phê, căn phòng có tường bằng kính, nhất là bức ảnh kia đã khiến cô nghĩ tới người đó. Vậy mà cô đã suýt nữa quên đi, chỉ có Cường mới sở hữu một căn phòng thế này.

Cô vừa nghĩ ra anh thì cửa bật mở, Cường bước vào, trên tay là một bát thủy tinh lớn đang bốc khói nghi ngút, mà vừa nhìn màu sắc Linh cũng biết đó là cháo bí ngô, món tủ của Cường.

Cường mặc một bộ đồ thể thao màu đen, trang phục yêu thích của anh trong mùa đông, anh vừa nhìn cô vừa cười:

- Ăn cháo thôi
- Sao em lại ở đây? - Linh hỏi, giọng điệu không chút vui vẻ.
- Tất nhiên là anh bắt cóc em về đây rồi - Cường trả lời không giấu giếm.
- Cho em về lại đó đi - Cô nhú mày.
- Không được. Chừng nào em chưa khỏe hẳn thì đừng nghĩ tới việc rời khỏi đây. Mà kể cả có khỏe thì chưa chắc anh đã cho em đi.
- Em phải về. Em muốn về - Linh lạnh lùng nhắc lại.

Cường đặt bát cháo xuống bàn cạnh giường, nghiêm giọng nói:

- Em cứ rời khỏi căn phòng này một bước thử xem, anh sẽ cho Đại biết mọi bí mật của em.
- Anh... - Linh trợn mắt - Anh không có quyền.
- Anh có quyền. Anh là người yêu của em.
- Ai là người yêu của anh chứ? Chuyện của chúng ta đã kết thúc từ một năm trước rồi - Linh cãi lại.
- Đó là em đơn phương quyết định kết thúc, anh chưa hề nói sẽ kết thúc với em.
- Nhưng còn Như Ý.
- Như Ý... Như Ý... Lúc nào em cũng lấy con bé đó ra làm lá chắn cho mình. Em có thật sự muốn quay về đó vì nó không, hay còn vì một ai khác? - Cường quát lên.

- Em... Anh nói gì vậy? Em đã vì con bé mà làm ra mọi việc như thế này, em không vì nó thì còn vì ai chứ? - Linh hơi bất ngờ trước câu hỏi của Cường, nhưng sau đó vẫn bướng bỉnh cãi lại.

- Em lúc nào cũng tự ý làm mọi việc. Em lo cho nó như thế, sao ngay từ đầu không giữ con bé lại mà nuôi, sao còn mang trả nó cho bố nó làm gì? Anh không thể làm cha nó được sao?

- Anh chẳng hiểu gì hết - Linh thở dài.

- Được rồi, cứ cho là anh chẳng hiểu cái gì đi. Còn bây giờ, anh đã mất cả buổi sáng để nấu cho em bát cháo này, nếu em không ăn hết thì đừng trách anh. Em tự quyết định đi.

- Được, em sẽ ăn - Linh đáp - Nhưng ăn xong rồi anh phải để em về lại đó. Em biến mất như thế, họ sẽ nghi ngờ em.

- Không phải lo chuyện đó. Bây giờ tất cả bọn họ đều cho rằng em đang ở nhà người bà con xa rồi.

- Lần sau anh đừng tự quyết định chuyện của em như thế này nữa.

- Được rồi - Cường dịu giọng. Linh tự xúc cháo ăn còn Cường thì ngồi nhìn cô. Một lúc sau, anh thở dài:

- Em có biết, em như thế này anh đau lòng lắm không?

- Em có sao đâu, chỉ là bị sốt thôi mà - Linh lắc đầu.

- Được rồi, anh còn có chuyện muốn hỏi em.

Linh nhìn Cường lặng thinh. Linh không biết tình cảm của cô dành cho Cường lúc này là thế nào? Cái tình cảm mơ mộng của cô gái mới biết yêu lần đầu dường như đã chết từ lâu rồi nhưng mỗi lần trông thấy anh là cô lại muốn được dựa dẫm vào anh như ngày trước. Cường giờ đây đã khác, không còn dịu dàng như trước, mà thay vào đó là một người đàn ông cương quyết, lạnh lùng và áp đặt. Nhưng cô cũng biết mình không còn là Linh của ngày trước nữa. Cô cũng đã thay đổi rất nhiều. Và có lẽ, thay đổi lớn nhất chính là trái tim của cô. Mặc dù không muốn thừa nhận điều đó, nhưng Linh biết, trái tim của cô đã thay đổi. Thế nên, trước sự quan tâm săn sóc của Cường, cô càng không muốn tiếp nhận, càng muốn chối từ.

- Bây giờ nói thật cho anh biết, trong những ngày anh đi vắng, đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao em lại bị viêm phổi tới nỗi phải nhập viện? - Cường nói.

- Thời tiết lạnh, do em không cẩn thận nên bị thôi mà - Linh giải thích.

- Đến lúc này em còn muốn nói dối anh - Cường cau mày - Vậy những vết trầy xước ở chân và tay em là do đâu?

- Em... Em không cẩn thận nên bị ngã.

- Linh... - Cường nói như quát - Đến lúc này em còn đùa được sao? Hay em nghĩ anh yếu đuối nên không bảo vệ nổi em?

- Thôi, bỏ qua đi... - Linh thở dài.

- Bỏ qua? Không đơn giản thế đâu. Em không nói thì anh cũng có thể đoán được, chỉ là muốn nghe tận miệng em nói ra để chắc chắn hơn mà thôi. Những gì người ta đã gây ra cho em, anh sẽ giúp em trả lại gấp năm, gấp mười lần. Anh nhất định không bỏ qua chuyện này, dù đó là mẹ đẻ của anh đi chăng nữa.

Linh im lặng không nói gì.

- Trừ bà ấy ra, ở cái đất Hà Nội này, chẳng còn ai có lý do để làm chuyện đó cả - Cường hằn học - Còn em nữa, em ngốc lắm. Em tưởng em nhân nhượng thì bà ấy sẽ tha cho em sao? Em tưởng em rời xa anh thì bà ấy sẽ để em yên sao?

- Đó là mẹ đẻ của anh. Dù thế nào thì chính bà ấy cũng sinh ra anh, dành hết tình yêu thương cho anh, nuôi anh lớn khôn, anh không nên có thái độ bất hiếu với mẹ mình được. Hơn nữa, em...

- Chuyện này anh sẽ tự biết cách giải quyết. Ai động tới em thì dù là mẹ đẻ của anh, anh cũng sẽ tuyệt đối không tha thứ - Cường gằn giọng.

- Em không đáng đâu...

Cường nắm lấy tay Linh, định nói tiếp thì cửa bật mở, từ ngoài cửa, một giọng phụ nữ lạnh lùng vang lên:

- Nó nói đúng, nó không xứng đáng để anh phải đối đầu với mẹ anh đâu.

Theo tiếng nói, bà Phượng bước vào. Bà lạnh lùng nhìn Linh đang ở trên giường của con trai mình rồi lại đưa mắt sang Cường. Cường giận dữ nói:

- Mẹ còn dám tới đây sao? Cũng được, đỡ mất công con phải tới tìm mẹ.

- Phải, tao tới để tổng cổ con hồ ly tinh kia ra khỏi nhà của con trai tao - Bà Phượng hằn học - Mà là con đàn bà hư hỏng, đến tận giờ này vẫn còn nghĩ cách bám lấy con trai tao sao?

- Mẹ im đi... - Cường quát lên.

Rồi anh đứng thẳng dậy, đối mặt với mẹ mình. Anh chưa bao giờ tỏ ra giận dữ như thế. Anh giận mẹ anh vì bà công khai lăng nhục người con gái mà anh yêu. Anh giận mình vì bản thân không biết làm gì để Linh có thể tránh khỏi những lời công kích, thóa mạ nặng nề đó.

- Anh còn dám quát mẹ anh? Con kia nó cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì mà anh dám quát tôi? - Bà Phượng gào lên, xông tới đánh lên người Cường.

- Con nói cho mẹ biết, nếu mẹ còn làm bừa thêm một lần nào nữa, con sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ - Cường giữ tay bà lại, đẩy bà ra.

- Sao, mày lại đổ tội lỗi lên đầu mẹ mày đây à? Ôi giờ cao đất dày ơi, tôi có tội tình gì mà ông lại để tôi sinh ra một thằng con bất hiếu thế này? Để nó ra, cho nó ăn, nuôi nó lớn, cho nó nhà cao cửa rộng, để giờ nó vì một đứa con gái mà quay ra quát mắng mẹ nó. Sao số tôi khổ thế này hả trời ơi! - Bà Phượng tru tréo lên, nước mắt cứ thế chảy ra.

- Mẹ thôi đi. Chính cách xử sự thiếu suy nghĩ của mẹ nên bố con mới chán mẹ đây. Nếu mẹ khôn khéo hơn thì ông ấy đâu có bỏ mẹ, đâu có bên vực những người đàn bà khác trong khi mẹ chỉ biết tới đánh ghen, rồi chửi bới - Cường xẵng giọng.

- Mày... mày...

- Nếu mẹ không dung túng, thì liệu cô ta có dám cho người tới bắt cóc Linh hay không? Mẹ đừng tưởng con không có mặt ở Hà Nội thì có thể tùy tiện gây chuyện. Còn Hằng, cô ta là người trực tiếp gây ra chuyện này, con sẽ không tha cho cô ta đâu. Mặc kệ cô ta là con cái nhà ai, động tới người con yêu thì đều phải trả giá.

- Mày được lắm. Được, nếu sau này mày ra đường vì con đàn bà kia, lúc đó cũng đừng chạy tới tìm mẹ mày. Tao coi như không sinh ra đứa con như mày - Bà Phượng khóc tới đỏ cả mặt, phần son nhòe nhoẹt, nhưng nước mắt cũng không làm động lòng nổi đứa con trai của bà.

Sau khi chỉ tay vào mặt con trai chửi mắng, bà Phượng rời khỏi nhà riêng của Cường. Cường lấy lại bình tĩnh rồi mới quay sang Linh. Linh không vì những lời lăng nhục của bà Phượng mà tỏ ra buồn, cô đã nghe quen rồi, nhưng khi nhìn vào đôi mắt buồn bã của Cường, cô lại thấy nao lòng. Hôm nay

Cường đã vì cô mà có thái độ như thế với mẹ đẻ của anh, điều đó càng làm cô thấy mình bội bạc vì đã không thể yêu anh như anh đã yêu cô, thậm chí là yêu cô rất nhiều.

- Anh Cường - Linh khẽ gọi.

- Không cần suy nghĩ. Mẹ anh cả giận nên mới nói như vậy, đừng bận tâm làm gì. Em phải nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe mới được - Cường đỡ cô nằm xuống rồi kéo chăn đắp cho cô.

- Anh Cường... - Linh nắm lấy tay anh, cảm thấy bàn tay ấy hơi run rẩy.

- Ngủ đi... - Cường nắm lấy bàn tay cô thật chặt - Anh phải làm việc nữa. Ngoan, anh sẽ ở đây thôi, không đi đâu cả.

Linh mỉm cười gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Anh đi rồi, Linh mới mở mắt ra và thở dài một hơi.

Tại sao chuyện tình cảm lại khó hiểu đến thế? Dù lúc này Cường có tốt với cô bao nhiêu, thì những yêu đương xưa cũ cũng không thể trở về trong trái tim cô được nữa. Những tổn thương ngày xưa đã nguôi ngoai hẳn, vậy mà cô cũng không thể mở rộng lòng để đón nhận lại tình yêu của anh. Hình ảnh Cường ở trong trái tim cô, dường như đã bị một hình bóng khác thay thế. Con người ấy, mỗi khi nhắm mắt lại là hiện ra rõ mồn một trong đầu cô. Từ nụ cười rất ấm, từ đôi mắt rất sâu, từ những đường nét trên gương mặt, tất cả đều hiện lên rõ ràng. Cô đã từng rất căm ghét con người ấy, nhưng tại sao bây giờ tình cảm lại xoay chuyển như vậy?

Một lần nữa Linh tự hỏi, cô đã yêu người đó thật sao?

CHƯƠNG 24

ANH YÊU EM!

Trong suốt năm ngày tiếp theo, Cường gần như không rời khỏi cô một bước nào. Anh nấu cho cô ăn, làm việc ngay tại phòng ngủ của mình. Đến hôm thứ ba, anh còn lái xe đưa cô đi dạo trong thành phố một vòng. Được Cường chăm sóc mấy ngày, Linh khỏe hẳn ra, sắc mặt cũng hồng hào trở lại.

Đến ngày thứ sáu, Cường phải chạy tới công ty để giải quyết ít việc tồn đọng. Khi anh về tới nhà thì Linh đã ra khỏi giường và đang dọn dẹp nhà cửa. Anh vội vàng bắt cô trở lại phòng, nhưng Linh từ chối, sau đó còn đề nghị anh đưa cô đi siêu thị. Tối nay cô muốn vào bếp, tự tay nấu nướng cho anh ăn.

Ban đầu Cường hơi kinh ngạc, nhưng sau đó anh cũng đồng ý. Đợi cô thay bộ đồ anh mới mua, hai người đi siêu thị, vui vẻ giống hệt như một đôi vợ chồng trẻ mới cưới vậy.

- Anh thích ăn món gì để em làm?

- Được Vua Đầu Bếp tự tay nấu ăn cho, anh còn dám đòi hỏi sao. Em nấu gì anh cũng thích mà - Cường cười.

- Ồ hay... Thì cũng phải nói là thích món gì chứ. Món Tây hay món Ta? - Linh lờm ngợm y như một cô vợ trẻ.

- Em biết mà, anh thích ăn món Việt Nam hơn.

- Chứ không phải tại em nấu đồ Tây dở đó chứ?

- Em mà nấu dở đồ Tây thì hồi ở Cali, anh và em đã không phải chạy đông, chạy tây để trốn mỗi lần có người tới mời em tới làm đầu bếp cho khách sạn của họ - Cường phá lên cười.

- Cũng chỉ là học mót được thôi mà - Linh nhún vai.

- Nói mới nhớ, mấy người ở bên đó rất nhớ em.

Linh nghe Cường nói vậy thì chỉ im lặng, không có ý kiến gì. Nhưng Cường đã nhanh chóng đổi chủ đề:

- Hay ăn lẩu nhé!

- Lẩu? Ừm, cũng hay đó. Mấy bữa nay anh toàn bày ra mấy món tôm với thịt, ăn ngấy tới tận răng

rồi, tự nhiên thêm rau xanh quá! - Linh gật gù.

- Vậy quyết định ăn lẩu nhé! Em thích ăn lẩu gì?

- Lẩu nấm - Linh nói gần như không tốn thời gian suy nghĩ.

- Ủ, thì lẩu nấm - Cường gật đầu đồng ý.

Cả hai về tới nhà, trong khi Linh bắc bếp chuẩn bị nồi lẩu thì Cường cắm hoa. Sau đó anh phụ cô nhặt rau. Hai người làm rất vui vẻ, thỉnh thoảng Cường lại làm trò cười khiến Linh cười không ngừng. Lâu rồi Cường mới lại có cảm giác vui vẻ như thế. Đây chính là điều mà anh vẫn mong mỏi, một không khí ấm cúng của gia đình, vợ nấu bếp, còn chồng lăng xăng phụ giúp ở bên cạnh. Trước đây khi ở Cali, anh và Linh cũng từng vui vẻ như thế, vui vẻ tới nỗi những người phụ việc trong nhà hàng phải ghen tị.

Bàn ăn thịnh soạn được dọn ra, Cường còn khai một chai rượu vang để hai người cùng uống. Rượu vang làm Linh đỏ hồng cả má khiến Cường cũng phải ngây ra.

- À, em định ngày mai trở về nhà bác Phương - Giữa bữa ăn, Linh đột ngột đề nghị.

- Em đã khỏe hẳn đâu? - Cường có một chút không đành lòng.

- Em khỏe lắm rồi - Linh cười - Em phải quay về đó còn chuẩn bị về quê nữa, tuần sau là Tết rồi.

- Bao giờ em rời khỏi đó? - Cường chột hỏi.

- Chắc là hai, ba hôm nữa. Em cũng không thể cứ thế đường đột đi ngay được.

- Ủ...

- Không biết mấy ngày nay tình hình Như Ý thế nào? - Hôm nay anh vừa gặp Đại, nó nói đã tìm người giúp việc mới rồi - Cường kể.

- Thật sao? - Linh kinh ngạc - Người đó là ai? Có làm được việc không?

- Anh không hỏi kỹ, nghe nói là tìm qua trung tâm giới thiệu việc làm. Một người trung tuổi.

- Mấy người tìm qua trung tâm giới thiệu việc làm chẳng mấy ai đáng tin. Em chỉ sợ lại không chăm sóc tốt được cho Như Ý.

- Em không cần lo, nghe Đại nói thì người này cũng thạo việc lắm, chỉ là...

- Là sao? - Linh tò mò khi Cường bỏ lửng câu nói.

- À... - Cường cười - Nó nói hơi nhớ cô đầu bếp cũ...

Linh lặng thinh trước câu nói nửa đùa nửa thật của Cường.

- Em không tin sao?

- Em không quan tâm. Anh ta mà nhớ em mới lạ đó.

- À, ý nó là nó nhớ những bữa cơm em nấu. Chắc ăn ngon quen rồi, giờ người khác nấu dở quá nên không ăn nổi - Cường cười.

- Làm người, cũng không nên quá kén chọn - Linh gấp tiếp thức ăn cho Cường.

- Anh thấy rất ghen tị với nó, ngày nào cũng được em nấu cơm cho ăn...

- Cô bạn gái anh ta đang hẹn hò cũng nấu nướng khá lắm. Nhưng mà em không thích cô gái này lắm, mặc dù cách ăn nói, cư xử làm người ta nghĩ cô ta hiền, nhưng em lại thấy không phải lúc nào cô ta cũng hiền lành, ngoan ngoãn như thế.

- Em ghen đấy à? - Cường chống đũa hỏi vu vơ.

- Em lo cho Như Ý thôi vì dường như bác Nguyệt đã chăm chỉ ta làm con dâu.

- Cũng chưa chắc... - Cường nhún vai.

- Sao không?

- Anh thấy Đại nó đang hẹn hò với một cô gái khác nữa mà. Ở Cô Tô, hai người họ quấn quýt với nhau lắm, đêm nào chẳng tách ra đi riêng. Nghe nói cô gái này viết văn, xinh đẹp và rất lãng mạn.

Linh tỏ vẻ không quan tâm:

- Anh ta hẹn hò với nhiều người lắm, chẳng biết đâu được, cũng chẳng biết anh ta có thật lòng với ai trong số đó không?

- Đại là bạn thân của anh nên anh hiểu tính nó mà. Cũng chẳng hiểu sao đàn bà, con gái thấy thế mà vẫn bám riết lấy nó?

- Anh ta có tiền, lại có tài ăn nói, đàn bà dù yêu bằng mắt hay bằng tai thì cũng không thoát khỏi lưới tình của anh ta. Mong là sau này anh ta cưới được một cô vợ không quá tệ.

- Ủ... - Cường mỉm cười, nhưng sự thay đổi trong thái độ của Linh sau khi nghe anh nói về Đại đã không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của anh.

Quả đúng như lời Cường nói, gia đình ông bà Phương đã rời tung lên ngay sau khi Linh vắng mặt. Bà Nguyệt một lúc phải chăm hai đứa cháu, Lâm đã trở về công ty, ông Phương phải vào bếp nấu ăn cho cả nhà.

Sang ngày thứ ba, Đại buộc phải tới trung tâm giới thiệu việc làm tìm thuê một người giúp việc mới. Sau khi lựa chọn kỹ càng, anh đã chọn được một phụ nữ ngoài năm mươi tuổi. Cũng may, đó là một phụ nữ hiền lành, thật thà, lại có nhiều kinh nghiệm chăm trẻ con nên anh cũng yên tâm phần nào.

Nhưng việc khiến anh đau đầu nhất chính là Như Ý bắt đầu biết lạ người, con bé khóc ngặt nghèo mỗi khi được bà Năm - tên người phụ nữ giúp việc mới - bế. Phải đến tận hai hôm sau nó mới quen dần và thôi không khóc nữa. Đúng lúc ấy thì Linh quay về.

Vừa quay về, cô đã vội xin lỗi ông bà Phương vì đi mà không xin phép trước. Bà Nguyệt thấy cô đã khỏe trở lại thì mừng lắm. Linh lấy lý do đã tới Tết, lại có người thay thế cô làm ở đây rồi nên sáng hôm sau cô sẽ về quê. Mặc dù bà Nguyệt tỏ ra rất tiếc nhưng cũng không có cách nào thay đổi được chuyện này nữa.

Cả ngày hôm ấy, Linh chỉ có mỗi việc là chơi với Như Ý. Bà Nguyệt cũng biết cô gái trẻ này rất lưu luyến cháu nội của bà nên không có ý phản đối. Dù sao thì từ khi Như Ý về nhà này tới nay, Linh mới là người gần gũi và chăm sóc con bé nhiều nhất. Linh lo cho cháu gái bà từng miếng ăn giấc ngủ, không nề hà chuyện gì, thậm chí khi nó ốm, người lo lắng nhất không phải là người trong gia đình bà mà chính là Linh.

Minh đã nghỉ Tết, thấy cô về nhưng không nói gì nhiều, chỉ hỏi thăm cô đã khỏe hẳn chưa rồi sau đó lại nhốt mình trong phòng.

Hơn một giờ sáng, Đại chợt tỉnh giấc, trong phòng khách sạn của Tường Vi. Không hiểu sao tự nhiên trong lòng anh có linh cảm thúc giục phải về nhà ngay. Cơn say của buổi tối chưa tan đi, nhưng

Đại vẫn kiên quyết vùng dậy. Khi anh đang mặc quần áo thì Tường Vi cũng thức giấc, cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh đi đâu vậy?
- Đi về - Đại trả lời cộc lốc.
- Sao không đợi sáng mai rồi hãy về? - Tường Vi phụng phịu hỏi.
- Ủ... ngủ đi, anh về đây.

Đại dứt điện thoại vào túi quần, cúi xuống hôn lên má cô mỉm cười.

- Ngủ ngon, honey.

Tường Vi xụ mặt không nói gì.

Đại lái xe trở về trong tình trạng nửa tỉnh, nửa say, đầu óc mơ màng. Khẽ khàng mở cửa không để phát ra tiếng động nào, anh định đi lên phòng. Đi tới chân cầu thang, anh nhìn về phía cửa phòng Linh. Rồi sực nhớ ra, giờ người ở trong căn phòng đó không phải là cô gái ấy nữa, anh tự cười giễu mình rồi lại nặng nề cất bước.

Mở cửa bước vào phòng của Như Ý, trong ánh đèn ngủ mờ mờ, Đại thấy một người đang nằm trên giường cùng con gái anh. Cứ nghĩ đấy là bà Nguyệt nên Đại không dám bước vào nữa, sợ làm mẹ thức giấc. Nhưng rồi bước chân anh khựng lại.

Người đó là Linh.

Đại cứ đứng như trời trồng, dường như anh bối rối không biết phải làm gì tiếp theo. Không hiểu sao đột nhiên anh lại nhớ tới cái đêm Linh bị sốt và ngủ trong lòng anh. Anh muốn tới hôn con gái mình, nhưng lại sợ làm Linh thức giấc. Anh cũng không muốn đi ra vì rất muốn nhìn Linh thêm một chút nữa.

Bỗng Linh tỉnh dậy, hơi giật mình khi thấy có người đang đứng giữa phòng. Sau khi nhận ra Đại, cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại ở đây?
- À, ừ, anh mới về, vào nhìn Như Ý chút - Đại gãi đầu giải thích.
- Như Ý ngủ rồi, mai anh hãy sang đi - Linh bật dậy.
- Em khỏe hẳn chưa?
- Em khỏe hẳn rồi. Sáng mai em về quê sớm.
- Mai à? Nhanh vậy sao? - Đại lẩm bẩm như tự hỏi.

Dù Linh đang mỉm cười nhưng anh vẫn nhìn thấy trong mắt Linh có một chút buồn. Đại vội quay gót bước đi nhưng khi Linh định khép cửa lại thì anh bất ngờ vươn tay tóm lấy cánh tay Linh, kéo cô ra ngoài bằng một động tác vô cùng dứt khoát.

Khi Linh còn đang bất ngờ, anh đã cúi xuống, phủ lên môi cô một nụ hôn tham lam.

Linh đờ cả người vì hành động táo bạo này. Cô cắn chặt răng, cố đẩy anh ra nhưng hai cánh tay Đại vẫn ôm chặt lấy cô, thậm chí càng lúc càng siết chặt hơn nơi bờ eo mảnh mai đó. Anh kéo cô dán chặt vào người mình, tới nỗi cả hai có thể cảm nhận được nhịp tim của nhau, khiến cô không tài nào giãỵ dựa được. Mùi rượu, mùi thuốc lá và cả mùi của cơ thể đàn ông phủ hết tâm trí Linh. Anh vẫn

đang ngấu nghiến hôn đôi môi cô giống như thưởng thức một món ăn ngon nhất trên đời. Nụ hôn mãnh liệt và cuồng nhiệt tới mức cuối cùng Linh phải đầu hàng cảm xúc, đầu hàng trái tim mình. Dù không quá tự nguyện, nhưng cô vẫn đáp lại anh bằng nửa lý trí còn sót lại, nửa kia đã chìm hẳn vào trong những rạo rực đang bùng nổ nơi trái tim của hai người.

Linh run rẩy nép sát vào người Đại, để mặc anh dắt cô đi qua những cung bậc cảm xúc trong nụ hôn bất tận ấy. Đến tận khi cô khẽ kêu lên vì cảm thấy môi đang bị Đại cắn chặt thì cả hai mới bừng tỉnh. Nhưng đôi tay Đại vẫn ôm chặt lấy cô không buông. Trong hơi thở đầy mùi rượu, anh thì thầm vào tai cô một câu khiến Linh run bắn cả người:

- Anh yêu em mất rồi!

CHƯƠNG 25

VỀ QUÊ

“Anh thấy Đại nó đang hẹn hò với một cô gái khác nữa mà. Ở Cô Tô, hai người họ quần quýt nhau lắm, đêm nào chẳng tách ra đi riêng. Nghe nói cô gái này viết văn, xinh và rất lãng mạn”.

Những lời kể của Cường trong bữa tối hôm trước lại vang lên trong đầu Linh khiến cô tưởng tượng ra cảnh Đại đang ôm ấp một cô gái xa lạ, cũng tay trong tay như thế này ở Cô Tô. Nghĩ tới đây, cô như bừng tỉnh, lập tức đẩy Đại ra. Đại loạng choạng lùi vào tường, cô vội chạy ngay vào trong phòng và khóa trái cửa lại.

Đại bật cười, khẽ nhắm mắt thưởng thức nốt dư âm còn sót lại của nụ hôn. Một nụ hôn không giống những nụ hôn nhạt nhẽo mà anh vẫn thường trải qua. Anh nhìn về phía cánh cửa đã đóng chặt, cười một mình, sau đó dợm bước về phòng.

Đêm ấy, có hai người không thể ngủ được vì chợt nhận ra những rung động từ sâu thẳm trái tim mình.

Sáng hôm sau, Linh dậy sớm để ra bến xe về quê. Cả nhà ông Phương cũng dậy sớm để tiễn cô.

Đại đưa cho cô một cái phong bì, nói là tiền thưởng thêm và tiền bồi dưỡng sức khỏe mấy ngày cô phải nằm viện. Thái độ của anh thờ ơ và bình thản, dường như đêm qua không có gì xảy ra giữa hai người. Trong lòng có chút không vui vì thái độ đó của Đại, Linh cũng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ lí nhí cảm ơn. Cả đêm qua, cô đã thầm mắng bản thân không biết bao nhiêu lần về cách mình hưởng ứng nụ hôn của Đại.

“Phải rồi, nếu anh ta mà có thể nhớ được những gì mình làm sau cơn say thì Như Ý đâu có phải thế này”, Linh thở dài trong lòng.

Chào mọi người lần cuối, Linh rời khỏi ngôi nhà mà cô đã gắn bó gần bốn tháng qua.

Ngồi đợi xe buýt ở bến xe gần đó, Linh lặng lẽ nhìn dòng người xuôi ngược lướt qua. Từng trận gió mang theo đám lá vàng bay lạo xạo dưới lòng đường, bị những chiếc xe chạy ngang cuốn tung lên.

Linh không có nhiều thời gian gắn bó với Hà Nội, nhưng cô rất yêu thích nơi này. Cô thích những con đường nhỏ rợp bóng cây, thích tiếng còi xe inh ỏi, thích băng qua những phố xá đông người nhưng

trong lòng vẫn tìm được sự tĩnh lặng. Cô thích cái cách người Hà Nội ăn, thích cách họ thưởng thức cuộc sống. Đôi khi, chỉ là một bác xe ôm ngồi phì phèo điều thuốc ở hàng trà đá vỉa hè, đôi khi chỉ là bà bán báo với sạp nhỏ đầu hẻm vắng, đôi khi chỉ là quán cà phê cóc với cốc cà phê nhạt nhẽo nhưng hương vị lại rất ám ảnh, chỉ bấy nhiêu đó cũng làm cho cô phải mỉm cười khi lướt qua.

Hà Nội với cô là duyên và cũng là phận. Cuộc sống cơ cực buộc cô phải rời bỏ nó, rồi đam mê và tình yêu lại kéo cô về đây. Dù đôi lúc bản thân cô muốn trốn chạy, nhưng cô biết, cuối cùng cô vẫn về lại nơi này.

Chiếc xe buýt màu vàng dừng lại trước mặt, cửa xe xịch mở. Linh đứng dậy, xách túi định bước lên. Bất chợt, có một bàn tay vươn tới xách lấy hai túi đồ nặng trĩu trên tay cô. Minh mỉm cười khi cô quay lại nhìn anh:

- Để anh giúp em.

Hai người bước lên xe. Thấy Minh không có ý định xuống, Linh ngạc nhiên hỏi:

- Anh không về sao? Bác không cho anh ra ngoài mà?

- Không cho thì không trốn được à? - Minh cười.

- Nhưng...

- Về quê rồi, em có lên lại không?

- Anh nghĩ thế nào? - Linh không muốn nói dối anh.

- Anh nghĩ em sẽ sớm quay lại đây thôi - Minh cười.

- Em cũng không biết được.

- Được rồi, cứ về quê chuẩn bị đi, anh sẽ về quê em một chuyến đây - Minh nói nửa đùa nửa thật.

-Ồ, thật không? - Linh ngạc nhiên.

- Thật đó. Nghe chị Nhật Lệ nói quê em nhiều đồ ăn ngon lắm, anh muốn về đó lâu rồi.

Câu chuyện của hai người cứ thế kéo dài ra mãi. Đến khi xe dừng ở bến, Minh xuống xách đồ cho cô, tiễn cô lên tận xe khách rồi anh mới chịu quay về.

Nhưng Minh đi không lâu, Linh vừa mới ngồi ẩm chỗ thì một người bước lên xe. Cái dáng cao lớn của anh làm cho chiếc xe như bé lại. Anh đảo mắt rất nhanh, dừng lại ở chỗ Linh đang ngồi. Anh nhếch môi cười, túm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy.

- Anh Cường, sao anh lại ở đây? - Linh sững sốt hỏi.

Cường không nói gì, một tay nắm lấy tay cô kéo đi, một tay vơ hết cả mấy thứ đồ cô mang theo.

- Anh Cường? Anh kéo em đi đâu vậy? - Linh cuống quýt hỏi.

- Đê anh đưa em về.

- Em đi xe khách được rồi mà - Linh tỏ vẻ phản đối.

- Từ lúc bước chân ra khỏi ngôi nhà đó, em chính thức là nhân viên của anh. Sếp nói mà nhân viên cứ cãi là sao hả? - Cường quay sang thắt dây an toàn cho cô rồi lái xe ra khỏi bến.

- Hừ, vậy anh đuổi việc em đi, em cảm ơn - Linh khoanh tay quay ra ngoài.

- Tốt, anh sẽ thăng chức cho em. Thư ký nhé? Hay trợ lý giám đốc? - Cường cười đầy xấu xa.

- Không có hứng thú.

- Vậy thì cứ ngoan ngoãn cả đời này nấu ăn cho anh đi - Cường quay sang nhìn cô, dường như anh đang rất vui vẻ.

Rồi sau đó như nhớ ra, anh lại hỏi tiếp:

- Chẳng nào em quay lại Hà Nội?

- Không biết.

- Không biết là sao? Hợp đồng lao động cũng kí rồi, em định trốn việc à? - Cường cau mày tỏ ý không vừa lòng.

- Ra Tết rồi tính đi.

- Được, nếu em không chịu lên làm việc là anh sẽ về bắt em lên đó... Hay là em về chào họ hàng đi, rồi lên đón Tết với anh. Hoặc mình sẽ tranh thủ thời gian nghỉ Tết, đi thăm mọi người ở bên kia một chuyến.

- Không, năm nay em sẽ ở quê - Linh lắc đầu từ chối ngay.

CHƯƠNG 26

EM GÁI CỦA NHẬT LỆ

Một ngày đầu năm mới, không khí Tết dường như vẫn còn đọng lại trên chồi non lộc biếc, đọng lại trong làn gió xuân ấm áp, trong không khí hanh hanh trong lành của vùng quê yên ả. Con sông nhỏ như một dải lụa đào mềm mại, vài cụm lục bình êm trôi xuôi theo dòng nước trong vắt. Lúa xuân như cô gái đẹp nhất ở tuổi đôi mươi, nõn nà, mơn mớn. Những khóm tre già đong đưa nhẹ nhàng trong gió, tóc xanh buông thả bên những ao hồ dọc hai bên đường làng. Mấy đứa trẻ chơi những trò chơi của trẻ con nông thôn mà những đứa bé thành phố sẽ không bao giờ biết đến; những trò chơi nhuộm màu đất, bàng bạc, nâu nâu, nồng nồng, ngai ngái của đất, của cát, của đường làng, của rơm rạ, của cỏ may bám đầy áo quần.

Con đường nhỏ nối liền từ làng chạy lên huyện men theo con sông. Một bên đường là cánh đồng lúa rộng mênh mông, kéo dài thẳng tắp. Một bên đường, ngay cạnh bờ sông là những luống cải đã trở hoa vàng tươi. Mỗi khi có một cơn gió lớn thổi qua, từng đợt cánh hoa vàng bị cuốn theo xuống dòng nước đang lững lờ chảy, khi ấy mặt nước sông sẽ như một tấm lụa xanh lơ được dính thêm những điểm hoa vàng.

Một buổi sáng Chủ nhật giữa mùa xuân, khi người lớn bắt đầu tất bật với công việc đồng áng, trẻ con không phải tới trường nên kéo nhau ra đường nô đùa huyên náo, có một chiếc mô tô màu đen tiến vào trong làng. Tới chỗ đám trẻ con đang nô đùa, chiếc xe đỗ xích lại. Lũ trẻ ngơ ngác đứng nhìn người trên xe từ từ bỏ mũ xuống. Đó là một thanh niên trắng trẻo, đẹp trai, toàn thân mặc bộ đồ đen, gang tay đen, giày thể thao màu ghi, đôi mắt cũng đen và sâu thẳm. Anh chàng lấy từ trong túi ra một mẫu giấy rồi cúi đầu hỏi lũ trẻ con.

Một đứa trẻ mạnh dạn bước ra chỉ đường cho anh chàng. Anh ta mỉm cười sau đó lại nỗ máy đi tiếp.

Một hồi lâu, sau khi đã đi lạc vòng vèo trong ngôi làng nhỏ, hỏi thăm rất nhiều người, cuối cùng anh chàng cũng tới được địa chỉ cần đến. Khi anh ta phóng thẳng xe vào trong sân gạch của một ngôi nhà hai tầng mới xây, một người phụ nữ đang giặt quần áo bên giếng nước đứng dậy nhìn bằng đôi mắt

tò mò. Sau khi chàng trai cất tiếng hỏi, người phụ nữ mới bỏ tay áo đang xắn cao xuống, tất tả mời anh vào nhà.

Chàng thanh niên đó là Minh. Còn người phụ nữ đón tiếp anh chính là thím của Linh.

- Cái Linh nó đưa bạn ra ruộng cải chụp ảnh cưới rồi - Thím Mơ mời Minh lên nhà, rót nước mời anh.

Chén nước chè đặc nóng làm Minh ấm cả người lại sau khi đã đi liên tục suốt một chặng đường xa mà không hề nghỉ ngơi.

- Cháu uống nước đi, để cô gọi Linh về.

- Nếu Linh bận thì cháu sẽ đợi ạ! – Minh điềm tĩnh nói.

- Cháu cứ ngồi chơi đi nhé, cô đang dở tay một chút. Đợi một lát nữa Linh sẽ về ngay.

Minh gật gật đầu. Sau khi uống hết chén nước chè, anh lôi điện thoại ra, tần ngần một chút rồi mở máy, nhắn một tin cho Đại: “Ngày mai em sẽ về. Nói với bố mẹ yên tâm nhé!”. Tin nhắn vừa gửi đi thành công, anh tắt máy rồi nhét lại vào túi.

Minh bước ra ngoài. Khung cảnh tĩnh lặng tới buồn tẻ của vùng quê làm Minh cảm thấy không quen chút nào. Anh bước ra sân, nhìn khoảng vườn nhỏ trước mặt có một cây đào đang nở hoa rực rỡ. Bên trái của khoảng sân là một nhà cấp bốn lợp ngói. Lúc đầu Minh tưởng đó là một căn bếp, nhưng khi anh liếc mắt trông vào, lại thấy có đèn sáng mờ mờ và mùi hương bay ra. Hình như là một nhà thờ!

Minh nghĩ có lẽ bố mẹ Linh cũng được thờ ở trong này nên anh muốn vào thắp cho họ một nén hương. Anh chậm chậm bước vào bên trong, ánh mắt không còn chút ngạo nghễ nào nữa mà thay vào đó là vẻ trầm tư đầy thành kính.

Trong nhà có một tủ thờ rất lớn, trên có bày ba bát hương, phía dưới bày không ít bánh kẹo, hoa quả. Minh rút ra ba cây hương, dùng lửa ở chiếc đèn dầu đang leo lét cháy gần đó đốt hương và cắm vào mỗi bát hương một cây. Sau đó anh đi tới một bàn thờ kê ở bên tay phải. Bàn thờ này có hai bát hương, trên còn có hai di ảnh. Cả hai bức ảnh còn mới, chắc chỉ mới chụp khoảng mười năm về trước. Một bức ảnh là một người đàn ông có ánh nhìn nghiêm nghị, vầng trán cao và đôi mắt sáng. Bức ảnh còn lại chụp một người phụ nữ rất đẹp, ánh nhìn hiền hậu và nụ cười ấm áp, Linh rất giống người này. Minh đoán đây chính là bố mẹ của Linh. Anh cũng châm hương, cắm vào bát hương, sau đó còn thành kính vái ba vái.

Bên trái của điện thờ còn có một bàn thờ nữa. Sau khi thắp hương cho bố mẹ của Linh xong thì anh dợm bước đi sang bên bàn thờ nhỏ đó. Nhưng vừa nhìn vào di ảnh đặt ở bàn thờ này, Minh đã sửng người lại.

Khoảng khắc này, chân anh như đã bị chôn chặt tại chỗ, ánh mắt không tài nào rời khỏi khung hình của người con gái trẻ kia được. Khuôn mặt này, nụ cười này, ánh mắt này, tất cả đều vô cùng quen thuộc với anh.

Cô gái trong di ảnh đó chính là Nhật Lệ!

Đầu óc Minh trống rỗng hoàn toàn, anh thậm chí không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa? Ngay cả khi tiếng Linh vang lên ở ngoài sân anh cũng không nghe thấy, tiếng bước chân dồn dập của

cô tiến lại đây anh cũng không nghe thấy. Chỉ đến tận lúc Linh chạm khẽ vào cánh tay anh, gọi bằng giọng kinh ngạc, anh mới quay lại.

- Linh, kia có phải là chị Nhật Lệ không? - Minh quay lại nhìn cô, đó là câu hỏi duy nhất anh có thể cất lên.

Bởi anh không dám tin đó là Nhật Lệ.

Linh bối rối nhìn Minh, cô cũng không biết phải thừa nhận như thế nào nữa.

- Linh, em là gì với chị Nhật Lệ? - Minh không chờ đợi câu trả lời của cô, sự im lặng của Linh đã nói lên tất cả rồi.

- Anh Minh, anh thấp hương cho chị ấy đi đã rồi đi với em - Cuối cùng, Linh thở dài đề nghị.

- Ừm... - Minh gật đầu, tiến lại gần. Anh đốt hương nhưng mắt vẫn không thể rời khỏi đôi mắt biết cười của Nhật Lệ trong khung ảnh.

Sau khi Minh làm xong tất cả, Linh lặng lẽ dẫn anh ra ngoài.

Cô đi trước, anh theo sau, cứ thế bước ra ngõ, đi vòng vèo trên đường làng. Minh không biết cô định dẫn anh đi đâu, nhưng anh cũng không hỏi, cứ thế yên lặng bước theo. Hai người đi một hồi lâu thì trước mắt là cánh đồng, con sông yên ả nằm kế bên. Cuối cùng, không nhận được, Minh lên tiếng:

- Chúng ta đi đâu?

- Anh cứ đi theo em, đừng hỏi gì cả - Linh lắc đầu từ chối câu trả lời, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi men theo đường bờ ruộng thêm gần mười phút nữa thì trước mắt Minh hiện lên khung cảnh của một cánh đồng hoa cải vàng rực rỡ, đẹp mê hồn. Trong ruộng cải lúc này có vài người đang đứng, nổi bật là một bộ váy cưới trắng tinh, cô dâu cười rạng rỡ trong nắng ấm, chú rể rất điển trai bẽn lẽn cười. Linh vẫy tay chào họ, sau đó tiếp tục dẫn anh ra một góc khác. Sau cùng, cô dừng lại và ngồi xuống vệ cỏ, ngay dưới những gốc hoa cải, hướng nhìn ra con sông trước mặt. Minh cũng ngồi xuống cạnh cô. Mùi cải hăng hăng xộc vào mũi làm Minh có cảm giác thê lương lạ.

Linh thấy anh ngồi xuống thì ngoảnh mặt, vươn tay chỉ sang bên kia bờ sông nói:

- Chị ấy nằm ở bên kia.

- Em nói Nhật Lệ sao? - Minh hỏi lại, cũng nhìn về phía đó. Chỉ thấy bên đó là bờ bãi xanh um một màu của cỏ, khó mà nhìn ra những ngôi mộ nằm ở phía sau đám cỏ cao đó.

- Phải, Nhật Lệ, chị gái của em - Linh gật đầu.

- Chị Nhật Lệ là chị gái của em? - Minh hỏi lại.

- Ừ...

- Tại sao? - Minh khẽ thì thào như tự hỏi, giờ phút này, trong lòng anh có muôn vàn điều muốn hỏi, nhưng tất cả đều nằm trong một chữ “tại sao” này.

- Gần một năm rồi. Chính xác là mười tháng hai mươi hai ngày. Đó cũng là tuổi của Như Ý - Linh kể tới đây thì giọng đã nghẹn ngào, dường như đó là một kỉ niệm vô cùng đau đớn với cô.

- Ra là vậy...Đó là lý do tại sao em cố tình vào làm trong nhà anh, phải không? Em lo Như Ý sẽ không được chăm sóc kỹ hoặc không được đối xử tốt ở nhà anh, đúng không? - Minh quay sang nhìn

cô, thấy nước mắt cô rơi ra, nhưng anh lại không đủ dũng cảm để lau đi cho cô.

Linh gạt đầu.

- Nhưng anh Đại yêu chị Lệ mà, tại sao chị ấy lại bỏ đi, tại sao phải lặng lẽ sinh con rồi lặng lẽ chết đi như thế? - Minh bần thần hỏi.

- Chẳng phải anh cũng nói, anh ấy chỉ có thể làm một người cha tốt, không thể làm một người chồng tốt đó sao? - Linh lau nước mắt, nhìn ra dòng nước trước mặt - Chị Lệ là người sống tình cảm, chị ấy sẽ khó lòng chấp nhận cách sống của anh trai anh được. Có lẽ chị ấy sợ, một ngày nào đó, chị ấy sẽ bị anh ấy bỏ rơi để chạy theo người đàn bà khác, giống như... giống như bố em khi trước.

- Không phải bố em...?

- Khi nhà em còn ở Hà Nội, khi cuộc sống thừa thãi và giàu sang, ông ấy đã bỏ ba mẹ con em tới với một người đàn bà khác. Rồi khi ông ấy sa cơ, người đàn bà đó bỏ ông ấy, và ông ấy quay về với gia đình. Sự phản bội đó làm mẹ em vô cùng đau khổ, chị Nhật Lệ cũng bị ám ảnh rất nhiều. Nên chị ấy sợ...

- Làm sao chị ấy mất? Vì sinh bé Như Ý sao?

- Chị ấy bị tai nạn - Linh buồn bã kể, đôi mắt lại bắt đầu long lanh những giọt nước - Người ta đưa chị ấy vào bệnh viện, bác sĩ nói rằng chỉ có thể giữ được mẹ hoặc con. Chị ấy chọn sinh đứa bé ra. Khi ấy em đang ở nước ngoài. Chỉ có anh Kiên và bác Ngân ở đó. Chị ấy không trấn trối được gì, ngoài việc nói đưa đứa bé về cho cha nó. Thậm chí cha đứa nhỏ là ai chị ấy cũng không kịp nói.

- Vậy làm sao mà em...?

- Khi em nhận được tin báo và về nước, anh Kiên có giao cho em tất cả đồ đạc tư trang mà chị ấy dùng khi còn ở với mẹ con anh ấy trong thời gian mang thai Như Ý. Trong cuốn sổ tay của chị ấy có ghi số điện thoại nhà riêng của anh, ngoài ra không còn gì cả. Thế nên em đã tìm hiểu và mạo hiểm đánh cược. Nếu như Như Ý đúng là con của một trong ba anh thì coi như em đã làm xong lời dặn dò của chị Lệ. Còn nếu như không phải, em sẽ lại mang nó đi trong trường hợp gia đình anh không chấp nhận nó. Trước khi anh Đại đặt tên con bé là Như Ý, thì em gọi con bé là Thiên Ý.

- Vậy tại sao em không nói cho anh trai anh biết mẹ của Như Ý là ai? - Minh lắc đầu thở dài - Em định một mình ôm bí mật này cả đời sao?

- Em đã nghĩ rằng, nếu anh ấy tha thiết muốn tìm mẹ của Như Ý thì có thể em sẽ nói ra. Nhưng anh ấy thậm chí còn không coi trọng điều đó, anh ấy không cần quan tâm mẹ đứa bé là ai, nên em cũng không muốn nói - Linh bậm môi, lắc đầu.

- Sau vẻ xấu xí, quê mùa, cũ kỹ, không ngờ em lại là một con thiên nga đẹp và đầy kiêu hãnh - Minh cười - Anh được một đầu bếp đại tài phục vụ miễn phí mấy tháng liền, thế mà lại không nhận ra. Chị Nhật Lệ lúc nào cũng khen ngợi và tự hào vì có một cô em gái xinh đẹp và giỏi giang như em.

- Với em, chị ấy vừa là chị, lại vừa là mẹ. Khi bố mẹ em qua đời, em mới chỉ mười tuổi. Chính chị ấy đã tự bỏ học, lên thành phố kiếm việc và nuôi em. Khi em vào cấp ba, chị ấy đón em lên Hà Nội để hai chị em được ở cùng nhau. Khi ấy chị ấy là một đầu bếp của một nhà hàng nhỏ, và em bắt đầu học nấu ăn với chị ấy ở đây. Trước đây, bố em là một đầu bếp, và chúng em có tình yêu đặc biệt

với nghề đầu bếp. Năm em học lớp mười một, cuộc thi Master Chef được tổ chức ở Việt Nam. Chị ấy khuyên em dự thi. Chị ấy muốn em đi học một cách bài bản, chỉ có như vậy hai chị em mới có thể đòi lại những gì mà người ta đã lừa lấy đi của bố em, đẩy gia đình em vào cảnh sa cơ lỡ vận. Dưới sự trợ giúp của chị ấy, em đoạt được danh hiệu Vua Đầu Bếp, nhận được học bổng đi Mỹ. Em cứ nghĩ rằng, sau khi về nước, em và chị ấy sẽ có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc, không ngờ... Được rồi, giờ tới lượt anh đó. Nói đi, anh về đây làm gì vậy? Em cứ nghĩ là anh nói đùa? - Linh quay sang nhìn Minh.

- Anh nhớ em - Minh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, đáp ngay.

Linh sững lại một chút, sau đó bối rối quay đi, cười gượng gạo:

- Lý do bất ngờ đây.

- Em không tin sao? - Minh thất vọng hỏi lại.

- À...

- Anh chỉ về để được nhìn thấy em thôi. Sáng mai anh sẽ lại về Hà Nội. Anh sợ nếu như lần này anh không tới gặp em, chẳng biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại nữa - Minh thần thờ nói, anh ngẩng đầu nhìn ra phía dòng sông. Dòng nước trong vắt khiến lòng anh càng thêm mênh mang.

- Anh Minh, đã có chuyện gì vậy? - Linh nhìn vào mắt anh, nghiêm túc hỏi. Đường như cô cảm nhận được chuyện gì đó không ổn đang xảy ra với Minh.

- Không có gì... - Minh vỗ nhẹ lên đầu cô cười băng quơ - Dọa chơi em thôi. Ra Tết anh phải đi thực tập nên bận rộn mà, đâu có thời gian chạy về đây tìm gặp em chứ. Mà em thì nhất định là không bao giờ tự chạy đi tìm anh rồi, đúng không?

- Thật là không có chuyện gì chứ?

- Ừm, quê em đẹp thật đó, đúng như chị Lệ nói. Nhưng mà vẫn không biết có gì ngon như chị ấy kể không?

- Từ đầu em đã nói không rồi mà... À, cũng có một món, món này dù là nhà hàng năm sao của anh Đại cũng tìm không ra đâu... - Linh cười bí hiểm.

- Món gì? Có món gì mà ở đó không có chứ? - Minh tò mò - Dù em muốn ăn tổ yến, bào ngư, tay gấu, sụn vi cá mập thì ở đó cũng có thể phục vụ cho em.

- Ruốc cá voi, có không? - Linh nháy mắt tinh nghịch hỏi.

- Hả? Sông này nuôi được cá voi luôn hả? - Minh trêu lại.

- Tất nhiên là cá voi ngoài biển rồi. Nhưng có thể đông lạnh rồi mang về mà. Món này đặc biệt lắm, chỉ có ở quê em mới có thôi.

- Không phải chứ?

- Không tin thì trưa nay em sẽ cho anh ăn.

Dưới ánh nắng mùa xuân ấm áp, giữa biển hoa vàng tươi, giữa nhàn nhạt hương hoa và vị cay cay của ngồng cải, Linh cười vô cùng rạng rỡ, màu hoa vàng tươi bỗng nhạt nhòa hẳn đi trong mắt anh. Giờ phút này, Minh nhìn theo dáng cô cảm giác như đang ngắm một nàng công chúa vừa bước ra từ trong câu chuyện cổ tích cũ kỹ. Nụ cười ấy ấm hơn cả nắng mặt trời, làm lòng anh đột nhiên thoáng thót, muốn lưu giữ thật kỹ nó vào trong kí ức của mình.

Nụ cười ấy, cả đời này anh sẽ chẳng thể quên.

CHƯƠNG 27

HỘI LÀNG

Khi cả hai về tới nhà, thím Mơ vẫn còn đang lúi húi ở ngoài sân giếng. Linh cất tiếng nói:

- Chú ăn cơm luôn bên nhà thờ họ à thím?
- Ủ. Mọi người tập trung ăn rồi chuyển đồ ra sân bãi luôn. Các cháu cũng sang đây ăn luôn đi.
- Thôi ạ, cháu ở nhà nấu cơm thôi. Các em đâu ạ?
- Hai đứa nó đang ở trên nhà chơi, cháu gọi xem - Thím Mơ cười.
- À, thím này... - Linh cười rồi đi lại gần hỏi - Ruốc lúc sáng thím mua đã làm gì chưa ạ?
- Ruốc hả? Chưa, vẫn để trong nồi ở trong bếp ấy cháu. Thím bận quá nên từ sáng đến giờ mới lọc được một lần, vẫn chưa nấu cho...ừ... ừ... - Thím Mơ vừa định nói thì đã bị Linh giơ tay bịt miệng lại.

Rồi sau đó cô nháy mắt với thím của mình, khẽ cười và đứng dậy:

- Thế để cháu làm cho. Thím có ăn cơm ở nhà không hay cũng sang kia luôn ạ?
- Ủ, thím với thằng Nghĩa sang đó ăn luôn - Thím Mơ như hiểu ra ý của cô cháu gái thì cười xòa -
Mấy đứa ở nhà nấu cơm cũng được, hay lên chợ mua thêm cái gì đi.
- Thôi, thế là được rồi thím ạ! Thím cứ đi đi.

Linh nói rồi quay lại cười với Minh như không có chuyện gì xảy ra, sau đó cô cất cao giọng gọi hai cô em họ xuống. Ngay sau đó, hai cô bé trạc mười ba, mười bốn tuổi chạy xuống, thấy Minh thì cả hai tò mò nhìn mãi. Linh chỉ vào hai cô bé nói với Minh:

- Đây là Nga, đây là Ngọc, em họ em. Một đứa học lớp bảy, một đứa học lớp tám. Còn giới thiệu với hai đứa, đây là anh Minh bạn chị, mới ở Hà Nội về.

Không đợi Minh nói gì, Linh lại tiếp:

- Nga dẫn anh Minh ra cây khế ở cuối vườn, anh ấy cao, bảo anh ấy hái cho chị mấy trái khế to vào nhé! Còn Ngọc, ra vườn hái rau sống cho chị. Nhỏ xà lách, rau mùi, rau răm, đào ít gừng nữa...
- Vâng - Cả hai đứa đều đồng thanh dạ ran.

Sau đó cô em tên Ngọc chạy ngay vào trong bếp cầm ra một cái rổ tre và đi ra vườn trồng rau

sống đằng trước. Còn cô chị là Nga thì sau một chút bối rối với anh bạn cao lớn đẹp trai của chị họ mình thì cũng không nói không rằng đi ngay về phía vườn sau.

Minh quay lại nhìn theo cô bé, rồi lại nhìn Linh đầy khó hiểu. Linh cười như nắc nẻ:

- Con gái mười bốn tuổi là cũng biết e thẹn rồi, có gì mà anh phải kinh ngạc? Đi đi, nhớ hái nhiều vào đây.

Minh khẽ “ừ” sau đó cũng đi về hướng mà cô bé Nga vừa đi. Linh vào trong bếp, mang theo một cái nồi đầy vung kín mít và một miếng vải xô đi ra sân giếng. Vừa mở vung ra, cô đã vội nhăn mũi vì một mùi tanh vô cùng kinh khủng. Thím Mơ thấy vậy thì hỏi:

- Cháu định làm cái này đãi bạn đấy à?

- Vâng - Linh gật đầu.

- Hay thôi, sợ thằng bé đó không ăn được đâu - Thím Mơ ái ngại.

- Không sao đâu ạ! Lúc nãy thím mà nói ra hết câu thì anh ta mới không dám ăn thật - Linh bật cười.

- Thì thím cũng tính mua về nấu cho lợn thật mà. Dạo này đang rẻ...

Linh bắt đầu buộc tấm vải xô lên trên miệng một cái thùng nhựa nhỏ, sau đó cô đổ cái chất màu nâu đen sền sệt như bùn và tanh tanh lên mặt tấm vải, bắt đầu lọc lại cho sạch.

Một lúc sau, khi cô đã làm xong xuôi công việc thì mới thấy Minh và Nga về. Trên tay Nga là một rổ lớn những quả khế chua xanh, mặt cô bé thì ngệt ra. Cô bé không nghĩ là anh cao lớn đẹp trai này lại nghe lời chị mình tới nỗi hái rất nhiều khế như vậy.

- Thế này đủ chưa? - Minh chỉ vào rổ khế hỏi.

Linh phì cười khi thấy cả rổ khế to đùng đặt ở giữa sân.

- À, đủ rồi, món ruốc này cần nhất là khế chua đó - Linh gật đầu.

- Đâu, cho anh xem nào? - Minh tiến vào, định mở vung nồi ra xem.

- Không được, em đã xay nhuyễn hết ra rồi, có gì mà xem. Với lại thịt cá voi rất tanh, chưa nấu lên thì rất khó ngửi - Linh đang bóc hành cũng vội vàng quay sang cản anh lại.

- Ừ... - Minh gật đầu, cũng không ý kiến gì thêm.

Trong lúc hai cô bé Nga và Ngọc ngồi nhặt rau sống thì Linh thái khế, đập hành, gừng và thái ớt cho vào trong nồi ruốc. Minh lững thững ở trong sân, hết nhìn trời lại nhìn đất, nhìn cây, cảm giác chân tay quá mức thừa thãi.

Một lát sau, Linh từ trong bếp bước ra, cười nói với anh:

- Anh về cũng thật đúng lúc đó chứ.

- Xong rồi hả? - Minh ngạc nhiên.

- Chưa - Linh lắc đầu - Còn đun lâu lắm.

- Mùi vị có vẻ không được khoái khẩu lắm - Minh hít hít vài hơi, nhận xét.

- Lúc ăn hãy nói.

- Mà khi nãy em nói về đúng lúc là sao?

- À, thì đúng lúc làng em tổ chức hội làng.

- Hội làng à? Có gì hay không?

- Có. Hội làng em cứ hai năm tổ chức một lần, chính là một cuộc thi về ẩm thực.

- Ồ...

- Làng em trước kia có rất nhiều đầu bếp có tiếng, từng phục vụ trong nhiều triều đại vua chúa.

Bản thân ông nội em cũng là một đầu bếp rất nổi tiếng thời Pháp thuộc ở Hà Nội - Linh giải thích - Hội làng không biết có từ bao giờ, nhưng nó là truyền thống rồi.

- Em là đầu bếp nổi tiếng thế, còn ai độ nổi nữa.

- Anh nhầm rồi. So với các bậc tiền bối trong làng, tay nghề của em còn non nớt lắm - Linh lắc đầu - Anh biết quê em nổi tiếng nhất là gì không?

- Là gì?

- Muối dưa.

- Muối dưa? - Minh trở mắt ngạc nhiên.

- Ừ...mùa hè dưa cà, mùa thu đông muối cải, xuân về muối dưa hành. Mỗi mùa mỗi món, ba thứ dưa này chính là ba thứ dưa phổ biến nhất nhưng cũng lâu đời nhất.

- Nhưng sao anh có thấy nổi tiếng đâu?

- Vì nghề truyền đời không phải để buôn bán, mà chủ yếu để thưởng thức thôi. Khắp các chợ trong huyện đều có người của làng em tới bán dưa muối, cà muối, không một nơi nào có thể cạnh tranh được. Nhưng cho tới nay thì cũng mai một lắm rồi. Làng có nhiều người đi thoát ly, làm những nghề nghiệp khác. Công thức muối dưa tiêu chuẩn vẫn còn, nhưng càng có ít người theo đuổi công việc này. Hay nói cách khác, người ta không còn mặn mà lắm với nghề kinh doanh theo thời vụ lãi ít này, nhất là khi không còn cạnh tranh nổi với những mặt hàng dưa muối công nghiệp - Linh thở dài một hơi.

- Thế hội làng em là hội thi muối dưa à?

- Nhiều lắm, thi gói bánh chưng, dưa hành, gói giò và nấu chè bí đỏ.

- Sao qua Tết rồi còn gói bánh chưng? - Minh cau mày hỏi.

- Lễ hội để đón Tết Nguyên Tiêu mà. - Linh cười.

- Ra vậy. Thế là anh về đúng dịp có hội này hả? Chiều nay à?

- Ừm... Chiều nay bắt đầu. Sau khi gói bánh chưng và giò xong thì sẽ đem luộc. Đêm nay là đêm mọi người tụ tập bên nồi bánh chưng, ăn giò với xôi gấc. Ngày mai sẽ có hội thi cờ tướng, đánh cờ người và cuối cùng là chầm chung khảo.

- Ồ, hay. Vậy chiều nay dẫn anh đi xem. Anh chưa bao giờ xem lễ hội gì, ngoài lễ hội chọi trâu ở Hải Phòng - Minh hứng thú gật đầu.

- Được thôi, hy vọng không làm anh chán là được.

Nói xong, Linh lại quay vào trong bếp với món ruốc cá voi của mình.

CHƯƠNG 28

CAO LƯƠNG MỸ VỊ CHÍNH LÀ ĐÂY!

Bữa trưa nhanh chóng được dọn ra. Minh nhìn xuống mâm cơm thấy có hai bát gì như bột đồ au, một bát sắn nước bốc khói nghi ngút, một bát thì khô cong. Một đĩa rau sống để bên cạnh. Còn có một đĩa bánh chưng và giò có sẵn trong tủ lạnh nữa. Linh cười chỉ vào bát sắn nước và nói:

- Đây là ruốc cá voi sốt cà chua, khế xanh và ớt, ăn kèm rau sống.

Rồi cô chỉ tiếp sang bát khô:

- Đây là ruốc rang. Cái này không ăn hết có thể cho vào lọ để ăn dần, giống như ruốc thịt hay muối vùng đây. Anh ăn thử đi, xem thế nào. Nếu ngon thì em cho vào lọ để anh mang về Hà Nội ăn.

Linh lừ mắt về phía hai cô em đang khúc khích cười rồi đơm cho Minh một bát cơm đầy giục anh.

- Ừ... - Minh cầm lấy bát cơm, chống chống đũa, cũng chưa biết phải ăn như thế nào hai món quái lạ này.

Dù sao thì so với lúc ở trên bếp, mùi vị của hai món đúng là không tệ. Anh dùng đũa gấp một chút ruốc rang, cho lên miệng ăn thử, chỉ thấy một cảm giác mềm mại, vừa cho vào đường như đang tan dần ra trên đầu lưỡi. Anh khẽ nhún vai rồi lại gấp tiếp một chút nữa cho lên miệng. Hai cô em họ của Linh vừa nhìn anh đầy kỳ quái vừa cố nhịn cười.

- Anh cứ ăn vã thế sẽ bị khát nước mà chết đấy - Linh nhắc, rồi dùng thìa con xúc một chút rắc lên bát cơm của anh. Bát cơm trắng lập tức bị phủ một lớp đỏ như bột gạch.

Minh cười rồi bắt đầu và cơm. Cảm giác lạ miệng làm anh ăn như sói đói, càng ăn càng cảm thấy ngon, chẳng mấy chốc đã hết veo một bát.

- Ngon chứ? - Linh vừa đơm bát cơm thứ hai vừa hỏi.

- Ừ...

- Ăn thử món sốt đi, chan vào bát rồi ăn kèm rau sống... Hai đứa kia, ăn đi, nhìn cái gì.

Minh ăn tiếp bát thứ hai với món ruốc sốt cà chua. Lần này ăn còn bị kinh ngạc hơn vì không ngờ chỉ với mấy chất liệu đơn giản thế kia mà lại có thể làm thành một món ngon như thế. Vừa có vị chua gắt của khế, vị cay của ớt, có vị dịu ngọt ngậy bùi của ruốc, lại có mùi thơm của gừng và rau răm.

Cao lương mỹ vị chính là đây!

Dù đã ăn không ít món ăn Ta, Tây, nhưng không có món nào khiến Minh thật sự thích thú và rung động như món ăn lạ này. Nó ngon như vậy, tại sao lại không hề nổi tiếng? Nếu nó có trong thực đơn của nhà hàng Phương Đông, chắc chắn nhiều người cũng sẽ phát điên vì nó như anh thôi.

Điều khiến anh thấy kỳ lạ nhất là hai cô em của Linh lại không hề động đũa tới món này một chút nào, trong mắt còn có sự ngán ngẩm, dường như đã ăn món này quá nhiều tới mức bây giờ nhìn cũng đủ chán rồi.

Nơi này có thể ăn uống xa xỉ như vậy sao? Vậy mà Linh và Nhật Lệ luôn miệng nói là quê nghèo? Minh thầm tự nhủ.

Bữa trưa hôm ấy, một mình Minh ăn hết năm bát cơm rưới nước ruốc sốt cà chua, vét sạch sẽ bát nước sốt cũng như đĩa rau sống ở trên mâm khiến Linh, vốn vẫn chăm lo từng bữa cơm cho anh khi ở Hà Nội cũng phải kinh ngạc.

Anh chàng này có sức ăn đáng sợ thật!

Nghỉ trưa một lúc, đầu giờ chiều, Linh dẫn Minh đi bộ về phía sân bãi tổ chức hội làng. Lúc này tiếng trống hội đã bắt đầu dồn dập như gọi mọi người hãy nhanh nhanh chân mà tới. Linh cũng không vội vã mà vẫn chậm chậm đi như tản bộ. Hai bên đường đã cắm đầy những cây cờ lớn.

- Này... - Minh gọi.

- Sao anh?

- Nói thật đi? Món hời trưa anh ăn là món gì vậy? Nó ngon như thế, tại sao anh chưa bao giờ nghe thấy?

Linh nhìn anh cười:

- Đồ ngốc. Bộ anh từng nghe người ta xẻ thịt cá voi làm ruốc rồi sao?

- Vậy rốt cục nó là món gì? - Minh ngẩn ra hỏi lại.

- Ruốc - Linh hờ hững đáp.

- Ruốc gì mới được chứ? Cá mập, cá sấu hay ngựa vằn, tê giác?

- Ruốc. Tên con ấy là con ruốc.

- Hả? Thật hả?

- Ừm... Ở biển cũng có một con gọi là con ruốc, nhưng khác con ruốc này. Những thứ màu đỏ nhìn như bột xay ấy chính là con ruốc. Nó rất nhỏ, nhỏ tới mức khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, thường sống ở vùng cửa sông nước lợ, xuất hiện vào mùa đông - Linh giải thích - Vì nó quá nhỏ nên trong quá trình vớt lên sẽ lẫn rất nhiều bùn đất phù sa và rác, nên thường một cân ruốc, khi lọc sạch chỉ còn tầm năm đến sáu lạng mà thôi.

Linh nhìn sang, thấy Minh không nói gì, dường như đang cố gắng tiêu hóa những gì cô vừa nói thì lại cười tiếp:

- Khi chưa chế biến, mùi của nó rất tanh. Chính nhờ có khế, gừng, ớt mà mùi tanh bị át đi. Còn ruốc rang, là do em đun kỹ qua nhiều lần, lại cho gừng và lá chanh, rang khô kiệt nước nên mới khử được hết vị tanh.

- Nghe giống con rươi nhỉ? - Minh chột nói.

Linh cười hỏi:

- Anh thấy con rươi bao giờ chưa?

- Trước đây nghe anh Đại nói về nó nên tò mò, sau khi nhìn thấy thì sợ quá nên nhớ mãi, tới giờ cũng không dám ăn - Minh gãi gãi đầu.

- Thực ra, cùng xuất hiện ở vùng nước lợ, cùng xuất hiện vào những thời điểm đặc biệt, nhưng rươi và ruốc khác nhau một trời một vực. Rươi là món ăn được coi là quý, hiếm, lại rất được ưa chuộng với những người yêu món ăn Việt. Còn món ruốc này, anh có biết nó có một tên khác nữa là gì không?

- Là gì vậy?

- Món ăn của người nghèo - Linh cười và chột bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm cũ.

- Thật sao?

- Ừ, vì nó tanh tươi, cũng chẳng quá bổ béo. Cả tuổi thơ của em ở vùng quê này đều gắn bó với món ấy. Mẹ thường dỗ dành em là ruốc cá voi. Ăn nhiều tới nỗi phát ngán, cứ ngửi thấy mùi là đã không muốn ăn cơm rồi. Vậy mà đến khi xa quê thì chỉ thèm nó, chỉ nhớ nó, cũng chẳng có mà ăn. Đi rồi mới biết, nó đã trở thành một phần kỉ niệm vô cùng đáng quý trong lòng mình. Ở quê em bây giờ, có ruốc người ta cũng chẳng thèm ăn, khá giả rồi mà, còn mấy ai nhớ tới món ăn ngọt miệng mà đắng lòng này đâu.

- Anh thấy nó rất ngon - Minh nói một câu như an ủi.

- Tất nhiên là ngon rồi - Linh nhướn miệng cười - Nếu không ngon sao em dám mời anh ăn. Hi hi, sắp tới sân bãi rồi, đi nhanh lên anh.

Linh nói rồi sau đó rảo bước nhanh hơn. Minh đi theo, ngắm cô từ phía sau. Nghe những lời kể đầy chua xót của cô, bây giờ anh cũng cảm thấy cô nói đúng.

Quả đúng là một món ăn ngọt miệng đắng lòng.

CHƯƠNG 29

CHẠY TRỐN

Màn đêm đã buông xuống.

Đêm xuân lạnh lạnh, sương đã giăng khắp miền quê. Trống hội đã ngừng để mọi người chìm vào giấc ngủ. Sân bãi ban ngày đông vui là thế, giờ cũng chỉ còn lác đác ít người. Tiếng trò chuyện về năm mới, mùa màng mới của những người đàn ông lớn tuổi, tiếng cười rúc rích của nam nữ thanh niên trong làng, tiếng củi lửa cháy lép lép, tiếng thờ phập phồng của thời gian.

Minh ngồi trước nồi bánh chưng lớn, mắt nhìn chòng chọc vào củi lửa cháy rùng rục phía dưới, khẽ cười. Hôm nay là lần đầu tiên anh được chứng kiến cảnh gói bánh chưng, lần đầu tiên được ngồi trông một nồi bánh chưng thật sự, và cũng là lần đầu tiên anh biết thế nào là gói bánh. Chiếc bánh đầu tiên mà Minh gói được nhìn vô cùng thảm hại, nếu không nói là không hề giống một cái bánh chưng chút nào. Không những nó xiêu vẹo, không hề vuông vắn mà còn ọp ẹp, như Linh nói, là thiếu đi sự vững chãi, chắc chắn của mặt đất. Sau đó Linh vẫn để nó lại, nhờ các cụ trong họ cho cùng vào với nồi bánh đang luộc trước mặt kia.

Nhưng rồi khi nghĩ tới ngày mai, tâm trạng Minh lại chùng xuống. Nếu có một điều ước, có lẽ anh sẽ ước thời gian đêm nay dừng lại, ngày mai không bao giờ đến, và anh sẽ ở bên Linh mãi mãi. Càng tiếp xúc với Linh, anh càng thấy Linh đẹp, không phải là vẻ đẹp bề ngoài, mà là một tâm hồn thuần khiết, lương thiện và đầy hòa ái. Lời yêu nói ra lúc này có lẽ đã muộn rồi...

- Sao anh lại ngồi thờ người ra ở ngoài này thế? - Tiếng Linh vang lên bên tai, sau đó cô ngồi xuống cạnh anh.

- Mọi người đang đánh cờ, anh không biết chơi nên ra đây ngồi trông nồi bánh. Tưởng em về nhà ngủ rồi.

- Không, em về lấy cái này - Linh cười rồi chìa ra mấy bắp ngô sống.

Nói rồi cô dùng mấy cái xiên bằng tre đã vót nhọn một đầu, xiên qua bắp ngô và bắt đầu hơ lên bếp lửa. Minh cũng nhặt lên một bắp ngô và làm theo y hệt những gì cô vừa làm. Linh quay sang thấy anh cười thì cũng cười rồi quay vào nhìn bếp lửa đỏ rực trước mặt.

- Sao em cười? - Minh chột hỏi.

- Vậy sao anh cười?

- Từ khi biết em, có rất nhiều việc anh làm là lần đầu tiên.

Bếp củi rực hồng chiếu lên khuôn mặt tuần tú của Minh, từng đường nét như trở nên rõ ràng hơn: sống mũi cao, đôi mắt sáng một cách yêu dị, cánh môi mỏng, vàng trán kiêu kỳ. Trong ba anh em, nếu như Đại có vẻ quyền rũ nam tính nhất, Lâm dịu dàng nhất thì Minh có vẻ đẹp lạnh lùng nhưng trong sáng nhất. Dù ngồi ngay bên cạnh nhưng anh luôn khiến cho người ta cảm giác xa xôi vời vợi, một thứ vẻ đẹp khó có thể tiếp cận được.

- Lần đầu tiên anh cảm thấy không ghét ăn thịt lợn và ăn hành. Lần đầu tiên anh chở một cô gái sau xe mình. Lần đầu tiên anh đưa xe không phải vì đam mê. Hôm nay cũng là lần đầu tiên anh gói bánh chưng, nướng ngô. Lần đầu tiên trong đầu anh không còn nghĩ tới những cuộc vui thâu đêm suốt sáng trong những quán bar. Lần đầu tiên anh phóng xe gần trăm kilomet chỉ để tìm gặp một cô gái. Và...

- Sao? - Thấy Minh dừng lại không nói nữa, Linh quay sang hỏi tiếp.

Minh nhìn cô, qua ánh lửa, đôi mắt của cô càng long lanh hơn, phải kiềm chế lắm anh mới không thốt ra câu cuối cùng: “Lần đầu tiên anh biết yêu một người con gái”.

- Không có gì... - Minh lắc đầu - Còn em? Vì sao em cười?

- Vì hiếm khi em thấy anh cười lắm. Anh cười rất đẹp mà.

- Anh ít cười lắm hả?

- Ừm... Chỉ có những lúc chơi với bọn trẻ anh mới chịu cười một chút.

- Từ khi còn nhỏ, anh đã lì lợm như thế. Trên anh là hai ông anh, anh cả là một tượng đài cao sừng sững, cái gì cũng giỏi, học giỏi, đánh nhau giỏi, tán gái cũng giỏi. Anh thứ hai thì hát hay, được đi biểu diễn ở phường, rồi quận, rồi thành phố... Anh hay bị đem ra so sánh với hai anh lắm. Thế nên, lúc nào bản thân anh cũng căng thẳng, căng thẳng tới mức không thể cười nổi. Nhưng bây giờ...

Minh quay sang nhìn Linh, ngập ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Anh nghĩ anh sẽ là một người đàn ông tốt, một người chồng, người cha tốt hơn họ...

- Ừ... - Linh nhìn anh gật đầu, đưa tay tẽ ra vài hạt ngô ăn thử sau đó nói - Ngô chín rồi này, anh ăn trước đi.

- Em ăn đi, anh nghĩ anh không làm cái này tệ như gói bánh chưng đâu - Minh lắc đầu và thử bập ngô mà mình đang nướng.

Linh cũng vươn tay thử một hạt ngô trên bập anh vừa nướng và gật gù khen một câu.

- Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

- À... Tất nhiên rồi. Một anh chàng nhìn như siêu mẫu dừng xe trước cổng, sau đó anh ta trèo qua cổng vào nhà, không thèm nhìn cô gái giúp việc đang ngăn ngõ lấy một lần.

- Anh có nhìn em mà.

- Đó là liếc, không phải nhìn - Linh cãi lại.

- Ừ, thì cũng là đã nhìn rồi. Còn em, quê mùa, nhếch nhác, da đen, lông mày sâu róm, tóc tai xơ xác... Em cũng khéo nguy trang đấy chứ nhỉ? Mà khuya rồi, sao em còn chưa về ngủ đi? Con gái thức

khuya nhiều không tốt đâu.

- Em còn đang chờ - Linh nhìn chòng chọc vào Minh và buông một câu.
- Chờ gì?
- Chờ anh nói ra chuyện của anh.
- Chuyện của anh? Anh thì có chuyện gì chứ? - Minh vờ ngạc nhiên hỏi lại.
- Thật là không có sao?
- Thật.
- Không sao, em có thể chờ... - Linh cười nhẹ tênh rồi lại quay về với bắp ngô của mình.

Minh thấy cô im lặng không nói nữa thì cũng quay về với bắp ngô trên tay mình. Nhưng gặm được vài miếng, chỉ thấy miệng nhạt thêch, anh lại ngừng lại suy nghĩ. Cuối cùng, anh ngẩng đầu đưa đôi mắt đẹp nhìn vào đồng lửa bập bùng trước mắt.

- Nếu anh làm một chuyện gì đó rất tồi tệ, thì em có ghét bỏ anh không?
- Còn xem tâm địa anh xấu xa thế nào đã. Thế nào? Anh đã gây ra chuyện động trời gì vậy?

Nhìn vào đôi mắt thản nhiên của Linh, Minh hơi run lên. Mọi cố gắng đè nén sự sợ hãi từ đêm qua tới giờ lúc này hoàn toàn vô nghĩa, Minh cố gắng để giọng nói không trở nên hoang mang:

- Bọn anh đã đánh nhau...
- Ai? Anh với ai? - Linh nhìn chòng chọc vào anh chờ đợi.
- Bọn cùng tổ đua với anh và bọn cùng tổ đua với thằng đã bắt cóc em hôm trước.
- Cái gì? - Linh sững sờ.

- Không cần bận tâm, không liên quan gì tới em đâu - Minh gượng cười - Hai bên ngửa mặt với nhau từ lâu rồi, sự việc lần trước cũng chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi.

- Rồi sao? Nếu chỉ đánh nhau bình thường thì anh đã không thế này, đúng không?

- Ừ... đã có người chết - Minh thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng thốt ra điều khiến anh run sợ từ đêm hôm qua.

- Sao? - Linh ngậy ra nhìn anh - Không phải anh...

- Ừ, không phải anh - Minh lắc đầu phủ nhận ngay - Nhưng là kẻ trong nhóm anh đã làm đối phương mất mạng và tất cả bọn anh đều có liên quan.

Minh dần dần nhớ lại khung cảnh hỗn loạn và đầy kinh hoàng tối qua. Không phải lần đầu tiên tham gia đánh nhau, cũng không phải lần đầu tiên thấy đổ máu, nhưng hình ảnh của ngày hôm qua đã hằn sâu vào trong tâm trí Minh tới nỗi, chỉ cần nhắm mắt là anh có thể mừng tượng ra khuôn mặt méo mó và kinh hoàng của người bỏ mạng.

Không biết là ai đã lấy súng ra. Sau tiếng nổ, Minh cũng cúi người xuống theo bản năng. Và khi ngẩng đầu lên, đã có người nằm xuống, máu từ đầu chảy xuống mặt đường lênh láng. Cho đến tận lúc ấy, Minh mới nhận ra bản thân mình đã dấn sâu vào tội ác đến chừng nào. Nhưng ân hận cũng không thể cứu người đang nằm sóng soài dưới kia sống lại được.

Lần đầu tiên Minh run rẩy khi thấy máu.

Không biết ai là người đầu tiên, nhưng Minh cũng hòa vào đám đông nhón nháo, bỏ lại tất cả vũ

khí nóng, lạnh mà bỏ chạy. Chỉ vài phút sau, tiếng còi cấp cứu hòa lẫn với tiếng còi cảnh sát rú lên inh ỏi, đánh thức nửa thành phố dậy giữa đêm khuya.

Minh sợ hãi và hoảng loạn, cứ thế chạy xe, cố chạy về nơi càng xa tiếng còi của cảnh sát càng tốt. Cho đến khi không còn nghe thấy những âm thanh đầy ám ảnh ấy nữa, anh mới dừng lại, dựng xe, gục xuống ven đường mà thở. Cả người anh run lên bần bật khi nghĩ lại cảnh máu me kinh khủng ấy, rồi cảnh nhà tù, cảnh mình đứng giữa tòa án trong bộ đồ của tù nhân. Anh cứ thế tựa vào một bên xe mà nghĩ ngợi. Đến gần sáng thì điện thoại trong túi anh rung lên ầm ĩ, lúc đó Minh mới sực tỉnh lại, run run cầm điện thoại lên. Là số điện thoại bàn ở nhà. Minh đoán có lẽ công an đã tìm tới nhà rồi. Anh bấm từ chối, sau đó vội vàng tắt điện thoại đi.

Đút điện thoại trở lại vào trong túi, lúc này anh mới khó nhọc đứng dậy, suy nghĩ xem mình phải làm gì. Việc anh nghĩ tới đầu tiên là đi trốn. Trốn đi đâu đây? Đến một nơi xa xôi hẻo lánh, cách xa thành phố chẳng? Nhưng rồi khi nghĩ tới bố mẹ, tới gia đình, anh lại tự hỏi nếu như vậy thì bố mẹ sẽ thế nào? Bố mẹ có bị ảnh hưởng gì không? Nếu anh chạy trốn, chẳng phải anh sẽ là kẻ hèn nhát hay sao? Bố đã từng dạy anh, làm đàn ông phải dám làm dám chịu, rắc rối của mình thì phải tự mình giải quyết. Ngày đó bố dạy dỗ anh, không biết ông có nghĩ tới rằng đưa con trai mà ông hằng tin tưởng chỉ nhớ lại lời của mình khi đã gây ra chuyện động trời này?!

Minh cắm chìa khóa vào ổ, bàn tay anh vẫn run rẩy không ngừng, nhưng trong lòng anh quyết tâm sẽ quay về đối mặt với tất cả. Rồi đột nhiên anh nhớ tới Linh. Phải, ngày nào anh cũng nhớ tới cô và chưa bao giờ anh nhớ cô nhiều như lúc này. Anh lục tìm trong ví tờ giấy ghi địa chỉ nhàu nhĩ mà cô để lại cho anh ngày trước. Thế là Minh nỗ máy, kiên quyết về ngôi làng này tìm cô.

Dù là lần cuối, anh cũng muốn được nhìn thấy Linh.

Một cái siết tay ấm áp kéo Minh về với thực tại. Bàn tay run rẩy của anh đang được bàn tay nhỏ nhắn của Linh nắm lấy. Linh nhìn anh, nói như an ủi:

- Không ai muốn thế cả. Anh không cần tự trách mình nữa. Anh có thể dừng cảm đối mặt với chuyện này, đó là việc tốt.

- Em không khinh ghét anh sao?

- Nếu anh cứ thế này chạy trốn, sau này gặp lại, nhất định em sẽ khinh ghét anh.

Linh rút tay lại, cười dịu dàng. Trong đầu cô không hiểu sao lúc này lại hiện lên hình ảnh của Đại, cô thất thần trong chốc lát rồi chợt hạ thanh âm, nói như thì thầm:

- Đàn ông, cầm lên được cũng phải bỏ xuống được...

- Đừng lo, trời sáng anh sẽ về lại Hà Nội, sẽ đi đầu thú. Vì sợ sau này sẽ không được gặp em nữa nên anh mới về đây - Minh đột ngột cầm tay cô, siết lấy.

Bàn tay nhỏ này, anh mong muốn được nắm lấy cả đời.

Linh rút tay lại, đôi má cô lúc này đã ửng hồng lên, không biết do lửa đỏ hay do hành động giống như tỏ tình này của Minh.

- Anh thật ngốc, tại sao lại quay về tìm em làm gì? - Linh lắc đầu.

- Khi tay anh nhúng chàm, thì anh biết anh không còn xứng đáng ở bên em nữa. Anh chỉ muốn một

lần thẳng thắn đối mặt với tình cảm của bản thân, để sau này không hối tiếc mà thôi.

- Em không tốt và đơn giản như anh nghĩ đâu. Em là người tham vọng, tham vọng đổi đời, tham vọng trả thù, tham vọng lấy lại những gì đã mất đi. Em đã một lần bị chuyện tình cảm che lấp đi những tham vọng đó, nhưng bây giờ thì không... Đối với em, đó là tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này. Khi giành lại được tất cả, em sẽ để lại tài sản đó cho Như Ý, sau đó em sẽ lên chùa, ngày ngày cầu kinh niệm Phật, thắp hương cho bố mẹ và chị Lệ...

- Đừng đại dốt như thế chứ.

- Ấy, nước cạn rồi, em phải đi lấy nước đổ thêm vào đã - Linh vội kêu lên, cố tình chuyển chủ đề mà hai người đang nói.

- Thôi để anh làm cho. Em về nhà ngủ đi.

- Anh cũng về luôn chứ?

- Thôi, anh ở đây với các anh ấy cũng được - Minh lắc đầu - Yên tâm, lúc nào anh về anh sẽ gọi em.

- Ừm, vậy cũng được - Linh mím môi gật đầu.

- Thế ai đưa em về? Muộn vậy về một mình nguy hiểm lắm.

- Em đi cùng mấy cô bạn nữa mà, đừng lo - Linh cười như cố nén đi một cái thở dài - Ngủ ngon nhé!

Minh gật đầu nhìn theo khi cô rời đi. Anh cố khắc ghi bóng dáng thân thương đó vào trí nhớ.

Đến bao giờ mới gặp lại em đây?

CHƯƠNG 30

TRÁI ĐẤT, MẶT TRỜI VÀ MẶT TRĂNG

Linh về nhà nhưng cũng không ngủ được ngay. Cô cứ trần trọc khi nghĩ tới Minh. Không phải cô không hiểu tình cảm của Minh, nhưng bản thân cô vốn không thể tiếp nhận được nó. Dù đã cố gắng gạt đi, nhưng cô vẫn không thể nào quên đi được hình ảnh người đàn ông có lúc dịu dàng, trầm lắng, đôi lúc lạnh lùng, tàn nhẫn kia. Ban đầu, cô nhắc mình không được quên anh, vì anh là người đã gây đau khổ cho chị gái cô, đã làm cho chị gái cô phải chết trong tủ hờn, đau khổ. Rồi khi nhớ tới anh nhiều hơn, cô cũng tự an ủi mình, vì anh là bố của Như Ý, của đứa cháu bé bỏng tội nghiệp mà cô đã nuôi nấng nôi từ khi nó đỏ hỏn trên tay cô. Nhưng cuối cùng, cô nhận ra, cô nhớ anh chẳng vì ai cả, cô nhớ anh vì trái tim cô đã có anh từ lâu lắm rồi.

Bên ngoài vẻ đẹp khiến người ta phải si mê, ngây dại là một tâm hồn gai góc, lạnh nhạt, một trái tim luôn khép cánh cửa cuối cùng đi vào nơi chứa đựng những tâm tư tình cảm thầm kín nhất. Người ta nói, người hay cười nhất chính là người che giấu được nhiều đau thương nhất, có lẽ điều này đúng với Đại. Đã bao lần cô lén nhìn anh trầm lắng bên ly cà phê nghi ngút khói, và cô luôn tự hỏi, người đàn ông này tại sao lại cô độc đến thế? Vẻ cô độc đó khiến cho cô muốn chạy tới ôm ấp anh, xoa dịu trái tim anh, hòa tan anh vào mình. Đằng sau đôi mắt biết cười, đằng sau nụ cười quyến rũ khiến người ta phải điên cuồng đó là cả một vùng trời bí ẩn, chỉ là anh đã quá khéo léo để người ta không nhìn thấy mà thôi.

Nếu không thường xuyên ở gần anh, thường xuyên nhìn trộm anh, có lẽ cô cũng chẳng nhận ra được điều đó.

Tuyệt chính là bằng chứng hùng hồn nhất để khẳng định bản chất con người Đại. Không gì nhạy cảm, cương trực và thẳng thắn bằng cách một con chó đối đãi với chủ nhân của mình, nhất là khi Tuyệt còn mang giống nòi của loài chó vốn chỉ trung thành với một người chủ duy nhất. Nếu Đại là một người đàn ông hời hợt về mặt tình cảm, có lẽ Tuyệt sẽ chẳng bao giờ thừa nhận anh.

Đại như một thói nam châm, sẽ hút chặt những người xung quanh lại gần anh. Chị Lệ cũng vậy. Cô nhà văn kia cũng thế. Và còn nhiều cô gái khác nữa. Chính bản thân cô cũng không thể thoát khỏi lực

hấp dẫn đó, cô còn có lý do để oán hận anh đã mê hoặc chị gái mình hay sao? Chị Lệ chọn lựa tới làm cho anh, chọn lựa sống ở gần anh, chọn lựa hy sinh mạng sống của mình để sinh Như Ý ra, tất cả đều là tự nguyện. Đó vốn không phải lỗi của Đại.

Tối hôm ấy, khi anh ôm cô, hôn cô điên cuồng, khiến cô ngây ngất trong vòng tay anh, ngây ngất với vị rượu hòa với mùi thuốc lá còn chưa kịp tan, cô biết, bản thân mình đã không thể trốn tránh được tình cảm của mình nữa rồi. Dù cho sáng hôm sau, khi ra khỏi cơn say, Đại đã không còn nhớ gì chuyện của đêm hôm trước, nhưng cô thì không say, và cô vẫn nhớ như in, nhớ cả hơi thở nóng hổi của anh khi thì thâm vào tai cô, nhớ cả nhịp tim dồn dập của anh. Cô đã gần anh đến thế! Nhưng rồi một cơn ghen bất chợt đã khiến cô đẩy anh ra thật xa mình.

Anh nói yêu cô thì đã sao?

Dù sao cũng chỉ là lời trong cơn say. Dù sao thì sau đó anh cũng đã quên. Và quan trọng nhất, dù sao đi nữa, cô cũng không phải cô gái duy nhất được nhận lời tán tỉnh yêu đương mùi mẫn đó.

Và cô yêu anh thì đã sao? Cô vẫn phải đi con đường mà cô đã chọn. Cô vẫn phải sống để đòi lại tất cả những gì đã mất. Cô vẫn phải nhìn nhận anh như nhìn nhận một người mà chị gái cô đã yêu, là bố của cháu gái cô. Anh là anh rể cô.

Từ khi Như Ý ra đời thì mối quan hệ đó giữa anh và cô đã vô tình được thiết lập rồi. Cô không đủ dũng cảm và cũng không nghĩ mình đủ tự tin để bước qua sự ràng buộc đó.

Mãi mãi, cô chỉ có thể lặng lẽ yêu anh, đứng từ xa mà yêu anh thôi.

Nghĩ tới đây, Linh đặt tay lên miệng, nơi vị hôn ngày ấy dường như vẫn văng vát trong giấc ngủ hằng đêm của cô. Nó hoàn toàn khác với những gì giữa cô và Cường trước đây. Cường luôn cho cô cảm giác an toàn, đầy đủ. Còn Đại, dù rất gần, nhưng vẫn cho cô cảm giác xa vời vợi, cảm giác không bao giờ chạm tới được.

Phàm là những cái gì khó đạt được thì dường như người ta lại càng điên cuồng muốn đuổi theo nó, kể cả tình yêu cũng vậy mà thôi.

Một đêm miên man trong suy nghĩ, đến gần sáng Linh mới mỏi mệt thiếp đi. Đến khi cô tỉnh lại thì đã tám giờ sáng, Minh đã rời đi rồi. Thím Mơ nói anh trở về, thấy cô còn ngủ say nên không gọi dậy, chỉ để lại một lá thư ngắn và cứ thế chào chú thím rồi ra đi.

“Anh về Hà Nội đây. Hy vọng sẽ sớm được gặp lại em. Dù thế nào đi chăng nữa, hãy luôn tươi cười nhé. Trong lòng anh, em mãi là một đóa hoa rạng ngời nhất. Yên tâm, chuyện về Như Ý và chị Nhật Lệ anh sẽ giữ kín. Tạm biệt em, người anh yêu thương nhất”.

Linh thần thờ cả người khi đọc lá thư mà Minh để lại. Cô tự trách bản thân đã quá vô tâm với anh, đến nỗi anh đi mà cũng không chào anh một tiếng. Minh đã lặn lội về đây, đã chạy trốn nguyên một ngày, chỉ để được gặp cô, vậy mà cô lại mất ngủ cả đêm chỉ vì nghĩ tới một người đàn ông khác, một người mà cô không bao giờ chạm tới được.

Đến gần trưa, sau khi đã đấu tranh tư tưởng cả trăm vạn lần, cuối cùng cô mới dũng cảm lấy điện thoại ra và bấm gọi đi một số điện thoại mà cô đã thuộc lòng từ lâu. Đó là số điện thoại của người đàn ông mà mỗi ngày cô đều gọi, lấy cớ bà Nguyệt bảo, chỉ để hỏi anh có ăn cơm tối ở nhà

không, tối nay anh muốn ăn gì?

- A lô... – Đáp lại cô là giọng nói đầy mệt.

Tiếng đáp thờ ơ và lạnh nhạt khiến cho tim Linh nảy lên một nhịp.

- Ai vậy? – Đại lại hỏi tiếp.

- Em Linh đây anh – Cô hít vào một hơi thật sâu.

- Linh? – Đại ngạc nhiên, và như nhớ ra, anh lại nói tiếp – À, ừ, chào em. Thế nào, ăn Tết vui chứ?

- Vâng. Anh Minh đã về tới nhà chưa anh?

- Minh? Nó đi tìm em sao? – Đại giật mình hỏi.

- Vâng, sáng nay anh ấy đã quay về Hà Nội rồi, anh ấy nói sẽ ra đầu thú – Linh nói và sau đó kể lại chuyện Minh về đây tìm cô từ hôm qua.

- Vậy là em cũng biết chuyện rồi à?

- Vâng.

- Được rồi, không cần lo lắng. Anh đã giải quyết ổn thỏa rồi. Hy vọng đây là bài học xương máu để nó nhớ, cả đời này không tái phạm nữa – Đại nghiêm khắc nói – Nhưng sao nó về đây mà em không báo cho anh sớm?

- Trước khi đi anh ấy mới nói cho em chuyện này – Linh ấp úng.

- Ra vậy.

- Anh ấy liệu có bị nặng không anh?

- Nếu thẳng thắn ra thì sẽ vài năm chứ không ít. Nhưng anh và bố anh đã thu xếp ổn thỏa rồi.

- Nghĩa là sao anh? – Linh ngạc nhiên hỏi lại.

- Chuyện này cũng rắc rối, không nên nói ra thì hơn. Nó thuộc về một mặt khác của xã hội thôi mà.

- À, em hiểu rồi. Chắc anh ấy cũng sắp về tới nhà rồi đấy ạ!

- Ừ, dù sao cũng cảm ơn em đã báo cho anh.

- Em sợ hai bác và anh lo lắng.

- Mẹ anh phát ốm vì nó.

- Bác gái không sao chứ ạ?

- Ừ, chắc sẽ nhanh khỏe lại thôi. Còn em thế nào, dạo này khỏe không?

- Em khỏe. Bé Như Ý ngoan chứ anh?

- Ừ. Mấy hôm nay bà nội ốm, cô giúp việc cuối tuần mới lên nên con bé quấy khóc suốt. Chị gái anh thì đưa cu Tin về bên ông bà nội rồi.

- Ôi... – Linh vừa nói tới đây thì chợt nghe vang lên trong điện thoại có tiếng khóc của trẻ con.

- Không sao đâu em. Thế nhé! Nếu lên Hà Nội thì gọi cho anh.

Linh chưa kịp đáp lại thì đầu máy bên kia đã tắt rồi. Cô thở dài một tiếng khi nghĩ tới đứa cháu bé bỏng của mình. Không biết Đại sẽ chăm sóc nó như thế nào trong khi anh chẳng có chút kinh nghiệm nào cả? Có lẽ anh đang chật vật lắm? Đột nhiên Linh lại có ý nghĩ muốn quay lại ngôi nhà tường rêu xanh xám ấy để làm một cô gái giúp việc quê mùa, để được hàng ngày chăm bẵm đứa cháu thân yêu,

và mỗi ngày cũng được nhìn thấy hình bóng quen thuộc của người đàn ông cô thầm thương nhớ ấy.

Nhưng cô biết điều đó sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực. Giữa hai người không chỉ là một khoảng cách vô bờ bến do hai chữ anh rể – em vợ tạo ra, mà còn là một người đàn ông khác. Cường – người đàn ông cũng biết yêu điên dại, không ngần ngại ghen tuông và sẵn sàng đập đổ mọi chướng ngại để giữ lấy cô, dù là người bạn thân nhất của mình. Có lẽ, cô sẽ phải dần dần giúp Cường hiểu ra, đoạn tình yêu đẹp của hai người đã chấm dứt rồi. Cô không hối hận vì từng yêu anh, nhưng cô cũng không hối hận khi rời xa anh, và lúc này càng không hối hận vì đã quên anh để yêu một người đàn ông khác.

Dù sao, trái tim sinh ra vốn chỉ để đập vì người khác mà thôi!

Dù Cường có tốt với cô tới đâu, thì anh cũng đang ở trong một ngăn trái tim đã khép lại của cô. Dù khi xa anh, cô tức giận và đau đớn, nhưng rồi mọi thứ cũng đã được xoa dịu. Cô không trách anh, cũng không nghi ngờ tình cảm của anh, nhưng cũng không cố níu giữ đoạn tình cảm càng lúc càng phai nhạt đó. Dù Cường có tốt tới đâu thì anh cũng sẽ không thể giúp cô trả thù và lấy lại những gì đã mất, kể cả khi anh làm được điều đó, cô cũng không muốn anh phải vì mình mà đánh đổi nhiều như thế. Trong tình yêu, anh vẫn chỉ như một đứa trẻ, mù quáng và khờ khạo, sẵn sàng nổi điên và đánh đổi mọi thứ để cứu vãn nó. Điều này hoàn toàn khác với Đại. Đại tỉnh táo trong tình cảm, không bao giờ để nó chiếm hữu hay lấn át mình, và càng không bao giờ để nó chi phối bản thân.

Hai người đàn ông ở hai thái cực hoàn toàn khác nhau, như Mặt Trời với Mặt Trăng. Đại như Mặt Trời nồng cháy, mãnh liệt và rực rỡ. Cường như Mặt Trăng dịu nhẹ, bàng lảng mà nhu hòa. Một thứ ánh sáng chói lòa, khiến người ta phải điên lên vì nóng bỏng; thứ ánh sáng còn lại thì bàng bạc, mượt mà, khiến người có cảm giác muốn ôm lấy mà vuốt ve.

Bản thân Linh lúc này giống như Trái Đất. Trái Đất mãi quay quanh Mặt Trời. Còn Mặt Trăng thì không ngừng xoay quanh, áp ôm Trái Đất.

Ái tình chẳng khác gì vòng xoay của tạo hóa, bất biến, trường tồn.

CHƯƠNG 31

ẨM THỰC ĐẠO QUÁN

Linh biết cuối cùng cô vẫn sẽ phải quay lại Hà Nội. Cô cũng như bao người, chẳng ở cả đời mà vẫn si mê như phải lòng thành phố ấy từ bao giờ. Cô yêu cái bụi bặm nhếch nhác của Hà Nội lúc chiều tà nơi những con thuyền chìm nổi trên một góc sông Hồng. Cô yêu cái thanh khiết, tinh tươm của Hà Nội lúc sớm mai nơi những giọt sương lăn dài trên mép lá. Cô yêu cả những phần đẹp nhất và những phần méo mó, những góc cạnh tiêu điều nhất của thành phố này.

Nếu sóng gió không tới với gia đình cô, có lẽ cô cũng sẽ là một thiếu nữ Hà Nội, chẳng cần phải lo cuộc sống tương lai xa vời. Nếu cô được sống trong tuổi thơ của một cô bé luôn xúng xính áo quần, không phải sợ rằng nếu nhà hết tiền sẽ không được đi học... Nếu như thế, có lẽ bây giờ cô cũng chẳng trải qua những cảm xúc này. Và có lẽ, nếu cứ bình yên như thế, cô sẽ chẳng yêu thành phố này nhiều đến vậy.

Từ sau khi về nước, chuẩn bị cho việc vào làm trong nhà ông bà Phương một cách hợp pháp để chăm lo cho đứa cháu mới chào đời, lo lắng bị người ta tìm thấy, Linh đã không liên hệ với bất kỳ một người bạn chung nào của cô và chị Lệ. Họ hầu hết cũng là đầu bếp, có người thành công, có người không, nhưng họ đều là những người tốt bụng đã giúp đỡ chị em cô rất nhiều.

Họ không nhìn Linh như một thiên tài giống cách người khác vẫn nhìn cô. Cô cũng chỉ như cô em gái của họ, cô em gái không bao giờ ngần ngại che dấu đam mê của mình trước họ. Cô luôn bất chấp những thử thách, tự mình tìm tòi, tự mình thử sức, tự mình rung động trước những món ăn mới, để rồi từ đó, cô càng tiến xa hơn, xa hơn bất kỳ ai ở Ẩm Thực Đạo Quán - một câu lạc bộ dành cho những người đam mê nấu ăn, đam mê nghiên cứu ẩm thực mà cô và chị Lệ đều là thành viên trong đó.

Sau khi Minh trở về nhà, Linh cũng không liên lạc được với anh nữa. Cô có gọi cho Đại một lần và được biết Minh bị bố cấm túc ở nhà, thu hết chìa khóa xe, giấy tờ cũng như các phương tiện liên lạc. Cô thở phào khi thấy Minh khỏe. Đó cũng là lần gần đây nhất Linh nói chuyện với Đại. Anh vẫn thế, hời hợt, thờ ơ, dường như giữa anh và cô chưa từng có một cái ôm hôn nào như đêm hôm ấy. Có lẽ là anh đã quên hẳn rồi.

Mãi mãi, cô sẽ chỉ có thể đứng ở một góc thật khuất, thật xa để nhìn theo anh mà thôi.

Chiều xuân. Nắng ấm áp làm cho đường phố Hà Nội vốn đã náo nhiệt trở lại sau dịp Tết Nguyên Đán lại càng đông vui hơn. Linh đi bộ vào trong một ngõ lớn vô cùng yên tĩnh, cuối cùng dừng lại ở trước một cái cổng gỗ cao chằng đầy dây leo. Giữa những ngôi nhà cao tầng, chiếc cổng gỗ sơn màu đỏ gạch càng nổi bật vô cùng, không ai lần đầu đi qua đây mà không liếc nhìn nó ít nhất một lần.

Trên cái cổng ấy có một cái biển gỗ màu nâu, trên viết bốn chữ uốn lượn kiêu kì: “Ẩm Thực Đạo Quán”. Dưới biển gỗ này, ở hai bên cổng treo hai chiếc đèn lồng tròn màu vàng. Nơi này từng là nơi rất quen thuộc với Linh nhưng cô vẫn dừng lại tần ngần ngắm nhìn cái biển đó, vẻ mặt không thể che dấu đi được những rung động mãnh liệt.

Cuối cùng cô cũng có thể quay lại nơi này!

Linh cứ đứng như thế cho tới khi nghe thấy tiếng cười của hai cô gái mang tạp dề màu trắng đang đi ngang. Những người mang tạp dề trắng là học viên của Đạo Quán này, nói cách khác, họ tới đây để học nấu ăn. Ngoài ra, những người hướng dẫn sẽ được mang tạp dề màu xanh, danh hiệu của họ ở đây là Đạo sư.

Ở Hà Nội có rất nhiều những câu lạc bộ đầu bếp, mà trong số đó, Ẩm Thực Đạo Quán chính là nơi được ít người biết rằng, vô số những đầu bếp tài năng đã trưởng thành từ đây. Người đứng đầu Đạo Quán này lại không cho phép học viên sau khi rời nơi này đi khoe khoang về nơi mà họ đã từng theo học. Ông quan điểm, Đạo Quán không phải trường đào tạo nấu ăn mà chỉ là nơi dành cho những người thực sự yêu công việc nấu bếp, yêu bếp, yêu thưởng thức vẻ đẹp của ẩm thực.

Ông từng là một người rất nổi tiếng với danh hiệu Ngân Thủ Vương - ông vua có bàn tay bạc trong nghề nấu nướng, chỉ đứng sau một người duy nhất. Sau khi người bạn thân của ông mất đi, ông cũng quyết định giải nghệ, về mở Đạo Quán này. Người bạn đã mất kia, Kim Thủ Vương nức tiếng ở Hà Thành thời bấy giờ, chính là bố đẻ của Linh. Vì vậy, Ngân Thủ Vương Trần Nguyên Cương luôn coi hai chị em Nhật Lệ, Nhật Linh như báu vật của riêng ông. Với ông, Linh chính là đồ đệ tâm đắc nhất. Ông không hối tiếc công sức truyền thụ cho cô tinh hoa một đời làm bếp của mình. Ông cũng dự định sẽ trao lại cho cô chiếc tạp dề màu vàng làm bằng tơ lụa, thêu kim tuyến óng ánh, vốn là thứ mà người anh em kết nghĩa với ông, bố đẻ của Nhật Linh đã nhận được từ những người Pháp tổ chức ra cuộc thi này, sau khi dành lấy danh hiệu cao quý nhất - Bàn Tay Vàng. Sau khi giải nghệ do bị bệnh, không thể vào bếp được nữa, Kim Thủ Vương Đặng Huy Lâm đã tặng lại nó cho ông, giống như thừa nhận từ nay ông chính là Kim Thủ Vương mới. Chiếc tạp dề ấy được ví như quyền trượng của Vua Đầu Bếp từ danh một thời, nó vẫn cứ vàng óng ả, mềm mượt, cũng giống như tình yêu của ông dành cho ẩm thực chưa bao giờ phai nhạt.

Ông từng giải thích với Linh về chữ “Đạo” trong cái tên “Ẩm Thực Đạo Quán”. Với ông, nấu bếp cũng như một cuộc đời, cũng có đắng, cay, chua, chát. Ẩm thực cũng có những thứ ăn vào khiến người ta phải rơi nước mắt, đôi khi sống mũi cay cay, đôi khi phải ửng hồng hai má. Cuộc đời cũng như nấu một nồi canh, nếu cho gia vị quá tay, đun quá lửa, thì nồi canh sẽ chỉ còn là thứ ăn vào để no, ăn vào để tồn tại, thậm chí chẳng thể nuốt trôi. Ngoài cuộc sống, nếu con người không biết vừa đủ và bằng

lòng với chính cuộc sống của mình, nếu quá tham lam thì họ sẽ biến đời mình thành một nồi canh chỉ đáng đổ đi.

Học nấu bếp cũng là học đạo làm người. Học làm sao để có thể kiên nhẫn khi cuộc sống quá nhiều thứ phức tạp, cũng như một món ăn cần phải chế biến qua nhiều công đoạn thôi là món ăn sẽ chẳng còn được như ý nữa. Học cách chấp nhận cuộc sống của bản thân dù nó nghiệt ngã cỡ nào, cũng như chấp nhận một sự thực rằng giả cây sẽ không thực sự là giả cây nếu không có mầm tôm, nấu canh cải thì phải cho gừng, canh cá phải có rau thì là...

Những bài học làm người ấy chính là những gì quý báu nhất mà Linh nhận được từ vị sư phụ đáng kính của mình.

Lúc Linh còn đang ngẩn ngơ đứng nhìn thì một bóng người đã xuất hiện trước dãy nhà đầu tiên, vốn là nơi tiếp khách của Đạo Quán. Người đàn ông giản dị trong bộ quần áo vải màu trắng xám, mái tóc điểm bạc, gương mặt già nua đi thêm mấy chục tuổi so với lần cuối cùng cô gặp ông cách đây hơn bốn năm.

- Con chào thầy.

Thấy ông xuất hiện ở trước thềm, vẻ mặt cô hơi hồng lên, vội vàng tiến lại lễ phép chào.

- Cuối cùng cũng chịu xuất hiện. Con thật cứng đầu, Linh ạ! - Với nụ cười hiền lành, người đàn ông bước xuống thêm một bước, tiến lại gần hơn như muốn nhìn cô học trò nhỏ rõ thêm.

- Thầy khỏe không ạ?

- Còn tốt... - Ông Cương gật đầu, vốn định vươn tay ra xoa đầu cô nhưng lại chợt nhận ra cô đã không còn là con bé gầy nhỏ năm xưa nữa nên hai tay lại bắt chéo sau lưng.

- Nơi này thay đổi nhiều quá so với khi con còn ở đây.

Có vài học viên tíu tít đi ra từ dãy nhà học nghệ phía sau, thấy ông Cương thì vội vàng chào, ánh mắt ai cũng đều toát ra sự sùng kính. Trong mắt họ, ông chính là một huyền thoại sống, là đỉnh cao mà họ muốn vươn tới.

Ông Cương khẽ gật đầu chào lại rồi vươn tay vẫy vẫy ra hiệu cho Linh:

- Đi, ra Vân Tâm Đình uống trà với thầy.

Trước ánh mắt hiếu kỳ và đầy tò mò của đám học viên, Linh lặng lẽ bước theo sau ông Cương, về phía nơi mà cô từng yêu thích nhất: Vân Tâm Đình.

Mỗi cách đặt tên của ông Cương đều rất sâu sắc.

Nếu nấu ăn là học Đạo thì uống trà chính là để Vân Tâm.

Tâm cũng như trà, có trong, có đục...

Vân Tâm Đình là một đình nhỏ giữa hồ. Đình được xây theo hình lục lăng, mái đình cong lên như một đoá sen đã nở bung cánh. Mái đình này không hoàn toàn lộ thiên mà được che bằng năm chiếc mảnh trúc đã được vén lên so le nhau khiến cho nắng xuân ấm áp tràn vào trong đình.

Giữa đình có một bộ bàn ghế bằng đá xanh. Chiếc bàn hình tròn, năm chiếc ghế đá nhỏ cũng hình tròn được gắn chặt với nền đình. Mùa này còn lạnh nên trên ghế có đặt những miếng đệm ngồi.

Ở trên bàn đã có một bộ ấm chén Nghi Hưng, do một người học trò cũ của ông Cương đặt mua tận

bên Trung Quốc đem về tặng, hiện giờ người đó đang làm đầu bếp ở khách sạn lớn, rất giàu có và danh tiếng.

- Ngồi đi. Còn nhớ cách pha trà chứ? - Ông Cương chỉ vào chiếc ghế đối diện, hỏi cô.

Trước đây, ngoài tự mình pha trà ra, cũng chỉ có ấm trà Linh pha mới có thể làm ông vừa lòng.

- Không phải hoa sen nào cũng có thể ướp hương. Trong ba loại hoa nhài cũng chỉ có một loại có thể đem ướp trà. Nên dùng nước suối hoặc nước lọc đun sôi để pha trà... Sở thích của thầy, không phải mấy loại trà đắt tiền mà chỉ là thứ trà móc câu được ướp hương quế nhà, nước trà thơm nhưng tạo cảm giác chát chúa nơi đầu lưỡi khi uống vào...

Linh cười và sau đó vươn tay với lấy bình nước nóng trên bàn rót lên ấm và ly để tráng cho sạch, sau đó lại đổ xuống thuyền trà.

- Vẫn thuộc bài nhỉ?

Ông Cương dịu dàng nhìn theo bàn tay thoăn thoắt của Linh, từ lúc cho trà vào ấm, tráng trà, tráng chén một lần nữa. Sau một loạt những hành động thành thạo, cô kính cẩn đặt xuống trước mặt ông một ly trà nước xanh vàng, trong veo.

- Con mời thầy.

Ông Cương nhẹ nhẹ gạt đầu với cô sau đó chậm rãi cầm ly trà lên, khẽ hít hà, mãi sau ông mới lại nhấp một ngụm, dè dặt như không nỡ lòng uống hết một thứ trà quý giá bằng vạn bạc vàng.

Linh cũng tự rót cho mình một chén.

Hương trà dịu dàng giống như đang gạt đi những hương thơm phù phiếm khác sang một bên, mở đường cho làn hương tao nhã đi vào.

Lòng cô thấy thư thái hẳn. Cô ghé miệng nhấp một ngụm, cũng dè dặt chẳng kém ông thầy mình, vị chát chát chạm vào lưỡi chỉ trong chốc lát liền tan ngay ra, thành một thứ hương ngọt ngào, kể cả khi đi xuống bụng rồi mà vị dịu dàng vẫn cứ miên man mãi. Với người vội vã, liệu có bao giờ có thể cảm nhận được hết sự ưu nhã đến tột cùng khoái cảm khi uống trà hay chưa? Hương trà, vị trà, sắc trà, lắng đọng như tâm hồn cô gái đẹp! Thanh thoát, dịu dàng cuốn hút, khiến cho người ta không dừng được cảm giác muốn si mê.

- Đứa bé khỏe chứ? - Ông Cương bắt chợt hỏi.

- Thầy biết chuyện rồi sao? - Linh khẽ khàng đặt ly trà xuống, ngạc nhiên hỏi.

- Cậu Kiên đó vẫn thường xuyên tới đây chơi mà. Gần đây cậu ấy có kể cho ta nghe. Con định tiếp theo thế nào?

- Con làm việc thôi, thưa thầy. Con còn nhiều việc phải làm mà.

- Con à, đừng để những hận thù đó làm hỏng tâm hồn mình - Ông Cương nén một tiếng thở dài.

- Con chưa từng bắt thầy phải nói ra bất cứ chuyện gì liên quan tới bố con ngày trước, vì thế con cũng mong thầy để kệ cho con làm điều con cho là đúng, được không thầy?

- Con sẽ chẳng làm được gì đâu - Ông Cương lắc đầu - Con càng cố chấp thì con càng đau khổ. Số phận đã được an bài hết rồi con ạ!

- Con không tin số phận - Linh lắc đầu mỉm cười đầy buống bình - À, nhân tiện con rất muốn hỏi,

con có thể làm gì ở đây không thầy nhỉ? Con cần một chỗ ở và một công việc.

- Làm Đạo sư, nếu con muốn. Còn chỗ ở, con có thể ở lại đây, con biết điều đó mà.

- Chắc con không hợp với nghề dạy học đâu. Con làm phụ bếp cho các Đạo sư thì được chứ thầy?

- Con nghiêm túc chứ?

- À không, con đùa đấy - Linh xua tay - Con có việc khác rồi. Nhưng chắc chắn là con sẽ ở nhờ

Đạo Quán một thời gian cho tới khi con tìm được phòng trọ.

- Con có thể ở lại đây bao lâu cũng được - Ông Cương nói bằng giọng gần như là đang thuyết phục cô.

- Không, con không phiền thầy quá lâu đâu.

- Còn ngôi nhà của Nhật Lệ, con cũng không định về đấy sao?

Nghe ông Cương hỏi vậy, Linh chợt nhớ tới Đại, cô lắc đầu:

- Con không muốn về đó. Nơi ấy, con sẽ rất đau buồn.

- Thôi tùy con. Nhưng nếu con cần gì, thì đừng quên rằng đây vẫn luôn là nhà của con.

- Con hiểu. Con cảm ơn thầy - Linh lại rót cho ông thêm một ly trà nóng nữa.

CHƯƠNG 32

MỘT MÓN ĂN ĐÊM

Ở Âm Thực Đạo Quán, không có nhiều người biết rằng, học trò cuối cùng mà ông Cường dạy dỗ chính là cô gái gần đây đã dọn tới ở nhờ trong Đạo Quán. Cô gái có nước da trắng hồng, lúc nào cũng bừng bừng sức sống, rất nhanh nhẹn khi các Đạo sư cần cô giúp đỡ. Cũng không có nhiều Đạo sư biết Linh vì những người cũ đã rời nơi này gần hết. Nhưng dù sao, những học viên và Đạo sư mới ở đây đều rất tò mò về cô, nhất là khi cô là một trong số hiếm hoi những người được ra vào khu nghỉ riêng của ông Cường.

Linh vẫn ở Đạo Quán, cô cũng chưa muốn đi tìm Cường ngay. Chưa tới thời gian hẹn quay lại gặp anh, mà cô cũng không muốn đối mặt với anh lúc này, khi mà trong đầu cô chỉ bẽ bộn hình ảnh của Đại. Cô không lý giải được tại sao mình lại nhớ tới Đại nhiều như thế?

Buổi sáng, vừa bước chân ra khỏi khu vực học tập của học viên, Linh nghĩ ngay tới cái hẹn với Kiên. Kiên đã biết cô ở đây, anh nói hôm nay sẽ sang đón cô về chơi với bà Ngân. Đang định đi tìm ông Cường để nói cho ông hay thì bỗng có tiếng gọi cô, tiếng gọi ngập ngừng và vui vẻ.

Linh nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy đó là một cô gái cao hơn cô một chút, mái tóc búi gọn gàng, nhìn vô cùng thanh lịch, vừa có nét quý tộc đầy quyến rũ, lại vừa có nét dân dã gần gũi.

Linh cũng nhận ra ngay cô gái này dù mới chỉ gặp có một lần ở nhà hàng của Đại lần trước - là Thủy.

Sau mấy giây ngỡ ngàng, cô mỉm cười tiến lại. Thấy mình có vẻ không nhận nhầm người, Thủy lập tức cười rất tươi.

- Tớ cứ sợ mình nhận nhầm. Nhìn cậu khác quá, như mới lột xác ấy!

Nói chuyện một hồi, Linh hơi ngần ngại nhưng cuối cùng vẫn quyết định cho Thủy số điện thoại của mình, sau đó cô tạm biệt cô. Với những cô gái có học, khéo léo và giàu có như Thủy, Linh không bài xích, nhưng cũng không muốn thân quá mức. So với cô gái có tiền nhưng đầu óc rộng tuếch như Hằng - người đã được hứa hôn với Cường, Linh tự tin là mình có thể đối phó được. Nhưng Thủy lại khác, ở Thủy có sự lạnh lẽo, đủ tinh tế và dư thừa tính toán để có thể đưa tham vọng của bản thân đi tới

đỉnh cao. Nếu cô không cẩn thận, có thể một ngày nào đó, cô cũng chỉ là một quân cờ trong tay những cô gái sắc sảo như thế.

~oOo~

Đại bước vào phòng Như Ý. Con gái đã ngủ say từ sớm, nhưng anh vẫn muốn ngắm nhìn nó ngủ để tĩnh lặng suy nghĩ. Từ sau sự việc của Minh, mẹ anh ốm nặng và cho tới giờ anh cũng không muốn làm phiền mẹ hơn nữa. Người giúp việc đã trở lại làm, nhưng mẹ anh càng lúc càng thúc giục việc anh cưới vợ. Tất nhiên, cô con dâu mà bà muốn anh cưới về chính là Huyền, cô gái trẻ ấy cũng rất đồng tình chuyện này, không hề quan tâm tới việc anh đột nhiên có một đứa con rơi.

Tới lúc này thì Đại không thể thờ ơ thêm được. Nhưng cứ nghĩ tới việc mình sẽ cưới Huyền, anh lại có chút gì đó không đành lòng. Huyền chưa bao giờ là người mà anh muốn cưới làm vợ.

Đại hôn lên gương mặt bầu bĩnh, xinh xắn của con gái xong, định quay về phòng đọc sách thì điện thoại chợt đổ chuông. Là cô nhà văn của anh...

Con mèo nhỏ này đã quay trở lại Hà Nội khiến anh vô cùng ngạc nhiên. Sau khi suy nghĩ cân nhắc một chút, cuối cùng Đại cũng gật đầu đồng ý sẽ qua đưa cô đi ăn đêm. Mỗi ngày mỗi mệt, có lẽ cũng nên nghỉ ngơi thư giãn một chút.

Đại khẽ cười, về phòng mặc thêm áo ấm rồi rời khỏi nhà.

Tới khách sạn, Đại thấy Tường Vi đã đang đứng ở dưới cổng đợi mình. Tường Vi còn ngạc nhiên hơn anh khi thấy Đại lững thững đi bộ tới, cả người mặc bộ đồ thể thao màu xanh đen khiến cho dáng dấp của anh càng có lực hấp dẫn vô hình mà Tường Vi, dù chẳng còn xa lạ gì nữa, cũng phải ngẩn ra nhìn.

Khi Đại tới gần, cô có thể nhìn rõ những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán anh, chỉ cảm thấy anh đẹp hơn bao giờ hết. Đại không có chiều cao thuộc dạng khủng như những anh chàng hotboy hay siêu mẫu, nhưng cả vẻ mặt tới vóc dáng đều rất hút mắt người khác. Khắp người anh đều tỏa ra một loại khí chất cao ngạo và khó nắm bắt. Đúng, dù cô có gần gũi anh tới bao nhiêu thì vẫn không thoát khỏi cảm giác anh xa vời, không thể nào chạm vào được ấy.

- Xe của anh đâu? Anh đi tới đây bằng gì vậy? - Tường Vi hỏi.

- Anh chạy bộ, cũng gần thôi mà. Nhóc ra Hà Nội bao giờ vậy? Sao không báo trước một tiếng, làm anh bất ngờ quá? - Đại cười, những giọt mồ hôi nóng hổi và cả cơ thể vẫn đang bùng bùng của anh đã khẳng định lời anh nói là thật.

- Chính là muốn anh bất ngờ đấy.

- Thế thì thành công rồi. Nhưng sao lại quay lại Hà Nội?

- Đã hết duyên với nó đâu. Em nghe nói, ai cứ ở Hà Nội một thời gian rồi sẽ bị gắn lại với nó bằng một sợi dây tình cảm vô hình, gọi là duyên. Bao giờ trả hết tình cảm cho nó rồi thì mới có thể dứt bỏ và quên nó đi được.

- Hà Nội vốn thế mà. Ai cũng coi nó như mối tình đầu, đẹp, lãng mạn, không thể nào quên đi được

- Đại cười - Đi thôi, anh dẫn em đi ăn, vừa đi vừa nói chuyện.

Tường Vi gật đầu bước theo anh, nhưng vẫn tò mò:

- Nhưng mà ăn gì?

- Tất nhiên là một món của riêng Hà Nội rồi, nói đúng hơn là của riêng đêm Hà Nội. Đảm bảo em ăn rồi sẽ nhớ nó cả đời cho mà xem - Đại cười đầy thần bí.

- Nói tới ăn đêm thì Sài Gòn là số một - Tường Vi phản bác một cách tự tin.

- Đúng, nhưng nó không thể khiến em nhớ cả đời như món này được, anh đảm bảo đây.

- Anh lại thần thánh hóa lên chứ gì? Chúng ta không phải đi bộ xa đấy chứ?

- Không, chỉ cách đây một dãy phố thôi. Với lại món này cũng không phải món nổi tiếng gì, thậm chí hầu hết mọi người hiện tại đều không hoặc rất ít biết về nó - Đại lắc đầu - Nhưng nó sẽ khiến em khắc ghi cả đời buổi tối hôm nay cho mà xem. Món ăn không nổi tiếng, lại càng không đắt đỏ, không cao sang, không dành cho những người đi ô tô, mặc áo vest, không dành cho những quý ông đạo mạo, đỉnh đạc, không dành cho những quý bà sang trọng, cao quý... Nó dành cho những người biết thưởng thức và có chút may mắn.

Nghe Đại nói một thôi một hồi, máu hiếu kỳ của Tường Vi đã bị kích thích tới cực độ. Chỉ thấy cô túm lấy cánh tay sắt chắc của anh, xuống giọng năn nỉ:

- Tên nó là gì thế anh? Nói cho em nghe coi nào. Nào, nào...

- Ăn xong món đó anh sẽ nói cho em biết tên - Đại lắc đầu từ chối ngay.

- Tại sao?

- Nói ra thì chắc gì em đã dám ăn.

- Anh ăn được thì có gì mà em không ăn được. Hồi lên Tây Bắc, món thắng cố mà em còn ăn được, hừ hừ...

- Ha ha, món này không cần bàn cãi về mùi vị đâu nhóc. Chỉ là cái tên có chút... ờ... hơi thô tục, nói ra sợ em ăn tiêu không được, nên thôi, để ăn xong anh sẽ nói cho em biết.

- Nhớ đó...

Đêm xuân Hà Nội đã ấm áp trở lại, người ra phố không cần phải co mình trong những trận gió lạnh tê tái như dịp cuối năm nữa.

Như ai đó từng nói.

Hà Nội đẹp nhất về đêm...

Ánh đèn phố phường hòa nhịp hơi thở cùng màn đêm sâu lắng khiến cho Hà Nội như một bức tranh nhiều màu, có những khoảng tối và khoảng sáng hòa quyện lẫn nhau. Những người yêu Hà Nội, có lẽ nhớ nhất là những đêm Hà Nội, rong ruổi suốt từ con phố này sang con phố khác, chạy dưới những tán cây cao như đi trong một đường hầm dài thâm trầm và bí ẩn, hay buông thả mình để tự đi lạc trong những con phố mà vài chục mét lại có một nhịp đèn. Đi qua những con đường dài hun hút gió quanh những hồ lớn trong lòng thành phố, giữa mùa hè mà đôi khi có cảm giác rét lạnh cả người. Không gian Hà Nội là sự giao hòa giữa những nét cổ điển Á Đông với những nét hiện đại Tây phương, giữa quá khứ và hiện tại, giữa hối hả và bình yên.

Hà Nội như một cô nhân tình, xinh đẹp trẻ trung khi ra phố, rất mộc mạc, chân phương, dịu dàng,

đằm thắm khi chào đón người thân yêu trở về nhà. Nó làm người ta yêu si mê, yêu điên đảo, yêu không dứt ra được.

Hai người cứ thế sóng bước bên nhau, rì rầm trò chuyện, như một đôi nhân tình dìu nhau trên phố. Đi qua con phố dài đèn điện sáng trưng thì cả hai rẽ vào trong một ngõ nhỏ. Con phố đã vắng hẵn người, chỉ còn vài cửa hàng ăn đang hoàn thành nốt công việc dọn dẹp cuối cùng trước khi nghỉ bán.

- Đến rồi.

Đại cười và dừng lại trước một cửa hàng đã vắng hẵn khách, chỉ có một người đàn ông đang ngồi trên một chiếc ghế băng dài, lặng lẽ đốt thuốc. Phía sau ông, một đôi vợ chồng trung niên đang bận rộn thu dọn hàng quán của mình. Tường Vi ngẩng đầu lên nhìn thì biết đây là một hàng phở.

- Anh đúng là nói dóc, ăn phở thì nói luôn là ăn phở... - Tường Vi vươn tay捏 một cái vào eo của Đại tức khi anh bước hẵn vào quán đó.

Đại cười và lên tiếng chào ba người ở trong. Thấy anh, hai ông bà chủ quán cười chào lại, còn người đàn ông đang hút thuốc trên ghế băng thì hờn hờ vẩy tay:

- A, chú em, lâu lắm rồi mới thấy. Lấy vợ rồi đấy à?

Thấy người đàn ông nhìn vào mình và hỏi như thế thì Tường Vi hơi đỏ mặt, lí nhí chào ba người lớn tuổi này.

- Dạ không, đây là cô bạn cháu ở Sài Gòn ra chơi, hai anh em đi ăn đêm thôi - Đại giải thích.

- A, là con gái miền Nam hả? Ngồi đi cháu, không cần phải ngại, thằng nhóc này uống rượu với chú suốt ấy mà.

Tường Vi phải cố gắng lắm mới nhịn cười được khi nghe người đàn ông gọi Đại là “thằng nhóc”. Đại cầm lấy chai rượu ở một bên, mở nút chai bằng gỗ rồi rót vào hai cái chén. Sau khi uống cùng người đàn ông một chén, Đại mới nói tiếp:

- Đạo này cháu bận quá! Hôm nay chú cũng về muộn nhỉ?

- Tao tính về lâu rồi, mà ông bà chủ quán bảo chú mày sắp ra vét mẻ cuối nên mới ngồi nán lại đợi. Lâu rồi không uống rượu cùng chú mày đấy.

- Hôm nay kiếm khá không chú?

- Cũng tạm tạm. Đạo này đang mùa lễ hội nên khách cũng đông lắm. Mỗi tội khách nhiều thì phải đập xe nhiều, đau hết cả lưng. Chắc làm hết năm nay rồi tao nghỉ hẵn, về quê chăn gà cho bà ấy - Người đàn ông cười vui vẻ, những nếp nhăn theo nụ cười đó càng hiện lên rõ hơn.

Tường Vi để mặc hai người đó uống rượu và nói chuyện phiếm, cô chỉ ngồi im. Hai vợ chồng chủ quán vẫn đang cọ rửa và sắp xếp bát đĩa, dường như ba người khách ngồi đây không phải đang đợi họ làm đồ ăn vậy. Tường Vi cúi nhìn xuống bàn gỗ, chỉ thấy mặt bàn cáu cạnh những vết đen bẩn, có lẽ do dầu mỡ dính vào, cọ rửa không sạch, qua nhiều ngày tháng nên mới làm cho nó cũ kỹ, đen đúa như thế. Ở ngoài đường, thỉnh thoảng có một chiếc xe máy phóng vèo qua phá tan sự yên tĩnh của ngõ nhỏ. Trước cửa quán có một chiếc xích lô được trang trí bằng đèn đỏ và vải ren trắng. Cô thầm đoán có lẽ người đàn ông đang ngồi nói chuyện với Đại chính là chủ nhân của chiếc xích lô ấy.

Lúc này, người đập xích lô đưa cho Đại một miếng thuốc lá Thăng Long nhưng Đại từ chối. Thấy

thế, người đàn ông ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế? Hay là chú mày chê loại thuốc lá rẻ tiền này?

- Không ạ - Đại cười phân bua - Gần đây cháu cai thuốc rồi, không hút nữa ạ!

- Ồ, bỏ thuốc à? Chú mày giỏi thật. Tao bỏ mấy bận rồi mà cuối cùng chẳng bỏ được. Bà vợ tao cần nhần suốt, mà tao tuyên bố thẳng, vợ có thể bỏ chứ thuốc lá thì không. Khả khả!

- Cháu có con nhỏ nên bỏ để đỡ ảnh hưởng tới con bé thôi.

- A! - Người đàn ông kinh ngạc đến nỗi đang rót rượu cũng phải khựng lại, ngẩng đầu nhìn Đại rồi lại liếc sang Tường Vi - Chú mày lấy vợ mà còn có con rồi cơ à? Sao lần trước gặp đã thấy gì đâu?

Rồi ông lại nháy mắt thì thầm nhỏ một câu:

- Thế nửa đêm còn bỏ ra ngoài dẫn bạn gái đi ăn, vợ nó không lên cơn à?

- À, chuyện của cháu rắc rối lắm. Nói chung là giờ cháu có một đứa con gái nhưng không có vợ chú ạ!

- Chà, chú mày nói thế tao cũng chả hỏi thêm làm gì. Uống đi nào... Ông Hải, xong xuôi chưa nào, ra làm vài chén đi... Tôi đói lắm rồi đây.

- Xong rồi đây... - Ông chủ quán được gọi tới tên thì hô lên.

Sau đó, dưới con mắt kinh ngạc và đầy tò mò của Vi, ông chủ quán đặt lên bàn, ngay trước mặt ba người một cái mâm, sau đó đặt tiếp lên mâm một cái rổ tre lớn, vốn thường để rửa rau sống. Cuối cùng, ông tiến lại bếp, nhắc cái nồi lớn để đun nước dùng lên, bê thẳng ra phía bàn và đổ mọi thứ ở trong ra cái rổ tre. Đồ trong nồi vẫn nóng nên khói bốc lên nghi ngút. Chút nước còn sót lại chảy hết vào mâm ở bên dưới.

Ông chủ quán đặt cái nồi xuống đất rồi ngồi xuống cạnh người đàn ông đập xích lô. Đại cười và lại rót tiếp ba ly rượu nữa. Tường Vi nhìn vào trong cái rổ đầy hơi nóng bốc lên, chỉ thấy bên trong rất nhiều xương, đủ các loại mà cô cũng không phân biệt nổi là xương của con gì. Ba người đàn ông cùng chén và uống rượu, trong khi Vi vẫn ngồi nhìn đống xương đã rũ hết cả thịt trong cái rổ ấy, lóng ngóng một hồi cũng không biết phải làm gì.

Không chén, không đũa, chẳng lẽ là dùng tay?

CHƯƠNG 33

TÊN CỦA MÓN ÁY LÀ...

Trước con mắt mở lớn của Tường Vi, hai người đàn ông đối diện cùng xoa xoa tay sau đó thò vào trong rổ lấy ra một khúc xương và bắt đầu... gặm. Đại cũng cầm lên một khúc xương, nhìn kỹ lại thì đúng là một khúc đuôi bò vô cùng ngon lành, anh cười và đưa nó cho Tường Vi:

- Ăn đi em. Không chút nữa hết là nhịn đói đó.

- Cứ thế này ăn sao? - Tường Vi nhìn cái đuôi béo ngậy trong tay mình, ngẩng đầu hỏi Đại - Cái này là gì?

- Đuôi bò đây, thằng nhóc này cũng tinh thật, chọn được đúng cái ngon nhất - Ông chủ quán cười khà khà đầy vẻ đắc ý.

- Chưa ăn thế này bao giờ à? - Người đập xích lô lại hỏi tiếp - Thế thì thử một lần đi cho biết. Thịt gà luộc phải ăn bằng tay mới ngon. Mà món này dùng tay còn ngon hơn thịt gà, không phải ai cũng có cơ hội nếm qua đâu.

Tường Vi cười gượng gạo sau đó cũng đưa cái đuôi bò đã hàm nhừ lên cắn một miếng, vị mặn của nước dùng, của nước mắm, của gia vị đã ngấm trong nhiều giờ tràn vào miệng, thẩm thấu qua đầu lưỡi khiến trong lòng cô cũng phải trầm trồ. Đúng là ngon thật!

Cứ thế, ba người đàn ông, hai già, một trẻ vừa uống rượu vừa nói chuyện trời, chuyện đất, say sưa như quên hẳn bây giờ đã tới nửa đêm, nhiều người đã đi qua mấy giấc, ấy thế mà ở đây vẫn có một cuộc nhậu chưa tàn. Đống xương đã được ninh tới nhừ tơi cả ngày trong rổ cũng vơi dần, bị gặm sạch sẽ, hết cả thịt, cả mỡ, cả sụn, cả tủy ở trong cái nồi đặt dưới đất cũng nhiều thêm. Sau mấy phút đầu không quen, sau đó Tường Vi cũng hăng hái tham gia vào cuộc đánh chén kỳ dị này.

Ăn và nghe chuyện đời thường của những người lao động này, cô cảm thấy mấy năm qua mình viết còn quá nhiều non nớt, ánh mắt của mình vẫn chẳng đủ độc như những lão làng văn chương. Vì cô chưa từng lăn lộn với cuộc sống, chưa thực sự có những phút giây trò chuyện gần gũi nhưng bổ ích như thế này. Cuộc sống này, càng tìm hiểu nhiều, cô lại càng thấy mình còn biết về nó quá ít ỏi, ít tới đáng thương. Đúng như Đại từng nhận xét thẳng thừng, lời văn của cô đôi khi gai góc và đánh đá, cũng

chỉ là để che đi sự ấu trĩ, thiếu hiểu biết với cuộc sống của bản thân mà thôi. Cô từng giận Đại cả tuần vì lời nhận xét mà cô cho là “cảm tính” đó, nhưng giờ cô mới hiểu mình thiếu sót nhiều như thế nào.

Cuộc nhậu cuối cùng cũng kết thúc. Rượu trong chai đã cạn rớt, trong rổ cũng chỉ còn lại mấy củ hành nhừ và mấy củ gừng chẳng còn chút mùi thơm, xương trong cái nồi bị gặm nham nhở, sạch sẽ và bốn gương mặt nhìn vô cùng thỏa mãn. Người đập xích lô rên lên một tiếng khoái trá sau đó khật khưỡng đứng dậy trước. Đại căn dặn ông đập xe cẩn thận rồi trả tiền và chào hai vợ chồng người chủ hàng phở để ra về.

- Sao, no chưa?

- Ừm, em no rồi - Tường Vi gật đầu - Sao anh biết cái này hay vậy?

- Vì anh lớn hơn em nhiều mà - Đại cười đáp.

- Đâu phải ai lớn hơn em cũng biết cái này - Tường Vi bĩu môi phản bác.

- Ừ thì chẳng phải anh đã nói ra tới Hà Nội, tìm anh coi như tìm đúng người rồi còn gì. Thấy được không?

- Cảm giác rất lạ. Hà Nội đúng là đất của loài cò vạc, làm đêm, chơi đêm, ăn đêm... - Tường Vi gật đầu, buông một câu nhận xét - Càng lúc em càng thấy yêu Hà Nội hơn.

- Hà hà, bén duyên nhanh vậy? Cẩn thận không bị nó trói lại ở đây luôn đó.

- Nếu vậy thì sao nhỉ? Đẳng nào thời gian tới em cũng không có ý định rời khỏi đây - Vi nhún vai

- À, ngày mai cuối tuần, anh có rảnh không? Mai em định đi thăm vài chùa chiền ở Hà Nội.

- Mai à? Chắc là không được rồi. Anh bận lắm, đầu năm mà. Nhưng em định đi tới đâu, anh có thể cho em vài lời khuyên.

- “Thăng Long tứ trấn”, anh từng nghe chưa? Còn “Thăng Long bát cảnh” nữa... Em từng đọc về mấy địa danh này rồi, muốn đi thăm thú một chút.

- Chà, cô này cũng tìm hiểu kỹ ghê. “Thăng Long tứ trấn” là tên gọi của bốn ngôi đền thiêng án ngữ bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc của kinh thành Thăng Long cũ, lần lượt là đền Bạch Mã, đền Kim Liên, đền Voi Phục và đền Quán Thánh. Còn “Thăng Long bát cảnh” thì anh không nhớ rõ lắm, nhưng hình như có chùa Bồ Đề ở bên đê Sông Hồng, có tháp Báo Thiên...

- Hồ Lãng Bạc ở đâu?

- À, chính là hồ Tây bây giờ - Đại gật gù - Ngoài “Thăng Long tứ trấn” ra thì còn có “Thăng Long tứ quán” nữa. Em đọc sách chắc cũng sẽ có tên bốn địa danh này.

- Tiếc ghê, giá mà có bản đồ sống như anh hướng dẫn có phải tốt không chứ? - Tường Vi nói đầy tiếc nuối.

- Nhóc nghĩ ai cũng rảnh như nhóc sao? - Đại đưa tay vuốt tóc Tường Vi.

- Xi... Mà tới giờ anh vẫn chưa nói cho em món kia là món gì nha.

- Em thực sự muốn biết hả?

- Tất nhiên rồi. Không lẽ em đi khoe bạn bè, đến lúc chúng nó hỏi tên món đó lại nói là không biết tên sao.

- À thì... chút nữa về tới khách sạn anh nói là được chứ gì.

- Nhớ nha.

- Ủ, nhớ chứ. Mà sắp tới anh cũng bận lắm, nên nếu có việc hãy tìm anh nhé! Rảnh thì anh sẽ gọi nhóc.

- Làm gì mà bận dữ vậy? Anh có phải vào bếp nấu ăn đâu nào?

- Bận lấy vợ - Đại nói nửa đùa nửa thật.

- Thật? - Tường Vi đứng sững lại, sự hụt hẫng đầy trong ánh mắt.

- Thật - Đại nhún vai - Mẹ anh ốm. Anh cần một người để chăm lo cho gia đình.

Nhìn vào mắt người con trai luôn cười đùa kia, cô biết lúc này anh hoàn toàn nói nghiêm túc. Có lẽ, cũng đã đến lúc anh lập gia đình thật...

- Anh lấy vợ chỉ là vì cần có người chăm lo cho gia đình sao?

- Ủ... Thì là một người đúng nghĩa là “vợ”.

- Nhưng lấy ai?

- Một trong những cô bạn gái của anh - Đại cười cười, dường như anh nhìn thấu được tâm tình của cô gái nhỏ đi bên cạnh mình lúc này.

- Nhưng mà ai kìa?

- Chưa biết. Anh chưa quyết định. Nhưng sẽ sớm phải quyết định thôi.

- Vậy... em... có được tính là một trong những... cô bạn gái của anh không?

- Em hả? Ủ, có. Cũng được đấy, anh sẽ suy nghĩ thêm cả em nữa.

Đại gật gù đầu nửa đùa nửa thật, sau đó anh dừng lại, hai người cuối cùng đã tới cổng khách sạn nơi Tường Vi đang ở.

- Vào đi, ngủ ngon nhé!

- Anh không vào sao?

- Ủ, không. Nghỉ cho sớm đi, mai còn đi thăm thú Hà Nội nữa chứ. Có bị ai bắt nạt thì cứ gọi cho anh - Đại vỗ nhẹ lên vai cô.

Những tiết lộ về cuộc sống riêng sắp tới của Đại làm Tường Vi như đang mơ. Cô gật đầu, chào khẽ anh một câu rồi quay người định đi vào. Nhưng đúng lúc cô định bước đi thì Đại đã nắm lấy tay cô và cúi tới gần sát mặt cô. Thấy anh mỉm cười nhìn mình, mặt cô nóng bừng. Đại hỏi khẽ:

- Game over?

Tường Vi giật mình ngược mắt nhìn anh, đến hơi thở phảng phất mùi rượu của anh, cô cũng cảm nhận được rất rõ. Rồi cô lắc đầu, rõ ràng là phủ định câu đề nghị, hay đúng hơn là một câu hỏi của anh.

Đại cười. Anh nghiêng đầu, ghé sát tai cô nói một câu. Nói xong, anh hôn lên trán cô rồi anh vẫy vẫy tay, rời khỏi cổng khách sạn.

Tường Vi vẫn đứng chôn chân ở đó. Gương mặt đang đỏ hồng của cô rốt cục cũng trở về trạng thái ban đầu, nhưng khi nghĩ tới lời thì thầm của Đại khi nãy, mặt cô chợt tái đi, một cảm giác ghê ghê chạy dọc toàn thân khiến cô phải rùng mình. Sau đó cô vội chạy vào trong, có lẽ lúc này chỉ có giấc ngủ mới có thể làm cô quên đi câu nói ám ảnh đó được.

- Tên của món ăn đó là... “bốc mả”.

CHƯƠNG 34

KHÔNG THỂ ĐÁNH ĐỒNG

Đại vừa đi vừa suy nghĩ về Tường Vi. Không phải anh không nhận ra tình cảm của cô dành cho mình. Có lẽ ngay từ đầu, anh không nên đi quá xa với Tường Vi như thế này. Tường Vi là một cô gái ngoan và yếu đuối trong tình cảm. Anh coi cô như một người tri kỷ hơn là một người tình chỉ để thỏa mãn những thèm muốn nhục dục. Thế nhưng, rốt cục hai người lại không thể tránh khỏi mối quan hệ này. Tường Vi không ngần ngại cho đi, còn anh cũng chẳng phải quá quân tử mà từ chối. Thế nhưng, anh lại không muốn Tường Vi yêu anh. Anh không muốn kết thúc mối quan hệ tình bạn thân thiết với cô, nhưng nếu cô còn tiếp tục yêu anh, có lẽ cô sẽ rất bất hạnh.

Đại không đánh đồng Tường Vi với những cô bạn gái khác của mình. So với họ, Tường Vi quá đơn thuần, chưa đủ dạn dĩ và không nhiều tính toán. Những cô gái kia đều ngầm ngầm tính toán để chiếm hữu anh, còn cô gái nhỏ này thì lại luôn giữ khoảng cách, cố gắng che giấu tình cảm chỉ vì sợ mất anh. Đúng là ngốc nghếch!

Thực ra, trong thâm tâm anh, nếu được lựa chọn người có thể cưới trong số những cô bạn gái của anh, anh sẽ chọn Tường Vi. Nhưng Tường Vi lại là người chưa thích hợp với cuộc sống gia đình và hôn nhân, không thể trói chân cô vào những việc như vậy. Anh không yêu cô, nhưng anh tôn trọng ước mơ, tài năng của cô, nên chắc chắn anh sẽ không để những toan tính cá nhân của mình làm ảnh hưởng tới sự nghiệp của cô mà anh biết rồi đây sẽ rất rục rở.

Tường Vi lúc này như viên ngọc chưa được mài giũa, như một nụ hoa chưa tới lúc phô ra vẻ đẹp rục rở. Cô cần thời gian để bay lên và không đáng bị anh trói chân ở mặt đất như thế.

Vừa đi vừa suy nghĩ, khi sức tĩnh lại thì Đại đã thấy mình đi về tới gần nhà. Mà điều kéo anh khỏi suy nghĩ ấy là một người đi ngược chiều.

Đại vừa kinh ngạc lại cảm thấy như mơ khi nhìn gương mặt đầy những nét quen thuộc ấy. Kinh ngạc vì sự lột xác khó tin ở ngoại hình, kinh ngạc vì thời điểm cô xuất hiện, và kinh ngạc cả vì có nằm mơ anh cũng không nghĩ rằng, cô sẽ xuất hiện trước mắt mình như thế.

Cô gái ấy cũng đang ngây ra nhìn anh, có lẽ cô hoàn toàn không ngờ sẽ bị anh bắt gặp khi đang

đứng lặng trước ngôi nhà của anh như một con ngốc.

Cả hai người cứ đứng chôn chân tại chỗ, bốn mắt nhìn nhau, dường như cả hai đều đọc được ở trong mắt của người kia sự bối rối khó tả, lại có chút gì đó ngại ngùng khó nói thành lời. Cuối cùng, Đại là người cất tiếng trước:

- Em đến tìm Minh sao?

- Ừm, à không, em có việc đi ngang qua đây nên định vào thăm bé Như Ý thôi - Linh vội giải thích.

- Vào giờ này sao? - Đại nhìn đồng hồ, ngạc nhiên hỏi lại.

- Em tới được một lúc rồi.

- Sao không bấm chuông. Giờ này thì cả nhà ngủ hết rồi - Đại đưa mắt nhìn về phía ngôi nhà đã tắt hết điện và nói.

- Em biết nên em đang định ra về. Chắc lúc khác em sẽ ghé thăm cháu - Linh nói và định bước qua anh.

Tất nhiên là Đại không muốn điều đó xảy ra. Từ giây phút gặp lại cô ở con đường này, anh hoàn toàn không muốn cô rời khỏi tầm mắt của anh nữa.

- Để anh đưa em về - Đại giữ tay cô lại, đề nghị.

- Em tự bắt taxi được mà. Anh cứ vào nhà đi! - Linh giật mình vì sự đùng chạm bất ngờ ấy, cô vội vàng lùi lại để thoát khỏi bàn tay anh.

Nhưng Đại vẫn không buông tay.

Mặc dù không muốn Đại biết thêm gì về bản thân, nhưng khi nhìn vào ánh mắt đen, dữ dội và nghiêm khắc của anh, Linh hoàn toàn mất đi ý thức phản kháng. Cô đành gật đầu buông xuôi, đồng ý với đề nghị đó của Đại.

Thấy Linh gật đầu, Đại mới mở cổng đi vào và lái xe ra ngoài. Đợi cô ngồi yên ổn trên ghế trước, Đại chỉnh điều hòa cho ấm hơn sau đó mới nổ máy cho xe chạy.

Sau khi đọc cho anh tên phố, Linh ngồi im không nói gì, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ ước sao mình có thể vô hình trước mắt Đại thôi. Nhưng cô càng cố tỏ ra im lặng thì Đại càng không muốn, anh không ngừng quay sang nhìn cô gái xinh đẹp và kỳ lạ này. Cuối cùng, dường như không nhịn được thêm nữa, anh lên tiếng để phá vỡ sự im lặng ngượng ngùng khó chịu giữa hai người:

- Sao em lại lên lại Hà Nội? Đang làm gì rồi?

- Em làm phụ bếp - Linh đáp gọn lỏn giống như đã chuẩn bị sẵn các câu trả lời để đối phó với anh.

- Phụ bếp. Em đang học việc ở đâu thế?

- Ở một trung tâm dạy nấu ăn thôi.

- Qua nhà hàng của anh đi, anh sẽ sắp xếp cho - Anh đề nghị.

Nhưng ngược lại với kỳ vọng của anh, Linh từ chối rất thẳng thừng:

- Không cần đâu. Ở chỗ này cũng rất tốt.

- Ừ. Minh nó đã biết em lên lại Hà Nội chưa? Bố anh không nhốt nó nữa rồi. Từ tuần này Minh sẽ

đi thực tập.

Thấy Đại hỏi đến Minh, Linh lại im lặng. Cô không thể giải thích gì với anh về chuyện giữa cô và Minh được. Chẳng lẽ tự nhiên lại đi khai báo rằng Minh có tình cảm với cô, còn cô thì không ư? Mà chắc gì Đại đã quan tâm tới chuyện đó, kể ra thì thật vô duyên.

- Em cũng không liên lạc với anh ấy nên không biết. Mà dạo này hai bác có khỏe không ạ? Bé Như Ý nữa?

- Bố anh khỏe, còn mẹ anh cũng mới ốm dậy - Đại cười sau đó mở điện thoại và đưa cho Linh thấy ảnh con gái anh trong đó - Đây là hình Như Ý mới chụp hôm Tết.

- Lớn nhanh thật.

- Ừ, nhưng dạo này không tăng cân nữa. Từ khi mẹ anh ốm tới giờ nên cả nhà không tập trung chăm bẵm được cho con bé. Anh đang tính kiếm cho nó một người mẹ đây.

Đại vừa nói vừa quay sang nhìn Linh, muốn xem thái độ của cô như thế nào, có giống với Tường Vi hay không?

Tĩnh lặng.

Như mặt hồ thu không gợn sóng.

Như rừng cây im ắng không một trận gió lay.

Vẻ mặt của Linh khi đón nhận thông báo này của anh có thể so sánh như thế. Giống như Nhật Lệ trước đây, cô đón nhận nó hời hợt, hờ hững, như thể việc đó không hề liên quan tới mình.

Nhưng Đại không tin rằng Linh hoàn toàn thờ ơ và bình thản như thế, anh chỉ nghĩ cô biết không chế cảm xúc một cách hoàn mỹ mà thôi. Nếu cô không có tình cảm với anh, thì cô đã không đón nhận nụ hôn của anh đêm hôm đó.

Đại đã cố gắng để bản thân quên đi phút si mê rồ dại của hai người. Có thể là do anh say, cũng có thể là do tình cảm dồn nén lâu ngày chợt bùng phát nên cả hai đã không thể khống chế được mình. Mặc dù Đại là người sống thoáng trong tình cảm, nhưng anh cũng là người có nguyên tắc. Anh không thích những cô gái liên quan tới em trai hoặc bạn thân của mình. Mà Minh đã hùng hồn tuyên bố rằng Minh yêu cô. Anh có thể không quan tâm tới cảm xúc của người em trai ruột thịt này sao?

Nhưng cho tới lúc này đây, anh biết cố gắng của mình suốt gần một tháng qua hoàn toàn vô ích. Dù anh có tỏ ra hờ hững với cô vào sáng hôm sau nụ hôn ấy, dù anh có cố không nói những lời quan tâm với cô khi lần đầu cô gọi điện cho anh, dù anh có cố gắng không tìm một lý do để gọi điện lại cho Linh, nhưng những điều đó hoàn toàn trở nên vô nghĩa. Anh vẫn thấy trong tim mình có Linh!

Đại hơi thất vọng khi thấy vẻ mặt của Linh như thế, nhưng anh không vì vậy mà chán nản. Anh không bao giờ cảm thấy hẫ hê hay vui sướng khi những cô gái điên lên vì anh, sẵn sàng buông lời ghen tuông với người khác vì anh. So với những cơn giận phát cuồng kia, anh thích sự điềm tĩnh này hơn. Đó mới là điểm anh muốn có nhất ở người mà anh sẽ yêu thương suốt cuộc đời này.

Không hiểu sao Đại lại có một suy nghĩ rằng, đây mới là người anh đang tìm kiếm, là người phù hợp nhất để làm vợ của anh!

- Em nghĩ Huyền có được không? - Đại cười hỏi.

Linh tỏ ra ngạc nhiên khi thấy anh hỏi như thế. Cô phải cố gắng lắm mới để cho mình ở trạng thái tự nhiên nhất khi nghe anh nói sẽ tìm mẹ kế cho Như Ý.

- Em không biết. Anh là người trong cuộc, anh phải hiểu rõ nhất chứ - Cô khẽ nói, từ chối câu trả lời.

- Người ta hay nói phụ nữ có cái nhìn tinh tế hơn đàn ông. Nếu lấy để làm một người vợ, thì anh nghĩ không vấn đề gì. Nhưng còn phải làm mẹ của Như Ý nữa, nên anh không muốn mình đi sai bất kỳ bước nào. Như Ý rất quan trọng với anh.

- Thật hiếm có một người cha như anh. Hy vọng điều đó sẽ không thay đổi, ngay cả khi những đứa trẻ khác ra đời.

- Tất nhiên là không khác rồi. Con cái với anh rất quan trọng, dù mẹ nó không thừa nhận nó, thì anh cũng không bao giờ bỏ rơi con cái của mình. Thế còn cháu em thế nào rồi? Con bé đã đổi tên chưa? Mà em đi thế này, chị em lại đau yếu, ai sẽ giúp chị em chăm đứa bé?

- Bố của Thiên Ý đã nhận nó rồi, cũng đã đổi cho con bé một cái tên rất đẹp. Thế nên em mới yên tâm mà đi chứ.

- Ừm, người đàn ông không dừng cảm nhận máu mủ của mình thì chỉ là một thằng hèn - Đại gật đầu.

Chiếc xe đã tới đầu ngõ lớn, nơi dẫn vào cổng của Âm Thực Đạo Quán. Đại tấp xe vào lề đường và dừng xe. Linh mở cửa bước xuống, anh cũng bước xuống theo. Hai người đi vào trong ngõ. Bóng của cả hai đổ dài trên đường, một trước, một sau, chỉ có tiếng bước chân đều đều gõ nhịp.

Thấy Đại quyết tâm theo mình vào tận trong ngõ, Linh cũng không miễn cưỡng từ chối. Nếu anh muốn thì sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra, thà cứ giải thích một lần cho xong là hơn.

Đại ngẩng đầu nhìn biển gỗ sơn mấy chữ lớn theo kiểu thư pháp thì rất kinh ngạc. Giờ anh mới biết trong này có một trung tâm dạy nấu ăn mang hơi hướm cổ điển như thế này. Linh mở cổng xong, quay lại nhìn anh như muốn chào thì Đại đã lên tiếng hỏi trước:

- Em ở trong này luôn sao?

- Vâng, em xin được ở nhờ trong này luôn - Linh gật đầu.

- Chỗ này khá đầy. Có lẽ anh sẽ phải tới đây tìm hiểu một chút - Đại gật gật đầu - Anh còn đang định đề nghị em một chuyện, nhưng chỗ này tốt như vậy, chắc là em chẳng chịu rồi.

- Chuyện gì cơ? - Linh tò mò hỏi lại.

- À, anh đang định hỏi xem em có thể tới làm bảo mẫu cho Như Ý một thời gian hay không? Mẹ anh đang ốm, anh định mang Như Ý về nhà riêng để mẹ anh có thời gian tĩnh dưỡng. Nhưng anh lại không yên tâm nếu tìm một cô trông trẻ xa lạ. Anh chỉ yên tâm với mỗi mình em.

Linh đứng im, dường như đang suy tính tới lời đề nghị của anh thật. Sau đó, cô nói:

- Chắc không được rồi anh ạ! Hay là anh cứ tìm một cô vợ ngoan hiền về để chăm cho em bé thì hơn. Đàng nào thì cũng phải cưới mà...

Đại cau mày trước lời nói như châm chọc, mĩa mai của Linh. Thấy anh dùng ánh mắt đó nhìn mình, Linh lặng thinh rồi vội vàng đẩy cổng đi vào. Đại đã nhận ra ánh mắt muốn rút lui đó của cô.

Anh chộp lấy tay cô kéo mạnh về phía mình. Một tay còn lại anh vòng ra phía sau, ôm cứng lấy cô, kéo thật sát vào mình. Đại cúi đầu nhìn Linh đang cố giãy giụa trong lòng anh, ánh mắt anh vừa giận dữ, vừa đầy ôn hoà nhìn thẳng vào cô, khẽ nói:

- Không muốn làm bảo mẫu... Vậy, muốn làm vợ anh không?

Linh còn đang bàng hoàng trước hành động thô bạo này của anh, cô gằn giọng:

- Không muốn.

- Tại sao không muốn? - Đại vẫn không có ý định rời lỏng tay.

- Không muốn là không muốn.

Đại mỉm cười khiến Linh càng hoảng sợ. Ý định muốn hét lên vừa xuất hiện trong đầu, nhưng cô chưa kịp thực hiện thì Đại đã cúi xuống, bằng một hành động dứt khoát nhất, anh nâng gương mặt cô lên và phủ xuống môi cô một nụ hôn.

Trong đầu Đại lúc này chỉ còn những suy nghĩ rối loạn, không tượng hình. Không giống như bao người khác, cô gái này đã thẳng thắn từ chối anh bằng ánh mắt đầy coi thường.

Lần này không giống lần trước, Linh cắn mạnh vào môi Đại khi anh đang tham lam ngấu nghiến đôi môi cô. Đại bị đau và quá bất ngờ nên đã ngẩng đầu lên, tay rời lỏng, khẽ kêu một tiếng. Nhưng chưa hết, Linh vừa thoát khỏi vòng tay anh đã lập tức vung tay tát anh thật mạnh, ánh mắt cô vô cùng giận dữ trước hành động sỗ sàng của anh.

- Đừng bao giờ đánh đồng tôi với những cô gái quần quanh anh!

Linh nói gằn từng tiếng một sau đó dứt khoát đi vào trong, đóng cổng lại.

Đại đứng ở ngoài cổng, vẫn đang ôm má. Mặc dù vậy, anh không tỏ ra bất ngờ, hành động như thế mà không ăn tát mới là lạ. Nhất là với Linh, nếu cô không phản ứng như thế thì cô không còn là cô nữa.

Đại mỉm cười sau đó chậm rãi rời đi.

CHƯƠNG 35

BÍ MẬT ĐẦU TIÊN

- Người đứng phía sau Âm Thực Đạo Quán đó chính là hai người đã từng đạt danh hiệu Vua Đầu Bếp hai mươi năm trước ư? - Đại ngẩng đầu nhìn người trợ lý, bản thân anh cảm thấy bất ngờ trước kết quả này.

Xem ra, Linh đã chọn được một nơi học nghề không tệ.

- Đúng thế. Mặc dù là nguồn tin không chính thức, nhưng dường như có rất nhiều đầu bếp có tiếng thường lui tới đây. Nơi này không giống một trung tâm dạy nội trợ bình thường, mà còn là một câu lạc bộ, nơi trao đổi những bí kíp trong nghề nấu ăn nữa.

- Tại sao tôi chưa từng nghe về nó nhỉ?

- Có lẽ đây là ý muốn của ông Cường, người mở ra trung tâm này.

- Chắc vậy... Tôi sẽ tìm hiểu thêm về nơi này sau - Đại gật đầu rồi gấp mở giấy tờ lại, nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Hôm nay Cường hẹn Đại tới ăn tối ở nhà hàng của Cường, lý do là muốn anh thăm định tay nghề đầu bếp mới của nhà hàng mà Cường đang quản lý. Đại biết đó là một cách để Cường thị uy với anh, nhưng anh vẫn vui vẻ đồng ý. Bản thân anh chẳng quan tâm nhiều tới chuyện đó. Ganh đua trong làm ăn là chuyện bình thường, và anh đủ tự tin để tiếp tục đưa Phương Đông đi đúng hướng. Dù đầu bếp mới này của Cường có là thiên tài thì điều đó cũng không khiến anh bận tâm. Anh có con đường của anh, và không ai có thể làm anh đi chệch khỏi con đường ấy được.

Cường hiện tại đang điều hành nhà hàng khách sạn Winter, một khách sạn cực kỳ đẹp và nổi tiếng nhìn ra Hồ Tây. Nhà hàng Winter nổi tiếng với các món ăn phương Tây, những bữa tiệc buffet với giá trên trời mà không phải ai cũng có thể đặt chân vào, điều này trái ngược hoàn toàn với Phương Đông của Đại. Trước khi Cường về nước, khách sạn này vẫn do một tay bố đẻ của anh quản lý. Nhưng dưới sự thúc ép của bà Phượng, cuối cùng ông chồng bà cũng phải giao lại nó cho con trai chính thức duy nhất của mình là Cường. Cường cũng không quá mong mỏi cái vị trí này, nhưng anh biết, muốn tới được với Linh, anh nhất định phải tiếp quản nơi này.

Lúc này, Đại đang ngồi trong phòng ăn hạng sang số 1 của Winter, một căn phòng với bốn mặt đều là kính nhìn thẳng ra Hồ Tây sóng nước dập dềnh. Căn phòng không quá rộng, bàn ăn hình vuông, có bốn cái ghế bành xung quanh, vốn là không gian yêu thích của những đôi tình nhân hoặc những người ưa sự lãng mạn và yên tĩnh. Ở xung quanh bốn bức tường đều treo rất nhiều những giò hoa lan khiến cho không gian vốn cứng nhắc với những tấm kính trở nên dịu dàng, thanh thoát. Khung cửa sổ lúc này mở lớn hết cỡ để đón ánh nắng chiều xuân hắt vào.

Bản hợp đồng với resort của gia đình An ở Cô Tô cuối cùng không tới tay ai trong hai người, và điều đó cũng không mấy ảnh hưởng tới tình bạn giữa Đại và Cường. Đại vốn không đặt quá nhiều quan tâm vào đó, thắng thua trong làm ăn với anh là chuyện bình thường.

- Ông đợi tôi lâu chưa?

Tiếng của Cường vang lên. Khi Đại ngẩng đầu rời mắt khỏi cuốn tạp chí trong tay thì Cường đã ngồi xuống ghế đối diện, tươi cười nhìn anh. Trái với vẻ điềm đạm và có chút lạnh lùng của Đại, Cường luôn tươi cười, ánh mắt ấm áp, giọng nói trầm ấm, nhưng quanh người vẫn không ngừng toát ra một thứ khí thế lấn át người khác, vừa nhìn đã có cảm giác không thể tới gần.

- Còn sớm. Tôi cũng không có việc gì nên chạy qua đây luôn - Đại cười đáp lại.

- Tôi vừa báo đầu bếp đặc biệt của tôi chuẩn bị làm vài món, chắc ông sẽ thích mê. Nhưng phải đợi một chút. Uống gì nhỉ?

- Tùy ông.

- Vậy uống vang đi. Rất phù hợp cho một buổi chiều êm ả thế này. Với lại đầu bếp của tôi cũng không uống được rượu nặng.

- Được - Đại tỏ ý không phản đối.

Nữ phục vụ xinh đẹp của nhà hàng đẩy tới một xe đẩy, trên đó có một chai vang Pháp và món khai vị còn nóng. Sau khi đặt các thứ lên bàn, cô gái cẩn thận mở nắp chai vang và bắt đầu rót đầy hai cái ly với một phong cách cực kỳ chuyên nghiệp.

Cô gái vô cùng quyến rũ nhưng Cường không nhìn nhân viên của mình tới một lần. Ngược lại, Đại hơi mỉm cười như cảm ơn cô gái, chỉ thế thôi mà cũng khiến cô đỏ mặt. Anh cũng không chú ý tới cô gái lâu hơn mà quay sang nhìn người bạn của mình đang tùm tùm cười đầy ẩn ý:

- Nên cảm ơn những người đã cho mình những bữa ăn ngon chứ.

- Nhưng cũng đừng làm nhân viên của tôi tương tự ông đấy nhé! - Cường cười phá lên.

- Không phải đầu bếp mà ông muốn giới thiệu với tôi hôm nay là em gái của Nhật Lệ đấy chứ? -

Đại nâng ly rượu vang lên uống và bình thản hỏi.

- Chính là cô ấy - Cường gật đầu xác nhận, không hề có ý vòng vo gì.

- Master Chef, chắc là không tệ rồi - Đại nhận xét - Tôi ngạc nhiên là có cô ấy rồi mà ông vẫn không giành được hợp đồng với gia đình An đấy.

- Cô ấy không muốn tham gia vào chuyện này. Hơn nữa...

- Sao? - Thấy Cường đột nhiên ngập ngừng, Đại ngạc nhiên hỏi.

- Mà thôi, dù tôi không muốn giấu ông chuyện này, nhưng đây là việc riêng của cô ấy, tốt nhất để

cô ấy tự nói với ông thì tốt hơn.

- Chuyện gì? - Đại cau mày - Chẳng lẽ liên quan tới Nhật Lệ?

Cường không nói gì mà quay đầu nhìn ra phía ngoài hồ, cố gắng không để Đại thấy ánh mắt hoang mang của mình.

Anh muốn Đại biết rõ quan hệ giữa anh và Linh nên mới sắp xếp buổi gặp gỡ này. Nhưng anh lại lo sợ sẽ có những chuyện không như ý muốn xảy ra. Dù sao, bản thân anh cũng không dám chắc thời gian qua, giữa Đại và Linh có nảy sinh tình cảm hay không? Người đa tình như Đại, nếu nói không thì chắc chắn là nói dối. Nhất là sau khi Đại biết việc Linh và anh đã cùng nhau nói dối mình như thế, không biết Đại sẽ phản ứng thế nào? Còn Linh, anh càng đau khổ hơn khi nhận ra từ lâu đã không thể có được trái tim cô nữa rồi.

Dù sao thì chuyện ba người phải đối mặt với nhau thế này cũng sẽ xảy ra, không sớm thì muộn, thà anh cứ nắm quyền chủ động, còn hơn là bị động tiếp nhận nó. Anh muốn biết rõ tình cảm của Linh, cũng như thái độ của Đại, nếu không như ý muốn của anh, có lẽ anh phải dùng cách khác. Đôi khi Cường cũng cảm thấy sợ chính mình, con quỷ ích kỷ trong anh ngày càng lớn, nó sắp đè bẹp chính bản ngã của anh rồi.

Thấy Cường không muốn nói, Đại cũng không hỏi. Nếu như anh cứ cố gắng hỏi, sợ rằng chỉ được nghe những lời không thật lòng.

Hai người uống tới ly rượu thứ ba thì cửa kính lại một lần nữa xịch mở, một nhân viên phục vụ nam đẩy một xe thức ăn nữa vào, bên trên là một món ăn còn nóng hổi. Vừa liếc mắt tới, Đại đã nhận ra là món tôm hùm nướng bơ.

Mùi thơm của bơ và tôm hùm nướng xộc vào mũi khiến Đại cũng muốn kêu lên một tiếng khen ngợi, nhưng cuối cùng, vẫn nén lại được, anh chỉ khẽ gật đầu:

- Không tệ.

- Sở trường của cô ấy vẫn là những món ăn dân tộc - Cường cười nói.

- Thế thì hợp với nhà hàng của tôi hơn nhỉ? - Đại nói băng quơ sau đó không khách khí dùng đũa gắp một miếng thịt tôm nóng hổi, thơm nức mũi đưa lên miệng.

- Tuy nhiên, cô ấy vẫn là bậc thầy với các món ăn hiện đại mà - Cường tự tin nói tiếp.

- Ừm, tôi cũng không có ý tranh giành, một khi người ta đã nguyện ý theo ông. Đó chính là kết quả của mấy năm ở tị bên Mỹ của ông đúng không?

Đại như hiểu ra, chột hỏi nhưng đầu vẫn không ngừng gật gù vì mùi vị tuyệt hảo của món ăn mang lại, trong lòng thì thầm than thở, đúng là Vua Đầu Bếp có khác, chỉ hương vị món ăn thôi cũng đã khiến người ta phải si mê rồi.

Nhưng Đại vừa mới cầm ly rượu vang lên miệng, còn chưa kịp uống, cũng chưa kịp nghe Cường nói gì thêm thì ánh mắt anh đã dừng lại ở phía bên kia cánh cửa kính, nơi có một người đang đi tới. Thấy Đại đột ngột dừng ăn, Cường cũng đánh mắt về phía đó.

Một cô gái trong bộ đồ nấu bếp đang đẩy xe đựng thức ăn tới, gương mặt cô lạnh nhạt nhìn thẳng về phía này nên không ai đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, hay chỉ cố tỏ ra thờ ơ để che giấu sự

căng thẳng mà thôi. Mái tóc dài của cô được buộc gọn gàng sau lưng, gương mặt không trang điểm vẫn vô cùng xinh đẹp, tuy có đôi chút nhợt nhạt. Cường nhìn cô mỉm cười tới ngây dại.

Còn Đại nhìn cô với ánh mắt khó tin nhưng cũng không giấu nổi vẻ si mê với cái khí chất cao ngạo và có phần xa cách đó.

Hiển nhiên, cô gái ấy là Linh.

Linh không nhìn ai trong hai người đàn ông, lặng lẽ đẩy xe thức ăn tiến vào căn phòng, rồi lại lặng lẽ đặt những món ăn lên bàn.

Salad cá hồi. Cá hồi sốt rượu. Súp bí đỏ.

Kể cả âm thanh “cách” rất lớn vang lên khi Đại đặt ly rượu xuống bàn cũng không làm cô thay đổi sắc mặt chút nào.

Bình thản tới đáng sợ.

Hiển nhiên là Đại bất ngờ, bất ngờ tới nỗi anh cũng không biết phải nói gì, làm gì vào lúc này? Anh nên giận dữ? Nên can vãn? Nên nghi ngờ? Hay nên lặng im? Hàng đống những câu hỏi xoay trong đầu khiến Đại vô cùng bối rối.

- Vất vả cho em rồi, ngồi xuống đi.

Khi Đại còn đang mông lung trong dòng suy nghĩ thì Cường đã lên tiếng trước, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình.

Linh khẽ gật đầu ngồi xuống cạnh Cường, nhận lấy ly rượu rồi nói một câu cảm ơn rất nhỏ.

Cuối cùng, cô mới ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Đại. Cô biết, sau đôi mắt sâu và lạnh kia là cả một cơn giận đang bị đè nén lại. Cô không sợ cơn giận đó, cô chỉ sợ sự si tình trong đó, như anh đã từng nhìn cô trước khi hôn cô.

- Em hy vọng sự xuất hiện của em không làm anh mất hứng với bữa ăn này.

Đại nghe cô nói một câu như thế thì như tỉnh lại, anh gật đầu và cầm ly rượu của mình lên:

- Tất nhiên rồi. Chuyện cần giải quyết giữa chúng ta nên để sau, không nên làm mất không khí tuyệt hảo của buổi chiều hôm nay, nhất là khi anh lại được ăn những món do Vua Đầu Bếp tài năng và danh tiếng chính tay nấu.

CHƯƠNG 36

TẠI SAO LẠI KHÔNG TIẾP TỤC ĐÙA GIỖN VỚI ANH NỮA?

Cường cau mày. Linh vẫn không có biểu hiện gì, nhưng hai bàn tay cô đã siết chặt lại và hơi run lên. Cô không ngốc tới nỗi không nhận ra giọng điệu chua chát trong câu nói đầy giễu cợt ấy.

Cô làm Đại đau sao?

Nhưng bản thân anh có gì mà phải tổn thương đâu? Tình yêu với anh chỉ giống như một trò chơi, và anh không bao giờ là người thua cuộc cả.

- Sao? Anh nói sai gì à? - Đại vờ như không hiểu, sừng sốt hỏi lại.

- Không có gì đâu. Cứ tạm gác lại mọi chuyện đi, vui vẻ ăn một bữa này đã - Cường cười sau đó vỗ nhẹ lên vai cô - Coi như lần đầu em ra mắt bạn thân của anh trên cương vị bạn gái anh đi.

Linh định giãy ra và nói gì đó nhưng bàn tay đang ôm trên vai cô của Cường đã siết chặt lại nên cô đành im lặng. Cô đưa mắt nhìn Đại, chỉ thấy anh vẫn bình thản. Anh đưa ly rượu về phía trước mặt cô:

- Rất vui khi được gặp em.

Linh cũng đưa ly rượu vang lên, nhìn vào vẻ mặt tươi cười của anh, cô chợt nhớ lại, cách đây không lâu, trước mặt Đại, Cường cũng đã bắt tay và cười với cô như thế, nụ cười vừa hờn giận, ghen tuông, vừa yêu thương vô tận.

Nụ cười trên mặt hai người đàn ông lúc này khi họ nhìn nhau làm cô sợ. Cô có cảm giác, nếu không có mình ở đây, họ đã nói chuyện với nhau bằng nắm đấm từ lâu rồi.

Đại nhìn Cường cười, việc giữa anh và Linh, dù lúc này anh rất muốn nghiền nát cô trong tay mà hỏi cho rõ ràng mọi chuyện, nhưng việc gì anh phải nói chuyện đó với cô trước mặt Cường chứ?

Thằng bạn anh đã muốn công khai, vậy thì anh sẽ càng ám muội.

Dù là bạn thân, nhưng Cường đã một lần chơi khăm anh, vậy thì cũng không thể trách anh được. Huống chi, Đại vẫn có cảm giác, giữa Linh và Cường khá gượng gạo. Nếu họ thực sự yêu nhau như họ đang cố tỏ ra thì tại sao Cường lại đồng ý để Linh vào làm ở nhà anh, ở gần thằng bạn mà Cường hiểu rõ hơn ai hết? Nếu họ thực sự đang yêu nhau, tại sao cô lại có phản ứng đồng tình khi anh hôn cô như

thế?

Mọi chuyện, sẽ chỉ là chuyện của riêng anh và Linh, dù Cường là ai thì cũng không có quyền xen vào.

Bữa tối diễn ra trong không khí vô cùng quái dị, tới nỗi cô gái phục vụ đứng ở phía sau cũng luống cuống cả chân tay. Trong lòng cô tự hỏi, cô gái ngồi ở đó cuối cùng là ai, tại sao khi cô ta vừa xuất hiện thì hai người đàn ông đang từ bạn bè thân thiết lại biến thành kẻ địch? Giám đốc của cô chưa khi nào có thái độ như thế trước nhân viên.

Suốt bữa ăn, Đại tuyệt nhiên không hỏi tới những chuyện cũ, càng không hỏi tin tức của Nhật Lệ, chỉ chú tâm thưởng thức các món ăn và không ngớt miệng khen ngon. Mặc dù những lời khen của anh nghe vô cùng chân thật nhưng cả Cường và Linh đều nhận ra trong đó không ít ý tứ giấu cọt. Thỉnh thoảng, Đại lại chen vào mấy câu hỏi vu vơ về cuộc sống của hai người ở bên Mỹ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Cuối cùng, trước khi ra về, Đại còn không quên hỏi xin số điện thoại của cô nhân viên rót rượu với lời hứa chắc nịch sẽ mời cô đi uống cà phê sau khi cô tan ca ngay trước mặt Cường và Linh.

~oOo~

Cường dừng bước trước cổng “Ẩm Thực Đạo Quán”, dù bây giờ không còn sớm nhưng anh vẫn lưu luyến không muốn chia tay Linh chút nào. Hôm nay, vì cách cư xử lạ lùng của Đại trong bữa ăn nên tâm trạng Linh vẫn không được tốt, cô có vẻ lo lắng nhiều. Mặc dù anh đã cố gắng trấn an cô, nhưng Linh vẫn không cảm thấy khá hơn. Là người quen với sự đấu đá từ trong gia đình tới ngoài thương trường, Cường không đơn thuần như Linh. Anh là bạn thân của Đại từ thời đi học nên anh rất hiểu tính nết con người này. Đại im lặng nghĩa là trong lòng Đại đã có sắp xếp tâm lý vô cùng ổn thỏa. Đại im lặng không có nghĩa cứ thế sẽ bỏ cuộc.

- Hôm nay vất vả cho em rồi. Không cần suy nghĩ nữa, đi ngủ sớm đi nhé! Mai anh tới đón - Cường dừng lại, vuốt nhẹ lên tóc Linh, âu yếm nhìn vào mắt cô.

Linh hơi lùi lại, thoát khỏi bàn tay đang định ôm lấy mình. Cô cười lắc đầu:

- Anh không cần đón em đâu. Em sẽ tự đi tới nhà hàng.

- Nếu em không thích tới đó, anh không ép đâu.

- Em học để trở thành đầu bếp, bếp chính là nơi làm em cảm thấy hạnh phúc nhất, làm gì có chuyện em sẽ ghét bỏ nó chứ. Thôi, anh về đi nhé, em vào nhà đây!

Linh vẫy vẫy tay, quay đi.

Cánh tay Cường buông thõng xuống. Linh đã cự tuyệt hành động thân mật của anh rất nhiều lần rồi, có lẽ anh cần phải cho cô thêm thời gian để chấp nhận tình cảm của anh một lần nữa.

Linh đi vào trong. Cánh cổng khép lại, Cường thở dài một hơi rồi lại quay trở ra xe.

Linh vẫn đứng sau cánh cổng cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Cường, lúc này cô mới quay đầu định đi về phòng. Nhưng vừa quay đầu, cô đã va phải một thân hình cao lớn không biết đứng ở đó từ bao giờ.

Thấy cô định hét lên, người đó nhanh tay bịt miệng cô lại, một tay vòng qua eo ôm chặt lấy cô khiến Linh không tài nào giãy ra được. Linh đang hoang mang đã chợt nhận ra mùi nước hoa đàn ông rất quen thuộc - Bleu De Chanel for Men - là loại nước hoa mà Đại ưa dùng nhất.

Nhưng tại sao lại là Đại? Làm sao anh lại vào được đây?

Nhận ra Đại rồi nên Linh cũng không cố gắng giãy giụa nữa. Cả hai người cứ thế đứng im lặng trong sân, cho tới khi nghe thấy tiếng động cơ ô tô xa dần. Hơn một phút sau, bàn tay đang bịt trên miệng Linh mới buông ra. Nhưng bàn tay còn lại vẫn đang giữ lấy eo cô, dường như không hề có ý định buông. Linh nghe thấy bên tai một tiếng thở dài rất khẽ. Cô vội đẩy anh ra và lùi lại, đúng là Đại rồi. Anh vẫn mặc y nguyên như hồi chiều, mái tóc ướt đầm sương, dường như anh đã đợi cô ở đây rất lâu rồi. Cô nhú mày nhìn anh, không nhìn được hỏi:

- Sao anh lại vào đây được?

- Em tưởng ngoài thằng em của anh ra, không ai biết trèo tường nữa sao? - Đại nhìn cô, trong con ngươi sâu, lạnh của anh tràn ra một nét thất vọng khó nói, chỉ có thể âm thầm hiểu mà thôi.

- Anh không nên làm như thế. Nếu anh muốn biết tin tức của chị Lệ, anh chỉ cần gọi hẹn gặp em là được - Linh thở dài.

Đại đưa mắt nhìn Linh, sau đó anh tiến lại gần cô thêm một chút, nhìn thẳng vào mắt cô, nói rành rọt:

- Anh không quan tâm Nhật Lệ thế nào. Anh tới đây chỉ muốn hỏi em một câu, tại sao đã làm anh điên đảo tới mức này rồi mà còn dừng lại? Tại sao lại không tiếp tục đùa giỡn với anh nữa?

Linh bị từng tiếng của câu nói này làm cho ngây cả người. Cô cố vắt óc cũng nghĩ không ra tại sao Đại lại hỏi mình một câu như thế? Chẳng lẽ anh đang say?

- Anh Đại... - Linh lắp bắp, không biết phải trả lời thế nào.

- Trả lời anh đi - Đại nghiêm khắc nhìn cô, lạnh yên đợi câu trả lời.

- Nhưng...

- Khó trả lời đến thế sao? - Đại cau mày hỏi lại.

- Nhưng anh hỏi tới hơn một câu rồi - Linh cố hạ giọng nói thật nhỏ.

- Em... - Đại trợn mắt, nín cả lưỡi với câu nói này của Linh.

- Anh nói chỉ hỏi một câu mà - Tính ương bướng của Linh bắt đầu nổi lên, hay đúng hơn cô muốn thay đổi một chút cái không khí đầy ngưng ngù này.

- Anh đổi ý rồi, giờ anh hỏi câu gì em phải trả lời câu đó.

- Vô lý...

- Vậy để anh thử hôn em xem có lý không nhé? - Đại nở nụ cười gian xảo.

- Được rồi, anh nghiêm túc chút đi, ở đây không phải chỗ để làm ồn đâu - Linh giật mình vội nói.

- Anh rất muốn nghiêm túc, mà em thì lại không - Đại nhìn cô, ánh mắt cũng vụt nghiêm nghị trở lại - Em có biết từ chiều tới giờ, anh đã muốn làm những gì hay không?

Linh không đáp, ánh mắt vẫn len lén nhìn về phía dãy nhà nơi ông Cương đang nghỉ ngơi, chỉ sợ ông sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

- Anh rất muốn đâm chết thằng bạn của anh vì đã chơi xỏ anh lâu như thế? Anh cũng rất muốn ôm em rồi nghiền nát em ra trong tay anh vì em còn nói dối anh nhiều hơn?

- Và rồi anh xin số điện thoại cô gái phục vụ để hẹn hò với cô ta xả giận phải không? Xả chưa hết nên về đây tìm em xả tiếp chứ gì? - Linh bĩu môi hỏi.

- Sao? Em quan tâm chuyện đó à? À ừ, thì anh có gọi điện cho cô ta, đưa cô ta đi uống cà phê, rồi có uống thêm chút rượu, sau khi làm cô ấy mê mệt trong khách sạn, anh quay về đây tìm em. Vậy đã được chưa?

Linh cau mày không nói. Đại khe khẽ cười.

Hình như anh thấy vui sướng khi cô đột nhiên quan tâm quá mức tới chuyện anh và cô gái phục vụ kia.

- Em không cãi cò với anh. Bây giờ có gì muốn hỏi thì anh hỏi đi, em mệt rồi, ngày mai em còn phải đi làm sớm nữa - Linh ra vẻ không thèm chấp.

Đại mỉm cười nhìn cô, nghiêm túc hỏi:

- Em là em gái ruột của Nhật Lệ, đạt kỷ lục Master Chef nhỏ tuổi nhất trong những người đang sở hữu danh hiệu này trên thế giới. Nhưng anh không hiểu, tại sao em lại vào làm giúp việc trong gia đình anh? Mục đích của em là gì? Nhật Lệ đã đi đâu?

Linh nhìn Đại, cô nhẹ giọng nói, không muốn tiếp tục khiêu khích tính kiên nhẫn của anh nữa:

- Em vào làm trong gia đình anh là vì chị Nhật Lệ. Mục đích rất đơn giản, em muốn biết chị Lệ đã đi đâu, tại sao lại bỏ đi. Như vậy đã đủ hay chưa?

- Anh không tin. Em là em gái của cô ấy mà đi đâu cô ấy cũng không nói cho em biết? - Đại lắc đầu.

- Một năm trước, em không liên lạc được với chị Lệ nên đã gọi điện hỏi thăm mẹ con anh Kiên, một người bà con xa ở Hà Nội thì được biết chị Lệ đã bỏ đi đâu không rõ tung tích. Lúc ấy, chuyện tình cảm của em cũng không suôn sẻ nên em quyết định về Việt Nam để tìm chị gái mình.

- Một năm trước em đã trở về, vậy tại sao mấy tháng trước em mới tới nhà anh? Tại sao lại nghĩ rằng việc cô ấy mất tích có liên quan tới anh? - Đại cau mày, tỏ vẻ không tin tưởng.

- Em không tìm tới nhà anh ngay vì em không biết lý do chị ấy bỏ đi. Mãi sau đó, em về quê và tìm được một cuốn nhật ký do chị ấy để lại. Em đã đọc và biết được rằng trước khi bỏ đi, chị ấy đã yêu thầm anh. Đó là một quãng thời gian dài đau khổ, khi chị ấy yêu anh như thế, mà anh lại công khai có những người bạn gái khác.

- Khoan đã, chuyện này thật vớ vẩn. Làm gì có chuyện Nhật Lệ yêu anh chứ? Anh cầu còn không được... - Đại kêu lên đầy oan uổng.

- Nhưng đó là sự thật, chị ấy không nói yêu anh, chính vì bản thân anh quá đa tình, không dám vứt bỏ những cô gái ở quanh mình ra. Làm gì có cô gái nào chấp nhận được như thế. Chị em cũng vậy...

- Đó là lý do cô ấy bỏ đi ư? - Đại lẩm bẩm, dường như những thông tin này anh không thể hiểu ngay được.

- Em không biết cũng không chắc nên em mới tìm cách bí mật tiếp cận anh để tìm hiểu cho ra lẽ.

- Chỉ vì chuyện đó mà em tốn công hoá trang mình thành một cô gái quê mùa sao? - Đại nhìn Linh tò mò.

- Hoá trang? Em đâu cần hoá trang? Bản thân em chính là một cô gái quê rồi mà - Linh cười nhạt. Đại thấy cô cười như thế thì tim nhói lên, trong đầu anh lại xuất hiện ý nghĩ muốn trừng phạt cô gái bướng bỉnh này. Anh túm lấy tay cô, cúi xuống thật sát mặt cô:

- Nói đi, vậy tại sao lại dừng lại? Em đùa với anh phải không? Em tưởng anh sẽ tin những lời em nói sao?

- Em rảnh lắm sao mà đi đùa với anh? - Linh giãy ra nhưng Đại vẫn giữ chặt lấy cánh tay cô, kiên quyết không buông.

- Vậy tại sao em dừng lại? Nếu anh nói muốn em quay về bên anh tiếp tục trò chơi của em thì sao?

- Dừng coi đó là trò chơi! Trong khi em đau khổ suy nghĩ về chị gái mình thì anh đơn giản chỉ nghĩ nó như một trò vui của anh thôi sao? - Linh giận dữ đáp.

- Vậy nếu anh nói anh thật lòng muốn em quay về bên anh?

- Không muốn - Linh không chần chừ đáp lại.

- Vì sao? Em không yêu Cường mà, đúng không? - Đại nhìn thẳng vào mắt cô.

- Chuyện đó không liên quan gì tới anh - Linh lắc đầu - Nếu anh thực sự trưởng thành rồi thì xin hãy vì Như Ý mà suy nghĩ một chút, tìm cho nó một người mẹ thật tốt. Đừng để có thêm người phụ nữ nào đau khổ vì anh như chị Lệ nữa.

- Đối với chuyện của Nhật Lệ, anh hoàn toàn mơ hồ, gần như là bị động. Còn với mẹ của Như Ý. Dù sao cô ta cũng không cần con... - Đại thấy Linh vẫn kiên quyết giãy ra thì cũng buông tay.

- Nếu anh đã rõ mọi chuyện rồi thì về sớm một chút đi - Linh quay người định đi ra mở cổng.

Nhưng Đại đã lại vươn tay ôm lấy cô từ phía sau một cách kiên quyết. Rồi cúi đầu hôn lên cái gáy lạnh toát của Linh, gục đầu lên vai cô, thì thầm:

- Hãy tin tưởng anh, mẹ của các con anh chỉ có thể là em.

Dưới màn sương giăng giăng của đêm khuya, hai đôi môi lạnh dường như tình nguyện tìm tới nhau.

Say mê.

Đắm chìm.

Dưới ánh đèn mờ mờ hắt xuống ngõ nhỏ, một bóng người đồ dài trong yên tĩnh, rồi từng bước chân cô đơn xa dần.

Lạc lõng.

Chênh vênh.

CHƯƠNG 37

BẢO MẪU

Cường ngồi lặng yên sau bàn làm việc, hai tay đan vào nhau, đôi mắt sau chiếc kính cận càng lúc càng lạnh lẽo. Đã không dưới mười lần trong ngày hôm nay anh muốn nổi giận, nhưng sau đó đều kìm chế được. Anh muốn chạy đi tìm Linh, nhưng lại sợ cô sẽ không vui nếu anh làm phiền lúc cô đang nấu bếp. Linh rất bức bối nếu bị xen ngang như thế. Mặc dù cơn giận dữ này bắt nguồn từ cô, nhưng anh lại không thể đi tìm cô mà trút giận.

- Giám đốc, có người muốn gặp anh - Tiếng của cô thư ký báo qua điện thoại khiến Cường như tỉnh mộng.

Anh ngồi thẳng người lại, sau đó nói thư ký hãy để người kia vào.

Đó là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, lùn, đầu cạo trọc lóc, mặc một bộ quần áo bò, nhìn vô cùng ngông nghênh. Nhưng thái độ của anh ta khi thấy Cường lại không ngạo mạn chút nào, chỉ tươi cười cúi chào rồi sau đó ngồi vào bàn uống nước theo sự ra hiệu của Cường.

Cường lên tiếng:

- Tôi muốn gặp anh vì chuyện gì, chắc anh cũng biết rồi chứ?

- Vâng, bạn của anh đã nói cho em biết rồi, hôm nay em đích thân mang giấy tờ tới đây để anh xem.

Hắn nói rồi rút từ trong túi áo ra mấy giấy tờ đã gấp làm tư, trong ấy còn thấy rõ ràng có một cuốn sổ đỏ nữa.

Cường cầm lấy đóng giấy tờ nhà đất này, giở ra xem kỹ một lượt, gật gù nói:

- Được, tức là đồng ý bán cho tôi với giá thỏa thuận rồi đúng không?

- Vâng, anh là chỗ quen biết nên em cũng để lại cho anh đúng bằng giá gốc chỉ xin anh thêm mấy đồng gọi là cho anh em bồi dưỡng thôi.

- Yên tâm, tôi làm ăn sòng phẳng, không để cho anh thiệt đâu. Anh muốn lấy tiền mặt hay chuyển khoản?

- Anh cứ chuyển khoản cho em là được. Cầm nhiều tiền một lúc như thế em cũng thấy run run tay.

- Đợi chút.

Cường gật đầu và gọi một cuộc điện thoại yêu cầu giao dịch...

Một lúc sau, gã đàn ông nọ tươi cười hơn hờ rời khỏi văn phòng của Cường, hiển nhiên là số giấy tờ nhà đất đã được gửi lại chỗ Cường với một giá rất hời. Cường cũng không bận tâm tới điều đó, quan trọng là anh đã có được thứ anh muốn có, thứ mà anh đã mong muốn sở hữu từ rất lâu rồi.

~oOo~

Linh về tới Âm Thực Đạo Quán thì cũng đã gần mười giờ đêm, không ngờ vẫn thấy ông Cương đang ngồi đọc âm bên ấm trà nghi ngút khói trong Văn Tâm Đình. Cô bước lên chào ông một tiếng, dạo này Linh hay đi sớm về muộn nên rất ít khi hai thầy trò gặp mặt nhau.

- Con có mệt lắm không? Công việc thế nào?

- Công việc thì không vấn đề gì thầy ạ! - Linh cười nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

- Vậy còn chuyện tình cảm thì sao?

- Chuyện tình cảm ấy ạ? - Linh ngạc nhiên nhìn ông tỏ vẻ không hiểu ý.

- Cái cậu tối hôm trước tới đây ấy, cậu ta yêu con mà, đúng không?

- Tối hôm trước?

Linh ngẩn ra, trong đầu cô lập tức nghĩ tới Đại, chẳng lẽ tối hôm ấy ông Cương cũng biết sao?

- Anh chàng tới tìm con từ sớm, đợi con tới tận khuya cũng không chịu về. Cậu ta còn ngồi nói chuyện với thầy suốt buổi tối. Thầy thấy anh chàng này chín chắn, tính tình lại trầm tĩnh, khá đấy - Ông Cương không để ý tới nét mặt của Linh, vẫn tiếp tục nói.

Lúc này mặt Linh cũng đã đỏ ửng. Hôm ấy Đại tới đây đợi cô từ sớm, vậy mà cô lại cho rằng anh đi hẹn hò lãng nhãng với cô gái khác. Đã vậy, Đại không phủ nhận mà còn bịa chuyện để trêu tức cô.

- À, chắc ngày mai con chuyển về sống ở căn hộ cũ của chị con thầy ạ! - Cô vội đổi chủ đề.

- Sao tự nhiên lại về đó? Ở đây bất tiện gì sao? - Ông Cương ngạc nhiên hỏi lại.

- Không ạ! Nhưng ngôi nhà đó giờ cũng không ai ở, con chuyển về đó cho có chút hơi người thôi. Dù sao đó cũng là nhà của chị Lệ con mà.

- Lần trước con bé Lệ chuyển về đó rồi cũng chẳng mấy khi quay về thăm thầy nữa... - Ông Cương thở dài một hơi.

- Thầy đừng buồn, con hứa sẽ về Đạo Quán thăm thầy mà - Linh rót trà cho ông Cương rồi cũng tự tay rót cho mình một ly trà nữa.

Uống xong ly trà, lại như nhớ ra điều gì đó, cô ngừng đầu hỏi:

- À, thầy có biết bây giờ ai là chủ sở hữu ngôi nhà của gia đình con khi trước không?

- Thầy không rõ lắm, nhưng thầy có thể hỏi thăm giúp con. Con định làm gì, mua lại căn nhà đó sao? - Ông Cương tò mò nhìn cô.

- Vâng, con sẽ tìm cách mua lại ngôi nhà đó, đó là tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của con mà.

- Nếu cần thầy giúp gì thì cứ tới tìm thầy. Thầy cũng có một ít...

Linh gạt đầu mỉm cười lặng thinh nhìn ra màn đêm phủ sương tĩnh mịch.

~oOo~

Linh chuyển về căn hộ cũ của Nhật Lệ cũng đã được hai ngày. Cô mất hơn một ngày mới sắp xếp và lau chùi được hết đồ đạc đã phủ đầy bụi và mạng nhện, Cường tình nguyện bỏ ra nửa ngày để đưa cô đi mua sắm đồ đạc mới. Cuối cùng căn nhà cũng như có sinh khí hơn.

Một buổi tối, Linh vừa trở về nhà thì ngạc nhiên khi nhận ra có ánh điện sáng hắt ra từ căn hộ đối diện, lẫn trong tiếng khóc của trẻ con là tiếng của một người đàn ông dịu dàng dễ dàng. Đó là căn hộ của Đại. Linh đứng tần ngần mãi ở cửa, không biết có nên đi vào hỏi thăm tình hình hay không. Trong lúc cô còn do dự thì Tuyết đã cạy được cánh cửa, chạy xộc tới cạnh cô vẫy đuôi mừng rối rít. Sau đó nó đi vào trong nhà, và dường như muốn cô đi theo nó.

- Cô ấy về rồi sao anh bạn?

Có tiếng Đại vang ra, Linh chưa kịp quay đi thì cánh cửa đã mở hăn ra, Đại đang bế ẵm ngửa Như Ý, một tay cầm bình sữa, áo sơ mi xắn vôi, giày cũng chưa kịp tháo bỏ. Thấy cô, Đại như vớ được vàng:

- Em xem, mãi con bé chẳng chịu ngủ, thỉnh thoảng lại khóc ầm lên, anh đỡ thế nào cũng không được.

Linh tiến vào trong nhà, thấy căn nhà vẫn sạch sẽ thơm tho, không hề phủ bụi thì cũng lấy làm ngạc nhiên lắm. Nhưng cô không hỏi thêm nữa mà đón lấy Như Ý từ tay Đại:

- Con bé đang gắt ngủ, chắc do lạ nhà thôi. Từ tối giờ đã uống chút sữa nào chưa?

- Có uống hai bình rồi - Đại ngây ngô cười.

- Hai bình? - Linh kinh ngạc nhìn bình sữa trên tay Đại - Vậy mà anh còn định cho nó uống nữa? Thật là...

- Con bé khóc quá nên anh tưởng nó đói... - Đại phân trần.

- Cho ăn vô tội vạ thế vừa không tốt cho sức khỏe, vừa tạo cho trẻ con thói quen xấu đó - Linh trưng mắt cầm lấy bình sữa trong tay anh - Sao sữa nguội vậy? Anh không pha nước ấm à?

- Đây là sữa tươi đóng hộp mà, anh mua thế cho tiện, với lại nhà làm gì có nước nóng.

- Anh đúng là vô tội vạ, không chăm được con thì mang nó về đây làm gì? Đại định kể nhưng rồi lại thôi. Anh cũng không thể nói với Linh rằng anh đã cãi nhau với bố nên ông giận đuổi anh ra khỏi nhà, anh cũng giận mà bế luôn con đi. Anh cũng không thể nói với cô nguyên nhân khiến anh và ông Phương cãi nhau là do ông Phương bắt anh phải cưới vợ ngay, còn anh thì thẳng thắn nói là chưa muốn. Anh bế con về nhà cũ, lại không chuẩn bị từ trước nên đành mua sữa hộp cho con uống tạm, không ngờ bị Linh mắng té tát như thế.

Mới phải tự chăm con có mấy tiếng thôi mà Đại đã toát hết cả mồ hôi, không ngờ việc đó lại vất vả như thế. Anh còn không kịp thay đồ, không kịp cởi giày, hết cho con ăn lại thay bỉm cho con, rồi dỗ nó ngủ. Anh lại không biết hát ru nên chỉ biết dùng cái giọng ê a không ra giai điệu gì dỗ con. Con bé lạ nhà nên chẳng ngủ ngay cho, nếu không phải Linh về đúng lúc chắc anh phải bế con tới cầu cứu chị

gái rồi.

Có Linh đỡ, Như Ý lại ngủ ngoan, Đại mới có thời gian thay đồ.

Lúc Đại tắm gội xong, quay về phòng ngủ thì thấy Linh đang nằm trên giường với Như Ý, con bé đã ngủ say, mà cô cũng ngủ quên mất. Đại mỉm cười tiến lên nhìn hai người sau đó kéo chăn đắp cho cả hai, không ngờ lại làm Linh giật mình tỉnh dậy.

- Em cứ ngủ luôn đi. Anh ngủ ở ngoài salon.

- Thôi, em cũng phải về tắm rửa thay đồ - Linh vùng dậy.

- Cảm ơn em nhiều nhé! - Đại gật đầu sau đó theo chân cô ra ngoài phòng khách.

- Hai bố con anh định sống thế này ở đây sao? Rồi ai trông Như Ý cho anh đi làm? - Linh cau mày hỏi.

- Tạm thời thế đi. Máy hôm tới anh sẽ ở nhà vậy, công việc mang về nhà làm cũng không sao. Đợi tới khi anh tìm được bảo mẫu cho Như Ý thì đi làm trở lại cũng được.

- Không định mang con về nhờ ông bà chăm giúp sao? Ông bà chăm vẫn là tốt nhất mà.

- Máy hôm nay không hiểu sao mẹ anh ốm thêm, chẳng dậy được nữa. Anh mang con bé về đây để cô Năm có thời gian chăm sóc cho mẹ anh... - Đại giải thích mà không nói ra nguyên nhân thật sự.

- Thôi đành vậy. Em cũng chỉ đi làm nửa ngày, nửa ngày em sẽ giúp anh chăm sóc Như Ý.

- Vậy thì tốt quá! - Đại mừng rỡ nói - Hay là em nghỉ việc luôn đi, về đây giúp anh, tiền lương anh trả không thua kém gì bên ấy.

“Bên ấy” mà Đại cố tình nói tránh đi chính là nhà hàng Winter của Cường, nơi Linh đang làm bếp trưởng.

- Chuyện đó thì tuyệt đối không được - Linh lắc đầu - Nửa ngày dành cho Như Ý đã là nhiều nhất rồi.

- Anh biết, anh cũng chỉ cầu có thể thôi mà - Đại gãi đầu - Thôi về ngủ sớm đi nhé, cảm ơn em nhiều.

- Anh cũng ngủ sớm đi.

Đại mỉm cười khi cánh cửa đã khép lại sau bước chân Linh. Một nụ cười vô cùng tự tin. Nếu không phải biết tin Linh đã chuyển về đây sống thì tối nay anh cũng sẽ chẳng quay về đây. Cường có biện pháp ở gần cô, chẳng lẽ anh không có ư? Anh có Tuyết, có Như Ý, có căn nhà ngay sát vách với căn hộ cô đang ở, so ra, anh còn có lợi thế hơn Cường.

CHƯƠNG 38

GHEN

Linh giật mình bởi tiếng bấm chuông inh ỏi. Cô chồm dậy, dụi dụi mắt và nhìn sang bên cạnh. Như Ý vẫn ngủ say sưa sau trận gất ngủ ồn ào hết cả buổi trưa. Thời gian sinh hoạt của Như Ý hoàn toàn thay đổi từ sau khi được ông bố đưa về nhà riêng. Linh làm ở nhà hàng theo ca nên Đại cũng bị động theo, cô đi làm thì anh sẽ phải ở nhà trông con, chỉ khi nào cô về thì anh mới có thể chạy tới nhà hàng. Đại phải mang tài liệu, hợp đồng về nhà làm, có khi làm thâu đêm. Chỉ có mấy ngày mà anh phờ phạc hẳn, vẻ phong độ, tiêu diêu trước đây dường như đã hoàn toàn biến mất. Linh đang nghĩ tới việc sẽ nhờ bác Ngân tới đây trông Như Ý một thời gian giúp Đại, vì chuyện này cứ kéo dài thì cũng không ổn lắm.

Linh rón rén đắp lại chăn cẩn thận cho Như Ý rồi đi ra mở cửa. Mới hơn ba giờ chiều, chắc chắn không phải là Đại. Cửa vừa mở, cô đã nghe thấy tiếng Cường:

- Em làm gì mà anh bấm chuông cả chục lần cũng không mở vậy? Điện thoại cũng không nghe. Đợi chút nữa chắc anh phá cửa vào rồi.

Linh ngạc nhiên lách người sang bên để cho Cường đi vào. Thấy cô mặc một bộ đồ phong phanh, Cường nhú mào:

- Đang có đợt gió mùa mà em mặc mát mẻ nhỉ? Em mà ốm thì ai làm thay em được?
- Anh không còn gì để nói nữa sao?

Linh đưa cho Cường cốc nước ấm sau đó đi vào phòng khoác thêm áo gió. Cô cũng không lấy làm bực mình vì sự căn vặn của Cường.

- Hẹn hò với em cũng khó quá đấy. Em mới có hơn hai mươi tuổi đầu, nên tận hưởng đi chứ, suốt ngày đi làm rồi về trốn trong nhà như một bà già thế này à?

- Em không rảnh lắm, dạo này đang phải trông bé Như Ý - Linh ngồi xuống ghé đôi diện, bắt đầu gọt hoa quả.

- Như Ý? Tới phiên em nữa sao? Hay là Đại nó cô tình đây? - Cường nhú mào.
- Dù sao thì nó cũng là cháu em mà.

- Đại có biết điều đó đâu - Cường nhún vai - Anh nghĩ nó chỉ lợi dụng để được ở gần em thôi.

Linh không nói gì. Lúc này cô vẫn đang rối bời bởi những tình cảm phức tạp trong lòng mình. Đại có thể ôm cô, có thể hôn cô, nhưng cũng chưa một lần bày tỏ tình cảm với cô. Anh có lẽ chỉ coi cô như những cô gái khác quanh mình. Đạo này vì chuyện trông nom Như Ý mà cô không thể tránh né gặp anh, nhưng dường như anh cũng quá bận bịu mà không quan tâm đến điều đó. Trong mấy lần than thở về sự thờ ơ với chuyện lập gia đình của con trai, bà Nguyệt nói rằng Đại luôn đặt công việc là số một, gia đình chỉ là số hai. Những chuyện tình cảm với anh cũng như cơn gió thoảng qua, để lại chút mùi hương vẳng vất nhưng rồi cũng sẽ tan dần theo thời gian. Dù anh có nói muốn cô làm mẹ của Như Ý, nhưng cô biết, với cá tính của anh thì cô gái nào cũng thể cả thôi.

- Nhìn em có vẻ không bằng lòng, anh nói sai sao? - Cường nhíu mày khi thấy Linh không nói năng gì thêm.

- Em không quan tâm mục đích của anh ấy, em chỉ quan tâm đến Như Ý thôi.

- Tại sao em vẫn một mực cự tuyệt tình cảm của anh? Chúng ta đã từng rất vui vẻ. Nếu là chuyện trước đây, anh thừa nhận là anh sai, đúng là anh đã từng có suy nghĩ muốn lợi dụng em để kéo Nhật Lệ về công ty mình. Nhưng sau đó mọi chuyện đã thay đổi, em biết mà, đúng không?

- Anh Cường, chuyện của chúng ta đã chấm dứt lâu rồi.

- Anh muốn đưa nó quay lại vạch xuất phát.

- Em đã từng rất yêu thương anh, nhưng đó là chuyện thuộc về quá khứ. Và tới giờ phút này, chúng ta không thể quay lại với nhau, lý do hoàn toàn không phải vì những chuyện hiểu lầm trước kia.

- Vậy tại sao?

Linh nhìn vẻ tức giận của Cường và nuốt câu trả lời vào trong lòng. Cô không thể nói là vì cô đã có tình cảm với một người đàn ông khác, người đó không phải ai xa lạ mà chính là Đại. Cô không muốn tạo thêm bất kỳ xung đột nào giữa hai người này nữa. Cô như đứng giữa hai người họ, quá xa Cường mà cũng không gần Đại.

Còn Cường, dù không nghe thấy những câu nói sau cùng của Đại với Linh trong cái đêm anh quay lại Đạo Quán vì muốn nói rõ ràng chuyện tình cảm với cô, dù không thấy hai người họ ôm hôn nhau, nhưng anh biết, đã có sự thay đổi trong thế giới tình cảm của hai người ấy, một sự thay đổi mà anh không thể nào len vào nổi. Anh phát điên lên vì điều đó, nhưng vẫn cố gắng tự mình đè nén sự tổn thương lại. Anh không biết làm cách nào để cứu vãn được chuyện tình vô vọng của mình.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bấm chuông. Linh đặt con dao làm bếp xuống, chậm rãi đi ra mở cửa. Cường ngồi im, cố gắng sắp xếp lại sự hỗn loạn trong lòng mình. Mỗi lần đối diện với Linh anh đều bị vẻ bình thản và lạnh nhạt của cô làm cho mất hết bình tĩnh.

Linh sửng sốt khi thấy Đại ở sau cánh cửa, phía sau anh, còn một cô gái khác nữa. Đại mỉm cười giải thích:

- Đây là bạn anh, cô ấy muốn tới thăm Như Ý.

Cô gái ấy nói tiếng miền Nam. Linh mở hăn cửa để hai người họ bước vào.

Thấy Cường đang ngồi ở trên ghế salon lười nhác đọc một cuốn tạp chí về ẩm thực, Đại kinh ngạc

hỏi:

- Sao ông lại ở đây?

- Vì cô con gái quý hoá của ông nên chúng tôi không thể ra ngoài hẹn hò được chứ sao? - Cường trả lời Đại với vẻ giễu cợt.

Khi nhìn thấy Tường Vi, anh nói tiếp:

- Chào cô nhà văn, cơn gió nào đã đưa cô tới đây thế này?

Linh nghe thấy Cường chào vậy thì cũng liếc mắt nhìn sang cô gái đi cùng Đại, người mà Cường đã từng kể cho cô nghe một lần - cô bạn gái mới nhất của Đại. Tường Vi thấy Cường nói đến mình thì ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, anh biết em hả?

- Ở ngoài Cô Tô... Nhanh quên vậy sao? - Cường nháy mắt.

Như nhớ ra, Tường Vi “à” lên một tiếng nhìn Đại nhưng Đại đã đi vào phòng Như Ý rồi.

- A, nghe nói em từng đạt giải Master Chef? - Tường Vi háo hức hỏi - Chị cũng rất thích nấu ăn, lúc nào chị có thể hỏi em vài chuyện để lấy ít tư liệu viết được không?

Linh gật đầu cười với cô gái hoạt bát này. Cô cũng có thể nhìn ra tại sao Đại lại có hứng thú với Tường Vi như thế. Một người năng động, cá tính và đặc biệt, dù không thể khiến đàn ông thất điên bát đảo nhưng cũng đủ khiến người ta say mê không dứt ra được.

Trong phòng chợt vang lên tiếng trẻ con khóc. Tường Vi nhồm dậy, tò mò chạy vào trong. Ngoài ghế chỉ còn Cường và Linh ngồi lại.

- Nó vẫn thoải mái chạy vào phòng ngủ của em như thế sao? - Cường rướn mày hỏi Linh, giọng anh đã mất hoàn toàn vẻ tự nhiên vốn có của mình.

- Không. Chưa từng.

- Anh thấy không giống như lần đầu - Cường khoanh tay ngồi ngả hẳn ra salon.

- Có lẽ khi chị Nhật Lệ còn ở đây, anh ấy đã từng ra vào quen rồi - Linh đáp lại thẳng thừng.

Đáng lẽ ra, Cường phải cảm thấy vui vẻ khi Đại công khai đưa cô bạn gái mới quen về nhà chơi. Nếu thế thì mối quan hệ giữa Đại và Linh chắc chắn là không sâu sắc như anh vẫn tưởng. Vậy mà Cường lại không thấy vui một chút nào. Anh có thể thấy được thái độ gượng gạo của Linh sau vẻ bình thản, thờ ơ này.

Mấy phút sau, Đại bế Như Ý đi ra khỏi phòng. Tường Vi cũng đi theo sau. Như Ý có vẻ như đã nín sau trận hờn khóc khi bị ông bố xấu tính của mình phá giấc ngủ ngon. Lúc này con bé đang cầm con vịt đồ chơi trên tay, miệng bi ba bi bô những từ vô nghĩa. Đại ngồi xuống ghế, ôm con gái vào lòng, mỉm cười hiền từ:

- Ban ngày nó mà ngủ nhiều quá thì tối lại chơi khuya, chẳng làm việc được.

- Em bé nhìn yêu quá, vậy mà em ẵm là lại khóc - Tường Vi vẫn cố gắng làm quen với Như Ý.

- Như Ý biết theo rồi, lạ người là khóc ngay. Em phải chơi với nó một lúc - Đại giải thích.

- Ông nên kiếm hẳn một người trông trẻ đi, không lẽ cứ thế này mãi à? - Cường gợi ý - Nhớ ngày mai tôi bắt nhân viên của tôi tặng ca, làm cả ngày thì sao?

- Lúc đó phải xem ông có giữ được chân nhân viên không đã - Đại cười nhạt.

- Anh ấy nói đúng đây - Linh chột lên tiếng - Nếu anh không tìm được thì em sẽ tìm cho. Bác Ngân, bác họ xa của em trước đây cũng từng trông trẻ con rồi. Em sẽ nói bác ấy sang trông giúp một thời gian.

- Vậy thì hay quá. Nói thật là giao con cho người xa lạ anh không yên tâm chút nào.

Rồi như chột nhớ ra, anh nói tiếp:

- À, chút nữa Lâm với Minh cũng sang đây, em cho anh mượn bếp và đầu bếp luôn nhé!

Linh còn chưa kịp lên tiếng thì Cường đã nói chen vào:

- Lâu rồi tôi cũng không gặp hai đứa nó. Làm một bữa nhậu cũng hay đó. Sẵn có đầu bếp siêu hạng ở đây rồi.

- Ồ, từ hôm hai bố con tôi chuyển về đây, bà nội không yên tâm nên bảo hai đứa nó sang thăm cháu dùm. Bà mà dậy được chắc bà cũng đòi sang đây lâu rồi. Đồ ăn anh với Vi đã mua về rồi đây, chỉ việc vào bếp là xong thôi.

~oOo~

Mọi người ăn xong bữa tối cũng tới gần mười giờ. Mấy người đàn ông đều say hết một lượt. Lâm thì được Trang tới đón về ngay sau đó, Đại được Tường Vi đưa về phòng mình ngủ, Minh và Cường cũng về luôn. Linh thu dọn đồng bát đĩa ngổn ngang để vào bồn rửa rồi quay ra lau dọn nhà. Như Ý cũng đã ngủ được một lúc nên cô mới rảnh tay lau chùi như thế này. Đang lúi húi lau nhà thì Tường Vi đến gần.

- Hôm nay em vất vả quá, đồ ăn em nấu rất ngon nha!

- Chúng ta cùng làm mà. Chị chưa về sao? - Linh ngẩng đầu nhìn Tường Vi, thấy cô đang dọn đồng đồ chơi trên ghế salon.

- Chị cũng về ngay đây, sang xem em có cần giúp gì không?

- Không có gì, cũng xong rồi - Linh lắc đầu.

- Sau này có cơ hội, em cho chị tới học nấu ăn cùng em nha.

- Vâng, được, nếu chị tính ở lại đây lâu dài.

- Chị mới đi phỏng vấn xin việc ở ngoài này, người ta nhận rồi. Sang đầu tháng là chị đi làm luôn - Tường Vi hào hứng khoe.

- À, thế là chị tính ở ngoài này luôn ạ?

- Ừ... Chị thấy mình có duyên với Hà Nội lắm nên muốn ở đây một thời gian dài xem thế nào. Nhưng chị không có nhiều bạn ở ngoài này, nên thỉnh thoảng được tới chơi với em là chị vui lắm rồi.

Tường Vi dọn hết đồng đồ chơi của Như Ý rồi chào Linh ra về.

Linh tiễn cô gái ra cửa. Sau khi Tường Vi ra về rồi, cô mới thở ra một hơi thật dài. Thật may là tối nay đã không có chuyện gì khó xử xảy ra. Minh gặp lại cô nhưng thái độ vẫn lạnh như nước. Cả hai đối với nhau bằng một thái độ không xa cũng chẳng gần, giống như hai người bạn thân lâu ngày mới gặp lại, nhẹ nhàng và đầy tình cảm.

Mặc dù tối nay mệt mỏi làm cô buồn ngủ tới díp cả mắt, nhưng Linh vẫn thấy khoan khoái khi được đứng ở bếp. Cô nghiện nấu ăn, nghiện mùi bếp, và nghiện cả việc đứng dọn dẹp, lau chùi căn bếp cho tới khi nó sáng bóng lên. Nó gần như trở thành thói quen mỗi ngày trước khi đi ngủ của Linh. Không khi nào căn bếp của cô bữa bộn hay có một vệt bẩn nào. Ngay cả trong những lúc buồn nhất, bối rối nhất, lo lắng nhất, chỉ cần cô ngồi ở một góc nào đó trong căn bếp, mọi thứ trong lòng cô sẽ từ từ lắng đọng.

Hành động của của Linh đột ngột dừng lại khi đột nhiên có hai bàn tay từ phía sau vươn tới, vòng qua eo và ôm lấy cô. Linh rung mình khi một hơi thở nóng cháy và đầy mùi rượu phả vào một bên tai, xộc tới trước mặt, một mái đầu gục hẳn xuống vai cô. Linh giãy ra nhưng hai cánh tay kia tưởng ôm hờ hững mà vẫn vô cùng chặt, lưng cô dán chặt vào tấm thân rắn chắc của người đàn ông thoang thoang mùi nước hoa mang vị biển ấy.

- Đừng giãy, cho anh ôm em chỉ năm phút thôi.

- ...

- Được rồi, thì hai phút, hai phút cũng được. Cho anh ngủ một lúc.

Tiếng Đại thì thầm như ru ngủ ở bên tai cô. Sau một phút đình chỉ, Linh lại tiếp tục lách cách với đồng bát đĩa trong bồn, coi như Đại không hề đứng đó.

- Em thật giống... giống... một cô vợ... - Đại hơi nhếch miệng cười, giọng nửa say nửa tỉnh, chỉ có vòng tay là vẫn không buông.

- Anh vào phòng ngủ với Như Ý một lúc đi, để em còn dọn bếp. Phiền chết đi được - Linh cố đẩy anh ra một lần nữa.

- Đừng manh động. Anh mà không kiềm chế được là có chuyện đấy. Tất cả những cô gái đi qua đời anh, đều bắt nguồn từ... những cơn say - Đại siết chặt tay hơn một chút - Mà tại sao nhỉ? Tại sao anh lại không dám làm gì em nhỉ? Có cái gì đó nhắc nhở anh... ừ... nó cảnh cáo anh... không nên đánh đồng em với những cô gái kia...

Linh chợt nhớ đến Tường Vi và một cảm giác không vui chợt ủa tới khiến cô không giữ nổi bình tĩnh nữa. Cô mạnh mẽ xô Đại ra, gắt gỏng:

- Cần gái thì gọi cô nhà văn của anh quay lại đi, đừng ở đây lải nhải nữa.

Đại bị đẩy ra, mất đà, va vào chiếc bàn ăn ở đằng sau, ngã ngồi xuống sàn nhà cái “uych”. Linh nghe thấy tiếng ngã, vội quay đầu nhìn, sau đó cô tháo tạp dề đặt lên bồn rửa, chạy lại đỡ Đại ngồi lên ghế:

- Trời ạ! Say với chả sưa. Anh có sao không? Đi về phòng ngủ nhé!

- Em cứ làm việc của em đi, anh uống nhiều nhưng cũng chưa ăn thua gì đâu. Mà khi nãy em nói cái gì ấy nhỉ? Cô nhà văn của anh, ý em là Tường Vi ấy hả?

Đại nhếch miệng cười:

- Sao? Cô ấy được không? Làm mẹ của Như Ý được không?

- Đó đâu phải việc của em - Linh quay trở lại với công việc của mình, cố tình lảng tránh vấn đề.

Cô sợ Đại lúc anh say còn hơn là lúc anh tỉnh. Vì lúc say, anh hay làm những việc điên rồ, mà đau

khổ nhất là cô lại không biết những lời anh nói ra khi đó là thật lòng hay nói rồi quên. Vì sau mỗi cơn say, anh chẳng nhớ gì những lời bản thân đã nói, thế thì có khác nào nói đùa đâu.

Đại vụt đứng dậy, tiến tới túm lấy cánh tay cô, kéo cô xoay người lại, ép cô đứng dựa thành bếp, ghé sát mặt cô khiến Linh phải hơi ngả người ra sau:

- Em đang ghen đúng không? Nói đi, em đang ghen đúng không?
- Không - Linh bị mùi rượu nồng nặc làm khó thở, vội quay sang một bên đáp.
- Có mà, em ghen mà. Anh biết... - Đại cười cười và bất ngờ hôn lên tai cô khiến Linh bủn rủn cả người.

- Anh có thôi đi không? - Linh vội đẩy Đại ra.
- À... ừ... một cô gái như em, không cần để ý tới một thằng như anh làm cái gì, có thì có lẽ cũng chỉ vì con gái anh... - Đại cười khẩy, quay đầu đi, cay đắng nói.

Rồi anh cất bước định đi ra phòng khách. Đi được vài bước, anh chợt quay lại nhìn vào lưng cô, cười nói tiếp:

- Những thằng đàn ông quanh em... anh cũng biết ghen đấy.

Câu nói đầy vẻ hờ hững này của Đại làm cho Linh khựng lại trong giây lát, cả người cô run bắn lên.

CHƯƠNG 39

TRẬN HỎA HOẠN

Đại đặt tập hồ sơ xuống bàn và lấy tay bóp bóp trán. Không hiểu sao từ lúc đi làm tới giờ anh không thể tập trung làm được việc gì, trong lòng cứ thấp thỏm bất an. Nếu không phải nhà hàng có việc gấp cần giải quyết thì hôm nay anh đã nghỉ trọn vẹn ở nhà với Như Ý rồi. Không ngờ, Thư vừa tới thăm hai bố con anh thì viên trợ lý lại điện đến nói có việc gấp cần tới giải quyết. Thế là anh để Thư trông Như Ý, chạy vội lên đây và bị mắc kẹt với đồng giấy tờ suốt từ sáng tới giờ. Anh càng muốn giải quyết cho xong để về bao nhiêu thì đầu óc lại càng mất tập trung bấy nhiêu. Mỗi lúc anh điện về, Thư đều nói Như Ý đang ở cùng cô và rất ngoan nên anh mới yên tâm một chút. Qua bữa trưa, Linh sẽ đi làm về. Có Linh trông Như Ý thì anh không cần phải lo lắng gì nữa.

Ngồi đọc thêm một lúc, đột nhiên ruột gan Đại nóng bừng bừng. Chẳng lẽ anh sắp ốm? Đại còn đang định gọi thư ký mang cho mình chút nước mát thì có điện thoại của Minh.

Đại bắt máy. Minh chỉ nói một câu ngắn gọn nhưng với Đại không khác nào sét đánh ngang tai. Tới gần ba mươi giây sau, khi anh sực tỉnh lại thì điện thoại đã rơi xuống đất từ bao giờ. Cũng không thèm nhặt điện thoại lên, không cần mặc áo vest đang vắt trên ghế, Đại chạy ra khỏi văn phòng với tốc độ nhanh nhất có thể. Trong đầu anh lúc này vẫn còn vang vang câu nói của Minh:

“Khu chung cư nhà anh bị cháy, về nhanh lên”.

Khi Đại về tới sân khu chung cư, anh quảng chiếc xe máy mượn của một nhân viên đồ nhào vào bồn hoa, đầu tóc rối bù lên vì phóng xe quá nhanh, lại không đội mũ bảo hiểm, quần áo xộc xệch, hoàn toàn không còn một chút phong thái nào của ông giám đốc trẻ thường ngày nữa. Dưới sân khu chung cư lúc này có tới hai chiếc xe cứu hỏa, người đứng nhón nháo chật ních, một vòng dây được căng trước lối lên khu chung cư để đảm bảo không ai được đi vào. Đại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy khói đen vẫn bốc ra, mắt anh như nhoè đi khi nhìn thấy đó đúng là vị trí căn hộ của mình.

Mất Đại đồ ngẫu, anh gầm lên một tiếng khiến hàng chục người đang đứng bàn tán nhón nháo phải đưa mắt nhìn, chỉ thấy một thanh niên trẻ đang cố gắng vượt qua những người bảo vệ để chạy lên trên, mặc cho những lời can ngăn.

- Anh không được vào đó, lửa còn chưa được dập xong, rất nguy hiểm tới tính mạng.

- Buông tôi ra... - Đại gầm lên - Con tôi còn ở trên đó... Buông tôi ra ngay...

- Giữ chặt lấy anh ta - Máy người bảo vệ vội vàng giữ chặt lấy Đại, không nghĩ gã thanh niên nhìn thư sinh này lại khỏe tới như thế.

- Bỏ tôi ra... Con tôi... Con của tôi... - Đại vẫn cố giãy giụa.

Trong đầu anh lúc này chỉ tràn ngập hình ảnh của Như Ý, nụ cười ngây thơ hồn nhiên của con bé, tiếng nó ê a, bập bẹ nói chuyện với anh, bàn tay trắng mịn mịn, đôi mắt đen láy, cái má lúm đồng tiền xinh xắn... Tất cả hiện rõ mồn một trong đầu Đại. Một sự sợ hãi xâm chiếm hoàn toàn lấy tâm trí anh, khiến anh không thể bình tĩnh lại, khiến anh chỉ muốn vượt qua những người này để chạy lên trên kia.

- Anh Đại...

Tiếng Minh quát lên bên tai khiến Đại sực tỉnh. Anh quay lại nhìn, thấy bố đang đứng nhìn anh lo âu, mẹ anh thì khóc ngất trong tay cô Năm. Minh xông tới giữ chặt lấy anh, nói như quát:

- Anh chạy lên đó làm vương chân người ta, ở đây đợi đi.

Đại nhìn những người thân trong gia đình, chẳng còn tâm trí mà chào hỏi họ. Đôi mắt anh lúc này đã dại đi khi thấy một thân hình đang quỳ sụp ở một chỗ, gục đầu xuống mà khóc. Mặc dù người đó gục đầu, nhưng anh vẫn có thể nhận ra. Anh lao tới như điên, túm chặt lấy vai người đó, kéo cô đứng dậy, gầm lên như một con mãnh thú:

- Con tôi đâu? Tại sao cô lại ở đây? Cô ở đây còn con tôi đâu rồi?

Cô gái bị anh siết chặt hai vai thì đau quá vội hét lên, nhưng Đại vẫn không có chút thương xót nào. Đôi mắt Đại đã toàn một màu đỏ của tơ máu:

- Cô nói đi? Con tôi đâu?

- Em... Em không biết... Em đi ra ngoài mua giấy vẽ, lúc về tới đây thì đã... Em xin lỗi anh... -

Thư nấc lên từng cơn, cả người run bần bật, giọng cũng khản cả đi, rõ ràng cô đang hoảng sợ và đã khóc rất nhiều.

- Khốn nạn... - Đại không nhìn được vung tay tát Thư một cái khiến một bên má trắng mịn của cô hằn rõ vết những ngón tay đỏ - Cô đi mua giấy vẽ để con tôi lại một mình sao? Cô... Tôi giết cô...

Thư co rúm cả người lại, trong hai mắt hiện rõ vẻ hoảng sợ khi nhìn vào đôi mắt điên cuồng của Đại. Anh đang tức giận không cách nào kiềm chế được.

- Anh Đại... - Minh túm lấy Đại kéo ra trước khi anh dọa cho cô gái trước mặt mình chết khiếp - Bình tĩnh đi...

Minh cao lớn hơn Đại nên dễ dàng giữ được anh. Đôi mắt đỏ của Đại lúc này đã được phủ một tầng nước, có lẽ anh đang cố kiềm chế bản thân không khóc rống lên như một đứa trẻ. Hơn bất kỳ lúc nào, anh cảm nhận rõ được nỗi đau mất mát. Lúc này, anh lại hoàn toàn bất lực, cả người khuyu xuống, không gượng dậy nổi. Và khi anh nghe thấy ai đó nói rằng: “Cả căn nhà đều cháy thành tro hết rồi” thì anh không thể kìm chế được những giọt nước mắt của mình nữa.

Bà Nguyệt chỉ kịp thốt lên một tiếng: “Cháu ơi...” rồi cũng ngất xỉu và được đưa tới bệnh viện. Ông Phương nắm chặt hai tay, nén nước mắt nhìn thẳng con trai lớn của mình, đứa con chưa từng khóc

một lần kể cả khi ông đánh nó. Minh đứng ngay cạnh Đại cũng đưa tay áo quẹt nước mắt đi. Từ lúc tới đây, anh đã cố liên lạc với Linh nhưng không được. Như Ý cũng là cháu của Linh, nếu cô biết chuyện, liệu cô có vượt qua được cú sốc này hay không?

- Nguyên nhân của vụ hoả hoạn này là gì? Các anh đã tìm ra chưa? - Ông Phương lên tiếng hỏi người lính cứu hoả. Lúc này, chỉ có ông là giữ được bình tĩnh nhất.

- Đám cháy bắt đầu từ căn hộ 608. Ngọn lửa bắt đầu từ phòng khách. Ở phòng này có rất nhiều sách nên đám cháy càng bén nhanh hơn. Mấy căn hộ cùng tầng không sao nhưng hệ thống điện của toàn khu chung cư đã bị cháy chập hoàn toàn. Cũng may khi đó không có ai sử dụng thang máy. Chi tiết chúng tôi sẽ điều tra thêm.

- Vâng, vậy nhờ các anh - Ông Phương đưa mắt nhìn Đại rồi thở dài nói.

Những chiếc xe cứu hoả cuối cùng chuyển bánh rời đi, để lại đám người vẫn không ngừng nhón nháo. Ông Phương định nói với Đại mấy câu thì thấy Lâm chạy tới, mồ hôi nhễ nhại, trang phục diện cũng không kịp thay.

- Bố, mọi chuyện thế nào rồi.

Ông Phương đưa mắt nhìn về phía Đại, không trả lời mà chỉ lắc đầu. Lâm thấy anh trai mình đang khóc thì rùng mình một cái, dường như đã hiểu toàn bộ mọi chuyện. Trong điện thoại, dù ngắn gọn nhưng Minh cũng đã nói cho anh biết qua rồi. Lâm mím môi, hai tay siết chặt lại rồi đột nhiên anh xông tới túm lấy cổ áo Đại, gầm lên:

- Anh đứng dậy cho tôi... Anh nói đi, một đứa bé mà anh cũng không chăm nổi là sao? Anh có thể bỏ con ở nhà và yên tâm chạy đi làm được sao?

- Bỏ tao ra... - Đại bị Lâm túm cổ như thế thì cơn tức giận lại bắt đầu bộc phát.

- Hai đứa có thôi ngay đi không? - Ông Phương gầm lên.

- Tao bảo bỏ tao ra cơ mà - Đại gằn giọng và rồi như muốn xả hết mọi thứ trong lòng, anh vung tay đâm thẳng vào mặt em trai mình.

- A... - Lâm bị đánh một cú thì đưa tay bưng má, hai mắt long sòng sọc quay lại nhìn Đại, rồi anh cũng trả đòn - Khốn kiếp, anh là thằng khốn kiếp. Anh đã giết Như Ý của tôi...

- Minh, ngăn hai thằng điên đó lại - Ông Phương nhìn sang thằng con út lúc này đang ngây ra vì hành động bất ngờ của hai người anh lớn.

- Mày căm mồm lại. Con bé là con tao, mày có phải cha nó đâu mà mày hiểu nỗi đau mất con... - Đại điên tiết trả đòn.

- Ai nói là con anh. Như Ý là con tôi. Anh nghe rõ chưa, nó là con tôi...

- A... - Minh đang định ra tay ngăn lại thì bị câu nói đó của Lâm làm cho chết sững tại chỗ.

- Mày... nói cái gì? - Đại đang vung tay lên định xông vào Lâm thì cũng sững sờ, rồi anh túm lấy cổ áo sơ mi trắng của Lâm, gằn giọng - Mày nói lại cho tao nghe, mày vừa nói cái gì.

- Buông ra... - Lâm thở hồng hộc, gạt tay Đại ra - Phải, Như Ý là con tôi chứ không phải con anh đâu. Là tôi đã giở trò với kết quả xét nghiệm ADN đó, con bé thực ra là con của tôi. Anh giết nó, tôi sẽ giết anh...

- Câm... - Trong khi Đại còn đang sững sờ với câu nói này thì ông Phương đã bất ngờ xông tới tát bốp vào má Lâm - Mày... mày... mày...

Ông Phương chỉ nói thêm được ba tiếng này rồi đột ngột mặt ông đỏ bừng, ông đưa tay ôm lấy, và ngã đổ vào người Minh.

- Bố... bố ơi... - Minh gào lên, vội đỡ lấy người ông Phương, nói như quát - Các anh đánh nhau đủ chưa? Còn không mau gọi cấp cứu đi... Bố ơi...

CHƯƠNG 40

BÍ MẬT CỦA LÂM

Đại thần thờ bước vào ngôi nhà đã cháy đen của mình, đến cả cửa cũng không còn nữa, mọi thứ tan hoang, chỉ còn lại màu tro tàn và mùi khét lẹt. Những rèm cửa, giá sách, giường chiếu, tủ,... tất cả đều cháy rụi.

Và cả con gái anh nữa...

Trong phòng của Như Ý cũng chỉ còn lại mấy cái khung sắt của chiếc giường nơi con bé vẫn ngủ. Không còn gì cả. Mất Như Ý là coi như anh đã mất đi mọi thứ rồi.

Đại ngồi phịch xuống giữa nhà, hai tay chống xuống nền, ngửa người ra, đầu ngẩng lên trần nhà nhám đen, sau khi ôm cái giường chỉ còn lại khung sắt méo mó khóc rống lên một hồi, giờ đây anh cũng chẳng còn sức đâu mà khóc nữa. Vết máu trên mép do trận ẩu đả với Lâm vẫn còn nguyên, đã khô lại, anh cũng chẳng buồn lau đi.

Cái tin mà Lâm nói ra cũng chỉ làm anh sững sốt một chút, bất ngờ một chút mà thôi. Khi đứa bé đã không còn thì mọi thứ đều trở nên vô nghĩa hết. Bố anh đã qua cơn nguy hiểm, mẹ anh cũng đã về nhà. Chị Tâm đang ở nhà chăm sóc mẹ, Minh và Lâm ở trong bệnh viện với bố.

Cho tới giờ phút này, anh vẫn không dám tin rằng anh đã mất đi Như Ý. Anh không tin rằng từ nay sẽ không được nhìn thấy đứa con gái bé bỏng của mình nữa. Dù không tin vào những điều ước, nhưng lúc này anh ước có điều kỳ diệu xảy ra, con gái anh sẽ trở lại trong vòng tay âu yếm của anh. Nếu có thể, anh nhất định sẽ tìm cho nó một người mẹ thật tốt.

Tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên, Đại cũng không buồn quay lại nhìn. Anh đã quá mệt mỏi rồi. Lâm đi tới bên cạnh anh, cũng ngồi xuống, tư thế không khác anh là bao.

- Sao không ở trong đó với bố?

- Bố bảo đi tìm anh - Lâm đáp.

Anh quay sang nhìn Lâm, gương mặt trắng trẻo đẹp trai của anh chàng ca sĩ giờ đã sưng múp lên một bên.

- Ừm... Xin lỗi vì đã đánh chú. Lúc đó anh giận quá!

- Em cũng thế! Mất hết cả lý trí. Không ngờ anh em mình lại có ngày đánh nhau như hồi còn bé thế này - Lâm cười buồn bã.

- Câu nói kia chắc không phải nói ra vì mất lý trí chứ? - Đại chậm rãi hỏi một câu.
- Cả nhà chắc đều giận em vì đã giấu chuyện này?
- Bây giờ có giận thì cũng có làm gì được đâu - Đại thở dài.
- Em là một người cha không đáng được tha thứ - Lâm ngửa mặt lên trần nhà, nói bằng giọng buồn thảm.

- Chú không phải là một người cha - Đại lắc đầu.
- Ủm, có lẽ thế, em đúng là không xứng đáng để xưng là cha của Như Ý.
- Chỉ vì sự nghiệp thôi sao? Có đáng không?
- Không đáng - Lâm lắc đầu - Khi bắt đầu mọi chuyện em đã thấy không đáng, nhưng lại không có cách nào để thú nhận. Em là một kẻ nói dối hèn hạ, càng hèn hơn khi không dám thú nhận những sai lầm của mình. Thật may mắn vì còn có anh.

- Vậy mẹ đưa bé thì sao?
- Em không biết.
- Không biết mẹ đưa bé là ai sao? Vậy Trang biết chuyện này không?
- Trang biết, biết hết. Thực ra, em biết mẹ đưa bé là ai, chỉ là em không biết cô ấy đã đi đâu mà thôi.

- Một mối tình một đêm?
- Không... Em yêu cô ấy.
- A! - Đại bật lên một tiếng sừng sốt, quay sang nhìn Lâm.
- Khi ấy em và Trang vẫn chưa yêu nhau - Lâm giải thích - Vì sự nghiệp của em, cũng vì bảo vệ cô ấy, chúng em buộc phải bí mật mọi chuyện. Cô ấy là một cô gái rất tốt, chỉ là bản thân em lại quá cầu toàn, vừa mong có sự nghiệp, lại vừa mong có được tình yêu đẹp như mơ với người mình yêu.

- Rồi sao?
- Cô ấy nói với em là chúng em đã có một đứa con.
- Như Ý đúng không?
- Ủm, em nghĩ thế. Ngay khi nhìn thấy Như Ý là em nhớ tới cô ấy.
- Mọi chuyện thế nào?
- Khi cô ấy nói cô ấy có thai, em nói em cần có thời gian suy nghĩ. Nhưng có lẽ em đã suy nghĩ và im lặng với cô ấy quá lâu, cô ấy không chờ được. Cô ấy tới gặp em, nói vì bảo vệ sự nghiệp cho em nên đã bỏ cái thai đó và cô ấy muốn chia tay. Em không giữ được cô ấy, nhìn vào đôi mắt cô ấy lúc đó, em chỉ thấy sự khinh ghét và ghê sợ. Cô ấy khinh ghét và ghê sợ em có lẽ vì em quá hèn.

Đại lặng thinh nghe câu chuyện của em trai mình và nhớ tới Như Ý. Một đứa bé đáng thương!
Đại định hỏi mẹ đứa bé là ai thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng chó sủa. Tiếng chó sủa làm Đại như bừng tỉnh, chợt nhớ ra từ lúc xảy ra hoả hoạn tới giờ, anh không nhìn thấy Tuyết đâu. Tuyết thông minh như thế, chắc chắn không có chuyện nó chịu chết cháy ở đây rồi. Trong lòng Đại như dậy sóng khi nghĩ

tới chuyện này và một hy vọng mong manh nhen nhóm trong đầu anh.

- Tiếng của Tuyết đây.

Đại vụt đứng dậy và chạy ra ban công. Những cây cảnh ngoài ban công cũng cháy đen một góc. Đại ngó xuống dưới, chỉ thấy con chó trắng đang đứng ở dưới sân khu chung cư, ngẩng cổ lên sủa ầm ĩ, dưới chân nó còn có một cái gì đó màu đỏ rất nhỏ.

Đại vội vàng phóng một lèo cầu thang bộ từ tầng sáu xuống. Vừa thấy anh, Tuyết vẫy đuôi, cúi xuống ngậm cái vật nhỏ màu đỏ kia lên, phóng tới. Tới gần, nó nhả vật đó ra rồi chồm lên người anh mà hít, mà liếm, cái đuôi ve vẩy đầy mừng rỡ.

- Chó ngoan. Mày không sao là tốt rồi - Đại ôm lấy cổ nó, vỗ về con vật cưng của mình.

- Anh Đại, cái này là... - Lâm nhặt vật màu đỏ lên và đưa cho Đại.

Dù vật đó dính đất, nhìn rất bẩn thỉu nhưng Đại vừa trông thấy đã thốt lên:

- Là giấy len của Như Ý. Sáng lúc đi làm anh đã đi vào chân con bé cho ấm.

Con Tuyết sủa lên mấy tiếng như đồng tình với chủ nó.

- Tuyết, mày vừa ở chỗ Như Ý về đúng không?

Tuyết lại sủa thêm mấy tiếng, ánh mắt nó sáng ngời khi nhìn anh.

- Ở đâu, mau dẫn tao đi - Đại mừng như điên, vội vàng giục nó.

Tuyết vẫy vẫy cái đuôi sau đó quay người chạy thẳng ra khỏi khu chung cư, đi về phía đường lớn.

- Để em đánh xe.

- Anh chạy bộ, chú cứ lái xe theo cũng được - Đại nói rồi sau đó lập tức chạy theo Tuyết.

Mọi sự mỗi một trong người Đại lúc này theo hy vọng dấy lên mà hoàn toàn tan biến. Điều kỳ diệu đã xảy ra rồi...

~oOo~

- Con bé ngủ chưa Linh? - Tiếng bác Ngân hỏi vọng vào từ ngoài cửa.

- Ngủ rồi bác ạ, chơi cả chiều rồi mà.

- Cháu đã gọi điện cho bố nó chưa? Chắc nhà bên đó lo lắng lắm?

- Cháu gọi rồi nhưng anh ấy không bắt máy. Điện thoại của cháu hết pin nên cũng không gọi cho người khác được nữa. Thôi để chút cháu chạy về đó xem thế nào. Không biết vụ cháy có lớn không? Mà cũng tại anh ta, đi đâu bỏ cả con ở nhà, hôm nay không phải cháu ốm xin nghỉ ở nhà thì có phải Như Ý nguy hiểm rồi không?

- Thôi, ai muốn như thế đâu cháu. Tranh thủ con bé đang ngủ thì lấy xe anh Kiên chạy về đó xem tình hình thế nào đi.

- Dạ, ơ mà bác có thấy Tuyết đâu không ạ?

- Lúc nãy nó còn nằm trong nhà mà. Con chó đẹp thế, chạy ra ngoài bị bắt thì uổng lắm.

- Nó thông minh lắm đó bác, chắc không chạy xa đâu.

- Ai mà biết được. Mấy khu quanh đây nhốn nháo nhộn nhạo, đủ các hạng người. A, cậu hỏi ai? - Giọng bác Ngân có chút kinh ngạc.

- Cháu...

Tiếng Đại hỗn hển vang lên làm Linh vội vàng đi từ trong nhà ra. Thấy anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mặt đỏ bừng, hai tay đang chống vào đầu gối thở dốc không ngừng. Trước mặt anh là Tuyết đang nhìn cô vẫy vẫy đuôi. Vừa nhìn là cô hiểu chính Tuyết đã đưa anh tới đây.

- Linh... Như Ý... Như Ý đâu em?

- Nó đang ngủ rồi - Linh bước ra khỏi cửa đáp.

Đại như trút được cục đá đè nặng trong lòng, anh cười một cái rồi sau đó ngồi phịch ngay tại chỗ, mặc cho cơ thể mệt mỏi.

- Anh sao thế? - Linh lo lắng ngồi xuống muốn đỡ anh dậy.

Đại cười lớn rồi đột nhiên ôm ghì cô vào lòng, nói không ra hơi:

- May quá... Cảm ơn em... Cảm ơn em...

Thấy bác Ngân vẫn đang ngồi nhặt rau ở gần đó tủm tỉm cười, Linh đỏ mặt xô Đại ra. Đại quá mệt nên buông thông tay, thở hỗn hển không ngừng, nhưng gương mặt anh lúc này lại vô cùng rạng rỡ.

Lúc này Lâm cũng đã đến nơi. Gương mặt méo mó sưng múp của anh làm Linh kinh ngạc một chút. Thấy Đại vẫn đang ngồi bệt ngay dưới nền đất, khác hoàn toàn so với ông giám đốc lịch lãm ngày thường thì Lâm bật cười. Nhìn vẻ mặt của Đại là anh biết mọi chuyện cuối cùng cũng ổn rồi. Anh lấy điện thoại nhắn tin về cho Minh và chị Tâm để cả nhà yên lòng rồi mới lại quay vào nói với Linh:

- Nếu hôm nay không có em chắc anh ân hận cả đời mất. Cảm ơn em đã cứu Như Ý.

- A, em đang ngủ thì Tuyết sửa ầm ỉ liên tục nên em đã ra mở cửa. Không ngờ thấy khói từ trong nhà anh bốc ra, em chạy vội vào thì thấy mấy giá sách đã bén lửa cháy hừng hực rồi, phòng Như Ý cũng ở cách xa nên không sao. Còn may là cửa sổ mở nên con bé không bị chết ngạt đó. Anh đi đâu mà lại bất cẩn như thế? - Linh cau mày nhìn Đại vẻ trách móc.

- Anh đi làm từ sáng nên có nhờ một cô bạn trông con bé dùm.

- Hiểu rồi, mấy cô bạn gái của anh toàn là mấy cô tiểu thư chỉ bày việc chứ đâu biết làm việc.

- Thôi, thôi, được rồi... - Đại cười - Nhưng sao hôm nay em ở nhà vậy?

- Sáng nay em thấy đau đầu nên đã xin nghỉ.

- Mẹ anh nghe tin thì ngất đi, còn bố anh thì vào viện cấp cứu - Đại nói tới đây liếc mắt nhìn Lâm.

Lời nói của anh mập mờ nên Linh không hình dung được hết ý tứ của nó.

- Sao? Hai bác giờ sao rồi ạ?

- Không sao rồi em! Nếu biết Như Ý vẫn an toàn thì các cụ khỏe ngay thôi mà.

- Em gọi cho anh để báo tin nhưng điện thoại anh không ai bắt máy cả.

- Anh chạy về vội quá, để quên cả điện thoại ở văn phòng - Đại gãi đầu.

- Thôi, có khi bọn anh đón Như Ý về nhà đã, có gì để nói sau đi - Lâm giục đầy vẻ sốt ruột.

- Ừ, còn phải về giải thích cho bố mẹ nữa đây - Đại nghĩ tới câu chuyện động trời mà Lâm đã tiết lộ khi nãy thì cũng trở nên nghiêm túc hơn.

- Có chuyện gì sao anh? - Linh ngơ ngác hỏi lại.

- Ừm, chuyện này đúng là hơi rắc rối - Đại ngập ngừng như muốn suy nghĩ xem có nên tiết lộ cho

Linh hay không - Thực ra anh không phải bố đẻ của Như Ý, mà là Lâm. Vậy đấy...

- Cái gì?

Linh vừa nghe tới đây thì sắc mặt trở nên trắng bệch, cô hét lên một tiếng thất thanh.

CHƯƠNG 41

SÓNG GIÓ BẮT ĐẦU

- Anh vừa nói cái gì? - Tiếng quát lạnh lẽo của Linh làm cả Đại và Lâm đều ngẩn ra, không nghĩ cô lại phản ứng mạnh mẽ với tin tức không mấy liên quan tới mình như thế.

- Anh rất tiếc không thể nói ra chuyện này sớm hơn, nhưng Như Ý đúng là con của anh, không phải con của anh Đại đâu - Lâm cười gượng - Nhưng...

“Chát” tiếng một cái tát vang lên làm Đại và bà Ngân giật nảy cả người. Chỉ thấy lúc này trên cái má sưng bầm của Lâm khi trước lại hằn thêm mấy vết tay đỏ lừ. Cái tát này của Linh đúng là không có một chút chùn tay nào.

- Anh là đồ khốn. Anh còn dám mở miệng tự nhận là bố của Như Ý sao? - Mặc dù vung tay tát Lâm một cách tức giận nhưng khi nói câu này thì mắt Linh rớt ra hai dòng nước, đến giọng cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa.

- Linh, chuyện này... - Đại đứng dậy cười khổ - Cũng không nên trách Lâm, chú ấy có nỗi khổ riêng mà.

- Vậy sao anh không giữ nó làm bí mật cả đời luôn đi - Linh nhìn thẳng vào mắt Lâm gằn giọng - Như Ý thật là đáng thương mới có một người cha như anh.

Đại lặng yên, lòng đầy kinh ngạc, không hiểu tại sao Linh lại trở nên giận dữ như thế? Nếu nói là vì tức giận thay cho Như Ý, thay cho anh thì cũng hơi thái quá rồi, lý do đó không đủ để Linh phản ứng dữ dội như thế này được.

- Thôi nào, cãi cọ ở đây thì còn ra cái thể thống gì nữa - Bác Ngân lo lắng kéo Linh ra xa một chút - Còn hai cậu, vào đón Như Ý về đi.

Lâm mím môi gật đầu rồi định bước vào nhà, Linh định vùng chạy theo giữ lại thì nghe thấy tiếng Đại ở đằng sau:

- Khoan đã...

Cả ba người đều quay lại nhìn Đại, Đại đưa mắt nhìn bác Ngân, thấy vẻ mặt bác hơi bối rối giống như đang lo lắng vì bị anh nhìn thấu tâm can, anh lại đưa mắt sang nhìn Linh, cô vẫn chưa nguôi cơn

giận. Anh chậm rãi buông ra từng từ một, nhưng mỗi chữ rơi vào tai Linh lại khiến cô choáng váng cả người:

- Các người vẫn còn có gì đó giấu tôi đúng không?

Không ai trả lời, điều này càng làm Đại thêm bức bối, anh bước nhanh tới gần Linh, túm lấy cánh tay cô, hỏi lại:

- Em nói đi, em còn có gì chưa nói cho anh phải không?

- Không...

Linh còn chưa nói hết câu thì phải im bật khi nhìn vào đôi mắt sắc lạnh của Đại. Đôi mắt như nhắc nhở cô rằng, thà cô lặng im còn hơn tiếp tục nói dối anh.

- Lâm, chú nói đi, mẹ của Như Ý là ai?

- Cô ấy... - Lâm bị hỏi một câu này cũng điếng cả người, lúng túng mãi không nói được.

Mặc dù trước đó anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để nói ra tên của Nhật Lệ, nhưng lúc này, đối diện với anh trai mình, cũng là một người đàn ông từng yêu cô, Lâm lại không thể mở lời được. Sự sợ hãi đối với uy nghiêm của anh trai đã khiến Lâm không dám nói thẳng ra.

- Là... Nhật Lệ, đúng không?

Đại nói nốt câu cuối cùng, một câu hỏi nhưng hoàn toàn là lời khẳng định. Chỉ từ những thông tin manh mún, rời rạc và dường như chẳng liên quan, anh đã có thể xâu chuỗi ra sự thật này. Điều này có thể giải thích cho tất cả, từ việc Nhật Lệ đột ngột biến mất, tới việc Linh vào làm trong gia đình anh như một người đi ở, từ việc Như Ý xuất hiện đầy bất ngờ, cho tới cách Linh chăm chút nâng niu đứa trẻ. Tất cả đều nói lên một điều, mẹ của đứa trẻ này chính là Nhật Lệ, cũng chính là chị gái ruột của Linh.

- Ừm, phải - Linh lặng lẽ gật đầu thừa nhận.

- Em giỏi lắm... - Đại buông tay cô ra, giọng của anh tràn đầy thất vọng.

Chỉ thừa nhận mà không hề giải thích gì, điều đó còn khiến Đại cảm thấy buồn hơn là khi biết cô đã nói dối mình. Anh bước vào trong nhà, thấy con gái đang ngủ say trên chiếc giường đơn sơ thì chỉ muốn ôm chặt lấy con mà ôm hôn. Nhưng anh ngăn ý nghĩ đó lại, con bé còn sống sót sau đám cháy đó đúng là một điều kỳ diệu, mà người mang điều kỳ diệu ấy tới cho anh không ai khác chính là Linh. Anh có thể trách cô sao, khi cô hành động chỉ theo bản năng của một người di yêu cháu!

Thấy Đại bế Như Ý đi ra ngoài, Linh hơi cau mày, nhưng cô cũng không hề có ý định ngăn cản. Anh đưa mắt nhìn Lâm, chỉ thấy Lâm thở ra đầy nhẹ nhõm. Anh bước tới gần nhìn cô và khẽ nói:

- Đừng nhìn anh bằng ánh mắt như thế, anh sẽ đau lắm đấy!

Và rồi không quan tâm xem biểu hiện của cô thế nào, anh lặng lẽ bước qua cô, đi ra khỏi khu trọ. Lâm thì vẫn đứng ở đó, dường như muốn nói gì mà lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Sau cùng, anh nhìn thẳng vào mắt Linh:

- Về chuyện của Nhật Lệ, anh thực sự xin lỗi em! Em có thể cho anh biết cô ấy hiện đang ở đâu không? Anh muốn bù đắp cho mẹ con cô ấy, anh không muốn cô ấy phải chịu thiệt thòi thêm nữa.

Linh lạnh lùng nhìn vào người đàn ông mà tới giờ cô mới biết là người đã mang tới cho chị mình

vô vàn đau khổ, đau khổ tới tận khi mất đi. Một mặt cô không muốn nhìn thấy anh ta, không muốn nói với anh ta lời nào, nhưng một mặt cô lại cảm thấy người đàn ông này quá đáng thương! Anh ta đáng thương vì đã không dám đứng thẳng như một người đàn ông, thẳng thắn nhìn nhận vấn đề. Khi nghĩ Đại là bố của Như Ý, cô cảm thấy người đáng thương là chị gái cô, vì đã trao lầm trái tim cho một người đàn ông không đáng tin. Cô không quá giận Đại như lúc này cô đang giận Lâm.

- Linh, anh xin em.

Thấy cô im lặng, Lâm lại nhắc lại, giọng nói đầy sự cầu khẩn.

- Muộn rồi! Anh về đi, tôi không muốn gặp lại anh thêm một lần nào nữa.

Linh quay đi, định bước vào nhà, nhưng rồi cô lại nói thêm một câu:

- Còn nữa, đừng bao giờ nhận mình là cha của Như Ý, anh không xứng đâu!

- Anh...

Lâm không nói được thêm lời gì, chỉ có thể đứng nhìn cô đi vào trong nhà. Anh hiểu, lúc này Linh có đầy đủ lý do để hận anh. Có lẽ cô cần thời gian để nguôi ngoai trước khi anh quay lại gặp cô lần nữa.

Anh muốn gặp Nhật Lệ!

Tình cảm anh dành cho Nhật Lệ hoàn toàn xuất phát từ trái tim, không giả dối, không chia sẻ. Anh đã mừng như điên khi biết tin cô có thai. Nhưng rồi áp lực từ công ty, từ vị trí của bản thân, anh đã chần chừ, hay nói đúng hơn là anh không dám thẳng thắn khẳng định những gì mình muốn và những gì mình phải bỏ. Nhật Lệ đã không chờ được anh!

Từ đầu đến cuối là anh sai. Nhật Lệ đã từ bỏ một người tuyệt vời như Đại để chấp nhận yêu anh, yêu một người của công chúng, yêu một người luôn phải ép mình thuộc về nhiều người khác. Thế nhưng tất cả những gì anh mang đến cho cô là những cuộc hẹn lỡ làng, những đêm dài chờ đợi và một lễ cưới vô cùng xa vời.

Anh có thật sự hạnh phúc với hào quang hiện tại hay không? Anh có thật sự vui vẻ khi hàng trăm cô gái vây quanh và reo hò tên anh hay không? Anh chưa bao giờ cảm thấy mình là chính mình khi là một ngôi sao điện trai, tài năng biểu diễn trước họ. Thế mà, chỉ một nụ cười của Nhật Lệ thôi đã khiến anh cảm thấy muốn là mình, không gò bó, không kiêng dè nữa.

Vậy mà anh đã để mất một cô gái tuyệt vời như thế!

Đại sẽ không tha thứ cho anh, Linh cũng không tha thứ cho anh. Kể cả đứa con gái bé bỏng kia, khi nó lớn lên, nếu nó biết chuyện này, có lẽ nó cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Ca sĩ thành danh ư? Có đáng để đánh đổi cho vị trí của một ông bố thất bại hay không?

- Lái xe đi. Chúng ta về nhà. Sẽ không ai biết chuyện này, cho tới khi chúng ta tìm được Nhật Lệ - Đại đưa tay vuốt má Như Ý sau đó nói với Lâm, giọng anh lạnh lẽo, khô khốc.

~oOo~

- Anh nói cái gì?

Một tiếng nói như hét chói tai vang lên khiến không khí trong căn phòng cách âm cũng nóng lên

theo. Trang đứng bật dậy khỏi ghế, nhìn chằm chằm vào Lâm đang ngồi ở đối diện, cả người cô run lên vì giận.

- Em nghe rồi đó. Anh sẽ tìm Nhật Lệ về, sẽ công khai cưới cô ấy, sẽ thừa nhận Như Ý là con anh!

Anh không muốn giấu giếm nữa.

- Anh có biết anh đang nói cái gì không hả? - Trang gằn giọng hỏi lại.

- Anh chắc chắn là anh hiểu mình đang làm gì. Anh chỉ muốn thông báo cho em biết vậy thôi.

- Thế còn bao nhiêu công sức chúng ta đã đổ ra thì sao? Còn hình ảnh của anh mà em đã nỗ lực gây dựng thì sao? Sự nghiệp đang trên đà đi lên của anh? MV mới ra thì sao? Và em nữa, em thì sao?

- Trang tuôn ra một tràng những câu chất vấn.

- Anh xin lỗi. Nhưng anh phải bù đắp cho mẹ con Nhật Lệ - Lâm thở dài.

- Anh muốn bù đắp cho cô ta, thế còn ai bù đắp cho tôi. Tôi vất vả vì anh thế nào? Tôi chạy ngược chạy xuôi lo cho anh thế nào? Tôi chăm sóc anh cẩn thận thế nào? Thế mà cuối cùng tôi không bằng một con đàn bà chỉ biết có việc chạy trốn và đẻ ra một đứa con hay sao? Anh nói đi... Chỉ một câu xin lỗi là anh có thể phủ nhận tất cả thôi sao? Anh đang cư xử như một tên khốn nạn.

Trang nói tới đây thì dừng lại thở hồng hộc, cơn giận của cô đã lên tới đỉnh điểm. Cái cách Lâm trầm mặc không nói lại càng làm cho cô phát điên lên:

- Anh nghĩ cho kỹ đi, tôi cho anh cơ hội cuối cùng đây. Không có anh, tôi vẫn có thể tìm được người khác để đưa họ đi lên. Nhưng không có tôi, anh sẽ thê thảm mà thôi. Anh không là cái gì cả đâu... - Trang khoanh tay ngồi phịch xuống ghế, lạnh lùng nói.

Thấy Lâm vẫn im lặng đến lì lợm, Trang cười khẩy:

- Sao anh không nói gì đi? Anh giỏi lấy lòng đám fan nữ của anh lắm mà? Anh cũng khôn kiếp chẳng khác gì anh trai anh. Nghĩ mình đẹp, nghĩ mình có tiền là có thể chà đạp lên lòng tự trọng của người khác sao? Yêu các anh cũng là một cái sai hay sao mà chúng tôi phải chịu đựng như thế?

“Chát”.

Lâm giận giữ đứng bật dậy, vươn tay tát Trang. Anh gằn giọng nói:

- Anh không quan tâm em phán xét anh thế nào vì anh là người sai. Nhưng nếu em còn tiếp tục nói một câu xúc phạm tới người nhà anh thì đừng trách anh. Chúng ta đã làm việc với nhau quá lâu để hiểu nhau rồi...

- Anh dám tát tôi? - Trang ôm lấy má, tròn mắt nhìn Lâm với vẻ không dám tin.

- Cái tát đó xứng đáng với em, đừng tùy tiện đánh giá người khác, nhớ đấy - Lâm cứng giọng đáp, cố giấu đi vẻ hối hận của bản thân mình khi đã hành động lỗ mãng như thế.

- Anh sẽ hối hận. Đồ khốn, rồi anh sẽ hối hận.

Ngay cả khi bước ra khỏi phòng, Lâm vẫn nghe được tiếng hét chói tai của Trang.

Anh đứng sững lại, thở dài một hơi, sau đó lẩm bẩm:

- Hối hận ư? Anh đã hối hận lắm rồi!

CHƯƠNG 42

VỚI VỢ, ANH SẼ TUYỆT ĐỐI CHUNG THỦY!

Sức khỏe của bà Nguyệt và ông Phương đều tốt lên trông thấy khi đưa cháu gái đáng yêu lại về sống trong ngôi nhà của ông bà. Mâu thuẫn giữa ông Phương và Đại cũng đã được quên đi. Đứa cháu nhỏ đã làm ngôi nhà u ám như có đầy năng ẩm, chỉ một tiếng cười khanh khách của nó thôi cũng làm cả nhà rộn rã. Đại không nói gì thêm về Nhật Lệ và dường như anh cũng không có ý định chia sẻ Như Ý cho người cha thật sự của nó. Anh coi như bí mật đó chưa hề tồn tại. Dù không phải cha đẻ Như Ý thì sao, đây vẫn là đứa con gái mà lâu nay anh yêu thương hết mực, là con của cô gái anh từng yêu. Và anh không muốn san sẻ tình cảm ấy cho bất kỳ ai, kể cả Lâm.

Đại đã từng nghĩ, yêu hay không yêu một cô gái có thể là vấn đề của bất kỳ người đàn ông nào, ngoại trừ anh. Anh không quan tâm họ muốn gì và cũng chưa từng thực sự bỏ công sức ra để tìm hiểu điều đó. Ngay cả tình yêu với Nhật Lệ cũng thế, anh luôn chia sẻ với cô mọi thứ, nhưng lại chưa từng nghĩ xem cô cần gì, cô muốn gì, cô nghĩ gì trong đầu. Anh là kẻ ích kỷ. Có lẽ đó là lý do anh không thể tiến được vào trái tim của cô gái ấy được.

Anh không hề căm ghét Lâm khi biết chính em trai của mình đã lấy được tình cảm của Nhật Lệ. Anh nghĩ Nhật Lệ đã đúng khi không chọn anh, bởi vì anh cũng thực sự không biết, sau khi tiến tới với cô rồi, bản thân mình có thể dứt bỏ được những mối quan hệ cũ hay không. Thời điểm đó anh không chắc và bây giờ nghĩ lại anh cũng không chắc.

Với Linh, anh luôn tự hỏi, tại sao cũng chỉ là một cô gái bình thường, không quá nổi bật hay xuất chúng, lại có thể khiến anh điên đảo đến thế. Trước mặt cô, anh đã bộc lộ những hành động mà chưa bao giờ anh biểu hiện trước mặt những cô gái khác. Anh có thể cười khi thấy cô cười hạnh phúc, anh có thể đau nếu cô nhìn anh bằng ánh mắt lạnh nhạt. Nỗi nhớ cô là điều duy nhất có thể xen vào giữa những bộn bề công việc của anh.

- Con tiến Huyền về đi... - Bà Nguyệt lên tiếng nhắc khi thấy con trai chột ngồi thẩn người ra trong khi mọi người đang trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Đáp lại mẹ một tiếng rồi mới đứng dậy đi ra cửa.

- Chà, nhiều sương quá! - Đại thốt lên khi ra tới cổng.

Đội Huyền nỗ máy rồi mới vào nhưng dường như Huyền không có ý định về ngay. Cô đứng nhìn anh, lúc này đang ngẩng đầu nhìn màn sương đêm giăng xuống. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, Đại giản dị với bộ đồ thể thao nhưng vẫn đẹp một cách ma mị, khiến người khác không thể rời mắt được. Huyền đứng ngây ra, kể cả những câu định nói cũng quên sạch.

- Về nhanh đi em, trời còn lạnh đấy - Đại khẽ nhắc.

Huyền không để ý tới lời nhắc của anh mà hỏi lại:

- Anh nghĩ sao về lời đề nghị của mẹ anh lúc nãy.

- Ồ, hả, mẹ anh nói gì nhỉ? - Đại gãi gãi đầu.

- Khi nay anh không tập trung à? - Ánh mắt Huyền tràn đầy thất vọng.

- Ừ, anh đang mãi nghĩ chuyện khác - Đại nhún vai.

- Một cô gái nào đó sao?

- Em nghĩ vậy à? - Đại mỉm cười trước câu hỏi đầy ghen tuông đó.

- Em không nghĩ còn việc gì khiến anh mất tập trung tới mức như thế ngoài những cô gái trẻ đẹp.

Có rất nhiều mà, đúng không?

- Nếu là trước đây, thì chắc chắn là em sai, thứ anh ít phải bận tâm nhất, chính là phụ nữ. À, ngoại trừ mẹ và chị gái anh.

- Vậy bây giờ thì sao?

- À, ừ, đúng là chuyện liên quan tới phụ nữ. Mẹ anh đang bắt anh lấy vợ mà, ha ha, đúng là nhức đầu thật đó.

- Anh đã nghĩ đến điều đó một cách nghiêm túc chưa?

- Có chứ. Anh đã nghĩ rất nhiều là đằng khác. Từ lúc mẹ anh bắt đầu ốm, anh đã nghĩ tới chuyện đó. Mẹ ốm làm anh rất sợ hãi, chỉ sợ một lúc nào đó sự việc tệ hơn sẽ xảy ra. Anh sẽ vô cùng ân hận nếu còn tiếp tục sống ích kỷ nữa. Bản thân mình không bao giờ có thể biết được còn có thể sống với những người thân được bao lâu, về thăm cha mẹ được bao nhiêu lần. Anh muốn bố mẹ yên lòng, không phải lo lắng gì cho anh nữa.

- Lấy em đi - Huyền đột ngột xoay người đối diện với anh, đồng dục đề nghị.

Đại nhìn vào gương mặt đầy vẻ nghiêm túc của Huyền, không biết phải nói thế nào với cô gái bề ngoài yếu đuối nhưng bên trong lại vô cùng mạnh mẽ này. Đúng là trước đây anh đã có ý định làm theo lời bố mẹ, tiến tới hôn nhân với cô. Nhưng có một người, vào thời khắc quyết định nhất đã thay đổi toàn bộ những tính toán của anh.

Bây giờ, anh muốn lấy cô gái anh yêu, chứ không phải một cô gái ngoan ngoãn gật đầu với cuộc hôn nhân này và tự lừa dối mình rằng chỉ cần có hôn nhân thì sớm muộn gì cũng phát sinh tình cảm.

- Với anh thì lấy cô gái nào cũng vậy thôi mà, đúng không?

- Không, khác chứ, không có cô gái nào giống cô gái nào cả - Đại xua tay.

- Một người có thể chăm sóc cho con gái anh, có thể hiểu thuận với bố mẹ anh, có thể chung thủy và đi cùng anh hết cuộc đời này. Không phải anh chỉ cần như vậy thôi sao?

- Nếu cô ấy không yêu anh thì cô ấy không thể chăm sóc tốt cho con gái anh. Nếu cô ấy không yêu anh thì cô ấy cũng sẽ không chăm sóc bố mẹ anh tốt. Và nếu cô ấy không yêu anh, liệu cô ấy có chung thủy cả đời được không? - Đại nghiêm túc nhìn cô, lúc này anh không dám có thái độ cười cợt nữa.

- Nhưng em yêu anh...

- Em yêu anh, vì cái gì?

- Không vì cái gì cả, tình cảm thực sự thì chẳng cần vì cái gì cũng có thể nảy sinh. Em đã thích anh từ khi chúng ta còn nhỏ, cùng sinh hoạt trong nhà văn hóa của phường. Khi đó anh là Liên đội trưởng, còn em chỉ là một cô nhóc bình thường, luôn đứng từ xa len lén nhìn anh chơi đùa cùng đám con trai. Và cho tới giờ, tình cảm đó của em vẫn không thay đổi.

- Em không phải không biết tính cách của anh...

- Em biết, tất nhiên rất biết. Anh luôn được rất nhiều những cô gái xuất chúng vây quanh, điều đó sẽ không thay đổi ngay cả khi anh kết hôn. Nhưng em có thể chấp nhận điều đó, anh có thể ngoại tình, miễn là không bao giờ anh bỏ rơi gia đình là được - Huyền vươn tay ôm chặt lấy anh, đầu tựa vào vai Đại, nói như thì thầm.

- Em nghĩ như vậy? - Đại không đẩy cô ra, chỉ thở dài hỏi lại.

- Đúng, em nghĩ như vậy, vì em biết sẽ chẳng có cô gái nào thực sự giành được trái tim anh.

- Nghe này... Anh sẽ không lấy một cô gái có thể bình thản mà nói rằng: “Lấy em rồi, anh vẫn có thể ngoại tình”. Dù có thể anh không yêu cô gái đó, nhưng nếu cô ta chấp nhận bỏ cuộc ngay khi chưa bắt đầu, thì cô gái ấy không đủ khả năng làm hậu phương cho anh. Dù có thể anh sẽ ngoại tình đấy, nhưng nếu người anh lấy không hề tỏ ra ghen tuông với chuyện đó thì anh sẽ thất vọng lắm.

Đại khẽ nói rồi kéo tay Huyền đang ôm mình xuống và đứng lùi lại một chút.

- Em có thể hiểu là anh đang từ chối em?

- Em nghĩ thế nào cũng được. Nhưng anh muốn em biết điều này, dù cho trước đây anh có hàng trăm cô gái, dù anh có yêu hay không yêu bao nhiêu người, nhưng nếu anh quyết định lập gia đình thì anh sẽ tuyệt đối chung thủy với vợ mình! Tuyệt đối! Đó là quyết định của anh, và anh là người nói được thì làm được. Em cứ tin như vậy đi.

Huyền nhìn anh, đôi mắt không những không thất vọng mà còn xuất hiện ý cười:

- Tuyệt, có lẽ em đã chọn đúng người rồi nhỉ? Anh càng thế này, em càng muốn làm vợ của anh. Em sẽ cố gắng...

- Em cố gắng cái gì chứ? - Đại ngơ ngác nhìn cô.

- Cố gắng để một lúc nào đó, anh phải mở lời cầu hôn với em - Huyền cười, nhón chân hôn lên má anh một cái thật nhanh, sau đó cô chạy xe đi luôn.

Đại nhìn theo chiếc xe đi xa rồi mới đi vào trong nhà.

Phải tới mấy phút sau, từ sau một gốc cây lớn ở bên kia đường, một thân hình mới bước ra. Lúc này cô mới có thể bình tĩnh lại sao khi chứng kiến một cảnh cầu hôn kỳ lạ.

Huyền - cô gái ấy thật mạnh mẽ.

Và anh, chàng trai mà cô yêu, hình như không có ý định từ chối một cuộc hôn nhân tốt thế này. Dù

những lời sau đó họ nói với nhau rất nhỏ, nhưng ít nhất thì cô đã thấy họ ôm và hôn tạm biệt nhau.
Từ đầu, họ vốn đã là một đôi thật đẹp!

CHƯƠNG 43

EM LÀM ANH ĐAU ĐẮY

Đại gật đầu mỉm cười cảm ơn người phục vụ vừa lịch sự mở cửa cho mình, sau đó đưa mắt tìm kiếm một vòng. Quán cà phê Lily có một không gian rất đẹp nhìn ra hồ Tây. Nơi này là chỗ ưa thích của Đại mỗi khi anh muốn ngồi một mình. Một ly cà phê đen đặc sánh và chất chừa với vị đắng gắt vô cùng khó chịu, vài bản nhạc thính phòng kén người nghe, không gian chỉ có màu cà phê và màu trắng, tất cả những điều đó làm cho Lily Cafe này trở nên khác biệt.

Từ khi phát hiện ra nó, Đại chưa từng đưa ai tới đây uống cà phê cùng, kể cả là người anh từng tin tưởng nhất như Nhật Lệ. Anh cho phép nó trở thành một góc của riêng anh. Nhưng hôm nay lại khác, anh đã hẹn một người ở đây.

Khi Đại nhìn thấy cô ngồi ở một góc xa, đúng cái bàn mà anh vẫn thường ngồi, anh chợt nghĩ: “Không phải có duyên tới mức ấy chứ?”. Chiếc bàn đó ở sát góc tường, từ đây anh có thể phóng tầm mắt ra ngoài hồ mà không sợ bị những tán cây che khuất. Linh đang ngồi chống tay lên cằm, quay mặt nhìn ra bên ngoài. Ly mocktail Cinderella trên bàn dường như chưa được động tới chút nào. Ở góc này, Đại không thể thấy rõ toàn bộ gương mặt cô, nhưng cái dáng vẻ lơ đãng của cô cũng làm anh không thể rời mắt đi được.

Đại sững lại trong vài giây trước vẻ tĩnh lặng đó, rồi anh cất bước, chậm rãi tiến về phía cô. Khi anh đứng trước mặt cô, Linh mới quay vào. Đại mỉm cười hỏi:

- Chắc em đợi anh lâu quá phải không? Xin lỗi nhé, cuộc họp dài và tệ hơn anh tưởng.

Dù anh đã cố gắng che giấu bằng một nụ cười nhưng Linh có thể thấy rõ sự mệt mỏi và căng thẳng của anh qua đôi mắt đen sẫm kia.

- Đừng nhìn anh bằng đôi mắt thương hại đó, em làm anh đau đấy!

Rồi như đọc được suy nghĩ của cô, Đại lắc đầu, nụ cười càng cứng nhắc hơn.

- Anh không nên làm cuộc sống của mình quá mất cân bằng như thế. Nó sẽ làm cho anh lúc nào cũng mệt mỏi và sẽ sớm trở thành một ông già thôi - Linh nói.

- Anh muốn nghỉ hưu khi bốn mươi tuổi để nghiên cứu vài thứ, vì vậy khi còn sung sức, anh không

muốn mất thời gian vào những thứ vô ích - Đại đáp rồi quay sang cô nhân viên đang đứng đợi gọi đồ uống.

- Như mọi khi nhé!

Cô gái không còn xa lạ với vị khách đẹp trai này nữa nên mỉm cười rời đi. Lần nào tới đây, Đại cũng chỉ gọi thứ đồ uống duy nhất: Cà phê đen.

- Gia đình không phải là thứ gì đó vô ích - Linh phản bác - Có thể anh chưa nếm trải nỗi đau thật sự của việc mất đi người thân, nên anh coi sự tồn tại của gia đình là điều hiển nhiên không cần quan tâm...

- Em nói y như Nhật Lệ vậy - Đại không hề tỏ ra phật lòng trước những lời nhận xét của Linh - Sao anh không nhận ra từ sớm là em và Lệ có rất nhiều điểm giống nhau nhỉ?

- Được rồi, em đợi anh nửa buổi chiều ở đây không phải để nói chuyện phiếm đầu. Anh hẹn em có việc gì sao? - Linh cảm thấy bối rối với ánh nhìn chăm chú của Đại nên cuối cùng cô cũng phải nhượng bộ, chuyển hướng câu chuyện.

- Anh đã xin lỗi rồi mà. Hôm nay anh hẹn em là có chuyện nghiêm túc đó... - Đại nghiêm nghị nói.

Linh không nói gì. Cô nhân viên đã mang cà phê ra cho Đại. Đại để yên cho cà phê trong phin chảy xuống chiếc cốc nhỏ rồi nhìn thẳng vào vẻ mặt chờ đợi của Linh, thở ra một hơi dài:

- Anh muốn hỏi chuyện về Nhật Lệ.

- Em cũng đoán thế.

- Máy ngày nay anh cũng bận, lại thêm việc phải xử lý cái nhà bị cháy nên không có thời gian đi gặp em. Lâm nói đã tìm em mấy lần nhưng em không gặp, đúng không?

- Em không muốn thấy mặt anh ta - Linh đáp một câu lạnh tanh.

- Thực tình, cũng do Lâm nó sốt ruột thúc giục nên anh mới phải chạy đi tìm em thế này. Nếu là anh hỏi thì em có thể dễ dàng nói chuyện hơn, đúng không?

- Vậy ra anh muốn hỏi về chị Nhật Lệ chỉ là do em trai anh nhờ thôi sao?

- Anh không có ý đó. Anh từng là một người bạn thân của cô ấy, anh cũng rất muốn biết hiện tại cô ấy ra sao. Hơn nữa anh định hỏi em một chuyện khác nữa, nhưng chuyện về Nhật Lệ vẫn quan trọng hơn.

- Anh tự nhận anh là bạn thân của chị Lệ, vậy anh nghĩ thế nào?

- Anh không thích bị hỏi ngược đâu - Đại thốt lên

- Em chỉ muốn nghe quan điểm của anh.

- Khi đó anh đi công tác về thì Nhật Lệ đã bỏ đi, không một lá đơn xin thôi việc, không một tin nhắn để lại, cô ấy giống như bốc hơi hoàn toàn khỏi thành phố này. Anh đã hỏi bác Hiền và về quê em, nhưng Nhật Lệ cũng không về quê. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, nếu cô ấy đi chữa bệnh như đã nói thì thực sự là không cần phải giấu giếm như thế.

Đại im lặng nhìn Linh, dù đang nhìn vào ly mocktail trước mặt, nhưng anh biết cô đang nghe rất chăm chú. Linh thường không dám nhìn thẳng vào anh quá lâu và anh không biết nguyên nhân nào

khiến cô như thế.

- Đến mấy ngày trước, khi nghe Lâm nói lại chuyện của bọn họ, anh mới hiểu lý do cô ấy bỏ đi mà không để cho ai tìm thấy như thế. Cô ấy giận Lâm, cũng không muốn mình và đứa con cản trở sự nghiệp của nó... Có thể em còn giận Lâm nên không hiểu, nhưng anh biết giờ nó đang hồi hận lắm. Cả tuần nay nó ở nhà không đi diễn, thay anh và thằng Minh chăm sóc mẹ và Như Ý. Trong ba anh em anh, nó cũng là đứa sống tình cảm nhất.

- Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta vì đã đối xử như thế đối với chị gái em.

- Nếu không tha thứ, tại sao em lại đem Như Ý tới trả lại cho gia đình anh?

- Chỉ vì đó là mong muốn của chị Lệ thôi. Chị ấy muốn nó có một gia đình thực sự, một người cha thực sự. Chỉ là em không ngờ tới tận lúc đó rồi anh ta còn dám dở trò để đổi trắng thay đen, phủ nhận giọt máu của mình. Linh lạnh nhạt đáp.

- Nhật Lệ muốn vậy? Thế còn cô ấy?

- Anh luôn tự nhận anh là người hiểu chị ấy, nhưng em chẳng thấy anh hiểu gì về chị ấy cả.

Đại trầm mặc, câu nói này của Linh đã nói trúng con người anh rồi. Anh nhấp một ngụm cà phê, mặc dù rất đắng nhưng nó làm anh bình tĩnh lại nhiều. Anh im lặng một lát rồi mới nói:

- Em nói rất đúng, bản thân anh là một người ích kỷ. Anh tự nhận mình là bạn thân của Nhật Lệ, thậm chí nói đúng hơn là anh yêu đơn phương cô ấy, nhưng anh chưa bao giờ bỏ công ra để tìm hiểu xem thật sự cô ấy như thế nào.

Anh coi rằng việc cô ấy ở bên anh, lắng nghe những tâm sự của anh, xoa dịu cho anh những mối căng thẳng là một việc hoàn toàn đương nhiên, và anh thản nhiên đón nhận những điều đó. Anh nói anh cần yên tĩnh, cô ấy sẽ để anh yên tĩnh. Anh nói anh phải làm cái này, phải làm cái kia, cô ấy sẽ cố vũ cho anh hết mình. Anh nói anh muốn đi nghe hòa nhạc, cô ấy sẽ đi cùng anh, dù thực sự là cô ấy không thích loại âm nhạc đó...

- Chị ấy hâm mộ em trai anh, từ rất lâu rồi. Phải nói rằng chị ấy rất thần tượng anh ta...

- Nhưng họ yêu nhau không phải là thứ tình cảm nhạt nhòa và hời hợt. Họ thực sự yêu nhau.

- Em nghĩ là chỉ có chị Lệ thực sự yêu thôi - Linh tỏ vẻ không đồng tình.

- Anh biết rất khó để em tiếp nhận mọi chuyện. Vì đứa bé mà em đã phải bỏ ra cả thời gian, chấp nhận làm một người giúp việc cho gia đình anh. Em yêu Như Ý nhiều mà, đúng không? Em cũng đâu có muốn nó sống với một nửa gia đình của nó...

- Vậy anh nghĩ chị Lệ có thể rời bỏ con mình dễ như vậy sao? - Linh nói lớn, dường như cô đang bị xúc động mạnh khi nghĩ về chị gái mình.

Đại giật mình, dường như anh vừa thấy thoáng qua đôi mắt của cô có thêm một màn nước.

- Lúc trước em nói em có một đứa cháu tên là Thiên Ý, và em phải đi làm kiếm tiền nuôi nó vì chị gái em bị bệnh, có đúng không nhỉ? Đây là sự thực sao?

- Không, nói dối đấy.

Đại nghe cô đáp như thế thì thầm thở phào một hơi. Nhưng sau đó Linh lại nói một câu làm anh sửng người:

- Chị Lệ mất rồi.

Hơn một phút sau, giữa hai người vẫn là một khoảng im lặng đáng sợ. Linh cúi gằm mặt xuống, cố gắng không để Đại thấy là cô đang khóc. Đại cũng đang quay đầu nhìn ra ngoài. Có lẽ anh cũng không muốn cô nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này.

Một lúc lâu sau, Đại quay vào, đôi mắt đen sẫm của anh đã vương thêm một nỗi buồn. Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Một năm.

- Vậy là Như Ý vừa ra đời thì cô ấy đã mất?

- Ngày mà Như Ý ra đời, cũng chính là ngày mất của chị ấy.

Linh cố gắng đáp một cách bình tĩnh. Mỗi lần nhớ tới chị mình, cô lại khó lòng kiềm chế được cảm xúc.

Đại im lặng, dường như chấp nhận sự thật này đối với anh là một việc khó khăn hơn bất kỳ việc gì trước đây.

- Chị ấy bị tai nạn và đã sinh non. Bác sĩ nói tai nạn quá nghiêm trọng, chỉ có thể cứu được một trong hai, hoặc cả hai mẹ con sẽ cùng chết. Chị ấy đã chọn sinh đứa bé ra, và nói rằng muốn nó được sống với bố nó, muốn nó có gia đình thực sự của mình.

- Vậy làm sao em tìm được gia đình anh?

Linh nghĩ lại những câu hỏi này, nhớ rằng Minh cũng đã từng hỏi mình những câu tương tự như thế thì cảm thấy thật trớ trêu.

- Do bị ép ra đời sớm nên Thiên Ý phải sống trong lồng ấp khá lâu. Sau khi nó đã cứng cáp và được ra khỏi bệnh viện, em bắt đầu tìm hiểu xem bố nó là ai. Và những gì em có thể thu thập được chỉ là mối quan hệ mập mờ giữa anh và chị Lệ. Ừm, và dù em không muốn nhưng em vẫn làm theo lời mong mỏi của chị Lệ, em đưa nó về với gia đình anh. Em buộc phải bày ra màn kịch làm người ở, rồi đứa bé được để ở trước cổng nhà anh, chỉ vì em biết một mình anh không bao giờ chăm sóc được một đứa bé, và em cũng không yên tâm giao nó cho những người xa lạ...

- Anh hiểu rồi - Đại thở dài - Em có đủ lý do để làm như thế. Anh rất tiếc về việc của Nhật Lệ...

- Không phải lỗi tại anh. Bây giờ thì em có thể nhẹ lòng hơn một chút, có thể nghĩ tới những chuyện khác được rồi.

- Anh muốn hỏi em một điều, nếu em không muốn trả lời cũng được.

Linh hơi gật đầu như muốn nói anh có thể hỏi. Đại nhìn thẳng vào cô, ánh mắt anh ôm trọn cả gương mặt căng thẳng của cô rồi sau đó mới mở miệng hỏi:

- Tại sao trước đây khi biết anh là cha của Như Ý, em lại không căm ghét anh như bây giờ em đối với Lâm?

Linh không ngờ Đại lại hỏi mình như vậy. Trong khi cô còn đang bối rối tìm câu trả lời thì điện thoại chợt đổ chuông. Cô nghe điện thoại, nói nhanh mấy câu rồi rục rục quay sang nhìn Đại:

- Em ghét em trai anh không phải vì anh ta đã bỏ rơi chị Lệ, mà vì anh ta đã bỏ rơi con gái của

mình, vậy thôi.

- Em phải đi, đúng không? - Đại mỉm cười hỏi lại.

Trong lúc Linh nghe điện thoại thì anh đã nhìn thấy xe của Cường ở dưới đường.

- Anh Cường tới đón em rồi. Hẹn gặp anh khi khác nhé! - Linh gật đầu.

- Hai người đang hẹn hò sao?

Linh đứng dậy, đeo túi lên vai, không nhìn vào anh, đáp nhanh:

- Vâng.

Và rồi cô vội vã rời khỏi quán, cô sợ phải nhìn vào mắt anh, cô muốn chạy trốn khỏi đôi mắt đầy mê hoặc đó. Bắt đầu lại với Cường có lẽ là một lựa chọn tốt.

CHƯƠNG 44

SCANDAL

Cường đặt tờ báo lên bàn khi thấy Linh đi ra từ thang máy. Dù có nằm mơ thì đám nhân viên lễ tân cũng không giám nghĩ vị giám đốc trẻ tuổi yêu công việc như mạng sống này lại có lúc ngồi thanh thoi đọc báo và đợi người khác. Gần đây, mọi người đều không ngừng bàn tán về việc giám đốc đang hò hẹn công khai với đầu bếp chính của nhà hàng này. Nhân viên thấy họ công khai đi cùng nhau vào buổi sáng, và giám đốc sẽ đưa cô gái cùng đi ăn trưa khi họ tan ca, có khi cả chiều đó cũng không quay lại khách sạn luôn.

- À, em đọc báo sáng nay chưa? - Đang lái xe, Cường chột quay sang hỏi.

- Em không hay theo dõi báo chí lắm, nhưng sao thế? Có cuộc thi nấu ăn nào hay à? Hay Master Chef lại chuẩn bị tổ chức?

- Máy tính của em dùng để làm gì?

- Nhưng rốt cục là có chuyện gì? - Linh gắng hỏi lại.

- Giờ nhà cậu ta chắc đang nháo nháo cả lên rồi - Cường vẫn úp úp mở mở.

- Nhà ai cơ? Sao anh cứ úp úp mở mở mãi thế? - Linh cau mày tỏ vẻ khó chịu.

- Được rồi, anh nói thì em sẽ không hiểu ra hết được đâu - Cường cười dễ dàng - Đợi chút nữa ăn trưa rồi anh mở điện thoại cho em xem tin trên mạng.

Cường đưa cho cô xem bản tin tức còn nóng sốt trên mạng lúc bữa trưa chưa dọn ra. Cô kinh hãi tới mức không thể động đậy nổi.

Ngày hôm nay, trên mạng lan tràn thông tin về cuộc họp báo ngày hôm qua của công ty âm nhạc Khóa Sơn quyết định đơn phương chấm dứt hợp đồng với ca sĩ Nguyễn Lâm, vốn là ca sĩ đã đầu quân nhiều năm cho công ty này và mang lại cho công ty rất nhiều danh tiếng. Trong cuộc họp báo, cựu quản lý của Nguyễn Lâm còn ra mặt phanh phui chuyện riêng tư của anh, nói rằng anh đã có một đứa con riêng. Mẹ của đứa trẻ là một cô bạn gái cũ của anh, tuy nhiên khi cô gái này mang thai thì Nguyễn Lâm đã chối bỏ trách nhiệm, bức cô gái phải bỏ đi nơi khác, bí mật sinh con. Sau đó cô gái này mang con tới tận nhà để gửi trả, nhưng Nguyễn Lâm lại một lần nữa phủ nhận sự tồn tại của đứa con này. Anh

thậm chí còn dùng tiền để mua chuộc nữ y tá ở trung tâm xét nghiệm ADN để cô ta đánh tráo kết quả xét nghiệm, buộc anh trai ruột của mình phải chịu trách nhiệm nuôi đứa bé.

Tất cả các bài báo đều chỉ trích nặng nề Nguyễn Lâm và cho rằng anh đã lừa dối khán giả, lừa dối người hâm mộ, anh không xứng đáng làm một người của công chúng, càng không xứng đáng làm một người cha. Nhiều người lên tiếng không đồng tình về cách xử sự của anh cũng như cho rằng anh là kẻ thiếu đạo đức, không có tư cách tiếp tục đứng trên sân khấu ca nhạc nữa. MV mới ra của Nguyễn Lâm cũng bị tẩy chay toàn bộ. Và tệ nhất chính là việc Khóa Sơn đơn phương chấm dứt hợp đồng với anh mà chỉ bồi thường một khoảng tiền nhỏ nhoi. Ngày hôm nay, rất nhiều phóng viên đã tìm tới nhà của anh để mong được gặp và phỏng vấn nhân vật chính, cũng như những người thân trong gia đình anh về sự việc này. Hơn nữa, họ còn rất tò mò với cô bé bị cha đẻ của mình nhẫn tâm phủ nhận.

Linh đọc xong bài báo dài, sự tức giận hiện rõ trên đôi mắt, cô bặm môi tưởng như bật máu, hai bàn tay nắm chặt như muốn nghiền nát chiếc điện thoại.

Cường vẫn yên lặng đợi cô nguôi ngoai trở lại. Một lúc sau, Linh lạnh lùng nói:

- Em không thể tha thứ cho người đàn bà này được... - Linh sa sầm nét mặt khi nhớ lại bài báo vừa rồi.

- Nhưng cô ta chỉ nói sự thật mà?

- Em không quan tâm nó thật thế nào. Cô ta từng tới nhà bác Phương với tư cách bạn gái của Lâm. Lúc đó em thấy cô ta không tới nỗi nào. Nhưng không ngờ con người cô ta lại nhanh trở mặt như thế.

- Có cần anh giúp không? - Cường cười hỏi.

- Anh thì giúp được gì?

- Thì tạo một chút áp lực cho công ty đó để họ đuổi việc cô gái kia chẳng hạn.

- Có ích gì đâu, giờ cả thiên hạ đều biết rồi, và người bị tổn thương cuối cùng chỉ có cháu em mà thôi.

- Được rồi, ăn đi - Cường gật gật về chịu thua rồi gấp thức ăn vào bát cho cô.

- Em còn tâm trạng nào mà ăn nữa.

Linh đáp lại với giọng điệu không vui vẻ gì.

~oOo~

Trong lúc hai người vừa ăn trưa vừa bàn luận về việc này thì ở nhà ông bà Phương đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Sáng sớm, khi cô Năm giúp việc xách làn đi chợ liền lập tức bị một đám phóng viên chực sẵn ngoài cổng vây kín lại, hỏi một đống những câu hỏi làm cô kinh hãi vô cùng, vội trốn ngay vào trong nhà và thông báo cho ông bà Phương cùng ba cậu con trai. Ông Phương nghe thấy có phóng viên thì bán tín bán nghi, định đi ra ngoài, nhưng đã bị Đại và Lâm ngăn lại. Ông Phương hậm hực nhặt tờ báo sáng ở trước cổng mang vào nhà, để Đại ra ngoài xem tình hình thế nào.

Đại mở cổng bước ra, đám phóng viên nhìn anh nghi hoặc rồi lập tức ào đến, vây kín lấy. Nghe qua mấy câu hỏi lộn xộn của họ, anh đã đoán ra chuyện gì. Mặt Đại lạnh đi một cách đáng sợ.

- Nghe nói anh là Nguyễn Đại, chính là người đã bị em trai anh lôi ra làm bia đỡ đạn, gánh lấy hậu quả và buộc phải nuôi con gái của em mình, anh cảm thấy thế nào?

Nghe nói mẹ của đứa bé từng là nhân viên và cũng là bạn thân của anh, điều đó có thật không?

- Ca sĩ Nguyễn Lâm có định hợp báo để phân trần những tin đồn này hay không?

- Có phải ca sĩ Nguyễn Lâm định tới đầu quân cho Music World nên đã bị đơn phương chấm dứt hợp đồng?

- Mời các anh chị về cho. Đây là nhà riêng của gia đình chúng tôi. Nếu chúng tôi tiếp tục bị làm phiền nữa thì các anh chị có thể nói chuyện với luật sư riêng của tôi - Đại chỉ nói đúng một câu duy nhất, định quay bước vào nhà thì đúng lúc này, từ trong nhà một tiếng hét chói tai vang lên. Đại giật mình vội vàng đi vào và khóa cổng lại. Ở giữa nhà, bà Nguyệt đang nằm dưới đất, đầu được cô Năm nâng lên. Tờ báo sáng rơi dưới nền nhà, Lâm đang quỳ ở phía dưới chân bà lay gọi. Ở cách đó không xa, Minh đang ngăn cản ông Phương tay lăm lăm cây gậy, ánh mắt giận dữ nhìn về phía Lâm.

- Cô Năm, đặt mẹ cháu xuống - Đại quát lên - Đi lấy cho cháu một cây kim, sau đó nhẹ nhàng nắn tay chân bà cho tới khi xe cấp cứu tới. Lâm, còn không đứng dậy gọi xe cấp cứu nhanh lên.

Rồi Đại liếc nhìn tờ báo nằm dưới sàn, thấy rõ được tiêu đề to tướng của bài báo kèm thêm vài tấm ảnh, anh mím môi lại, nghiêng răng sít lại:

“Trang à, cô đi hơi quá trớn rồi đó...”.

- Để tao giết chết nó, thằng bất hiếu, thằng mất dạy - Ông Phương chỉ cây gậy về phía Lâm. Sắc mặt Lâm cũng đã trắng như xác chết.

- Bố, bố bình tĩnh nghe con nói - Đại ngẩng đầu nhìn ông, tim thì đập thình thịch - Chuyện đã tới mức này rồi, bố có tức giận cũng không thể thay đổi được gì. Bố mới ra viện, phải nghỉ ngơi cho khỏe đã. Mẹ đã thế này, bố mà ốm thì chúng con biết làm sao?

Đại cầm kim đâm thẳng vào mười đầu ngón tay của bà Nguyệt rồi nặn cho máu chảy ra. Bà Nguyệt dưới sự xoa nắn chậm rãi của cô Năm và sự sơ cứu của Đại cũng dần thở đều hơn.

- Mẹ, mẹ cố thở đều, xe cấp cứu sẽ tới ngay thôi. Sẽ không sao cả đâu - Đại gần như muốn khóc khi thấy máu ở các đầu ngón tay bà Nguyệt chảy ra, dính lên cả tay mình.

Bà Nguyệt mở mắt nhìn, thấy gương mặt lo âu của bốn bố con thì định nói gì đó nhưng lưỡi bà như níu lại, ngả sang hẳn một bên.

- Mẹ, đừng nói gì cả, cứ nằm im - Đại vội vàng mở miệng.

Vài phút sau thì còi xe cấp cứu đã hú vang cả khu phố. Đám phóng viên thấy bà Nguyệt được đưa ra xe, thấy cả Lâm, Đại, ông Phương và Minh hốt hải chạy theo thì lập tức ủa lại, chụp hình không ngừng. Lâm mím chặt môi để kìm cơn tức giận, cố gắng bỏ qua những câu hỏi không ngớt vo ve bên tai. Đại nói nhanh với Lâm:

- Cùng bố theo xe tới bệnh viện đi, anh sẽ lái xe theo sau.

Lâm gật đầu nhìn anh. Cửa xe cấp cứu nhanh chóng được đóng lại. Chiếc xe lao vút đi. Cánh phóng viên lao tới nhưng cánh cổng sắt đã nặng nề khép lại trước mặt rồi.

CHƯƠNG 45

CHA VÀ CON

Bà Nguyệt bị tai biến mạch máu não, nhờ có sự nhanh trí của Đại, được sơ cứu kịp thời nên thoát khỏi cái chết, nhưng sẽ phải nằm liệt một chỗ, có thể là cả đời. Suốt thời gian bà Nguyệt nằm viện, ông Phương trầm mặc hẳn, một câu cũng không nói gì với Lâm. Điều làm anh khổ tâm nhất chính là khi nhìn vào đôi mắt của mẹ, trong ấy vẫn đầy bao dung và trù mến. Anh chỉ hận bản thân mình đã gây ra tất cả chuyện này. Vì anh mà bố anh sau một đêm như già thêm cả chục tuổi. Vì anh mà mẹ từ một người phụ nữ hoạt bát yêu đời, lúc này chỉ có thể nằm im một chỗ, đến ăn cũng phải nhờ tới người khác đút cho. Vì anh mà anh trai anh phải gánh hết những gánh nặng này, từ tiền bạc tới dư luận. Vậy mà không ai lên tiếng oán trách anh, điều đó càng làm Lâm cảm thấy tệ hại hơn bao giờ hết.

Sáng sớm nay, Lâm định đi vào viện để thay ca cho chị gái thì thấy ông Phương đã dậy, mặc bộ quân phục cũ và ngồi ở ghế salon. Hai bố con Đại vẫn ngủ. Máy hôm nay Đại đã quá mệt mỗi khi liên tục chạy từ nhà hàng tới bệnh viện rồi lại từ bệnh viện chạy về nhà hàng. Có hôm anh làm việc tới hơn mười hai giờ đêm. Sáng sớm đi làm cũng chẳng kịp cạo râu. Khi Lâm đi xuống nhà, ông Phương ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt ông trông sâu vì mệt mỏi. Lâm không dám nhìn thẳng vào mặt ông, dù bố anh đã lớn tuổi nhưng ở ông luôn toát ra một cảm giác khiến anh sợ ông. Ông thường quát tháo ầm ĩ mỗi khi giận dữ, nhưng đây là lần đầu tiên ông lặng im lâu đến như thế.

- Lâm, lại đây, bố có chuyện muốn nói với con - Ông Phương nhẹ nhàng nói một câu, nhưng cũng chứa đủ uy nghiêm của một người cha.

Lâm tiến lại gần, run run ngồi xuống đối diện ông. Anh không nhìn vào mắt ông, chỉ có thể đưa mắt nhìn lên trán, rồi tới mái tóc của bố mình. Khóe mắt và trán người cha đã đầy nếp nhăn, mái tóc thì bạc trắng, chỉ còn vài sợi màu đen thưa thớt. Bố anh, tự bao giờ đã già thế này?

Anh vô tâm tới nỗi bây giờ mới nhận ra cha mẹ mình đã già như thế!

Hai tay Lâm siết chặt lấy nhau, căng thẳng chờ đợi ông Phương nói tiếp.

- Lần đầu tiên hai bố con ta ngồi nói chuyện riêng thế này, đúng không?

Lâm chỉ khẽ gật. Từ nhỏ anh đã rất sợ ông Phương, nên mỗi lần chỉ có hai bố con với nhau là anh

đều tìm cách lần đi thật nhanh.

- Con có gì muốn nói với bố không?

Giọng ông Phương nghe buồn tênh. Lâm cắn chặt răng vào môi, thấy bố mình vẫn đang nhìn mình chờ đợi, anh nói khẽ:

- Bố, con sai rồi.

- Con là con trai, phải ăn to nói lớn, đừng có lí nhí như thế. Con nói con sai, con có biết con sai ở đâu không?

- Vì con đã hành động như một thằng ngu. Con không dám dũng cảm đối mặt với sự thật. Con gây liên lụy và phiền hà cho anh Đại. Con làm bố mẹ thất vọng - Lâm nói một hơi, tới câu cuối cùng thì giọng anh đã nghẹn lại, nước mắt anh đã chảy tràn trên má.

Ông Phương lắc đầu, thở dài một hơi:

- Con sai rồi. Bố mẹ giận con không phải vì những lý do đó. Bố giận con vì con đã hành động như một đứa trẻ con, chưa lớn mà cứ nghĩ mình đã lớn, có thể tự mình quyết định và làm chủ hết tất cả mọi chuyện mà không cần ai giúp đỡ. Con sai là sai ở chỗ đó. Bố mẹ giận vì con đã nói dối bố mẹ. Nếu con biết tin tưởng và chia sẻ mọi thứ với gia đình, thì mọi chuyện đã không tệ tới mức này. Nhưng con lại cứ nghĩ là con sẽ giải quyết được tất cả, và con không hề san sẻ nó với ai, con...

Ông Phương nói tới đây thì không nói nữa mà lại tiếp tục thở dài thêm một lần.

Lâm nghe ông Phương nói ra những lời từ đáy lòng mình thì anh đứng vụt dậy và quỳ sụp xuống trước mặt ông, nói trong tiếng khóc:

- Bố... con xin lỗi, con... sai rồi. Con xin lỗi....

- Đừng có quỳ như thế, ngồi lên ghế đi - Ông Phương lén chấm một giọt nước mắt rồi lại nói tiếp - Trong bốn đứa, thì con là đứa bố mẹ thương nhiều nhất. Con xa nhà sớm nhất, lại phải chịu nhiều áp lực trong công việc nhất, con không bản lĩnh như thằng Đại và không mạnh mẽ như thằng Minh. Đó là lý do bố luôn mắng mỏ con, luôn bắt con tìm một công việc ít áp lực trước dư luận hơn...

Ông Phương đợi con trai đi qua cơn xúc động, lau khô nước mắt rồi mới đứng dậy:

- Con lên phòng ngủ thêm đi, tối hãy ra bệnh viện với mẹ. Máy hôm nay con trông gầy đi rồi. Không cần suy nghĩ nữa, mẹ không sao là mọi chuyện sẽ ổn.

- Để con chở bố ra bệnh viện - Lâm cũng đứng dậy theo.

- Thôi, cứ nghỉ đi, chút thằng Đại đi làm, bố nhờ nó chở qua bệnh viện là được - Ông Phương vỗ nhẹ lên vai cậu con trai cao lớn của mình, sau đó đi ra ngoài uống trà.

Lâm nhìn theo cái bóng già nua của ông, trong lòng anh lúc này tràn ngập sự buồn bã dù những lời ông Phương nói như gỡ ra toàn bộ nút thắt trong lòng anh.

~oOo~

Linh đang ngồi đọc mấy bài báo mạng về vụ scandal liên quan tới Lâm. Chỉ trong vòng mấy ngày mà đã có tới mấy triệu lượt tìm kiếm trên mạng về cái tên này. Hàng chục bài báo với vô vàn những cái tit giật gân được viết ra. Có cả tin đề cập tới việc bà Nguyệt đang nhập viện. Càng đọc cô càng

thấy tức giận và lo lắng. Không biết bây giờ gia đình Đại như thế nào?! Cô cũng đã gọi điện cho anh nhưng Đại không bắt máy. Do anh quá bận hoặc do anh không muốn nói chuyện với cô nữa???

Linh gập máy lại, thở dài. Đang định đi ngủ thì có người bấm chuông. Linh nghi hoặc đi ra, cô ngạc nhiên khi thấy Đại mệt mỏi đứng sau cánh cổng sắt, hai mắt thâm quầng, trên tay anh là Như Ý đang ngủ và một túi đồ. Cô vội vàng mở cửa để anh đi vào.

- Sao nửa đêm rồi anh còn tới đây vậy? - Cô đỡ lấy túi đồ trên tay anh.

- Anh để Như Ý vào giường đã nhé! - Đại không đáp mà đi thẳng về phòng ngủ của cô.

Linh nhìn theo anh, nén một tiếng thở dài sau đó đi về phía bếp, định bụng sẽ pha cho anh một tách trà nóng.

Dù cô đã cố ở bên một người khác, dù cho cố thờ ơ và lãng quên, nhưng cuối cùng vẫn không thể không quan tâm tới anh được!

Nước vừa mới sôi, còn chưa kịp rót vào cốc thì cô nghe thấy một tiếng “huych” thật lớn. Linh quay lại nhìn, chỉ thấy Đại đang nằm sòng soài dưới nền nhà trải thảm, mặt anh thậm chí còn úp hẳn xuống, không động đậy gì. Linh hét hoảng gọi:

- Anh Đại, sao thế này? Có đau không?

Mặc cho cô lay, kéo thế nào, Đại cũng nằm im. Đúng lúc cô rút điện thoại ra định gọi cấp cứu thì Đại bất thành lình vờn tay, chớp lấy tay cô:

- Anh không sao, anh buồn ngủ chút thôi.

- Ngủ thì cũng phải lên ghế hay vào giường chứ? - Linh nhăn nhó rồi túm lấy cánh tay anh, cố lôi dậy.

Đại chống hai tay, ngồi dậy rồi sau đó được Linh dìu tới ghế salon. Linh định để anh nằm ngả ra đó nghỉ một lúc thì Đại lại kéo cô ngồi xuống. Trước khi cô kịp lên tiếng phản đối, anh đã nằm gối đầu lên đùi cô, nhắm nghiền mắt lại.

Linh cúi nhìn Đại, cảm thấy xót xa khi nhìn vào gương mặt hốc hác của anh. Thấy anh thở đều như đã ngủ, cô đưa tay định vuốt lên gương mặt mang đầy nét buồn bã trầm tư ấy. Cô vội rút tay lại khi đột nhiên Đại lên tiếng:

- Tại sao em không hôn trộm anh?

Câu hỏi đó của Đại làm Linh đỏ bừng cả mặt, đúng là vừa rồi, ý nghĩ đó cũng thoáng qua trong đầu cô.

- Ngủ đi, còn nếu không ngủ thì em tiễn anh về.

- Anh vừa có một giấc mơ rất đẹp - Đại mỉm cười, đôi mắt vẫn nhắm lại.

- Mới có hai phút thì mơ thấy cái gì chứ? - Linh không tin.

- Anh mơ thấy mình đang ngủ trong một cung điện lộng lẫy, trên một chiếc giường êm ái. Nó êm ái tới nỗi anh ngủ và không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa. Rồi đột nhiên có một nàng công chúa đi tới, cô ấy đã hôn anh. Và thế là anh thức giấc.

Linh chưa kịp nói gì thì Đại đã lại tiếp:

- Anh sẽ không bao giờ cho phép mình yếu đuối trước bất kỳ người nào khác ngoài em đâu.

- Được rồi, ngủ đi - Linh nhắc.

- Ừ. Cảm ơn em, êm quá!

Khi Như Ý cự mình và khóc ọ ẹ mấy tiếng thì Linh cũng choàng tỉnh giấc. Cô ngỡ ngác khi thấy mình đang nằm trên giường, chần chập trên người.

Bên cạnh cô, Như Ý đã dậy và đang mở đôi mắt to tròn nhìn cô. Linh mỉm cười bế Như Ý ra ngoài nhưng Đại cũng không còn ngủ ở đó nữa. Có lẽ đêm qua, sau khi cô ngủ quên ở ngoài salon, Đại đã đưa cô vào phòng trước khi ra về.

Nhớ lại tối qua, Linh cảm thấy hai má nóng bừng. Hai người dường như đều đã nhìn thấu tâm can của nhau...

CHƯƠNG 46

ĐIỂM YẾU CỦA CẬU ẤY

Ngay bữa trưa ngày hôm sau, Cường cùng với trợ lý của mình tới nhà Linh. Cô xin nghỉ buổi sáng mà không nói rõ lý do nên anh lo cô bị ốm. Khi thấy Linh đang ngồi ở ghế salon, Như Ý ngồi chơi ở bên cạnh, Cường thấy nhẹ cả người. Cứ có chuyện gì liên quan tới Linh là anh lại không kiểm soát được cảm xúc.

- Em xin lỗi vì đã nghỉ đột xuất thế này. Nhưng tại bác Ngân và anh Kiên về quê nên em không biết gửi Như Ý cho ai nữa - Linh cảm thấy hơi áy náy khi thấy vẻ mặt của Cường.

- Đứng trên cương vị một ông chủ, anh có thể sẽ trừ lương tháng của em. Nhưng nếu em không làm thế thì đã không phải người anh yêu - Cường đặt Như ý vào lòng mình, giữ con bé để Linh dứt bột cho nó.

- Nhà ông bà nội của Như Ý đang xảy ra nhiều chuyện quá, em lo không có ai chăm sóc cho nó nên...

- Không cần giải thích, anh hiểu mà - Cường mỉm cười - Anh đang định bảo em đưa Như Ý về quê nghỉ ngơi một thời gian. Các ông, các bà ở quê chắc cũng muốn gặp nó lắm. Từ sau khi Nhật Lệ mất, nó không phải lúc nào cũng có cơ hội về thăm quê ngoại.

Linh hơi sững sốt trước đề nghị này của Cường. Với tính cách bình thường của anh, Cường sẽ tìm mọi cách để trối cô lại gần anh mới đúng chứ, sao lúc này lại đề nghị cô về quê nghỉ ngơi được? Anh đang suy tính gì, hay anh thực sự quan tâm tới Như Ý?

- Sao, anh nói gì không đúng à? Hay em không thích về quê? - Cường mỉm cười hỏi lại khi thấy Linh đang nhìn mình với vẻ không thể tin được.

- Hình như trong hợp đồng lao động không cho nghỉ kiểu này đâu ạ! Anh có là ông chủ cũng không nên dung túng cho nhân viên như thế chứ? - Linh nói nửa đùa nửa thật.

- Anh muốn dung túng cho em đấy, ai dám nói gì sao? - Cường nhún vai - Em cứ về nghỉ một thời gian đi. Nghỉ đến bao giờ em chán thì thôi. Sau này anh cưới em rồi, anh sẽ không cho em xa anh nửa bước đâu.

Linh hơi gượng gạo khi Cường cứ tự nhiên vuốt tóc mình ngay trước mặt người trợ lý đang ngồi ở ghế đối diện.

- Tới đây anh rất bận, sợ không có thời gian quan tâm em được. Thà rằng cứ để em về quê với người nhà một thời gian cho thoải mái. Lúc nào em đi thì lấy xe của anh về, anh sẽ đi xe công ty.

- Không cần đâu, em đi xe khách về là được rồi. Như Ý còn nhỏ, không ngồi một mình một ghế được - Linh lắc đầu từ chối ngay.

Cường gật đầu, hôn lên hai má Như Ý rồi đứng dậy ra về.

Linh ngẩng đầu nhìn theo bóng Cường. Cô có cảm giác anh đang có điều gì đó giấu cô. Với thái độ của Cường dành cho Đại gần đây, cô biết anh đang ghen. Anh biết tình cảm của cô dành cho Đại, nhưng vẫn mỉm cười ôm lấy cô khi cô đồng ý quay lại với anh. Đó không phải là tính cách của Cường, một công tử từ nhỏ đã lớn lên trong nhung lụa giàu sang. Không phải gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng nên tình yêu của anh càng ích kỷ hơn những tình yêu khác rất nhiều.

Dưới sân chung cư, chiếc xe chuyển bánh từ từ. Cường ngồi khoanh tay dựa lưng vào ghế, ánh mắt lơ đãng nhìn ra dòng người hối hả bên ngoài. Bây giờ đang là giữa trưa nhưng là cuối xuân nên thời tiết vô cùng dễ chịu. Trời không có nắng, gió nhẹ thổi, thời tiết không nóng cũng không lạnh. Từng dòng xe chạy dài trên phố, tiếng còi inh ỏi, những cửa hàng, biển hiệu san sát, vun vút trôi qua trong tầm mắt Cường.

- Giám đốc, làm thế có được không? Đẳng nào cô ấy cũng sẽ biết thôi mà.

- Tôi làm thế không phải để cô ấy không biết. Tôi cần gì phải sợ những chuyện như thế - Cường quay sang nhìn trợ lý của mình, cười nhạt.

- Linh là một cô gái quá lương thiện, cô ấy sẽ không chấp nhận được nếu biết cậu làm thế đâu.

- Cô ấy rất biết điều. Sống ở nước ngoài mấy năm, anh nghĩ cô ấy hoàn toàn thuần khiết, ngây thơ sao?! Không đâu, cô ấy là một người khôn khéo, cũng rất giỏi tính toán, biết suy tính thiệt hơn. Trên đời này, không có tình yêu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Cô ấy dù thế nào rồi cũng sẽ thuộc về tôi. Đàn bà là thế, họ luôn chạy về phía nơi mà họ cảm thấy mình được che chở. Không có người đàn bà nào chịu đứng ra che chở cho đàn ông mãi được đâu. Nhất là với người tâm trí cao vời như Linh, cô ấy sẽ đi theo một kẻ sa cơ hay sao?

Cường nói một hơi dài rồi lại khoanh tay nhìn ra cửa kính.

- Tôi để cô ấy về quê chỉ vì không muốn khi tôi quá tập trung vào kế hoạch của mình, có kẻ lớn vờn quanh chân cô ấy thôi.

- Cứ đà này, cậu ta làm gì còn thời gian mà quanh quẩn bên Linh được chứ. Nghe nói dạo gần đây cậu ta chỉ ngủ được ba tiếng mỗi ngày. Chẳng mấy mà cậu ta sẽ sụp đổ. Lại thêm chuyện ở nhà nữa...

- Như thế chưa đủ... - Cường lắc đầu.

- Chưa đủ?

- Ừ, chưa đủ.

Câu cuối này của Cường nhỏ dần. Mãi cho tới khi nghe thấy tiếng của người trợ lý, anh mới quay về với câu chuyện cũ.

- Nhưng phải công nhận là cậu ta rất giỏi. Đối phó với một người bản lĩnh như thế, chúng ta sẽ phải vất vả đấy.

- Anh không tin là tôi sẽ thắng sao? Cường nhếch miệng cười, vẻ lạnh lùng trong giọng nói tràn cả ra không gian xung quanh trong chiếc xe.

- Cậu biết là tôi không có ý đó mà - Người trợ lý điềm tĩnh trả lời.

- Cậu ta bản lĩnh thì sao? Cậu ta vẫn có vô số điểm yếu. Mà điểm yếu lớn nhất của cậu ta chính là gia đình. Vì cậu ta có bố mẹ thương yêu chăm chút từ nhỏ, có anh em đoàn kết một lòng, nên cậu ta không biết thế nào là tranh đấu thực sự, là chiến tranh thực sự, là tàn nhẫn thực sự. Không có những cái đó, cậu ta không bao giờ thắng nổi trên thương trường, hay ít ra là thắng nổi tôi. Cậu ta chưa từng phải nhìn thấy cha mẹ phản bội lẫn nhau, chưa từng phải đấu đá với anh em trong nhà để giành được quyền làm chủ, để không bị đối phương đè đầu cưỡi cổ... Không trải qua những cảm giác đó, làm sao cậu ta có khát vọng vươn lên. Không đấu tranh sinh tồn hoặc mục đích quá yếu ớt thì sẽ sớm thất bại mà thôi.

- Người ta vẫn nói tam nam bất phú, là anh cả, có một thằng em bất tài và một thằng em phá phách, phải gánh vác một gia đình như thế, cậu ta hẳn là vô cùng mệt mỏi?

- Chính vì bị gia đình kéo lại, nên cậu ta sẽ mất đi sự dứt khoát, đến một lúc nào đó, khi phải lựa chọn giữa tình yêu và tình thân, để rồi xem cậu ta sẽ lựa chọn thế nào... Một kẻ chưa từng thất bại trên thương trường, một thiên tài kinh doanh được bao người ngưỡng vọng, có lẽ cậu ta đã sớm sinh ra sự tự mãn trong lòng rồi cũng nên. Điều đó càng giết chết cậu ta sớm hơn. Và cuối cùng, tôi sẽ chứng minh cho cậu ta thấy, không có sự trung thành vĩnh viễn mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Tôi đang tưởng tượng xem cậu ta sẽ ra hình dạng gì khi bị người đàn bà của mình phản bội, bị bạn thân phản bội và bị chính nhân viên của mình phản bội...

Người trợ lý rùng mình một cái khi bất chợt bắt gặp nụ cười tàn độc trên gương mặt tuấn tú và luôn âm ập như gió xuân của Cường. Là người theo Cường chưa lâu, nhưng anh ta hiểu, đằng sau vẻ mặt hiền hòa âm ập đó là một tâm hồn vô cùng phức tạp và khó đoán biết.

CHƯƠNG 47

ANH CHƯA BAO GIỜ NGỪNG YÊU HÀ NỘI, CŨNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ NGỪNG NHÌN THEO EM

Đại duỗi thẳng hai tay, hít vào mấy hơi thật sâu cho tan bớt những mệt mỏi rồi nhìn đồng hồ đặt trên bàn. Đã gần tám giờ tối. Bình thường thì anh sẽ còn làm tới khuya mới về, nhưng hôm nay anh phải về sớm để đưa Như Ý về lại chỗ Linh. Hôm qua, khi Linh nói sẽ đưa Như Ý về quê một thời gian, anh đã hơi bất ngờ, nhưng cũng không có ý phản đối. Những khó khăn trong gia đình lúc này không cho phép anh có thể chăm sóc Như Ý một cách tốt nhất.

Khi Linh nhìn thấy anh, cô hơi sửng lại. Chỉ hơn một ngày không gặp mà nhìn anh đã tiêu tụy đi nhiều quá. Cô lo lắng đề nghị để mình lái xe thay nhưng Đại từ chối. Vừa ra khỏi hầm để xe của khu chung cư, anh suýt tông vào gốc cây khiến Linh hoảng sợ. Lúc đó Đại mới chịu để cô cầm lái thay.

- Dạo này công việc nhiều đến thế sao? Sao anh không tuyển thêm nhân viên?

- Thời kỳ bão giá mà. Giá thực phẩm tăng cao, nếu không tính toán cẩn kẽ thì còn không đủ bù lỗ chứ đừng nói là trả lương cho nhân viên. Mà nếu mình không đủ trả lương thì họ sẽ đi tới một nhà hàng khác có chế độ lương và đãi ngộ tốt hơn. Công mình bỏ ra đào tạo họ làm sao có thể dễ dàng để nhà hàng khác được lợi như thế?

- Nhưng cũng không cần quên ăn quên ngủ như thế này? Thôi, anh ngủ một chút đi - Linh càu nhàu như một cô vợ trẻ làm Đại bật cười.

Anh gọi điện thoại cho Lâm xong thì ngả đầu vào ghế, thở dài một hơi, nói với cô đầy bất đắc dĩ:

- Biết làm thế nào bây giờ? Lâm nói nó muốn chơi với Như Ý cho tới khi con bé đi ngủ.

- Bây giờ cũng chín giờ rồi - Linh liếc nhìn đồng hồ.

- Vậy em kiếm chỗ nào đậu xe khoảng nửa giờ đi, chúng ta đi lang thang chút, dạo này ngồi bàn giấy suốt nên người mỏi mệt quá.

- Em nghĩ là anh nên về sớm đi ngủ thì hơn.

- Nếu anh về nhà, anh sẽ lại lao vào làm việc mà thôi - Đại cười.

Linh mím môi suy nghĩ rồi gật đầu:

- Đành vậy. Anh muốn đi đâu?
- Chúng ta ra Hồ Tây, được chứ?
- Được - Linh gật đầu rồi lại tập trung vào lái xe.

Linh thấy Đại ngả lưng ra ghế và nhắm mắt thì tưởng anh ngủ. Nhưng khi xe chạy qua đường Hoàng Diệu, cô nghe thấy anh thốt lên:

- Đây là con đường mà anh yêu thích nhất. Còn em?

Linh cười không đáp. Hà Nội có nhiều con đường trồng nhiều cây xanh, nhưng Hoàng Diệu là con đường mà cô thích nhất. Mùa này, khi hoa sữa nở trắng phố trắng phường, hoa ban nhuộm biếc đường, thì ở con đường này lại chỉ có lá vàng rơi như mặt trời rớt nắng mùa xuân. Cái cảm giác đứng dưới hàng cây, ngẩng đầu chỉ thấy những chiếc lá xoay tròn bay lả tả xuống phố, đưa tay bắt nhưng lại khó mà nắm lấy được giống như một người đang đi mãi miết, một lát lại dừng lại nhìn về phía chặng đường mình đã đi qua. Giây phút đó, người ta dường như muốn buông bỏ tất cả những tất bật, những xô bồ, những bon chen và đứng lại để tìm về đúng với nhịp thở của mình. Khi đứng nhìn lá vàng rơi, cô lại có cảm giác mát mát và tiếc nuối, giống như tiếc nhớ những ngày tháng êm đềm xưa cũ mà không bao giờ cô tìm lại được nữa.

- Em có yêu Hà Nội không?

Đại bất ngờ hỏi khi hai người sóng bước đi dọc đường Thanh Niên. Linh đưa mắt nhìn những ánh đèn điện sáng từ tận bờ bên kia hắt ra, còn Đại thì nhìn cô. Mỗi lần nhìn nghiêng gương mặt cô, anh luôn tưởng tượng Linh giống một công chúa cao quý. Dáng vẻ cổ điển thanh tao ấy khiến lòng anh si mê như đang nghe một giai điệu ngọt ngào.

- Có lẽ em yêu nó không nhiều bằng chị Lệ - Linh đột nhiên lại nhắc tới chị gái mình.
- Lệ có kể cho anh nghe chuyện gia đình em từng sống ở Hà Nội.

- Đó là một câu chuyện cũ, cũng gần hai mươi năm rồi. Khi ấy nhà em ở trên phố cổ đi ra Hồ Gươm chỉ mấy bước chân. Một ngôi nhà lớn nhất phố, giàu có và đường bệ. Đây là em nghe chị Lệ nói vậy, chứ em thì không nhớ gì, chỉ còn một chút kỷ niệm nhạt nhòa. Em chưa từng hỏi mẹ em về ngày ấy. Mỗi lần nhắc tới, mẹ lại cau mày rồi lôi hai chị em ra đánh. Hai chị em luôn là nơi để mẹ trút giận mỗi khi giận bố. Chị Lệ biết rất nhiều và cũng giấu em rất nhiều.

- Hà Nội mà. Sau về êm đềm luôn là không ngừng bon chen và đào thải...

- Bố em hùn vốn làm ăn với người ta và bị thua lỗ, phải bán cả nhà để trả nợ. Nhưng với thái độ của mẹ và chị Lệ thì em biết không phải như thế - Linh chột� đắg lòng khi nghĩ tới những người thân đã khuất của mình.

- Là thế nào? Lệ cũng chưa từng nói cho anh.

- Em không biết - Linh lắc đầu - Đó là chuyện đã qua rồi. Ước nguyện của chị Lệ là muốn kiếm tiền để mua lại căn nhà ngày trước mà bố mẹ đã xây lên bằng mồ hôi và công sức của mình. Nhưng sau đó không hiểu tại sao chị ấy lại quyết định mua căn hộ kia, thay vì tiếp tục dành dụm tiền để mua lại nhà. Em cũng không hỏi. Các cuộc thi nấu ăn ở nước ngoài cuốn em vào cái vòng danh lợi lẩn

quần, mà vì còn quá nhỏ, quá ham hư vinh nên em đã không ngần ngại đuổi theo. Giải thưởng càng nhiều thì em lại càng xa cách hơn với chị ấy. Mỗi lần nghe chị nói rằng chị chỉ muốn làm một đầu bếp bình thường, lấy một người chồng, có những đứa con và sống một cuộc sống ổn định, em đã rất giận. Chị ấy là người đã ép em học nấu ăn, ép em đi theo con đường của bố để cùng chị ấy đòi lại những gì đã mất, vậy mà chị ấy lại là người bỏ cuộc trước. Em nghĩ là do chị ấy đã gặp em trai anh.

- Lâm?

- Phải. Vì anh ta mà chị ấy đã thay đổi tất cả những quyết định, phủ định cả những cố gắng mà em đã phải trải qua. Mười bảy tuổi đã phải ra nước ngoài, học bằng số tiền học bổng ít ỏi, vật lộn với đủ các công việc trong bếp như một đứa học việc để kiếm sống. Nhưng lúc nào em cũng tự dằn lòng rằng không được khóc.

Linh dừng bước, đứng dựa vào lan can nhìn ra hồ. Đại cũng đứng cạnh cô, hai người khác xa với những cặp đôi đang ôm hôn, nói chuyện tíu tít xung quanh. Giờ phút này, cả thế giới dường như chỉ có hai người, rất gần và cũng thật xa.

- Khi nghe tin chị ấy qua đời, em phải nuôi Như Ý thì em buông tay với mọi thứ. Em không muốn cầm lấy cây xẻng nấu ăn nữa, không muốn động vào xoong nồi, gia vị nữa. Em không như thầy Cường, thầy quy ẩn với giới đầu bếp, còn em chỉ là chạy trốn. Trước đây em chạy theo nghề này chỉ vì muốn học theo bố, muốn kiếm tiền để mua lại nhà, muốn đạt được thật nhiều danh hiệu nổi tiếng, muốn trở thành người nấu ăn đứng trên đỉnh cao, em chưa từng thực sự nghiêm túc với nghề này. Nhưng bây giờ thì khác, em biết dù em có như thế nào đi chăng nữa, thì em vẫn là một đầu bếp, và nếu em không thể nấu được những món ăn làm người ta vừa lòng thì em cũng chỉ là một kẻ thất bại. Em quyết định sẽ đi tới cùng. Học ít học nhiều cũng không quan trọng, quan trọng là em có được người ta thừa nhận hay không mà thôi.

- Anh đoán nhé! Có phải mẹ của Cường rất phản đối chuyện của hai người đúng không? Và cái câu, học ít, học nhiều mà em vừa nói, chắc là dành cho bà ấy rồi? - Đại nhìn cô hỏi.

- Em không để tâm mấy chuyện đó. Cũng còn chưa chắc chuyện của bọn em sẽ đi được tới đâu.

- Vậy lý do khiến em quay lại với nó là gì?

Linh quay nhìn ra hồ như lảng tránh.

- Nếu khó quá thì để anh hỏi câu khác nhé! Em không nghĩ là anh nghiêm túc với em sao?

Linh lặng im một hồi lâu, đến khi Đại hết kiên nhẫn, định hỏi thêm câu nữa thì lại nghe cô nói, giọng cô nhẹ như gió thoảng:

- Em nghĩ thế này tốt hơn.

Đại quay ra nhìn chằm chằm vào những con sóng đen lấp lánh gợn trên mặt hồ, mãi sau mới lại nói được thêm một câu:

- Anh cũng yêu thành phố này, không chỉ vì nó là nơi anh sinh ra và lớn lên. Cũng như thế, anh không biết tại sao anh lại muốn có một mối quan hệ nghiêm túc với em. Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu Hà Nội, cũng như sẽ không bao giờ ngừng nhìn theo em. Nhưng có lẽ... muộn rồi...

Linh không biết từ “muộn rồi” mà anh cố ý ngắt giữa kia là muốn nói “chuyện của hai người đã

quá muộn để thay đổi” hay là “muộn rồi nên cả hai nên ra về”. Đôi mắt anh như nước lạnh khiến lòng cô nao nao.

Cuộc rượt đuổi tình cảm này liệu đến bao giờ mới kết thúc?

CHƯƠNG 48

ĐỐI THỦ MỚI

Trong một căn phòng rộng, đèn sáng mờ mờ. Ở giữa có kê một bộ bàn ghế đắt tiền nhìn thẳng lên một sân khấu. Trên chiếc ghế bành rộng có hai người ngồi. Một cô gái mặc bộ xường xám màu đỏ với những đường cong mê người, bờ môi chín mọng và ánh mắt đong đưa gợi tình đang ngồi một bên mép ghế. Bàn tay trắng nõn của ả vuốt nhẹ trên một mái đầu xanh đang dựa vào ghế. Đôi mắt của ả lim dim, cả người uốn éo theo từng cái trượt tay của người đàn ông từ lưng, vòng quanh eo và nâng dần lên phía ngực. Nhưng bàn tay của người đàn ông vẫn như trên đùa, chỉ lặp đi lặp lại những hành động như khiêu khích đó một cách máy móc, chậm rãi, từ tốn, vẻ mặt thản nhiên, dường như không hề thích thú với sự hưởng thụ vương giả này. Đôi mắt vẫn dán chặt vào hai cô gái đang múa ở bên trên. Mỗi lần một chiếc quần hay áo được buông lơi khỏi những cơ thể ấy, người đàn ông lại nhếch miệng cười. Cũng không biết hẳn cười cái trò khêu gợi rẻ tiền đó, hay cười khi nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người khác qua một máy nghe trộm đầy tinh vi.

Người đàn ông trạc ba mươi tuổi, gương mặt điển trai, đôi mắt sắc lạnh như dao. Mái tóc để dài, xổ xuống trán, che đi một bên mắt đáng sợ như mắt chim ưng. Sống mũi cao, làn da trắng như thiếu nữ, hàm răng sáng bóng. Thoạt nhìn, hẳn giống như một gã công tử hư hỏng, sống trong nhung lụa và được nuông chiều quá mức. Không ai biết, đằng sau đôi mắt đáng sợ ấy là cả một cuộc sống đau khổ như thế nào.

- Vậy ra đây là cô gái mà thằng em anh đang theo đuổi - Hắn lại một lần nữa xoa nhẹ bờ eo mảnh khảnh của cô gái, nói như thì thầm - Vua Đầu Bếp trẻ nhất của giải Master Chef. Quán quân của Siêu Đầu Bếp Mỹ. Á quân của giải Đầu Bếp Toàn Cầu. Chắc, cũng không tệ.

- Anh có hứng thú với con nhỏ? - Cô gái hứ một tiếng kiêu kỳ rồi hỏi.

- Ừ, tất nhiên. Đây là người đàn bà của em trai anh cơ mà, anh rất có hứng thú với những gì là của nó - Hắn lại cười, nói nửa đùa nửa thật, dường như hắn rất thích nhìn phụ nữ ghen tuông.

- Có gì hay ho đâu. Em có thể khiến cho ả ta thân bại danh liệt.

- Được rồi, anh biết em là bà hoàng truyền thông, nhưng trước khi anh cho phép, em tuyệt đối

không được làm gì với những điều xung quanh thằng Cường - Hấn nâng cằm cô gái, nói một câu nhẹ nhàng nhưng lại khiến cô ả cả người nổi đầy gai ốc.

- Em biết rồi mà. Nhưng đừng bao giờ tỏ ra có hứng với đứa con gái khác ngay trước mặt em như thế, em không thích - Cô ả phụng phịu.

- Ha ha... Cưng thấy thằng em anh thế nào?

- Đẹp trai, nho nhã, lịch thiệp, nói chung là cũng được.

- Đàn bà lúc nào cũng bị cái vẻ bề ngoài đánh lừa. Nếu nó tốt đẹp như thế thì đã không vì tranh đoạt một đứa con gái mà dồn ép bạn thân của mình tới mức phá sản - Hấn nhấp một ngụm rượu mỉm cười.

- Vậy tiếp theo anh định làm gì?

- Chẳng cần làm gì cả, đợi thôi.

- Đợi gì?

- Đợi nó tự lộ sơ hở. Khi người ta chìm đắm trong tình yêu, họ thường để lộ những yếu điểm chết người. Anh đợi thằng em anh tự lộ sơ hở của nó. Bây giờ cứ để nó hả hê một chút với chiến thắng trên tình trường đi. Em có hiểu câu: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng” là thế nào không?

- Tất nhiên rồi. Nhưng việc chiếm lấy toàn bộ tập đoàn Hoàn Mỹ không dễ đâu. Bà Phượng hiện còn nắm giữ tới mười phần trăm cổ phần, nếu như không có được số cổ phần đó thì anh khó lòng nắm được tập đoàn trong tay lắm. Mà bà Phượng thì đời nào chịu nhượng cho anh chứ?

- Ai cũng có yếu điểm cả. Yếu điểm của thằng Cường là con nhỏ người yêu nó. Còn yếu điểm của mẹ cả anh chính là thằng con quý báu ấy. Anh không tin không làm bà ta nhả ra số cổ phần đó được - Gã đàn ông bình thản nhìn về sân khấu phía trước, dường như những gì cô gái đề cập tới không làm hấn bận tâm một chút nào.

Hấn đã phải nhẫn nhịn quá lâu rồi. Hấn thậm chí phải chịu cúi đầu như một con chó cho mẹ con họ tha hồ chà đạp, tha hồ sỉ nhục, cũng vì một ngày hấn có thể ngẩng đầu lên được.

Hấn - Vũ Tuấn Phong - sẽ đòi lại tất cả những gì vốn đáng thuộc về mình!

CHƯƠNG 49

PHÁ SẢN!

Linh nghe tin Đại phá sản cũng là chuyện của hai tuần sau đó!

Những cơn mưa rả rích đầu mùa đã giữ chân hai dì cháu ở quê suốt hai tuần liền. Mưa nhiều đến nỗi thím Mơ phải than vãn: năm nay không biết có úng lụt gì hay không đây?

Trong hai tuần này, Đại chỉ gọi điện cho Linh đúng ba lần, mỗi lần không quá một phút, chỉ để đảm bảo là Như Ý vẫn khỏe. Anh thậm chí còn không kịp hỏi thăm cô. Rồi những cơn mưa, những cuốn sách, những chương trình nấu ăn của vòng loại cuộc thi Master Chef trên TV, và cả đứa cháu yêu đang tập đi, tập nói đã kéo cô vào một vòng xoáy mê mải để quên lãng đi mọi thứ. Cô ít nghĩ tới Đại, cũng ít nghĩ về mối quan hệ nhập nhằng giữa mình và Cường hơn.

Ngày đưa cô trở lại Hà Nội, Cường đã bình thản kể cho cô nghe chuyện xảy ra với Đại thời gian gần đây. Tất cả phản ứng mà Linh có là bàng hoàng, ngỡ ngác nhưng cô vẫn im lặng. Cô có cảm giác như mình đang bị tất cả phản bội khi là người biết chuyện sau cùng. Nhưng mặt khác, cô lại không thể giận dữ với Cường vì cô biết cơn giận sẽ tố cáo khoảng tối bấy lâu nay cô vẫn che giấu trong tim, một thứ tình cảm mà chính bản thân cô cũng không hoàn toàn dám đối diện.

Một cái án làm ăn treo lơ lửng trên đầu Đại vì đã có tới hơn một trăm khách hàng bị ngộ độc trong một tiệc cưới sau khi uống rượu do nhà hàng Phương Đông cung cấp. Khi cơ quan chức năng tiến hành kiểm tra hàm rượu, phát hiện có quá nửa số rượu trong hầm là rượu giả, rượu pha chế sai nồng độ. Đại lập tức bị thu hồi giấy phép kinh doanh, thậm chí anh còn bị tạm giam để điều tra. Ngoài ra, Đại còn phải nộp hàng tỷ đồng và phải bồi thường cho khách bị ngộ độc mà quá nửa trong đó là những người có tiền và có quyền lực.

Đại bị tạm giam hai ngày thì được bảo lãnh ra nhưng bị nghiêm cấm di chuyển để phục vụ điều tra. Đây là thời gian khó khăn nhất của anh, vậy mà Đại vẫn tỏ ra như không có gì khi gọi điện thoại cho cô.

Trở lại Hà Nội, Linh không chạy đi tìm Đại ngay mà tới tận hôm sau, vào buổi sáng, cô mới đưa Như Ý tới nhà anh. Khi cô tới nơi thì ông Phương đang ngồi ở ngoài đình bên trong vườn theo thói

quen, với tờ báo sáng và ấm trà đặc. Thấy cô tới, ông vui vẻ ôm lấy đứa cháu nội và mời cô vào nhà. Khi ông cười, Linh càng thấy rõ những nếp nhăn hai bên khóe mắt ông, đôi con ngươi đỏ vằn những tia máu, kết quả của nhiều đêm khó ngủ. Ông Phương gầy rộc đi, mái đầu đã bạc trắng. Ông cười rất gượng và buồn, có lẽ ông cũng cảm thấy ái ngại khi để Linh chứng kiến cảnh gia đình buồn bã lúc này.

Sau khi biết Linh là dì của Như Ý, em gái của Nhật Lệ, ông bà Phương đã không ít lần ngỏ ý muốn cô dọn tới ở cùng họ, thậm chí còn muốn nhận cô làm con nuôi cho hai gia đình tiện đi lại. Nhưng Linh đã từ chối, kèm theo lời hứa sẽ thường xuyên tới thăm ông bà và Như Ý. Khi cô ngỏ ý muốn đưa Như Ý về quê chơi ít ngày, ông bà Phương đều không hề phản đối. Hai ông bà đã coi gia đình bên nhà cô như gia đình thông gia của mình, còn định sắp xếp, đợi bà Nguyệt khỏe lại sẽ về thăm hỏi và nói chuyện với gia đình chú thím, họ hàng ở quê cô.

Ngoài Lâm ra, Linh không hề giận bất kỳ ai trong gia đình ông Phương cả. Ai cũng đều là những người rất tốt dù Đại hay Minh đều là những cậu con trai bướng bỉnh và có sự ích kỷ riêng của mình. Linh không muốn có quá nhiều liên hệ với cả hai anh em Đại và Minh, vì cô biết rõ tình cảm của họ dành cho mình. Được một người nào đó yêu là hạnh phúc, nhưng nếu được nhiều người yêu thương thì lại là một gánh nặng. Cô đã từng sợ hãi và chạy trốn tình cảm của cả hai người. Nhưng cuối cùng, khi cô dừng lại để thỏa hiệp với Đại, cô đã mắc phải cái lưới tình cảm rối rắm của anh và đến lúc này vẫn chưa tìm ra cách để thoát khỏi nó.

Khi Linh tới chỉ có ông Phương, bà Nguyệt và cô giúp việc ở nhà. Minh đã tới chỗ thực tập từ sớm, còn Lâm cũng ra ngoài. Ông Phương nói gần đây anh đã tìm được việc, thường đi tới tận tối mịt mới về. Còn Đại thì đã chuyển về căn hộ chung cư của anh để có thời gian yên tĩnh một mình. Ông Phương có vẻ lo lắng cho anh, nhưng biết tính con trai cả nên ông không ngăn anh. Mất nhà hàng là một cú sốc quá lớn đối với anh. Nó là sự nghiệp anh đã mất rất nhiều công sức để gây dựng và phát triển, phải tận mắt nhìn thấy nó sụp đổ đúng là không dễ dàng gì. Cái anh cần là thời gian và sự yên tĩnh, vì thế ông bà đã đồng ý để anh về ở lại căn chung cư vốn đã cháy tàn cháy rụi trong đợt hỏa hoạn lần trước. Về chuyện làm ăn của anh, ông Phương nói rằng ông hiểu con mình. Đại là người khôn khéo trong làm ăn, nhưng cũng giống ông ở tính tình bộc trực, thẳng thắn, không bao giờ làm ăn lươn lẹo, lừa đảo. Chắc chắn là còn có ẩn tình trong đó mà mọi người chưa biết.

Khi Linh tới, bà Nguyệt đang nằm sượt nắng trên một chiếc trường kỷ êm ái. Bà không nói được, chỉ nhìn hai dì cháu. Người bà gầy tọp đi, tóc cũng bạc hết, trông không còn một chút gì sót lại của người phụ nữ ngoài năm mươi đẹp đẽ linh hoạt trước đây nữa. Bà không cử động được, trên bụng có đắp một tấm chăn mỏng. Linh hơi cau mày khi tới gần, cô có thể ngửi thấy rõ ràng một mùi khai nồng của nước tiểu. Rõ ràng người giúp việc đã không chăm sóc cho bà tốt. Ngôi nhà toàn đàn ông này cũng không ai có thể chăm sóc cho bà chu toàn được.

- Con tai biến đã đánh gục bà ấy thành như vậy đây.

Ông Phương thở dài nói với cô khi cô ngồi xuống bên cạnh bà Nguyệt. Linh quay đầu nhìn theo cái bóng già nua của ông khi ông bế Như Ý vào nhà trước, nén một tiếng thở dài trước mặt bà Nguyệt. Cô ngồi lại bên bà Nguyệt, kể cho bà nghe chuyện chú thím ở quê gửi lời hỏi thăm sức khỏe của bà.

Cô vừa kể, vừa nắn tay, nắn chân cho bà. Khi nghe cô kể rằng Như Ý đã biết gọi “ông”, “bà”, “ba”, “Linh” thì nước mắt bà chảy ra. Không biết do bà vui khi thấy cháu nội mình lớn lên, hay bà khóc cho chính hoàn cảnh của mình lúc này?

- Con đại cái mang. Hai bác cũng rất xấu hổ với gia đình cháu. Bác muốn đưa thằng Lâm về quê cháu, vừa để thấp cho con Lệ nén hương, vừa muốn xin lỗi và thưa chuyện với gia đình cháu, cho phép nhà bác lập bàn thờ cho con Lệ như con dâu trong nhà, cho nó được an ủi nơi suối vàng. Nhưng hoàn cảnh nhà bác lúc này, cháu thấy đấy, buồn thảm lắm cháu ạ! Thôi thì cháu cứ nói với các ông, các bà ở quê lượng thứ cho bác. Bao giờ bác gái khỏe lại, hai bác nhất định sẽ về đó một chuyến.

- Việc trước mắt là cả gia đình phải chăm sóc tốt cho bác gái đã ạ! Chú thím cháu ở quê cũng muốn lên thăm bác gái, nhưng ở quê đang bắt đầu vụ thu hoạch cà nên chú thím sẽ lên sau.

- Bác cảm ơn gia đình cháu nhiều lắm. Nhưng cháu cứ nói với ông bà không cần phải lên, đi lại vất vả ra. Thằng Lâm cũng nghỉ hát, đang đi làm phục vụ ở nhà hàng, đợi đi học nghề rồi sẽ xin đi xuất khẩu lao động.

- Anh ấy biết nghĩ như thế thì mừng rồi ạ!

- Bây giờ bác lo nhất thằng Đại. Có lẽ đây là vấp ngã đau đớn nhất của nó. Dù bác tin nó sẽ vượt qua, nhưng nghe con Huyền nói, ngày nào nó cũng uống rượu. Cái con Huyền cũng là đứa có tình, thằng Đại bị như thế mà con bé vẫn lo lắng, quan tâm cho nó. Nếu không có nó thì thằng Đại giờ này chắc vẫn bị tạm giam... - Ông Phương lại thở dài một tiếng nữa.

Thấy Linh lặng im không nói gì, ông lại thêm vào mấy câu giải thích:

- Người nhà của nó làm công an và trong tòa án nhiều nên đã xin bảo lãnh được thằng Đại ra ngoài chờ điều tra. Nhà bác vẫn giấu bà ấy chuyện này, sợ nếu bà ấy biết sẽ lại càng suy sụp thêm.

- Tối nay cháu sẽ sang thăm anh ấy. Nhưng anh ấy ở đó với chị Huyền ạ?

- Ngày nào con Huyền cũng tới đó cơm nước cho nó xong mới về nhà, nhưng cũng không khuyên bảo được thằng Đại cái gì. Nó bướng bỉnh lắm. Nếu cháu có gặp thì khuyên nó vài câu giúp bác nhé!

- Vâng. Cháu tới đây còn định bàn với bác về chuyện của Như Ý. Mặc dù cháu rất lo lắng cho bé, nhưng thay đổi hoàn cảnh sống liên tục cũng không phải là tốt cho nó. Nếu gia đình vẫn có thể chăm sóc tốt cho con bé được thì cháu sẽ để bé sống ở đây với gia đình. Nhưng nếu khó khăn quá thì cháu sẽ nuôi và chăm sóc bé, đợi tới khi con bé đủ tuổi đi học hãy tính tiếp, ý bác thế nào ạ?

- Như Ý là giọt máu của gia đình bác, dù thế nào thì hai bác vẫn muốn con bé được sống ở đây cùng ông bà, cùng bố và các chú nó. Nhưng chuyện này bác không quyết định được, phải chờ xem ý thằng Đại thế nào đã. Bác không muốn cháu có thêm gánh nặng, cháu còn cuộc sống riêng, rồi còn lập gia đình...

- Cháu không phải là người may mắn trên con đường học hành, nhưng công việc hiện tại của cháu cũng cho cháu một mức lương đủ sống. Còn lập gia đình thì lúc này cháu vẫn chưa có ý định tiến xa hơn với bạn trai của mình. Cháu muốn dành thời gian nhìn Như Ý lớn khôn đã.

- Cậu con trai nào mà lấy được cháu thì thật có phúc. Hay chuyện này cứ để bác bàn thêm với thằng Đại đã nhé! Bây giờ cháu cứ để Như Ý ở đây, bác sẽ bắt nó về nhà để chăm lo cho con bé.

- Vâng. Chiều nay cháu ở đây, ăn cơm chiều xong cháu sẽ về.

- Hay quá! Lâu rồi bác không được ăn cơm cháu nấu.

Ông Phương cười, những nếp nhăn lại hiện ra nơi khóe mắt. Trong đôi mắt già nua đó còn ánh lên một chút niềm vui.

CHƯƠNG 50

TRẬN CHIẾN CỦA NHỮNG BÓNG HỒNG

Khi Linh quay lại khu chung cư thì trời bắt đầu đổ mưa. Những cơn mưa đầu mùa không bao giờ báo trước khi nào sẽ tạnh. Có khi mưa đầy rồi lại tạnh ngay đấy, cũng có khi mưa dầm mưa dề hết ngày tới đêm. Linh không thích những cơn mưa khi nó luôn đem lại cho cô cảm giác ướt át và khó chịu vô cùng.

Cô vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy có hai người đang ngồi dựa vào một góc hành lang nói chuyện với nhau. Một trong hai người đó nhận ra cô trước, bằng giọng vui vẻ, anh ta reo lên:

- Sư phụ...

Mặc dù còn hơi kinh ngạc một chút về sự xuất hiện đột ngột này nhưng cô vẫn nhận ngay ra chàng trai đó. Chàng trai hơn tuổi đáng mến luôn gọi cô một cách thành kính là “sư phụ” dù những gì cô dạy cho anh chỉ là tình yêu với nghề đầu bếp mà thôi.

Anh là một chàng trai đặc biệt khi lặn lội từ Nevada sang tận California tìm Linh chỉ để học nấu ăn. Ban đầu cô không biết tại sao anh lại phải làm như thế, sau đó An nói rằng anh đã xem cô thể hiện tài năng ở cuộc thi Master Chef và giống với rất nhiều người khác, anh thích mê phong cách của cô. Dù không được nếm những món ăn cô làm ra sao nhưng chỉ nhìn thôi cũng có thể cảm nhận được tài năng của cô và sự tuyệt vời của những món ăn. Hay nói một cách khác, An thần tượng cô. Cô chính là người đã cho anh quyết tâm đi học nấu ăn trong những ngày lông bông không biết định hướng cuộc đời mình thế nào.

An lặn lội từ tận Cô Tô về Hà Nội tìm cô. Tìm không thấy cô, anh lại tìm đến Nhật Lệ, xin Nhật Lệ địa chỉ của cô tại California và bay sang đó tìm cô. Anh đã hăng hái xin làm đầu bếp phục vụ trong nhà hàng Việt nơi cô làm chỉ để có cơ hội làm quen và học nấu ăn cùng cô. An và Cường, hai người vừa là đồng môn khi cùng tham gia học nấu bếp, vừa là tình địch khi cùng theo đuổi cô. Nhưng cuối cùng, An từ bỏ tình cảm của mình. Sau này, cô về nước trước, An vẫn đang theo học ở một trường đại học tại Los Angeles. Mặc dù nghe Cường nói An đã về nước, nhưng Linh vẫn rất ngạc nhiên khi nhìn thấy An trước cửa nhà mình vào lúc này.

Ngạc nhiên hơn khi An đi cùng với Tường Vi, một trong những cô bạn gái của Đại mà Linh từng gặp qua. Khi cô về, họ còn đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ, không giống như hai người xa lạ. Tường Vi không tỏ ra kinh ngạc khi thấy An gọi cô như thế, rõ ràng là cô gái này biết mối quan hệ giữa Linh và An.

- Ngạc nhiên quá, sao anh lại biết em ở đây? - Linh mỉm cười khi An bước lại gần, nếu cô không nhanh lùi lại một chút thì có lẽ An đã ôm chầm lấy cô.

Chợt nhận ra đang ở Việt Nam và nghĩ tới khoảng cách giữa hai người, An ngượng ngùng thu lại hai cánh tay đang chuẩn bị dang ra. An nhìn cô một lượt rồi mới thực sự cảm thấy yên tâm khi cô vẫn khỏe mạnh, chỉ hơi gầy hơn trước một chút.

Tường Vi cũng tiến lên chào cô. Hai người đã gặp nhau một lần, nhưng vẫn có cảm giác hơi xa lạ, có lẽ là do mối quan hệ với Đại mà cả hai người đều ngầm đặt đối phương ở vị trí đối thủ của mình.

- Em đã nghe nói anh về nước và làm ở resort của gia đình ở Cô Tô - Linh nói với An khi mang nước ra cho anh và Tường Vi.

- Anh về được một thời gian rồi, cũng muốn về Hà Nội thăm mọi người ngay nhưng do công việc mới bận rộn quá.

- Mà sao hai người lại đi cùng nhau?

- Anh và Vi tới thăm anh Đại. Lần trước gọi cho anh Cường thì nghe nói em vẫn đang ở quê nên anh không nghĩ gặp được em thế này? Nghe nói giờ em làm ở nhà hàng của anh ấy?

- Vâng. Em làm ở đó mới từ đầu năm nay thôi. Sao tới thăm anh Đại mà lại không vào nhà?

- Bọn chị gọi cửa rồi nhưng không có ai mở. Cửa khóa từ bên trong! - Tường Vi giải thích.

Linh liếc nhìn vẻ mặt của Tường Vi, cô gái này dường như cũng đang lo lắng khi không gặp được Đại, không biết tình hình hiện tại của anh thế nào.

- Hay anh ấy không ở trong nhà?

- Chị có gọi điện thoại, chỉ thấy có chuông vọng ra từ trong phòng, sau đó có người bên trong ngắt cuộc gọi, không nghe máy. Chị đã lên tiếng nhưng anh ấy cũng không chịu mở cửa - Tường Vi nói đầy bất lực.

- Mọi người cứ ngồi chơi một chút đi, để chút nữa em thử sang gọi cửa xem sao! - Linh nhìn ra phía cửa, không biết cô đang nghĩ gì trong đầu lúc này.

Một lúc sau, sau khi những ly trà đã vơi quá nửa, mọi người mới đứng dậy đi sang căn hộ đang khép kín cửa của Đại. Linh gõ cửa, bên trong im lặng không một lời đáp. Cô quay đầu nhìn hai người đang đứng đằng sau mình:

- Anh Đại, em Linh đây. Em đưa Như Ý về trả lại cho anh.

Hơn một phút, vẫn không có người nào mở cửa. Linh lại nói tiếp:

- Mở cửa đi. Em biết anh đang ở trong nhà.

Lại đợi.

Lần này chỉ khoảng ba mươi giây là có tiếng lách cách mở cửa. Nhưng khi cánh cửa hé ra, một thân hình to lớn chồm lên người Linh mừng rỡ thì cô mới hiểu, chính Tuyết mở cửa cho mình chứ

không phải Đại.

Cô vỗ vỗ bộ lông rồi xù của Tuyết một chút rồi quay đầu ra hiệu cho hai người phía sau cùng vào nhà với mình.

Phòng khách tối om không một chút ánh sáng, kể cả rèm cửa cũng được kéo kín như bưng. Mùi sơn tường còn mới khiến Linh cảm thấy ngột ngạt đến nỗi phải nhăn mũi lại. Nhờ cấu trúc các căn hộ giống nhau nên Linh có thể dễ dàng tìm ra công tắc điện của căn phòng.

Đèn sáng, Linh đưa mắt nhìn quanh phòng khách vốn vô cùng sang trọng, nhưng bây giờ trống rỗng, ngoài một màn hình ti vi lớn mới lắp và một bộ ghế salon mới. Trận hỏa hoạn lần trước đã thiêu rụi mọi thứ, từ những giá sách cao ngất, những bức tranh đá quý trên tường tới bể cá Hồng Long.

- Chắc anh ấy ở trong phòng ngủ - Tường Vi nhìn về phía phòng ngủ, thì thào như tự nói.

Rồi không đợi Linh hay An nói gì, cô đi thẳng về phía cửa phòng. Linh liếc nhìn An, thấy trên mặt anh xuất hiện một vẻ đau khổ thì cô đã lờ mờ đoán được ẩn tình giữa hai người này. Nén một tiếng thở dài, cô ngồi xuống ghế.

Cửa phòng ngủ khóa từ bên trong nên Tường Vi không thể nhìn vào được. Linh nhìn Tuyết vừa nhảy phốc lên ghế và dúi đầu vào lòng mình, ánh mắt nó rất buồn. Có lẽ từ khi Đại gặp chuyện không may, anh đã không chăm sóc nó cẩn thận và chu đáo như trước đây được nữa.

- Anh Đại, anh mở cửa ra đi. Nếu anh không mở cửa thì em sẽ đợi ở ngoài này - Tường Vi nói như van nài.

Đáp lại lời của cô chỉ là sự im lặng.

Linh nhìn An vừa ngồi xuống bên cạnh mình, thấy hai tay anh cứ đan chặt vào nhau không nói gì, cô định nói vài câu nhưng lại thấy không thích hợp. Tường Vi còn gọi thêm vài câu nữa nhưng cũng chẳng ăn thua gì.

Đúng lúc này, cửa chính mở ra, người bên ngoài chưa bước vào nhưng người bên trong đã nghe thấy tiếng nói:

- Ô, sao cửa lại mở thế này?

Linh là người duy nhất không có phản ứng gì vì cô đã nhận ra chủ nhân của âm thanh êm ái, dễ nghe này.

Huyền bước vào trong phòng, kinh ngạc nhìn ba vị khách, mãi sau mới có phản ứng:

- Mọi người là ai? Sao lại vào được trong nhà? Tôi đã khóa cửa trước khi đi làm rồi mà?

- Chào cô, chúng tôi là bạn của anh Đại. Là con chó của anh ấy mở cửa cho chúng tôi vào - An lên tiếng thay hai cô gái.

Huyền lại bị kinh ngạc một lần nữa khi thấy con Ngao Tạng màu trắng như tuyết đang ngoan ngoãn rúc vào lòng Linh. Con chó ấy chưa bao giờ thân thiện với ai ngoài chủ của nó, điều này đủ để trong đầu Huyền xuất hiện một dấu hỏi to đùng về cô gái nhìn vừa lạ vừa quen đang ngồi trên ghế kia. Ngay từ lúc vừa nhìn thấy Linh, Huyền đã ngờ ngợ, nhưng rồi lại nghĩ chuyện đó không thể xảy ra nên gạt ngay ý nghĩ đó đi.

Mặc dù chuyện Lâm là bố đẻ của bé Như Ý đang đầy trên báo, nhưng chuyện Linh là dì của nó thì

lúc này mới chỉ có người trong gia đình ông Phương biết mà thôi.

Hơn nữa, làm sao Huyền có thể nghĩ được, cô gái người làm nhìn quê mùa, thô kệch khi ấy lại là cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt mình bây giờ. Cô gái trước mắt cô không chỉ quý phái trong cách ăn mặc, mà ngay cả khí chất cũng đặc biệt, khí chất này không phải một cô gái quanh năm ở nơi đồng ruộng có thể có được.

Một cô gái thế nào mà có thể gần gũi được với Tuyết?

Huyền càng tò mò hơn về mối quan hệ giữa cô gái đó và Đại. Nhìn cô ngồi trên ghế, Huyền chợt có cảm giác cô ta mới chính là nữ chủ nhân trong căn phòng chứ không phải cô, mặc dù cô đã định ninh trong đầu rằng không sớm thì muộn, cô và Đại cũng sẽ làm đám cưới. Việc anh không từ chối sự chăm sóc cũng như dâng hiến của cô mấy hôm nay càng củng cố suy nghĩ đó trong đầu Huyền.

Rồi Huyền đưa mắt nhìn Tường Vi, đúng lúc bắt gặp cô gái nhỏ đang nhìn mình. Khi Huyền còn đang mải thăm dò Linh thì Tường Vi cũng đồng thời đặt câu hỏi về Huyền. Trong thâm tâm, Tường Vi cũng đoán được Huyền chính là người mà Đại từng nhắc tới trước đây, rằng có thể anh sẽ kết hôn cùng một trong những cô bạn gái mà anh đang chính thức hẹn hò. Trong lần gần đây nhất ở cùng cô, Đại đã tâm sự rằng anh đã cắt đứt hết quan hệ với những cô bạn gái khác, và đang nghĩ tới mối quan hệ nghiêm túc với một người mà anh định lấy làm vợ. Hôm nay cô gái này đã ở đây chăm sóc cho anh, có chìa khóa ra vào nhà anh tự do thoải mái, nên người mà Đại từng nhắc tới chỉ có thể là người này mà thôi.

An cảm nhận rõ ràng không khí nặng nề, đầy căng thẳng trong phòng, dù bọn họ không ai nói với ai câu gì. Anh cảm thấy một cuộc đối đầu ngầm ngầm giữa họ đang diễn ra. Anh vội hắng giọng để đánh tan không khí căng thẳng như sắp nổ ra chiến tranh này:

- Còn cô? Cô là gì của anh Đại vậy? Anh ấy có trong nhà chứ? Chúng tôi gọi cửa phòng ngủ nhưng không thấy anh ấy trả lời.

- A... - Huyền như bừng tỉnh trước câu hỏi của An - Tôi... Tôi là bạn gái của anh Đại. Anh ấy ở trong phòng ngủ, nhưng mọi người đợi cũng vô ích thôi, anh ấy sẽ không mở cửa đâu, trừ khi anh ấy thực sự muốn ra ngoài.

- Anh ấy ổn chứ? - Tường Vi lo lắng hỏi.

- À, ừm, anh ấy khỏe, chỉ hơi mất tinh thần với những chuyện vừa xảy ra. Chỉ cần cho anh ấy một chút thời gian thôi, rồi mọi chuyện sẽ ổn - Huyền gạt đầu, tỏ ra mình mới là người hiểu Đại nhất ở đây.

- Nếu như vậy chúng ta về thôi - An đề nghị - Đợi khi nào anh ấy bình tĩnh lại, chúng tôi sẽ lại tới thăm.

- Mọi người ngồi chơi nói chuyện chút đã, đằng nào cũng tới đây rồi. Đợi tôi cắt thức ăn vào bếp rồi lấy nước cho nhé!

- Chúng tôi vừa uống nước rồi, cảm ơn cô - An lắc đầu sau đó đứng dậy và đi ra cửa trước.

Tường Vi quay đầu nhìn cánh cửa phòng khóa kín một cách đầy lưu luyến, sau đó cũng dợm bước theo An.

Linh là người đứng dậy cuối cùng. Tuyết nhảy phốc xuống đất rồi chạy ra cửa trước. Huyền giật mình quát gọi:

- Tuyết, quay về...

Con chó không quay đầu mà vẫy vẫy cái đuôi rồi đi ra ngoài.

- Không sao đâu - Linh quay lại nói với Huyền - Nhà tôi ngay ở đầu hành lang, tôi là hàng xóm của anh Đại. Cứ để nó qua đấy, tôi sẽ tắm cho nó.

Cho đến khi mọi người đều ra khỏi căn phòng và chỉ còn lại Huyền, cô vẫn đứng ngây ra đó. Trong đầu cô vẫn còn quanh quẩn một câu nói của Đại trước đây:

“Anh đã từng yêu một cô hàng xóm...”.

CHƯƠNG 51

ANH TRAI VÀ EM TRAI

- Két...
- Này cô, cẩn thận.
- Á...

Liên tiếp những tiếng phanh xe, tiếng một người đàn ông, rồi sau đó là tiếng kêu hoảng hốt của một cô gái trên con phố sầm uất.

Cú phanh gấp ngay đúng vũng nước đọng của cơn mưa đêm qua làm nước bắn lên tung tóe, chiếc Toyota màu đỏ lại lướt đi, ngưng ngẫu nhiên như một cô nàng đồng đánh, điệu đà, sau đó nó đỗ lại trước một salon làm tóc cách đó không xa.

Trên vỉa hè chỉ còn lại một cô gái mặc váy trắng, trên tà váy có lem mấy vệt nước bắn và một chàng trai mặc vest đen lịch thiệp cùng đôi giày màu đen đắt tiền đã ướt sũng nước. Nếu vừa rồi chàng trai không nhanh chân bước tới chắn ngang trước người cô gái thì có lẽ giờ này bộ váy trắng kia đã ướt nhem nhẹp rồi. Những người đi bộ xung quanh bị vấy lên người chút nước vẫn nhìn theo chiếc xe bằng ánh mắt chán ghét, có người còn sổ sàng mắng thành tiếng mấy câu. Vài người lại hiếu kỳ nhìn đôi trai gái vừa hứng trọn vạt nước bắn lên, lúc này họ đang đứng cạnh nhau và lúng túng lau nước trên quần áo đi.

- Xin lỗi, anh không sao chứ? - Linh cuống quýt nhìn chàng trai quên cả việc lo cho chiếc váy trắng xinh đẹp lúc này đã rất khó nhìn.

- Tôi không sao. Nhưng sao cô lại phải xin lỗi tôi chứ?

Chàng trai cau mày hỏi lại, gương mặt điển trai của anh ta không vì vẻ xộc xệch của mình lúc này mà mất đi sự cuốn hút.

- Đó là thói quen.
- Một thói quen không tốt. Cô không có lỗi thì không nên xin lỗi người ta - Chàng trai cầu nhàu.
- Anh lấy tạm khăn tay của tôi mà dùng này - Linh lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn tay trắng tinh và đưa cho chàng trai.

Anh ta cầm lấy không hề khách khí, đưa lên lau mái tóc cũng bị dính nước của mình.

- Chiếc xe chết tiệt - Anh ta lẩm bẩm.

Linh quay đầu nhìn người vừa bước xuống từ chiếc xe đỗ đậu cách chỗ họ đứng một quãng xa. Váy đỏ, tóc quần hung hung đỏ, giày đỏ, túi xách đỏ, nguyên một cây màu đỏ nhìn vô cùng hợp với chiếc xe, người đó đúng là Hằng, cô gái vẫn không ngừng theo đuổi Cường và gây ra cho Linh không ít rắc rối. Linh có cảm giác trước khi bước vào salon tóc, Hằng còn quay sang nhìn mình cười đầy đắc ý nữa.

- Nhà anh có gần đây không? Hay anh về tạm nhà tôi đi, anh ướt hết cả rồi - Linh đề nghị.

- Và tôi sẽ mặc quần áo của chồng cô ra về à?

- Tôi chưa có chồng - Linh phản bác.

- Ô... tôi ngạc nhiên là một cô gái đẹp thế này lại chưa có chồng. Cảm ơn cô, nhưng cô không nên tùy tiện mời một người đàn ông xa lạ về nhà. Tôi sẽ tìm chỗ mua bộ đồ khác và thay đồ ngay. Mà cô đang có hẹn sao?

- Sao anh biết? - Linh ngạc nhiên hỏi lại.

- Tôi thấy cô cứ nhìn đường suốt, chắc là đang chờ ai tới đón. Cô chờ bạn trai sao?

- Vâng.

- Để một người đẹp phải chờ là không tốt.

Linh định tiếp tục phản đối ý kiến của chàng trai hay tò mò này thì chợt thấy xe của Cường đang tấp vào lề, bèn cười:

- Anh ấy tới rồi. Anh có thể cho tôi số điện thoại được chứ? Tôi sẽ mời anh đi uống cà phê để cảm ơn anh chuyện hôm nay.

- Không có gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà. Với lại...

Chàng trai còn đang định nói tiếp thì Cường đã bước xuống xe, vội vã đi tới cạnh Linh, kéo cô giật lùi lại một bước, sau đó quay sang gần giọng nói với anh chàng kia:

- Anh muốn làm gì cô ấy?

- Ô, vậy ra đây là bạn trai của cô. Ngạc nhiên quá nhỉ? - Phớt lờ lời của Cường, chàng trai quay sang cười nói với Linh, giống như cuộc gặp hôm nay chỉ là vô tình mà thôi.

- Hai người quen nhau sao? - Linh lại hỏi.

- Tôi cảnh cáo anh, muốn chơi thế nào tôi cũng chiều. Nhưng biết điều thì tránh xa cô ấy ra, nếu không tôi giết anh đấy.

- Tôi chờ xem cậu sẽ giết tôi thế nào?

Chàng trai cười nhạt khi nhìn Cường kéo Linh vào xe, sau đó chiếc xe chạy thẳng về cuối phố.

Chiếc Cayenne đi rồi, chàng trai mới đưa chiếc khăn tay trắng ngát hương nước hoa Victoria Secret lên nhìn, sau đó đút nó vào trong túi. Và cuối cùng, mặc những ánh nhìn khác dành cho mình, anh chàng quay người đứng định bước đi.

Trên chiếc Cayenne, bản tình ca đang phát cũng bị Cường thô bạo tắt phụt đi. Linh nhìn anh, biết anh đang nổi nóng, lại không thể phát tiết ra với cô nên mới làm thế. Nhưng cô cũng thấy không hài

lòng về cách cư xử giống như trẻ con vừa rời của anh. Dù hai người này có quen nhau và có khúc mắc gì với nhau thì anh cũng không thể tỏ ra bất lịch sự với người đã giúp cô như thế được.

- Có chuyện gì với anh ta thế? - Cường cục cằn hỏi.

- Em hỏi mới đúng chứ? - Linh tỏ vẻ không vui - Sao anh lại có thể cư xử thiếu văn hóa như thế được? Anh ta vừa mới giúp em lãnh nguyên một vật nước. Thế mà anh lại cư xử như thế?

- Sao em lại nổi nóng với anh? Em có biết hắn là ai không?

Cường kinh ngạc trước vẻ giận dữ của cô, cơn giận của anh cũng vì thế mà tăng vọt lên. Bạn gái anh lại đang bênh vực cho hắn - người mà anh căm ghét nhất cuộc đời này.

- Em không quan tâm giữa anh và anh ta có khúc mắc gì, đó là chuyện của hai người. Nhưng hôm nay anh ta đã giúp em. Anh nhìn đi, váy em còn ướt mất chỗ đây này, chuyện tốt đẹp do cô vợ tương lai của anh đem lại đây - Linh bực dọc chỉ vào mấy vệt đen trên váy của mình.

- Em nói cái quái gì thế? Anh đã nói rồi, anh không có vợ tương lai nào hết - Cường giải thích - Còn hắn, anh hy vọng em không can hệ gì với hắn thêm lần nào nữa. Nếu có thấy hắn thì cũng tránh xa hắn ta ra là được.

- Đây là lần đầu tiên em gặp anh ấy. Vậy mà anh lại nói như thể em lén lút gặp gỡ anh ta vậy.

- Linh, em nghĩ đi đâu thế, anh hoàn toàn không có ý đó - Cường quát lên.

- Nhưng sao em lại thấy là anh đang có ý đó.

- Em... - Cường phanh xe đột ngột, nén lại cơn giận dữ, sau đó hạ giọng - Em có biết hắn là ai không?

- Em đã nói rồi, em không quan tâm anh ta là ai - Linh khoanh tay nhìn ra cửa sổ.

- Tên đầy đủ của hắn là Vũ Tuấn Phong. Hắn là anh cùng cha khác mẹ với anh.

Cường dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn thẳng ra phía trước. Những dòng xe vụt qua mắt anh, những hàng cây thẳng tắp kéo dài với những chồi non lộc biếc đang sinh sôi nảy nở. Chẳng biết anh đang suy nghĩ điều gì.

Linh ngạc nhiên vô cùng trước câu giải thích đó của Cường. Cô chợt cảm thấy có thể thông cảm cho cơn giận dữ khi nãy của anh.

Là bạn gái của Cường từ khi còn ở nước ngoài, những bí mật của gia đình anh, cô cũng biết một vài điều. Cường từng nhắc tới những người anh em cùng cha khác mẹ với mình, hầu hết đều không sống cùng gia đình anh, ngoài một người tên là Phong. Mặc dù là anh trai của Cường nhưng anh ta chỉ hơn Cường vài tháng tuổi. Mẹ Phong đã mất vì bệnh ung thư nên anh ta sống cùng gia đình Cường tới năm mười tám tuổi thì vào miền Nam học và làm việc cho chi nhánh công ty của gia đình ở trong đó. Mặc dù xung khắc với nhau nhưng hai người, một Nam, một Bắc nên coi như nước sông với nước giếng, không ai phạm ai, không ai tranh chấp của ai cái gì.

Linh không ngờ chàng trai mà cô gặp hôm nay lại chính là người đó, người mà Cường ghét nhất trong gia đình. Anh luôn coi Phong chính là người ngoài tới phá hạnh phúc gia đình của anh. Cường chưa bao giờ che giấu sự khinh ghét đó mỗi khi nhắc tới anh ta trước mặt cô khi trước.

- Hắn ta rất nguy hiểm. Không phải ngẫu nhiên mà chỉ có mình hắn ta sống lại được trong gia đình

anh, được ông già hết sức bao bọc và che chở, dù mẹ anh luôn tìm mọi cách tống hấn ra đường - Cường giải thích - Thế nên anh không thể không nghi ngờ rằng anh ta tiếp cận em là có mục đích.

- Em thì có thể làm gì được chứ? - Linh lạnh nhạt hỏi lại. Cô cảm thấy chán ghét vô cùng cách suy nghĩ kỳ thị, ích kỷ của những người quen sống trong cảnh giàu có như Cường.

- Ông già anh quyết định sẽ về hưu trong vài năm tới, để lại tập đoàn cho anh và hấn cùng quản lý. Nhưng chỉ có một người duy nhất được ngồi vào chiếc ghế Tổng Giám đốc, người đó sẽ là người thừa kế của tập đoàn. Hấn sẽ dùng mọi cách để chơi anh, kể cả việc dùng em để uy hiếp anh, em hiểu không? Vì vậy anh mong em đừng để hấn tiếp cận, nếu em có bị làm sao, anh sẽ bị phân tâm mất. Em rất quan trọng đối với anh, Linh ạ!

Cường vừa nói vừa vươn tay nắm lấy bàn tay cô, anh lại chợt cảm thấy tay cô đang run rẩy.

- Anh chạy xe tiếp đi - Cô để mặc cho anh nắm lấy tay mình, khẽ giục.

- Vậy em muốn đi ăn tối ở đâu?

- Ăn gì cũng được, rồi về sớm nhé! Mai em bắt đầu đi làm lại rồi, cần phải về ngủ sớm một chút.

- Cũng tốt. Em tới khách sạn thì anh cũng đỡ lo em bị hấn quấy rầy - Cường gật đầu, sau đó anh buông tay cô và tiếp tục cho xe chạy đi.

~oOo~

Linh về nhà được một lúc thì Minh tới. Anh tới để lấy đồ đạc của Như Ý về. Đã hai ngày kể từ sau khi cô đưa Như Ý về lại nhà ông bà nội của con bé, và cũng là hai ngày kể từ sau khi cô tới thăm Đại nhưng anh không chịu ra gặp.

- Hy vọng anh không làm phiền em lúc khuya thế này? - Minh cười khi cô đem nước ra cho anh.

- Đồ đạc của cháu, em đã sắp xếp gọn và để ở kia rồi, chút nữa anh chỉ việc xách về thôi. Con bé ổn chứ ạ?

- Như Ý nhớ em nên hơi quấy một chút, nhưng sẽ ổn thôi. Anh Đại về nhà tối qua rồi.

- Vậy thì tốt, có người chăm sóc con bé cũng đỡ. Còn bác gái thì sao ạ, bác khỏe không anh?

- Hai ngày nay mẹ anh bắt đầu mấp máy miệng tập nói. Nhưng vẫn chưa có tiến triển gì. Bác sĩ nói mẹ anh muốn nói lại được thì cần thêm thời gian luyện tập rất nhiều - Minh đan hai bàn tay vào nhau, trầm ngâm nói.

- Thế đi lại thì có hy vọng gì không ạ?

Minh lắc đầu. Linh thở dài.

- Còn... còn anh Đại? - Linh ngập ngừng hỏi.

- Đầu tóc bù xù, râu ria lởm chởm, người nhìn như con quỷ đói, vừa nhìn thấy Như Ý đã khóc ầm lên. Bây giờ thì tốt rồi, vài hôm nữa chắc lại phong độ như xưa thôi.

- Còn vụ án nhà hàng của anh ấy thì thế nào ạ? Anh ấy có nói gì không?

- Không phải anh ấy. Giấy tờ là do người khác kí nên anh ấy không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Nhưng giấy phép kinh doanh chắc không lấy lại được. Mà dù có lấy lại được thì Phương Đông cũng không thể cứu được nữa đâu - Minh lắc đầu thở dài.

- Ừm...

- Anh sắp đi bộ đội.

- Sao? - Linh ngạc nhiên tròn cả mắt nhìn Minh, dường như điều cô vừa nghe được lạ tai lắm -

Anh nói sao? Sao lại đi bộ đội?

- Ừ... Anh sẽ đi bộ đội. Đã khám tuyển xong rồi, chờ sang tháng năm sẽ nhập ngũ.

- Thế còn việc học của anh thì sao? Anh định bỏ bê ư?

- Anh bảo vệ tốt nghiệp xong thì vừa lúc nhập ngũ - Minh cười, giống như chuyện này là vô cùng bình thường.

- Nhưng tại sao tự nhiên lại nhập ngũ?

- Tự nhiên anh thấy là anh nên nhập ngũ - Minh lắc đầu giải thích.

Nhưng Linh không cười nổi trước cách giải thích vô lý này của anh. Cô chỉ lo lắng nhìn Minh giống như đang nhìn một sinh vật lạ chưa thấy bao giờ.

- Thế bác trai có ý kiến gì không?

- Bố giận anh. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Mẹ thì khóc, nhưng anh nghĩ mẹ cũng hiểu. Mặc dù gia đình lúc này cần anh, nhưng đó không phải là tất cả, em hiểu không?

- Anh sẽ đi trong bao lâu?

- Mười tám tháng, theo luật. Sau đó anh có thể về đi làm, hoặc tiếp tục học lên chuyên nghiệp.

Anh đi rồi sẽ rất ít khi được về thăm nhà, thỉnh thoảng em tới thăm gia đình anh nhé!

- Tới thăm anh thì sao?

- Anh không biết sẽ được điều đi đóng quân ở đâu? Nhưng chắc không ở Hà Nội đâu, vì thế không cần thăm anh. Mười tám tháng cũng ngắn thôi mà.

Linh trầm mặc không nói. Minh thấy cô im lặng thì lảng sang chuyện khác:

- Người không ổn duy nhất là anh Lâm. Anh thấy lo cho anh ấy.

- Sao vậy?

- Chắc bố anh cũng nói với em là anh ấy đang chờ đi học nghề, sau đó đi xuất khẩu lao động?

- Vâng.

- Nhưng đó chỉ là quyết định của bố anh. Anh thấy anh Lâm vẫn còn yêu nghề hát lắm. Anh ấy nói dối bố mẹ là đang đi làm phục vụ ở nhà hàng, nhưng thực ra là anh ấy đi hát ở mấy phòng trà nhỏ.

- Cứ lông bông mãi cũng đâu phải cách. Em thấy nghe lời bố anh cũng tốt. Nếu anh ấy không biết cố gắng thì cuộc sống sau này sẽ còn gian khổ hơn. Đi làm vài năm, quên hết chuyện cũ, sau đó quay lại hát cũng không ai cấm. Nghiệp diễn đâu phải là nghiệp vui... - Linh thờ dãi - Mặc dù còn giận anh ấy lắm, nhưng em sẽ nói chuyện với anh ấy nếu có cơ hội. Dù gì anh ấy vẫn là bố đẻ của Như Ý, nên sống thế nào cho con gái mình sau này phải tự hào mới được.

- Anh tin là anh ấy sẽ nghe em nói - Minh gật đầu rồi đứng dậy - Thôi, anh về đây, em nghỉ sớm đi nhé!

Minh xách túi đồ ra cửa. Cánh cửa khép lại sau lưng rồi anh mới dám quay lại. Thực ra, anh chưa bao giờ nói với cô gái này rằng, anh vẫn không thể quên được cô!

CHƯƠNG 52

THỎA THUẬN

- Cú phanh xe đẹp đó. Đàn bà khi ghen đôi khi cũng hay thật.

Phong dựa lưng vào ghế một cách thoải mái, ánh mắt không rời cô gái đang chậm rãi châm thuốc lá ở đối diện. Cô gái mặc váy đỏ sát nách, chân vắt lên chân, cánh tay thon thả và trắng trẻo, mười đầu ngón tay được sơn đỏ bắt mắt. Cô gái hít vào một hơi rồi chậm rãi nhả khói thuốc, có vẻ thờ ơ với chàng trai bảnh bao phía đối diện.

- Còn anh là thằng ngốc đã làm anh hùng cứu mỹ nhân đó sao? Tính tìm tôi bắt đền à? - Hằng kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, bàn tay duỗi thẳng trên thành ghế êm ái, khẽ nhịp nhịp theo tiếng nhạc.

- Tôi không nhận mình là anh hùng - Phong lắc đầu cười - Tôi thấy hứng thú với cô.

- Còn tôi thì không có hứng thú với anh.

- Tôi biết, nhưng tôi nghĩ cô sẽ hứng thú với những gì tôi sắp nói.

- Tôi không biết anh, nên tôi không muốn mất thời gian với người xa lạ.

Hằng túm lấy túi xách tay định đứng dậy vì cô cảm thấy người ngồi đối diện mình kia rất nguy hiểm, nhất là đôi mắt của anh ta.

- Cường là em trai tôi. Tôi muốn tác thành cho cô và nó. Tư cách và lý do đó của tôi đủ để hầu chuyện cô chưa?

Lời nói của Phong lập tức có tác dụng. Hằng vừa định bước đi đã dừng ngay lại, quay đầu nhìn anh về đây nghi ngờ.

Phong cười một cách thỏa mãn khi thấy Hằng ngoan ngoãn ngồi lại ghế, thái độ kiêu căng cũng giảm đi thấy rõ. Hằng vẫn cố nói thêm một câu:

- Anh đừng tưởng tôi không biết quan hệ giữa anh và Cường, và đừng tưởng tôi sẽ ngây thơ tin vào lòng tốt của anh. Tôi muốn xem xem anh sẽ làm gì, nếu là gây bất lợi cho anh ấy thì tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu.

- Xem ra tôi luôn là người mang tiếng xấu nhỉ? - Phong nhún vai đầy vẻ bất đắc dĩ - Cô không thấy là tôi đang cố gắng muốn giúp cô vào làm dâu nhà tôi sao?

- Đồi lại là gì?

- Thật thông minh. Tôi thích những cô gái thông minh như cô. Tiếc là cô không chọn tôi, nếu không chúng ta sẽ là một cặp đôi ăn ý đấy.

- Đừng nói làm nhảm nữa, lật bài ngửa của anh đi. Anh cần gì ở tôi?

- Số cổ phần của ông già cô ở Hoàn Mỹ, được không?

- Chỉ có hai phần trăm, anh muốn dựa vào đó để chiếm lấy ghế Tổng sao? - Hằng không ngạc nhiên vì đã đoán trước được mục đích của Phong ngay sau khi anh ta xưng danh.

- Tôi chỉ muốn kiếm thêm chút tiền cho bản thân mà thôi - Phong tỏ ra buồn bực nói - Cô nghĩ với số tài sản ít ỏi này mà tôi có thể chiếm được ghế Tổng sao? Bà vợ của ông già tôi còn nắm hơn hai mươi phần trăm cổ phần, bà ấy giữ nó thì tôi làm sao dám mơ cao chứ? Tôi chỉ muốn lo liệu cho bản thân mình, phòng khi ông già tôi về vườn, mẹ con bà ấy sẽ tìm cách hất cẳng tôi ra khỏi Hoàn Mỹ.

- Vậy nếu tôi giúp anh thì chẳng phải sẽ phản lại ý muốn của anh Cường sao? Điều đó không hề có lợi cho tôi - Hằng nhếch môi cười.

- Nhưng nếu tôi không giúp cô thì một phần trăm cơ hội bước chân vào nhà tôi cô cũng không có, đúng không? - Phong nhướn mày hỏi đầy vẻ chắc chắn - Mặc dù bà già tôi ủng hộ cô, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể bằng con trai của bà ta được. Chẳng phải dạo này bà ấy đã không còn phản đối gay gắt chuyện giữa cô gái kia và em trai tôi hay sao? Hai phần trăm cổ phần của ông già cô với tôi chỉ là có giá, chứ với bà già tôi thì chẳng có chút ý nghĩa gì. Cô nghĩ là cô còn bao nhiêu cơ hội?

Hằng yên lặng suy nghĩ, dường như đang đắn đo cân nhắc những lời Phong vừa phân tích. Phong lặng im, vươn tay cầm lấy ly cà phê và nhấp một ngụm trong khi đợi Hằng suy tính.

- Vậy anh sẽ giúp tôi như thế nào?

- Tôi có cách của tôi.

- Nếu là làm tổn hại tới anh Cường thì quên đi.

- Tất nhiên là tôi không dùng cách hèn hạ đó. Tôi sẽ phá hỏng mối quan hệ giữa thằng em tôi và người yêu nó, như tán tỉnh cô gái kia chẳng hạn. Thế nào?

- Tôi không chắc...

- Vậy thế này đi, tôi giúp cô về làm dâu nhà tôi trước, sau đó cô sẽ bán lại cho tôi số cổ phần của ông già cô ở Hoàn Mỹ. Chẳng phải đó sẽ là của hồi môn của cô đi lấy chồng sao? Như thế cô đã yên tâm là không bị tôi lừa rồi chứ? - Phong vừa nói vừa đưa sang phía trước mặt Hằng tấm danh thiếp của mình.

Hằng cầm tấm danh thiếp lên, nhìn qua sau đó bỏ nó vào trong túi xách.

- Vậy tôi chờ tin tốt lành của anh.

- Tốt lắm. Chỉ cần cô phối hợp với tôi là được. Nhưng cô đừng nghĩ cách quên thỏa thuận hôm nay của chúng ta, nếu không thì tôi sẽ có cách cho cô không những không ở lại nổi Hoàn Mỹ, mà ngay cả ông già yêu quý của cô cũng không có cách nào bảo vệ nổi con gái mình đâu - Phong mỉm cười, nhưng lời nói lại làm cho đối phương cảm thấy lạnh gáy.

Hằng rung mình một cái, sau đó lấy lại tinh thần và nghiêm giọng:

- Anh đừng hòng đe dọa tôi. Tôi đã hứa thì tôi làm...

Sau đó cô gái đứng dậy và vội vã đi ra phía cửa. Phong đưa mắt nhìn theo cái bóng đỏ chói chang, nụ cười nửa miệng lại một lần nữa xuất hiện trên môi hắn.

~oOo~

Phố Kim Mã, con phố của sắc tím bằng lăng mùa hè, con phố sầm uất xuôi ngược nối từ ô Cầu Giấy chạy về phía trung tâm thành phố. Con phố của những tàng cây cao mát, của những tay thợ ảnh mê săn những góc ảnh đẹp, của những đôi lứa hẹn hò thích tản bộ trên vỉa hè rộng rãi. Mùa này hoa bằng lăng chưa nở nhưng chỉ một thời gian nữa thôi, trên đầu, dưới gót chân, trong đáy mắt người đi đường sẽ tím lịm một màu. Linh nhớ trước cửa nhà Đại cũng có một cây bằng lăng lớn. Ngày đầu tới đó, cô đã ngủ quên dưới gốc bằng lăng.

Linh và An ngồi ở một nhà hàng nước giải khát ven hồ Thủ Lệ. Gió từ ngoài hồ thổi tới khiến cô có cảm giác lạnh lạnh. Có thể đêm mai sẽ có đợt rét cuối cùng tràn về, cái rét mà người ta vẫn gọi là “rét nàng Bùn”, cái rét ngọt nhất của mùa. Đã lâu lắm rồi, cũng là lần đầu tiên cả hai ngồi riêng với nhau như thế này.

Mặc dù An gọi Linh bằng cái tên thân mật là “tiểu sư phụ”, nhưng cô luôn coi anh như một người anh, một người bạn. Cô chia sẻ cho anh những kinh nghiệm, những cảm xúc của mình khi làm bếp, và đương nhiên anh cũng thế. Có lẽ vì có chung tình yêu với bếp mà hai người dễ dàng trở thành những người bạn thân thiết. Hôm trước gặp nhau ở ngay khu chung cư nơi cô ở, nhưng An đi cùng Tường Vi nên hai người không nói chuyện với nhau được nhiều, lại càng không tiện hỏi chuyện riêng của nhau. Tối nay, An gọi điện mời cô đi uống nước, Linh hiểu là anh muốn nói chuyện riêng với mình nên cũng không đi cùng Cường tới đây.

Lúc này, Linh tay dùng ống hút khuấy loạn nước trong quả dừa, mắt quay ra nhìn ánh đèn sáng trưng từ cây cầu bên trong công viên Thủ Lệ. Ánh đèn in bóng xuống mặt nước thành một vệt cong cong méo mó. Mãi đến khi An nói tiếp, cô mới lại quay vào:

- Anh đã đăng ký dự thi Master Chef.

- Vậy à? Em nghĩ là anh sẽ thi tốt thôi - Linh mỉm cười nói một cách chắc chắn.

- Anh cũng không chắc lắm. Còn tùy ở từng giám khảo nữa chứ. Nhưng anh muốn thi để khẳng định cho bố anh biết là anh đã chọn một con đường đúng đắn, anh thực sự yêu nó, thực sự muốn theo đuổi nó - An đáp.

- Bố anh không cho anh theo nghề đầu bếp ư? - Linh ngạc nhiên hỏi.

- Ừ, ông ấy vẫn muốn anh quản lý resort của gia đình. Gia đình anh chỉ có mình anh là con trai mà. Hai bà chị cũng lấy chồng và sống ở trong Nam hết rồi.

- Bố anh cũng có điều khổ tâm, nhưng em tin chỉ cần anh thuyết phục thì bác ấy sẽ hiểu thôi mà.

- Bố anh nói, nếu anh đoạt giải quán quân trong cuộc thi này thì sẽ để anh được làm theo sở thích của mình... - An thở dài, khẽ lắc đầu một cách không chắc chắn.

An lo lắng là đúng, Linh hiểu nên cũng không khuyên giải thêm nữa. Cuộc thi Master Chef không

phải tổ chức ra chỉ cho vui, mà là cuộc thi tìm kiếm tài năng nấu ăn thực sự. Nếu An không tự tin vào chính mình thì anh rất có thể sẽ không đi được tới cùng, và những đối thủ của anh trong cuộc thi cũng không phải là những người tầm thường.

- Họ từng mời em làm giáo khảo cho cuộc thi, nhưng em đã từ chối.

- Thế cũng tốt, nếu không lỡ anh đoạt giải quán quân, người ta lại bảo em thiên vị anh thì chết -

An cười phá lên, trái ngược hoàn toàn với vẻ đầy tâm sự vừa rồi của anh.

Linh cũng chỉ cười. Rồi như chợt nhớ ra, cô lại hỏi lái sang chuyện khác.

- Hôm trước anh và Tường Vi đi với nhau, anh quen chị ấy à?

- Ừ, bọn anh quen nhau cũng một thời gian rồi, qua một diễn đàn về du lịch. Đợt vừa rồi cô ấy nói ra Bắc du lịch nên anh mời cô ấy ra Cô Tô chơi, không ngờ cô ấy đã quen với anh Đại từ trước. Em cũng biết Tường Vi à?

- Có một lần chị ấy theo anh Đại tới nhà em ăn cơm rồi - Linh gật đầu - Vậy chuyện anh với chị ấy như thế nào?

- Như thế nào là như thế nào? - An không hiểu hỏi.

- Anh yêu chị ấy mà, đúng không?

An không thừa nhận cũng không phủ nhận câu hỏi này của cô, chỉ cười đầy gượng gạo. Linh lại đoán không biết có nên hỏi nữa không, vì cô cảm thấy hình như mình vừa chạm vào nỗi lòng của anh. Khi cô còn đang phân vân thì lại nghe An kể:

- Sự đời đúng là trớ trêu nhỉ? Gần đây tiếp xúc nhiều với Tường Vi, anh cũng nhận ra là mình có tình cảm với cô ấy. Nhưng cô ấy lại chỉ nghĩ tới anh Đại. Mỗi lần đi với nhau, cô ấy luôn miệng kể về anh ấy, kể họ đã đi ăn cùng nhau ở những đâu, đi chơi những chỗ nào, nói những chuyện gì? Hầu như không có lần nào là anh ấy không xuất hiện trong câu chuyện giữa bọn anh. Anh biết là cô ấy yêu anh Đại, ánh mắt si mê của cô ấy mỗi lần kể về anh ấy đã tố cáo điều đó. Anh Đại thế nào mà anh không biết, nhưng mỗi lần anh gắng hỏi thì Tường Vi lại chỉ trả lời rằng họ là bạn, không hơn không kém. Có thể là cô ấy đang đơn phương, giống như anh.

Những gì An nói lại làm Linh nhớ đến những lời Cường kể trước đây. Đại và Tường Vi đã từng cùng nhau trong suốt thời gian ở Cô Tô, vậy mà cuối cùng họ lại chỉ - là - bạn. Cô cảm thấy khó chịu khi nghĩ tới việc họ đã từng đi chơi, từng gần gũi nhau nhưng cô còn khó chịu hơn khi Đại lại là người đàn ông đứng đưng và thực dụng như thế, đến với người khác chỉ vì những ham muốn xác thịt, cô càng băn khoăn hơn về những gì anh từng nói với cô. Hơi thở dồn dập, những nụ hôn nồng cháy và choáng váng vì men rượu của anh, là anh nói do anh say, hay anh mượn say để nói? Sao những lời anh đã nói lại làm cô cảm thấy âm ập và thật lòng như thế? Đâu là thật, đâu mới là giả?

Có lẽ là do cô đa tình mà thôi!

- Em với Cường tốt chứ? - Cô chợt nghe An hỏi.

- Em nghĩ là tốt - Linh gượng cười.

- Em nghĩ? Sao lại vậy? Trước khi anh Cường về nước, anh ấy có nói rằng về để tìm em. Anh mừng là hai người đã quay lại, nhưng hình như có gì đó rất gượng gạo trong nụ cười của em? - An

nhíu mày.

- Có lẽ, xuất phát lần thứ hai là một sai lầm - Linh lại nhìn ra hồ, lảng tránh ánh nhìn của An.

- Là thế nào?

- Em cứ nghĩ anh ấy còn yêu em như thế, chỉ cần em đồng ý quay lại thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Phụ nữ rất dễ chấp nhận mà. Em cứ nghĩ là rồi em sẽ lại yêu được anh ấy giống như trước đây, nhưng...

- Tình cảm thay đổi?

- Em không biết - Linh lắc đầu - Ở bên anh ấy, em nhớ tới một người khác, em không dùng được nổi nhớ ấy. Nó làm em có cảm giác rất có lỗi với Cường, nhưng em không sao gạt nó đi được. Khi xa anh ấy, em cũng thấy nhớ anh ấy, muốn ở gần anh ấy, được anh ấy yêu chiều và chăm lo như trước đây. Em thực sự không hiểu bản thân mình lúc này nữa. Em thấy hình như em đang bắt cá hai tay... - Linh nói tới đây thì ngừng lại, giọng cô nghèn nghẹn như sắp khóc.

- Bình tĩnh nào - An vươn tay vuốt nhẹ lên tóc cô - Bình tĩnh và suy nghĩ cho thật kỹ nhé! Anh Cường cũng là người tốt, anh ấy yêu em thì sẽ tôn trọng ý muốn của em, kể cả khi em ra đi. Sẽ không ai trách em khi em phụ một người tốt như thế, nhưng nếu em tiếp tục ở bên anh ấy và nghĩ tới một người đàn ông khác, như thế mới là có lỗi với tình cảm mà anh ấy dành cho em, hiểu không?

Linh không đáp, chỉ hít vào một hơi thật sâu rồi lắc đầu.

- Em hãy dừng cảm đôi mắt với sự thật. Muốn ở bên ai thì chạy tới bên người đó, không ai có quyền bắt em phải ở bên họ. Trái tim em là của em, dù nó đập vì ai thì nó cũng là của em - An phân tích - Anh không phải là người trong cuộc nên anh biết đây là một lựa chọn khó khăn đối với bất kỳ ai. Nhưng nếu em cứ tiếp tục thì đến một lúc nào đó, em sẽ đánh mất bản ngã của mình và trở thành người bắt cá hai tay thật đấy.

Linh vẫn im lặng. Gió đêm làm cô run rẩy cả người. An cởi áo khoác ngoài đưa cho cô rồi đứng dậy gọi tính tiền, sau đó quay vào nói:

- Để anh đưa em về.

Nhưng lúc này, trong đầu Linh chỉ còn duy nhất một câu mà anh vừa nói: “Muốn ở bên ai thì chạy tới bên người ấy”.

CHƯƠNG 53

VẾT RẠN

Phía sau khu nấu ăn cao cấp nhất của khách sạn có một sân thượng nhỏ, là nơi nhân viên thường ra hóng gió sau mỗi ca làm mệt mỏi. Có một bộ bàn ghế mây được đặt dưới một cái ô lớn ở ngoài sân, bên cạnh những chậu hoa cẩm tú cầu. Từ khi bắt đầu đi làm ở đây, Linh đã có thói quen ra đây uống trà mỗi buổi trưa rồi mới ra về.

Trưa nay cũng vậy, một ca làm vất vả cuối cùng cũng trôi qua. Hôm nay ở khách sạn tổ chức họp báo nên cô phải làm việc luôn chân luôn tay cùng mọi người mới kịp phục vụ bữa trưa cho khách. Cũng vì bận bịu chuẩn bị công việc ngày hôm nay mà Cường cũng không thể tới đón cô vào buổi sáng, đến trưa cũng gọi điện báo cô cứ ăn trưa cùng mọi người trong nhà bếp rồi về trước, còn anh có thể sẽ bận tới tối. Từ tối hôm kia, sau khi gặp An, Linh chưa gặp lại Cường. Một phần vì những lời khuyên của An, suy nghĩ lại mọi chuyện, suy nghĩ về những lời khuyên của An, suy nghĩ về tình cảm của chính mình cho thấu đáo. Đã có lúc cô muốn rũ bỏ tất cả, chạy tới bên Đại, ôm lấy anh và nói rõ cảm tình của mình. Nhưng một mặt, chính suy nghĩ về trách nhiệm khiến cô không nỡ phũ phàng với Cường. Quanh Đại có bao nhiêu cô gái như thế, biết anh có đang nghĩ gì, biết anh thực sự coi trọng cô hay không, hay cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi của kẻ say? Cường không hề hứng thú với bất kỳ một cô gái nào ngoài cô. Anh là tuýp người đã yêu là sẽ chung thủy, cũng không phải loại người đa tình, thế nên ở bên anh, cô chắc chắn sẽ có được cảm giác an toàn.

Cảm giác an toàn ở bên người yêu mình và cảm giác lo lắng khi ở cạnh người mình yêu, lựa chọn thật quá khó khăn. Nếu là một cô gái dũng cảm, cô có thể chấp nhận phiêu lưu với tình cảm, để lựa chọn ở bên Đại, nếu là một cô gái nhút nhát, cô có thể chọn Cường để có một chỗ dựa vững vàng. Nhưng Linh lại ở giữa hai kiểu người đó, nửa muốn, nửa lại không, cô chần chừ với chính lựa chọn của mình, luôn luôn có suy nghĩ ‘không nỡ, không đành’, vì thế mà cô mới phải khổ tâm như lúc này.

Còn Đại, từ ngày lên Hà Nội, cô không gặp anh, cũng không gọi điện cho anh. Cũng không biết tình hình bố con anh mấy hôm nay thế nào? Còn bà Nguyệt nữa, dù khi đi cô có dặn dò người giúp việc phải chăm sóc cho bà cẩn thận, nhưng không biết chị ta có làm đúng như lời cô dặn hay không?

Nếu vệ sinh không sạch sẽ, để người bệnh trong môi trường hôi hám như vậy, lại không thường xuyên nắn bóp chân tay thì bà Nguyệt sẽ càng không có cơ hội đi lại hay nói năng gì được. Nghĩ như thế, Linh quyết định sẽ ghé nhà ông Phương để xem tình hình thế nào.

Đúng lúc cô định đứng dậy thì sau lưng lại có tiếng đàn ông vang lên, rõ ràng là nói cho cô nghe:

- Không ngờ ở đây lại có chỗ đẹp như thế?

Giọng nói hơi quen khiến Linh không khỏi phải quay đầu lại nhìn, nhận ngay ra chính là người mà cô đã từng gặp một lần cách đây mấy hôm, chính là người đã chặn nước bắn bắn vào váy áo cô, cũng chính là anh trai cùng cha khác mẹ của Cường - Phong.

Thấy Linh chỉ quay đầu lại nhìn mình rồi đứng đưng quay đi, Phong nhếch miệng cười. Cô gái này đúng là thú vị. Phong cứ tưởng rằng sau khi nghe Cường nói về mình thì cô nàng này thấy mình sẽ phải như thấy cọp hoặc thấy một bệnh truyền nhiễm mà muốn tránh xa chứ, đằng này chỉ là thản nhiên quay đi như chưa từng để tâm vậy.

Phong tiến lại, ngồi xuống ghế đối diện với Linh, chào cô đầy lịch sự:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi! Tôi không biết là cô cũng làm ở đây đây?

- Thế mà tôi lại nghĩ là anh biết - Linh quay vào nhìn hắn, hơi hột đáp một câu.

- A... xem nào... tôi cũng mới chỉ biết cô là bạn gái của em trai tôi thôi mà - Phong tỏ vẻ vô tội -

Chắc nó nói nhiều về tôi lắm? Nó không khuyên cô tránh xa tôi sao?

- Đó là việc riêng của hai người, không liên quan tới tôi - Linh lắc đầu sau đó chống tay đứng dậy, định đi vào trong.

- Nó ghét tôi vì tôi biết bí mật của nó. Cô là bạn gái của nó, có muốn nghe không?

- Không có hứng thú - Linh nhàn nhạt buông một câu.

- Kể cả việc này liên quan tới bạn thân của nó? - Phong cười cợt.

Linh đứng sững lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía hắn đầy nghi ngờ. Liên quan tới bạn thân của Cường, chẳng phải là Đại sao? Giữa Đại và Cường còn có bí mật gì to lớn đến nỗi Cường không muốn cô biết, thậm chí là đe dọa cả người anh trai này không được tới gần cô? Chỉ là sợ anh ta sẽ vô tình để lộ sao?

Thấy cô quay lại nhìn mình bằng ánh mắt nửa nghi ngờ, nửa tò mò, Phong hài lòng cười:

- Hóa ra cô có hứng thú với chuyện này? Cô có biết bạn thân của Cường không, nghe nói cậu ta cũng là một ông chủ nhà hàng năm sao đấy? Nhưng nhờ phúc của ai đó mà hiện nay cậu ta đang chuẩn bị hầu tòa rồi.

- Anh muốn nói tới Đại phải không? Phải, tôi có quen anh ta, nhưng thế thì sao? Họ là bạn thân, bí mật giữa những người bạn thân là chuyện bình thường mà.

- Ah, nhưng bí mật này lại chỉ có em trai tôi và may mắn là cả tôi biết nữa. Cô nghĩ nó có đáng đồng tiền bát gạo để thằng em quý hóa của tôi phải lấp liếm che đậy đi không? Nhất là khi nó có liên quan mật thiết tới chính cô?

- Tôi nghĩ rằng việc anh chặn nước cho tôi hôm trước là có mục đích. Vì thế tôi sẽ không tin những gì anh nói. Nhưng dù sao cũng cảm ơn vì đã chặn nước cho tôi.

- Thế còn vụ mời tôi cà phê thì sao, cô muốn quýt ư? - Phong thích thú hỏi với theo, không giải thích bất cứ điều gì những lời nghi ngờ của Linh.

- Chừng nào tôi hết cảm thấy chán ghét anh thì tôi sẽ mời - Linh nói xong, quay người dứt khoát đi vào trong.

Phong nhìn theo cô, nụ cười trên môi vẫn không lắng xuống. Chỉ cần gieo vào lòng cô gái nhỏ này một chút nghi ngờ, việc còn lại là đợi xem kịch hay.

Quả nhiên, những lời của Phong đã đặt vào trong lòng Linh một dấu hỏi lớn đến nỗi cô không thể ngồi yên được mà lập tức gọi điện cho Cường.

- Có chuyện gì thế em? Đã ăn trưa chưa? - Cường ngạc nhiên hỏi khi thấy cô gọi điện cho mình. Thường thì cô rất ít khi chỉ động gọi cho anh.

- Anh Cường... - Linh hít vào một hơi thật sâu, cố sắp xếp cho ngay ngắn những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Cường ngẩn ra, trừ phi có việc nghiêm trọng, nếu không Linh sẽ không gọi hẳn tên anh ra như thế.

- Ủ? - Tự nhiên tim Cường đập loạn lên.

Hôm nay hẳn cũng tới đây dự họp báo, từ lúc ăn trưa đến giờ anh không nhìn thấy hẳn đâu cả, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ hẳn chạy đi tìm Linh?

- Anh nói đi, chuyện anh Đại phá sản có liên quan gì tới anh hay không? - Linh đề mạnh hơi thờ hỗn loạn xuống, bình tĩnh hỏi một câu.

Cường điếng người, lặng đi trong vài giây. Hình như cô đã biết gì đó?

- Em nói gì lạ vậy? Anh thì có liên quan gì tới chuyện đó chứ? - Cường cố gắng cứu vãn bằng một câu nói dối. Biết đâu cô chỉ mới đang nghi ngờ, nếu không cô đã không hỏi anh như thế?

- Khi anh ngập ngừng, có nghĩa là anh đang nói dối. Nếu anh không nói, em sẽ tự đi hỏi.

- Linh, em đang ở đâu? Chúng ta cần gặp nhau.

- Và anh sẽ nói thật chứ?

- Anh đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì tới anh. Em nghe ai nói xằng bậy gì phải không? Em đang ở đâu, anh sẽ tới đón em?

- Không cần đâu, em sẽ tự đi tìm câu trả lời.

Linh không đợi Cường có thêm câu giải thích nào đã lập tức cúp máy. Cô quay lại khoảng sân thượng sau khu nấu ăn cao cấp của khách sạn. Phong vẫn ngồi đó, nhìn dáng vẻ vừa vô cùng thành thoi lại giống như là đang đợi cô vì biết rằng nhất định cô sẽ quay lại.

- Anh mau nói cho tôi biết đi, tôi sẽ mời anh đi cà phê - Linh buông ngay một câu như mặc cả khiến Phong suýt không giữ được vẻ mặt nghiêm túc mà phải phì cười.

- Cô nói gì, tôi nghe không hiểu? Tôi phải nói cái gì cơ, mà cà phê thì cô đã hứa mời tôi rồi còn gì? - Phong ngây ngô hỏi lại.

- Nói cho tôi biết bí mật gì đó mà anh vừa nói, đổi lại tôi sẽ mời anh cà phê ngay cả khi tôi đang rất ghét anh.

- A ha, cô có vẻ tự đánh giá mình cao quá, tôi có nói thực sự muốn đi uống cà phê với cô sao? Cái giá này là cô hoàn toàn được lợi, người làm ăn như tôi không thể chấp nhận được - Phong cười cợt.

- Vậy anh muốn gì?

- Cô tới làm giám khảo cho Master Chef!

- Chuyện đó thì có liên quan gì tới anh? Hơn nữa tôi đã từ chối rồi, họ cũng đã tìm được giám khảo mới - Linh ngạc nhiên.

- Tập đoàn Hoàn Mỹ chính là đơn vị tổ chức chương trình, và chương trình sẽ diễn ra ngay tại khách sạn này, còn tôi chính là Trưởng Ban tổ chức. Chỉ cần cô đồng ý, tôi sẽ đá bất kỳ người nào ra để cô vào ghế giám khảo. Thế nào? Đồng ý?

- Tôi có giá như thế sao?

- Cô cần bí mật từ cô, còn tôi cần mượn danh tiếng của Master Chef trẻ tuổi nhất là cô, như vậy là trao đổi hoàn hảo. Yên tâm đi, cái giá này để lấy được bí mật từ phía tôi không hề thiệt thòi cho cô đâu.

Phong rót cho cô một ly trà, cũng không biết nó được mang ra từ lúc nào nữa. Linh nhấp ly trà ướp hương hoa nhài, mặc dù trong lòng đang dậy sóng nhưng cô cũng không thể không thừa nhận rằng người đàn ông đối diện này rất biết cách thương thức.

- Không biết có hợp với khẩu vị của một siêu đầu bếp như cô không? Nghe nói ngoài nấu ăn, cô cũng rất có kiến thức về trà? - Phong nhìn Linh hỏi đầy hứng thú.

- Câu này phải là tôi khen anh mới đúng chứ? Tìm được một người biết uống trà ngon cũng không phải dễ.

- Mẹ tôi cũng là một đầu bếp như cô, nên về phương diện này tôi cũng có chút hiểu biết - Phong gật đầu - Được rồi, cô đã suy nghĩ xong chưa, việc hợp tác làm giám khảo cho Master Chef năm nay ấy?

- Tôi còn phải xem bí mật mà anh định nói ra là gì? Trước đây tôi dự thi Master Chef không phải vì danh tiếng, và bây giờ tôi cũng không muốn bán danh tiếng của mình.

- Chính vì cô không xuất hiện trước giới chuyên môn nên người ta tưởng cô đã ngủ quên, cho rằng cô chỉ là ăn may mà giành được quán quân năm đó, cô không thấy nên thể hiện bản lĩnh cho họ thấy sao?

- Không, tôi không quan tâm người ta nghĩ gì - Linh lắc đầu.

- Về việc liên quan tới em trai tôi, cô biết đấy, tôi biết việc này cũng đơn giản vì chúng tôi ghét nhau, chúng tôi là đối thủ của nhau nên thường điều tra hết mọi việc liên quan đến nhau. Đơn giản thế thôi. Những gì tôi nói hay làm trước mặt cô, dù có là trò bản thủ, đều giả tới mức nào thì tôi cũng không hề che giấu nó đi làm gì. Tôi không giống như em tôi, có thể bày ra trước mắt cô một con người hoàn mỹ, trong sáng được.

- Tôi không quan tâm anh là người như thế nào. Anh nói xong, nếu thấy đúng, tôi sẽ nhận lời làm giám khảo Master Chef, thỏa thuận giữa chúng ta kết thúc. Có vậy thôi.

- Cô thật thẳng thắn, khác với những gì người ta nói cho tôi biết về cô. Theo điều tra thì cô hiền lành, ít nói và nhút nhát, nhưng có lẽ họ bị vẻ bề ngoài trầm lặng của cô đánh lừa rồi. Cô thông minh, sắc sảo và khôn ngoan hơn tôi nghĩ đấy. Thế nên hy vọng cuối cùng cô có thể chọn cho mình một chốn dừng chân tốt, chứ đừng nhắm mắt đưa chân để rồi phải hối hận.

Linh lặng yên uống trà. Không thấy cô nói gì, Phong lại nói tiếp:

- Chuyện này cũng là do tôi vô tình điều tra được. Em trai tôi đã làm vài tác động vào việc làm ăn của bạn nó, mua chuộc để lấy thông tin từ trợ lý của cậu ta, dùng giấy tờ giả để đánh vào lòng tham của tên Phó giám đốc của cậu ta. Mọi chuyện dẫn tới việc phá sản của cậu ta chỉ do một bàn tay nó sắp xếp. Chuyện này chỉ có mình tôi biết, vì thế nó càng căm ghét tôi và không muốn tôi lại gần cô. Tôi thì thấy bình thường, làm ăn mà, cạnh tranh là đương nhiên, và cô đã yêu nó thì phải chấp nhận chứng kiến cảnh đầu đá này. Tôi cho cô biết việc này, ngoài muốn trao đổi để đưa cô lên ghế giám khảo của Master Chef, tôi còn muốn cảnh tỉnh cô một chút, vì dù cô khôn ngoan nhưng so với những trò lọc lõi trong làm ăn thì cô vẫn ngây thơ như một đứa trẻ. Với bạn thân mà nó còn như thế, thì với cô, chỉ là người yêu, nó sẵn sàng đá bật cô đi để tìm một hòn đá lót đường khác trên con đường công danh này của nó. Ví như bắt tay với người mà bà già đã nhắm cho nó lấy làm vợ, để đổi phỏ tôi, giành lấy ghế Tổng giám đốc chẳng hạn.

Phong chậm rãi buông từng chữ, vừa liếc mắt nhìn Linh, xem phản ứng của cô thế nào, thấy bàn tay đang cầm ly trà của cô khẽ rung lên.

- Linh...

Đúng lúc này, một tiếng quát vang lên khiến cả hai đồng thời quay lại nhìn. Sau lưng hai người, Cường đang dùng đôi mắt như phun lửa nhìn Phong. Linh quay hắt người lại nhìn anh, đôi mắt vừa rồi còn đờ đẫn như mất hồn lúc này có thêm một tia buồn bã. Kia là người đàn ông mà cô đã chọn sao? Kia là người đàn ông đã không ngừng nói những lời yêu thương cô sao? Kia là người đàn ông không ngừng khẳng khái nói chuyện bạn bè, nhưng lại đá một cú sau lưng chính người bạn thân nhất của mình sao?

- Anh đã nói với em không được tiếp xúc với thằng khốn này cơ mà? - Cường nghiêng răng nhìn vào vẻ mặt thản nhiên như vô tội của Phong.

Nói rồi anh bước vội đến, cầm tay Linh, kéo cô đứng ra xa khỏi Phong. Nhưng Linh đã giật tay lại, ánh mắt chứa đầy vẻ khó tin, hỏi một câu không đầu không cuối như người mất hồn:

- Tại sao?

- Hết rất nguy hiểm - Cường gần từng chữ, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt cười cợt như trêu tức của Phong.

- Tại sao anh lại làm như thế với anh ấy? - Linh hét lên, lùi lại một bước.

- Cô ấy đã biết tất cả rồi, việc dám làm thì phải dám nhận chứ - Phong thung thủng đút tay vào túi quần nói.

- Đi theo anh, chúng ta cần nói chuyện - Cường chộp lấy tay cô.

- Buông em ra, đến lúc này anh còn muốn nói dối cái gì nữa? Tại sao anh phải làm thế với anh

Đại? Anh ấy là bạn thân nhất của anh cơ mà? - Linh hét lên.

- Nếu nó không có ý định cướp em đi, thì anh phải làm như thế sao?! - Cường gầm lên.

Câu nói làm Linh sững người lại. Một dòng nước mắt nóng hổi cứ thế tuôn xuống gò má đã trắng bệch.

Vì cô sao?

Tất cả là vì cô sao?

Linh không nói thêm lời nào nữa mà quay lưng bỏ đi sau khi ném cho Cường một cái nhìn buồn bã. Cường nhanh chóng đuổi theo cô.

Phong thông thả nhấp thêm một ngụm trà. Vở kịch này, hẳn xem cũng đã thấy đủ rồi.

PHẦN 2

MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG

CHƯƠNG 54

LỰA CHỌN CỦA MỖI NGƯỜI

Linh vẫn cầm cùi bên bệ bếp, dù nó đã sáng bóng lên nhưng chiếc khăn trong tay cô vẫn tiếp tục miết lên những viên gạch hoa màu trắng. Đôi mắt cô nhìn xuống, nhưng không giống như đang tập trung tập trung. Đầu óc cô vẫn đang mãi chạy theo những suy nghĩ phức tạp, rối bời.

Đã bốn ngày kể từ sau khi chuyện đó xảy ra. Ba ngày đầu, Cường liên tục gọi điện nhưng cô đều không bắt máy. Ba ngày ấy Cường đi công tác xa nên càng không thể đến tìm cô. Cô không muốn nói chuyện với anh, nghĩ rằng không gặp anh lúc này mới là tốt nhất. Những gì đã nghe được khiến cô cảm thấy sợ hãi con người Cường, buồn và thất vọng vì anh. Hôm nay khi đi làm, cô gặp anh và hai người đã nói chuyện. Khác với những gì cô suy đoán, anh im lặng khi cô nói muốn kết thúc, và chỉ nói một câu duy nhất trước khi lạnh lùng rời đi:

“Nếu đây là lựa chọn của em thì anh tôn trọng, nhưng nếu em cảm thấy mệt mỏi và lại muốn quay về bên anh thì cứ nói với anh. Anh sẽ chờ em.”

Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Chợt Linh nghe có tiếng bấm chuông. Đã hơn mười một giờ, còn ai tới vào giờ này? Đứng ở bên ngoài là một người mặt mày sùng húp, có chỗ máu còn chưa kịp khô lại, nhìn vô cùng đáng sợ. Chỉ duy có đôi mắt là không thay đổi. Linh vội vàng mở chốt cửa, lo lắng hỏi:

- Anh làm sao thế kia?

- Anh đánh nhau – Đại cười, sau đó bước vào trong nhà.

Anh mệt mỏi buông mình xuống nền nhà, dựa lưng vào ghế, trong khi Linh vội vàng chạy đi tìm hộp cứu thương. Lúc trở ra, thấy anh nhắm mắt, bình thản như đang ngủ, cô cau mày mắng:

- Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn đánh lộn như trẻ con vậy? Mấy giờ rồi còn không chịu về nhà? Ai trông Như Ý cho anh?

- Được rồi, chỉ phát tiết một chút thôi mà. Anh mà về với bộ dạng này chắc chắn sẽ bị bố anh đuổi cổ ra khỏi nhà ngay – Đại hờ hững nói.

Sơ cứu xong, Linh định đứng dậy thì nghe Đại nói:

- Anh đánh nhau với Cường.

Chẳng lẽ Đại đã biết mọi chuyện lần này do Cường gây ra sao? Cô lo lắng nghĩ, nhưng lại không dám hỏi thẳng nên đành lặng im.

- Mặc dù bây giờ tình bạn giữa bọn anh đã sụp đổ, nhưng thói quen cũ thì không thể từ bỏ. Hai thằng vẫn tới cùng một quán rượu khi buồn chán. Bọn anh đã đánh nhau ở đây – Đại thở dài nói – Anh cảm thấy rất tiếc khi tình bạn bấy nhiêu năm cứ thế mà đổ vỡ, không thể cứu vãn được. Bây giờ thì anh thật sự là kẻ trắng tay rồi.

- Anh có thể làm lại được mà.

Linh đau lòng khi nhìn Đại. Râu ria xồm xoàm, đầu tóc xơ xác, lâu ngày không cắt, đôi mắt trũng sâu mệt mỏi, cả người tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Dáng vẻ phong độ, điềm đạm thường ngày cũng không còn nữa, thay vào đó là một con người âu sầu, chán nản.

- Anh còn lại một chút vốn nhỏ, định làm lại, nhưng sáng nay, khi thằng Lâm thú nhận với anh rằng nó đã mượn mẹ giấy tờ nhà đất của gia đình để đi thế chấp, vay tiền ngân hàng để đầu tư chuyển ra nước ngoài quay clip nhạc vừa rồi, anh cảm thấy có lẽ ông trời định tuyệt đường của mình thật. Số vốn ít ỏi của anh còn không đủ để chuộc lại nửa căn nhà. Có lẽ anh sẽ phải bán cả căn hộ chung cư và xe của mình, gom được đồng nào hay đồng ấy, để chuộc lại giấy tờ nhà. Nếu mất căn nhà này, chắc mẹ anh sẽ chết mất. Đây là căn nhà do ông bà ngoại để lại cho mẹ, mẹ đã từng nói, có chết cũng phải chết trong căn nhà của mình.

- Như thế thì cũng không nên đi uống rượu.

- Hôm nay anh phải ra ngoài để bàn việc mua bán nhà và xe. Anh...

- Rồi anh sẽ làm gì?

- Chắc tạm thời phải xin việc ở một công ty nào đó. Nhưng giờ thì chưa được, vụ án chưa thụ lý xong, giờ có đi xin việc cũng không ai dám nhận anh – Đại lắc đầu ngán ngẩm.

Chợt anh ngẩng đầu nhìn cô. Lính bồi rồi ngẩng đầu nhìn ra chỗ khác. Đại lại vươn tay, giữ lấy cô.

- Linh, bây giờ anh đã trở thành một người tay trắng, em có ngại khổ nếu theo anh không?

Cô không đáp, chỉ nhìn anh ngây ngốc. Đôi mắt đã từng nhìn vào biết bao nhiêu đôi mắt khác buông lời tán tỉnh, lúc này sao lại nghiêm túc và chân tình đến thế? Anh đang tỏ tình với cô sao?

- Anh đang tỏ tình với em ư? – Cô hỏi xong câu này chợt thấy mình thật ngốc.

Đại bật cười. Linh lạnh lùng, sắc sảo và thấu đáo không ngờ có nhiều lúc lại ngây ngô đến thế. Một câu hỏi không có chút giả vờ nào từ cô càng làm Đại có thêm hứng thú, mặc dù đây là lần đầu tiên anh tỏ tình trong tâm trạng sợ thất bại như thế. Dù sao anh không còn là một giám đốc trẻ, tài năng và phong độ, có thể dùng tiền hay vẻ đẹp, sự lịch lãm của mình để mê hoặc bất kỳ cô gái nào. Bây giờ anh chỉ là một người tay trắng thật sự, sẽ chẳng có tương lai hứa hẹn nào nếu dựa vào anh. Những cô gái anh quen trước đây đã hoàn toàn rũ bỏ anh như thay một cái áo. Lúc này, có lẽ họ đã tìm được một nguồn vui mới, hoàn toàn coi anh như chưa hề tồn tại.

Thấy Đại đột nhiên bật cười, Linh cau mày. Anh trêu đùa cô sao?

Thấy cô giận dữ toan đứng dậy, Đại vội vàng giữ lấy tay cô, nói tiếp:

- Anh muốn ở bên em, Linh à.

- Anh đã nói thế với bao nhiêu người rồi? – Linh chợt nhớ tới Tường Vi, tới Thu; tới Huyền mà cảm thấy bực bội.

- Em đang ghen sao? Đại hứng thú nhìn biểu hiện của cô.

Linh rút tay ra khỏi tay anh, định đứng dậy lần hai. Đại nhòm người nhìn sâu trong mắt cô, nói rành rọt:

- Tin anh. Dù quanh anh có bao nhiêu cô gái nhưng anh chưa từng nói như thế với một ai. Em là người thứ hai, có lẽ sẽ là người cuối cùng. Em thực sự rất quan trọng với anh, và cả Như Ý nữa.

- Em không tin anh – Linh lắc đầu.

Đại cười. Rồi đột nhiên anh vòng tay ra sau gáy, vít cổ cô xuống rồi đặt lên môi cô một nụ hôn. Lại thêm một nụ hôn bất ngờ làm Linh ngậy ra, nhưng cô không giãy giụa muốn thoát khỏi anh nữa.

- Vậy là đồng ý đúng không? – Đại buông tay, nhìn cô cười.

Linh không còn gì để nói. Mặc dù muốn nói lời phủ nhận nhưng mọi phản ứng đã tố cáo hoàn toàn tình cảm của cô, nhất là vừa rồi, Đại còn nghe được tiếng tim cô đập nhanh hơn trong lồng ngực.

- Chỉ cần em tin anh thì anh nhất định có thể đem đến cho em và Như Ý một cuộc sống hạnh phúc.

Linh không nói gì nữa. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, để anh dựa vào mình mà ngủ. Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ sau khi bị phá sản, Đại mới cảm thấy muốn được ngủ một giấc thật ngon đến thế.

Trong căn phòng nhỏ, chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc từng giây, tiếng thở nhẹ đều đều của hai con người đã tìm được sự yên bình. Ngoài bức tường kia, thành phố lại bắt đầu bước vào một đêm không ngủ.

CHƯƠNG 55

ĐỀ NGHỊ CỦA LÂM

Cường mở cửa văn phòng, uể oải bước vào. Lần đầu tiên từ ngày tiếp nhận vị trí này, hôm nay anh tới nhà hàng muộn đến như thế. Đã gần trưa, nhân viên ở các bộ phận đều bận bịu với công việc của mình nên chẳng ai có thời gian dừng lại để nhìn theo bóng dáng xiêu vẹo cùng với bộ mặt sùng vù của anh. Con say vẫn làm Cường choáng váng, tệ hơn là anh cảm thấy đau khắp mình mẩy. Đại vẫn giỏi đánh lộn như ngày xưa. Anh không nhớ mình đã ăn bao nhiêu cú đấm chắc nịch từ Đại, cũng chẳng nhớ mình đã đánh thẳng bạn thân được bao nhiêu cái. Chỉ nhớ khi cả hai được can ra thì đều đã mệt lử, nằm ngay ra sàn nhà của nhà hàng mà thở. Đại rút tiền bồi thường một nửa quán rồi lê bước ra về, để lại mình anh nằm ở đó, cay cú khi nghĩ rằng Đại sẽ đến tìm Linh của anh, còn anh thì không được phép.

Cường không cho rằng mình đã làm sai. Khi yêu, người ta có quyền cạnh tranh công bằng, và cách hạ gục Đại như thế cũng chỉ là một trong vô vàn cách cạnh tranh mà thôi. Anh biết, trong mắt của một người không quen với việc đấu đá trên thương trường như Linh, thì đây là một hành động hết sức tệ hại. Anh không có cách nào để giải thích cho cô hiểu, và khi anh im lặng, những suy nghĩ tai hại lại càng đem cô rời xa khỏi anh. Anh biết Linh không còn yêu anh như trước đây, nhưng anh vẫn tin chỉ cần anh ở bên cô, chân thành đối xử với cô, cuối cùng Linh sẽ hồi tâm chuyển ý, toàn tâm toàn ý yêu thương anh. Vậy mà điều đó chưa đến thì rốt cục chính anh lại đẩy cô ra xa khỏi mình.

Trong công việc, anh như một con cáo khôn ngoan, nhưng trong tình yêu, anh lại chỉ như một đứa trẻ mới lớn. Thế nên anh cũng không thể hiểu hết được những hành động của mình đã đem lại những hậu quả gì, cái anh hướng đến, đơn giản chỉ là một chiến thắng sau cùng. Anh không lý giải được những lỗi rẽ của tình cảm, càng không hiểu tại sao mình làm như thế rồi vẫn không thể giành lấy được tình cảm của cô? Linh thật sự cần một kẻ trắng tay như Đại hơn một người có thể cung cấp cho cô đầy đủ tình cảm và vật chất như anh sao? Linh thà yêu một kẻ đa tình như Đại hơn một người chung thủy như anh sao? Rốt cuộc thì anh đã sai ở chỗ nào?

Cường mệt mỏi ngồi xuống ghế, cảm thấy mình nên về nhà hơn là ngồi đây như một tên hề. Nếu

không phải kẹt cuộc họp chiều nay thì anh đã làm thế, cả một đêm trong khách sạn anh không ngủ ngon, và sáng nay, tới tận hơn tám giờ anh mới có thể nhấc mình ra khỏi giường. Cuộc họp bắt đầu vào đầu giờ chiều nay là một cuộc họp quan trọng của toàn tập đoàn, có mặt các đối tác tới từ nhà tài trợ của cuộc thi Master Chef sắp diễn ra, vì thế anh không thể không có mặt.

Cường đứng dậy đi vào toilet rửa mặt, đến khi trở ra đã thấy mẹ anh ngồi trên salon đợi mình. Hôm nay bà mặc váy tím cổ trễ để lộ ra nước da trắng ngần. Cường nhìn mặt trước cách ăn mặc của mẹ, nhưng anh cũng không buồn có ý kiến gì. Bà Phụng thấy con trai đi ra trong bộ dáng nhếch nhác và gương mặt sưng húp thì hoảng hốt kêu lên:

- Mặt con làm sao thế kia?

Bà Phụng đau lòng sờ lên mặt con trai, rồi cần nắn thêm mấy câu. Bà sai cô thư kí đi tìm mua bông băng thuốc đỏ để bà chăm sóc cho vết thương trên mặt a. Cường cục cằn đáp:

- Không cần đâu. Con không sao?

- Mặt mũi như thế này còn nói không sao? – Bà Phụng nghiêm giọng nạt nộ – Con định vác cái bộ mặt này đi họp để người ta cười vào mặt bố mẹ hay sao?

Mẹ nghĩ hình thức quyết định cái ghế chủ tịch tương lai sao? – Cường hỏi lại, nhìn mặt vì tay bà Phụng chạm vào vết thương.

- Thăng Phong đã ra Bắc, con nghĩ nó sẽ từ bỏ cơ hội chỉ trích con trước mặt các cổ đông sao? Nó còn đang nghĩ cách đối phó với chúng ta, vậy mà con chỉ suốt ngày lo yêu đương nhăng nhít, không quan tâm gì đến chuyện này cả. Con đã biết tin Hội đồng quản trị đang bàn bạc đưa con tới tiếp quản một khách sạn khác, để cho thăng Phong đảm nhận vị trí giám đốc của con chưa?

- Đi cũng tốt chứ sao?

Cường nghĩ tới Linh. Cô đang làm ở đây, vậy mà anh không thể gặp cô, không thể nói chuyện với cô, không thể nói chuyện với cô, vậy thì thà anh đi nơi khác còn hơn.

- Con có biết cái khách sạn này quan trọng cỡ nào trong hệ thống khách sạn của tập đoàn hay không, nói thế mà nghe được à? – Bà Phụng phát cáu lên vì sự ương bướng của con trai.

- Hắn có thể làm gì hơn sao, trừ phi hắn có cách để bỏ nhường lại cho hắn toàn bộ số cổ phần của ông ấy. Nhưng mẹ nghĩ người như bố sẽ làm vậy sao? Không bao giờ...

- Mẹ chỉ lo xa thế thôi, dù sao con cũng phải cẩn thận. Mà mẹ nghe nói con với con bé kia cắt đứt quan hệ rồi phải không? Cũng tốt, nó chẳng giúp ích được gì cho con đâu. Nếu vậy thì tới xin con Hằng tha thứ đi, rồi xúc tiến tới hôn nhân luôn.

- Chuyện của con mẹ đừng xin vào. Con yêu ai, lấy ai là chuyện của con. Con đã nói rồi, con không thích bám gấu váy đàn bà để bảo vệ cái sự nghiệp này.

- Anh làm cứ như có mình anh thì anh làm được hết đấy – Bà Phụng lườm, có vẻ hả dạ khi biết Cường và Linh đã chia tay nên bà cũng không gắt gỏng với con trai như trước nữa.

Cường không cãi lại, chỉ lặng im để bà Phụng thoa thuốc lên những vết bầm trên mặt mình. Đầu óc anh mãi nghĩ về Linh nên những gì bà Phụng nói sau đó anh cũng chẳng nhập tâm mà ghi nhớ. Dù sao cũng chỉ quanh đi quẩn lại chuyện công việc, mà với một người tham vọng và luôn thích nắm

người khác trong tay như mẹ anh thì có nghe mãi cũng thấy chán mà thôi.

Linh vừa định ra về thì có người tới báo giám đốc cho gọi. Cô thay đồ sau đó đi lên phòng của Cường, căn phòng mà cô đã từng rất quen thuộc mỗi khi đợi anh cùng ra về trước đây. Thư ký cũng không cản cô vào. Linh gõ cửa rồi cứ thế đẩy cửa mà vào. Cường đang ngồi ở sofa đợi cô đến.

Thấy cô bước vào, anh khẽ mỉm cười rót cho cô một ly trà nóng rồi mới bắt đầu câu chuyện:

- Ngày mai anh sẽ rời khỏi khách sạn này, tới tiếp quản ở một khách sạn khác, vì thế anh gọi em lên đây là để hủy hợp đồng đã ký trước đây với em. Từ ngày mai, em có quyền lựa chọn rời khỏi đây, hoặc tiếp tục ở lại, tùy em.

- Mặt anh còn đau không? – Linh nhìn anh, đột nhiên lại hỏi.

- So với vết thương trong lòng anh thì nó chẳng là gì – Cường nhếch miệng cười – Em biết vì sao anh bị thương chứ?

Linh khẽ gạt đầu còn Cường thì cảm thấy đau trong lòng.

Vậy là Đại thực sự tới tìm Linh đêm hôm qua sao?

- Anh đã kí rồi, chỉ cần em ký tên là hợp đồng giữa hai chúng ta sẽ hoàn toàn hủy bỏ. Em hãy chọn một nhà hàng khác đi, với tài năng của em, hiện tại không có nơi nào làm khó em được.

- Tại sao phải như thế?

- Phong sẽ làm giám đốc thay anh ở đây. Hắn có được hợp đồng tổ chức với Master Chef và chọn khách sạn này làm nơi tổ chức cuộc thi, vì vậy mà hắn có cớ để đá anh đi. Anh không muốn em làm việc cho một kẻ như hắn, và tốt nhất hãy nghe lời anh, đừng đến gần hay tỏ ra thân quen với hắn. Điều này chỉ có lợi cho em mà thôi.

- Có phải vì những gì anh ta đã nói với em?

- Không hề. Những điều đó đều là sự thật, anh sẽ chịu trách nhiệm với em những sự thật đó. Nó như một cái giá để trả cho tình bạn giữa anh và Đại.

- Anh ấy đã nói với em, chuyện này không hẳn là tại anh, là do nhân viên của anh ấy quá tham làm mà thôi. Em nghĩ anh ấy không hận anh đâu, anh ấy chỉ thất vọng nhiều vì bị chính bạn thân của mình đối xử như thế.

- Em đã tới với nó – Cường nhìn cô, chỉ thấy cô bối rối cúi xuống, không dám nhìn vào mắt mình.

Cường khẽ cười nhạt:

- Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc, vì thế anh cũng không mong trông thấy em, điều đó chỉ làm anh cảm thấy rất đau lòng. Nhưng nếu một lúc nào đó em cảm thấy cần anh thì cứ tới tìm anh. Anh biết, chuyện kết thúc này không liên quan gì tới những gì anh đã làm, nó chỉ đơn giản là một lý do như giọt nước tràn ly mà thôi. Tình cảm của em với anh đã không còn như xưa, nhất là từ sau khi em gặp được Đại và bắt đầu có tình cảm với nó. Anh không trách em, chính sự thúc ép và cố chấp của anh đã làm em không thể nói ra những lời thật lòng mình.

- Em sẽ rời khỏi nơi này, anh đừng lo, ngoài việc nhận lời anh làm giám khảo cho Master Chef, em sẽ không có một chút liên quan nào với anh ta đâu.

- Ừ...

Linh cầm lấy bút, ký vào giấy kết thúc hợp đồng, sau đó cô cũng không ở lại khách sạn nữa mà lập tức ra về. Hôm nay cô có hẹn với Đại sẽ tới thăm mẹ anh và cùng ở lại ăn bữa tối. Đại muốn chính thức công khai quan hệ giữa hai người với gia đình anh.

Vừa ra khỏi khách sạn Linh đã thấy Lâm đợi mình ngay ngoài cổng lớn. Cô ngạc nhiên nhưng vẫn để anh giúp mình dắt xe ghé vào một quán trà đá ven đường ngay gần đó.

- Xin lỗi em, đến giờ này anh chỉ có thể mời em một cốc trà đá – Lâm cười giượng khi cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh và tự gọi cho mình một cốc nước.

- Trà đá vỉa hè cũng tốt – Linh lắc đầu, cảm thấy hơi kỳ lạ vì hôm nay Lâm lại chủ động tới tìm mình.

Nhìn lại Lâm, từ lần cuối cùng cô gặp Lâm cũng đã khá lâu rồi, vẻ ngoài của anh đã thay đổi hoàn toàn. Không còn vẻ lãng mạn kiêu ngạo của một chàng ca sĩ nổi danh nữa, thay vào đó là gương mặt trầm buồn, đôi mắt u uất khó tả, râu ria, tóc tai cũng không được cắt tỉ mỉ, gọn gàng như hồi đi diễn nữa. Anh chàng ca sĩ Nguyễn Lâm đình đám một thời giờ đây đã không còn. Linh rất muốn thương cảm cho anh, nhưng mỗi lần nghĩ tới chị mình đã sống và chết đi như thế nào, cô lại cảm thấy rất giận. Bất cô giữ một thái độ hòa nhã với anh ta lúc này là điều không thể.

- Anh biết em còn giận anh lắm – Lâm ngẩn ngại một chút rồi cũng chịu nói tiếp.

- Chỉ giận thôi sao? – Linh lạnh nhạt đáp.

- Anh biết, anh có lỗi với Nhật Lệ, có tội với gia đình em.

- Giờ anh nói ra những chuyện đó thì đã muộn rồi. Nếu anh biết lỗi ngay từ đầu thì khi Như Ý xuất hiện, anh đã không làm như thế. Ngay cả máu mủ của anh mà anh còn chối từ.

- Anh không có tư cách được nhận một tiếng gọi “bố” từ con gái anh, nhưng dù sao anh vẫn là bố ruột của nó. Anh biết nếu anh nói ra điều này với anh Đại, anh ấy sẽ không đồng ý, nên anh mới tìm em. Anh muốn góp một phần công sức để nuôi Như Ý, mong em chấp nhận.

- Anh tưởng chỉ cần có tiền là trẻ con sẽ thật sự lớn khôn sao? – Linh liếc nhìn Lâm, chỉ thấy anh ta cười giượng gạo, cô lại lạnh lùng quay đi.

- Nếu anh muốn thật sự sống như một người cha thì anh hãy sống cho thật tốt, làm những việc xứng đáng với một người cha. Như Ý đáng lẽ cần phải biết chuyện này khi nó lớn lên, và tha thứ cho anh hay không là việc của nó, nhưng là người nuôi nó từ khi chào đời, tôi không muốn điều đó xảy ra. Vì vậy bí mật này tốt nhất anh cứ chôn chặt trong lòng đi, để quá khứ ngủ yên, như thế tương lai của anh cũng sẽ tốt hơn. Tôi và anh Đại sẽ nuôi Như Ý và coi nó như con đẻ của chúng tôi.

- Nhưng nếu anh không làm gì, anh sẽ càng cảm thấy có lỗi với Nhật Lệ hơn.

- Anh không cần phải cảm thấy thế. Nếu anh nhớ tới chị ấy, thì hãy về quê thắp hương cho chị ấy một nén hương. Đến tận khi mất đi rồi, chị ấy vẫn còn yêu anh. Còn anh thì sống ích kỷ trong cái vỏ bọc của một ngôi sao danh giá...

- Giải quyết xong chuyện nhà cửa anh nhất định sẽ về quê để thắp hương cho cô ấy. Bây giờ mọi việc ở nhà đang rối tung lên, cũng là do lỗi của anh cả. Anh không biết nói với bố mẹ như thế nào về chuyện ngôi nhà, anh Đại cũng hết cách rồi.

Lâm vừa nói vừa quay ra nhìn dòng người vẫn mãi miết xuôi ngược dưới cái nắng tháng năm bắt đầu gay gắt. Vậy mà lòng anh lại như gió táp mưa sa, không làm sao có thể bình yên được.

CHƯƠNG 56

BẮT ĐẦU LẠI TỪ ĐẦU

Phản ứng của những người trong gia đình ông Phương về chuyện của Đại và Linh không khác nhau là mấy. Mọi người đều đồng tình một cách vui vẻ, nhất là khi Đại nói rằng sẽ sớm tiến đến hôn nhân với Linh. Mặc dù bà Nguyệt vẫn còn hơi tiếc cô con dâu cùng phố, nhưng với Linh thì bà cũng không có ý phản đối gì. Ông Phương bắt đầu vui vẻ hơn mỗi khi nghĩ tới cô con dâu tương lai rất vừa ý ông này.

Như Ý đã nói bập bẹ, cũng đã bắt đầu đi vững vàng hơn nên cả nhà trông nom nó không vất vả như trước nữa. Linh tới chơi cùng con bé mỗi ngày, lúc rảnh cô còn giúp bà Nguyệt xoa bóp chân tay và tắm rửa cho bà. Thời gian này, cô không còn đi làm ở khách sạn nữa mà chỉ đến đó mỗi khi có chương trình cần ghi hình mà thôi. Dầu vậy cô cũng rất vất vả, bởi Master Chef là một chương trình lớn, và một giám khảo như cô không chỉ có mỗi nhiệm vụ là lên trường quay quay chương trình, mà còn phải gặp gỡ và hướng dẫn ngoài lề cho các thí sinh. Linh dần dà trở nên nổi tiếng trong các cuộc bàn luận giữa những thí sinh trẻ tuổi, họ coi cô như một tấm gương để phấn đấu và học hỏi. Cô cũng đồng thời nhận được vô vàn những lời mời đến từ các nhà tài trợ về làm việc cho nhà hàng của họ, hoặc lời mời từ các trung tâm giảng dạy nấu ăn chuyên nghiệp, nhưng Linh đều từ chối. Cô đã có kế hoạch riêng cho tương lai chung giữa cô và Đại.

Điều làm Linh kinh ngạc nhất trong cuộc thi Master Chef này chính là việc một người quen cũ trước đây cũng đã lọt được tới tận vòng chung kết, Thủy, người mà cô gặp lần đầu khi tới nhà hàng Phương Đông của Đại để học làm bún thang. Sau đó cô còn gặp Thủy vài lần tại Âm Thực Đạo Quán, nơi mà Thủy đang theo học. Thủy vẫn không biết cô là ai, cho đến khi cô xuất hiện tại ghế Giám khảo. Tất nhiên điều đó đã mang tới cho cô gái trẻ kia một niềm kinh ngạc vô cùng, bởi có nằm mơ cô gái ấy cũng không dám nghĩ rằng người mà cô từng có cơ hội gặp gỡ lại là người khiến toàn bộ các thí sinh cũng như khán giả sôi trào mỗi lần cô bước ra trường quay hiện nay. Linh cũng nhận ra Thủy, tuy nhiên cũng như An hay tất cả các thí sinh của Đạo Quán đang tham gia thi tại Master Chef, cô không thiên vị một ai cả. Tất cả đều đi vào các vòng trong bằng chính nỗ lực và tài năng của mình.

An là một trong những hạt giống triển vọng nhất có thể giành được quán quân của năm nay, vì vậy cô càng không muốn thể hiện sự thân quen giữa hai người, điều này có thể tổn hại đến chính tương lai của anh. Thậm chí nếu anh giật được ngôi vị cao nhất thì cũng chưa chắc đã thuyết phục được lòng người, nếu như người ta bất ngờ biết mối quan hệ giữa cô và An.

Mỗi lần cô lên trường quay, Đại đều mang Như Ý đi theo để cổ vũ cô. Anh đang trong thời gian nhàn rỗi nhất nên luôn luôn cùng với cô con gái nhỏ của mình xuất hiện ở bên cạnh cô, khiến người ta lầm tưởng rằng cô đã lập gia đình và có một cô con gái. Linh chỉ cười mà không giải thích gì, cũng không đề cập gì tới Đại hay Như Ý trước các câu hỏi của báo giới.

Ở một góc xa nhất và khuất nhất của hàng ghế khán giả, còn có một chàng trai luôn ngồi lặng lẽ nhìn cô. Cường không chú ý đến bất kỳ ai, bất kỳ thí sinh nào dù là nổi bật nhất, anh chỉ chăm chú nhìn cô, lắng nghe từng lời cô nói, cười theo khi cô cười, và âm thầm đau khổ mỗi khi thấy cô ở bên Đại. Khi ấy, nhìn cô thật hạnh phúc!

Dõi theo Linh không chỉ có Đại hay Cường, mà còn có hai nhân vật đặc biệt nữa. Một người đã lớn tuổi, tóc hoa râm, đã từng vô cùng nổi danh trong giới âm thực nhưng hiện tại lại không một ai biết đến, bởi lẽ ông đã quy ẩn một thời gian quá dài rồi. Không một nhà báo trẻ nào hiện nay biết mặt ông nên không ai biết tới sự hiện diện của ông tại đây cả. Ngân Thủ Vương Trần Nguyên Cương, ông chủ của Âm Thực Đạo Quán, cuối cùng cũng chịu xuất hiện trở lại. Ông hài lòng nhìn theo mỗi bước đi của cô gái mà ông luôn coi như con kia. Cô thuộc về những sân khấu lớn, chứ không phải mãi mãi chỉ bó chân trong một đạo quán, hay những căn bếp nhỏ, nơi sẽ làm hào quang từ tài năng của cô mờ dần đi. Một người nữa, còn bất ngờ hơn, chính là người đàn ông mang thẻ Ban tổ chức luôn ngồi trên hàng ghế danh dự.

Phong cũng không hiểu tại sao, dần dần anh lại quan tâm nhiều đến cô gái trẻ này tới như vậy. Nhìn cô nấu ăn, nhìn cô hướng dẫn thí sinh, nhìn cô cười, anh lại thấy cô thật giống mẹ mình trước đây. Bà cũng đã từng như cô, đứng trên đỉnh cao của vinh quang, được nhiều người săn đón. Nhưng cuối cùng bà lại chọn đi cùng với bố anh, một người đàn ông đa tình đã có vợ. Có lẽ đó chính là sai lầm lớn nhất của đời bà, chính sai lầm đó đã mang đến cho bà vô vàn bi kịch, cuối cùng ngậm ngùi mà qua đời. Mỗi lần nhìn Linh, anh lại nhớ đến mẹ mình và đã có lúc anh muốn bỏ mọi suy nghĩ lợi dụng cô, muốn chân thành đối đãi với cô.

Nhưng Linh không biết những điều ấy. Cô không biết Cường luôn âm thầm dõi theo cô. Cô cũng không biết ánh mắt hài lòng và mãn nguyện của ông Cương trên hàng ghế khán giả. Cô càng không biết những suy nghĩ trong lòng của Phong. Cô chỉ biết rằng có một người đàn ông mang theo đứa con gái nhỏ ngồi phía sau cổ vũ hết mình cho cô. Sau mỗi chương trình, cả ba lại cùng nhau ra về vô cùng vui vẻ. Và cô yêu cả hai người đó.

- Căn nhà của anh cùng với chiếc xe máy để đi lại cho tiện. Chị Tâm sẽ cho vay nốt chỗ còn thiếu để chuộc lại căn nhà cho ông bà. Sau này anh làm lại được rồi sẽ trả chị ấy. Như vậy là xong, nhưng tiền vốn để làm ăn lại từ đâu cũng sạch bách, không biết phải bắt đầu từ đâu nữa?

Trong khi Linh nấu cơm thì Đại bày đồ chơi ra sàn nhà chơi cùng Như Ý. Gần đây hai bố con

thường xuyên tới đây để ăn ké cơm tối với cô.

- Em cũng đang định bàn với anh việc này – Linh bày đồ ăn ra bàn cho nguội sau đó đi ra ngoài phòng khách, bắt đầu gọt hoa quả – Bác Ngân và anh Kiên nói sắp tới sẽ có hai gian hàng liền kề với nhau dọn đi, bác ấy đang định thuê lại thêm một gian nữa để mở rộng cửa hàng. Nhưng nếu anh có hứng thú thì mình thuê cả hai, rồi em và anh bán hàng ở đó. Khu phố đó làm ăn được, lại vốn đã rất nổi tiếng về sự sạch sẽ, vệ sinh an toàn rồi. Chúng ta mỗi người bỏ một nửa vốn, em nghĩ chẳng mấy chốc sẽ thu hồi lại được thôi. Sau này có nhiều vốn hơn, mình thuê mặt bằng rộng hơn, thậm chí có thể mở cả một series cửa hàng không chừng đây.

- Anh sẽ suy nghĩ về việc này, nhưng em tính sẽ kinh doanh gì, để anh còn tính toán chi phí nữa? – Đại hỏi.

- Em nghĩ rồi, anh nghĩ sao về món cuốn?

- Món cuốn, nghe có vẻ thú vị đây. Ở Hà Nội cũng có vài cửa hàng làm món cuốn, nhưng chủ yếu là phở cuốn, còn lại hầu như không có cửa hàng nào làm chuyên về các món cuốn.

- Đúng thế, đó là thế mạnh thứ nhất của chúng ta – Linh gật đầu – Mặc dù nó hơi cầu kì nhưng chi phí bỏ ra cũng không nhiều, lại không mất nhiều công chế biến. Em đã từng nghiên cứu qua, món cuốn của Việt Nam là một trong những món hợp khẩu vị với hầu hết các du khách nước ngoài. Hay nói cách khác là họ rất thích món này. Trước đây khi ở bên Mỹ, bọn em cũng có một cửa hàng món ăn Việt, món bán chạy nhất chính là món cuốn.

- Phải rồi, chính là một trong những món đưa em lên ngôi vị quán quân của Master Chef năm đó? – Đại gật gù.

- Dùng một món cuốn để chinh phục giám khảo của Master Chef đúng là không dễ dàng gì – Linh cười – Cũng có thể nói là do em may mắn đi.

- May mắn sao? Em biết cách đánh trúng tâm ý của giám khảo còn gì. Một bài diễn thuyết hùng hồn về nước chấm – Đại phá lên cười.

- Chính vì thế em mới khuyên anh nên mở cửa hàng kinh doanh món cuốn. Món này ngon hay dở đều do nước chấm quyết định. Nước chấm cũng có năm bảy loại, mỗi loại đi với một món cuốn riêng, vì thế nói món này làm khó thì cũng không khó, nhưng nói dễ thì nhất định là không dễ.

- Được, chỉ cần em thích, anh nhất định sẽ mở cửa hàng đó cho em làm bà chủ – Đại cười – Bây giờ chỉ là một cửa hàng nhỏ, nhưng sau này nhất định anh sẽ lấy được tất cả, tin anh đi.

- Chỉ cần anh không nản chí là được. Với những người có tầm nhìn kinh doanh rộng như anh thì làm nhỏ lẻ thế này chắc ỨC CHẾ LẮM?

- Có sao thì làm vậy thôi. Điều kiện của anh bây giờ không cho phép anh liêu lĩnh với những vụ làm ăn lớn. Anh phải cẩn trọng từng bước một.

Đại đang nói thì điện thoại báo tin nhắn. Anh vừa đọc tin nhắn vừa cau mày, Linh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì. Ăn tối thôi, xong em trông Như Ý cho anh một lát, anh ra ngoài có việc.

Thấy Linh nhìn mình chằm chằm, Đại lại giải thích thêm:

- Đừng lo, anh đi gặp một người bạn thôi, không đánh nhau đâu.
- Ừ... Liệu về sớm đây – Linh gật đầu sau đó quay người đi vào trong để dọn cơm tối.

~oOo~

Đại tới nơi hẹn trong tin nhắn thì Huyền đã tới từ trước. Trông cô có vẻ suy sụp hơn anh nghĩ. Từ sau khi bắt đầu với Linh, anh đã không còn gặp bất kỳ cô gái nào nữa, ngoài vài lần liên lạc qua điện thoại với Tường Vi – đóa hoa nhỏ mà anh đã coi như tri kỷ.

- Anh thực sự sẽ lấy cô gái ấy? – Huyền đau khổ nhìn anh, giống như cầu khẩn anh hãy phủ nhận tất cả.

- Ừ, anh sẽ cưới cô ấy – Đại gật đầu.

- Tại sao? Chúng ta đã...

- Xin lỗi em. Nếu anh đổ cho lý do là khi ấy anh say thì anh chẳng hơn gì một thằng khốn nạn. Nhưng nếu em ở bên anh, em sẽ chẳng hề được hạnh phúc, đó là sự thật. Anh không muốn làm em phải khổ, vì anh không yêu em – Đại nghiêm túc nói.

Huyền là một người tốt và anh đã làm tổn thương cô nhiều. Nhưng anh không thể lấy trái tim và cuộc đời mình ra đền bù cho cô được, như thế chỉ càng làm hai người thêm mệt mỏi về sau mà thôi.

- Tại sao anh lại muốn ở bên cô gái đó chứ không phải em? Vì cô ấy là một đầu bếp danh tiếng, còn em chỉ là một nhân viên nhà nước quên thôi, đúng không?

- Em sai rồi. Anh đã có tình cảm với Linh từ khi cô ấy bắt đầu vào làm người giúp việc tại nhà anh. Dù cô ấy chỉ là một cô gái quê mùa nghèo khổ phải đi ở, hay cô ấy là một đầu bếp danh giá nhất trên thế giới thì tình cảm ấy của anh vẫn không thay đổi. Bọn anh đã đi một chặng đường quá xa để cuối cùng mới nhận ra là bọn anh cần nhau như thế nào. Anh không bao giờ muốn buông tay cô ấy ra.

- Được rồi, em hiểu rồi. Em chúc phúc cho anh – Huyền gật đầu rồi đứng bật dậy, chạy thật nhanh ra khỏi quán. Khi cô lướt qua trước mặt anh, Đại có thể nhìn thấy một dòng nước mắt chảy ra trên gò má cô.

Đại ngồi lặng im suy nghĩ, chột nhớ lại tất cả những cô gái mà anh từng làm tổn thương. Anh không muốn có thêm cô gái nào tổn thương vì anh nữa, chính vì thế, anh phải thật sự yêu thương Linh, quan tâm tới cô và chăm sóc cho cô.

Nếu không có Linh ở bên, anh nghĩ có lẽ giờ phút này bản thân anh vẫn hoang mang trong những suy nghĩ rối rắm không lối thoát của mình. Nếu không có cô, anh cảm thấy cuộc sống chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa.

CHƯƠNG 57

BÍ MẬT CỦA QUÁ KHỨ

Ánh sáng le lói chiếu qua khung cửa kính, len qua những khe hở trên rèm cửa, chiếu lên gian phòng sang trọng. Dưới sàn nhà lăn lóc vỏ bia và quần áo. Trên giường, một người cởi trần quần chăn đang nằm sấp mặt xuống đệm mà ngủ. Chiếc điện thoại đặt ngay trên bàn rung liên tục mà vẫn không đánh thức được chủ nhân của nó. Đến khi người ở đầu dây bên kia gọi đến cuộc thứ năm, người đang nằm trong chăn mới vươn tay chộp lấy điện thoại. Hé mắt nhìn màn hình, Phong ngáp dài một cái rồi mới áp máy lên tai, đáp lại bằng giọng ngái ngủ.

- Gì vậy, honey?

- Sao giờ này anh còn chưa ngủ dậy? Cuộc họp báo sắp bắt đầu rồi, anh là trưởng ban Tổ chức, sao lại vắng mặt được? – Giọng một cô gái nỉ non ở bên kia đầu dây.

- Hôm qua đi uống về say quá. Anh tới liền đây – Phong uể oải nhắc người dậy.

- Được rồi, cứ bình tĩnh, chải tóc cạo râu cho đàng hoàng, em sẽ có lý do báo muộn cho anh. Vậy là chưa đọc tờ fax em gửi cho anh đêm qua hả?

- Có sao? – Phong ngạc nhiên rồi nghiêng cổ nhìn về phía máy fax, quả nhiên có vài thứ được gửi tới đêm qua – À, anh thấy rồi. Cái gì thế?

- Kết quả em điều tra được về quá khứ của bà vợ ông già anh. Có nhiều cái hay ho lắm đấy, anh cứ từ từ mà nghiên cứu.

- Tốt, em làm việc giỏi lắm – Phong nhếch miệng cười.

- Vậy đã xứng đáng được anh thưởng chưa?

- Yên tâm, anh sẽ gửi tiền vào tài khoản cho em, thêm một vé đi Hawaii một tuần nhé!

Phong quăng ngay điện thoại xuống giường, không buồn mặc quần áo vào mà đi thẳng ra chỗ máy fax, cầm lên mấy tờ giấy được gửi đến. Đọc qua những thông tin trên đó, càng đọc nét mặt anh ta càng giãn ra, có thể thấy rõ một nụ cười đắc ý trên gương mặt xồm xạc râu ria. Con chim oanh bé nhỏ này của anh đúng là rất biết làm việc, không những giỏi moi tiền từ anh mà còn rất biết cách làm anh vừa lòng. Với những thông tin này, anh không tin là không thể khuất phục được bà Phượng, bắt bà ta phải

nôn ra số cổ phần đang nằm trong tay.

~oOo~

Sáng hôm ấy, Linh tới Âm Thực Đạo Quán tìm ông Cương để nói cho ông biết về ý định kinh doanh của mình và Đại. Hai thầy trò ngồi uống trà trong Vãn Tâm Đình và ôn lại những chuyện xưa. Cái nắng đầu hè không còn nhợt nhạt mà bắt đầu đậm hơn, gay gắt hơn. Nắng nhảy nhót trên mái đình, trượt trên những chiếc lá sen xanh mướt. Hoa sen trắng nở lác đác, mùi hương dịu dịu khiến tâm tình người thưởng trà cũng trở nên vô cùng thư thái.

Linh cố gắng đuổi theo dư vị ngọt ngào còn sót lại của ly trà ướp sen. Người ta nói tâm phải thanh thì mới thấy được trà ngon. Lâu lắm rồi cô mới có tâm tình tốt thế này nên hương trà cũng trở nên tinh khôi kỳ lạ, đúng là sống thật lòng mình mới thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Ông Cương lặng lẽ nhìn cô, đưa trẻ ngày nào còn bé bỏng trong bàn tay nâng đỡ của ông, bây giờ đã như cánh chim bằng. Mặc dù Linh không phải con của ông nhưng ông Cương vẫn thấy đứa nhỏ này có rất nhiều nét giống mình. Hai chị em Nhật Lệ, Nhật Linh đều là học trò của ông, nhưng Linh mới là người thừa kế tất cả tài năng từ người cha ruột Huy Lâm và cả ý chí của người cha đỡ đầu là ông. Ông quý Linh không phải vì cô có tài, vì cô nghiêm túc hơn bất kỳ ai với nghề đầu bếp, mà còn vì cô có một tâm hồn tinh tế, thanh tân và tươi mát như một ly trà quý.

- Thầy nghĩ con có nên làm hay không? – Thấy ông Cương vẫn một mực im lặng, Linh đặt ly trà xuống, nhẹ hỏi.

- Con làm ta chợt nhớ đến bố của con. Ngày ấy khi quyết định góp vốn làm ăn, bố con cũng từng tới hỏi ta một câu như thế.

- Vậy khi ấy thầy nói thế nào?

- Ta can ngăn. Ta nói với ông ấy rằng ông ấy không thích hợp với việc kinh doanh. Tính tình của ông ấy hiền lành, lại dễ bị lừa phỉnh. Ta chỉ sợ ông ấy sẽ bị người ta lừa gạt. Nhưng bố con đã không nghe thầy. Tình bạn giữa chúng ta cũng cứ thế mà rạn nứt theo.

- Thầy chưa bao giờ kể với chúng con về chuyện đó. Tại sao hôm nay thầy lại nói với con chuyện này?

- Hai năm trước, Nhật Lệ cũng đến hỏi thầy, và thầy đã kể cho nó nghe. Ta nghĩ nếu cứ để con tự mình lần mò, có thể sẽ làm con lạc đường, không bằng nói ra một lần cho con hiểu.

Linh im lặng, cúi nhìn ly trà đã vơi đi một nửa, nước trà xanh biếc, trong vắt, cô có thể nhìn thấy rõ cả đôi mắt mình in trong đó.

- Bố con quả nhiên bị lừa, mọi tiền bạc ông ấy đổ vào kinh doanh cuối cùng đều mất hết. Trước ngày đưa cả nhà về quê, ông ấy có tới gặp thầy. Thầy khuyên ông ấy ở lại, cùng thầy mở lớp dạy nấu ăn nhưng có lẽ do cảm thấy xấu hổ mà ông ấy đã từ chối. Trong lần gặp gỡ sau cùng đó, bố con đã cho thầy biết một bí mật, bố con nói ông ấy có một đứa con rơi.

Linh tưởng như mình nghe nhầm, nhưng khi nhìn vào gương mặt đã có vài nếp nhăn của ông Cương, cô biết điều ông vừa nói là sự thật.

Bố cô có một đứa con riêng sao? Mẹ cô có biết chuyện này hay không? Tại sao bố cô lại đi nói với ông Cương mà không dám thừa nhận với ba mẹ con cô? Linh cố gắng trấn tĩnh, nhưng đôi mắt cô thì hiện rõ vẻ hoảng hốt.

- Con bình tĩnh hơn Nhật Lệ nhiều – Ông Cương thở dài – Lúc nghe ta nói mấy lời này, nó đã hét ầm lên, nói không tin, sau đó còn khóc lóc.

- So với những chuyện con đã trải qua, thì chuyện này quá đời bình thường – Linh bình tĩnh nói – vậy người con rơi của bố con, thầy có biết không?

Ông Cương lắc đầu:

- Ông ấy không nói gì về đứa trẻ đó. Thầy chỉ nghe bố con nói, trước khi quen và cưới mẹ con, ông ấy có yêu say đắm một cô gái. Nhưng sau đó cô gái ấy đi lấy chồng, một người đàn ông giàu có. Trước khi lấy chồng, cô ta đã có thai, và cái thai đó là của ông ấy. Sau đó cô ta đẻ ra một đứa con trai, hai người vẫn lén lút qua lại với nhau, bất kể việc ông ấy đã có ba mẹ con con.

Nghe ông Cương kể đến đây thì nước mắt đã giàn giụa trên mặt Linh. Cô làm sao có thể tin được, người cha mà cô luôn kính ngưỡng lại có thể phản bội lại mẹ con cô mà vẫn không quên đi người phụ nữ đã có chồng kia. Sao ông có thể đối xử với ba mẹ con cô như thế được?!

- Ngôi nhà cũ của các con, cũng là ông ấy sang tên lại cho người phụ nữ và đứa trẻ đó, coi như bù đắp cho họ. Sau này thầy có đi tìm hiểu xem họ là ai, nhưng ngôi nhà đã được bán lại cho người khác. Đã qua mấy lần đổi chủ nên bây giờ thầy cũng không biết chủ nhân của nó là ai nữa – Ông Cương lắc đầu thở dài.

Sự thật này như một tảng đá đè nặng trong lòng ông, giờ phút này có thể nói ra được cho Linh biết, ông cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Nhưng việc này lại làm tổn thương sâu sắc đến Linh, điều ấy lại làm cho ông thấy áy náy.

- Vậy còn người đã lừa ông ấy, thầy biết không?

Ông Cương nhìn Linh, rồi cuộc ông lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Cảm ơn thầy – Linh đưa tay lau nước mắt trên má.

- Giữa chúng ta mà con còn nói lời cảm ơn hay sao? Thầy thực không muốn làm con đau lòng, nhưng nếu thầy không nói thì thế nào sau này con cũng có thể tìm hiểu được. Nói sớm một chút cũng tốt, nếu đã biết vậy rồi, thôi quên đi, con sống cuộc đời của con, đừng bận tâm về quá khứ nữa – Ông Cương thở hắt ra.

Linh chậm rãi gật đầu. Sự thật ngày hôm nay mặc dù chưa quá mức chịu đựng của cô, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ làm Linh cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Tại sao bố đã muốn giữ bí mật với gia đình rồi, vậy còn nói với thầy làm gì? Để thầy có thể giúp đỡ cho mẹ con họ sau này, hay là muốn sau này thầy nói lại cho hai chị em cô? Trong lòng ông, rốt cuộc là bên nào nặng, bên nào nhẹ? Người đàn bà và đứa con kia liệu có thật sự quan trọng hơn ba mẹ con cô hay không? Linh không biết, mãi mãi sau này cô cũng không biết. Bố đã mất, cô không cần phải oán hận ông làm gì. Cô chỉ cảm thấy thương cảm cho mẹ, mẹ đã sống một cuộc đời đầy hi sinh vì bố, còn ông thì lại nhẫn tâm đối xử với mẹ như thế.

- Hôm nay con sẽ ở lại ăn cơm với thầy chứ? – Ông Cương chuyển chủ đề.

- Vâng, cũng lâu rồi con và thầy không cùng ăn cơm với nhau – Linh gật đầu nhưng có vẻ như cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi câu chuyện vừa rồi của ông Cương.

Cô ngồi thêm chốc lát, sau đó dứt khoát đứng dậy. Vừa đi ngang qua khu dành cho học viên, cô chợt nghe có tiếng gọi. Quay đầu lại, chỉ thấy Thủy chạy về phía cô.

- Cậu tới thăm thầy sao?

Không để ý tới vẻ mặt còn đỏ ửng lên vì khóc của Linh, Thủy tíu tít hỏi han. Việc Thủy được lọt vào tới vòng trong cùng của Master Chef khiến cho các học viên trong Đạo Quán vô cùng phấn chấn. Thủy mới theo học ở đây không được lâu, nhưng những gì cô đạt được cho tới lúc này đã làm không ít người ngưỡng mộ.

- Ủ – Linh gật đầu – Còn cậu, cuộc thi không khó khăn gì chứ?

- Tớ tới xin thầy vài lời khuyên trong vòng cuối thôi – Thủy cười.

- Cố gắng nhé!

- Có một người như cậu làm mục tiêu phấn đấu, tớ đương nhiên sẽ phải rất cố gắng – Thủy gật đầu.

- Ừm, vậy hẹn gặp lại cậu trên trường quay. Tớ phải đi chợ đây – Linh chấm dứt câu chuyện bằng một câu chào dứt khoát.

- À, khoan đã – Thủy ngập ngừng ngăn cô lại – Sau khi cuộc thi kết thúc, tớ có thể tới học việc với cậu được không?

Linh thờ người ra suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Tớ nghỉ làm ở nhà hàng rồi. Giờ tớ làm ở một quán ăn nhỏ, không có gì để học cả.

- Cũng không sao, tớ vẫn sẽ học. Bắt đầu từ cái nhỏ nhất như vậy cũng rất tốt. Cậu đồng ý nhé! – Thủy nài nỉ.

Không muốn câu chuyện dài thêm, Linh miễn cưỡng gật đầu:

- Cũng được. Vậy rảnh thì cậu tới đây tìm tớ. Quán bắt đầu mở sau hai ngày nữa – Linh lục trong túi xách, lấy ra một tờ giấy nhớ và một cây bút, sau đó ghi lên đó địa chỉ của quán ăn mà cô và Đại chuẩn bị mở.

- Ủ, tớ nhất định sẽ tới.

Thủy gật đầu cười rất tươi trong lúc nhìn bóng Linh xa dần.

Tại văn phòng của bà Phượng, một vị khách không mời đột nhiên xuất hiện.

Đối lại với vẻ mặt đặng đặng sát khí của bà Phượng, Phong lại vắt chân ngồi ung dung như thể đây là văn phòng của anh chứ không phải của người mà bản thân vô cùng căm ghét kia. Bà Phượng không hiểu tại sao đột nhiên Phong lại tới tìm mình, nhưng bà chắc chắn anh tới không có mục đích tốt đẹp gì. Sau khi Cường bị điều chuyển khỏi Winter, bà Phượng đã làm ầm lên với ông chồng mình nhưng vẫn không thể lay chuyển được quyết định đó của hội đồng quản trị. Winter là nơi tổ chức Master Chef, còn Phong là người đã mang cơ hội tổ chức tới cho tập đoàn, không có lý gì lại không thể đưa hẳn lên ghế Giám đốc điều hành của khách sạn này được. Cuộc thi này tổ chức tại Winter, nó không

chỉ mang đến lợi nhuận khổng lồ, mà còn mang tới danh tiếng và khẳng định thêm thương hiệu cho tập đoàn, đương nhiên người có công nhất trong truyện này không thể không có quyền lợi gì.

- Mẹ cả, mẹ không cần nhìn con như thế, con không phải là kẻ thù đâu – Phong nhếch miệng cười khi thấy thái độ đầy thù địch của bà Phụng dành cho mình.

- Ai là mẹ của mày – Bà Phụng nghiêm giọng phản bác.

- Đó là mẹ không chịu nhận, không phải con không muốn – Phong nhún vai – Làm người trong nhà còn dễ nói chuyện, một khi đã coi nhau như người dưng thì không sòng phẳng cũng khó lắm.

- Mày đừng tưởng đây được con trai tao ra khỏi Winter là nắm được tập đoàn này trong tay. Tao nói rồi, tên tập đoàn là do tao đặt, và nó chỉ thuộc về con trai tao.

- Con không thích nói chuyện về công việc lúc này. Con tới để hỏi mẹ về một người, hy vọng mẹ cho con chút thông tin – Phong vẫn mang vẻ mặt đầy thương thức nhìn bà Phụng.

- Tao chẳng quen người nào mà mày có thể tìm hết. Mày rút khỏi phòng làm việc của tao, đừng để tao phải gọi bảo vệ tổng mày đi.

- Con đã nói người đó là ai đâu mà mẹ vội từ chối. Hơn hai năm trước, có một cô gái tới văn phòng này tìm mẹ, nói rằng mẹ là nhân tình của bố cô ta, còn thằng em quý hóa của con chính là anh trai cùng cha khác mẹ của cô ta. Con chỉ muốn hỏi xem cô ta là ai mà thôi – Phong thản nhiên nhìn bà.

Bà Phụng đang vươn tay cầm lấy điện thoại định gọi bảo vệ thì đột nhiên sững lại, máy điện thoại tuột khỏi tay, rơi xuống đất kêu “cạch” một tiếng.

- Mày nói cái gì? Bà Phụng tưởng mình nghe nhầm, bèn hỏi lại.

- Con không nghĩ là mẹ bị nặng tai ở tuổi này – Phong lắc đầu, từ chối nhắc lại.

- Tao không biết mày đang nói chuyện gì, rút ra khỏi đây mau – Bà Phụng quát lên.

- Được, mẹ không biết, vậy con đi hỏi Cường, chắc cậu ta biết chứ nhỉ? – Phong bình thản đứng dậy.

- Mày đứng lại đó. Tao cấm mày đi tìm con trai tao nói nhầm.

- Là mẹ ngoan cố thôi. Con chỉ muốn hỏi thăm về cô gái đó.

- Tao không biết nó. Nó đến vụ không nên tao đã tổng cổ nó ra ngoài – Mặt bà Phụng đột ngột chuyển sang trắng bệch.

- Vụ không ư? Phong nhếch miệng cười – Vậy mà con nghe nói, mẹ không những không đuổi cô ta đi, mà còn thừa nhận tất cả. Sau đó mẹ còn nói với cô ta rằng tất cả mọi chuyện chỉ là do mẹ bịa ra. Cường thật ra vẫn là con của ông già, mẹ chỉ bịa ra để chiếm đoạt tài sản và căn nhà của người đàn ông kia.

- Là nó, chính con thư ký của tao đã ton hót với mày phải không? – Bà Phụng rít lên giận dữ, gương mặt xinh đẹp lúc này méo mó vì cơn giận nhìn vô cùng đáng sợ.

- Mẹ quan tâm nhiều đến thế làm gì? Chẳng phải cũng tại mẹ mới ra cơ sự này hay sao? Chỉ vì mẹ ghen với cô ta, nghi ngờ cô ta lén phét với ông già, nên không những đuổi việc cô ta, mà thậm chí còn cho người tới đánh ghen nữa. Nuôi chó không tốt thì đừng trách tại sao bị nó cắn lại.

Bà Phụng im bật, cố gắng suy nghĩ cách để đối phó lại Phong. Phong khoanh tay thản nhiên chờ

đợi. Mãi một lúc sau, bà Phượng mới gần giọng hỏi:

- Mày nói ra chuyện này có mục đích gì?

- Mục đích gì chắc mẹ phải rõ hơn con chứ? Con cần toàn bộ số cổ phần của mẹ ở Hoàn Mỹ.

- Đừng hòng.

- Tốt thôi – Phong nhún vai – Vậy để xem phản ứng của con trai yêu quý của mẹ thế nào khi biết việc này. Chắc nó cũng bất ngờ như con thôi, không nghĩ mẹ cả vì tài sản của người khác mà lại làm ra chuyện như thế.

- Mày... Tao cấm mày... – Bà Phượng giơ tay chỉ vào mặt Phong, quát lên.

- Mẹ không có lựa chọn thứ ba đâu. Mẹ có một tuần để suy nghĩ, nghĩ xong rồi thì gọi cho con.

Nếu mẹ im lặng không gọi, tức là mẹ chọn cách thứ hai – Tuấn Phong cười nhạt – Không ở lại làm bản mặt mẹ nữa, con đi đây.

Nói rồi, không đợi bà Phượng nói thêm câu gì, Tuấn Phong đứng thẳng dậy đi thẳng.

Ván bài giờ mới bắt đầu.

CHƯƠNG 58

GIỌT NƯỚC TRẦN LY

Lâm đứng tần ngần trước cổng công ty nhạc Khóa Sơn một hồi lâu, vẫn rất đầu tranh tư tưởng không biết có nên bước vào hay cứ đứng ở đây đợi Trang ra ngoài. Từ sau hôm gặp nhau cuối cùng và anh đã tát Trang một cái, cho đến tận hôm nay hai người vẫn chưa gặp lại.

Công ty nhạc Khóa Sơn là nơi đầu tiên anh bước vào trên con đường ca hát chuyên nghiệp. Giám đốc ở đây là anh họ của Trang, thế nên khi Trang trở thành người quản lý, sau đó thành bạn gái của anh, Lâm nghiêm nhiên được coi là trọng tâm bồi dưỡng của công ty. Những hợp đồng diễn với cát – xê cao ngất lặn lượt đến với anh. Với chất giọng cực đỉnh, ngoại hình cân đối, ưa nhìn, gương mặt đẹp hút hồn, vũ đạo điêu luyện, Lâm nổi tiếng như một hiện tượng lạ của làng giải trí trong nước.

Trước khi vụ scandal xảy ra, Lâm chưa bao giờ có suy nghĩ rằng sẽ rời khỏi Khóa Sơn, một nơi đã chấp cánh ước mơ cho anh. Anh thậm chí còn cố gắng để bản thân yêu thương Trang thật sự. Anh không ngờ Trang lại trở mặt với mình nhanh như thế, khác hoàn toàn lúc cô mới săn đuổi, tán tỉnh anh. Đúng là đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, anh không thực sự yêu Trang cho nên không thể oán trách cô đã quay lưng và phũ phàng với mình.

Lâm không muốn quay lại đây thêm một lần nào nữa, nếu không phải giấy tờ thế chấp nhà vẫn nằm trong tay Trang. Anh thậm chí còn chưa được xem hết những video mà mình đã sử dụng số tiền thế chấp nhà đất để đầu tư quay ở nước ngoài. Một ván cờ liều và anh đã thua đau đớn. Nhưng Lâm không cho rằng mình đã xử sự sai khi muốn thừa nhận đứa con gái bé bỏng của mình. Minh đã nhập ngũ, gia đình bây giờ chỉ còn anh và Đại, dù không giúp được gì cho bố mẹ và anh trai, nhưng anh cũng không muốn mình trở thành gánh nặng thêm nữa. Sai lầm của anh, anh sẽ sửa chữa. Những gì anh trai và chị gái anh bỏ ra hôm nay để giúp anh, anh sẽ ghi lòng tạc dạ, sẽ đền đáp lại cho họ một ngày trong tương lai. Còn con gái anh nữa, Linh nói đúng, dù thế nào thì anh vẫn phải sống đúng tư cách của một người cha để con gái mình tự hào, hãnh diện về mình.

Lâm đứng dậy khi chiếc ô tô mười sáu chỗ của công ty chạy ra khỏi cổng, chắc là đưa một nhóm nào đó đi quay ngoại cảnh. Khi anh bước tới cổng và cất tiếng chào, người bảo vệ chỉ trợn mắt nhìn

anh, nhưng cũng không nói gì mà chỉ gật đầu rồi vẫy tay nói anh cứ đi qua.

Lâm đi lên tầng ba mà không gặp bất kỳ ai.

Thường thì vào buổi sáng, các ca sĩ của công ty vẫn còn chìm trong giấc ngủ vì buổi tối ai nấy cũng đều đi diễn rất khuya. Còn người nào không có lịch diễn đêm thì lại bận bịu với việc quay ngoại cảnh hoặc cả ngày ở lì trong phòng thu âm để luyện giọng. Đến đầu hành lang tầng ba Lâm bắt gặp đứng phải Trang. Đi theo sau cô còn có một anh chàng mặt bầm ra sữa, cao to, trắng trẻo, mặc nguyên một bộ đồ màu trắng, không khác gì phong cách trước đây mà Trang tạo dựng cho anh. Thấy anh, Trang cũng có chút ngạc nhiên, nhưng rồi trong mắt cô lại hiện lên vẻ coi thường:

- Anh tới đây làm gì?

Lâm chưa kịp nói thì gã trai phía sau đã lên tiếng chen vào:

- Chắc là tới lấy đồng đĩa nhạc tồn ứ trong kho thôi mà chị. Nhờ phúc của anh ta mà kho hàng của chúng ta thừa cả đồng đĩa nhạc không biết làm gì.

- À... – Trang gật gù như hiểu ra – Được thôi, đợi chút, tôi làm cho anh cái giấy xuất kho. Đằng nào thì tiền làm chúng cũng là anh tình nguyện bỏ ra, nó nên thuộc về anh.

Lâm cảm thấy nóng cả mặt, hai bàn tay siết chặt lại thành nắm, nhưng anh vẫn cố gắng không để lộ sự tức giận ra ngoài.

- Anh có chuyện riêng muốn nói với em.

Lâm lạnh lùng nhìn cả hai, nhất là gã trai đang dương dương tự đắc phía sau Trang. Hắn thậm chí còn nhếch miệng cười khi nghe thấy anh nói như thế.

Trang lặng im trước lời đề nghị đó, sau một hồi lâu mới gật đầu đầy miễn cưỡng.

- Được, anh đi theo tôi.

Cô quay lại nói với anh chàng phía sau:

- Vào phòng luyện thanh tập trước đi.

Rồi Trang quay người đi về phòng nghỉ của mình. Lâm bước theo sau, không để ý đến khuôn mặt đang dài ra của gã trai kia.

Trang ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly nước, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm ngồi ở đối diện. Trong mắt Trang chợt xẹt qua một tia xót xa khi thấy dáng vẻ của anh lúc này, nhưng rồi nó rất nhanh mất đi, nhanh tới nỗi Lâm cũng chẳng nhìn ra. Lâm vẫn nhìn bàn làm việc của cô, vẫn như cũ, không có gì đổi khác ngoài sự xuất hiện của một chiếc gạt tàn. Anh định hỏi dạo này cô hút thuốc sao thì nghe Trang lên tiếng trước.

- Sao? Anh có chuyện gì thì nói nhanh đi. Tôi không có nhiều thời gian đâu – Trang dừng dừng uống cạn ly nước và giục.

- Ừm, anh muốn lấy lại giấy tờ thế chấp nhà anh mà em đang giữ – Lâm đi thẳng vào vấn đề chính mà hôm nay anh tới đây.

- Giấy tờ thế chấp? – Trang cau mày.

Rồi cô không nói gì, chỉ chậm rãi đứng dậy, đi tới cái kệ để tài liệu ở góc phòng, sau đó lúi húi mở kệ ra. Cuối cùng, một tập chứng từ đặt trong một túi nhựa được đặt xuống trước mặt Lâm.

- Cảm ơn em – Lâm mở túi nhựa ra, sau khi xem xét cẩn thận mới chậm rãi đóng lại và đứng dậy – Anh về.

Trên mặt Trang có một tia mắt mát mát, cô cứ đứng chôn chân tại chỗ nhìn Lâm quay lưng bước đi. Rồi cuối cùng, khi tay Lâm vừa đặt lên nắm đấm xoay của cửa, Trang đột ngột gọi tên anh:

- Anh Lâm.

Lâm đứng sững lại, ngạc nhiên khi nhận ra vẻ thảng thốt trong tiếng gọi đó. Nhưng anh còn chưa kịp quay đầu lại thì Trang đã nhào tới, ôm cứng lấy anh từ phía sau, giữ không cho Lâm mở cửa.

- Anh quay về với em, mình cùng làm lại đi. Mọi chuyện cũ coi như chưa từng xảy ra.

Lâm nén một tiếng thở dài.

Nói quay lại lúc này chẳng phải quá muộn rồi hay sao?

- Anh không phải là con thuyền để em đẩy đi thì phải đi, kéo về thì phải về – Lâm lắc đầu, gỡ tay Trang ra rồi xoay người lại nhìn cô.

- Em không coi anh là con thuyền gì cả. Là em sai, do lúc đó em nóng giận, nghĩ anh không coi trọng em, em thấy em không bằng một đứa trẻ con thì rất giận. Em chỉ... – Trang túm lấy áo anh như cố ý muốn giữ anh lại – Anh đi rồi em mới nhận ra thực ra em rất yêu anh, em rất cần anh. Anh tha thứ cho em, quay lại đây và chúng ta bắt đầu lại từ đầu.

Lâm cười nhạt nhìn cô:

- Người mới em cũng đã tìm được rồi. Hy vọng anh ta thực sự là kẻ thay thế hoàn hảo của anh.

- Không, anh ta còn lâu mới bằng được anh. Em không thể làm việc được với bất kỳ ai, vì chỉ có làm việc với anh em mới thấy thực sự thoải mái tinh thần.

- Để anh đi, Trang, anh không còn gì lưu luyến với nơi này nữa. Anh sẽ sống cuộc đời của anh, còn em tiếp tục làm quản lý ca sĩ của em, chúng ta không thể quay về như ngày xưa đâu.

Lâm lắc đầu sau đó anh quay người, định bước ra khỏi phòng, nhưng đột nhiên lại nghe thấy giọng điệu lạnh tanh của Trang:

- Anh thực sự không hề yêu em, đúng không? Anh vẫn còn yêu cô ta, cái cô Nhật Lệ ấy? Anh muốn đi tìm cô ta à?

Lâm không nghĩ Trang có thể đổi giọng nhanh như thế. Anh chỉ yên lặng đứng tại chỗ, rồi lại nhích chân, kiên quyết muốn rời đi.

- Cô ta sẽ không bao giờ quay lại với anh đâu. Anh có biết tại sao cô ta bỏ đi mà không nói một lời hay không? – Trang cười nhạt, quay lại phía bàn làm việc, hờ hững khoanh tay nhìn anh.

Lâm sững lại, bờ vai hơi rung lên. Rồi anh quay người lại, nhìn vào gương mặt đầy vẻ đắc ý của Trang, không hiểu tại sao Trang lại có thể cười cợt như thế trong hoàn cảnh này.

- Em nói gì? – Lâm gằn từng chữ một.

Nhật Lệ bây giờ như cái vẩy ngược của anh, chỉ cần người khác chạm vào cũng sẽ chọc cho anh giận dữ. Anh đã nợ Nhật Lệ quá nhiều, làm sao có thể để người khác chà đạp lên danh dự của cô được.

- Ngày anh nói cho tôi rằng cô ta có thai, anh bắn khoản không biết phải làm gì. Một mặt tôi nói

anh cứ im lặng một thời gian, chờ tôi nghĩ cách vẹn toàn. Một mặt tôi tự mình đi gặp cô ta, nói với cô ta rằng cô ta và đứa con kia đang là tảng đá ngáng đường của anh. Tôi muốn cô ta biến đi, đừng để vì hai mẹ con cô ta mà sự nghiệp của anh tan tành. Tất nhiên cô ta yêu anh, thực sự rất yêu anh, nên lựa chọn cách rời xa anh. Nhưng tôi không ngờ cô ta lại không bỏ cái thai như đã nói, mà còn lén lút lần tránh sau đó sinh nó ra. Cô ta thật đáng chết.

- Cô câm miệng lại – Lâm hét lên, giọng anh run, cả người anh cũng run run.

Lâm đang cố gắng siết chặt hai tay, cố gắng ấn chân mình chôn tại chỗ để không phải lao lên bóp cổ người đàn bà kia. Thì ra chính cô ta mới là nguyên nhân dẫn tới mọi chuyện như ngày hôm nay, và chính anh đã tiếp tay cho cô ta làm việc đó. Vậy mà sau đó anh còn cố gắng yêu con người này và nghĩ rằng cô ta thực sự rất tốt với mình.

- Tại sao tôi phải câm? – Trang nhếch miệng cười – Anh đã cạn tài ráo máng như thế, tại sao tôi không được tuyệt tình với anh? Không có tôi thì anh nghĩ anh sẽ tới được đỉnh cao sao. Anh lầm rồi. Giờ thì xem đi, không có tôi anh chỉ là một thằng giẻ rách, không nghề nghiệp, không một xu dính túi, bị người ta xua đuổi. Tất cả cũng là tại cô ta, vậy mà anh còn nung nấu muốn đi tìm cô ta sao?

- Tôi nói cô câm miệng lại – Lâm giận dữ bước lại gần Trang, đôi mắt anh đỏ lên vì giận dữ và xúc động.

- Muốn lấy tôi về phục vụ bà mẹ bệnh tật của anh, lại còn muốn tôi phải nuôi đứa con hoang kia của anh nữa sao? Anh nghĩ xem anh đối xử với tôi như thế có được không? – Trang hét thẳng vào mặt anh.

Tay Lâm vô thức đặt lên bàn, lại quơ trúng chiếc gạt tàn thuốc lá. Ngay khi Trang quay lưng đi, định trở lại ghế của mình thì chợt thấy đầu mình nặng trĩu, sau đó cô gục ngay xuống, không còn biết gì nữa.

Căn phòng lặng ngắt, chỉ có tiếng máy điều hòa chạy rì rì và tiếng thở của Lâm. Anh giật mình buột miệng đang cầm trên tay làm nó rơi xuống nền nhà vỡ choang, những mảnh vỡ bắn tung tóe, có vài mảnh vẫn còn vương máu tươi.

Lâm giờ hai tay lên, run run nhìn vào, thậm chí đến lúc này anh vẫn không dám tin vào điều mà mình vừa làm. Rồi anh cúi nhìn người đang nằm rũ ra trên sàn, máu từ gáy Trang chảy ra thành vệt dài, thấm đầy trên tóc và loang cả ra sàn. Lâm ngồi phịch xuống, run run động vào người Trang, thấy cô không có phản ứng gì thì mặt anh tái đi. Lâm lay cô hai cái, sau đó vội vàng rút điện thoại ra, tay anh run run tới nỗi làm rơi điện thoại đến hai lần. Anh bấm số gọi 115.

Anh vừa run run đọc địa chỉ cho nhân viên tổng đài, vừa lo lắng cúi nhìn Trang vẫn nằm không nhúc nhích trên sàn nhà. Đầu óc anh trống rỗng, không có một suy nghĩ nào, kể cả chạy trốn lúc này. Anh không biết mình phải làm gì, hay nên làm gì, cứ thế ngồi thẩn người ra, cho đến khi có người mở cửa bước vào. Sau đó, đầu óc Lâm chỉ loáng thoáng nghe thấy ai đó hét lên ở phía sau, ai đó gọi nhau, ai đó xộc vào, và cuối cùng là một trận mưa những cú đấm, đá vào người anh, kèm theo tiếng chửi rủa của mấy người đàn ông. Lâm không kêu rên, cũng không chống cự gì, toàn thân anh kiệt sức tới rã rời, cho đến cuối cùng khi công an tới giải thoát cho anh khỏi trận đòn và đưa anh đi.

CHƯƠNG 59

QUÁ KHỨ BỊ XÓI LÊN NHƯ MỘT LUÔNG RUỘNG CÀY BỪA BỌN

- Vậy ra đây là lý do khiến em bỏ Winter sao?

Phong cau mày đưa mắt nhìn quanh quán ăn nhỏ, chưa từng nghĩ rằng một vầng hào quang chói lọi như Linh sẽ rời bỏ lâu đài lộng lẫy Winter mà chấp nhận một nơi lụp xụp đáng thương thế này. Điều đó càng làm Phong thấy kỳ quặc và tò mò về con người của cô.

- Có vấn đề gì sao? Tôi thấy nó thực sự rất tốt – Linh không nhìn anh, vẫn luôn tay lật giở vỉ thịt bò cuộn lá lót nướng, một tay không ngừng quạt lò than hoa phía dưới. Thịt bò cuộn lá lót nướng và nem nướng là hai món cuốn được ưa chuộng nhất tại quán của cô. Quán ăn đông khách ngay từ ngày đầu tiên mở cửa, cho đến hôm nay đã có không ít người trở thành khách quen của quán.

Phong nhìn những khách hàng vui vẻ không ngừng gọi thêm đồ, những người phục vụ thiếu chuyên nghiệp nhưng thừa nhiệt tình, không ngừng chạy qua chạy lại và Linh không ngừng đổ mồ hôi khi ngồi bên bếp than, chợt cảm thấy mình như kẻ dư thừa.

- Về Winter làm cho anh. Anh trả lương cho em gấp đôi trước đây.

Mặc kệ bụi than bay lên bám vào quần áo, Phong ngồi sụp xuống trước mặt cô, thấp giọng năn nỉ.

Linh ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, trong lòng thắc mắc không hiểu tại sao hôm nay gã giám đốc luôn tỏ ra lạnh lùng và kiêu ngạo lại có thái độ lạ như thế? Cô không ghét Phong, không thấy anh ta đáng sợ như lời Cường nói, nhưng cũng không ưa gì anh ta cả.

Nhìn gương mặt ửng hồng vì than nóng, mồ hôi túa ra trên mặt làm mấy lọn tóc mai dính chặt vào má của Linh, Phong thấy tim mình đập loạn lên. Một người từng trải trên tình trường như anh không ngờ cũng có lúc thế này. Từ khi nào, cô gái này cho anh một cảm giác vô cùng mới mẻ, lại rất thân quen, làm cho anh thấy hình bóng của mẹ lòng trong cô. Anh muốn ngày ngày được thấy cô ở nơi mình làm việc, muốn thỉnh thoảng được tới quây rây và quần chân cô trong bếp. Hình ảnh cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi vẫn in hằn trong tâm trí anh.

- Ở đây, tôi là bà chủ. Còn về làm cho anh, tôi chỉ là người đi làm thuê. Nếu là anh, anh sẽ chọn cái nào? – Linh buồn cười vì vẻ mặt ngây ra của Phong, nhưng vẫn cố gắng giữ nghiêm túc.

- Chỉ vì lý do đó thôi sao? – Phong ngẩn ra – Thậm chí nếu là muốn làm bà chủ của cả Winter, tôi cũng có thể cho em.

Nói xong câu này, anh lén đưa mắt nhìn phản ứng của Linh, chỉ thấy cô khẽ cười lắc đầu, giống như cô đang nghĩ chuyện anh vừa nói là một chuyện cực kỳ khôi hài.

- Em không tin ư? – Phong cảm thấy tự ái trước vẻ mặt đó của cô.

Anh nói hoàn toàn nghiêm túc. Anh có thể cho cô mọi thứ, chỉ cần cô đồng ý theo anh.

- Anh về đi. Nếu có nhu cầu ăn món cuốn thì tới đây, tôi mời – Linh không trả lời câu hỏi của anh mà chỉ lắc đầu như một sự từ chối ngầm.

- Vậy là em không đồng ý? – Phong thở dài, chính anh cũng biết rất khó để mua chuộc cô gái này.

- Tất nhiên là không đồng ý rồi – Tiếng Đại vang lên từ phía cửa.

Linh đưa mắt ra ngoài, Đại đang loay hoay dựng chiếc xe máy cũ gọn vào một chỗ. Đại tới cũng chỉ kịp nghe thấy câu hỏi cuối cùng của Phong, nhưng nhìn dáng vẻ ăn mặc của anh ta là trong lòng anh đã thấy khó chịu. Đã thế anh ta lại còn sấn lại ngồi gần Linh, điều ấy cũng đủ làm Đại thấy ngứa mắt và muốn tổng cổ anh ta ra khỏi cửa hàng rồi.

Linh thấy anh tới thì lo lắng hỏi:

- Thế nào rồi anh?

Đại lắc đầu thở dài, phớt lờ sự có mặt của Phong, anh ngồi xuống cạnh Linh, cầm lấy chiếc ví từ tay cô và bắt đầu cầm lấy quạt nan quạt lấy quạt để.

Bụi than bốc lên, bay ngược về phía Phong đang ngồi làm anh ta không chịu được nóng và bụi, vội vàng ho khan mấy tiếng, mắt trợn trừng nhìn Đại. Linh phì cười khi thấy Đại làm vậy, không ngờ người như anh khi ghen lên lại giống trẻ con đến thế.

- Suy nghĩ kỹ lời đề nghị của tôi nhé. Tôi về đây – Phong bức bối phỉ phui bụi than trên áo, không thèm để ý đến Đại nữa mà quay sang nói với Linh.

Linh không tiễn Phong ra cửa, chỉ đáp một câu cộc lốc sau đó lại ngồi xuống bên cạnh Đại, bắt đầu cuốn thịt bò.

- Hắn tới tìm em làm gì thế? – Đại vừa nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt nan, vừa khẽ hỏi.

- Mời em quay lại Winter làm.

- Em từ chối à?

- Em đã kịp từ chối đâu thì anh đã nhảy vào từ chối thay rồi còn gì – Linh lừ mắt.

- Anh ghét hắn. Nhưng nếu em thích làm ở đây hơn thì cứ đến đó. Việc ở đây cũng không có gì, anh với mấy đứa nhân viên làm cũng đủ rồi.

- Chưa được. Mấy người này mới làm, pha nước chấm còn kém lắm. Mình làm dở cái là mất khách ngay.

Linh nói vậy nhưng vẫn thầm cảm thán trong lòng. Một phần nhờ có anh chủ quán đẹp trai, lại khéo tán tỉnh như Đại nên mấy cô nữ sinh ham ăn quà vặt hầu như ngày nào cũng đóng đô ở đây. Chắc

chẳng bao lâu nữa, trình độ tám chuyện của Đại còn hơn hẳn các bà, các cô ấy chứ!

- Thế chuyện của anh Lâm thế nào? Bên nhà người ta vẫn kiên quyết kiện sao?

Nghe cô hỏi đến chuyện này, nét mặt của Đại lại trầm xuống, anh thở dài đáp:

- Ủ. Vụ này xem chừng căng đấy. Anh vừa ghé qua trại tạm giam thăm Lâm, nó gầy và xanh hắc đi.

- Còn may là chị Trang không bị làm sao, nếu không còn một nữa.

- Luật sư bảo vì ngay sau khi gây án, Lâm gọi điện báo cấp cứu nên có thể sẽ được giảm án.

Nhưng chắc phải gần chục năm đấy. Lại còn tiền bồi thường cho bên kia nữa, không ngờ họ lại cặn tàu ráo máng như thế. Hai gia đình cũng đã từng đi lại, họ cũng biết bây giờ nhà anh khó khăn, không ngờ còn ép.

- Hai bác không sao chứ?

- Mẹ anh giờ như đèn dầu trước gió, bố anh thì chạy đi tìm khắp anh em, bạn bè cũ nhờ giúp đỡ, nhưng cũng chẳng được bao nhiêu. Tính ông ngay thẳng, không cầu cạnh ai bao giờ, nên có đi cũng chỉ là nhờ người ta cho thẳng Lâm có cuộc sống thoải mái và đầy đủ một chút mà thôi – Đại lắc đầu.

Sau khi Lâm gây ra chuyện lớn, cả gia đình Đại đều như ngồi trên đống lửa. Linh phải đón Như Ý về chăm sóc hàng ngày khi tới đây bán hàng thì lại gửi bác Ngân trông giúp. Đại cả ngày chỉ bận chạy ra cửa hàng rồi lại về nhà, không có lúc nào được ngơi nghỉ. Gánh nặng của cả gia đình lúc này đè trĩu trên hai vai anh. Giấy tờ nhà vừa lấy được về lại tiếp tục nằm ở ngân hàng.

- Em này... – Đại chợt gọi.

- Sao anh? – Linh đang cúi làm, ngẩng đầu nhìn lên, ngạc nhiên thấy Đại cũng đang nhìn mình.

- À thôi, làm nhanh đi rồi ăn trưa nữa. Hôm nay nắng quá đi mất, mới đầu hè thôi đấy – Đại lắc đầu cười, lại tiếp tục với công việc của mình.

Linh không nói gì nữa, cũng không thắc mắc tại sao Đại đang định nói điều gì đó lại ngừng lại. Tính Đại là thế, cô càng gắng hỏi thì càng không ra vấn đề, nếu cần thì Đại sẽ tự nói với cô. Bây giờ đầu óc anh đang căng ra như quả bóng bay, cô chỉ muốn anh được thoải mái nhất nên cũng không bao giờ vắn vẹo anh chuyện gì.

Đại quạt luôn tay, nướng mấy xiên thịt cuốn và nem liên, mồ hôi nhanh chóng vã ra đầy trên trán, thỉnh thoảng anh lại lấy tay áo lau đi. Linh trộm nhìn vàng trán bóng mồ hôi của anh, nước da đen sạm lại vì phải đi giao hàng nhiều, mái tóc xơ xác, vẻ đạo mạo đường hoàng của một ông chủ lớn trước đây đã không còn nữa, cô bỗng thấy thương anh. Phải bắt đầu lại từ đầu thế này, dù Đại chưa từng than vãn một câu nào, nhưng cô biết anh đã rất cố gắng. Người như anh trên đời này thật hiếm có.

Trong lúc Linh và Đại còn đang mê mải với công việc nơi hàng quán, thì trong một quán bar, Cường đang dốc từng cốc rượu lớn vào miệng. Từ sau khi rời khỏi Winter và bị điều chuyển đến một nhà hàng khác, anh bỏ bê công việc hẳn. Ngoài việc tới xem mỗi khi Master Chef tổ chức thì chủ yếu anh đều ở nhà hoặc tới các quán rượu thế này. Cường không biết, ngoài rượu ra thì liệu còn có gì có thể giúp mình quên được Linh hay không?

- Anh Cường, anh uống nhiều lắm rồi đấy nhé!

Một cô gái mặc váy đỏ ngồi ngay cạnh anh nói một cách không kiên nhẫn. Ngày nào cô cũng chạy theo anh, và tất cả những gì cô nhận được chỉ là sự lạnh lùng của anh. Dường như ở trong mắt anh, không một cô gái nào có thể tồn tại sánh ngang với người kia. Dù cô có bày ra bao nhiêu cách, dù cô có dịu dàng hay nhường nhịn cỡ nào, người đàn ông này vẫn chỉ nhìn cô như một người qua đường xa lạ.

- Anh định thế này đến bao giờ nữa? Mẹ anh buồn lắm đấy, anh biết không? – Hằng không nhìn được nữa, giật cốc rượu ra khỏi tay anh.

Cường cười nhạt, vẫy tay gọi anh chàng bartender mang cho mình chiếc cốc khác, lại tiếp tục rót rượu.

- Anh tỉnh táo lại một chút. Cô ta sẽ không bao giờ lấy anh đâu.

- Đó không phải việc cô – Cường lắc đầu, lần đầu tiên anh mở miệng nói chuyện với Hằng trong nhiều ngày qua.

- Em nói thật – Hằng nắm chặt lấy cánh tay anh, lay nhẹ – Anh có biết cô ta là ai không?

- Ý cô là cô biết về cô ấy nhiều hơn tôi phải không? – Cường liếc xéo Hằng.

Cường không biết, mới cách đây vài ngày, Hằng có tới văn phòng bà Phượng chơi, không ngờ lại nghe lén được một bí mật cực kỳ to lớn. Sau khi đắn đo suy nghĩ vài ngày, cô nàng quyết định chạy tới tìm Cường. Nếu Cường biết điều này, có thể anh sẽ hồi tâm chuyển ý mà quên con bé đầu bếp kia đi, như thế cô cũng sẽ không phải thực hiện lời hứa nhường bán cổ phần lại cho Phong nữa.

- Nhưng bí mật này chỉ có em biết và mẹ anh biết.

- Vậy chắc là mẹ tôi bày cho cô, cô nghĩ như thế thì tôi sẽ tin sao?

- Không, bí mật này liên quan tới quá khứ của mẹ anh, bà ấy muốn che đậy đi không được, đòi nào lại khơi ra.

Câu nói nhỏ nhẹ này không khác gì sét đánh ngang tai Cường, động tác rót rượu của anh lập tức dừng lại. Anh nặng nề đặt chai rượu xuống bàn, đôi mắt hằn những tia máu. Câu nói như một cú đánh nặng nề vào quá khứ mà Cường vốn đã muốn quên đi từ rất lâu. Anh không biết điều Hằng định nói và chuyện này có liên quan gì hay không, nhưng trong đầu anh chợt xuất hiện một ý nghĩ hãi hùng mà ngày cả anh cũng muốn gạt ngay nó đi.

Nếu điều đó là sự thật, nếu Linh thật sự liên quan tới chuyện này, thì điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Cường không bao giờ quên được cái ngày hôm ấy, cách đây đã hơn mười năm, khi ấy anh chuẩn bị bước sang tuổi mười tám, chuẩn bị bước vào cánh cổng đại học. Đó là một buổi sáng, lớp luyện thi được nghỉ, Cường không có việc gì dành tới công ty của mẹ chơi. Không ngờ, anh đã vô tình lén nghe được một tin tức động trời. Đó là một cuộc cãi vã không đầu không cuối, nhưng những gì lọt vào tai Cường cũng đủ khiến anh hiểu ra mọi chuyện. Anh không ngờ mẹ anh lại là một người phụ nữ tàn nhẫn và mưu mô như thế, thậm chí vì một căn nhà mà có thể lừa gạt một người đàn ông, thậm chí còn lôi anh vào chuyện này. Điều đó còn làm Cường thấy khó tiếp nhận hơn cả việc bà có nhân tình ở bên

ngoài.

Vì nghe lén nên Cường không biết người đàn ông đang tranh cãi với mẹ là ai, nhưng anh biết ông ta là một đầu bếp, thậm chí còn từng là đầu bếp của một trong những nhà hàng của gia đình. Ông ta vẫn tưởng anh là con của ông ta nên mới đến, đề nghị mẹ anh cho nhận con, nhưng bà Phượng lại phũ phàng phủ nhận tất cả, rằng anh không phải con ông ta, tất cả chỉ là do bà bịa ra để lấy được căn nhà trên phố cổ cùng chút ít tài sản còn sót lại của ông ta. Thậm chí, tất cả tiền bạc ông ta góp vào làm ăn với bà đều bị bà dùng thủ đoạn lừa lấy hết. Cường biết, người đàn ông đáng thương đó thật sự yêu mẹ mình, thế nên khi sự thật lộ ra, ông ta cũng không hề tức giận mà chỉ thất vọng ra về. Cường đã không ít lần tự đi thăm dò về người đàn ông đó, nhưng chỉ biết được ông ta chuyển đi nơi khác và đã qua đời.

Mười năm qua, chưa bao giờ Cường quên được cuộc đối thoại đó, nó gần như là một vết nhơ trong quá khứ mà anh rất muốn quên đi. Anh dọn ra ở riêng sau khi vào đại học, ra nước ngoài sống cũng chỉ vì không muốn nhìn thấy mặt mẹ anh. Dù trong lòng có yêu thương mẹ mình bao nhiêu, nhưng anh không thể tha thứ được cho bà, nhất là khi anh phải chôn chặt điều đó tự đáy lòng, không dám hé răng nói với ai, kể cả Linh, người mà anh yêu thương nhất. Anh sợ Linh biết chuyện rồi sẽ khinh ghét mẹ anh và rời xa anh.

Quá khứ chợt bị xới lên như một luống ruộng cày bừa bộn!

CHƯƠNG 60

THƯƠNG TÔN CỦA EM CŨNG LÀ NỖI ĐAU CỦA ANH

- Cô ta là con gái người tình của mẹ anh đó. Anh nghĩ khi biết tin đó, cô ta còn ở bên anh sao?

Cường như không còn nghe thấy lời của Hằng nữa, càng không muốn bắt bẻ thực hư trong lời nói của cô ta. Quá khứ và hiện tại như một bộ tranh ghép hình rời rạc, nhưng cuối cùng nó vẫn khớp lại với nhau một cách mạch lạc không thể tưởng tượng nổi. Là duyên hay nghiệt? Anh và Linh, những đứa trẻ của số phận cuối cùng lại tới với nhau. Quá khứ bị che đậy cuối cùng cũng đã tróc ra thành từng mảng nhám nhở, như những vết thương chằng chịt trong tâm hồn mỗi người, anh và cô.

Em có biết chuyện này không Linh? Hay đó mới là lý do để em rời xa anh? Nếu tất cả là sự thật, chúng ta liệu có thể bỏ qua quá khứ mà quay lại với nhau, quên đi hết thảy và tới một nơi thật xa hay không? Anh phải làm gì để làm em quên đi được nỗi hận thù mà em vẫn đau đáu trong lòng kia? Anh phải làm gì để em được sống vui hơn, không phải lo lắng về quá khứ nữa? Anh phải làm gì để giúp em gánh hết nỗi đau này?

Cường cười nhưng nước mắt lại tràn ra trên mặt. Anh ngửa mặt cười, cười lên sảng sặc khiến cho Hằng và anh chàng bartender kinh hãi, không biết anh bị làm sao nữa. Nhưng rồi họ thấy anh gục đầu xuống tay, và khóc nức lên. Hằng muốn làm gì đó để an ủi anh, nhưng lại không biết làm gì khi thấy vẻ yếu đuối của người đàn ông mà cô vẫn luôn rất yêu.

~oOo~

Linh nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn ra ngoài cửa một cách sốt ruột. Trong lòng cô càng cảm thấy khó chịu hơn khi mà người hẹn đã tới muộn gần ba mươi phút, cũng không hề thông báo rằng sẽ tới muộn. Việc ở cửa hàng còn bẽ bộn, Đại vừa phải lo việc ở nhà, vừa phải lo việc ở quán, còn cô thì phải ngồi đây chờ một người mà thực sự cô không biết sẽ có chuyện gì để nói.

Cuối cùng thì Huyền cũng tới, sắc mặt nhợt nhạt như người ốm lâu ngày mới dậy. Thấy cô, Huyền chỉ gật đầu cười khẽ, cũng không nói một câu xin lỗi vì đã để cô phải đợi tới lúc này.

- Em rất vội, nên chúng ta nói nhanh thôi nhé! Chị cần gặp em có chuyện gì vậy? – Linh vào ngay

vấn đề sau khi người phục vụ để thêm một ly nước xuống bàn.

- Chuyện này đáng ra không liên quan gì tới em, nhưng chị vẫn muốn gặp em trước khi gặp anh Đại và nói chuyện với gia đình anh ấy. Nếu chị nói với họ trước, có thể mọi chuyện sẽ không được giải quyết êm đẹp lắm.

Linh ngạc nhiên, không biết Huyền rốt cuộc muốn nói tới chuyện gì?

Huyền lục túi xách ra một tờ giấy và đưa đến trước mặt cô, nói tiếp:

- Sở dĩ chị tới muộn là vì cái này. Chị sợ nói miệng em sẽ không tin nên mới mang nó tới. Em xem đi.

Linh cầm lấy tờ giấy, vừa đọc mấy dòng thông tin trên cùng cô đã giật mình. Đến khi đọc tới những dòng chứng nhận ở phía dưới thì mặt cô đã tái nhợt, dường như thở cũng không nổi. Tờ giấy báo kết quả khám thai của Huyền. Cái thai được ba tháng, sức khỏe tốt. Chỉ đọc tới đây là cô đã hiểu mục đích của cuộc gặp gỡ này rồi. Cái thai ấy chắc chắn liên quan tới Đại. Còn cô đột nhiên trở thành người thứ ba.

- Chị rất xin lỗi em, có thể điều này sẽ làm em tổn thương. Nhưng chị rất muốn sinh đứa nhỏ này ra, càng không muốn nó không có cha. Em cũng có một đứa cháu, nó không có mẹ, lại bị bố nó từ chối, chắc chắn em cũng rất đau lòng, em không nhẫn tâm nhìn con chị rồi sau này cũng sẽ như thế, đúng không? – Huyền tha thiết nhìn cô.

Linh lặng im. Cú sốc làm cô nín bật, cổ họng như cứng lại, một lời cũng không nói ra được.

Trách ai đây? Cô bước vào cuộc đời Đại chưa lâu bằng cái thai trong bụng Huyền, cô nghiễm nhiên trở thành kẻ dư thừa chứ không phải Huyền. Trách số phận trêu ngươi sao? Cô vốn là kẻ không được số phận ưu ái từ lâu lắm rồi.

- Nếu chị cưới anh ấy, các anh chị làm trong tòa án và văn phòng luật sẽ giúp đỡ cho anh Lâm được lĩnh bản án nhẹ nhất. Chị không muốn anh Đại phải lựa chọn giữa em và hai mẹ con chị, không muốn ép anh ấy phải chọn lựa giữa tình cảm gia đình và tình yêu với em. Nếu nói về yêu, chị cũng yêu anh ấy nhiều không kém gì em, thế nên chị có thể mang tới cho anh ấy một gia đình thực sự được, chị cũng sẽ yêu thương và chăm sóc cho Như Ý như chính con đẻ của chị. Thế nên chị gặp em hôm nay muốn em tác thành cho anh ấy, cho cả đứa bé trong bụng chị nữa. Chị biết điều này rất khó, nhưng chị cầu xin em đấy, được không?

Linh nhìn vào đôi mắt khẩn khoản của Huyền, cô có thể từ chối sao? Như Ý là một đứa trẻ đáng thương, cô có thể nhẫn tâm nhìn một đứa trẻ khác rơi vào hoàn cảnh đáng thương như thế sao?

- Được rồi, em đã hiểu ý chị – Linh gật đầu, cố tỏ ra cứng rắn.

Sau đó cô lại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Huyền, hỏi một câu:

- Nhưng chị có thấy chuyện này công bằng với em không?

Nghe Linh hỏi câu đó, mặt Huyền hơi đỏ lên, chỉ cúi đầu không nói gì. Linh không đợi nghe câu trả lời mà đưa tờ giấy lại cho Huyền, sau đó cầm túi xách đứng dậy. Cô vừa đi được mấy bước, lại nghe Huyền rụt rè gọi lại.

- Có chuyện này...

Linh quay đầu, không ngồi lại chỗ cũ mà chỉ lẳng lẳng đứng đợi nghe Huyền nói tiếp.

- Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, em coi như không có nhé! Chị không muốn anh Đại nghĩ chị nhiều chuyện.

Linh cười nhạt, lại quay lưng đi ra ngoài. Huyền nhìn theo bước cô đi, cảm thấy hơi sợ hãi khi nhớ lại đôi mắt trong veo mà lạnh lùng của Linh khi nãy. Nhưng vì hạnh phúc của chính mình, vì đứa con trong bụng, cô không còn lựa chọn nào khác cả.

Linh rời khỏi quán cà phê, cô không quay lại cửa hàng ngay mà ngồi trên một ghế đá bên bờ hồ Gươm, lẳng lẳng nhìn dòng nước lăn tăn trên mặt hồ.

Trời đã chuyển hẳn sang thời tiết mùa hè. Ánh nắng chiều lấp lánh soi trên mặt hồ, du khách tản bộ liên tục bám máy để cố lưu giữ lại vẻ đẹp của hồ lúc này. Con gió mát mơn man trên da thịt, nhưng Linh chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Những đau thương cố đè nén trong lòng, lúc này cô không còn kìm giữ được nữa, cô khóc nức lên. Tiếng khóc làm vài người đi ngang qua phải quay lại nhìn đầy ái ngại. Họ chỉ thấy một cô gái trẻ, mái tóc xõa tung, đôi mắt nhòe nhoẹt một quảng nước, hai môi cắn chặt vào nhau, nước mắt cứ thế không ngừng tuôn ra tưới đầm hai gò má xinh đẹp.

Linh không muốn mang tâm trạng nặng nề này trở về quán, nên sau khi ngồi ở đó không biết bao nhiêu lâu, đến khi trời xẩm tối, cô mới lặng lẽ đứng dậy, nhả cho Đại một cái tin rằng cô mệt nên nhà nghỉ trước, sau đó mới chầm chậm ra về. Đại lo lắng gọi lại, nhưng chỉ nhận được những tiếng tút dài. Cô không bắt máy.

Khi Linh về tới sân khu chung cư thì trời đã tối hẳn. Cả người cô rã rời, mỗi mệt, hai chân căng ra, cô cũng không nhớ mình đã đi bộ qua bao nhiêu con phố để về đến đây nữa. Đầu óc cô ngập tràn những tranh đấu, và cô phải đi bộ để làm nguôi chúng lại. Chuyện đã đến nước này, cũng không còn có cách giải quyết nào tốt hơn nữa. Cô và Đại thậm chí còn chưa ràng buộc nhau cái gì, cô làm sao có thể giữ chân anh đây? Nếu cô không rời ra trước, chỉ sợ anh sẽ càng bị khó xử thêm mà thôi.

Tình yêu là thế đấy. Người ta có thể yêu nhau không dứt ra được, nhưng cũng sẵn sàng hy sinh cho người kia, sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ để tác thành cho đôi phương được trọn vẹn.

Linh vừa thất thểu bước vào sân chung cư thì chợt nghe một tiếng gọi đầy mệt mỏi từ phía sau. Vừa nghe cô đã nhận ra tiếng của người này, là Cường.

Từ lần cuối cùng gặp anh tới nay cũng đã hơn một tháng, vậy mà Linh cảm thấy như đã lâu lắm, vì nhìn anh thay đổi quá nhiều. Cường mặc một bộ đồ sơ mi nhàu nhĩ, tóc tai tua tủa, râu ria cũng không chịu cạo sạch, nhìn anh như mới đi ra từ một khu ổ chuột chứ không phải một giám đốc nhà hàng sang trọng.

Cường đứng phía sau, ánh mắt nhìn cô nửa đau đớn, nửa lại đầy ưu phiền. Nhưng cô còn lòng dạ nào thương xót cho anh nữa, trong khi chính cô cũng đang phải thương xót cho chính mình.

Bước chân Cường đi tới nhanh hơn, anh như chạy lại gần cô rồi bất ngờ ôm chầm lấy cô, miệng lẩm nhảm như người say:

- Anh biết hết rồi. Quay về với anh đi. Thương tổn của em cũng là nỗi đau trong lòng anh, hãy để anh gánh hết cho. Anh sẽ đưa em đi, chúng ta quay lại Mỹ, quay lại nơi mà chúng ta đã từng rất hạnh

phúc. Quên đi mọi quá khứ em nhé!

Những câu nói của Cường lại khiến nổi lòng cô cuộn cuộn như sóng ngầm. Linh túm chặt áo anh, cố không cho mình khóc thành tiếng, nhưng nước mắt cứ thế một lần nữa lại ào ạt tuôn ra, ướt đầm cả vai áo Cường.

Hai con người bị buộc lại với nhau bởi những lỗi làng và dối trá của quá khứ. Hai con người, hai tâm sự, họ ở cạnh nhau như an ủi cho nhau. Hơi ấm của anh, bờ vai anh làm cô cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Ít nhất thì cô sẽ không bị cả thế giới này quay lưng, vì còn có anh ở đây, dang tay ôm lấy cô khi cô đau khổ nhất.

Đại không ngờ mình lo lắng cả một buổi chiều, trời vừa tối là vội vàng bỏ cả cửa hàng cho mấy nhân viên, chạy về đây để xem tình hình Linh thế nào, cuối cùng lại chứng kiến được cảnh hai người đứng ôm nhau ở ngay đầu lối đi lên khu chung cư. Tim anh như thắt lại. Hai người không nói gì, họ cứ đứng ôm nhau như thế một lúc. Cuối cùng, sau khi Cường đưa Linh vào thang máy để lên nhà rồi, Đại mới dám thở sâu một hơi.

Những vết thương trong quá khứ lại trở mình nhức nhối.

Trước đây, anh đã từng chứng kiến mối tình đầu của mình ôm một người con trai khác. Lúc đó anh đã ghen lồng lộn lên, còn xông vào đánh nhau với gã trai kia. Cuối cùng anh thắng, tình cảm của anh và nàng cũng theo đó chấm dứt theo. Còn lúc này, đã gần mười năm qua đi, anh không còn là cậu sinh viên háo thắng, thích hơn thua như ngày đó nữa, nỗi đau cảm nhận càng thâm thía hơn. Cô là người anh đang yêu, anh coi cô như mối tình cuối của đời mình, thiết tha muốn hợp pháp hóa mối quan hệ của hai người, thì cô lại tát cho anh một cái đau như thế. Cô ở bên anh chỉ vì thương hại anh hay sao? Cô cho rằng anh sẽ gục ngã vì những thất bại trong sự nghiệp hay sao?

Nếu Linh chỉ nghĩ được đến thế thì có lẽ đã uống công anh yêu cô rồi.

Đại thấy nực cười thay cho chính mình. Yêu hai người con gái vào đúng hai thời điểm bắt đầu sự nghiệp, và cuối cùng cả hai đều rời bỏ anh, để tìm một chỗ dựa tốt hơn cho cuộc đời. Họ làm vậy không sai, có lẽ tình yêu vốn không đủ để nuôi dưỡng một mối quan hệ bền vững. Nếu Linh theo anh, cô sẽ phải chịu rất nhiều thiệt thòi và khổ cực, phải chăm sóc cho mẹ anh, phải chăm cho cả Như Ý. Dù anh có cho cô tình yêu nhiều đến đâu, cuối cùng anh vẫn không thể gánh hết cho cô được những thiệt thòi đó.

Buông tay hay không? Đại trầm nghĩ.

Anh ngẩng đầu nhìn, thấy đèn ở căn hộ của cô bật sáng, anh quay gót trở lại quán ăn. Dù không có cô, con đường này anh sẽ vẫn phải bước.

CHƯƠNG 61

CON ĐƯỜNG RÊ NGANG

Tối hôm ấy, Đại không gọi thêm cuộc nào nữa mà chỉ nhắn một tin, dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai anh sẽ tới thăm.

Linh cũng không mong là anh sẽ tới tối nay, căn bản cô không biết phải đối mặt với anh thế nào, không biết phải mở lời ra sao và bắt đầu từ đâu để kết thúc mối tình trái ngang của hai người. Cường nói muốn hai người quay lại với nhau, nhưng cô không trả lời anh. Nếu cô quay lại với anh thì cũng chỉ để tìm một chỗ dựa và tìm một cái cớ để quên đi Đại, không thể ở cạnh Như Ý, cô càng khóc nhiều, đến sáng ra thì mắt cô đã sưng húp lên.

Thật may cả ngày hôm sau Đại cũng không tới quán làm việc. Linh biết, hôm nay sóng gió sẽ tới với gia đình anh càng nhiều hơn. Cô không biết được ý của Đại thế nào, nhưng có thể biết được thái độ của ông Phương, bà Nguyệt với chuyện này. Còn gì vui hơn nếu họ có ngay một đứa con dâu và thêm một đứa cháu nội, nhất là khi người Đại sẽ lấy lại là người họ rất ưng ý.

Đến tối, Đại bế Như Ý tới nhà cô.

Linh đã ổn định lại tâm trạng, thậm chí còn tỏ ra như không biết chuyện gì, cô muốn nghe xem anh sẽ nói gì với mình rồi mới nói rõ ý định của bản thân. Nhưng Đại không nói gì cả. Suốt buổi tối, anh và Như Ý cùng ngồi chơi, xem ti vi trong lúc cô dọn dẹp. Thái độ của Đại hơi gượng gạo dù anh đã cố làm cho mình tự nhiên nhất. Linh đủ tinh tế để nhận ra sự thay đổi đó, nhưng cô vẫn lặng im chờ anh nói ra mọi chuyện. Nếu anh thực sự tin tưởng cô thì dù lựa chọn thế nào anh cũng sẽ nói với cô.

Đến tận khi bé Như Ý đã ngủ, cuối cùng chỉ còn lại Đại và Linh ngồi xem ti vi ở phòng khách, đến lúc này, Đại mới nhẹ cầm lấy tay cô hỏi:

- Em có hối hận khi quyết định ở bên anh không?

Dù đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc nói chuyện này nhưng Linh vẫn thấy bất ngờ với câu hỏi mở đầu như thế. Cô lúng túng, cúi đầu không biết nói thế nào cho đúng.

Hối hận? Tất nhiên là cô không hối hận. Nhưng nếu cô trả lời như thế, chuyện tình này liệu có thể chấm dứt được hay không? Hoặc nếu Đại đã có lựa chọn của mình, và lựa chọn đó không phải là cô,

thì liệu câu trả lời thành thật có nín nổi bước chân anh? Linh không dám chắc nên càng không dám quả quyết trả lời.

Sự im lặng của cô lại khiến cho Đại có một suy diễn khác. Anh nghĩ cô đang lưỡng lự, đang đấu tranh, lựa chọn giữa anh và Cường. Anh cảm thấy chua chát trong lòng, nhưng vẫn một mực im lặng, chờ đợi cô lên tiếng. Nếu cô hối hận với lựa chọn này, thì dù cho anh có yêu cô bao nhiêu, anh vẫn sẽ đẩy cô rời xa mình. Yêu là muốn người mình yêu hạnh phúc và tìm hạnh phúc của mình trong chính hạnh phúc của người yêu. Anh muốn cô thật sự được hạnh phúc chứ không phải lựa chọn ở bên anh chỉ vì thương hại anh.

- Sao tự nhiên anh lại hỏi em như thế? Anh hối hận sao?

- Em cho là anh hối hận? – Đại cười nhìn cô, đôi mắt anh tựa như một đóa trăng tròn hờn nhiên không tính toán.

Nhưng nụ cười của anh lại rất buồn.

Đây là cách rút lui của anh sao? Cần gì phải đi vòng vèo như thế? Linh thầm cay đắng. Chẳng lẽ anh muốn cô phải là người nói ra lời chia tay trước? Chẳng lẽ đến lúc này anh còn cho rằng anh không có lỗi gì trong chuyện này sao?

Thực tình, Linh cũng không biết rằng cho đến giờ Đại vẫn hoàn toàn không biết chuyện Huyền đã có thai. Sáng nay, khi Đại vừa chuẩn bị đến cửa hàng như thường lệ thì chị Năm giúp việc nói rằng mẹ anh hơi thở rất yếu. Cả nhà vội vàng gọi cấp cứu đưa bà vào bệnh viện, và anh ở lại trong đó tới tận tối mới về nhà. Nghĩ đến cảnh mà mình chứng kiến từ tối qua, Đại không cho mình có thêm phút nghỉ ngơi nào, lại bế Như Ý đến đây tìm cô để nói chuyện cho rõ ràng. Trong đầu anh nghĩ rằng, với hoàn cảnh của anh bây giờ, cô hoàn toàn có lý do để rời bỏ anh.

Cả hai đều không biết rằng, với những suy diễn âm thầm trong đầu lúc này đã đẩy mình vào một tương lai vô cùng bế tắc và tuyệt vọng.

- Thực ra em không cần nói, anh cũng có thể hiểu. Sao em lại gượng ép mình như thế? Lựa chọn ở bên cạnh anh chỉ làm khổ thêm cho em – Đại vẫn điềm đạm nói, bàn tay anh đang nắm lấy tay cô đã buông ra – Em không cần phải thương hại anh, quay về với nó đi.

Linh không tin được rằng thay vì nói sự thật với cô và nhận tất cả phần lỗi về mình, Đại lại lựa chọn đẩy lý do cho một cuộc – chia – tay – sắp – diễn – ra – sang cô. Anh lại cho rằng cô còn có thể quay về bên Cường hay sao?

Ừ, nếu anh đã nghĩ thế, vậy thì cô cũng cho anh toại nguyện.

Linh nghĩ như thế trong đầu, thầm quyết tâm với bản thân, sau đó quay sang nhìn anh, giọng cô cũng lạnh đi một phần:

- Bên anh có nhiều cô gái thích hợp hơn em...

- Ừ... – Đại không tỏ ra ngạc nhiên khi nghe thấy giọng điệu nửa oán trách, nửa giận dỗi của cô.

Anh không chấp nhận được khi thấy cô lén lút ôm Cường thì cô cũng vậy thôi, có lẽ cô không chấp nhận nổi trái tim đa tình của anh.

- Anh biết, ở bên nó, em sẽ không phải lo tranh giành tình cảm với ai hết. Em càng không phải lo

cho tương lai nó sẽ phản bội em. Nó có thể cho em cuộc sống đầy đủ và sung sướng, còn anh thì không. Anh biết, em đã lựa chọn đúng – Đại cười vuốt tóc cô và dứt khoát đứng dậy – Cửa hàng chúng ta cùng nhau mở, nếu em thích thì anh nhường lại nó cho em. Còn nếu em buông, coi như anh vay tiền em, lúc nào làm ăn khá hơn anh sẽ trả lại. Nếu chúng ta chấm dứt, anh thực sự không muốn gặp lại em. Như thế càng làm anh và em khó xử thêm.

- Anh giữ nó đi, em sẽ quay lại Mỹ.

- Được. Đêm nay anh bận, em chăm sóc Như Ý đêm anh. Ngày mai anh sẽ đến đón con bé.

Linh gạt đầu, lặng lẽ quay vào trong, cố để anh không nhìn thấy đôi mắt đã phủ một tầng nước mờ mịt của mình. Đến khi nghe thấy tiếng cửa khép lại rồi, cô mới khóc nức lên thành tiếng. Tiếng khóc như vỡ òa trong căn nhà yên tĩnh, cô run rẩy lên từng hồi, giống như ai đó đang cầm dao rạch ngang dọc trong tâm hồn vốn đã đầy sẹo của cô.

Anh đi sao? Anh cứ thế mà đi sao? Đến giải thích một câu anh cũng không nói? Đến thú nhận một câu anh cũng không nói. Anh cứ thế mà quay lưng đi, cứ thế đổ lỗi cho cô, như thể trong chuyện này cô mới là người sai.

Linh cố giấu trong tim nỗi niềm của mình, cũng như Đại lặng lẽ gặm nhấm nỗi auau của anh. Đôi khi chính những điều bí mật tạo nên số phận. Hai con người yêu nhau, chỉ bởi cố gắng che giấu đi những bí mật nhỏ nhoi mà khiến cho cuộc đời rẽ ngang sang hai hướng.

~oOo~

Ba tuần sau, Lâm bị kết án sáu năm tù. Ngay sau đó, Đại tổ chức lễ cưới với Huyền, một đám cưới vội vã.

Hai ngày trước khi lễ cưới được tổ chức, Linh tới thăm và chào bà Nguyệt lần cuối trước khi ra nước ngoài. Bà Nguyệt ở nhà chị Tâm, người con gái cả của bà. Ngôi nhà cũ vì cần sửa sang lại trước khi tổ chức lễ cưới nên cả nhà đưa bà tới đây để dưỡng bệnh. Bà tinh táo, nhưng vẫn như trước, không nói năng hay động đậy gì. Con trai út nhập ngũ xa nhà, con trai lớn phá sản, bà thoi thóp sống giữa nỗi niềm xót xa chằng chịt. Cú sốc do Lâm gây ra cuối cùng đã quật ngã bà, bà gần như không còn gượng nổi nữa. Nằm viện suốt nửa tháng, đã không ít lần bác sĩ lắc đầu bó tay, nhưng ý chí muốn được nhìn thấy đứa con trai thân yêu lần cuối như một tia sáng le lói, yếu ớt nhưng không bao giờ tắt. Rồi khi Đại nói với bà rằng anh sẽ lấy Huyền, sẽ cho bà một đứa cháu nội nữa, bà như được hồi sinh. Bà dần tinh táo hơn, khỏe hơn khiến mọi người rất vui mừng.

Khi Linh tới chơi, chị Tâm vì vội đi sắm đồ cưới nên bảo cô ở lại chơi với bà lâu hơn. Linh đồng ý, sau đó còn thay cả cô giúp việc của nhà chị Tâm tắm cho bà. Bà Nguyệt nhìn vẻ mặt cố tỏ ra dừng đọng của cô, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một nỗi niềm tiếc nuối. Bà tiếc cô con dâu hệt này! Khi Đại dẫn cô về nhà và giới thiệu rằng cô là bạn gái của mình, bà Nguyệt đã mừng thay cho con mình tìm được người như ý. Rồi đến khi Đại quyết định cưới Huyền, nói tất cả sự thật với bà về cái thai kia, bà vốn nên tỏ ra vui mừng, nhưng khi thấy vẻ mặt lúc nào cũng buồn bã, u ám của con, bà biết đây là một quyết định miễn cưỡng. Đứa con trai ương bướng nhất, luôn tự làm theo ý mình của bà

cuối cùng cũng phải làm một việc mà nó không mong muốn.

- Có lẽ đây là lần cuối cùng con được gọi đầu cho bác? – Linh vừa ngồi phía sau trảng kỉ, vừa nhẹ nhàng dội nước lên mái tóc dài đã bạc quá nửa của bà.

- Con vừa thấy chị Tâm chuẩn bị cho bác một bộ áo dài đẹp lắm, bác mặc chắc rất vừa – Cô lại nhẹ nhàng nói tiếp.

- Thực ra con không giận anh Lâm một chút nào, con biết anh ấy cũng có nỗi khổ riêng của mình. Bây giờ anh ấy bị như vậy, bác phải cố khỏe mạnh lên, chờ ngày anh ấy trở về bác nhé! Chị Huyền nói rằng gia đình chị ấy sẽ hết sức giúp đỡ để anh Lâm được hưởng bản án nhẹ nhất. Bác đừng lo lắng gì cả.

Bà Nguyệt ngạc nhiên, chuyện Huyền có thai thì có thể cô đã biết, nhưng chuyện gia đình Huyền có đủ khả năng để can thiệp vào chuyện của Đại thì chỉ có ông Phương, Đại và bà biết, tại sao Linh cũng biết?

- Lúc đầu khi chị Huyền tới tìm con và nói rằng chị ấy có thai với anh Đại, con đã rất giận anh ấy. Nghĩ lại có lẽ tất cả là do số phận sắp đặt hết. Nếu như con và anh ấy kết hôn, sau đó chị Huyền mới tìm tới, như thế còn bị kịch hơn, đúng không bác? Nhưng con có làm gì sai đâu, tại sao anh ấy lại cho rằng vì con thay lòng đổi dạ rồi đẩy con đi? – Linh khóc òa lên, bàn tay đang đều đặn vuốt mái tóc của bà Nguyệt cũng theo đó lạc nhịp – Tại sao anh ấy không cho con chút kiêu hãnh cuối cùng, để con có thể ngẩng cao đầu mà đi. Sao anh ấy lại đổ lỗi cho con cơ chứ?

Bà Nguyệt cuối cùng cũng hiểu ra. Nhưng bà không thể nói cho cô biết rằng con trai bà rời bỏ cô không phải vì cái thai trong bụng Huyền, mà vì Đại cũng đang thực sự hiểu lầm cô. Cái đêm trước khi bà đi viện, Đại có tới phòng bà. Anh vừa nắm chân tay cho mẹ, vừa nói chuyện với bà. Khi anh kể cho bà nghe chuyện anh đã nhìn thấy Linh ôm Cường khóc, cả người anh cũng run lên dữ dội. Bà biết con trai mình đang kìm nén cơn xúc động mãnh liệt nhất mà nó từng phải trải qua trong đời. Lúc đầu bà cũng giận Linh khi đối xử với con trai bà như thế. Nhưng lúc này, chỉ còn lại sự đau xót tột cùng. Số phận thực sự trêu ngươi còn người ta đến như thế sao? Cả hai hiểu lầm nhau mà không ai biết, người biết duy nhất là bà thì lại không thể nói cho ai hay.

Linh không biết những gì bà Nguyệt đang nghĩ. Trong lòng cô lúc này chỉ có sự bế bàng và đau khổ. Chẳng còn gì có thể cứu vãn nỗi chuyện này nữa. Hai ngày nữa Đại sẽ cưới Huyền. Còn cô cũng đã nhận lời cầu hôn của Cường, vào chính cái ngày cô biết tin về đám cưới này. Cô và Cường sẽ quay lại Mỹ, sẽ xa rời hoàn toàn thành phố toàn những chuyện trái ngang này. Linh chưa bao giờ tự hỏi mình làm vậy có đúng hay không? Cô chỉ muốn chạy trốn và trả thù. Cô lấy Cường chính là để trả thù Đại, và cô đi Mỹ cũng chính là đang chạy trốn anh.

Từ đầu, hai người đã chỉ là những kẻ vô duyên.

CHƯƠNG 62

ĐỊA NGỤC SAU HÔN NHÂN

Huyền chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bước vào một cuộc hôn nhân như thế. Với cô, nó tù túng, bí bách như địa ngục, nhưng lại không giống như địa ngục toàn tiếng rên la mà người ta vẫn nói.

Ngay từ đêm đầu tiên sau khi lễ cưới kết thúc, Đại lấy lý do cô cần nghỉ ngơi dưỡng sức cho cái thai nên anh nhường lại phòng cho cô, còn mình thì sang phòng Như Ý ngủ cùng con bé. Hai tuần liền, hai vợ chồng không gần gũi nhau một đêm nào. Ngày nào anh cũng bế Như Ý đi từ rất sớm, tới cửa hàng và ở lì tại đó tới tận đêm khuya mới về. Anh không cho ai chăm sóc con bé, trừ thời gian ban ngày khi bà Ngân trông con bé giúp anh. Cả ngôi nhà rộng và lạnh lẽo chỉ có ông Phương và bà Nguyệt lui thủi suốt ngày, mỗi lần đi làm về Huyền lại càng thấy ngôi biệt thự ấy không khác gì tù ngục. Cô không còn niềm nở với bố mẹ chồng mà trở nên cáu gắt lắm lì hơn. Không dám cáu giận với bố mẹ chồng, người duy nhất cô có thể trút giận lên là chị Năm giúp việc, làm bữa sáng muộn một chút cô cũng mắng, thậm chí không kịp là quần áo cho cô đi làm cô cũng mắng. Giận chồng nhưng không thể làm gì nên cô chỉ có thể trút cơn bực tức sang chị người làm khốn khổ ấy. Nếu không phải chị Tâm mấy lần khuyên nhủ, có lẽ chị Năm đã bỏ về quê rồi.

Huyền mang thai đến tuần thứ mười sáu thì bị sảy do trượt chân ngã ở bậc thềm.

Sau một tuần ở bệnh viện chăm sóc cho vợ, Đại lại càng đi sớm về khuya, có hôm anh còn không về nhà. Huyền càng chán nản, càng hay nổi giận vô cớ hơn. Ông Phương vốn là người nóng tính, lại coi trọng bề bậc, gia giáo, nhưng con dâu mới sảy thai nên ông cũng ngậm bồ hòn làm ngọt cho êm cửa êm nhà.

Rồi một ngày, khi ông Phương về quê ăn giỗ, sự mâu thuẫn cuối cùng cũng bùng nổ.

Hôm ấy Tâm định tranh thủ lúc chồng và con đi du lịch, sang chăm sóc bà Nguyệt, vừa tới cổng đã nghe tiếng Huyền rít lên:

- Trời ơi, mẹ muốn đi đại tiện cũng phải gọi cô Năm chứ? Gọi không được thì mẹ bấm chuông này, con đã chuẩn bị sẵn thế rồi cơ mà, nó kêu thì chị ấy sẽ chạy tới. Nhà cửa lúc nào cũng khai toilet nong nặc thế này, ai mà chịu được. Suốt ngày phải ngửi cái mùi này, con không muốn sảy thai cũng

không được.

Tâm thực sự giận dữ. Cô đã mấy lần nghe cô Năm nói chuyện Huyền hay mắng mỏ bà Nguyệt, nhưng không nghe được tận tai, lại nghĩ mình đi lấy chồng rồi thì cũng chỉ là người ngoài nên chưa tiện góp ý. Không ngờ hôm nay, vừa tới cổng thì cô đã nghe thấy những lời nhiếc mắng thậm tệ dành cho mẹ mình như thế, cô xộc vào nhà. Cảnh tượng bày ra trước mắt làm Tâm gần như muốn nổi điên với cô em dâu xấu láo của mình. Bà Nguyệt đang nằm trên trường kỉ, cả người bất động, nước mắt lã lã dài, muốn nói gì nhưng lại không thể nói ra. Cô Năm lúi húi lau chùi bãi nước đái tanh hôi dưới nền nhà, bên cạnh còn một chiếc chậu, bên trong có bộ quần áo vừa mới thay của bà Nguyệt.

- Mợ có cái kiểu ăn nói vô học đó từ bao giờ thế hả? – Tâm nhìn mẹ mình, trong lòng cảm thấy xót xa, sau đó quay sang quát Huyền lúc này đang ngồi ở ghế salon – Chuyện mợ sẩy thai là do ai? Không phải là do mợ cố chấp thích đi giày cao gót sao, tôi thậm chí đã khuyên nhưng mợ không nghe, giờ mợ trách ai?

- Tôi có nói gì sai sao? Đã bảo đóng bím cho mẹ đi, thay giặt cũng dễ thì không ai chịu nghe. Cả ngày thế này ai mà hầu nổi – Huyền bật lại ngay tức thì.

- Mày đừng có láo – Chị Tâm điên tiết chỉ tay về phía cô em dâu – Trời thì nóng, mày thử đóng bím cả ngày xem mày có chịu nổi không? Tao không ngờ mày lại là kẻ vô học, mất dạy như thế!

- Chị nói ai mất dạy? – Huyền bật dậy, tiến lại gần Tâm, thái độ như có thể sẵn sàng xông tới cấu xé đối phương bất cứ lúc nào.

- Có chuyện gì thế?

Đúng lúc này, có tiếng quát của Đại từ cửa vọng vào. Tiếng quát vang và lạnh lẽo khiến cho Huyền đang giận điên lên cũng phải rùng mình một cái. Cô không ngờ Đại lại về thành linh vào đúng lúc này. Nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của anh đang nhìn mình chăm chăm, Huyền lại cảm thấy lo lắng, không biết anh đã nghe được những gì rồi.

- Đây, cậu về mà xem vợ cậu ăn nói hỗn láo như thế nào với mẹ đi.

Thấy chị Tâm đã không chịu dừng lại còn thêm dầu vào lửa, cơn giận vừa được nén xuống lại bùng lên trong Huyền:

- Sao, thấy tôi ốm yếu, vừa sẩy thai nên chị cậy nhà mẹ đẻ định bắt nạt tôi chứ gì? Đã thế, mẹ chị, chị đi mà hầu.

- Cô không được láo – Đại vừa nghe đến đây, lập tức giận dữ vung tay tát Huyền.

“Chát”. Cái tát đánh và kêu thật vang trong ngôi nhà yên ắng. Huyền sững sờ. Chị Tâm sững sờ. Cô Năm đang lau nền nhà cũng sững lại, không nghĩ rằng cậu chủ luôn hiền lành, tươi cười lại có lúc đáng sợ như thế. Bà Nguyệt nằm trên trường kỉ, khóc không thành tiếng, chỉ liên tục lắc đầu.

Huyền đưa tay bưng má, cái tát rát rạt làm cô nóng cả mặt, trong miệng còn có vị mặn mặn của máu. Cô không dám tin là Đại lại dám vung tay tát mình như thế? Người đàn ông cô tôn sùng như thần tượng, người đàn ông làm cô yêu điên dại, người đàn ông làm cô bất chấp mọi thủ đoạn để giành lấy cho mình, không ngờ lúc này lại vung tay tát cô như thế. Một cái tát là rạn nứt hết thủy, đổ vỡ hết thủy.

- Anh... anh dám đánh tôi? – Huyền nghe tai ù đi, mắt hoa lên, cảm giác nóng rát trên mặt vẫn còn

ứ lại, mãi không tiêu tan.

- Tôi cảnh cáo cô, không được hỗn láo với mẹ và chị.

- Anh đánh tôi, sao anh không xét lại mình đi? – Huyền hét lên, nước mắt lã đãi, mọi uất ức trong suốt thời gian sau hôn nhân được thể bùng nổ – Anh có coi tôi là vợ anh không? Anh có coi tôi là người nhà này không? Con anh anh còn không dám để tôi chăm sóc, anh coi tôi là cái gì? Tôi biết, anh lấy tôi chỉ vì cái thai trong bụng tôi, giờ cái thai không còn, nên trong mắt anh tôi không còn chút giá trị nào chứ gì? Anh dám đánh tôi, anh sẽ hối hận.

Nói rồi Huyền chạy xộc ra khỏi cửa. Đại nghe thấy tiếng xe máy, nhưng anh cũng không đuổi theo. Nếu hôm nay anh không nhớ ra phải về đưa mẹ đi khám định kỳ, có lẽ anh đã không biết những ngày qua người thân của mình đã phải sống với vợ mình như thế nào? Anh nhìn chị Tâm vẫn đang sưng sò rồi cúi xuống, bế bà Nguyệt lên, đưa bà về phòng. Đặt mẹ nằm ngay ngắn xuống giường, Đại đưa tay lau nước mắt cho bà, khẽ nói:

- Mẹ, con xin lỗi. Tất cả là lỗi tại con, đã để mẹ phải chịu thiệt thòi.

Bà Nguyệt muốn nói nhưng không thể nói, thế nên nước mắt càng chảy ra nhiều hơn. Tâm cũng đã đi vào phòng, thấy em trai như thế thì chỉ vỗ vỗ nhẹ lên vai Đại nói:

- Để chị nói chuyện với mẹ, cậu cứ ra ngoài đi, mau xem mợ ấy đi đâu?

Đại lắc đầu với chị gái mình. Sau đó anh đứng dậy, nói với Tâm:

- Chị chuẩn bị cho mẹ đi, em đưa mẹ đi viện kiểm tra định kỳ.

Rồi anh bước ra ngoài. Bà Nguyệt nhìn theo cái bóng cô đơn của con trai, tim bà như thắt lại, nước mắt càng chảy ra nhiều, nhưng bà không sao lau đi được.

Tối hôm ấy, Đại sang nhà bố mẹ vợ, Huyền không xuống gặp nên chỉ có mình ông Học tiếp anh. Sau khi xin lỗi bố vợ vì đã nổi nóng đánh Huyền, anh còn nói thêm:

- Không phải vì cô ấy sảy thai mà nhà con có ý coi thường. Con đánh vợ vì cô ấy hỗn láo với mẹ, với chị Tâm. Còn việc cô ấy sảy thai, coi như nhà con không có phúc, con không vì thế mà ruồng bỏ cô ấy. Nhưng cô ấy còn có thái độ hỗn hào với bất kỳ ai trong gia đình con, thì thôi, con cũng đành trả lại cô ấy cho bố mẹ.

Ông Học thở dài, mặc dù ông rất không hài lòng với thái độ đánh vợ của Đại khi Huyền mới trở về nhà với má sưng đỏ, nhưng đến lúc này, khi nghe con rề dãi bày, ông lại tự trách vợ chồng mình đã quá nuông chiều con gái nhiều hơn, lại càng thấy quý cậu con rề hiểu chuyện này. Thái độ của Huyền hôm nay đã ngầm nói với vợ chồng ông rằng, cuộc hôn nhân của con gái mình từ nay sẽ đổ bể.

Hôn nhân của Đại sau đó thực sự đi vào bế tắc. Huyền chủ động đòi ly hôn, Đại cũng không phản đối hay níu kéo gì. Một cuộc hôn nhân chóng vánh cứ như thế cũng kết thúc chóng vánh theo.

Ba tháng sau khi Đại và Huyền ly hôn, bà Nguyệt đột ngột qua đời.

Bà Nguyệt đi không nhắm mắt, có lẽ vì không được nhìn thấy mặt hai đứa con trai lần cuối. Đại vừa vuốt mắt cho mẹ vừa sụp xuống mà khóc. Mất mẹ là mất tất cả, chưa bao giờ anh cảm thấy tuyệt vọng hơn thế. Cả thế giới quanh anh như hoàn toàn sụp đổ theo hơi thở hắt ra cuối cùng của mẹ...

CHƯƠNG 63

MỘT CUỘC HÔN NHÂN KHÁC

Nếu như đám cưới của Đại được tổ chức tương đối gọn nhẹ, đơn giản thì đám cưới của Cường và Linh lại vô cùng đình đám và nổi tiếng. Sự kết hợp giữa người thừa kế tập đoàn Hoàn Mỹ và Master Chef trẻ nhất trong lịch sử trở thành tâm điểm của báo giới suốt thời gian dài. Đám cưới được tiến hành ở ngay tại khách sạn Winter với số lượng khách dù không nhiều nhưng hoàn toàn là những người có mặt mũi trong giới kinh doanh cũng như các quan chức lớn trong thành phố. Linh không hề quan tâm tới những điều đó, hay nói đúng hơn, cả lễ cưới này, cô không quan tâm tới một điều gì. Cô để cho Cường sắp xếp và lựa chọn tất cả, từ váy cưới, nhẫn cưới, tiệc cưới tới địa điểm đi tuần trăng mật. Cô chẳng hào hứng gì, chỉ là không muốn Cường thất vọng nên mới không tỏ ra quá hờ hững mà thôi.

Cuộc hôn nhân này cô không mong muốn, nhưng cũng không bài xích nó. Cô biết, rồi đây cô sẽ quên Đại, sẽ đền đáp sự yêu chiều của Cường bằng cách học làm một người vợ tốt. Cô sẽ lại học cách chấp nhận anh, yêu thương anh. Mặc dù lúc này cô không thể quên đi mối tình tuyệt vọng kia, nhưng biết đâu, thời gian sẽ thay đổi được tất cả.

Tuần trăng mật của hai người kéo dài tới nửa tháng. Cường chọn hẳn một tour du lịch Địa Trung Hải, đó thực sự là một thời gian không tệ của cô. Cô được men theo bờ Địa Trung Hải, đi qua nhiều nước trên một chiếc du thuyền hạng sang, hàng ngày được nếm qua rất nhiều món ăn thú vị, được nằm sưởi nắng ở bể bơi trên khoang hạng nhất. Có lần cô còn tham gia cuộc thi thử tài nấu bếp nho nhỏ được tổ chức ngay trên chính con tàu, cuối cùng giành được hai suất vé du lịch bằng tàu ngầm dưới đáy biển. Đôi khi, Cường còn đưa cô lặn xuống biển, tận tay sờ vào những dải san hô sống, chỉ cho cô thấy sự sống phong phú trong lòng biển khơi.

Đôi khi Linh cảm thấy, chấp nhận ở bên cạnh một người mình không yêu đôi khi cũng không phải chuyện không tốt. Cô mới biết tin Huyền đã sảy thai qua Thủy. Sau khi cô chia tay với Đại và rời khỏi quán ăn, Thủy lại tới đó làm. Về cuộc thi Master Chef, Thủy chính thức phải dừng chân ở vòng thi đối đầu. Khi gặp nhau ở trường quay, chính Thủy đã nói cho cô nghe tình hình của vợ chồng Đại. Cô thấy lo lắng cho anh, lo lắng cho Như Ý, nhưng mọi chuyện cũng chỉ dừng lại ở đó. Cô không muốn thay

đôi quyết định một lần nào nữa, cuộc đời này cô đã mắc nợ tình cảm với quá nhiều người rồi. Cường đối xử với cô rất tốt, thậm chí anh còn không cho bà Phượng tới nhà, sợ bà sẽ làm tổn thương tới cô.

Nhưng Linh không biết rằng, Cường không cho bà Phượng tới thăm vợ chồng anh, chỉ vì sợ Linh sẽ phát hiện ra sự thật của quá khứ mà anh đã giấu nhem đi. Sau khi nhận ra Linh chưa hề biết những chuyện trong quá khứ giữa bố cô và mẹ anh, Cường vừa cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, vừa nơm nớp lo sợ. Nếu cô biết được chuyện này, chỉ sợ đó sẽ là đả kích lớn nhất đối với cô. Anh chỉ tự nhủ lòng mình, sẽ dùng cả cuộc đời này của anh để yêu cô, cũng là để chuộc lại những lỗi lầm mà mẹ anh đã gây ra, sẽ dùng tình yêu của mình để xóa đi những vết thương lòng của cô. Anh biết, Linh chọn ở bên anh không phải vì cô yêu anh, mà vì cô muốn chạy trốn lòng mình, muốn tìm một nơi để dựa vào, muốn tìm một cái cớ để quên đi người đàn ông trước đó. Anh biết và chấp nhận, chấp nhận lấy chân tình của mình để bù đắp những thương tổn trong lòng cô. Linh là người trong nóng ngoài lạnh, chỉ cần anh thành thật đối xử với cô, cô sẽ sớm bị mềm lòng, sẽ lại toàn tâm toàn ý yêu anh.

Đúng là Linh đã định sẽ toàn tâm toàn ý theo Cường, nhưng mọi sự thật rồi có lúc cũng sẽ phơi bày, như một cái bánh, dù bóc bao nhiêu lớp lá, cuối cùng cũng sẽ để lộ ra phần chân thật nhất...

Sau đám cưới, Linh muốn cùng Cường đi Mỹ ngay, nhưng cuối cùng vẫn bị kẹt lại do cuộc thi Master Chef chưa kết thúc. Quán quân của giải năm nay chính là An. Linh không bất ngờ về điều đó. Đó là điều mà tất cả các giám khảo đều công nhận. Master Chef kết thúc, Linh thở phào, điều cuối cùng giữ chân cô ở lại Việt Nam cũng không còn nữa, cô và Cường sẽ nhanh chóng rời khỏi Hà Nội, rời khỏi đất nước thân yêu, quay lại nơi mà hai người đã từng có những tháng ngày vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Ngày bà Nguyệt mất, Linh cũng tới dự đám tang. Nhìn bóng dáng gầy guộc và hốc hác của Đại, cô thấy tim nhói lên từng cơn. Dù có được yêu thương bao nhiêu thì trong lòng cô vẫn không thể gạt bỏ đi hình bóng của người đàn ông này được. Kí ức về những tháng ngày bên nhau ngấn ngủi nhưng đầy vui vẻ, hạnh phúc ủa về khiến cô như ngã quỵ xuống. Cô muốn nhào tới bên anh, muốn ôm lấy anh, muốn vỗ về anh để anh được khóc một cách thoải mái nhất, nhưng lý trí gắng gượng cuối cùng đã ngăn cô lại. Giờ đây cô là người đã có chồng, hơn nữa chồng cô lại đối xử vô cùng tốt với cô, cô làm sao có thể làm điều có lỗi với anh được. Nhìn vào đôi mắt lạnh lùng đến vô cảm của Đại lúc anh nhìn cô, cô biết mình chẳng còn là gì với anh nữa. Suốt quãng thời gian cô ở lễ tang, anh không nhìn cô thêm một lần nào, cũng chẳng nói với cô một câu gì, luôn chỉ lẳng lặng đứng bên bàn thờ của mẹ. Minh cũng đã về tới nhà, chỉ có Lâm là không có mặt. Ông Phương ngồi chết lặng một chỗ, dường như ông chẳng còn chút sức nào để nói năng nữa. Đôi mắt ông mờ đục, nhìn hai đứa cháu chơi đùa bên chân, ông cũng chẳng thể cười.

Linh theo xe ô tô đưa bà Nguyệt ra tận nghĩa trang sau đó mới lẳng lặng ra về. Đi bộ ra tới cổng nghĩa trang, cô xuyết ngồi sụp xuống vì bụng đột nhiên lên cơn đau âm ỉ, nếu không phải có một bàn tay vươn ra đỡ lấy cô.

- Để tôi đưa em về.

Linh ngẩng đầu, trong ánh nắng hè gay gắt, cô chỉ thấy một gương mặt cương nghị, đôi mắt thường

rất lạnh lẽo nhưng lúc này lại nhìn cô một cách ấm áp. Cô không hiểu tại sao Phong lại có mặt ở đây, đang định lên tiếng hỏi thì đã nghe anh giải thích:

- Tôi đến thấp hương cho mẹ.

Giọng anh hoang lạnh, u ám khiến Linh nhận ra lúc này tâm trạng anh ta cũng không được tốt. Phong đỡ cô ngồi vào xe, chỉnh nhiệt độ điều hòa, quay sang nhìn sắc mặt tái nhợt của cô hỏi:

- Em gầy đi đây. Thằng chồng em không biết cách chăm sóc vợ sao?

- Nếu anh tốt bụng như thế, làm ơn hãy đưa tôi về nhà. Còn không thì cho tôi xuống, tôi tự đi được

– Linh cau mày lại để tìm hãm tiếng rên do cơn đau gây ra.

- Được rồi, để tôi đưa em tới bệnh viện, nhìn em sắp ngất tới nơi ấy – Phong không nhận được lắc đầu đầy ai oán.

Đám cưới của Cường và Linh không chỉ tạo ra một đả kích lớn cho Hằng, mà ngay cả chính anh, người luôn nghĩ sẽ không bao giờ bị dao động bởi bất cứ điều gì, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu trong lòng. Phong không lí giải được tại sao, nhưng cứ nghĩ tới việc Linh đi lấy chồng là trong lòng lại có cảm giác mất mát và tiếc nuối, giống như vừa để tuột khỏi tay một thứ gì đó vô cùng quý giá, ngay cả tiền bạc anh có trong tay cũng không giúp anh lấy lại được. Nhìn Linh ngồi run rẩy như một con mèo nhỏ, có lẽ vì cơn đau bất chợt nào đó, lòng anh như có lửa đốt. Phong lái xe với tốc độ nhanh nhất tới thẳng bệnh viện, sau đó mặc kệ sự phản đối của Linh, anh bế thẳng cô vào tìm bác sĩ.

- Chúc mừng anh, vợ anh đã có thai được sáu tuần rồi – Cô y tá mỉm cười với anh thật tươi khi bước ra từ trong phòng khám.

- Có thai?

Phong lẩm bẩm hỏi lại, ngẩn ra không biết nên cười hay nên mếu lúc này. Nếu đứa bé là con anh, có thể anh sẽ giống như những ông bố trẻ khác, sẽ nhảy cẫng lên, thậm chí lao cả vào phòng khám, ôm lấy vợ và tung hô, hò hét rằng: “Tôi sắp được làm cha”. Nhưng đứa bé này đâu thuộc về anh và cô gái này cũng không phải của anh.

- Nhưng cái thai hơi yếu, hôm nay lại bị động thai nên cần phải hết sức cẩn thận. Tốt nhất anh nên để vợ nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ chất dinh dưỡng, đặc biệt không được gần gũi, quan hệ trong thời gian này – Bà bác sĩ nghiêm mặt dặn dò khi tiễn cả hai ra về.

Linh đỏ mặt khi nghe bà bác sĩ nói mấy tiếng sau cùng, còn Phong thì tỏ ra như không có gì. Trong lòng anh chỉ muốn nổi giận, muốn đi tìm thằng em trai để tính sổ vì có mỗi cô vợ cũng không chăm sóc chu đáo nổi.

- Hôm nay cảm ơn anh.

Linh bước xuống xe, quay sang cười nói với Phong, định mời anh vào nhà nhưng nghĩ Cường cũng đang ở nhà nên lại không dám.

- Nhớ lời bác sĩ dặn đó.

- Ừm...

Linh gạt đầu, đang định quay vào mở cổng thì thấy Cường đi ra. Ở trong nhà Cường đã thấy xe của Phong tới. Đang định hỏi Linh tại sao lại đi với hắn thì Phong đã cướp lời:

- Thôi, em vào nhà đi, tôi có chuyện muốn nói với nó – Phong giục, có vẻ như không ngần ngại đối đầu với Cường.

- Thật tốt, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh – Cường vươn tay kéo Linh lại gần mình, sau đó đẩy cô vào trong cổng.

Cường gật đầu với Linh thêm một cái khi cô quay lại nhìn hai người đầy lo lắng, ý như bảo cô hãy cứ yên tâm, anh sẽ biết chừng mực.

Linh đi vào nhà rồi, Cường mới lại quay ra nhìn vẻ mặt đầy thách thức của Phong. Gần đây trong tập đoàn rộ lên không ít thông tin nói rằng Phong gần đây như đã nắm chắc quyền kiểm soát tập đoàn trong tay. Mặc dù Cường không để ý lắm tới việc tranh quyền đoạt lợi, nhưng anh lại cảm thấy khó chịu khi nghĩ rằng cơ ngơi của gia đình sẽ nằm trong tay người anh cùng cha khác mẹ này. Cường hoàn toàn không biết rằng, vì để giấu giếm những chuyện mình gây ra trong quá khứ, bà Phụng đã phải cắn răng thỏa hiệp với Phong, bán cho hắn một nửa số cổ phần của mình, đồng thời kèm theo một phiếu ủng hộ cho hắn lên vị trí Tổng Giám Đốc điều hành. Nếu như bà Phụng biết được con trai không những đã biết chuyện từ mười năm trước, hơn nữa còn biết vô cùng tường tận, không biết bà ta sẽ có cảm nghĩ gì?

- Tôi cảnh cáo anh không nên tiếp cận Linh cơ mà – Cường lạnh lùng nhìn Phong, lúc này đang ung dung châm thuốc hút.

- Hừ... – Phong nhếch miệng cười – Không chăm sóc được vợ thì tốt nhất hãy cầm miệng lại. Hôm nay nếu không có tao, thì vợ mày, thậm chí là con mày đã gặp nguy hiểm rồi.

- Anh nói cái gì? – Cường giật mình, trừng mắt hỏi lại – Anh nói Linh có thai?

- Đáng tiếc đúng là như thế – Phong nhún vai – Tao không phải người thích làm phúc, nhưng tao rất có hứng thú với vợ mày, vì thế tao khuyên chân thành mày một câu, có thì tốt nhất hãy giữ cho chặt vào, nếu không có lúc nào đó buông tay ra, tao sẽ không ngần ngại mà cướp lấy đâu.

- Đừng có mơ, cô ấy là của tôi – Cường quát lên.

Chứng kiến Cường đỏ mặt lên cãi như một đứa trẻ con, Phong lại thấy buồn cười. Trong trí nhớ của anh, đứa em trai này ngoài vẻ lạnh lùng ra thì chưa từng trưng một vẻ mặt nào khác cả, không ngờ lúc này lại có dáng vẻ đáng yêu như thế. Có lẽ vẫn còn đang sốc với tin Linh có thai nên Cường chẳng còn tâm trí nào mà đôi co với Phong nữa.

- Ha ha, được, chẳng ai thèm tranh giành với mày đâu. Thôi, tao cũng chẳng mong nhận được một lời cảm ơn từ mày, tao chỉ muốn dặn mày mấy lời mà bác sĩ đã dặn tao. Để vợ mày nghỉ ngơi thật nhiều, ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, không được lo nghĩ, và... gì ấy nhỉ? À, cấm được gần gũi trong thời gian này.

Phong cười phá lên, sau đó lái xe đi thẳng. Chiếc xe vừa chuyển bánh, Cường đã đóng cổng lại, chạy biến vào trong nhà. Chỉ một phút sau, từ trong nhà truyền ra tiếng hét vô cùng sung sướng: “À, tôi sắp được làm cha rồi. Vợ muôn năm!”.

CHƯƠNG 64

TUYỆT THỰC TRONG TÙ

Nếu không phải Linh nói rằng sau khi sang Mỹ sẽ chuẩn bị tất cả, có lẽ Cường đã khuân hết những đồ đạc ở cửa hàng bán đồ dành cho trẻ sơ sinh về nhà. Không thể miêu tả nỗi sự vui mừng của anh khi biết tin Linh mang thai, và có lẽ trên đời này cũng không có người chồng nào chu đáo hơn anh nữa. Anh không cho cô làm bất cứ việc gì, từ đi chợ, nấu cơm, giặt đồ tới lau nhà, rửa bát mà thuê một bà giúp việc về làm thay cô. Thậm chí anh bắt cô nằm trên giường cả ngày, nếu không phải sau đó Linh đã phản đối và anh đành nhượng bộ vì không muốn cô nổi giận, ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng.

Những ngày này, bất chấp sự phản đối mãnh liệt từ bà Phượng, Cường đã gần như hoàn tất mọi thủ tục sang Mỹ, cũng như bàn giao hồ sơ giấy tờ của công ty cho tập đoàn. Bà Phượng mặc dù vẫn còn rất định kiến với cô con dâu, tuy nhiên từ sau khi biết Linh đã có thai, bà biết bà không thể can thiệp được gì nữa rồi. Thậm chí mẹ mình mà Cường cũng không cần, trong lòng anh giờ đây chỉ có hai mẹ con Linh. Bà Phượng biết, nếu để Cường đi thì mọi hy vọng nắm tập đoàn trong tay của bà coi như mất sạch, mặc dù không cam lòng nhưng bà lại không biết làm thế nào. Một nửa số tài sản của mình phải ngậm ngùi giao lại cho Phong để đổi lấy một sự im lặng không chắc chắn, vậy mà cuối cùng bà Phượng vẫn mất đi đứa con trai mà bà mất bao nhiêu công sức để dưỡng dục. Bà Phượng cảm thấy vô cùng cay đắng, nhưng lại không dám căng thẳng với con trai. Bà chỉ sợ rằng, nếu như Cường biết được bà đã từng làm những gì trong quá khứ, chỉ sợ Cường sẽ căm hận bà, nhất là khi cô gái mà con trai bà lấy lại chính là con gái của người đàn ông đó.

Là số phận trêu người hay là hậu quả mà bà phải gánh chịu cho quá khứ sai lầm đây?

Đến khi Linh nhận được một cuộc gọi từ Minh thì cô không thể ở yên trong nhà được nữa. Sau đám tang bà Nguyệt, Minh cũng hết thời gian nghỉ phép và phải trở về đơn vị, nói với cô rằng Lâm đã tuyệt thực ở trong tù được năm ngày rồi, kể từ sau khi biết tin mẹ anh qua đời. Hiện tại Lâm đang nằm ở phòng cấp cứu tại khu khám bệnh của trại giam. Minh rất lo lắng nhưng không thể xin nghỉ thêm được nữa nên mới gọi điện cho cô, mong cô hãy đi khuyên giải Lâm một chút. Cả ông Phương, chị Tâm và Đại đã lên đó gặp anh nhưng Lâm kiên quyết không gặp ai, chỉ một mực khóc lóc trong phòng

giam của mình và nhất định không ăn uống gì. Đến ngày hôm qua, Lâm đã hoàn toàn kiệt sức nên được đưa vào trạm xá.

Linh là người một khi đã quyết định thì không ai thay đổi được, vì thế Cường cũng chỉ đành biết lái xe đưa cô lên tận khu trại giam ở Bắc Giang để thăm Lâm. Chặng đường khá xa nên Cường vừa đi vừa nghỉ, sợ cô bị mệt. Thậm chí khi tới những đoạn đường gồ ghề anh còn cố tình đi thật chậm, trong khi Linh thì rất sốt ruột, nhưng cũng không đành lòng mắng mỏ hành động quá mức cẩn thận của Cường. Cô vừa bực, lại vừa buồn cười, không nghĩ rằng Cường lại có lúc cẩn trọng quá mức như thế.

Cuối cùng thì cũng tới nơi, vì Lâm không có ai chăm sóc nên sau một hồi nói khó, Linh và Cường cũng được cho vào thăm.

Khi Linh vào phòng bệnh, căn phòng có tới mấy cái giường nhưng chỉ có một mình Lâm đang nằm bẹp dí một góc. Cả hai tay, hai chân anh bị trói chặt vào giường, người y tá dẫn hai vợ chồng cô vào giải thích rằng nếu không trói lại, Lâm sẽ giật đứt dây truyền nước ra, thậm chí tự gây hại tới tính mạng của mình. Lâm gầy rộc, da tái xanh, mặt mũi đầy vết bầm dập, vẻ đẹp trước đây hoàn toàn không còn nữa, thay vào đó là dáng vẻ tiều tụy, hốc hác đến thảm thương. Khi hai người bước vào, Lâm đang nằm quay mặt nhìn bức tường trắng tinh, không biết đang nghĩ gì. Lúc cô và Cường bước vào, Lâm quay mặt ra nhìn.

Thấy cô, Lâm thoáng ngạc nhiên. Hôm qua khi anh được đưa đến đây, bố và anh trai anh có vào thăm nhưng khi đó Lâm đang dùng thuốc an thần nên không tỉnh lại, không ngờ rằng người lên thăm anh tiếp theo lại là Linh. Cô đi cùng một người mà anh không biết là ai, nhưng thấy người đó đứng gần cô như thế thì anh cũng có thể đoán được phần nào.

Lâm không nghĩ chỉ trong thời gian ngắn ngủi, vừa mới nhận được tin Đại và Linh yêu nhau, thì ngay sau đó không lâu lại nghi tin Đại cưới Huyền, cô con dâu mà bố mẹ anh đã chọn. Giờ tận mắt thấy Linh đi cùng một người đàn ông khác, lại nhìn thấy nhẫn trên ngón tay áp út của cô, anh biết có lẽ cô cũng đã êm ấm rồi. Trong lòng anh có hơi tiếc nuối cho anh trai mình, nhưng số phận đã an bài hết thảy, người không thuộc về nhau thì dù có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng vậy mà thôi. Anh và Trang là một ví dụ rõ nhất. Yêu nhau rồi cuối cùng trở mặt tới tận nước này.

Khi Linh chưa vào đây thì Lâm đang bần thần nhớ tới mẹ. Anh không còn nước mắt mà khóc, mà dù có còn thì cũng không còn đủ sức để nhỏ thêm một giọt nước mắt nào nữa. Năm ngày tuyệt thực, năm ngày vứt bỏ hoàn toàn ý chí sống làm anh hoàn toàn kiệt quệ, cả về sức lực và tinh thần. Mẹ đi mà không nhắm mắt, anh biết là tại anh. Mẹ đi mà anh cũng không được nhìn thấy mặt bà lần cuối, không được thắp cho bà một nén hương, không được đưa bà về nơi an nghỉ. Chị Tâm nói rằng, lúc bà mất, đôi mắt bà vẫn nhìn chăm chăm vào khung ảnh gia đình phóng to treo trên tường. Không ai hiểu nỗi khổ của anh trong những ngày qua, đến nỗi anh chỉ muốn chết đi cho nỗi đau đỡ dày vò tim gan. Mỗi lần nghĩ tới mẹ, nghĩ tới việc sẽ không được gọi một tiếng “mẹ” mỗi lần về nhà, không được ngồi chung một mâm cơm với bà, được bà gắp cho miếng ăn ngon nhất, anh lại thấy không tài nào thở nổi. Lòng anh như bị bóp nghẹt lại, từng cơn đau xóc lên tận trí não.

Anh ân hận vì mình chỉ là một đứa con gây họa. Nhật Lệ vì anh mà ra đi trong ngậm ngùi, bẽ bàng.

Trang vì anh mà mang thương tật cả đời. Anh trai, chị gái vì anh mà phải lao đao. Bố vì anh mà cúi đầu đi cầu cạnh người khác. Còn mẹ, mẹ đã vì anh mà đến lúc mất đi vẫn không nhắm mắt được. Anh chỉ muốn đi theo mẹ cho xong, ngày tháng tương lai đối với anh gần như không còn ý nghĩa gì cả.

Linh ngồi xuống giường bệnh kê bên, lặng yên lục lọi trong túi xách một lúc, sau đó cô lấy ra một cuốn sổ hơi cũ, đặt lên trên bàn kê sát đầu giường bệnh của Lâm. Thấy Lâm đưa mắt nhìn cuốn sổ, cô mới lên tiếng giải thích:

- Em sắp ra nước ngoài định cư nên muốn mang cho anh cuốn sổ này. Đây là nhật kí mà chị Lệ đã viết trong suốt thời gian mang thai Như Ý. Chị ấy viết cho anh và con bé. Vì vậy, em mong anh hãy giữ gìn nó, sau này nếu hai bố con có nhận nhau, anh hãy đưa cuốn sổ này cho con bé.

- Như Ý... – Hình ảnh đứa bé xinh xắn xuất hiện trong đầu Lâm khiến anh vô thức gọi ra tên con gái mình. Mặc dù giọng anh khàn đặc nhưng Linh vẫn nghe rõ.

- Bác Ngân nói con bé khỏe, đã biết chạy và nói rất sớm – Linh nói thêm – Em rất hy vọng hai bố con anh có thể nhận nhau, nhưng em không hy vọng con bé biết nó có một người cha yếu đuối thế này.

- Anh chỉ là một thằng đàn ông vô dụng – Lâm nhìn cô, phều phào nói nhưng sắp hết hơi.

- Nếu anh cứ như thế này thì anh thực sự là kẻ vô dụng – Linh gật đầu – Anh tưởng bác gái sẽ yên lòng khi thấy anh tự đầy đọa mình thế này sao? Còn bố anh nữa, anh có biết nỗi đau nào lớn hơn việc người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh không? Anh sống ích kỷ với chị Nhật Lệ, với Như Ý còn chưa đủ sao? Anh còn muốn tiếp tục làm khổ cả nhà anh nữa ư?

Cường thấy Linh tức giận thì vội vỗ nhẹ lên vai cô, ý bảo cô hãy bình tĩnh lại.

- Xin lỗi – Lâm nhìn cô, nỗi thống khổ tràn ra trên gương mặt xanh xao và đôi mắt đỏ sọng.

- Vậy là anh đã suy nghĩ thông suốt? – Linh thấy Lâm như thế thì cũng hơi bối rối một chút, cô không ngờ có lúc mình lại dám to tiếng với cả anh.

Lâm khẽ gật đầu và khẽ nhắm mắt lại.

- Còn nhiều việc đang chờ anh về để giải quyết – Một hồi lâu sau, khi Linh tưởng Lâm không còn muốn nói chuyện nữa thì anh lại mở mắt ra và nói – Cảm ơn em đã không ngại đường xa mà lên đây thăm anh.

- Mọi người đều lo lắng cho anh. Anh đã gần ba mươi tuổi, tốt nhất đừng nên xử sự như một đứa trẻ nữa. Cố gắng rèn luyện và cải tạo cho tốt, không chừng anh sẽ được ra tù sớm hơn một chút – Linh căn dặn.

- Ừm, anh biết. Ở trong này, anh có nhiều thời gian để suy nghĩ những chuyện đã qua.

Thấy Lâm đã hoàn toàn thông suốt, Linh mới tạm yên lòng một chút. Sau khi sắp xếp nói chuyện với mấy người y tá, Linh để lại cho Lâm hoa quả cùng bánh kẹo rồi mới ra về. Cô bước ra tới cửa còn nghe Lâm gọi lại. Khó khăn lắm anh mới thốt được thành câu:

- Nhờ em... hãy giúp anh thấp hương cho Nhật Lệ nhé! Anh xin trẻ hẹn với cô ấy sáu năm. Sáu năm sau, anh nhất định sẽ tới trước mộ cô ấy xin lỗi.

Linh sửng lại, sau đó cô khẽ gật đầu đáp ứng và theo Cường rời khỏi trạm xá.

- Bà xã anh thật tuyệt – Cường thốt lên khi lái xe quay trở lại Hà Nội – Bà xã quá uy vũ. Chỉ quát

mấy câu đã khiến cậu anh phải hồi tâm chuyển ý.

- Anh ấy thực sự là một người rất đáng thương.

CHƯƠNG 65

NGƯỜI ANH YÊU NHẤT

Trong căn phòng làm việc rộng rãi và sang trọng bậc nhất ở Winter, Phong vừa đọc mấy tờ fax mới được gửi đến vừa cau mày. Muốn dồn bà Phượng vào chân tường nên anh quyết tâm lục lại chuyện quá khứ trước đây của người đàn bà này. Chỉ không ngờ, đến lúc này, thứ mà anh biết được lại làm anh lưỡng lự. Anh cảm thấy số phận đúng là rất biết trêu người người khác. Cô gái mà anh nóng lòng muốn tìm ra tung tích không ngờ lại là Nhật Lệ, chị gái của Linh. Bố của Linh và mẹ của Cường từng có quan hệ tình cảm với nhau, đến bây giờ hai đứa con của hai người lại lấy nhau. Linh hoàn toàn không biết điều đó. Phong không biết nếu anh cho Linh biết chuyện này, thì cô có đủ dũng cảm để rời bỏ Cường hay không? Đó là kết quả mà anh muốn thấy, nhưng một mặt, anh lưỡng lự vì không muốn cô gái này bị tổn thương thêm một lần nào nữa. Từ sau khi tan vỡ chuyện tình cảm với Đại và cưới Cường, Linh không còn cười như trước đây.

Phong không lý giải nổi con tim mình kể từ sau khi gặp Linh. Vì thấy hình ảnh mẹ mình trong cô gái đó nên anh muốn dang tay che chở cho cô, hay anh thực sự bị cô làm cho rung động? Phong không muốn đào sâu vào trái tim mình, anh sợ phải đối mặt với những điều mà mình không muốn. Từ lâu nay, trong trái tim anh chỉ có duy nhất một mục đích, mục đích này trở thành bản năng sống, thành mục tiêu phấn đấu, thành bức tường vững chãi để anh dựa vào, từng bước đi tới đỉnh cao của quyền lực ở tập đoàn Hoàn Mỹ. Nhưng mỗi lần nhìn thấy hình ảnh nhỏ bé cô độc ấy, anh lại muốn bỏ đi tất cả, muốn trở thành người che chở cho cô, muốn được một lần nữa khiến cô có thể hạnh phúc.

- Sao, anh bất ngờ ư? – Đại mỹ nhân của Phong đang ngồi đối diện, ung dung chơi game trên chiếc smart phone màu trắng thấy anh đột nhiên trầm tư thì thích thú hỏi – Nếu tin này mà lên báo, đảm bảo thiên hạ sẽ có chuyện tha hồ mà buồn. Dù sao, hào quang của Kim Thủ Vương Đặng Huy Lâm quá mức huy hoàng, nhiều người coi ông ta như một đỉnh cao.

- Người cũng đã mất rồi, em có cần thiết phải bới lại đời tư của họ không? – Phong bất bình hỏi.

Đại mỹ nhân – nữ hoàng truyền thông bị câu nói này của anh làm cho kinh ngạc đến nỗi suýt đánh rơi cả chiếc điện thoại trên tay. Phong mà cô biết từ khi nào lại biết nói lời bênh vực người khác thế

này?

- Sao? Anh động lòng thương người ta sao? Hay vì anh không muốn thấy cô con gái của ông ta phải rơi lệ?

Phong nhìn cô gái đang cười ma mĩnh, trong lòng cũng thấy nhột, chỉ một câu thôi mà cô gái sắc sảo này đã nói trúng tim đen của anh rồi.

- Từ bao giờ em lại quá quan tâm tới đời tư của anh như thế?

- Dù sao thì chúng ta cũng từng là một đôi, mặc dù giờ đây chỉ có quan hệ công việc, nhưng chẳng phải khi cô đơn anh vẫn tìm tới em đó sao?

- Anh nói rồi, tiền chu cấp cho em anh vẫn gửi đều đặn không thiếu một đồng nào. Em chỉ cần làm tốt những gì anh bảo là được, còn lại tốt nhất đừng động vào những điều không liên quan tới em.

Phong lạnh lùng đáp trả, lúc này anh chẳng hề để tâm tới thân hình mê người của cô gái nữa, thay vào đó chỉ còn vẻ đề phòng. Bởi chỉ có anh mới biết, đằng sau vẻ quyền rũ này là một con rắn độc tới mức nào, không cẩn thận sẽ bị nó giết chết.

- Được rồi, không đùa anh nữa. Anh yếu đuối hơn xưa rồi, em mất hứng quá – Cô gái chống tay vào bàn đứng dậy.

~oOo~

Cường thực hiện chuyến công tác cuối cùng của mình trên cương vị giám đốc điều hành công ty con của gia đình, còn Linh cũng dành thời gian này để về thăm quê, chào người thân. Sau khi từ quê trở về thành phố, cô lại tới chào ông Cương, dành trọn vẹn một ngày ở Đạo Quán để nói chuyện và thưởng trà cùng ông, hai thầy trò còn cùng nhau vào bếp rất vui vẻ.

Linh biết, sẽ rất lâu nữa cô mới trở lại mảnh đất thân yêu này, vì thế cô muốn tận dụng thời gian để ở bên cạnh những người mà mình yêu quý nhất. Cô muốn dành thời gian nhiều nhất cho Như Ý, nhưng mỗi khi nghĩ tới lời mà Đại đã từng nói, rằng không muốn gặp lại cô thì cô lại chần chừ. Mỗi lần cô gọi điện cho bác Ngân đều hỏi thăm tình hình con bé. Bác Ngân vẫn trông Như Ý giúp Đại khi anh bận bán hàng cả ngày. Con bé lười ăn hơn và không còn được bụ bẫm như trước nữa, nhưng lại có làn da bánh mật và duyên giống mẹ. Bác Ngân thường mở ti vi mỗi khi chương trình Master Chef phát sóng và chỉ cho con bé đâu là dì Linh. Bây giờ Như Ý đã gọi “dì Linh” rất sôi, chỉ tiếc là cô chưa có cơ hội được nghe.

Khi cô còn đang ngần ngại không biết có nên tới thăm Như Ý hay không thì đột nhiên lại nhận được cuộc gọi từ Đại. Anh muốn gặp cô. Sau một hồi do dự, cuối cùng cô cũng đồng ý.

Quán cà phê quen thuộc của hai người vẫn như xưa, chỉ có tâm tình của mỗi người là thay đổi. Mặc dù đã cố tỏ ra thản nhiên, nhưng Linh vẫn không tài nào giấu nổi sự bối rối hiện ra trong mắt. Đại lạnh nhạt nhìn cô, gương mặt điển trai phủ thêm một tầng tầng trải nữa khiến anh trông càng già dặn hơn, càng quyền rũ hơn.

- Anh gặp em vì muốn cảm ơn em chuyện của Lâm. Nhờ em mà nó đã suy nghĩ thông suốt – Đại đi ngay vào vấn đề chính của cuộc hẹn, nhưng Linh biết, nếu chỉ vì điều đó thì anh đã không hẹn gặp cô.

- Không có gì, đó cũng là việc em muốn làm thôi. Dù sao em cũng đã coi anh ấy là anh rể mình.

Đại lặng yên ngắm nhìn cô khi cô nói. Linh đã béo lên một chút, da dẻ mỡ màng hơn, nụ cười của cô cũng buồn hơn vài phần, nhưng dù sao, nó vẫn làm anh cảm thấy chệnh choáng hết như khi cô còn ở bên anh. Chỉ có mấy tháng thời gian thôi, vậy mà tất cả thay đổi thật chóng vánh, anh đã qua một đời vợ, còn cô cũng đã có chồng. Cô đi rồi, không biết cuộc đời này anh còn cơ hội nào được ngồi đối diện mà ngắm nhìn cô như thế này hay không? Thế nhưng Đại lại không có cách nào nói tỏ được lòng mình cho cô. Mọi thứ đã qua đi, anh không muốn cho cô thấy anh đã yếu đuối như thế nào những ngày không có cô. Mặc dù anh nói không muốn gặp lại cô, nhưng anh chưa từng quên cô một giây, một phút nào. Trong thâm tâm anh luôn muốn gặp lại cô, được nhìn thấy cô, thế nhưng lòng tự trọng của người bị phản bội lại không cho anh tìm bất cứ lý do nào để làm thế. Dù cho sau khi Linh rời bỏ anh, Đại cũng chấp nhận lấy Huyền vì cái thai, nhưng cuối cùng anh vẫn là người bị phản bội trước.

- Anh nghe nói em sắp ra nước ngoài? – Đại hỏi.

- Vâng. Em ra nước ngoài định cư luôn – Linh gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cốc sữa chua trước mặt.

- Thế cũng tốt, ở nước ngoài tốt cho sự nghiệp của em hơn – Đại gật đầu.

- Trước khi đi, em muốn tới nhà thăm bác trai và thấp hương cho bác gái, anh đồng ý chứ?

- Được, dù sao bây giờ cũng chỉ có mình ông ở nhà, em tới chơi cho ông đỡ buồn – Đại lại tiếp tục gật đầu nhưng trong lòng thầm thở dài.

Linh lại hỏi cả ý kiến anh chuyện này, có lẽ cô đã để bụng quá sâu câu nói kia của anh. Anh thật sự không muốn làm tổn thương cô đến như vậy, nhưng nếu cô cứ tiếp tục xuất hiện trước mặt anh, anh có thể sẽ không kìm lòng được mà tìm cách đưa cô quay lại bên cạnh mình.

- Em có thể đón Như Ý về nhà chơi một ngày được không?

- Ngày mai em tới chỗ bác Ngân đón hai bác cháu về chơi đi. Không cần mua quà gì cho con bé đâu, trẻ con được chiều qua sẽ sinh hư – Đại đồng ý và dặn dò thêm.

Linh gật đầu mỉm cười, tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô rốt cuộc cũng được cởi bỏ.

- Cảm ơn anh.

Đại không nói gì. Cô làm sao có thể biết được vị trí của cô trong lòng anh quan trọng thế nào, dù cô có đề nghị khó khăn đến đâu anh cũng sẵn sàng đáp ứng, đừng nói mấy chuyện cón con này. Cô là người anh hận nhất, hận vì đã rời bỏ anh lúc anh cần cô, hận vì cô lại đi lấy chính người đã làm anh khốn đốn và trở thành tay trắng, hận vì cô đã làm cho anh cảm nhận được nỗi đau mà anh chưa từng trải qua trong tình yêu, hận vì cô làm anh tổn thương đến mức phải đóng băng mọi tình cảm của mình lại, từ một người hay cười đùa thành một người đàn ông lạnh lùng và trầm lặng. Nhưng cô cũng là người mà anh yêu nhất, yêu đến mê muội và điên dại, cô làm anh không có cách nào tiếp nhận bất kỳ một cô gái nào khác bước vào cuộc đời mình. Nếu nói lý do lớn nhất dẫn đến cuộc hôn nhân không hạnh phúc của anh đổ vỡ, thì đó chính là cô. Cô là một định số bất biến trong lòng anh, không ai, không có gì có thể thay thế được.

- Em hạnh phúc chứ?

Khi cô đứng dậy và chuẩn bị bước ra về, anh đột nhiên lên tiếng hỏi. Linh quay lại nhìn anh sửng sốt, nhưng sau đó cô khẽ mỉm cười, đặt một tay lên bụng nói:

- Em sắp có con đầu lòng rồi.

Rồi cô bước ra về. Nhìn Linh bước xuống phố từ trên tầng hai của quán cà phê trong chiếc váy trắng tinh khôi, Đại bản thần cả người. Câu cuối cùng của cô rót vào tai anh như một tiếng sét đánh vào tầng hy vọng mỏng manh cuối cùng.

- Ừ, em nhất định phải hạnh phúc đấy.

CHƯƠNG 66

CHIA SẺ QUÁ KHỨ

Linh ngồi trên ghế đá, mỉm cười nhìn Như Ý đang rút rè cho một chú dê con ăn lá cây, chiếc váy hồng rực rỡ quét cả xuống đất. Mỗi khi chú dê con thò đầu ra cố gặm chiếc lá, Như Ý lại rút tay trở về và cười khanh khách một cách thích thú. Đúng như bác Ngân nói, con bé càng lớn càng giống Nhật Lệ, nước da bánh mật, tóc loăn quăn, mắt to và đen, nhìn rất lạnh lợi, đáng yêu.

Nhưng đến khi nhìn sang người đàn ông điển trai đang ngồi bên cạnh cô bé và chơi cùng nó với một thái độ vô cùng yêu chiều, Linh lại không khỏi cau mày lại. Thật chẳng hay ho chút nào khi đi cùng người mang danh là anh chồng của mình thế này, nhưng cô lại không thể làm gì khác khi Phong kiên quyết đòi hộ tống hai dì cháu đi chơi.

Sáng hôm qua, Linh đang định tới nhà Đại để đón Như Ý, không ngờ bác Ngân lại bế Như Ý tới nhà cô, còn chuyển lời của Đại rằng hôm nay anh bận ở nhà, làm giỗ một trăm ngày cho mẹ nên muốn nhờ cô chăm sóc Như Ý hai ngày. Linh rất cảm kích vì biết Đại cố tình tạo điều kiện cho hai dì cháu được ở bên nhau. Cả ngày hôm qua, bác Ngân ở lại nhà cô, đợi cho Như Ý quen cô rồi mới về. Như Ý thiếu đi sự quan tâm chăm sóc của mẹ bé từ bé, nhưng ngược lại, con bé được rất nhiều người chăm lo nên tính tình dạn dĩ vô cùng, chơi với Linh nửa ngày là nó đã bén hơi dì, cô đi đâu nó cũng lăm lăm chạy theo như cái đuôi.

Sáng nay, Linh quyết định đưa cháu gái đi sở thú chơi, không ngờ vừa ra đến cổng thì Phong lái xe tới. Thoạt đầu anh nói có chuyện quan trọng muốn nói với cô, sau lại thấy hai dì cháu đang háo hức đi chơi thì lại đổi ý, nói rằng sẽ đưa hai dì cháu đi chơi ngày hôm nay. Linh từ chối thế nào cũng không được, còn bị Phong mạnh mẽ ép ngồi vào xe, cứ thế một đường tới thẳng công viên Thủ Lệ.

Bây giờ đang là tháng chín, thời tiết chưa chuyển mùa nên vẫn rất oi nồng nhưng trận mưa đông đêm qua khiến cho ngày hôm nay mát mẻ hẳn. Khí trời ôn hòa như đã vào thu, đúng là một ngày cuối tuần vô cùng lý tưởng để đi chơi. Công viên Thủ Lệ cũng vì thế mà đông như trẩy hội. Từng gia đình lớn, nhỏ đưa nhau tới đây thăm thú. Phong cương chiều Như Ý tới mức cho con bé chơi không sót trò nào, còn chụp cho hai dì cháu tới mấy trăm tấm hình, mặc kệ cho Linh vẫn luôn trừng mắt không vừa

ý.

Dù cho những người xung quanh không để ý chút nào vì ai cũng cho rằng họ là một gia đình ba người như bao gia đình khác, nhưng chính vì thế mà Linh lại càng cảm thấy buồn bực hơn. Cô hoàn toàn không muốn có chút liên quan gì tới con người này, nhưng da mặt của anh quả thật không mỏng chút nào, hoàn toàn phớt lờ sự khó chịu của cô, dùng cách hiệu quả nhất để tham gia vào chuyến đi chơi này, đó là lấy lòng Như Ý. Con bé quả nhiên quần lấy Phong không rời, hết đòi xem con vật lại đòi chơi trò chơi, điều này càng làm cho Linh có cảm giác mình như người thừa vậy.

Linh không biết, Phong vì lo rằng cô đang mang thai, nếu lại phải bế Như Ý nhằng nhẵng cả ngày hôm nay trong công viên thì cô sẽ không chịu nổi. Chính vì thế anh mới phải biến mình thành một ông bố bất đắc dĩ, vui vẻ làm theo mọi yêu sách của cô “con gái” nhỏ để cho cô được yên. Vừa chơi đùa với Như Ý, thỉnh thoảng anh lại len lén nhìn về mặt của Linh, không thể lý giải nổi tại sao một ngày đẹp trời như thế này, ở một nơi đông vui đến thế này mà cô lại quá mức để ý tới thân phận như thế.

Phong rất muốn nói cho Linh biết bí mật kia, nhưng lại sợ những lời mình nói ra sẽ làm hỏng một ngày vui vẻ của cô. Từ những phản ứng của Linh trước đây, anh có thể đoán được phản ứng của cô với chuyện anh sắp nói sẽ như thế nào. Chắc hẳn nó sẽ đưa cuộc hôn nhân của cô đến bên bờ vực thẳm. Một mặt anh rất lưỡng lự, không muốn đôi mắt xinh đẹp kia phải rơi thêm một giọt nước mắt nào, không muốn cô phải mang thêm đau buồn, nhất là khi cô đang mang thai. Mặt khác, anh lại muốn chuyện đó xảy ra để anh vừa có cơ hội kéo cô về bên mình, vừa tạo bàn đạp để hạ gục Cường. Anh biết Cường yêu Linh thế nào, nếu Linh rời bỏ, đó sẽ là một nhát dao chí mạng khiến Cường không gượng dậy nổi. Thứ duy nhất ngăn cản anh làm việc đó bây giờ chính là tình cảm phức tạp của anh dành cho cô gái xinh đẹp này. Phong rất giận mình, không hiểu sao từ khi biết cô đến giờ anh lại hay mềm lòng đến vậy? Trước đây, anh là người quyết đoán, tàn nhẫn bao nhiêu thì bây giờ anh lại hay do dự bấy nhiêu.

Đến đầu gió chiều, Như Ý chơi đã mệt nên rúc đầu vào lòng Phong mà ngủ. Phong đưa con bé cho Linh sau đó kiếm một quán nước sạch sẽ cho cô ngồi nghỉ.

- Hôm nay cảm ơn anh nhiều.

Dù không vừa lòng đến cỡ nào thì Linh vẫn không thể không cảm ơn sự nhiệt tình của Phong. Mặc dù những giờ phút riêng tư của hai dì cháu đã bị người đàn ông này ngang nhiên cướp mất, nhưng nếu không có anh ta thì hôm nay cô sẽ rất mệt. Như Ý giống hệt Nhật Lệ, là người hướng ngoại nên cái gì cũng tỏ ra thích thú, rất hoạt bát, chạy nhảy khắp nơi.

- Vậy mà còn tưởng em ghét tôi vì đã làm phiền hai dì cháu chứ? – Phong cẩn thận cho đá vào cốc nước dừa, sau đó mới đưa tới cho Linh.

- Con bé này lớn lên sẽ nghịch như quỷ, giống mẹ nó – Linh cúi nhìn Như Ý đang ngủ say trong lòng mình, mỉm cười.

- Thật tiếc, nghe nói chị gái em cũng là một những siêu đầu bếp trẻ rất có tiếng tăm.

Linh ngẩng đầu nhìn Phong, thấy vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối của anh thì trong lòng cô lại dâng lên một nỗi niềm khó tả. Đáng lẽ cô phải thay Nhật Lệ chăm sóc cho Như Ý mới đúng, nhưng lúc này cô

lại vì một mối tình tuyệt vọng mà nhẫn tâm rời bỏ đứa cháu đáng thương này. Lớn lên rồi, có thể Như Ý sẽ rất oán trách cô, nhưng cô còn có lựa chọn khác sao? Như Ý là con của Đại, con của người đàn ông cô yêu nhất, làm sao cô có thể đổi mặt với anh mà coi như không có gì được. Anh đã nói không muốn nhìn thấy cô nữa và cô cũng không thể nào cùng chung sống với anh dưới cùng một bầu trời như hai người xa lạ. Cô yêu anh còn nhiều hơn cô nghĩ, tới nỗi mỗi lần nghĩ tới chuyện cả đời này hai người coi như vô duyên là cô cảm thấy nghẹt thở, giống như đang bị vây trong một không gian bức bối, chật hẹp vậy. Không thể ở bên, vậy thì chỉ còn một nước là đi thật xa, để không bao giờ còn to tưởng đến những điều xa vời nữa.

- Em thật sự phải đi sao?

- Có thể không đi ư? – Linh nhìn Phong bằng ánh mắt đầy đau thương.

Đúng thế, cô còn có thể ở lại đây sao? Rời bỏ Đại, cô thậm chí còn cưới người đàn ông đã đẩy sự nghiệp của anh xuống đáy vực, cô và anh còn có thể nhìn nhận nhau như hai người bạn bình thường được sao? Cường là mối tình đầu khiến cô day dứt, còn anh là người đàn ông khiến cô ghi tâm khắc cốt cả đời. Cô có thể cứ sống ở thành phố chật hẹp này mà không cần phải ra đi sao? Đi tới đâu, ở góc phố nào cô cũng có thể mừng rỡ ra quá khứ gần gũi nhưng vô vàn hạnh phúc của hai người. Cung đường nào cũng có dấu chân anh.

Người phụ nữ, đôi khi cả đời không thể quên được người đàn ông đã đi qua trái tim mình.

- Em không yêu nó, tại sao lại cưới? – Phong bất mãn hỏi.

- Lý do gì thì cũng không quan trọng nữa rồi – Linh lắc đầu cười.

- Nếu...

Phong định hỏi, nếu bây giờ có cơ hội quay lại thì cô có dám quay đầu hay không, nhưng sau lại nghĩ câu hỏi này có phần khiếm nhã nên lại thôi.

Thấy Phong đang nói lại đột ngột ngưng lại, Linh nhú mày nhìn anh. Mãi một lúc sau, vẫn thấy Phong im lặng, quay ra nhìn hồ nước trong mát đang ánh lên nắng chiều vàng ruộm, cô mới tò mò hỏi lại:

- Sao vậy?

Phong quay vào, âm thầm thưởng thức đôi mắt đẹp của cô.

- Không, anh chỉ đang nhớ tới những chuyện ngày anh còn nhỏ, khi ấy mẹ anh chưa mất, đó là thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời anh.

- Đúng thế, thời gian ở bên người thân luôn là thời gian hạnh phúc nhất.

- Mẹ anh cũng là một đầu bếp, thậm chí còn là đàn em của bố em. Nếu bà ấy không yêu và theo ông già, có lẽ bà ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc hơn nhiều.

Linh lặng im không nói, từ câu chuyện của Phong, cô chợt nghĩ tới gia đình mình. Nếu bố cô không có người đàn bà khác ở bên ngoài, có lẽ gia đình cô cũng không sa sút tới mức ấy, và biết đâu, đến giờ vẫn còn là một gia đình bốn người hạnh phúc.

- Hồi anh còn nhỏ, mẹ cũng thường hay đưa anh đi chơi công viên thế này. Có lần anh ngồi chơi đu quay, không cẩn thận bị ngã, gãy một bên tay, mẹ khóc và mất ngủ cả tuần liền.

- Mẹ anh rất yêu thương anh, đúng không?

- Ừ, mẹ nào mà chẳng thương yêu con mình. Mẹ em không vậy sao? – Phong ngạc nhiên hỏi lại.

- Vậy bố anh có yêu mẹ anh không? – Linh không trả lời câu hỏi của anh mà tiếp tục hỏi.

- Anh nghĩ là có. Ông già anh có rất nhiều người đàn bà bên ngoài, nhưng chủ yếu là chỗ ông ấy muốn phát tiết dục vọng, chỉ có mẹ là không. Nếu không thì sau khi mẹ anh mất, ông ấy cũng không đưa anh về sống cùng, thậm chí còn cho anh quản lý một phần công ty.

- Ít ra mẹ anh cũng có được tình yêu của bố anh – Linh cười – Mẹ em không được may mắn như thế. Suốt đời, bà chỉ được bố em coi như cái bóng của một người đàn bà khác.

Mẹ Linh vốn chỉ là một nhân viên lễ tân khách sạn, nơi ông Lâm – bố cô làm bếp trưởng. Là người tài hoa, lại đẹp trai nên ông Lâm rất được lòng các cô gái trẻ. Mẹ cô là con gái miền sơn cước, một thân một mình xuôi về thành phố mưu sinh, là người có nhan sắc, lại khéo léo, ngoan ngoãn nên cũng có không ít người theo đuổi. Nhưng tình yêu của bà lại thầm trao cho người đầu bếp trẻ trung, đầy tài hoa của khách sạn.

Thời gian ấy, ông Lâm yêu say đắm một người đàn bà đã có chồng, vốn từng là người yêu của mình thời trẻ, khi ấy cũng làm cùng trong nhà hàng. Tưởng đứa con trai của người tình là con của mình, ông Lâm không tiếc tiền bạc, có bao nhiêu cũng đưa hết cho người tình tiêu xài.

Khi chuyện của hai người có nguy cơ vỡ lở, nhân viên khách sạn xì xào khắp nơi, ông Lâm mới vội vàng kết hôn để che mắt thiên hạ. Mẹ cô chỉ là kẻ hy sinh cho cuộc tình sai trái đó. Thế nhưng bà lại bất chấp tất cả, bỏ qua tất cả, chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu chính là hạnh phúc của bà. Bà còn tin, chỉ cần có con cái, chỉ cần bà đối xử tốt với chồng thì ông Lâm sẽ hồi tâm chuyển ý mà quay về với bà.

Khi lớn lên Linh mới hiểu duyên cớ những trận đòn roi của mẹ dành cho hai chị em hồi bé. Khóc đòi bố cũng bị đánh, ương bướng cũng bị đánh, có lẽ trong thâm tâm bà giận chính mình vì sinh ra toàn con gái nên không giữ được chồng, vì mình dạy con không tốt nên mới không thể khiến chồng gắn bó với gia đình. Bà luôn tự đổ lỗi cho mình, yêu không dám yêu, ghen chẳng dám ghen, nơi trút giận của bà chỉ có thể là hai cô con gái. Tuy vậy bà cũng rất yêu thương hai chị em cô. Từ nhỏ đến lớn đều là bà dạy dỗ hai chị em cô, bố cô luôn ở trên thành phố làm ăn, thỉnh thoảng mới về thăm nhà, có chăng cũng chỉ ôm cô vào lòng và kể chuyện cho cô nghe mà thôi.

Linh chưa bao giờ ghét mẹ, lúc này lại càng xót xa thay cho cuộc đời bà. Cô cũng vì tình yêu mà từng làm những chuyện điên rồ nên cô không thể trách mẹ năm đó vì yêu bố mà nhắm mắt đưa chân được.

- Chuyện năm đó của bố em, mẹ anh cũng biết một phần, vì họ từng làm cùng trong một nhà hàng.

Linh sững sờ nhìn Phong, nếu vậy chẳng phải chỉ cần tìm hiểu một chút là cô có thể tìm ra người phụ nữ đã khiến gia đình cô tan nát, và tìm được cả đứa trẻ mà cô phải gọi là anh trai hay sao? Nhưng cô có nên hỏi hay không? Linh chần chừ, nên để quá khứ ngủ yên hay một lần nữa làm rõ tất cả?

Phong liếc nhìn phản ứng của Linh. Lúc này, khi mục đích sắp đạt được thì anh lại do dự. Không phải tự nhiên mà anh nhắc về gia đình mình, về quá khứ ngập tràn tủi nhục và nước mắt của người mẹ

mà anh luôn khắc cốt ghi tâm trong lòng, tất cả cũng chỉ vì một mục đích cuối cùng này mà thôi. Thế nhưng hiện tại, khi nhìn về mặt tái đi của Linh, anh lại thấy mình thật đê tiện. Từ tư liệu điều tra, Phong đã nắm rõ hoàn toàn chân tướng của những chuyện năm xưa.

Nếu không phải bởi bà Phượng, sự nghiệp của ông Lâm có lẽ còn rạng rỡ hơn, và cuộc đời ông cũng không gặp nhiều phong ba bão táp đến thế.

Nhưng năm ấy, tên tuổi của ông Lâm như một ngôi sao sáng chói trên bầu trời, các chuyên gia âm thực không ai không biết đến ông. Các nhà hàng, khách sạn danh tiếng không nơi nào không muốn lôi kéo ông. Khi ấy, ông Lâm làm bếp trưởng tại nhà hàng Sunny, ở đây, ông đã gặp là người yêu cũ là bà Phượng, lúc này đã lấy một người giàu có ở Hà Nội. Khi ấy, bà Phượng vì hận chồng yêu một người đàn bà khác – là mẹ Phong – nên đã quay lại tiếp tục quyến rũ ông Lâm. Không bao lâu sau, bà Phượng có thai và nói rằng đó là con trai của ông Lâm. Dù như thế, bà Phượng kiên quyết không nghe lời ông Lâm ly dị chồng, tiếp tục giữ mối quan hệ vụng trộm này. Được hơn hai năm thì mọi người xung quanh bắt đầu đàm tiếu về chuyện của hai người, vì vậy mà ông Lâm mới cưới một người phụ nữ khác, đó là một cô gái miền núi rất xinh đẹp và đã từng ngỏ lời yêu ông.

Mặc dù cả hai đều đã có gia đình và con cái, nhưng mối quan hệ lén lút này vẫn không chấm dứt. Ông Lâm vẫn chu cấp đều đặn cho bà Phượng và đứa bé mà ông luôn tưởng là con mình.

Vài năm sau, khi những đứa trẻ đã lớn hơn một chút, ông Lâm nghe lời người tình bán nhà, góp vốn làm ăn với chồng bà ta, sau đó bị hai vợ chồng bà Phượng ngang nhiên chiếm đoạt số tiền ấy. Nói cách khác, tập đoàn Hoàn Mỹ có được như ngày hôm nay, một phần là nhờ vào số tiền khổng lồ góp vốn ngày đó của ông Lâm, và khách sạn Winter được xây dựng cũng dựa vào số tiền ấy. Biết mình bị lừa gạt, ông Lâm không những không oán trách người tình, mà còn coi đó như một khoản đầu tư cho tương lai của con trai. Năm Linh được mười tuổi, ông Lâm mắc bệnh nặng nên không thể tiếp tục làm việc trong nhà hàng được nữa, bắt buộc phải trở về quê. Khi về quê, ông Lâm biết mình không còn sống được bao lâu nữa, lúc này mới thú nhận với vợ chuyện mình có con riêng, và muốn được nhận đứa con ấy để có người chống gậy cho mình khi mất đi. Mẹ Linh ngậm ngùi giấu nước mắt đồng ý với ý nguyện đó của chồng.

Nhưng không ngờ, khi hai vợ chồng đưa nhau về Hà Nội tìm gặp bà Phượng, lại bị bà ta phũ phàng phủ nhận tất cả, kể cả chuyện Cường vốn không phải là con của ông Lâm. Cũng vào ngay hôm đó, khi hai vợ chồng chở nhau về quê đã gặp tai nạn và đồng thời qua đời. Chính bà Phượng đã nói ra chuyện này cho Nhật Lệ khi cô tới tìm bà ta hơn ba năm về trước. Bây giờ, Phong lại sắp nói ra cho Linh nghe tất cả sự thật. Hoàn Mỹ nợ gia đình cô, ông già anh và bà Phượng nợ cô, cả Cường và anh cũng nợ cô quá nhiều. Phong đã từng vô cùng hối hận khi không quyết tâm phá bình đám cưới của Cường và Linh.

- Thực ra anh đã biết những gì?

Linh không trực tiếp hỏi mẹ Phong đã từng làm ở đâu. Trong lòng cô biết rõ, không phải tự nhiên mà Phong buột miệng nói ra chuyện này. Chắc chắn anh ta đã biết được một số chuyện mà cô chưa biết.

- Em có chắc là em muốn biết chứ? – Phong nhìn cô và hỏi.
- Nếu nó là chuyện liên quan tới gia đình em... – Linh gật đầu kiên quyết.
- Nhưng nếu em biết nó, cuộc đời em từ đây có thể sẽ hoàn toàn thay đổi, em vẫn muốn ư?
- Đôi khi, chính những điều bí mật tạo nên số phận. Nếu chuyện anh nói làm thay đổi cuộc đời em, thì đó là số phận đã an bài rồi.

- Bí mật tạo nên số phận. Hay! Vậy khi nào về tới nhà em anh sẽ đưa em một số tư liệu mà anh đã điều tra được. Tin hay không là tùy ở em. Nếu em nghĩ em có thể đối mặt được với nó thì hãy đọc, còn nếu không muốn, em hãy đốt nó đi, từ nay về sau hãy quên mọi chuyện trong quá khứ và sống cho thật hạnh phúc là được.

Linh liếc nhìn Phong, thấy anh có vẻ cực kỳ nghiêm túc thì chỉ biết gật đầu. Dù sự thật có tệ hại thế nào thì cô vẫn phải đối mặt với nó như Nhật Lệ đã từng. Và cô sẽ kết thúc nó, kết thúc quá khứ đau đớn khiến cho người phải ngậm ngùi, tiếc hận.

CHƯƠNG 67

TIỂU QUỶ

Chuyến bay dài từ Mỹ về Việt Nam cuối cùng cũng hạ cánh an toàn xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Tại sảnh đợi hành khách, một người đàn ông chừng ba lăm, ba sáu tuổi, ăn mặc lịch sự và bảnh bao, trên tay ôm một bó hoa, không ngừng nhìn vào đám đông đang ủa ra, cố gắng tìm cho được người mình đang chờ. Vì lý do thời tiết nên chuyến bay tới trễ gần hai tiếng khiến anh ta vô cùng sốt ruột, không ngừng liếc nhìn đồng hồ trên tay. Tìm kiếm một hồi, cuối cùng anh ta cũng nhìn thấy người mình cần tìm. Đó là một phụ nữ trẻ đẹp, mặc một chiếc váy màu cam cổ tim, làm lộ ra những đường cong mê người. Vẻ thành thực và quyến rũ một cách tự tin của cô khi sải bước trong sảnh làm không ít người đàn ông phải ngoái đầu nhìn. Nhưng những ánh mắt si tình đó lại khiến cho cậu nhóc con đang ngồi chễm chệ trên xe hành lý vô cùng khó chịu. Cậu bé con chừng năm tuổi, mặc quần đùi và áo phông sát nách màu vàng cam giống mẹ, đeo một cái túi vải đồng màu chéo bên hông, thoạt nhìn đã thấy rất phong cách. Một người phụ nữ đi ngang cũng không ngừng trầm trồ, ước ao có một đứa con xinh xắn như thế, có người còn giơ máy ảnh lên chụp.

Thấy hai mẹ con vừa đi ra đã làm những người xung quanh xôn xao như thế, người đàn ông đang đứng đợi họ cũng phải lắc đầu đầy cảm thán. Hai mẹ con nhà này từ trước đến nay đều như thế, hễ đi tới đâu là khiến người ta chú ý ở đó.

Người đàn ông còn chưa kịp lên tiếng gọi thì cậu nhóc con đã nhận ra anh, nó vẫy vẫy bàn tay trắng mũm mĩm, hô to:

- Bác Phong, cháu ở đây. A...a...aaaaaaaaa!

Phong cũng đành phải toét miệng cười đáp lại thằng nhóc con lém lỉnh này.

Mặc dù con trai tỏ ra hào hứng khi nhìn thấy Phong nhưng Linh lại khẽ cau mày, thầm nghĩ khi trở về khách sạn nhất định phải phạt thằng tiểu quỷ này một trận. Lần này cô về Việt Nam vốn không muốn cho ai biết, không ngờ con trai bảo bối của cô lại gọi điện cho bác Phong của nó thế này.

- Alex, là con gọi điện cho bác Phong, đúng không? – Linh lừ mắt, hỏi con trai bằng giọng đe dọa.

Thấy mẹ hỏi như thế, Alex quay lại nhìn cô bằng ánh mắt oan khuất, sau đó đáp lại bằng giọng

nịnh nọt:

- Mẹ xinh đẹp đừng tức giận, tuyệt đối không nên tức giận, sẽ rất không xinh đẹp đâu. Không phải con gọi cho bác Phong mà, thật đấy.

- Không phải con gọi thì còn ai gọi nữa. Về khách sạn xem mẹ phạt con thế nào.

Nghe đến từ phạt, thằng nhóc không dám cãi, chỉ lẩm bẩm:

- Là bác ấy gọi cho con trước mà. Mẹ xinh đẹp không biết nói lý lẽ.

Nghe Alex lý sự, Linh bật cười. Mặc dù nói là phải phạt nhưng cô đâu phải người thích đánh con vô lý. Sự xuất hiện của Phong cũng chỉ gây ra cho cô một chút phiền chán mà thôi, không phải vấn đề gì nghiêm trọng cả.

Người đàn ông này, vậy mà theo đuổi cô tới sáu năm liền.

Phong đưa hoa cho Linh sau đó vui vẻ túm lấy thằng nhóc, in lên má nó mấy cái hôn khiến nó cười khanh khách, cuối cùng mới thay cô mang hành khách hành lý ra xe.

- Mẹ xinh đẹp, khi nào thì mình đi gặp daddy? – Alex chạy theo mẹ, vươn bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, ngẩng đầu sốt sắng hỏi.

- Nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ ra Hà Nội gặp bố sau – Linh cúi xuống chỉnh lại chiếc túi vải cho con trai, khẽ đáp.

Phong đi đằng trước nghe thấy thế thì quay đầu lại hỏi:

- Bảo Bảo không muốn ở đây đi chơi với bác à? Bác đưa con đi Đầm Sen, đi Đại Nam, đi Vinpearl chơi – Phong lên tiếng dụ dỗ.

- Đầm Sen, Đại Nam có to bằng Disneyland không bác? Có khủng long bạo chúa không ạ? Không có cháu không đi. Cháu muốn đi tìm daddy.

- Thằng tiểu quỷ này càng ngày càng thông minh, bác sắp không cãi nổi cháu rồi – Phong cười, chỉ tiếc là hai tay đều đang bận nên không thể véo má thằng nhóc mấy cái.

- Cháu không phải tiểu quỷ, cháu là Tiểu Bảo Bảo – Thằng nhóc trợn mắt, phồng má phản bác.

- Được rồi, cháu là tiểu bảo bối, được chưa? – Phong rút cuộc cũng phải chịu thua nó.

Đang là tháng chín, thời tiết ở Sài Gòn cũng không khác gì so với California nhưng sự chênh lệch múi giờ khiến Alex mệt mỏi và lăn ra ngủ ngay sau khi lên xe.

- Em định chừng nào ra Hà Nội để anh đặt vé máy bay? – Phong vừa lái xe vừa quay sang hỏi Linh.

- Chắc hai hôm nữa. Để Alex thích nghi đã – Linh ôm con trai trong lòng, đưa mắt nhìn dòng xe cô ngược xuôi bên ngoài. Giữa lúc cảm xúc ngổn ngang này, cô cũng không muốn nói dài dòng.

Đã quen với thái độ lạnh nhạt của Linh nên Phong chỉ biết cười trừ.

- Anh không ngờ là em lại đột ngột về nước thế này.

- Năm nay chú thím quyết định cải mộ cho chị Lệ nên em phải về.

- Xong việc thì sao? Hai mẹ con lại quay về Mỹ?

- Ừm, chắc vậy – Linh thờ ơ đáp.

Phong càng tỏ ra quan tâm thì cô lại càng có cảm giác không thoải mái.

Phong mặc kệ người phụ nữ trẻ im lặng với những suy nghĩ của riêng cô, thỉnh thoảng anh lại lên ngắm cô qua gương. Cô vẫn không thay đổi gì nhiều sau ngần ấy năm, chỉ có vẻ quyến rũ thì càng ngày càng mê người. Anh không ngờ cô lại sắt đá sống độc thân nuôi con tới tận sáu năm liền.

Sáu năm trước, sau khi biết toàn bộ sự thật, Linh đã tuyệt tình mà ra đi, bỏ lại sau lưng tình yêu và hạnh phúc gia đình mới chớm nở, một mình tới xứ người. Cô vừa làm, vừa nuôi con, vừa hoàn thành nốt chương trình học còn dang dở trước đây. Không có cách nào có thể lay chuyển được trái tim cô, Cường đành đau khổ kí tên vào đơn ly hôn. Cứ nửa năm anh lại sang Mỹ thăm con trai một tháng. Dù biết không thể nào xoay chuyển được quyết tâm của Linh, nhưng Cường vẫn ôm ấp hi vọng một ngày nào đó cô sẽ vì con mà hàn gắn lại với anh. Cho đến một năm gần đây, Cường không sang Mỹ nữa nhưng vẫn thường xuyên gọi điện cho con trai, Linh cũng không hề ngăn cản anh đến với con, vì thật tâm cô không hề ghét anh.

Sau khi Linh ra đi, Phong cũng tạm buông tay với ý định thu tóm tập đoàn, ông già anh ra mặt ủng hộ Cường, đưa anh lên ghế chủ tịch tập đoàn khi Cường mới vừa bước sang tuổi ba mươi. Phong sang Mỹ tìm Linh, mặc cho cô xua đuổi thế nào cũng quyết tâm ở lại giúp cô vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, giúp cô chăm sóc Alex và hiện tại anh đang cùng cô điều hành một hệ thống siêu thị mini vô cùng lớn ở Việt Nam. Tiền vốn do hai người cùng bỏ ra, cộng với óc kinh doanh siêu việt của Phong đã giúp cho hai người không những đứng vững tại thị trường Việt Nam mà còn nhanh chóng mở rộng mạng lưới làm ăn khắp cả nước. Hiện tại, Phong bắt đầu lấn sân sang cả kinh doanh nhà hàng.

- Em không thể bắt mình anh đương đầu với tất cả được. Làm bà chủ như em cũng quá sung sướng nha! – Phong tỏ vẻ đau khổ.

- Chừng nào anh lấy được Winter, chúng ta sẽ bàn tới chuyện này. Hiện tại em thấy anh vẫn rất nhàn rồi đấy, nếu không thì làm gì có thời gian đợi mẹ con em tới tận hai tiếng đồng hồ ngoài sân bay như thế.

- Ấc... – Phong tắt tiếng, hoàn toàn hiểu rõ sự ương ngạnh của Alex là di truyền từ ai.

Nhưng rồi anh chợt nghiêm túc hẳn khi nói tới Winter:

- Em thật sự muốn lấy lại Winter sao? Vấn đề đó không khó, tập đoàn Hoàn Mỹ sắp không chèo chống nổi những chi phí đắt đỏ cho Winter rồi, anh có thể mua lại với giá rẻ nhất có thể. Nhưng nếu em không làm gì thì cuối cùng Alex vẫn có khả năng thừa kế cao nhất mà.

- Vậy chẳng lẽ để những gì bố em bỏ ra cứ thế mất đi sao? Em chỉ cần Winter, những tài sản khác của tập đoàn Hoàn Mỹ, em không có hứng thú. Alex sẽ tự lo cho cuộc đời nó. Những món tiền thừa kế chỉ làm nó thiếu đi bản lĩnh đương đầu thôi.

- Những lời này của em làm anh nghĩ tới ai, em biết không?

- Ai?

- Nguyễn Đại. Hẳn ta sinh ra đúng là để làm kẻ đứng đầu. Chỉ không ngờ sau sáu năm, hẳn thậm chí còn tiến xa hơn cả trước đây. Không chỉ là ông chủ của hệ thống của hàng ăn nhanh Vietfood có mặt trên khắp các thành phố lớn tại Việt Nam mà hiện tại hẳn còn đang mở rộng ra khắp châu Á, thậm chí sắp sang châu Âu và Mỹ. Em có tin được không?

Nghe Phong nhắc tới cái tên này, tim Linh tưởng như đã lạnh băng bỗng nảy lên một nhịp hoảng hốt.

Anh hiện nay đã tiến xa đến thế sao? Chắc hẳn anh đã làm việc điên cuồng mới có thể đạt được như vậy? Anh có khoẻ không, đã có gia đình mới hay chưa? Như Ý của cô có khoẻ không, đã lớn đến chừng nào rồi? Tính ra thì năm nay con bé sẽ vào lớp hai. Ở Mỹ cô có nhiều bạn bè, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào thoát khỏi cảm giác lạc lõng mỗi đêm ôm con ngủ. Mặc dù mỗi lần hai mẹ con đi xa, Phong hầu hết đều đi theo, nhưng cô không thể tiếp nhận tình cảm của người đàn ông này được. Cảm giác cô quanh luôn đeo đuổi cô mỗi đêm, và những lúc ấy, cô điên cuồng vùi mình vào quá khứ hạnh phúc khi còn ở bên Đại và Như Ý. Đó là những tháng ngày ngắn ngủi nhưng đẹp nhất cuộc đời cô.

CHƯƠNG 68

CUỘC GẶP GỠ BẤT NGỜ

Trẻ con rốt cuộc vẫn là trẻ con. Dù đã đi tới hàng trăm khu vui chơi nổi tiếng trên thế giới nhưng Alex vẫn không thể nén nỗi sự vui vẻ khi được mẹ đi chơi công viên Thủ Lệ chơi.

Hồ Thủ Lệ vẫn trong và phẳng lặng như ngày nào. Những đôi tình nhân vẫn dập dìu bên nhau. Những gia đình vẫn vui vẻ với tiếng cười ngập tràn hạnh phúc.

- Mẹ, tại sao bố không đi cùng chúng ta? – Alex ngây ngô hỏi mẹ.

Lảng tránh câu hỏi của con trai, Linh nhìn ra xa phía hồ để cảm nhận những làn gió thổi về từ quá khứ tươi mát tâm hồn mình

- Linh...

Linh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía sau lưng có một người đàn ông, tay dắt một bé gái đang kinh ngạc nhìn cô. Dù đã qua một thời gian dài không gặp nhau, người có già đi đôi chút, nhưng Linh vẫn nhận ngay ra anh. Sáu năm, Minh hiện giờ trông phong trần hơn xưa rất nhiều. Vẻ cương nghị, rắn rỏi của người lính hiện rõ lên gương mặt anh, dáng đứng của anh, và cả đôi mắt anh. Ánh mắt của Linh trượt từ trên người Minh xuống đứa bé gái được anh dắt theo. Cô bé chừng bảy tuổi, da bánh mật, mắt to tròn, đen láy, lúc này con bé cũng đang chớp chớp mắt nhìn cô lạ lẫm. Linh khẽ giật mình khi nhận ra con bé hao hao giống Nhật Lệ. Chẳng lẽ đây là...

Cô còn đang nghi ngờ, Minh đã trực tiếp khẳng định với cô bằng cách cúi đầu nói với đứa bé gái:

- Như Ý, chào dì đi.

- Cháu chào dì – Như Ý ngoan ngoãn khoanh tay lại chào cô.

Có thể thấy con bé đã được nuôi nấng và giáo dục vô cùng chu đáo

Linh run run đứng dậy, nhìn hai chú cháu họ. Alex thấy tay mẹ run lên thì ngơ ngác nhìn cô, lại nhìn tới hai người xa lạ ở đối diện bằng ánh mắt hần học. Nó không hiểu “dì” nghĩa là gì, chỉ thấy mẹ run rẩy như muốn khóc thì nghĩ rằng hai người đối diện kia đang bắt nạt mẹ.

- Như Ý ngoan của dì – Linh bước lên mấy bước, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy đứa cháu gái bé bỏng của mình.

Sáu năm trời, cô chưa một phút nào nguôi nhớ và lo lắng cho đứa nhỏ này.

Alex thấy mẹ đột nhiên rời khỏi mình và đi ôm một đứa nhỏ khác thì bắt đầu mếu máo, hai mắt ầng ậc nước. Sau đó nó khóc òa lên:

- Oa oa, mẹ không cần Alex nữa. Mẹ bỏ rơi Alex rồi.

Bất ngờ nghe tiếng khóc của thằng bé, cả Minh và Linh đều nhìn nó. Linh bối rối buông Như Ý ra, sau đó bế con trai lên vỗ về nó:

- Alex ngoan. Mẹ không bỏ rơi Alex đâu. Mau chào chú và chị đi.

Được mẹ dỗ dành, lập tức thằng nhóc nín khóc ngay, nhưng nó vẫn ương bướng không chịu chào Minh và chị nó.

- Xin lỗi anh... – Linh gượng cười – Tại em chiều con quá nên nó mới bướng bỉnh như thế.

- Không sao. Thật bất ngờ khi gặp em ở đây. Em về nước lâu chưa? – Minh cười hiền lành.

- Mẹ con em mới về tuần trước. Anh đưa Như Ý đi công viên chơi sao? Như Ý, con đi chơi có vui không? – Cô cúi đầu nhìn đứa cháu đang đưa đôi mắt to tròn nhìn không dứt mắt vào người phụ nữ trước mặt mình.

- Dạ, vui lắm ạ!

- Ủ, dì có mang quà cho con đấy. Đợi một hai ngày nữa, dì sẽ tới xin phép bố con, cho con tới chơi với dì và em Alex nhé!

Như Ý dường như chưa hiểu ý cô, lại ngẩng đầu đợi ý kiến của Minh. Minh cười, xoa đầu con bé giải thích:

- Như Ý, đây là dì Linh của con. Chú đã từng kể cho con nghe rồi mà. Hồi con còn nhỏ, chính dì đã nuôi con đấy.

Như Ý nghe Minh nói vậy thì mắt càng mở lớn hơn, “A” lên một tiếng, sau đó lại chăm chú đánh giá cô. Sau đó con bé thốt lên:

- Dì đẹp quá!

Linh gật đầu cười, nếu không phải cô đang bận bế Alex thì chắc chắn sẽ ôm lấy đứa cháu này cho thỏa bao ngày mong nhớ rồi.

Linh nhìn đồng hồ, sau đó đề nghị:

- Cũng muộn rồi, hay là em mời hai chú cháu đi ăn, vừa ăn vừa thông thả nói chuyện nhé!

- Thôi, để khi khác, anh vẫn đang nghỉ phép nên còn nhiều thời gian. Hôm nay bố Như Ý đi công tác xa về nên hai chú cháu phải về ăn tối ở nhà.

Linh ngần ngừ, sau đó miễn cưỡng gật đầu:

- Vậy cũng được, thật mừng vì gặp hai chú cháu ở đây.

Hai người dẫn hai đứa trẻ đi về hai ngã, trong lòng người nào cũng ngổn ngang suy nghĩ.

CHƯƠNG 69

THAY ĐỔI SAU SÁU NĂM

Trong một phòng ngủ rộng rãi có tới hai cửa sổ, bên bàn làm việc, có một người đàn ông đang ngồi chăm chú đọc báo cáo. Ai bước vào căn phòng này cũng sẽ bị kinh ngạc tột độ, bởi ngoài một chiếc tủ đựng quần áo, tất cả còn lại chỉ có sách và sách. Đáng tiếc là trừ người thân trong nhà của anh, chưa có một ai có cơ hội được nhìn thấy gia tài khổng lồ này cả. Nội thất trong phòng đều lấy màu kem và cà phê làm chủ đạo nên càng làm không khí trong phòng thêm trầm ổn. Lúc này, dưới ánh đèn tỏa ra từ chiếc đèn nhỏ trên bàn, gương mặt người đàn ông sáng bừng lên một vẻ đẹp hà khắc, lạnh lẽo. Nhiều năm nay, người đàn ông này đều mang theo gương mặt lạnh nhạt này gặp mọi người, trừ những phút nhỏ nhoi bên cô con gái của mình.

Sáu năm qua, nếu nói tới đổi khác, có lẽ thay đổi lớn nhất của Đại là tính cách. Người đàn ông luôn vui vẻ, lạc quan khi trước đã gần như không còn tồn tại nữa, thay vào đó là một con người chỉ biết sống chết với công việc. Sáu năm, Đại làm việc điên cuồng, không còn biết tới mọi thứ xung quanh nữa, và thành quả anh đạt được có thể khiến bất kỳ một người nào cũng phải ghen tỵ. Một khu vui chơi giải trí ngay rìa thành phố, một series nhà hàng ăn nhanh có mặt khắp cả nước, anh trở thành một trong những ông chủ trẻ nổi bật nhất trong giới doanh nhân, thường xuyên góp mặt trên các thời báo kinh tế. Nhưng về gia đình, anh lại vô cùng kín đáo, người ta cũng chỉ biết anh có một cô con gái riêng vừa bước vào tuổi đi học, còn về mẹ của cô bé ấy, chưa ai từng nghe nói qua. Những bí ẩn quanh cuộc sống gia đình của anh làm nhiều người phải bàn tán. Đặc biệt là các cô gái, không ít người bạo dạn tấn công anh, nhưng thứ mà họ nhận được chỉ là sự từ chối vô cùng lịch sự. Sáu năm, anh trở thành người cha đơn thân mẫu mực nhất trong mắt mọi người. Sáng đi làm, tối trở về nhà, rảnh rỗi đưa con đi chơi, dạy con học bài, có lẽ trên đời này không còn người cha nào tuyệt vời hơn thế.

Không ai biết nỗi buồn, nỗi đau âm ỉ trong sâu thẳm tim người đàn ông ấy. Không ai chạm được vào nó, kể cả người mà bao năm nay anh coi là tri kỷ: Tường Vi. Sáu năm, Tường Vi đã có những bước tiến dài trong sự nghiệp, nhưng trong tình cảm, cô lại biến mình thành một người mù quáng và cố chấp. Dù anh có cố gắng giải thích thế nào, cô vẫn ương bướng lựa chọn ở bên anh. Sáu năm nay, cô

sống như người tình của anh, chấp nhận làm cái giỏ trút mọi phiền muộn cho anh, cô tìm mọi cách chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh, nhưng hoàn toàn vô ích. Đại ở bên cô giống như một sự đền đáp, giống như một thói quen khó bỏ, nhưng anh không thể nào yêu cô. Dường như, trái tim anh đã hoàn toàn bị phong bế bởi một chiếc lồng nổi đau không bao giờ gỡ bỏ ra được, và anh cũng không muốn cởi. Không tới được với nhau thì sao? Xa nhau thì sao? Anh vẫn yêu người ấy, lại vẫn hận cô, vẫn nửa mong mỏi cô, nửa lại nguyên rửa cô.

Cô là người phụ nữ duy nhất được phép tồn tại trong tim anh.

Đại đang chăm chú nghiên cứu bản báo cáo thì chợt nghe có tiếng gõ cửa. Anh ngẩng đầu, trán hơi nhăn lại đầy phiền muộn, nhưng rồi lại giãn ra ngay. Không đợi anh lên tiếng, người bên ngoài cứ thế mở cửa bước vào.

- Không phải chú đang dạy Như Ý học bài sao? – Đại cau mày hỏi khi thấy cậu em trai út.

- Em cho con bé nghỉ rồi. Trẻ con không nên đánh mất tuổi thơ, mới vào cấp một thôi mà, không cần ép nó học nhiều – Minh kéo ghế ngồi xuống.

Đại liếc mắt nhìn cậu em trai, bao năm rồi mà cái tính ngông cuồng vẫn không bỏ được.

- Anh có cần bận rộn thế không? Như Ý càng ngày càng lớn, con gái lại trưởng thành sớm hơn con trai. Con bé rất nhạy cảm, anh nên quan tâm tới con nhiều hơn một chút – Minh thấy anh trai vẫn dán mắt vào mấy tờ báo cáo thì bất bình góp ý.

- Chú rảnh vậy sao? Vậy thì kiếm một cô gái rồi cưới đi cho bố đỡ buồn – Đại phớt lờ lời phê bình của em trai, lãng sang một chủ đề khác.

- Không phải chúng ta đang nói chuyện của anh sao? – Minh chán nản lắc đầu – Hôm nay em đưa Như Ý đi chơi, con bé nói rằng lâu lắm rồi anh không đưa nó đi đâu hết, toàn là “mẹ Tường Vi” nào đó dẫn đi. Sao anh không cưới quách cô gái đó đi, cho con bé có một người mẹ thực thụ.

- Việc của anh, chú không cần xen vào. Ngày mai chú đưa bố và Lâm sang nói chuyện người lớn với gia đình bên kia, quà cáp anh đã nhờ người chuẩn bị chu đáo rồi, mai lấy xe của anh mà đi, anh sẽ gọi người tới đón đi làm.

- Em nghe nói nhà cô gái ấy ở xóm lao động, ô tô không đi vào được đâu. Hay là đi xe máy thôi, cũng ngay ngoại thành thôi mà.

Đại ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu.

- Ừ, tùy chú sắp xếp, hỏi ý kiến thằng Lâm xem. Mà nó về chưa?

- Chưa. Nghe nói tối nay hai người đi chọn váy cưới và địa điểm chụp hình, xong lại còn phải đưa cô kia về nhà, chắc khuya mới về.

Lâm ở trong tù năm năm thì được trả về nhà vì cải tạo tốt. Sau khi về nhà, nhờ Đại sắp xếp, anh vào làm ở một vị trí bán hàng trong khu vui chơi do Đại làm chủ. Ở đây anh đã gặp một cô gái bán hàng xinh xắn. Hai người yêu nhau và quyết định mùa thu này sẽ tổ chức lễ cưới.

- Ừ. Thế thôi, chú cho Như Ý đi ngủ giúp anh rồi cũng về phòng nghỉ đi.

Mặc dù Đại đã lên tiếng đuổi nhưng Minh vẫn gan lì ngồi lại. Thấy cậu em trai không có vẻ đứng dậy, Đại lại ngẩng đầu nhìn lần nữa. Minh thấy Đại nhìn mình thì cười, sau đó mới quyết định nói ra

điều mà mình rất muốn nói:

- Chiều nay em và Như Ý đã gặp một người ở công viên.
- Ai? – Đại thờ ơ hỏi, tay hí hoáy gạch xóa, ghi chép lên bản báo cáo.
- Linh. Cô ấy và con trai đã về nước rồi.

Bàn tay đang viết của Đại đột ngột ngưng lại, mặt anh cũng cứng ngắc, trái tim đang đập nhịp nhàn trong lồng ngực như hằng một nhịp. Mặc dù trong lòng tưởng đã lạnh giá, nhưng khi nghe người khác nhắc tới tên người đó, Đại không hiểu tại sao tâm trí mình lại loạn lên như thế. Những con chữ dưới tay như đang nhảy múa anh không thể nào tập trung nổi vào công việc nữa.

Minh thu hết mọi phản ứng của anh trai vào trong mắt. Dù cho những phản ứng đó chỉ là thoáng qua, rất nhanh Đại đã lấy lại vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng vốn có của mình, nhưng Minh biết có một con sóng ngầm vô cùng lớn trong lòng anh trai. Thôi vậy, nếu hai người này còn tình cảm với nhau thì anh cũng không ngại làm ông mai một phen!

- Thì sao? – Đại lạnh nhạt hỏi lại.
- Cô ấy đã thấy Như Ý và nói rằng sẽ tới xin phép anh cho con bé tới chơi với mẹ con họ,
- Không bao giờ – Đại lạnh lùng gạt đi.
- Vì sao vậy? Dù sao Linh cũng là dì ruột của Như Ý cơ mà. Không thể vì khúc mắc giữa hai người mà để trẻ con phải chịu thiệt thòi được.
- Không liên quan gì tới khúc mắc của người lớn cả. Nhưng cô ta vốn đâu có quan tâm gì tới Như Ý, cô ta không xứng nhận làm dì của con bé.
- Đã có chuyện gì sao? Chẳng lẽ anh vẫn giận chuyện cô ấy không thể về thăm Như Ý khi con bé ốm? – Minh cau mày.
- Đây không phải chuyện của chú, chú ra ngoài đi.
- Anh không hối hận chứ? – Minh bật dậy, cười như không hề có cuộc tranh cãi nào vừa diễn ra.
- Hối hận? Chú thấy tôi sẽ hối hận sao?
- Được, vậy thì em yên tâm rồi. Nếu anh không có hứng thú, vậy em sẽ để cô ấy trở thành em dâu của anh.

Minh chốt câu cuối cùng rồi xoay lưng bỏ ra ngoài. Những lời của Minh làm Đại không thể tập trung làm việc nữa. Minh muốn lấy cô và biến cô thành em dâu của anh ư? Người đàn bà của anh, phải, dù hai người không tới với nhau nhưng đến lúc này trong lòng anh vẫn mặc định là như thế. Anh ngả người ra ghế dựa, đầu óc lại bắt đầu quay cuồng với những hình ảnh đan xen giữa quá khứ và hiện tại.

Cuối cùng, khi không thể bắt mình quay lại với đồng giấy tờ ngồn ngang được, anh đi sang phòng Như Ý.

- Như Ý, ngày mai bố đưa con đi chơi nhé! – Anh vuốt tóc con bé khi thấy con gái đang nằm vẽ tranh trên giường.
 - Vâng? Nhưng bố không bận sao? – Như Ý nhồm dậy, sà vào lòng anh, vui vẻ hỏi lại.
- Con bé biết anh luôn bận bịu nên mỗi lần muốn đi chơi, nó đều hỏi xem bố nó có bận gì hay

không? Đại lắc đầu cười với con:

- Không, ngày mai bố được nghỉ. Con thích đi đâu? Tối khu vui chơi của bố chứ?

- Không, ở đó con chơi chán rồi – Như Ý lắc đầu ngẫm nghĩ, rồi sau đó reo lên – A, bố đưa con lên Vincom xem phim nhé!

- Đồng ý!

- Mẹ Tường Vi có đi cùng không bố?

- Không. Chỉ có bố và con gái bố hẹn hò với nhau thôi – Đại cúi đầu hôn lên cái má lúm đồng tiền của con.

- A, tuyệt vời. Con yêu bố nhất – Như Ý ôm lấy cổ anh và cũng hôn chụt lên má bố.

Khi con gái đã ngủ, Đại kéo chăn cho con gái, rồi mới rời khỏi phòng. Đêm nay sẽ là một đêm rất dài.

CHƯƠNG 70

CHÁU BỊ LẠC MẮT DADDY RỒI

Công viên giải trí Fairy Tail nằm ngay ngoài rìa thành phố, cạnh một trong những con đường giao thông lớn dẫn lên phía Bắc. Mất ba năm xây dựng không ngừng nghỉ, hiện tại, dù mới đi vào hoạt động được hơn một năm nhưng Fairy Tail đã trở thành điểm tới lý tưởng cho rất nhiều khách, đặc biệt là trẻ em. Ngoài những trò chơi vận động ngoài trời, trẻ em còn có thể tham gia các trò chơi điện tử, chơi bắn súng sơn, có sân trượt patin, hồ câu cá, còn có bể bơi cao cấp. Ngoài ra, tại đây còn có mô hình rừng núi thu nhỏ để phục vụ cho các hoạt động cắm trại dã ngoại và giáo dục các em ý thức bảo vệ môi trường, bảo vệ rừng. Đặc biệt nhất là nơi này có các khu mô phỏng cảnh sắc và trang phục của các câu chuyện cổ tích như nhà của Bảy chú lùn, vỏ ốc sên khổng lồ trong truyện “Chú bé tí hon”, thế giới của “Ngàn lẻ một đêm” hay không gian của “Tám Cám”, của “Cây tre trăm đốt”, của “Thánh Gióng”. Nơi này còn có một hệ thống các cửa hàng ăn nhanh độc quyền của Vietfood, làm cho thương hiệu của Vietfood càng ngày càng nổi tiếng.

Không có nhiều người biết ông chủ thực sự của Công viên giải trí này là ai, nhưng người ta không thể không tán phục ý tưởng xây dựng của con người đó. Phải yêu trẻ con tới thế nào mới có thể tạo ra được một nơi như thiên đường dành cho chúng thế này? Hơn nữa, dù chi phí các dịch vụ có cao một chút nhưng vẫn khiến người ta hài lòng khi rời đi, khiến người ta cảm thấy số tiền mình bỏ ra không uổng phí chút nào.

Lúc này, ông chủ trẻ đó đang nhàn tản đi bộ trong bãi cỏ cạnh hồ câu cá, giống như một người khách hơn là ông vua của nơi này. Anh nhìn những đứa trẻ đang ngồi cạnh người thân trong các chòi câu, thấy chúng cười hồn nhiên, dù miệng không cười nhưng đôi mắt anh cũng ngập tràn hài lòng. Khi anh xây công viên giải trí này, anh luôn nghĩ tới cô con gái bé bỏng của mình, muốn con gái mình sẽ là cô công chúa xinh đẹp nhất trong xứ sở cổ tích diệu kỳ tại Fairy Tail. Anh xây dựng nó vì tình yêu với con gái nhiều hơn là mục đích kinh doanh, chỉ không ngờ tới giờ phút này, Fairy Tail đã mang lại cho anh một nguồn lợi nhuận khổng lồ, không thua kém gì hệ thống cửa hàng ăn nhanh Vietfood.

Đang đi chậm chậm, chợt ánh mắt Đại dừng lại trong một chòi lá nhỏ. Trong chòi ngoài hai bộ đồ

câu cá, một cho người lớn, một cho trẻ con, một hộp bánh bọc dờ, hai chai nước suối đã vơi nửa và một cậu bé con đang ngủ lả trên sàn chòi. Ánh nắng chiếu vào, hắt thẳng lên khuôn mặt bụ bẫm và trắng trẻo của cậu bé, nhưng nó vẫn không tỉnh lại. Nếu chỉ bình thường thì anh sẽ bỏ qua, nhưng lúc này, tư thế ngủ của cậu bé làm cho anh cảm thấy chỉ cần nó lật người một cái sẽ lập tức bị rơi xuống hồ. Đại nhìn quanh, không thấy có bảo vệ nào ở gần, anh đành thở dài một hơi và tiến tới, trong đầu thầm nghĩ không biết người nhà của cậu nhóc này ở đâu mà để con cái ngủ ở một nơi nguy hiểm như thế này?

Đại nhẹ nhàng bước vào chòi, cậu bé vẫn ngủ say, đầu gối lên một cái túi vải mềm màu xanh, rất phù hợp với trang phục trên người. Khuôn mặt cậu bé nhìn nghiêng rất xinh và đáng yêu. Anh cúi xuống, ôm lấy cậu bé, định đánh thức nó. Không ngờ vừa mới ôm lấy cậu nhóc thì cậu nhóc đã ôm chặt cổ anh, mắt nhắm mắt mở nói bằng giọng ngái ngủ:

- Daddy, sao bỏ đi lâu vậy?

Đang trong tình trạng ngái ngủ, mà Đại lại đứng chắn ánh nắng mặt trời nên cậu nhóc chưa thể phân biệt được người đang ôm nó là một người lạ. Nó lại gục đầu lên vai anh ngủ ngon lành. Đại thấy tim mình ấm áp hẳn, không hiểu sao lại có cảm giác gần gũi với cậu nhóc này như thế, giống như đó là con trai anh vậy. Anh vỗ nhẹ lên lưng nó, sau đó bước ra ngoài.

Đại đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy anh chàng bảo vệ đang lững thững ở đằng xa, anh lập tức vẫy tay ra hiệu cho anh ta tới gần.

Tất nhiên người bảo vệ này không biết đây là ông chủ của mình, nhưng do được đào tạo khá tốt nên thái độ của anh vẫn vô cùng lịch sự.

- Anh có phải người quản lý khu vực hồ câu này hay không?

- Dạ đúng, anh cần gì ạ?

- Vậy anh có biết ai là người thuê chòi câu số chín này không? – Đại quay đầu hướng về nơi mình vừa bước ra.

Người bảo vệ tỏ ra kinh ngạc. Anh ta tất nhiên biết người thuê chòi số chín này là hai bố con, giờ này thấy Đại ôm thằng nhóc bước ra từ đó nên anh ta vẫn nghĩ Đại và thằng nhóc chính là hai người đó. Không ngờ bị hỏi một câu như thế, anh ta cứ thù người ra không biết đáp thế nào. Lúng túng một hồi, cuối cùng anh ta cũng gật đầu:

- Vâng, có một người đàn ông cùng con trai của họ ở đây. Họ thuê ba tiếng, lúc này cũng còn ba mươi phút nữa mới hết giờ câu.

- Vậy anh có biết bố chú nhóc này đi đâu không?

Người bảo vệ lắc đầu. Hỏi thế này khác gì làm khó anh ta. Anh ta quản lý cái hồ câu này có tới hơn chục chòi, làm sao có thể quan tâm tới một người nào đó được.

Đại thù người ra suy nghĩ, sau đó nói:

- Nếu người đàn ông đó quay lại, nói với anh ta lên đón con ở phòng Trưởng quản lý. Thằng bé này ngủ một mình ở đây sẽ có thể bị rơi xuống hồ, rất nguy hiểm.

Người bảo vệ cau mày, mặc dù không thích cách nói chuyện như ra lệnh của người đàn ông này,

nhưng lại không thể phản kháng trước uy áp vô hình tỏa ra từ anh ta. Đại thấy anh ta biểu hiện như thế thì khẽ thở dài, sau đó nói:

- Thôi, vậy anh kiếm một tờ giấy, viết và để lại trong chòi đó, nếu anh ta quay lại sẽ thấy và tới nhận con.

Nói rồi, Đại ôm cậu bé đi về phòng Trưởng quản lý.

Sáu giờ tối, Đại định bụng sẽ về nhà sớm thì lại thấy quản lý hốt hải chạy tới:

- Anh Đại, vẫn chưa có ai tới nhận thằng bé kia? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ có người cố ý bỏ nó ở đây?

Đại giật mình, bận bịu một hồi khiến anh quên đi việc mình đã để thằng nhóc ngủ lại ở phòng quản lý. Lúc này, không ngờ người nhà của nó vẫn chưa tìm tới, chẳng lẽ là không nhận được lời nhắn của anh? Nhưng nếu bị lạc con, người ta thường sẽ tìm tới ban quản lý để thông báo tìm trẻ lạc chứ? Linh cảm có chuyện gì đó khác thường, anh hỏi:

- Thằng bé dậy chưa?

- Đã dậy, đang khóc bù lu bù loa lên, nhưng nó nói bằng tiếng Anh, bọn em nghe không hiểu – Người quản lý nhăn nhó đáp.

- Được rồi, để tôi đến.

Đại mặc lại áo vest sau đó rảo bước theo chân người quản lý về phòng của anh ta. Chỉ thấy thằng nhóc đang khóc, mặt tèm lem nước. Lúc anh bước vào, nó nhìn anh nhưng không nói gì, miệng chỉ lắp đi lắp lại một câu bằng tiếng anh:

- Cháu muốn mẹ.

- Được rồi, nhóc, cháu là đàn ông và cháu không nên khóc – Đại bước lại gần, xoa tóc thằng bé và nói với nó bằng chính ngôn ngữ mà nó đang nói.

Thằng nhóc ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn, ngây thơ của nó dường như đang tìm kiếm một sự thân thiện từ người đàn ông này.

- Chú là ai? Cháu muốn mẹ.

- Cháu biết nói tiếng Việt mà, đúng không? – Đại đột ngột chuyển sang hỏi nó bằng tiếng Việt.

Thằng bé gật đầu, không hiểu tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

- Chú sẽ đưa cháu về với mẹ. Nhưng cháu có biết mẹ cháu đang ở đâu? Hôm nay cháu tới đây cùng bố mẹ sao?

- Không. Cháu với daddy tới đây. Nhưng daddy bỏ cháu đi rồi. Oa oa... Daddy không cần cháu...

– Thằng nhóc đang nước mắt ngấn nước mắt dài, vừa nói tới đây thì lại khóc ầm lên một cách đầy tủi thân.

- Nào, có phải chú đã nói, là con trai thì nhất định không được khóc, đúng không? – Đại ngồi xuống cạnh nó – Trước hết nói cho chú biết tên của cháu, sau đó nói cho chú biết cháu ở đâu, chú sẽ đưa cháu về.

Thằng nhóc nhìn anh, cảm thấy anh rất đáng tin cậy thì lập tức lục từ trong chiếc túi vải cạnh người ra một mẫu giấy gấp tư và đưa cho anh. Đại ngạc nhiên, mở ra thấy trong có mấy dòng chữ:

“Alex Vũ. Địa chỉ: Âm Thực Đạo Quán, số 8, ngõ 201, đường X, Hà Nội. Số điện thoại: 0915 xxx xxx hoặc 0944 xxx xxx.”

- Cháu ở đây sao? – Đại giật nảy người khi đọc tới dòng địa chỉ và số điện thoại trên tờ giấy.

Một trong hai số điện thoại này chẳng phải là của ông Cương, ông chủ của Âm Thực Đạo Quán hay sao? Thằng nhóc này không ngờ lại là con cháu của ông. Đại còn đang ngẩn ra trước sự trùng hợp này thì người quản lý, sau khi gặp một nhân viên bảo vệ, lúc này đã trở lại, nói nhỏ với anh:

- Anh Đại, có thể bố cậu nhóc này chính là người đã được người của chúng ta đưa xuống bệnh viện dưới Hà Nội chiều nay.

- Sao? Anh ta bị làm sao? – Đại giật mình hỏi lại.

- Anh ta đột nhiên nôn ra rất nhiều máu, sau đó ngất đi ở bãi gửi xe. Nhân viên của chúng ta đã đưa anh ta vào thẳng trong thành phố. Xe ô tô của anh ta hiện vẫn ở trong bãi.

- Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đưa cậu bé này về nhà nó.

Nói rồi anh lại quay sang nhìn thằng bé, sau đó rút điện thoại ra và bấm số gọi số của ông Cương.

- Cháu là Đại. Hiện tại bé Alex Vũ đang ở chỗ cháu, bố thằng bé bị bệnh nên đã được chuyển thẳng về bệnh viện bằng xe cấp cứu. Một lát nữa cháu sẽ đưa thằng bé về chỗ bác.

Đại nghe ông Cương cảm ơn, sau đó đưa máy cho Alex:

- Ông cháu muốn nói chuyện với cháu.

Thằng bé cầm lấy điện thoại áp lên tai, sau khi nghe tiếng của ông Cương ở đầu máy bên kia thì nó bỗng trở nên vui vẻ hẳn:

- Con không sao? Chú nói chú sẽ đưa con về.

- ...

- Vâng, con sẽ ngoan mà. Ông ngoại không cần lo lắng.

Nói xong, thằng nhóc đưa điện thoại lại cho anh, Đại lại nói thêm với ông Cương vài câu, hứa sẽ đưa thằng bé về nhà an toàn, sau đó ông Cương mới yên tâm cúp máy.

- Đi nào nhóc, chú đưa cháu về.

Đại vừa lái xe, thỉnh thoảng lại ngoảnh sang nhìn gương mặt đang dán chặt vào cửa kính nhìn ra bên ngoài của thằng nhóc. Bất chợt, anh nghĩ ra một vấn đề, ông Cương vốn không hề có con gái, tại sao thằng bé nhóc này lại ông là ông ngoại? Rồi như có một linh tính, anh thấy tim đập loạn lên, khó khăn lắm anh mới kìm lại được sự kích động của mình. Anh hỏi thằng nhóc một câu băng quơ.

- Alex, chú thấy tiếng Anh của cháu rất giỏi. Cháu mới ở nước ngoài về sao? Bố mẹ cháu cũng ở đó luôn à?

Alex quay vào nhìn anh, sau đó đưa tay xoa xoa đầu, cuối cùng gật đầu, ngay sau đó lại lắc lắc đầu. Đại bật cười hỏi:

- Sao thế? Sao lại gật rồi lại lắc?

- Chỉ có cháu với mẹ ở nước ngoài về thôi. Còn daddy ở Việt Nam.

- Sao vậy? Bố mẹ cháu không sống cùng nhau sao? – Lúc này, Đại gần như có thể chắc chắn thân thể của thằng nhóc này rồi.

Nó là con cô, là con trai của người mà anh yêu thương nhất, nhớ nhưng nhiều nhất. Nó cũng là con của người bạn thân nhất của anh, người đã vì tình yêu mà đẩy anh vào con đường phá sản, khiến anh mất đi Phương Đông, và cướp mất cả người mà anh yêu. Nhưng anh không thể ghét bỏ đứa bé này, thậm chí vừa gặp đã thấy yêu thích nó.

- Mẹ và daddy không sống chung với nhau. Chỉ có cháu và mẹ thôi.

- Mẹ cháu làm nghề gì?

- Mẹ cháu là đầu bếp.

- Woah, chắc là mẹ cháu nấu ăn rất ngon, đúng không? – Anh cười, giọng điệu tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ.

- Chắc chắn rồi – Alex héch cái mũi nhỏ lên một cách tự hào – Mẹ xinh đẹp của cháu nấu ăn là tuyệt nhất.

- Mẹ cháu rất đẹp sao?

- Đúng vậy, mẹ rất đẹp. Các chú mang hoa tới tặng mẹ đều nói như thế.

- Chà, vậy là mẹ cháu được rất nhiều người theo đuổi? Cháu có thích ai trong số họ không?

- Các chú cho cháu rất nhiều chocolate và đồ chơi đẹp, nhưng cháu không thích chú nào hết.

- Vì sao?

- Vì mẹ đều không thích. Mẹ không thích thì cháu cũng không thích.

- Vậy nếu mẹ cháu thích thì cháu sẽ thích? – Đại cười hỏi.

Nghe anh hỏi vậy, thằng nhóc ra chiều ngẫm nghĩ, sau đó đáp:

- Cháu sẽ thích, nhưng sẽ không thích bằng daddy.

Đại cười không nói gì nữa mà tập trung vào lái xe. Con trai của Linh thật sự rất đáng yêu giống mẹ và thông minh giống bố. Chắc hẳn cô đã dạy dỗ nó rất tốt? Anh chỉ không ngờ là cô có thể gan lì sống độc thân và nuôi đứa trẻ này một mình gần ấy năm trời. Trong lòng Đại chợt thấy vui vui. Anh lại đề nghị:

- Alex, chú cháu mình đi ăn tối đã nhé!

- Vâng. Cháu cũng đói lắm rồi – Alex xoa xoa cái bụng nhỏ của nó, đầu gật lia lịa.

- Nhưng nếu chúng ta về trễ, mẹ cháu sẽ không phạt cháu chú?

- Mẹ cháu về quê rồi, chú đừng lo. Nếu mẹ cháu có biết thì chắc chắn ông ngoại cũng sẽ nói cho mẹ biết là cháu không sao.

- Nhóc con thông minh lắm. Vậy cháu muốn ăn gì, chú chiêu đãi.

- Gà rán nhé chú!

- Đồng ý.

Đại gật đầu cười, còn thằng nhóc ngồi bên cạnh thì hoan hô không ngớt. Mặc dù mẹ yêu chiều nó nhưng cũng rất khắt khe trong việc ăn uống, rất ít khi mẹ cho phép nó ăn KFC. Mẹ còn nói nếu ăn nhiều gà rán, nó sẽ bị phình to ra như quả bóng, sẽ rất xấu xí. Thế nên lúc này khi Đại hứa đưa nó đi ăn gà rán, tất nhiên là nó rất vui vẻ rồi.

CHƯƠNG 71

NHỮNG NỖI ĐAU ÂM THÂM

Trong nhà hàng Vietfood trên phố Bà Triệu, lúc này là gần tám giờ tối, trên tầng hai, ngay ở góc phòng nơi có thể nhìn xuống con đường phía dưới, có một người đàn ông và một chú nhóc đang ngồi. Thằng nhóc đang cầm một cái đùi gà rán trên tay, phùng má trợn mắt mà gặm một cách ngon lành, dầu rán dính đầy trên tay và má nó khiến người đàn ông ngồi đối diện không khỏi bật cười. Anh không ăn gì, chỉ có một chai bia trước mặt đã voi đi một nửa.

- Ngon chứ? – Đại thích thú ngắm nhìn thằng bé ăn.

Alex không đáp, chỉ gật đầu một cái. Sau khi nuốt vào một miếng thịt gà lớn, nó vươn bàn tay nhỏ dính đầy dầu ra, cầm lấy cốc pepsi của mình và hút một hơi thật mạnh. Cái bụng đã tạm thỏa mãn rồi, nó mới tạm buông chiếc đùi gà rán đã bị gặm nham nhở xuống, để yên cho Đại lau tay, lau mặt giúp nó.

- Nếu ngon, lần sau chú đưa cháu tới đây ăn, chịu không?

- Nhưng chú đừng nói với mẹ cháu nhé, mẹ không thích cho cháu ăn gà rán – Alex gật đầu, sau đó còn cẩn thận dăn dò.

- Được, có chú, mẹ cháu nhất định cho phép.

- Chú quen mẹ cháu sao? – Alex chớp chớp mắt hỏi.

Đại ngẩn ra, sau đó lại cười đáp:

- Ủ, chú và mẹ cháu là người quen cũ.

- Mẹ sẽ không cho phép nếu chúng ta xin phép đâu. Bác Phong nói mà mẹ còn không đồng ý – Alex lắc lắc cái đầu nhỏ của nó, thì thào nói với anh như đang nói một chuyện vô cùng bí mật.

- Bác Phong là ai? – Đại nhú mày hỏi, một chút không vui chột xuất hiện khi nghe tới tên một người đàn ông khác ở bên cô.

- Là bác Phong ạ! – Alex ngây thơ giải thích.

- Là bạn của mẹ cháu à?

Alex ra chiều suy nghĩ, sau đó gật đầu thay cho câu trả lời. Rồi nó lại tiếp tục chuyên chú vào

việc gặm cho hết cái đùi gà rán.

Đại quay mặt nhìn ra bên ngoài, nhưng ánh mắt cũng chẳng tập trung được vào một cái gì cả. Trong đầu anh lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ: vậy là cô cũng chẳng chịu nổi cô đơn. Nhưng tại sao cô lại không tái hôn? Chẳng lẽ cô thực sự muốn sống như vậy cả đời?

- Thế mẹ cháu không cho phép thì chúng ta bó tay à?

- Không ạ. Bác Phong thường lén dẫn cháu đi. Mẹ không biết, hoặc có biết thì cũng chỉ mắng bác Phong thôi. Hi hi.

- Cháu thích bác Phong không?

- Có. Thích chứ ạ! Bác Phong là người chiều cháu nhất, sau daddy. Nhưng daddy rất ít khi ở với cháu. Nên chỉ có bác Phong là người hay bênh cháu mỗi khi mẹ muốn phạt cháu.

- Cháu có muốn bác Phong làm daddy của cháu không?

Alex lắc đầu.

- Tại sao? – Đại mỉm cười hỏi.

- Vì mẹ không thích.

Đại ngẩn người. Trẻ con không khi nào nói dối, nhưng anh cũng không nghĩ rằng thằng bé này lại hiểu chuyện tới như thế. Những đứa trẻ khác, nó có thể sẽ không thích cha hay mẹ nó tái hôn, không thích phải chia sẻ người mà nó yêu nhất với một người xa lạ khác, đó chỉ là sự ích kỷ đáng yêu của con trẻ. Nhưng Alex lại không như thế, nó không thích ai đó chỉ vì mẹ nó không thích người ấy. Vậy nếu Linh muốn ở bên ai đó, hẳn là đứa nhóc này sẽ không phản đối gì?

Hai chú cháu ngồi ăn tới hơn chín giờ, sau đó có lẽ vì chơi cả ngày mệt nên vừa ngồi vào xe là Alex ngủ luôn. Kể cả khi Đại bế nó vào Âm Thực Đạo Quán, theo chân ông Cương đưa nó vào giường, thằng nhóc vẫn không hề tỉnh lại. Đại lặng nhìn ông Cương kéo chăn cho Alex, sau đó theo sự ra hiệu của ông, hai người đi tới phòng khách. Đại vừa uống trà vừa kể lại cho ông Cương nghe chuyện xảy ra ngày hôm nay, kể cả chuyện Cường đột nhiên bị ngất và được đưa đi cấp cứu canh cũng không giấu giếm. Mấy năm qua, Đại thỉnh thoảng vẫn ghé thăm ông Cương những khi rảnh rỗi, đôi khi còn đưa cả con gái theo.

- Cháu còn giận Linh ư? – Ông Cương trầm ngâm nhấp một ngụm trà, sau đó mới nhìn thẳng vào anh hỏi.

Đại lặng yên không đáp. Anh không biết cách nào để nói rõ cho người khác hiểu những mâu thuẫn trong lòng mình, và anh cũng không muốn nói. Ông Cương thấy anh không trả lời chỉ khẽ thở dài nói tiếp:

- Rốt cuộc thì các cháu cũng vẫn phải đối mặt với nhau. Con cái của cả hai đều đã lớn, chú nghĩ các cháu cũng đủ chín chắn để không cư xử như những đứa trẻ mới yêu nhau nữa.

- Chú đừng hiểu lầm. Chuyện của chúng cháu đã hoàn toàn kết thúc từ hơn sáu năm về trước rồi – Đại lắc đầu.

- Không có cách nào sao? Chú vẫn nghĩ các cháu còn có cơ hội tái hợp với nhau.

- Chuyện đó là không thể – Đại kiên quyết lắc đầu.

- Phải rồi, chuyện này chỉ có người trong cuộc mới hiểu được. Chú cũng không thể cưỡng cầu – Ông Cương khẽ gật đầu.

Đại ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ông Cương, chỉ thấy trong đôi mắt ấy có thêm chút ưu phiền. Nhưng trong lòng anh đã quyết, mà một khi anh đã quyết thì sẽ không thay đổi nó, chuyện hàn gắn sẽ không bao giờ xảy ra. Anh yêu cô thì sao? Cô có đoái hoài tới anh ư? Ngay cả khi cháu gái của mình phải đứng giữa lằn ranh sinh tử cô cũng đâu có đoái hoài tới. Thay vào đó, cô thậm chí vẫn còn tâm trí đi thi đấu và giành giải quán quân Đầu bếp Toàn cầu. Với một người đàn bà tham vọng và ham vinh như thế, anh có hy vọng có thể giữ cô cho riêng mình ư?

Chào tạm biệt ông Cương, Đại ra xe trở về. Nhưng đi được tới nửa đường, anh lại như nhớ ra liền lái xe về hướng bệnh viện, nơi mà Cường được đưa về cấp cứu chiều nay.

Sau khi cấp cứu, Cường đã được đưa về phòng hồi sức. Nhưng Đại không vào phòng bệnh thăm mà chỉ ghé qua nhìn. Có một y tá riêng được phụ trách chăm sóc anh, ngoài ra không có người nhà nào cả.

- Ung thư gan? – Đại nhướn mày khi nghe vị bác sĩ nói ra căn bệnh của Cường.
- Đúng, thậm chí đã là giai đoạn cuối.
- Không điều trị gì sao? – Đại sững sờ khi nghe tin này.
- Bệnh nhân đã từng làm phẫu thuật cắt bỏ một phần gan một năm trước, nhưng hiện tại thì tế bào ung thư gan đã lan khắp hai lá gan rồi. Không có cách nào cả. Hơn nữa, dù biết bệnh nhưng bệnh nhân này vẫn liên tục uống rượu có nồng độ cồn cao, chúng tôi có muốn cứu cũng lực bất tòng tâm.
- Vậy... còn có thể sống được bao lâu? – Đại chân chừ một chút rồi lại hỏi, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót thay cho bạn mình. Những oán hận với Cường cũng đã hoàn toàn tan biến.
- Chăm cự được cùng lắm chỉ hai, ba tháng thôi – Bác sĩ lắc đầu.

Đại thần thờ đi về phía phòng bệnh đặc biệt của Cường. Chỉ thấy Cường nằm trên giường, nước da vàng vọt, gương mặt tràn đầy sức sống trước đây lúc này cũng trắng xám, đáng thương. Vậy mà lúc này Cường lại chỉ có một mình trong bệnh viện. Đại không cần hỏi cũng có thể tưởng tượng ra được những tháng ngày qua của Cường như thế nào. Biết bệnh mà vẫn thường xuyên uống rượu ư? Phải ở trong một tâm trạng thế nào thì Cường mới tìm tới rượu điên cuồng như thế, hẳn là rất tồi tệ, chắc chắn còn tệ hơn cả trước đây, khi bản thân anh bị Cường gián tiếp xô vào đường cùng. Nhưng lúc đó, anh có Linh. Cô từ bỏ tất cả và tới với anh, kéo anh ra khỏi những suy nghĩ tiêu cực và tối tăm. Còn Cường thì cô độc, hoàn toàn cô độc.

Cường đã bắt chấp tất cả, đánh đổi tất cả, kể cả tình bạn để có được Linh, nhưng cuối cùng lại vẫn không giữ được cô. Điều ấy với Cường là một cơn ác mộng khủng khiếp. Đại cũng từng nghe nói, một thời gian dài Cường luôn tha thần tại các quán rượu, uống tới tận khi say mềm và được người ta đưa đi. Chính trong thời gian này, một cô gái phục vụ ở quán bar đã mang thai với Cường và sau đó sinh ra một đứa bé gái. Gia đình Cường đã bỏ ra một số tiền rất lớn để ép cô gái để lại đứa con này cho họ, còn cô ta thì phải hứa sẽ không bao giờ quay lại tìm con. Đứa bé gái năm ấy năm nay cũng đã bốn tuổi, đang ở cùng bố và bà nội nó. Nhưng Cường không có nhiều tình cảm dành cho đứa nhỏ đáng

thương này, trong lòng anh vốn chỉ có đứa con trai do người mà anh yêu sinh ra. Hầu hết thời gian ở Việt Nam, Cường đều giành cho công việc của mình, sau khi mọi công việc hoàn tất trước thời hạn thì anh lại sang Mỹ với con trai. Tất cả những chuyện này Đại đều điều tra được, vậy mà chuyện Cường bị bệnh thì anh lại hoàn toàn không biết.

Đại thở dài rồi lặng lẽ rời khỏi bệnh viện, trở về nhà.

CHƯƠNG 72

CUỘC SỐNG MỚI

Nếu người nào đó chú ý thì có thể thấy được, sáng sớm nào cũng có hai người một lớn, một nhỏ đạp xe vài vòng quanh Hồ Gươm. Lớn là một người phụ nữ trẻ chừng hai bảy, hai tám tuổi, tóc cột gọn gàng, đầu mang mũ bảo hiểm xanh. Nhỏ là một cậu nhóc xinh xắn, trắng bóc, ăn mặc rất có phong cách, mang mũ có màu giống mẹ. Hai mẹ con vừa đạp xe vừa nói chuyện với nhau, đôi khi còn cười rất vui vẻ.

Đến ngày hôm nay, Linh và bé Alex cũng dần hòa nhập được với nếp sống ở Hà Nội. Căn hộ chung cư cũ của Linh đã được dọn dẹp lại sạch sẽ nên hai mẹ con chuyển về đó sống. Ông Cường không muốn hai mẹ con chuyển đi, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng lựa chọn của cô vì biết cô vốn là người tự lập từ rất sớm, hơn nữa đó mới chính là nhà của cô. Ông cũng lờ mờ nhận thấy Linh có ý định ở lại Hà Nội lâu dài, lúc nào ông cũng có thể gặp và chơi với Alex, thế nên ông hoàn toàn vui vẻ khi để hai mẹ con ra sống riêng. Sau sự việc xảy ra bất ngờ tại công viên giải trí Fairy Tail, Cường đã ra viện và gặp con trai trước khi Linh từ quê trở lại Hà Nội. Hai bố con nói chuyện và thống nhất với nhau sẽ không cho mẹ biết chuyện gì xảy ra, vì thế đến nay Linh vẫn hoàn toàn không biết chuyện Cường bị bệnh phải nhập viện, hay việc Đại đã gặp và chơi với con trai cô suốt một buổi tối.

- Alex này – Linh gọi con trai khi hai mẹ con ngồi ăn phở mạn tại phố Hàng Giấy.
- Dạ? – Alex vừa xì xoạp ăn phở, miệng lúng búng thừa.
- Từ tuần sau mẹ cần phải tới cửa hàng. Con sẽ tới lớp học với các bạn.
- Con không thể đến cửa hàng với mẹ ạ? Trước đây con vẫn tới cửa hàng của mẹ mà? – Alex tròn mắt nhìn cô thắc mắc.
- Không thể – Linh dứt khoát lắc đầu – Bây giờ không giống như khi còn ở California nữa, con cần phải đến lớp giống các bạn. Sang năm con cũng vào lớp một rồi, chẳng lẽ con muốn học kém hơn các bạn sao?
- Không, daddy nói con là người thông minh nhất trên đời – Alex lắc đầu nguây nguẩy, cho là không đúng.

- Nhưng nếu con không đi học, thì con chắc chắn sẽ không giỏi bằng các bạn.
- Không.
- Thế nên con phải tới lớp, đúng không?
- Con sẽ là người học giỏi nhất lớp – Alex kiên quyết nói.
- Ừ, thế mới ngoan chứ – Linh xoa cái đầu tròn tròn của con, mỉm cười dịu dàng.

Linh nhìn con trai cặm cùi nhặt nốt những miếng bắp bò trong bát phở, lòng cô chợt nhớ tới Như Ý. Con bé sinh ra đã không có mẹ, nhưng thật may khi nó có được một người cha tốt. Nhìn Như Ý, cô biết con bé được sống trong một hoàn cảnh không thiếu thốn về vật chất cũng như tình cảm, có chăng nó chỉ thiếu tình thương của mẹ mà thôi. Từ hôm về Hà Nội tới nay, cô vẫn rất muốn gặp Như Ý và đón con bé về chơi với hai mẹ con cô, nhưng đến nay cô vẫn chần chừ khi nghĩ tới việc sẽ phải đổi mặt với Đại. Cách đây không lâu, ông Cương có gọi riêng cô tới và đưa cho cô một cuốn sổ tiết kiệm, nói rằng Đại mở tài khoản ngân hàng này ngay sau khi cô đi, và hàng tháng đều gửi một phần tiền lãi từ việc kinh doanh vào đó, nói rằng đây chính là phần tiền của cô, một trong những người góp cổ phần đầu tiên với anh. Sau sáu năm, tới nay, số tiền trong thẻ đã lên tới một con số khổng lồ, đủ để hai mẹ con cô có thể sống thoải mái cả đời mà không cần làm gì. Đại dứt khoát về tiền bạc như thế càng làm cô có cảm giác anh thật sự tuyệt tình với mình. Năm đó, mặc dù cô vì cái thai trong bụng Huyền mà tự buộc mình rời xa Đại, nhưng cô vẫn cảm thấy mình có lỗi. Cô nghĩ Đại vẫn còn giận cô và cho rằng cô vì ham vinh hoa, phú quý nên mới bỏ anh, và có lẽ đó là lý do anh gửi tiền cho cô một cách sòng phẳng như thế.

Mặc dù bản khoản trong lòng, nhưng buổi sáng hôm ấy, Linh vẫn quyết định đưa Alex tới thăm ông Phương.

Ngôi biệt thự cũ có những mảng tường màu rêu vẫn y như trong tâm trí của cô, chỉ là nó có thêm một phần trống trải. Vườn cây cảnh vẫn như thế, đẹp tới nỗi Alex vừa bước vào cổng đã reo ầm lên, sau đó chạy ừa vào, sờ hết gốc cây này tới cây khác.

- Thăng bé này hoạt bát đấy – Ông Phương cười sau khi đã khép cổng lại cẩn thận và dẫn hai mẹ con cô vào nhà.

Linh thấp một nén hương cho bà Nguyệt, sau đó mới dẫn con lại ghé ngồi. Ông Phương rót cho cô một cốc nước chè tươi, đồ uống ưa thích mà ông vẫn uống nhiều năm nay, sau đó cười nói:

- Cháu đi cũng được mấy năm rồi nhỉ?
- Sáu năm bác ạ – Linh đón lấy cốc nước, vừa đáp, vừa đưa mắt nhìn quanh nhà.

Bài trí trong phòng khách vẫn không có gì đổi khác, chỉ khác là có thêm một khung ảnh cưới. Nhật Linh ngỡ ngàng một chút rồi nhận ra người đàn ông trong hình là Lâm. Lâm đã ra tù, lại còn lấy vợ rồi sao?

Thấy cô chăm chú nhìn vào khung hình treo trên tường, ông Phương giải thích:

- Thăng Lâm mới ra tù được mấy tháng, giờ đang làm ở nhà hàng của anh nó. Bác vừa mới đi thăm nhà vợ chưa cưới của nó tuần trước. Được cái con bé kia cũng ngoan, hai đứa làm cùng chỗ với nhau.

- Cháu cũng mừng cho anh ấy – Linh gật đầu cười, nhưng trong lòng lại nghĩ tới chị gái mình.

- Tháng sau bác tính tổ chức cho hai đứa nó luôn. Lấy vợ là lấy liền tay cháu ạ – Ông Phương cười cười – Ông bà dưới quê vẫn khỏe chứ cháu? Tết vừa rồi bác ôm một trận nên chỉ có hai bố con thằng Đại về chúc Tết được thôi.

- Dạ, các ông, các bà vẫn khỏe bác ạ. Cháu cũng vừa mới ở quê lên. Sắp tới gia đình cháu muốn cải mộ cho chị Lệ.

- Thế à? Thế hai mẹ con về một thời gian hay về hẳn. Cuộc sống ở bên đó tốt chứ?

- Vâng, nhưng vẫn không bằng ở Việt Nam. Cháu đang suy nghĩ, có lẽ mẹ con cháu sẽ ở lại Việt Nam luôn. Alex cũng sắp tới tuổi đi học, không thể nay đây mai đó với cháu như trước được.

- Alex là tên con trai cháu à? – Ông Phương lại nhìn thẳng nhóc lúc này đang nhấp nhòm nhìn bề cá lớn gần đó.

- Đó là tên mọi người hay gọi khi ở nước ngoài, con tên thật của cháu là Gia Bảo! Như Ý đi học trưa có về không bác?

- Như Ý học bán trú, sáng bố đưa đi học, tối thì ông đón. Mới vào cấp một mà thấy khổ thân, học rõ nhiều. Trẻ con bây giờ mất hết cả tuổi thơ.

- Cháu định hôm nào cuối tuần thì đón Như Ý về nhà cháu chơi, cho hai đứa trẻ này làm quen với nhau luôn.

- Thế thì phải đợi tới cuối tuần thôi!

- Hôm trước cháu có tình cờ gặp anh Minh, anh ấy cũng chưa lập gia đình ạ?

- Mấy thằng con nhà này nói tới cưới vợ là như đĩa phải vôi, giãy đánh đập – Ông Phương cười cười – Thằng lớn cũng thế, mà thằng bé cũng thế. Nó mới về lại đơn vị cách đây hai hôm, chắc tháng sau cưới thằng Lâm, nó mới lại về. Mà trưa nay hai mẹ con ở lại ăn cơm với bác nhé?

- Dạ, mẹ con cháu xin phép bác, chắc chút nữa mẹ con cháu về luôn. Trưa nay cháu muốn đưa Alex sang thăm bác Ngân nữa, bác ấy mới có đứa cháu nội thứ hai mà.

- Bà Ngân ấy cũng tốt lắm. Mấy năm trước, nếu không phải bà ấy thương tình coi sóc Như Ý cho thì thằng Đại làm sao có thể yên tâm làm việc được. Mà bà ấy chăm con bé nhưng không nhận tiền, thằng Đại phải nài nỉ mãi bà ấy mới chịu nhận cho. Giờ con trai bà ấy đang làm quản lý tại một cửa hàng của thằng Đại, thỉnh thoảng nó vẫn tới đây chơi mà – Ông Phương cảm thán nói.

Hai mẹ con ngồi chuyện trò được thêm một lúc, sau đó Linh đứng dậy chào ông Phương và ra về.

~oOo~

Sáu năm đủ để Linh không thể nhận ra khu phố ẩm thực cũ nữa. Mọi thứ thay đổi tới ngỡ ngàng. Hai gian hàng nhỏ của Đại và Kiên nằm kề nhau trước đây, bây giờ đã được thay thế bằng một cửa hàng ăn nhanh cao bốn tầng nhìn vô cùng bề thế. Theo lời bác Ngân thì Đại đã bỏ tiền ra mua mảnh đất này, sau đó cho xây dựng cửa hàng Vietfood đầu tiên ngay tại đây. Hiện tại, nơi này đã trở thành cửa hàng Vietfood có doanh thu cao nhất, cũng là nơi đặt văn phòng làm việc chính của Tổng giám đốc Nguyễn Đại. Trong vòng sáu năm, vừa bằng những đồng tiền chắt chiu tới đây, vừa kêu gọi bạn bè

đóng góp cổ phần, hiện tại, Vietfood đã lớn mạnh không thể nào ngờ nổi, có người còn nói nó chính là một Phương Đông thu nhỏ. Và có lẽ chẳng mấy nữa, Đại sẽ mua lại được Phương Đông, nhà hàng mà cách đây sáu năm anh đã phải ngậm ngùi nhượng lại cho người ta với giá rẻ mạt vô cùng. Trước đây Đại cũng từng tâm sự với Linh, mục tiêu lớn nhất của anh sau khi phá sản chính là tìm mọi cách mua lại bằng được Phương Đông một cách sớm nhất, để Phương Đông lại bừng sáng như trước đây. Giờ thì anh đã làm được, thậm chí còn làm được rất tốt nữa.

Còn Kiên, dưới sự giúp đỡ và dìu dắt của Đại, hiện tại anh chính là một trong những cổ đông lớn trong công ty, là cánh tay đắc lực nhất của Đại, và là người điều hành chính tại Vietfood ở phố Âm thực này. Gần một năm sau khi Linh rời khỏi Việt Nam, Kiên có thể mua được một căn hộ chung cư ở gần đây, sau đó lấy vợ và hiện tại là bố của hai cậu con trai kháu khỉnh. Linh mừng cho anh.

Hai mẹ con Linh chào bà Ngân và vợ Kiên ra về sau khi dùng bữa trưa tại gia đình họ. Kiên cũng gọi điện về nhà, mời hai mẹ con ghé qua chỗ anh làm việc, xin lỗi vì buổi trưa rất đông khách nên anh không thể về nhà tiếp cô được. Linh ngần ngừ một chút, sau đó cũng vui vẻ đồng ý. Cô không nghĩ mình sẽ xui xẻo tới mức sẽ đụng độ Đại ở đó. Mà dù có gặp, cô cũng sẽ cố gắng tỏ ra bình thường nhất, coi như mình chỉ là một thực khách ghé ngang mà thôi.

CHƯƠNG 73

LẠNH LÙNG

Từ một cửa hàng món cuốn có quy mô nhỏ, sau sáu năm, nơi bắt đầu kinh doanh của Đại và Linh đã trở thành một trong những nhà hàng bán đồ ăn nhanh được ưa chuộng nhất Hà Nội, nhất là về các món cuốn. Nói tới Vietfood là phải nói tới món cuốn. Không nơi nào có đa dạng các món cuốn và những đồ chấm độc đáo, hấp dẫn như ở Vietfood. Tân Phương Đông, tên của nhà hàng này, chính là đầu tàu trong series đó. Linh không ngờ rằng chỉ từ một ý tưởng bột phát của cô khi ấy, cốt để kéo Đại ra khỏi những suy nghĩ tiêu cực, lại được phát triển rực rỡ tới mức này. Đúng như Phong từng nhận xét. Đại sinh ra để làm người dẫn đầu.

Khi Linh và Alex tới Tân Phương Đông, Kiên đã chờ cô ở đó cùng với một người mà cô không ngờ tới, Lâm. Lâm hoàn toàn khác khi xưa, vẻ lãng mạn của một ca sĩ đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó là dáng vẻ phong trần, khí độ trầm ổn của một người đàn ông đã đi qua cơn sóng dữ. Hiện tại, Lâm đang tới đây để học cách điều hành nhà hàng với Kiên, có lẽ Đại sẽ giao cho em trai của mình quản lý một trong những nhà hàng mà anh đang có.

Một lúc sau, Kiên đưa Alex xuống dưới chơi, còn lại Lâm và Linh ngồi ở trên tầng hai nói chuyện riêng, Lâm kể cho cô nghe những tháng ngày ở trong tù, rồi tới việc anh gặp và yêu người vợ sắp cưới như thế nào. Giọng kể của anh buồn buồn làm Linh không khỏi thăm thẳm cho số phận một con người từng đứng trên đỉnh cao vinh quang của làng giải trí. Đã từng được săn đón, từng được tung hô, từng được yêu thích ở mọi lúc, mọi nơi, vậy mà có lúc người đàn ông ấy lại sống một cuộc đời lạnh thẳm và tẻ nhạt như vậy.

- Anh nghe nói em đã ly dị và nuôi con một mình ở Mỹ? Cuộc sống có vất vả không? – Sau khi kết thúc câu chuyện của mình, Lâm mới hỏi tới cuộc sống của cô.

- Cũng bình thường thôi, lúc đầu Alex còn nhỏ thì hơi vất vả một chút.

- Em đã gặp Như Ý chưa?

- Em có tình cờ gặp con bé một lần ở công viên, hôm ấy anh Minh đưa nó đi chơi. Cũng muốn tranh thủ thời gian rảnh rỗi chưa đi làm này đón con bé về chơi ít hôm, nhưng bây giờ tụi nhỏ học hành

bận rộn quá – Linh thở dài.

- Như Ý học bán trú, đi cả ngày từ thứ hai tới thứ sáu. Thứ bảy học múa ở cung thiếu nhi, còn chủ nhật thì học Piano tại nhà với một cô gia sư, lúc nào cũng thấy con bé tất bật với việc học hành. Đến anh gặp cũng khó, tối mịt đi làm về, hôm nào may mắn, con bé chưa ngủ thì mới gặp được, không thì cũng chịu. Anh Đại biết em về nước chưa?

- Em không biết? – Linh lắc đầu

- Anh ấy thì lúc nào cũng ôm cả đống việc, trưa nay cũng tranh thủ đi ăn với đối tác và bàn công việc. Bố anh cũng giục anh ấy lấy vợ để sinh cho ông thằng cháu nối dõi mà anh ấy lì lợm. Anh cũng nghĩ là anh ấy nên lấy vợ để còn có người chăm sóc nhà cửa chứ. Như Ý càng lúc càng lớn, nếu dạy dỗ không cẩn thận thì sẽ rất dễ hư hỏng, nhất là cả ông nội và anh Đại đều rất nuông chiều nó. Anh thấy cứ thế này mãi cũng không ổn.

- Con bé vẫn rất ngoan mà, đúng không? – Linh giật mình hỏi.

- Ừ, nhưng được nuông chiều nên hơi cứng đầu và ích kỷ một chút – Lâm lắc đầu nói.

Linh liếc nhìn vẻ mặt Lâm, trong lòng không khỏi chua xót. Như Ý vốn không có mẹ, ông nội và bố nó lại coi như bảo bối, không nuông chiều mới lạ. Nhưng cây còn non mà không uốn, lớn lên muốn uốn thì rất dễ gãy cành, chỉ sợ Như Ý nhận được quá nhiều sự quan tâm sẽ trở thành một đứa trẻ thiếu tính tự giác và ỷ lại mà thôi. Nhưng cô có thể làm gì được đây? Cô chỉ là dì của Như Ý, hơn nữa nhiều năm như vậy không gặp, không biết Như Ý sẽ dành cho cô tình cảm như thế nào nữa? Mà dù Như Ý có yêu quý cô thì cô cũng khó lòng mà đoạt được quyền dạy dỗ con bé từ tay Đại.

- Còn chuyện này nữa... – Lâm như chợt nhớ ra.

- Có chuyện gì? – Linh nhìn anh, chăm chú lắng nghe.

- Cuốn nhật ký của Nhật Lệ, anh sẽ đưa lại cho em, sau này Như Ý lớn, em đưa lại cho con bé giúp anh nhé!

- Vậy là anh quyết định không giận con bé?

- Không phải là không muốn, mà là anh không thể. Cho con bé biết nó có một người bố vừa bỏ rơi mẹ con nó, lại vừa ra tù vào tội thì chẳng thà anh giữ im lặng cả đời còn hơn. Anh không muốn con bé bị tự ti hay bị bạn bè chê cười vì thân phận thật của nó.

- Không sao, anh nghĩ như thế cũng đúng.

- Thực ra em đừng giận Nhật Lệ vì cô ấy đã quên đi chuyện đòi lại ngôi nhà của gia đình em từ tay người đàn bà kia.

- Anh cũng biết chuyện này?

- Ừ, Nhật Lệ từng kể cho anh nghe, cả chuyện em giận cô ấy và hai chị em cãi nhau vì chuyện này. Thực ra, cô ấy không thể giải thích với em rằng cô ấy đã biết mọi chuyện, và người đàn ông mà em yêu lại chính là con trai của người phụ nữ đó. Cô ấy đã quyết định từ bỏ mục đích ban đầu ngay sau khi em gửi ảnh hai người chụp chung cho cô ấy. Cô ấy đã rất khổ tâm, em hiểu không?

- Cả những chuyện này mà chị ấy cũng kể cho anh nghe, đúng là chị ấy rất tin tưởng anh – Linh cười nhận xét, bỏ qua chuyện Lâm đang nói.

Từ những tư liệu điều tra của Phong đưa cho cô sáu năm về trước thì Linh đã lò mò đoán được tại sao chị gái mình lại đột ngột thay đổi như thế. Cũng là vì cô! Nếu cô không yêu đúng con trai của người phụ nữ đó, mọi chuyện với hai chị em đã dễ dàng hơn và cô sẽ không giận chị mình tới mức tận khi biết tin Nhật Lệ qua đời cô mới trở về. Cô đã không nói chuyện với chị gái trong một thời gian dài, do đó càng không biết được chị gái mình mang thai và đã trải qua những chuyện gì. Một người ích kỷ như cô làm sao có tư cách để giận Nhật Lệ được.

- Anh và chị em yêu nhau thật lòng. Nếu không phải Trang lên đi gặp Nhật Lệ và nói những lời bịa đặt với cô ấy thì đã không có chuyện đáng tiếc xảy ra. Là do anh đã quá coi trọng sự nghiệp mà chần chừ không dám quyết, sau đó nghe chị em nói đã bỏ cái thai mà anh lại giận, cứ thế để chị em bỏ đi mà không thêm níu kéo. Đến lúc hối hận thì đã quá muộn rồi.

- Cuộc đời này chẳng có thuốc chữa hối hận – Linh lắc đầu cười nhạt, dường như cô cũng đang nói cho chính bản thân mình.

Cùng lúc này, ở dưới nhà, Alex đang ngồi trên ghế ăn nem nướng một cách ngon lành. Mấy cô phục vụ xinh xắn còn xúm lại chỗ cậu nhóc, người xoa đầu, người xoa má, người lại muốn chụp ảnh cùng, đến tận khi Kiên nhắc nhở, họ mới chịu tản ra. Kiên lắc đầu không thôi, thằng nhóc này lớn lên sẽ còn đẹp trai và sát gái hơn cả bố nó mất.

Đột nhiên, Đại và Thủy đẩy cửa bước vào. Vừa trông thấy Alex đang hai tay cầm hai miếng nem nướng, Đại ngẩn ra, sau đó quay sang nói với Thủy:

- Em lên phòng chuẩn bị tài liệu rồi mang xuống đây. Mười lăm phút nữa chúng ta đi.

Thủy đã làm việc bên Đại được sáu năm, hiện tại chính là thư ký của anh. Thủy đi lên văn phòng làm việc rồi, Đại mới bước tới bàn mà Alex và Kiên đang ngồi. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh, Alex sáng cả mắt, nhưng miệng còn nhai nhồm nhảm nên lúng búng mãi mới nói được một câu đầy ngọng nghịu:

- Áu ào ú bẹp ai! (Cháu chào chú đẹp trai!)

- Nhóc con, nuốt đi rồi hãy nói, kéo ngắn! – Đại cười xoa đầu Alex.

Vừa nhìn thấy Alex là anh nghĩ tới Linh, có khi nào Linh cũng đang ở đây hay không? Hình như cô đã quay trở lại Hà Nội rồi? Nhưng cô tới đây làm gì? Đại nhanh chóng lướt qua mấy câu hỏi trong đầu, lại chợt nghe thấy Kiên lên tiếng:

- Đã xong rồi sao?

- Ừ, tôi về lấy tài liệu, chiều gặp đối tác tiếp theo luôn – Đại gật đầu, sau đó nhìn tới Alex hỏi – Nhóc, cháu tới đây với ai?

Lúc này Alex đã uống xong nước, nó mở đôi mắt to tròn, ngây thơ nhìn anh, đồng dục nói:

- Mẹ xinh đẹp đưa cháu tới đây.

Quả nhiên là cô! Đại trầm nghĩ, tim lại đột nhiên đập dồn, trong lòng rối bời, nửa muốn gặp cô, nửa thì không. Anh sẽ nói gì với cô đây?

Dường như đoán được tâm tình phức tạp của Đại, Kiên cười:

- Cô ấy đang nói chuyện với Lâm.

Làm việc với Đại sáu năm nay, từ khi Đại và Linh còn làm đang ở bên nhau, làm sao Kiên không biết chuyện của hai người chứ. Anh thậm chí còn đoán được lý do sáu năm nay Đại vẫn sống độc thân, vì anh không muốn kết hôn thì ít, mà có lẽ vì Linh thì nhiều. Đại vẫn đặt cược vào một cơ may nhỏ nhoi được quay lại với cô, thế nhưng chính Đại lại không muốn thừa nhận điều đó. Kiên biết, ông chủ vô tình trong làm ăn, dày dạn trên tình trường của anh, một khi đã vướng vào lưới tình thực sự thì cũng chỉ như đứa trẻ con mà thôi.

- Ăn ngon chứ? – Đại lơ đi cái nhìn đầy ẩn ý của Kiên, lại quay vào với thằng nhóc.

- Dạ...

- Tới đây với chú nào! – Đại cười nói với nó.

Không để thằng nhóc lên tiếng đồng ý hay phản đối, Đại nhắc bổng người nó lên và đặt lên đùi mình. Kiên không nghĩ là Đại và Alex đã quen nhau từ trước thế này, rõ ràng Linh nói với anh rằng cô chưa gặp Đại từ khi về nước cơ mà? Nhưng thấy thằng nhóc và Đại thân thiện với nhau như thế, Kiên lại mừng thầm. Nếu thực sự Đại và Linh quay lại với nhau thì thằng nhóc cũng không phải một trở ngại quá lớn nữa.

- Nói xem, mấy hôm nay cháu đi chơi những đâu rồi? – Đại cúi xuống, má cọ vào mái tóc tơ của thằng nhóc, hỏi đầy quan tâm.

- Daddy đưa cháu đi trượt patin, còn mẹ cháu thì đạp xe đạp quanh hồ vào buổi sáng.

- Cháu biết đi xe đạp rồi sao? Giỏi quá!

- Hình như Như Ý chưa biết đi xe đạp phải không anh Đại? – Kiên cười – Hay anh cho con bé tới chơi với Alex và Linh, rồi học đi xe đạp luôn.

Đại vờ như không nghe thấy đề nghị của Kiên. Anh lấy khăn ướt lau dầu ăn trên hai bàn tay trắng mũm mĩm của Alex, lại nói với nó:

- Cháu có thích bơi không? Tuần sau chú cho cháu đi bơi với chị Như Ý.

Nhưng Alex lại lắc đầu.

- Sao thế? Cháu không biết bơi à?

- Không được, mẹ nói tuần sau cháu phải đi học rồi, không có thời gian đi bơi với chú được – Alex nói một cách đầy người lớn khiến cả Đại và Kiên đều phải phì cười.

- Chị Như Ý cũng đi học, nhưng buổi chiều chú vẫn đưa chị ấy đi bơi mà. Cháu biết bơi chưa?

- Dạ biết.

- Giỏi quá! Ai dạy cháu bơi? – Đại nhớ là Linh bơi rất kém, chắc không phải là cô dạy con trai mình bơi rồi.

- Bác Phong ạ!

Đại cau mày. Lại là cái gã Phong nào đó! Có vẻ như người này còn thân quen với mẹ con Linh hơn cả anh tưởng tượng. Anh phải điều tra xem người này là ai.

Đúng lúc này, từ trên tầng hai có tiếng bước chân đi xuống. Cả Đại và Kiên đều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lâm xuống trước, theo sau là một phụ nữ trẻ mặc váy liền thân màu đen làm nước da trắng bóc của cô càng thêm nổi bật. Gương mặt không trang điểm đẹp mộc mạc, nhất là đôi mắt sáng

thì không thay đổi nhiều so với sáu năm về trước.

Một giây này nhìn thấy Linh, trái tim Đại như ngừng đập.

Những kỉ niệm xưa cũ ở bên cô ào ạt hiện về.

Người con gái trong cơn sốt và mê sảng đã quấn chặt lấy anh. Nụ hôn đầu say mê, phảng phất men say.

Anh đã điên cuồng trút giận lên cô khi nhận ra mình là kẻ sau cùng biết thân phận thật của cô.

Đã từng ôm cô từ đằng sau, từng gối đầu lên đùi cô mà ngủ thật ngon lành, đã từng hôn trộm cô khi thấy cô ôm Như Ý ngủ say.

Đã từng thề thốt sẽ cho cô trở thành một bà chủ nhà hàng thật lớn.

Và anh cũng đã từng khóc vì sự rẽ ngang đột ngột của cô.

Sau sáu năm, cô trưởng thành hơn, đã làm mẹ, nhưng đôi mắt ấy vẫn sáng trong và thánh thiện như lần đầu gặp gỡ. Đôi mắt ấy lảng lảng nhìn anh, chứa cả bầu trời những tâm tình sâu kín mà anh không tài nào hiểu hết.

Sau nửa giây bấn loạn, cuối cùng Đại cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng vốn có của mình. Anh đặt Alex xuống đất khi nó cất tiếng gọi mẹ, thằng nhóc chạy nhanh về phía cô, để lại một vệt dầu ăn màu vàng loang lổ trên áo sơ mi sáng màu của anh. Linh mỉm cười và hơi gật đầu chào anh, còn Đại chỉ đáp lại bằng ánh nhìn thờ ơ.

Linh và Lâm vừa xuống tới nơi thì Thủy cũng chạy xuống. Nhận ra Linh, Thủy chỉ hơi kinh ngạc, sau đó thấy ánh mắt của Đại dù lạnh lẽo nhưng rõ ràng là chưa từng rời mắt khỏi người tình cũ thì ánh mắt cô ta hơi sầm xuống.

- Anh Đại, tài liệu em lấy đủ rồi, chúng ta đi thôi – Thủy bước lên chắn ngang tầm mắt của anh tới Linh, khẽ giục.

- Ừm... – Đại gật đầu, lặng lẽ đứng dậy.

- A... Áo của anh sao thế này? – Thủy thốt lên, vội lấy một túi giấy ướt trên bàn ăn, xé ra và tiến tới lau lên áo anh.

- Không sao đâu, mặc áo vest vào sẽ không thấy nữa – Đại gạt tay cô thư ký ra, trầm giọng nói, dường như anh hơi khó chịu vì cử chỉ đụng chạm đầy sỗ sàng này.

Rồi anh quay người, định bước đi. Lúc này, Linh mới lên tiếng:

- Anh Đại, cuối tuần này em có thể tới đón Như Ý về nhà chơi với Alex được chứ?

Đại dừng bước chân, nhưng anh không quay đầu nhìn cô. Hình như anh sợ cô sẽ nhìn thấu tâm can mình.

- Không được. Cuối tuần Như Ý còn bận học piano, không có thời gian đi chơi.

Alex thấy tay mẹ nó run run, nó ngược mắt nhìn một hồi. Sau đó, nó buông tay mẹ, trước con mắt kinh ngạc của mọi người, Alex chạy tới trước mặt Đại, ngẩng đầu nhìn anh nói:

- Chú nói là sẽ cho cháu đi bơi mà. Tuần sau cháu phải đi học, nhưng cuối tuần này nhất định là được. Chú nói nếu chú xin phép thì mẹ sẽ cho cháu đi mà.

Linh tròn mắt nhìn con trai, không biết thằng nhóc này từ bao giờ lại lém lỉnh như vậy nữa. Trước

nay Phong luôn nói nó thông minh và già trước tuổi, tới tận bây giờ cô mới dám tin.

Đại ngồi xổm xuống, xoa xoa cái má bầu bĩnh của Alex, khẽ cười:

- Mẹ cháu nhất định là không phản đối rồi. Vậy cuối tuần này chú sẽ đưa cháu và chị Như Ý đi bơi, được chưa?

- Vậy thì chú ngoắc tay với cháu – Alex giơ ngón tay út bé xíu lên đề nghị.

Đại bật cười, ngoắc tay với nó, sau đó vội vã rời khỏi nhà hàng.

Đại đi rồi, Alex quay lại nhìn Linh, toét miệng cười:

- Mẹ xinh đẹp, đi thôi, mau đi mua đồ bơi cho con...

Linh lắc đầu cười với con, cũng tạm quên đi lời từ chối lạnh lùng của Đại khi nãy. Cô biết nói Như Ý bận học piano chỉ là cái cớ, có lẽ Đại thực sự còn oán giận cô và không muốn cho cô gặp cháu mình thì đúng hơn, nếu không Đại đã không sáng khoái đồng ý với Alex về chuyện đi bơi như thế!

CHƯƠNG 74

ĐI BƠI

Linh đưa mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, sau đó ngoảnh đầu nhìn đứa con trai đang chơi đồ chơi trên sàn nhà. Alex vẫn không để ý gì đến mẹ, tiếp tục với trò chơi xếp hình mà Cường mua cho nó tuần trước.

Hôm nay đã là cuối tuần, từ ngày mai cô có thể chấm dứt những tháng ngày nhàn rỗi và bắt đầu công việc ở cửa hàng, dù đó không phải công việc nấu ăn như cô mong muốn. Có lẽ phải sắp xếp lại với Phong, để anh tìm người quản lý cửa hàng giúp cô, còn cô sẽ tới Âm Thực Đạo Quán của ông Cương để dạy như ông đã từng đề nghị cách đây không lâu. Từ ngày mai, Alex cũng sẽ đi học.

Gập cuốn sách đang đọc dở lại, cô đứng dậy đi lấy kem trứng sữa cho con trai, đang loay hoay trong bếp thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Nghĩ có lẽ là người thợ sửa ống nước đến, cô ngoảnh đầu ra nói với Alex:

- Alex, mở cửa giúp mẹ đi con.

Ngay sau đó không lâu, cô nghe thấy tiếng của Minh vang lên:

- A, chào nhóc con. Chuẩn bị đi bơi chưa nào?

Sau đó lại là tiếng của Đại:

- Chắc chào hai chú – Tiếng Alex ngoan ngoãn chào khách.

Linh vội buông đồ ăn đang sắp dở, vội đi ra ngoài.

- Hai anh tới chơi... – Linh có vẻ luống cuống với sự xuất hiện hơi bất ngờ này của ba người, nhưng sau đó cô cúi đầu, mỉm cười nói với Như Ý – Như Ý, chào con, còn nhớ dì không?

- Con chào dì. Dì là dì Linh.

- Ngoan lắm, vào đây, dì lấy kem trứng sữa cho con ăn – Cô nắm lấy tay con bé và dắt nó đi trước.

Cả Đại và Minh đều đưa mắt nhìn căn phòng khách, tường đã được sơn mới lại, nội thất cũng được mua mới hoàn toàn, cách bài trí cũng khác sáu năm trước. Một chậu hoa xương rồng nhỏ được đặt ngay trên cửa sổ, rèm cửa được vén lên gọn gàng, ở góc nhà còn có một thùng đồ chơi của trẻ con

nữa.

- Đang chơi xếp hình sao? – Đại không ra ghế ngồi ngay mà lại dừng ở giữa nhà, nhìn xuống đồng mảnh ghép mà Alex bày lung tung cười hỏi.

Linh đã trở ra từ bếp, mang nước và kem ra cho mọi người, thấy thế thì nhắc con trai:

- Alex, con mau thu dọn đồ chơi lại rồi chuẩn bị đi bơi với các chú.
- Mẹ dọn đồ cho con đi – Alex nũng nịu chạy tới, sà vào lòng cô nói.
- Không được – Linh nghiêm khắc lắc đầu – Con không dọn là mẹ sẽ không cho con đi.
- Vâng... – Alex phụng phịu đáp nhưng lại ngoan ngoãn làm theo lời mẹ.

Làm xong đầu đấy, Alex lại chạy ra chỗ mẹ, lúc này Linh đang đưa cho Như Ý bát kem trứng sữa cô vừa chuẩn bị xong. Thấy thế, thằng nhóc hét lên một cách ghen tỵ:

- Mẹ, kem của con đâu?
- Của con đây – Linh đưa cho Như Ý bát kem xong mới quay sang với con trai
- Mẹ dứt cho con – Alex kêu lên.
- Con tự ăn đi. Con không thấy chị Như Ý cũng tự xúc ăn đó sao? – Linh từ chối.

Đại ngồi khoanh tay ở một bên, hứng thú nhìn Linh với hai đứa nhỏ, khi thì quay sang đứa nọ, lúc lại quay sang đứa kia, giống như một bà mẹ trẻ đang bận bịu chăm sóc hai đứa con vậy. Nhưng khi ánh mắt cô vô tình chạm phải cái nhìn của Đại, anh lại vờ nhìn đi chỗ khác, kiên quyết lạnh lùng không nói với cô một câu.

- Em không định đi bơi với bọn nhóc sao?

Minh xoay xoay cốc nước trên tay hỏi, anh còn cố tình nhấn mạnh từ “bọn nhóc” cốt để làm cho Linh động tâm. Dù sao anh cũng chẳng hy vọng gì ông anh trai như băng tuyết ngàn năm của mình sẽ chủ động mời cô đi cùng, mà nếu hai người họ cứ thế thì làm sao có thể hàn gắn được cơ chứ?

- Em phải nhờ các anh trông Alex giúp em rồi. Em phải ở nhà, chút nữa thợ sửa ống nước sẽ tới xem, bồn nước trong nhà vệ sinh nhà em không hoạt động từ sáng tới giờ – Linh lắc đầu cười.

- Mẹ đi đi, chẳng phải mẹ rất thích gặp chị Như Ý sao? – Alex mở đôi mắt to tròn, đen láy của nó nhìn cô, thậm chí còn mang cả “chị Như Ý” của nó ra dụ dỗ mẹ mình.

- Không được, chút nữa bác Phong cũng sẽ tới đây, mẹ phải ra ngoài đi công chuyện với bác một lát. Nếu con muốn mẹ được chơi với chị Như Ý thì con mời hai chú và chị tới nay ăn cơm ở nhà mình đi.

- Bác Phong sẽ tới đây ă? – Alex sáng mắt lên.
- Ừ... – Linh lấy khăn giấy lau vệt kem ở trên mép con trai – Tối nay con muốn ăn gì?
- Con muốn ăn sườn nướng – Alex toét miệng cười.

Linh ngẩn ra, chợt phát hiện hình như thằng nhóc này có sở thích giống Đại, rất thích món sườn nướng. Cô liếc nhìn Đại, chỉ thấy mặt anh vẫn lạnh tanh, đang nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc smartphone của mình.

- Vậy còn Như Ý, con thích ăn món gì, dì sẽ làm cho con ăn?
- Con thích ăn gà rán mật ong.

- Ủ, vậy tối nay dì sẽ làm cho con ăn – Linh gật đầu, đưa tay xoa mái tóc tơ mềm mại của con bé.
- Hai đứa ăn xong kem chưa? Chúng ta đi thôi – Đại đột ngột cắt ngang câu chuyện.

Minh nhếch miệng cười trước thái độ đó của Đại nhưng cũng không nói gì, để xem anh trai của anh có thể đóng vở kịch người mặt lạnh tới bao giờ. Chỉ sợ lúc này trong lòng đã nổi cơn ghen vì khi nãy Linh vô tình nhắc tới người đàn ông tên Phong nào đó. Vừa rồi, khi Linh buột mồm nói ra cái tên đó, Minh thấy sắc mặt Đại trầm xuống, sau đó không thèm nhìn tới cô nữa mà lôi điện thoại ra giả vờ chơi điện tử. Nếu không phải trong lòng đang nổi sóng gió ầm ầm thì sao ông anh của anh chơi mãi cũng không qua level một của trò chơi như thế chứ, Minh thầm nghĩ.

Linh vào phòng Alex, mang ra chiếc ba lô màu xanh mà cô đã chuẩn bị từ trước, đeo lên vai cho con trai:

- Phải ngoan và nghe lời các chú đấy.
- Vâng, tạm biệt mẹ xinh đẹp – Alex cười và nghiêng đầu hôn chụt lên má cô một cái thật kêu.

Nhật Linh quay sang nói với Như Ý:

- Chị Như Ý cho em chơi với nhé!
- Vâng – Như Ý gật đầu sau đó còn nắm lấy tay Alex dắt ra cửa.
- Bọn anh đi đây, bữa tối nhờ em vậy nhé! – Minh cười, nhìn theo Đại đã đi cùng lũ trẻ ra ngoài,

nói với cô:

- Anh trông chừng Alex giúp em nhé, nó rất hiếu động.
- Được rồi, chỉ là một thằng nhóc năm tuổi thôi mà – Minh vẫy tay và đi ra khỏi cười.

Linh nhìn bốn người đi vào thang máy rồi mới đóng cửa lại. Tạm quên đi vẻ lạnh lùng khó hiểu của Đại, cô cũng chuẩn bị ra ngoài.

~oOo~

Phong rời khỏi phi trường là tới thẳng chỗ Linh và đưa cô tới gặp trưởng đại diện chi nhánh miền Bắc của tập đoàn để tiếp nhận cửa hàng, hay nói đúng hơn là một trong những siêu thị mini mà cô sẽ quản lý bắt đầu từ ngày mai. Công việc của cô cũng không có gì nhiều, chỉ là kí nhận nhập hàng vào kho hay xuất kho mà thôi. Phong muốn cô quản lý hết toàn bộ hệ thống cửa hàng ngoài miền Bắc, nhưng Linh lấy lý do chưa làm quản lý bao giờ nên chỉ nhận một cửa hàng. Cô là cổ đông lớn nhất của công ty, nói cách khác chính là người có quyền quyết định cao nhất, nhưng chưa bao giờ Linh đề ý tới việc làm ăn này, cô toàn ỷ lại vào Phong. Nhưng tương lai, cô có thể sẽ phải tiếp nhận một trong những nhà hàng năm sao từng lớn mạnh nhất thành phố – Winter, cô phải bắt đầu học làm một người chủ ngay từ bây giờ. Từ sau khi Phong từ bỏ mọi quyền lợi ở tập đoàn Hoàn Mỹ, anh đã biến mình trở thành một trong những đối thủ đối chọi gay gắt nhất với tập đoàn này, và Winter, niềm tự hào của Hoàn Mỹ sắp bị anh thu vào tay với giá hời. Có khối óc của Phong, có sức hút từ danh tiếng của Linh, Winter sẽ sớm được vực dậy và trở lại thời kỳ huy hoàng trước đây mà thôi.

Ngồi trên taxi, nhìn ra đường phố đã tắt nắng chiều, người đi chơi cuối tuần dường như cũng đông vui hơn, Linh nghĩ tới những món ăn sẽ làm đề chiêu đãi mọi người tối nay. Lâu rồi cô không có hào

hứng vào bếp như thế này.

- À phải rồi, anh đã nhờ một bên môi giới hỏi mua lại căn nhà cũ của gia đình em, nhưng nó kiên quyết không bán – Như nhớ ra, Phong quay sang nhìn cô nói.

- Hoàn Mỹ đang mắc một khoản nợ lớn do đầu tư thua lỗ vào một resort ở Ba Vì, đáng lẽ anh ấy phải tìm mọi cách để cứu vãn chứ nhỉ? Giữ lại một căn nhà mà anh ấy chưa từng bước chân vào liệu có ích gì? Hay là anh ấy chính là ngôi nhà cũ của gia đình em?

- Anh cũng không biết được, nhưng có lẽ nó biết đấy. Trước đây nó đã bỏ ra một cái giá không nhỏ để chuộc ngôi nhà từ tay một gã xã hội đen, nghe nói con trai người chủ trước đó của ngôi nhà đã mang cầm giấy tờ nhà vì thua bạc. Hay là em chủ động ra mặt đi, biết đâu nếu nó biết là em thì nó sẽ nhường bán lại cho em.

- Không... – Linh lắc đầu – Em không muốn anh ấy biết là em đứng sau chuyện mua bán này. Đặt tiền cao hơn một chút, em không tin là không mua được ngôi nhà đó.

- Anh đã nâng mức giá cao nhất có thể rồi, với số tiền đó em hoàn toàn có thể mua một biệt thự rộng rãi ở khu ven hồ Tây cũng được. Ngôi nhà đó ngoài vị trí ở trên Phố ra thì vừa cũ vừa chật chội – Phong nhăn mặt trước sự cố chấp của cô.

- Anh cứ nâng giá nữa cho em, nếu không được thì em sẽ nghĩ cách khác vậy – Linh thở dài.

Ngôi nhà cũ ở Hà Nội của gia đình cô không có nhiều kỷ niệm với Linh, dù sao lúc ấy cô còn quá nhỏ để nhớ hết, nhưng đây chính là mục đích mà Nhật Lệ đã đặt ra kiên quyết muốn đạt được. Cô muốn giành lại ngôi nhà, sau đó để lại nó cho Như Ý.

Linh còn đang mãi đuổi theo những suy nghĩ về ngôi nhà cũ thì điện thoại chột reo, là số điện thoại của Minh. Giờ này còn sớm, không lẽ bốn người họ đã trở về sao?

Nhưng cô vừa bắt máy thì đầu dây bên kia đã nói ngay, mà vừa nghe hết câu thì mặt Linh cũng tái mét đi, điện thoại tuột khỏi tay rơi cách xuống chân. Mặc kệ cái máy, Linh nói như hét với người lái xe taxi ở đằng trước:

- Mau, làm ơn cho tôi tới bệnh viện Việt Đức.

- Sao thế? Có chuyện gì vậy? Ai vào viện? – Phong nhặt điện thoại lên dúi vào tay cô, chỉ thấy hai tay của Linh đang run dữ dội.

- Alex... Alex bị ngã ở bể bơi, giờ đang ở trong bệnh viện – Linh nói như hụt hơi, giọng tự nhiên lạc đi, tay cô bắt giắc siết chặt lấy tay Phong.

- Sẽ không sao đâu, em đừng lo – Phong vuốt nhẹ lên mu bàn tay cô, trấn an.

Nhưng Linh đâu còn tâm trí nào nghe anh an ủi nữa, lúc này trong đầu cô chỉ có sự lo lắng và sợ hãi mà thôi.

CHƯƠNG 75

BỊ THƯƠNG

Lúc Linh và Phong vào tới bệnh viện thì mọi người đang tập trung trước cửa phòng chụp X-quang, vẻ mặt ai nấy đều lo lắng. Linh chớp lấy cánh tay Đại, là người đứng gần cửa nhất, run run hỏi:

- Anh Đại, Alex đâu? Nó làm sao rồi?

Đại bị Linh kéo tay thì khẽ giật mình, cúi nhìn vẻ mặt tái mét của cô, trấn an:

- Đang chụp X- quang, không sao đâu.

Cửa phòng chụp khẽ mở, một nam bác sĩ bước ra đầu tiên, sau đó là một chiếc xe lăn, Alex ngồi lọt thỏm trên đó, đẩy phía sau xe là Cường. Vừa nhìn thấy Alex đầu quấn băng trắng tinh, Linh vội nhào tới, ôm con trai vào lòng, lo lắng hỏi:

- Alex, con sao rồi? Có còn đau chỗ nào không?

- A... Mẹ... Tay con đau... – Vừa được mẹ ôm vào lòng, thằng nhóc đã hét ầm lên – Tay con đau lắm.

Linh giật thót mình, vội buông nó ra, chỉ thấy tay phải của con trai sưng đỏ lên, không nhúc nhích gì. Cô ngẩng đầu nhìn người bác sĩ trẻ hỏi:

- Bác sĩ, con tôi làm sao vậy?

- Ba mươi phút nữa sẽ có kết quả chụp CT, nhưng theo chúng tôi chẩn đoán thì cháu bé chỉ bị ngoại thương ở vùng trán, không ảnh hưởng gì tới não bộ bên trong. Vết thương nghiêm trọng nhất chính là cánh tay phải của cháu, có lẽ đã bị gãy, chúng tôi đã tạm thời tiêm thuốc tê để cháu đỡ đau, nhưng vẫn cần gây mê để bó bột ngay. Anh chị đi theo tôi, đưa cháu đi bó bột để cố định xương càng sớm càng tốt.

Linh gật đầu, biết lúc này chưa phải lúc để hỏi chuyện xảy ra thế nào nên cùng Cường đưa Alex đi theo người bác sĩ kia. Trong lòng cô đau đớn vô cùng, nhìn vẻ mặt tái mét đi vì thiếu máu của con, cô chỉ hận tại sao tai nạn không xảy ra với cô mà lại với con mình. Nó còn bé như thế, làm sao mà chịu đau được.

- Alex, tay con đau lắm phải không? – Cô vừa đi bên cạnh xe lăn, nghe tiếng con khóc thút thít mà

ruột gan như quận lại.

Mười lăm phút sau, Alex đã gây mê thành công và được đưa vào phòng bó bột. Mọi người lại tiếp tục phải chờ ở ngoài. Linh ngồi trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng phẫu thuật không rời. Như Ý ngồi bên cạnh cô, im lặng không nói gì, nhưng chốc chốc nó lại đưa mắt nhìn bố đang ngồi ở phía xa. Đại ngồi cách xa với mọi người, hai tay đan vào nhau, không biết đang nghĩ gì mà cứ thần người ra.

Phong đứng một bên đưa mắt nhìn, lúc này, ở đây, ngoài Đại, một người đàn ông giống Đại mà anh không biết tên và một đứa bé gái, thì bất ngờ nhất chính là sự xuất hiện của Cường. Cường ngồi trên ghế, mặt cũng tái đi, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Trên ngực áo Cường còn nguyên cả vết máu đỏ tươi, có lẽ là do khi ôm Alex và máu từ trán thằng nhóc đã thấm sang.

- Chuyện gì đã xảy ra với thằng bé vậy? – Lúc này Linh mới quay sang, nghiêm khắc nhìn hai người đàn ông phía xa là Đại và Minh.

Minh liếc mắt nhìn Đại, thấy mặt Đại vẫn lạnh tanh thì cười khổ đáp:

- Là thế này, lúc ấy bốn người bọn anh đang ở bể bơi trong công viên nước hồ Tây thì gặp chồng cũ của em...

Nói đến đây, Minh lại không biết giải thích thế nào nữa. Linh đưa mắt nhìn Cường, lúc này chỉ thấy trên gương mặt hốc hác của anh, ngoài sự lo lắng còn có một phần áy náy. Cô lặng im, nhìn anh, chờ đợi được nghe câu giải thích tiếp theo. Nhưng Minh còn chưa kịp nói thì Đại đã cất giọng:

- Đằng nào cô ấy chẳng biết, sao phải giấu giếm làm gì...

- Em biết chuyện gì? – Linh tỏ vẻ không hiểu,

- Chuyện này là lỗi của anh... – Cường đứng dậy, đưa mắt nhìn về phòng bó bột – Chính là do Gia Hân đã đẩy ngã Gia Bảo.

- Gia Hân? Gia Hân là ai? – Linh càng nghe càng thấy mờ mịt.

- Nó là con gái anh.

Linh sửng người trước câu thú nhận đó của Cường, càng không biết phải nói gì cho đúng. Nếu là lúc khác, hẳn cô sẽ hỏi về đứa con riêng đó, anh có khi nào, tại sao anh chưa từng kể về sự tồn tại của nó. Cô chỉ có thể tự trách mình, nếu hôm nay cô đi cùng con, có lẽ đã không có chuyện đáng tiếc này xảy ra. Cô không thể trách Đại và Minh lúc đó không để mắt tới Alex, vì khi ấy con cô chọn ở bên bố nó, và mối bất hòa giữa Đại và Cường vốn cả đời này không thể hóa giải nổi, làm sao họ có thể cùng bắt tay trông một thằng nhóc cơ chứ. Còn Cường, cô có thể oán trách anh sao, khi người đẩy ngã Alex chỉ là một đứa nhóc, mà hơn nữa đứa bé ấy còn có chung một dòng máu với con trai cô. Hai đứa là anh em, cô có tư cách để trút giận sao?

Phút chốc, trước cửa phòng bó bột chỉ còn là một khoảng im lặng đáng sợ, đến ngay cả Như Ý cũng không thể chịu nổi không khí gượng gạo này. Nó nắm tay Linh, khẽ nói:

- Di Linh, em ấy sẽ không sao đâu. Bố cháu nói các bác sĩ rất giỏi. Ngày trước cháu cũng...

- Như Ý... – Đại lên tiếng ngắt lời con bé – Con qua đây với bố, đề di nghỉ ngơi một chút.

Linh không còn tâm trí nào mà để ý đến thái độ lạ lùng của Đại, cô vòng tay ôm lấy vai cháu gái,

cúi đầu nói với nó:

- Như Ý ngoan lắm, Alex nhất định sẽ sớm khỏe thôi. Nhưng thời gian tới em sẽ phải ở nhà, cháu có thể tới chơi với em và đọc truyện cho em nghe chứ?

- Vâng, nhất định là thế rồi – Như Ý gật đầu chắc nịch.

Hai dì cháu rủ rỉ nói chuyện cũng khiến thời gian lặng lẽ trôi đi, chỉ có mấy người đàn ông là không ai nói nói với ai câu gì. Bốn người ba phe, lẳng lặng chờ đợi.

Cuối cùng thì phòng bó bột cũng mở ra, Alex nằm trên giường, vẫn còn ngủ do tác dụng của thuốc gây mê nên được đẩy thẳng về phòng hồi sức.

Sau khi nhận được kết quả chiếu chụp hoàn toàn bình thường, mọi người mới thở phào một nơi. Linh ngồi bên giường cúi nhìn con vẫn đang say ngủ, sau đó quay lại nhìn Đại và Minh nói:

- Xin lỗi hai anh, bữa tối hôm nay chắc em không làm được rồi. Hẹn hai anh bữa khác vậy nhé!

- Không sao. Việc chính là phải chăm sóc Alex cho tốt. Bọn anh đã yêu cầu soi chụp đầy đủ, không có vấn đề gì với đầu thằng bé cả, chỉ là vết thương bên ngoài thôi. Còn cánh tay chắc phải mất thời gian đây – Minh lắc đầu cười.

- Ừm... – Cô gật đầu, rồi lại quay sang nhìn Cường – Anh cũng về đi, em tự chăm sóc Alex được.

- Anh muốn ở lại đợi con ra xem thế nào đã – Cường lắc đầu.

- Có anh Phong ở đây với mẹ con em rồi.

Linh vừa nói xong, đồng thời mấy ánh mắt đều liếc nhìn về phía người đàn ông điển trai mà cô vừa nhắc tới. Đại nhận ra ngay người này, chính là anh trai cùng cha khác mẹ của Cường, trước đây chính Cường đã từng kể với anh và anh cũng đã từng biết mặt rồi. Không ngờ “bác Phong” mà hai mẹ con Linh từng nhắc lại chính là người này.

Bị mấy ánh mắt soi trên người, Phong vẫn tỏ ra như không biết, anh thản nhiên nói với Linh:

- Anh đi hỏi bác sĩ xem có thể xuất viện ngay được không. Dù sao thì cũng không còn gì nguy hiểm nữa.

- Ừm – Linh gật đầu đồng ý.

Phong bỏ đi rồi, Đại mới quay sang nói với Minh:

- Chú về trước đi, anh với Như Ý ở lại đây, chừng nào Alex tỉnh lại hai bố con sẽ ra về.

- Không sao đâu, anh cứ đưa Như Ý về đi, bác sĩ cũng nói là Alex đã không sao rồi – Linh lắc đầu, có lẽ chạm mặt với Cường trong không gian chật hẹp này cũng là một điều quá sức với Đại.

- Chuyện đáng tiếc này cũng là một phần lỗi của bọn anh, cứ để hai bố con anh ấy ở lại đi, có thể bọn anh mới yên tâm – Minh biết Đại còn giữ nhiều khúc mắc trong lòng với Linh nên nói đỡ cho anh trai mình.

Linh không từ chối, việc Đại có ở lại hay không lúc này với cô cũng chẳng quan trọng bằng tình trạng của Alex. Đại đã không đi, cô biết chắc chắn Cường cũng sẽ không đi, ít nhất cho tới khi Alex tỉnh lại nên không bảo ai về nữa. Đại nhìn vẻ mặt của Linh, thấy cô có phần khó xử thì lạnh nhạt nói:

- Ở đây đi, anh đưa Minh ra bến xe buýt, rồi sẽ đi mua chút cháo. Chắc Alex tỉnh dậy sẽ rất đói...

Như Ý, con ở đây với dì Linh, nhớ không được nghịch ngợm.

- Đại nói xong, quay đầu rời đi. Minh lắc đầu trước thái độ nửa quan tâm, nửa hờ hững của ông anh trai mình, sau đó chào cô và cũng đi theo.

Trong phòng chỉ còn lại hai dì cháu Linh và Cường. Cường ngồi trên ghế, bộ dáng già nua và mệt mỏi. Linh vừa ôm Như Ý vào lòng, vừa đưa mắt nhìn con, lòng như lửa đốt, chỉ mong Alex mau mau tỉnh lại.

- Xin lỗi em, chuyện hôm nay là do anh. Anh không nghĩ lũ trẻ sẽ phản ứng với nhau dữ dội như thế – Cường đan hai tay vào nhau, áy náy nói.

Linh nhìn anh, sau đó quay đi, giọng cô như gió thoảng:

- Sai lầm của người lớn, tại sao lại bắt con trẻ phải gánh chịu? Đứa bé ấy, nó bao nhiêu tuổi?

- Kém Alex một năm...

- Mới chỉ bốn tuổi. Anh dạy con thật tốt... – Linh nhếch miệng cười đầy ai oán.

- Do anh và mẹ quá nuông chiều nó. Nó cũng là một đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ đã không có mẹ ở bên.

Linh lặng im, một lúc sau mới lại tiếp tục:

- Thời gian tới anh không cần đến thăm Alex nữa, con đã bị anh làm cho tổn thương rồi, hãy để nó có thời gian quên đi.

Câu nói mang đầy sự trách móc của Linh như một cú đấm giáng thẳng vào trái tim Cường, một cơn đau thắt dưới bụng lại trào lên dữ dội, anh cắn răng không kêu, mồ hôi rịn đầy trên vầng trán vốn đã nổi đầy gân xanh. Cường mím môi, anh không thể nói với cô rằng anh không còn nhiều thời gian nữa. Những ngày tháng này, anh chỉ muốn dành hết thời gian ở bên hai đứa trẻ mà thôi. Sự cự tuyệt lạnh lùng của Linh khiến anh hiểu ra rằng cô sẽ không bao giờ thay đổi quyết định này. Nếu anh không đồng ý, có lẽ cô sẽ một lần nữa mang con rời xa nơi này, đến khi ấy anh có muốn gặp cũng sẽ không có một cơ hội nào, tuyệt đối không có.

Phong và Đại sau đó cũng lần lượt trở lại, và cuối cùng thì Alex tỉnh giấc.

Đại không lấy cớ để nán lại thêm nữa mà quyết định đưa con gái ra về.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại bốn người của một gia đình. Cường đứng dậy, đi tới bên giường của con trai, đau lòng nhìn con trai nhỏ thó trên chiếc giường trải ga trắng muốt, khuôn mặt hồng hào đáng yêu thương ngày bây giờ xanh hơn tàu lá. Anh biết con giận, nhưng lại không biết giải thích thế nào cho nó hiểu. Sự tồn tại của Gia Hân không sao có thể so sánh được với tầm quan trọng của Gia Bảo trong lòng anh. Dù sao Gia Bảo chính là kết tinh của tình yêu mà anh giành cho Linh, còn Gia Hân chỉ là đứa con rơi mà anh không mong muốn có. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không có chút tình cảm máu mủ nào với con bé. Sống với con, nhìn nó lớn lên, trong lòng anh nó cũng có một vị trí nhất định. Mặc dù hôm nay là con bé sai, nhưng anh cũng chỉ có thể trách sự ích kỷ và ngang ngược của nó là do mẹ anh quá nuông chiều mà ra. Chính môi trường giáo dục đã làm hỏng con bé chứ không phải tự thân nó như thế.

- Mẹ, con đói – Alex thấy cả bố mẹ đều không nói gì, nó nín lấy ống tay áo của mẹ nói.

- Đây, để bác xúc cho cháu ăn – Phong cười dỗ dành.

- Không, mẹ cơ – Alex giãy nảy lên, sau đó lại cúi đầu bặm môi, dường như nó đang cố nén lại sự tủi thân của mình.

Alex cũng không ngờ rằng hôm nay đi công viên nước Hồ Tây, nó không những gặp được daddy, mà còn gặp cả bà nội và một đứa bé gái. Daddy giới thiệu đó là em Gia Hân của nó, một đứa em gái chỉ kém nó một tuổi. Nó vui vẻ đồng ý, chỉ nghĩ rằng em Gia Hân cũng giống như chị Như Ý. Không ngờ, khi nó còn đang vui vẻ đợi daddy đi mua kem về ăn thì đứa con gái ấy đi tới, sau một câu hét: “Bố là của tao, ai cho mày tranh của tao”, con bé đã đẩy nó. Sàn bể bơi trơn trượt nên thằng nhóc bị ngã đập đầu xuống, máu từ trán chảy ra ròng ròng, tay nó thì đau, nó chỉ biết khóc thét lên. Người đầu tiên hốt hoảng chạy tới ôm nó lên là bố của chị Như Ý. Sau đó daddy quay lại, tranh ôm lấy nó từ tay chú Đại, sau đó nó được đưa vào đây.

Càng nghĩ nó càng thấy giận daddy, tại sao bố nó lại cho nó một đứa em gái hung dữ như thế? Vậy mà daddy nói rằng cả đời này chỉ yêu một mình nó, sao còn bắt nó san sẻ daddy với một đứa con gái khác chứ? Nó ghét bố, nhưng nó lại không dám nói, sợ bố sẽ buồn và không bao giờ quay lại với nó nữa.

Linh ngồi xuống giường với con, vuốt ve gương mặt ngây thơ lúc này đã xám ngoét lại vì mất máu nhiều của con, lòng cô đau thắt lại. Thằng nhóc đã ngẩng đầu lên, tròng mắt nó phủ đầy một tầng nước, nhưng nó gan lì không khóc. Có lẽ thằng nhóc đang rất thất vọng về bố nó.

Thấy sự khó xử của Cường lúc này, Linh thở dài nói:

- Anh về thay áo đi, áo anh bẩn hết rồi.

- Ủ... Vậy lúc khác anh sẽ tới thăm hai mẹ con. Alex, con ngoan nhé, ngày mai bố sẽ tới thăm con – Cường bắt lực, gật đầu đáp.

Alex không trả lời, cũng không gật, không lắc, chỉ rúc vào lòng mẹ một cách tủi thân. Cường nén một tiếng thở dài, sau đó lặng lẽ rời khỏi căn phòng. Linh nghe tiếng bước chân của anh đi xa dần, bàn tay vẫn dịu dàng vuốt ve trên lưng con, dỗ cho nó bình tâm lại. Phong cảnh kiến toàn bộ cảnh này, trong lòng chỉ cảm thấy xót xa, đứa em trai cùng cha khác mẹ của anh không ngờ lại có lúc lâm vào hoàn cảnh đau khổ như thế.

CHƯƠNG 76

GIẢI KHAI KHÚC MẮC

Sau năm năm có mặt tại Việt Nam, hệ thống siêu thị thực phẩm và rau sạch Greenmark đã chiếm được một vị trí tương đối trong lòng người tiêu dùng. Dưới sự điều hành của Phong, Greenmark đã dần dần bắt rễ sâu trong thị trường thực phẩm cao cấp và rau sạch, là lực chọn hàng đầu của các nhà hàng cao cấp và các bà nội trợ khó tính.

Greenmark Láng Hạ, một trong những siêu thị đầu tiên của hệ thống Greenmark ở Hà Nội, doanh thu hàng tháng lên tới mười con số, một con số đủ lớn để người khác phải than thở trong thời buổi kinh tế khó khăn hiện nay. Đây cũng chính là nơi mà Linh sẽ đến với vai trò cửa hàng trưởng, trước khi cô tham gia điều hành hệ thống siêu thị của toàn miền Bắc. Thế nhưng do tai nạn bất ngờ của Alex mà Linh phải tạm buông tay với vị trí này và ở nhà chăm sóc con.

Lúc này, tại Greenmark Láng Hạ, vào buổi sáng, nhân viên cửa hàng có tám người, hai thu ngân, một kế toán, một cửa hàng trưởng và bốn nhân viên lau dọn đang không ngừng dọn dẹp, sắp xếp lại rau quả trên các kệ hàng. Trưởng cửa hàng ở đây là một cô gái còn trẻ, cao ráo, nước da trắng và khá xinh đẹp. Gương mặt bầu bĩnh, hai hàng lông mày được tỉa tót cẩn thận, có thể thấy cô gái này khá chăm chút về ngoại hình. Mặc dù còn trẻ nhưng đã có thể lên tới vị trí cửa hàng trưởng vì cô gái này có quan hệ thân thiết với trưởng quản lý toàn khu vực miền Bắc, mấy cô nhân viên trong cửa hàng còn xì xèo rằng cô gái ấy chính là nhân tình của sếp trên.

Cửa hàng trưởng có tên là Hà Phương, khi mọi người còn đang mải lau dọn thì cô lại ngồi thừ ra một chỗ, không biết đang suy nghĩ gì mà hai hàng lông mày xinh đẹp cau lại đầy vẻ khó chịu.

- Chị Phương, cái bà cửa hàng trưởng mới cuối cùng lại không tới à? – Chi, một trong hai nhân viên thu ngân hiện tại rảnh rỗi nên nhìn Hà Phương, cất giọng hỏi.

Cách đây mấy hôm, bọn họ còn nghe phong thanh sẽ có cửa hàng trưởng mới, ai cũng lo nơm nớp về chuyện sẽ đứt đi nguồn thu thập ngoài luồng của mình nếu Hà Phương bị đẩy đi chỗ khác. Nhưng mấy ngày liền vẫn chưa thấy động tĩnh gì, có lẽ Hà Phương đã sắp xếp được với sếp nên chuyện này không cần phải bận tâm nữa.

- Ủ, nghe đầu bà ấy bận việc gia đình rồi – Hà Phương gạt đầu băng quơ.

- Xi, rảnh rồi tự nhiên lại muốn chen chân vào vị trí cửa hàng trưởng ở đây? Chẳng lẽ sếp Thái không có ý kiến gì sao chị? – Nhân viên thu ngân thứ hai bĩu môi hỏi.

Thái mà cô nhân viên này nhắc tới chính là trưởng đại diện khu vực miền Bắc, chính là chân trong của Hà Phương tại Greenmark. Thái là người có toàn quyền quyết định bổ nhiệm bất kì chức vụ nào trong hệ thống các cửa hàng tại khu vực mà mình quản lý, đám nhân viên ở đây đều cảm thấy khó tin khi Hà Phương lại bị hất chân ra khỏi nơi này bởi một người phụ nữ xa lạ khác.

- Đây là ý từ trên Tổng, anh Thái cũng không có lựa chọn nào khác – Hà Phương cau mày nói lớn, có vẻ như cô ta cảm thấy rất phiền khi bị người khác chen vào trong lúc mình đang suy nghĩ thế này.

- Có khi nào chuyện chúng ta làm đã bị phát hiện không? – Hai nhân viên thu ngân cúi đầu thấp giọng bàn tán.

- Chắc không đâu, có khi là người quen của Tổng giám đốc cũng không chừng, nếu thế thì anh Thái cũng phải chịu thôi, nhưng sao lại rơi đúng vào chỗ chúng ta chứ? – Cô thu ngân lắc đầu tỏ vẻ băn khoăn.

- Nếu không phải vì chuyện này thì chị Phương còn băn khoăn chuyện gì nữa chứ? Mới sáng sớm ra mà đã cau có thế kia rồi – Cô thu ngân tên Chi hơi bĩu môi, sau đó lại trở về dáng ngồi ngay ngắn, tiếp tục đọc tin tức trên mạng.

Hà Phương không có tâm tình nào để ý tới thái độ của nhân viên cửa hàng, trong đầu cô lúc này chỉ tràn ngập sự tức giận không thể nói thành lời.

Sáng nay, khi vừa thức dậy, cô đã nhận được tin nhắn từ một người mà cô đã bỏ rất nhiều tiền ra để mua chuộc. Tin nhắn làm cô nhảy dựng lên, hai mắt như tóe lửa, nếu có người nào ở đó sẽ bị dáng vẻ của cô dọa cho chết khiếp.

“Chết tiệt, hắn lại dám đánh con bé! Nó chỉ là một đứa bé bốn tuổi! Nó còn là con ruột của hắn, vậy mà hắn dám trách phạt nó. Bà già kia ngày thường uy nghi là thế, vậy mà cũng không bênh được cháu mình. Khốn kiếp.”

Hà Phương mắng loạn trong lòng, không biết phải làm gì để xả cơn tức này ra. Theo tin từ người giúp việc của gia đình đó, cách đây hai hôm, Gia Hân được bà nội và bố đưa đi công viên nước Hồ Tây chơi, không ngờ sau khi trở về, ngay tối hôm ấy, Cường về nhà trong trạng thái say xỉn và đã đánh con một trận, nếu không phải bà Phương và người giúp việc chạy ra can ngăn, có khi anh đánh con bé tới chết cũng không chừng. Mặc dù Gia Hân được bà nội coi như cục vàng nhưng nó lại chưa bao giờ được bố yêu thương, chiều chuộng, bị trận đòn này, nó sợ hãi tột độ, không hiểu tại sao mà người bố nó luôn kính sợ lại trở nên kinh khủng như thế. Bà nội ngày hôm ấy cũng không dám ho he bênh nó nửa lời. Vừa sợ vừa giận, Gia Hân ở lì trên giường giả vờ ốm mấy ngày, không chịu đi học, cứ có người vào thăm là nó khóc ầm lên, nói bố không thương nó, bố muốn đánh chết nó.

Cường tỉnh rượu, rất hối hận vì đã đánh con, nhưng cơn giận vẫn bùng bùng trong lòng nên chẳng buồn hỏi thăm, an ủi con bé. Trong lòng anh chỉ lo sốt vó lên về tình trạng của Alex, nhất là khi thằng bé một mực trốn trong phòng không chịu ra gặp anh mỗi khi anh đến thăm. Giận con gái thì ít mà giận

mình thì nhiều, anh bối rối không biết phải giải thích với mẹ con Linh thế nào về sự tồn tại của Gia Hân, cũng không biết sẽ phải làm gì trước ánh mắt nửa sợ hãi, nửa oán độc của con gái mỗi khi nó nhìn anh.

Hà Phương nghe một loạt những tin tức đó, chỉ hận bản thân không thể chạy tới mà cướp con gái trở về. Mặc dù rất yêu và nhớ con bé, nhưng cô cũng biết Gia Hân sẽ có một tương lai tốt đẹp và sung sướng hơn mẹ nó gấp trăm ngàn lần nếu ở với bà nội và bố. Cường đang mắc bệnh nặng, ngay cả bà Phương cũng không biết điều này, nhưng Hà Phương lại biết được nhờ các mối quan hệ của mình. Nếu Cường chết đi, Gia Hân của cô chắc chắn sẽ thừa kế toàn bộ tài sản từ bố nó. Đến lúc Gia Hân trưởng thành và có thể tiếp nhận vị trí mà nó được thừa kế, lúc đó cô tới nhận con, nói với nó toàn bộ sự thật, chắc chắn con gái cô sẽ tiếp nhận người mẹ đáng thương này. Lúc ấy, nếu bà Phương còn sống, cô chắc chắn sẽ cho bà ta nếm đủ mùi nhục nhã như bà ta đã từng làm với mình.

Hà Phương, không ngờ lại chính là mẹ ruột của Gia Hân, đứa trẻ đã đẩy ngã Alex khiến thằng bé bị gãy tay và sứt cả trán.

Đã một tuần trôi qua sau khi Alex bị tai nạn. Linh càng chăm chú cho con kỹ càng, nửa bước cũng không rời con. Phong ở lại Hà Nội được bốn ngày thì cũng phải quay trở về Sài Gòn để tiếp tục điều hành công ty. Ngày nào Cường cũng tới thăm con, nhưng hễ anh tới là Alex lại trốn trong phòng không ra gặp anh, hoặc anh có vào phòng thăm nó thì nó cũng giả vờ ngủ hoặc tự chơi xếp hình một mình, coi như anh không hề có mặt. Nhưng mỗi khi anh đi rồi, Alex lại méo miệng khóc. Nó khóc rồi lại tự lau nước mắt, không để mẹ nhìn thấy.

Từ sau hôm đi công viên nước, tối nào Minh cũng tranh thủ đưa Như Ý tới chơi với Alex chừng nửa tiếng. Hai đứa trẻ càng ngày càng thân thiết, khi thì Như Ý đọc truyện cổ tích cho Alex nghe, khi thì hai đứa cùng chơi xếp hình, có khi lại chơi trò chơi ghép chữ tiếng Anh trên chiếc máy tính bảng. Trong trò chơi ghép chữ này, Alex luôn là người chiến thắng, vì thế nó rất vui vẻ.

Nhưng tối nay, người đưa Như Ý tới chơi với Alex lại là Đại chứ không phải Minh. Hôm qua khi ngồi nói chuyện với cô, Minh cũng nói rằng hôm nay anh sẽ lại quay về đơn vị, chắc phải hai tháng nữa mới lại về nhà. Linh cứ tưởng rằng hôm nay sẽ không có ai đưa Như Ý tới nên sau khi nhìn thấy Đại, cô hơi bối rối.

Cả buổi tối, Đại cứ ở lì trong phòng cùng hai đứa trẻ, Linh đành ngồi ngoài phòng khách xem tivi một mình. Tiếng cười đùa khanh khách thỉnh thoảng từ trong truyền ra cho thấy Đại và hai đứa trẻ đang chơi rất vui vẻ. Hôm nay đã lại là cuối tuần, Như Ý được bố cho ở lại chơi lâu hơn thường lệ. Đến khi Linh nhìn đồng hồ và thấy đã đến giờ cho con đi ngủ thì Đại cũng bước ra. Linh đứng dậy lấy nước cho anh, gượng cười hỏi:

- Hai đứa vẫn chơi sao? Hay hôm nay anh để Như Ý ngủ lại đây với Alex đi, ngày mai em sẽ đưa con bé về?

Đây là lần đầu tiên sau sáu năm hai người ở riêng một chỗ với nhau. Đoạn tình cảm ngày ấy vẫn thỉnh thoảng sống lại trong cô, vì thế cô mới gượng gạo đến thế. Đại gật đầu, ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn cô, chỉ thấy cô đang nhìn anh chờ đợi câu trả lời. Anh không nghĩ tới những chuyện đã xảy ra,

trong lòng không hiểu sao lại nảy lên một chút tức giận và ghen tuông vô cớ. Anh lạnh lùng từ chối:

- Ngày mai Như Ý phải đi học thêm, không ở lại được.
- Chỉ một đêm thôi mà – Linh nài nỉ – Dù sao thì chị em nó cũng đã rất thân thiết với nhau rồi.
- Không được – Đại vẫn lắc đầu – Tối mai nó lại tới.

Linh cứng cổ hống lại, một cơn xúc động trào dâng trong lòng, đó là một cơn xúc động của sự đau khổ không thể nói thành lời. Cô biết Đại là người vô cùng lạnh lùng trong công việc, nhưng lại không nghĩ anh có thể tàn nhẫn như thế với những mối quan hệ đời thường. Chỉ vì chuyện quá khứ mà anh ghét cô tới mức ấy sao?

- Anh... anh khinh ghét em tới mức ấy sao? Chẳng lẽ những chuyện ngày đó không thể bỏ qua sao?

Đại tức nghẹn cổ, cô còn có thể nhìn anh bằng ánh mắt oán trách sao, trong khi chính cô là người từ chối không gặp Như Ý khi con bé đứng giữa hai bờ sống chết? Cô luôn miệng nói yêu thương con bé, nhưng nghe tin cháu mình ôm thập tử nhất sinh mà cô cũng không về thăm, thậm chí một cuộc gọi hỏi thăm cũng không hề có, anh có thể tin mấy phần vào thứ tình thương đó của cô? Hay tất cả chỉ là giả tạo?

- Đúng – Đại lạnh lùng buông một câu rồi đứng dậy, định quay trở vào phòng.

- Anh Đại... – Linh cũng vụt đứng dậy, túm được lấy cánh tay anh, xuống giọng – Anh nói đi, em phải làm gì thì anh mới bỏ qua chuyện đó? Chuyện đó cũng đâu liên quan gì tới việc em có hay không có quyền quan tâm tới Như Ý.

- Thôi đi, cô còn tỏ ra đáng thương tới khi nào? – Đại giật tay ra khỏi bàn tay đang run rẩy của Linh- Tôi không trẻ con tới mức để ý tới chuyện tình cảm trẻ con cái thời ngu dại ấy. Cô không có quyền được gần gũi Như Ý, vì vốn dĩ cô không có tư cách làm dì nó.

- Anh... anh nói thế là sao? – Linh sững sờ nhìn anh.

- Tôi hỏi cô. Cô luôn nói cô là dì nó, cô có quyền được thương yêu nó, nhưng khi nó sắp chết thì cô ở đâu? Cô làm được gì cho nó? – Đại gầm nhẹ, cố gắng không đánh thức hai đứa trẻ đang ngủ trong phòng.

- Cái gì? Sắp chết? – Linh tái mét cả mặt khi nghe Đại trách cứ – Anh nói Như Ý từng bị làm sao? Sao lại sắp chết?

- Năm nó ba tuổi, nó bị viêm não, bác sĩ nói nó khó có thể qua khỏi. Trong cơn mê sảng, lúc nào nó cũng đòi mẹ. Tôi đã phải gọi điện sang Mỹ cho cô, nghĩ rằng dù phải nài nỉ thế nào cũng phải mang cô về cho con bé. Nhưng cô không những không trả lời, mà sau đó còn sang châu Âu dự một cuộc thi nấu ăn, thậm chí còn giành giải quán quân, được giới ẩm thực vinh danh và ca tụng suốt một thời gian. Người ham hư vinh như cô, thậm chí bỏ mặc cả tình thân để giành lấy những thứ phù phiếm đó, liệu có xứng đáng làm dì của Như Ý không? Cô còn muốn đòi hỏi quyền làm dì của cô sao? – Đại nói một hơi không nghỉ, hai mắt anh cũng đã đỏ lên theo âm điệu càng lúc càng lạnh đi.

Linh như chết đứng tại chỗ, cô không tin nổi vào những điều mình nghe thấy và hình như cũng không muốn tin vào điều đó.

- Không đúng. Nhất định là không đúng. Em không hề nhận được một cuộc gọi nào từ anh. Em

không hề nghe được tin tức gì của Như Ý – Cô lắc đầu phân trần, hai mắt đã đỏ hoe.

- Phải, cô không nghe cuộc gọi ấy, vì người nghe là một gã đàn ông, hẳn còn hứa sẽ truyền đạt lại lời của tôi cho cô. Tôi đã cứ hy vọng sẽ thấy cô trở về, nhưng niềm tin của tôi có lẽ không nên đặt lên một người tham vọng như cô.

- Người đàn ông nghe điện thoại sao? Geogre? – Linh lẩm bẩm tự hỏi – Không đúng, trước khi mình đi tham gia cuộc thi Siêu đầu bếp toàn cầu thì... Phong?

Linh giật mình, buột miệng nói ra một cái tên. Đại lạnh lùng không nói, càng cảm thấy giận dữ khi biết gã đàn ông đó là Phong. Có lẽ người này còn thân mật với hai mẹ con Linh hơn anh tưởng.

- Anh Đại, em thật sự không biết là Như Ý từng ốm nặng như thế. Em thật sự không biết mà – Cô nhìn anh giải thích.

- Kể cả có biết, thì cô sẽ bỏ cái cuộc thi đó để về Việt Nam sao?

- Có, dù lúc đó có phải bò hay lết đi thì em nhất định cũng phải về thăm Như Ý. Trong lòng em, Như Ý không khác gì Alex, em coi nó như con do em dứt ruột đẻ ra – Linh gật đầu đầy vẻ kiên định.

Đại lặng yên, ánh mắt Linh cho anh thấy cô không hề nói dối. Con giận đùng đùng trong lòng anh ngoài đi không ít, nhưng anh vẫn cảm thấy không được thoải mái mỗi khi nghĩ tới mối quan hệ mập mờ giữa Linh và Phong.

Ừ thì anh không có tư cách để ghen, nhưng người ta đã yêu thì đếm xỉa gì tới vấn đề tư cách chứ.

- Anh Đại... – Linh thấy anh im lặng thì lại chạm nhẹ vào cánh tay anh, khẽ nói – Cho em cơ hội được bù đắp cho Như Ý nhé!

Đại vẫn im lặng. Sau đó anh bước lên một bước, thoát khỏi cái cảm giác như có điện chạy trong người khi cô chạm vào anh, sau đó lạnh lùng nói:

- Sáng mai tôi đến đón con bé đi học. Giờ hai đứa cũng ngủ rồi.

Nói rồi anh đi thẳng về phía cửa, cũng không chào hỏi cô một câu nào nữa.

Linh đứng lặng tại chỗ, nhìn về phía cánh cửa, nơi anh vừa biến mất, trong lòng lại dạt dào cảm thán. Có lẽ anh vẫn chưa thể bỏ qua những khúc mắc trong quá khứ giữa hai người.

CHƯƠNG 77

ĐOẠT LẤY WINTER

Từ đầu năm nay, hàng loạt tin đồn không rõ xuất xứ bắt đầu lan tràn trong giới kinh doanh nhà hàng, rằng tập đoàn Hoàn Mỹ đã không còn khả năng duy trì hoạt động của Winter sau mấy năm liên thua lỗ. Hàng loạt các đối tác sau khi nghe tin ấy, dù không biết thực hư thế nào, nhưng vẫn âm thầm rút vốn đầu tư và ngừng quan hệ đối tác với Hoàn Mỹ, khiến cho tập đoàn này lao đao bên bờ phá sản. Một năm này, Cường lại phải âm thầm đối mặt với căn bệnh ung thư quái ác, càng làm việc nhiều thì căn bệnh của anh càng trầm trọng thêm.

Đến thời điểm này, sau hơn mười tháng vật lộn với những thua lỗ càng ngày càng nghiêm trọng, Hội đồng quản trị tập đoàn đã thống nhất đi tới quyết định sẽ bán đấu giá Winter để lấy tiền cứu lấy tập đoàn. Mặc dù là một khách sạn năm sao, nhưng nhiều năm nay, các hạng mục công trình và trang thiết bị của khách sạn này đã xuống cấp, không còn giữ được vẻ tráng lệ như ban đầu nữa. Suốt thời gian này, Cường cũng không dám liều lĩnh bỏ tiền để tiếp tục nâng cấp khách sạn, thế nên giá thành khi bán ra Winter cũng giảm đi rất nhiều. Mặc dù phải bán đi với giá rẻ, nhưng vẫn có rất ít người muốn dấn chân vào vũng nước đục này. Đầu tư cho Winter hiện nay đã mất đi chỗ đứng trong kinh doanh nhà hàng khách sạn là một đầu tư liều lĩnh, không có nhiều người dám bỏ một khoản tiền lớn ra mua, sau đó lại thêm một khoản lớn hơn nữa để thay da đổi thịt cho Winter.

Cả Vietfood và Greenmark đều tham gia vào cuộc đấu giá để mua lại Winter, nhưng cuối cùng, Cường đã đồng ý nhượng Winter lại cho Greenmark, sau một buổi gặp gỡ bí mật với đại diện của tập đoàn trẻ này. Không ai biết Cường và người đại diện đó đã nói chuyện gì với nhau trong buổi gặp gỡ ấy.

Tin vui này đến tai Linh vào một buổi chiều khi cô đưa Alex đi tháo bột ở bệnh viện. Sau khi báo tin với Linh về chuyện đã lấy được Winter, Phong cũng nhắc luôn tới việc anh sẽ chuyển trụ sở chính của tập đoàn ra Hà Nội và sẽ đặt ngay tại Winter. Linh đón nhận điều đó một cách hời hợt, vốn cô không hy vọng Phong tiếp tục theo đuổi mình như thế. Cô còn không biết mình cần phải làm gì thì anh mới chịu từ bỏ mình. Người đàn ông này cứng đầu chẳng khác gì em trai anh ta. Nhưng từ đầu cô đã

chọn đi chung trên một chiếc thuyền với Phong, cùng đứng với anh trên một chiến tuyến, dù cô có muốn trốn tránh anh thế nào cũng khó lòng mà thực hiện được, vì công việc kết nối hai người lại với nhau. Sau khi Alex khỏe lại và có thể tới lớp, cô sẽ quay lại cửa hàng mà cô sẽ tiếp nhận vị trí cửa hàng trưởng. Winter còn cần thêm thời gian để sửa chữa và thay mới ở nhiều bộ phận trước khi chính thức trở lại hoạt động.

Mặc dù đã đoạt được Winter, nhưng lúc này Linh vẫn không cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại cô còn hoài nghi liệu có phải mình đã đi quá xa hay không? Đây có phải là cuộc sống mà cô mong cầu hay không? Nhiều khi, cô muốn quay trở về với cuộc sống như trước đây của hai mẹ con ở Mỹ, cùng sống với nhau trong một căn hộ nhỏ, con đi học, mẹ tới làm đầu bếp tại một nhà hàng trong thành phố, tối tối hai mẹ con lại quây quần với nhau. Thỉnh thoảng cô sẽ nhận lời tham gia làm giám khảo một cuộc thi nấu ăn, và hai mẹ con lại đi du lịch cùng với nhau. Đó mới là cuộc sống mà cô mong cầu, một cuộc sống mà mình không phải làm nô lệ cho đồng tiền, một cuộc sống mà mình cảm thấy thoải mái nhất.

Hơn nữa, Phong ra Hà Nội sẽ khiến cho việc Phong và Đại đụng mặt nhau là điều không tránh khỏi. Hơn một tháng nay, kể từ sau khi khúc mắt giữa cô và Đại được mở nút thắt, anh không còn đối với cô gay gắt, cũng không cảm đoán cô chăm sóc Như Ý nữa. Con bé đã có thể tới chơi và ngủ lại nhà cô mỗi cuối tuần. Thỉnh thoảng Đại còn tới ăn tối tại nhà cô, sau đó cùng chơi trò chơi xếp hình với Alex. Khéo nhất là mỗi khi Cường tới thì Đại lại không tới nên hai người bọn họ chưa từng chạm mặt ở nhà cô lần nào.

Với bố, Alex đã không còn tỏ ra xa lạ, nhưng dường như giữa nó và Cường đã có một khoảng cách mà Cường không tài nào lấp nổi. Nó ít quăn quýt bố hơn, không đòi tới nhà ngủ cùng anh nữa, cũng không đòi anh đưa đi chơi như trước đây. Nó cho phép anh chơi cùng nó, nhưng lại không bao giờ để anh đưa nó ra ngoài.

Thời gian Cường tới với con mỗi lúc một ít hơn, đầu tiên là một tuần tới vài lần, sau đó là một, hai lần một tuần. Cho đến trước khi Alex tháo bột một tuần thì Cường mới tới thăm con một lần. Trong lòng cô thầm đoán có lẽ anh quá mệt mỏi với chuyện xảy ra gần đây ở công ty nên mới có bộ dáng suy nhược như thế. Không biết nếu anh phát hiện người ngầm chèn ép tập đoàn Hoàn Mỹ mấy năm nay là Phong và cô thì anh sẽ phản ứng như thế nào nữa?

- Mẹ, chút nữa xong, chúng ta đi thăm daddy nhé! – Alex được mẹ bế trên tay, quay sang vuốt ve gương mặt mềm mại của Linh, đề nghị.

- Tới thăm daddy ư? Chẳng phải mỗi lần bố rủ con về đó chơi, con đều không đi sao?
- Con sợ đi một mình lắm – Alex thỏ thẻ thỏ lộ – Nếu đi với mẹ thì con không sợ nữa. Với lại, hình như daddy đang ốm? Cả tuần nay bố không tới thăm con rồi.
- Dạo này bố nhiều việc, cần có thời gian nghỉ ngơi – Linh cười nói với con.
- Không phải đâu, bố ốm thật đấy. Hôm qua lúc mẹ đi chợ, bố có gọi điện cho con, con thấy bố ho...
- Bố con hút thuốc nhiều, mùa này lại sắp lạnh rồi nên ho là chuyện bình thường thôi mà – Linh

giải thích.

- Bố ốm thật mà. Máy lần con tới đều thấy bố uống rất nhiều thuốc. Bố còn dặn không được nói cho mẹ biết.

Linh ngẩn ra, chợt nhớ tới vóc dáng tiêu tụy, nước da vàng vọt như người bị bệnh lâu năm của Cường, cảm thấy con trai nói cũng rất có lý. Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói với Alex:

- Được, mẹ sẽ đưa con tới thăm bố.

- Con yêu mẹ nhất – Alex reo lên sau đó ghé đầu, hôn chụt lên má cô làm Linh phải bật cười.

~oOo~

Ngôi nhà từng là mái ấm của Cường và Linh khi xưa vẫn giữ nguyên dáng vẻ như lúc cô còn ở đây. Tường sơn màu trắng, tường rào bao quanh có hoa ti gôn nở rộ, thềm nhà cũng có vài chậu cảnh. Linh gọi điện tới công ty của Cường, được thư ký báo là hôm nay là ngày nghỉ của anh nên Cường sẽ không có mặt ở công ty, sau đó cô mới quyết định đưa Alex tới nhà, cũng không báo trước cho Cường biết.

Sau tiếng bấm chuông đầu tiên đã có người đi ra. Là một đứa bé gái chừng bốn, năm tuổi, mặc một chiếc váy hồng xinh xắn. Đứa bé trắng, rất xinh, mái tóc được cột vểnh lên cao, má đỏ hồng như một con búp bê. Vừa trông thấy đứa trẻ chạy ra, Alex đã “a” lên một tiếng, sau đó theo bản năng lùi lại phía sau, núp sau lưng Linh. Thấy phản ứng đề phòng của con, Linh thầm đoán, có lẽ đứa bé này chính là Vũ Gia Hân, là đứa con gái mà Cường nhắc tới.

Con bé còn đang giương đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào Linh, liếc thấy Alex một cái, mặt nó đã tối sầm lại, dứt khoát quay vào trong không thèm đếm xỉa gì tới hai vị khách đứng ngoài nữa.

- Gia Hân, ai gọi cửa thế? – Có tiếng gọi vọng ra từ bên trong, một giọng phụ nữ trung niên, nhưng Linh biết không phải là của bà Phượng.

Có lẽ là người giúp việc cho gia đình Cường?

Con bé Gia Hân nhìn Linh và Alex đứng bên ngoài cổng một lần nữa, sau đó quay ngoắt vào nhà, đáp rảo hoanh:

- Không có ai đâu bà, bọn trẻ con nó trêu đấy.

Linh cau mày. Giơ tay bấm chuông lần nữa.

- Cháu đã bảo bà là không có ai mà. Bà còn không nấu cơm nhanh lên, người ta đói sắp chết rồi – Lại có tiếng đáp lạnh lạnh của đứa trẻ.

Linh giận run người, đưa tay bấm chuông lần nữa. Lần này, đợi thêm chừng nửa phút thì một người phụ nữ tất tả chạy ra, tạp dề vẫn còn đang đeo trước người. Nhìn thấy Linh, người phụ nữ tò mò một chút, vẫn không mở cổng ngay mà lên tiếng hỏi:

- Cô là ai?

Những lần trước, khi Cường đưa Alex về đây thì trong ngôi nhà rộng này chỉ có hai bố con, không có một ai khác, kể cả người giúp việc, vì thế người giúp việc này mới không biết thằng bé là ai.

- Anh Cường có ở nhà chứ?

- Cậu ấy có, nhưng cậu ấy...

- Bà Khương, không được mở cổng, đó là bọn người xấu muốn vào ăn trộm đồ đây – Con bé mặc váy trắng xuất hiện trên thềm cửa, cất giọng lạnh lạnh như thể muốn nói cho tất cả ba người ở đây hiểu, nó chính là tiểu chủ nhân ở nơi này.

Linh nhìn con bé lại bị nó trừng mắt nhìn lại khiến cô không khỏi giật mình. Một con bé mới bốn, năm tuổi đầu mà đã như thế này, không biết sau này lớn lên nó sẽ còn như thế nào nữa. Không để ý tới lời nói xác xược của con bé, cô nhẹ nhàng giải thích:

- Tôi là người quen, muốn tới thăm anh ấy một chút. Hoặc không nhờ bác vào thông báo rằng có cô Linh và cháu Alex tới thăm.

- Thôi, hay cô cứ vào nhà đã rồi để tôi lên báo cho cậu chủ – Người phụ nữ chất phác cảm thấy người phụ nữ ăn mặc lịch sự bên ngoài cổng có vẻ đáng tin, lại thêm gương mặt của thằng nhóc phía sau giống y chang Cường nên trong lòng bà ta đã đoán ra được một chút ẩn tình.

Nhưng bàn tay bà giúp việc vừa đặt lên ổ khóa, lại bị một bàn tay non nớt túm lấy đuôi áo, kéo về sau. Gia Hân không biết đã xuống thềm từ bao giờ, lúc này nó đang cố kéo người phụ nữ giúp việc ra khỏi cánh cổng, miệng thì hét lên:

- Ai cho bà mở cổng. Bà mà dám mở cổng cho mấy người xấu này vào, cháu sẽ bảo bà nội đuổi việc bà.

Bà giúp việc dường như cũng không có cách nào làm cho con bé này chịu nghe lời mình, ngược lại nghe thấy lời hăm dọa của con bé thì cả người hơi run lên. Bà ta biết bà Phượng rất yêu chiều đứa cháu nội này, chỉ cần nó muốn cái gì cũng lập tức được đáp ứng chứ đừng nói đến đuổi việc một người nhà quê nghèo như bà.

- Hồn láo... – Một tiếng quát vang lên từ phía sau, sau đó Cường chậm rãi đi từ trong nhà ra.

Anh đứng ở bậc thềm mà cả người lay lắt như có thể gục xuống bất cứ lúc nào. Nhưng Cường vẫn cố nở một nụ cười với Linh và Alex, sau đó lại nhìn đứa con gái của mình, trong mắt nảy lên lửa giận:

- Ai dạy con ăn nói hồn láo như thế? Có phải được bà nội chiều quá nên muốn gây loạn phải không? Đi vào nhà.

Gia Hân đang hùng hùng hổ hổ ra oai với hai mẹ con Linh và bà giúp việc, nhưng Cường vừa lên tiếng và bước ra đã khiến cho con bé sợ run lên, cả người không tự chủ được mà phải nép sát vào sau người bà giúp việc. Nhưng trong đôi mắt đang đầy sự sợ hãi của nó còn có một chút tức tối, hiển nhiên là rất không vui vẻ khi bị bố một lần nữa bỏ rơi và bên vực thằng nhóc kia.

Bà giúp việc vội mở cổng cho Linh, sau đó bế ngay đứa trẻ vào trong nhà. Cường bước từng bước chậm chạp xuống thềm, tới trước mặt hai mẹ con Linh, ngồi xuống, nhìn Alex vẫn trốn sau chân mẹ, âu yếm nói với nó:

- Alex, tới thăm daddy sao? Tay con khỏe rồi à? Mau lại đây cho bố xem tay con đã khỏe hẳn chưa nào?

- Anh đang yếu, bé con làm sao được. Mau đi vào nhà đi – Linh lắc đầu, sau đó cúi nhìn con trai – Alex, con dắt daddy vào nhà đi.

Alex nhìn mẹ, sau đó lại đưa mắt nhìn vào phía trong ngôi nhà, vẫn còn có chút lưỡng lự. Nó vẫn không quên giây phút kinh hoàng khi đứa bé gái vừa nẩy dẫy nó ngã ở ngoài bể bơi. Chính vì đứa con gái ấy mà nó phải nằm bẹp trên giường với một cánh tay treo lủng lẳng trên cổ, vô cùng khó coi.

Ba người đi vào trong nhà. Linh ngồi xuống sofa, chỉ thấy lúc này con bé Gia Hân đang ngồi ở chân cầu thang, tay ôm một con búp bê rất lớn, một tay không ngừng bứt mái tóc vàng hoe của con búp bê đó. Dường như nó đang tìm một nơi để trút cơn giận hơn là chơi búp bê một cách hồn nhiên như những đứa bé gái khác.

Cường đang ôm Alex trong lòng, thấy Linh nhìn Gia Hân không rời thì cười gượng:

- Mấy tháng nay công ty nhiều việc quá, bác sĩ bảo anh bị suy nhược thần kinh nên cần phải ở nhà nghỉ ngơi, tránh xa công việc căng thẳng. Chắc nghỉ ngơi vài hôm là sẽ ổn thôi. Alex, khi nào bố khỏe, bố đưa con đi trượt patin nhé!

Alex khẽ gật, mắt không ngừng nhìn về phía Gia Hân với ánh mắt vừa ghét bỏ lại vừa sợ hãi. Gia Hân chứng kiến Cường ôm Alex trong lòng thì bàn tay nhỏ bé càng giật mạnh mái tóc của con búp bê khiến mái tóc đó xù lên, có vài sợi còn bị giựt đứt lìa ra. Nó ca3m hấy vô cùng ghen tị, cũng rất căm ghét thằng nhóc kia. Tại sao bố chưa bao giờ ôm ấp nó như ôm thằng bé ấy? Tại sao bố chưa bao giờ hứa đưa nó đi chơi như vừa hứa với thằng bé đó? Đây là bố lại quát mắng nó ngay trước mặt thằng bé kia, để thằng bé kia càng có cơ hội lên mặt với nó?

Linh khoanh tay, mắt không bỏ sót một phản ứng nào của Gia Hân, sau đó quay về nhìn Cường, lạnh lùng gằn từng tiếng một:

- Có phải đây chính con bé đã đẩy ngã Alex?

CHƯƠNG 78

CÓ LẼ EM ĐÃ QUÊN...

“Vợ cũ và con trai của cậu chủ đã từ nước ngoài về và hiện đang sống ở Hà Nội. Cậu chủ có vẻ rất cưng chiều con trai mình, thường xuyên tới thăm thằng bé và mua cho nó rất nhiều đồ chơi”.

Mấy hôm nay, trong đầu Hà Phương cứ lặp đi lặp lại câu nói đó của bà giúp việc cho gia đình bà Phượng. Điều đó khiến tâm tình người phụ nữ trẻ này như ngồi trên chảo lửa. Cô biết Cường đã từng có một đời vợ, nhưng lại không biết anh còn có một đứa con trai khác nữa. Mọi hy vọng về chuyện Gia Hân sẽ thừa kế hoàn toàn tài sản của Cường cũng theo đó tan thành bong bóng, nhất là khi bà giúp việc còn nói thêm về việc Cường yêu quý đứa con trai này như thế nào. Chẳng lẽ hai mẹ con người đàn bà kia cũng biết Cường đang mắc bệnh nặng, muốn về để tranh chấp tài sản sao?

- Hà Phương... – Đang suy nghĩ, Hà Phương giật bản mình vì nghe thấy tiếng gọi của Linh.

- Ủ? Có chuyện gì? – Cô thần nhiên hỏi lại, rõ ràng không coi người cửa hàng trưởng đã ngang nhiên chiếm đoạt vị trí của mình này ra gì.

- Chút nữa bảo kế toán mang tới cho tôi toàn bộ hóa đơn xuất nhập kho của cửa hàng từ đầu năm tới giờ nhé!

- Sao? Để làm gì? Những hóa đơn đó đã được nhập lại vào sổ sách và được kế toán trưởng của chi nhánh miền Bắc kiểm tra rồi mà – Hà Phương cau mày, chẳng lẽ người phụ nữ này phát hiện ra điều gì sao?

- Là chỉ thị từ trên Tổng – Linh đáp gọn lỏn.

Linh tiếp nhận cửa hàng này đã được một tháng, và một tháng làm việc ở đây giúp cô phát hiện ra rằng cô không được chào đón lắm tại nơi này. Các nhân viên cửa hàng có phần xa lạ với cô, chỉ có Hà Phương – người bị đẩy xuống vị trí cửa hàng phó là còn tiếp xúc nhiều hơn đôi chút. Linh không để ý tới những việc đó, dù sao cô cũng sớm trả lại vị trí này cho Hà Phương. Cô tới đây quản lý chỉ là muốn có một thời gian làm quen và thích nghi với công việc quản lý.

Hà Phương nghe cô giải thích thế thì thờ người ra, sau đó gật đầu cứng ngắc và đi ra chỗ kế toán đang chuẩn bị ra về.

Linh lại trở về với việc lau dọn mấy kệ hàng đã trống không. Đúng lúc này, cô nghe tiếng của Chi, cô thu ngân kém cô bốn tuổi:

- Chị Linh, chồng chị tới đón kìa.

Một tháng nay, mỗi sáng và chiều Linh đều được một người đàn ông và một thằng nhóc đưa đón, hiển nhiên mọi người trong cửa hàng đều âm thầm ghen tị với Linh mà lại không biết anh chính là người có thực quyền nhất của tập đoàn Greenmark. Thường thì khi Phong và Alex tới, hai người họ đều không vào cửa hàng mà ở bên ngoài đợi Linh ra về luôn, nhưng hôm nay Linh còn phải ở lại đợi lấy sổ sách hóa đơn nên cả hai cùng đi vào cửa hàng.

- Mẹ, hôm nay chúng ta sẽ đi ăn hải sản – Alex vừa thấy cô đã chạy lại gần, hai mắt nó mở to đầy vui vẻ.

Linh liếc nhìn Phong đang cười cười, trong lòng không biết phải làm gì với người đàn ông luôn tự ý quyết định kia. Anh không những dọn đến ở gần với hai mẹ con, mà sáng nào cũng qua chở cô đi làm và đưa Alex đi học, sau đó lại tới Winter, trụ sở mới của Greenmark. Các buổi chiều anh cũng đều đặn tới đón Alex, sau đó chở thằng bé tới đây đón cô, đưa hai mẹ con về nhà, đôi khi ăn tối với mẹ con cô xong mới lại quay trở về công ty làm việc tiếp.

Trước đây, khi vừa ra tới Hà Nội, Phong đã bị Linh mắng mỏ một trận về chuyện trước đây anh tự tiện nghe điện thoại của cô, sau đó thậm chí còn không báo lại cho cô về tình trạng của Như Ý. Phong đã giải thích rằng anh làm vậy vì không muốn cô bỏ lỡ cơ hội tham gia cuộc thi kia, và nếu cô không tham gia cuộc thi ấy thì cũng không có được sự ngưỡng mộ từ một kiến trúc sư, cuối cùng còn được anh ta bán lại cho một bản thiết kế độc nhất vô nhị, chính là nhà hàng Milky Way hiện tại. Linh không thể phủ nhận lòng tốt của anh, nhưng cũng chính vì vậy mà cô càng cảm thấy khó chịu. Anh biết rằng cô không muốn cuộc sống của hai mẹ con cô bị một người đàn ông xáo trộn, nhưng rõ ràng là anh cố tình bỏ qua điều đó.

- Công việc ở đây ổn chứ? – Phong lảng tránh cái nhìn của cô bằng việc đưa mắt nhìn khắp cửa hàng, sau đó đặt một câu hỏi.

- Chắc chắn sẽ không vất vả như sau này ở Winter. Nhưng em vẫn thấy em không thích hợp với nghề kinh doanh hay quản lý.

- Phải, tính em quá đơn thuần – Phong gật đầu – Nếu em không muốn ở đây, em có thể tới làm ở Đạo Quán.

- Không sao, em đã hứa với anh nếu anh lấy được Winter thì em sẽ san sẻ một phần gánh nặng này với anh – Linh trả lời anh rồi tháo chiếc tạp dề đồng phục màu xanh ra, treo nó lên móc, sau đó bế Alex lên và hỏi con về bài học hôm nay.

Chẳng bao lâu, Hà Phương đem hồ sơ sổ sách và hóa đơn lưu trữ tới giao cho Linh, khi đi qua Phong còn liếc nhìn một cái. Rõ ràng là cô bị giật mình vì Phong khá giống với Cường, người đàn ông đã nhẫn tâm cướp đi đứa con của cô.

- Mình về thôi – Linh ôm lấy đồng sổ sách và hóa đơn, sau đó đặt Alex xuống đất cho nó tự đi, còn mình dặn dò thêm nhân viên làm ca trong cửa hàng, sau đó mới đi ra xe.

- Alex, chúng ta đi ăn hải sản ở đâu bây giờ nhỉ? Quán cũ nhé!
- Anh cho em về nhà, hai bác cháu đi ăn với nhau đi – Linh đề nghị.
- Sao vậy? – Phong quay lại nhìn cô, thấy cô không có vẻ gì là ốm thì ngạc nhiên hỏi.
- Hôm nay em hơi mệt, muốn về sớm ngủ một chút.
- Mẹ ốm à? – Alex vươn bàn tay nhỏ bé mồm mím của nó sờ lên trán cô, đầy vẻ quan tâm
- Dù sao cũng nên đi ăn cái gì rồi hãy về nghỉ chứ? – Phong nhắc.
- Không sao đâu. Ở nhà vẫn còn chút ít đồ ăn, em hâm lại rồi ăn là được – Linh lắc đầu, kiên quyết chối từ.

Phong lặng im, sau đó cũng làm theo lời cô, đưa Linh về khu chung cư trước, sau đó đưa Alex đi ăn tối, còn hứa sẽ mua cho cô một suất cháo thật ngon ở nhà hàng hải sản đó.

Linh đặt túi xách xuống bàn, sau đó chẳng buồn thay quần áo mà nằm dài ra ghế một cách mỏi mệt. Cô không hề cảm thấy đói, chỉ cảm thấy mệt, cái mệt từ tận sâu trong tâm can lan tỏa khắp cơ thể. Nếu còn có thể lựa chọn lại từ đầu, cô nhất định sẽ không chọn con đường này. Danh vọng và tiền bạc không thể đem lại cho cô cảm giác bình yên như trước đây, khi cô ở cạnh một người đàn ông nào đó, cùng ngồi bên chiếc bếp than hoa nóng hầm hập, vừa lau mồ hôi vừa cùng nướng đồ ăn cho khách. Sẽ không có sự nung nấu báo thù, không có việc ép mình phải làm việc để quên đi một người khác, sẽ không có việc giành giật trong công việc như bây giờ. Lúc này đây, trong đầu cô lúc nào cũng suy nghĩ xem sẽ phải làm gì để Winter trở lại được thời huy hoàng? Lúc nào cũng suy nghĩ xem làm cách nào để mua lại được ngôi nhà của mình khi xưa?

Người Linh bắt đầu nóng lên, cơn mệt mỏi đã chuyển thành một cơn sốt nhẹ không hề báo trước. Cô chìm vào trong một giấc mộng, nơi đó cô thấy anh. Hàng loạt những kí ức vụn vặt ùn ùn áp tới, làm cho giấc mơ của cô trở nên vô cùng chân thật. Ngay cả khi anh giơ tay chạm lên gương mặt cô, Linh cũng cảm thấy nó thật biết bao, cô cảm nhận được cả hơi ấm trong đó. Linh bật khóc trong mơ, nước mắt lăn dài trên má. Cô co người lại, không phải vì lạnh, mà là vì cô đơn, sự cô đơn mà cô đã buộc mình phải chấp nhận suốt sáu năm nay.

- Linh... Linh...

Có tiếng đàn ông trầm ấm gọi cô đầy hốt hoảng. Cô cảm nhận được hơi ấm thực sự từ một bàn tay đang đặt trên má mình, gạt đi những giọt nước mắt của cô. Cô mở mắt, chỉ thấy một gương mặt quen thuộc mà trong mơ cô luôn luôn thấy đang kề sát gương mặt mình, đôi mắt luôn lạnh lẽo giờ đây tràn ngập sự sợ hãi và lo lắng.

- Em sao thế, Linh? – Đại lo lắng hỏi khi anh áp tay vào má cô, chỉ thấy má cô nóng ran, nhưng bàn tay cô thì lạnh buốt như sương giá.

Linh gượng mình định ngồi ngay dậy, nhưng Đại đã mạnh mẽ ấn cô nằm xuống.

- Em không sao... – Cô mỉm cười và định ngồi dậy lần nữa – Sao anh vào được đây?

- Em không chột cửa – Đại vẫn không thoát khỏi tâm trạng lo lắng hiện tại, vẻ lạnh lùng thường ngày đã bị những giọt nước mắt vừa rồi của cô làm cho tan chảy hoàn toàn.

- Ôi, em cứ nghĩ em đã chột cửa rồi – Cô cười yếu ớt, ngồi dậy và dựa lưng vào ghế.

- Em ôm ư? Alex đâu? – Đại vừa đứng dậy lấy nước ấm cho cô vừa hỏi.

- Nó đi ăn tối với anh Phong rồi. Cảm ơn anh! – Cô đón lấy cốc nước ấm, khẽ nhấp một ngụm.

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh, tò mò – Như Ý không đến sao?

- Anh vừa từ công ty về, tiện đường rẽ vào mang cho Alex chút gà rán. Hay là em ăn đi, còn nóng đấy – Đại đặt hộp giấy đựng gà rán lên bàn, định lấy ra đưa cho Linh.

- Không cần đâu. Em không muốn ăn cái gì cả. Anh cứ để đó, chút nữa Alex về nó sẽ ăn thôi. Cảm ơn anh!

- Nhưng anh thấy em không được khỏe, em bị cảm lạnh rồi đấy. Vào trong phòng nghỉ ngơi đi, ở ngoài này càng nhiễm lạnh thêm.

- Không sao mà – Linh lắc đầu, cô có vẻ bối rối khi bị Đại chứng kiến tình trạng yếu đuối của mình, nhất là đúng lúc cô đang mơ về anh.

- Được rồi, đừng cãi nữa, anh sẽ đưa em vào phòng.

Đại dứt khoát nói, sau đó anh tiến tới, cúi xuống bế cô lên và đi về phía phòng ngủ. Linh muốn kêu lên nhưng cuối cùng lại không dám. Cô đổ lụng cả mặt khi ở khoảng cách sát gần thế này, cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của anh.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Bao lâu rồi cô không còn được dựa vào lồng ngực ấm áp này? Đã bao lâu rồi cô không còn được nghe nhịp tim và hơi thở của anh khi kề sát bên anh? Cô đã từng nhớ thân thể anh da diết, và lúc này, sau sáu năm, khi anh ôm cô, mọi xúc cảm yêu đương ngày ấy lại ùa về trong tâm trí cô.

Đại bế Linh về phòng ngủ của cô, đặt cô xuống giường, sau đó kéo chăn đắp lên người cô. Rồi anh kéo ghế, ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

- Em không sao nữa rồi. Anh cứ về đi kẻo Như Ý mong – Linh không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô nghĩ rằng mình có thể sẽ bị chết chìm trong ấy nếu cứ tiếp tục nhìn vào nó.

Đại nhìn cô như suy nghĩ. Một lát sau, anh chợt thở dài, nói:

- Em như thế này mà còn đòi nuôi con một mình. Em nên tái hôn đi, tìm một người đàn ông tốt để có thể chăm sóc cho mẹ con em.

- Em thấy thế này ổn mà. Có thêm người khác chưa chắc đã tốt... – Linh lắc đầu cười.

- Sẽ rất khổ cho em. Quanh em chẳng phải có rất nhiều người đàn ông tốt sao?

- Có sao? – Linh tỏ ra kì quái, hỏi lại.

- Alex nói có.

- Trẻ con thì biết gì đâu.

- Vậy là em nhất quyết không tái hôn? – Đại nhìn cô có vẻ chờ mong một câu trả lời khác.

- Hiện tại là như thế. Em là mẹ, có thể nuôi con một mình mà không có quá nhiều khó khăn. Nhưng anh là đàn ông, anh nên tái hôn để có người phụ nữ chăm sóc cho cả anh và Như Ý.

- Ừ.

- Khi Như Ý còn nhỏ thì nên tìm ngay, đợi lúc nó lớn rồi, sẽ rất khó để nó chấp nhận người phụ nữ khác xen vào cuộc sống của hai bố con – Linh nói thêm.

- Ủ – Đại vẫn tiếp tục lên tiếng đồng ý với ý kiến của Linh, nhưng rõ ràng là anh tiếp nhận nó bằng một vẻ thờ ơ.

Linh không nói nữa mà cười, lẳng lặng ngắm nhìn vẻ mặt của anh, cố tìm xem sáu năm qua gương mặt này đã thay đổi những gì. Ngoài vẻ lạnh lùng và ánh nhìn luôn khiến người ta cảm thấy buốt giá thì dường như không có gì đổi khác, thậm chí còn không có vẻ già đi. Nhưng trên đầu anh đã xuất hiện vài sợi tóc bạc. Chợt Linh nghe thấy anh thở dài:

- Có lẽ em đã quên... – Đại nhìn cô, rất muốn vươn tay áp lên má cô như khi nãy, nhưng anh lại không dám.

- Chuyện gì? – Linh tò mò.

Đại chưa kịp đáp thì lúc này ngoài cửa có tiếng gọi:

- Mẹ, mẹ ơi! Con về rồi!

Cả Đại và Linh đều bị tiếng gọi non nớt của con trẻ làm cho giật nảy mình. Đại đứng dậy, chưa nhắc bước nào thì cửa đã bị đẩy ra, Alex xông thẳng vào, hét to:

- Mẹ, mẹ ngủ à? Con mang cháo về cho mẹ đây này.

Nhưng thấy Đại đang đứng cạnh giường của Linh, Alex tròn mắt nhìn làm cả hai đều hơi bối rối.

- Chú mang gà rán cho cháu đây – Đại cười với nó, cố xua tan đi không khí gượng gạo trong phòng. Hai người cảm thấy không được tự nhiên cho lắm khi bị con trẻ bắt gặp ở trong phòng cùng nhau thế này.

- Dạ? – Alex thấy mẹ nằm trên giường thì lon ton chạy tới, leo lên giường, ôm lấy cô từ bên ngoài, nũng nịu hỏi – Mẹ, mẹ đi ngủ rồi sao? Mẹ con chưa đọc xong truyện cổ tích cho con nghe mà.

- Alex, mẹ đang ôm, cháu để mẹ ngủ đi.

Lại có thêm tiếng đàn ông vang lên, sau đó thân hình của Phong xuất hiện ở ngưỡng cửa. Anh không tỏ ra quá ngạc nhiên khi thấy Đại đứng đó, có lẽ là do anh đã thấy đôi giày của Đại ở ngoài cửa. Thấy Phong, Đại chỉ hơi gật đầu chào, sau đó quay sang nói với cô:

- Thôi, em nghỉ đi cho khỏe. Anh về đây. Mai anh sẽ đưa Như Ý sang thăm em.

Đại nói rồi đi ra khỏi phòng. Phong vẫn đứng nơi cửa phòng, nhìn cô, trong lòng không vui khi thấy người đàn ông kia đứng trong phòng ngủ của cô. Phải biết rằng, chính anh dù thân cận với mẹ con Linh như vậy nhưng cũng chưa một lần được phép vào phòng của cô. Có lẽ...

CHƯƠNG 79

NỖI GIẬN TRONG BỆNH VIỆN

- Đuổi việc? Tất cả bọn họ? Chị chắc chứ? – Hà Phương nghe Linh thông báo, tròn mắt nhìn cô vẻ vô cùng khó tin.

- Đúng vậy – Linh gật đầu.

- Chị có biết là chị không có quyền đuổi việc nhân viên ở đây chứ? – Hà Phương nhếch miệng cười, giống như đang nghe chuyện nực cười nhất mà mình từng nghe.

Linh còn chưa kịp đáp thì lại nghe Hà Phương vặn vẹo:

- Hơn nữa tôi cũng rất thắc mắc lý do mà chị định đuổi việc tất cả nhân viên ở đây? Xét về thời gian làm việc ở đây, họ còn hơn chị nhiều lắm đấy?

- Tôi đã không định nhắc lại chuyện này, nhưng toàn bộ sổ sách kế toán và hóa đơn đã được kiểm tra lại Tổng công ty và đúng như tôi dự đoán, các cô đã tiến hành gian lận sổ sách và ăn cắp một số tiền không nhỏ của cửa hàng trong một thời gian dài.

- Chị đừng có vu cáo – Hà Phương giật mình, quát lên – Chính Kế toán trưởng tại công ty chi nhánh miền Bắc đã kiểm tra sổ sách, làm gì có chuyện sai sót, gian lận gì? Hừ, chẳng lẽ chị còn nghi ngờ năng lực làm việc của nhân viên công ty nữa sao?

- Được rồi, không cần phải to tiếng ở đây. Cô cũng nên cảm ơn giám đốc Thái, nhờ có anh ta mà cô vẫn tiếp tục được làm tại cửa hàng này. Nhưng tôi cảnh cáo cô, sau này không nên giở trò quỷ trước mắt tôi – Linh liếc nhìn Hà Phương, lúc này đã hoàn toàn lộ ra vẻ chua ngoa, đánh đá của mình – Quyết định sa thải nhân viên ở đây đều do Tổng giám đốc đã kí duyệt, ngày mai sẽ có nhân viên mới được điều động từ các cửa hàng khác sang, cô sẽ tiếp tục ngồi tại ghế phó trưởng cửa hàng, sẽ có Trưởng cửa hàng mới tới tiếp nhận nơi này.

Linh đặt quyết định sa thải lên bàn, sau đó tiếp tục trở về với công việc của mình. Hà Phương giật lẩy tờ giấy đọc, hai mắt ứa như có thể thật sự phun lửa, chỉ sợ tờ giấy trên tay cô đã bị hóa thành tro tàn rồi.

Vùng vằng bỏ ra ngoài, Hà Phương lập tức gọi điện cho giám đốc Thái.

- Anh cũng đã bị khiển trách và bị phạt giảm 50% lương trong vòng ba tháng liền, thế nên tốt nhất em đừng thắc mắc nữa – Giám đốc Thái thở dài, trong lòng cũng vô cùng chán nản vì sáng nay bị Tổng giám đốc gọi tới, phê bình một trận.

- Nhưng chẳng phải anh nói sẽ không có chuyện gì sao? Sao tự nhiên lại xảy ra chuyện này?
- Tổng giám đốc đã quyết định chuyển Trụ sở chính của Tập đoàn ra Hà Nội, vì thế anh cũng chịu thôi – Thái thở dài đầy bất lực.

Hà Phương hậm hực cúp máy, trong đầu nhớ lại những lời mà Linh vừa nói với mình thì càng thêm cáu kỉnh. Cô ta nghĩ mình là ai mà dám lên mặt với cô như thế? Chỉ vì có người trên Tổng công ty nâng đỡ thôi sao?

Linh làm việc tới đầu giờ chiều thì đột nhiên nhận được điện thoại. Vừa nhận được thông tin từ đầu dây bên kia, mặt cô đã trắng thành một mảng. Vội bỏ lại công việc đang ngổn ngang, cô lập tức bắt taxi tới bệnh viện.

Khi Linh tới bệnh viện, Cường vẫn hôn mê sâu. Người gọi cho cô chính là trợ lý của anh. Linh chết lặng tại chỗ khi nghe người trợ lý thú nhận sự thật về bệnh tình của anh với cô. Cô ngồi phịch xuống ghế, nhìn gương mặt tiều tụy và thân hình ốm yếu của anh, trong lòng dâng lên một sự chua xót không thể nói thành lời.

- Chủ tịch có triệu chứng bị sung gan cách đây mấy năm, đã điều trị nhưng không dứt điểm. Cậu ấy lại thường xuyên uống rượu, gan không chịu nổi nên đã chuyển thành ung thư. Hai năm nay, cậu ấy đã tiến hành xạ trị và cắt bỏ một phần gan nhưng kết quả không có gì khả quan lắm. Cậu ấy bị ngất tại công ty vào sáng nay, tới giờ vẫn hôn mê không tỉnh lại. Bác sĩ nói gan của cậu ấy đã hỏng hẳn rồi, sự sống chỉ còn tình theo tháng mà thôi – Người trợ lý nói.

- Sao không làm phẫu thuật thay gan? – Linh ngẩng đầu nhìn anh ta.
- Bác sĩ nói giờ sức khỏe của Chủ tịch đã không còn đủ để thực hiện một ca phẫu thuật ghép gan nữa. Huống chi tìm được một người hiến gan phù hợp không phải dễ.

Linh lại quay vào nhìn Cường, trong đầu ngổn ngang trăm mối tơ vò.
Đã từng là mối tình đầu của nhau, đã từng là vợ chồng đầu ấp tay gối, đã có chung với nhau một đứa con, dù Linh không còn chút tình cảm nào với Cường, nhưng nghĩa thì vẫn có. Cô không phải gỗ đá mà có thể vô cảm trước tình cảnh này của anh. Cô chợt hiểu tại sao gần đây Cường hay gọi điện và tới thăm con như thế. Anh biết anh không còn nhiều thời gian nên mới dành hết thời gian cuối này cho đứa con mà anh yêu thương nhất. Anh nén mọi cơn đau để cho con lúc nào cũng chỉ thấy anh cười. Cuối cùng là anh đã phải chịu bao nhiêu đau đớn đây?

Linh ngồi bên Cường, nước mắt cứ thế theo cảm xúc trào ra. Cô ngồi đó cả buổi chiều, tay nắm lấy tay anh, trong lòng thì thầm cầu khẩn cho anh sớm tỉnh lại. Lúc Linh còn đang mê man giữa những ký ức xưa cũ, bên tai cô chợt vang lên tiếng hét của một người phụ nữ:

- Con đàn bà khốn nạn này, mày còn dám vác mặt tới đây sao?
Linh quay lại, chỉ thấy trước mắt một mảng tối sầm, một chiếc túi da có viền bao bằng kim loại đánh thẳng vào mặt cô làm cô chói với suýt ngã xuống đất. Sau đó là những cú đánh tới tấp bằng túi

vào đầu, vào mặt cô, kèm theo đó là tiếng hét giận dữ:

- Mày là đồ đàn bà đê tiện. Mày cưới nó mà còn quay sang quyến rũ thằng anh nó. Mày không cho nó nuôi con làm nó ngày đêm nhớ thương thằng bé, luôn tìm rượu giải sầu. Nếu không phải vì mày thì nó còn tàn tạ đến mức này không? Hả?

Bàn tay với những móng tay sắc nhọn túm lấy tóc cô, cào trên mặt, trên cổ cô, Linh bị choáng váng tới mức không có một chút khả năng chống cự nào. Người trợ lý của Cường cũng không biết đã rời đi từ lúc nào.

- Mày cút đi. Cút cho khuất mắt tao. Mày cũng không khác gì con chị mày, muốn trả thù tao ư, chúng mày không đủ tuổi đâu. Nếu không phải thằng con tao nó si mê mày, bị mày bỏ bùa mê thuốc lú thì nó nào đâu đến nông nổi này...

- Aaaaaaaaa, mẹ ơi! Mẹ ơi!

- Này bà kia, bà có thôi đi không?

Bà Phượng lập tức bị hai cánh tay to khỏe túm lấy và đẩy ra khỏi Linh. Tiếng òa khóc của con trẻ, tiếng gào giận dữ của người đàn bà như đang phát điên, tiếng nấc nhẹ nhẹ của Linh, và tiếng gầm giận dữ của Phong làm căn phòng bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Bà Phượng lập tức bị đẩy ra khỏi cửa một cách thô bạo. Phong tiến lên đỡ Linh ngồi dậy, đưa tay vuốt mái tóc đang rối tung lên của cô, đau lòng khi thấy những vết cào xước trên tay, trên mặt cô. Anh quay ngoắc lại nhìn bà Phượng như muốn ăn tươi nuốt sống người đàn bà này. Alex sợ hãi tột độ, nó vội nhào vào lòng mẹ nó, khóc âm lên:

- Mẹ, mẹ có đau không? Mẹ đau ở chỗ nào?

Đôi mắt Linh như vô hồn. Cô cúi xuống vuốt tóc thằng bé, sau đó gục đầu vào con mà lặng lẽ khóc. Bà Phượng càng điên tiết, lại xông vào phòng nhưng bị Phong ngăn lại không cho tới gần Linh. Bà ta chỉ biết chỉ tay về phía cô, gào lên:

- Mày muốn trả thù tao kia mà. Giờ con tao ra nông nổi này vì mày, mày trả thù tao được rồi đấy. Mày vui lắm đúng không? Con đàn bà lòng dạ độc ác kia, mày thấy sượng lắm đúng không?

- Này bà, yêu cầu giữ trật tự trong bệnh viện, nếu không tôi gọi bảo vệ tổng bà ra ngoài bây giờ.

Tiếng của một y tá vang lên đầy nghiêm khắc.

- Bà là mẹ phù thủy đáng ghét – Alex quay ngoắt đầu, oán giận nói.

Bị cháu trai đột nhiên mắng như thế, bà Phượng giật mình, sau đó nhìn thằng bé, lên tiếng dỗ dành:

- Gia Bảo của bà. Mau lại đây với bà nào. Cháu thích chơi trò chơi ghép hình đúng không, để bà dẫn cháu về nhà, ở nhà bà có rất nhiều.

- Không thích. Bà là bà già độc ác – Alex hét lên, nhưng Linh đã vùi nó vào lòng mình, không cho nó có lời lẽ bất kính với bà Phượng nữa.

- Cô... khôn hồn thì trả thằng bé cho chúng tôi. Nó là con của thằng Cường, cô không có tư cách nuôi nó – Bà Phượng như mất hết cả lý trí, lại gằn giọng lên với Linh.

- Bà bị điên à? – Phong giận điên lên trước sự hung hăng của bà Phượng – Bà nghĩ bà còn giống như trước đây, có thể dùng tiền để chết người ta sao? Sau khi ông già ly dị với bà, bà nghĩ bà vẫn còn là phu nhân chủ tịch nữa sao? Bà mà còn dám động tới mẹ con cô ấy thì đừng trách tôi.

- Mày... mày... thằng ăn cháo đá bát – Bà Phụng chỉ tay vào Phong đầy tức giận – Com mày ăn, nước mày uống để lớn lên là do ai mà có, thế mà giờ phút này còn vì một con đàn bà mà quay lưng lại với em trai mày sao? Mày cũng bị nó bỏ bùa mê thuốc lú rồi, không tỉnh lại được, nếu vậy thì nhìn kết cục của em mày kia kìa.

- Sao? Bà nuôi tôi lớn ư? Hay thằng em quý hóa này nuôi tôi? – Phong nhếch miệng cười gằn – Nếu bà còn không chịu biết điều thì không chỉ có Winter thôi đâu, tôi sẽ đánh sập cả cái tập đoàn Hoàn Mỹ đây.

- Hóa ra là chúng mày sắp tâm hãm hại mẹ con tao?

- Gieo nhân thì gặt quả, đáng ra bà phải hiểu điều đó hơn chúng tôi chứ – Phong tiến lên đỡ Linh đứng dậy, Alex cũng nắm lấy tay mẹ không rời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bà Phụng một cách ghét bỏ.

Đưa hai mẹ con ra ngoài, khi bước qua bà Phụng, Phong còn hừ lạnh một tiếng rồi mới rời đi. Bà Phụng sững sờ nhìn ba người rời đi, sau đó run rẩy bước tới gần giường bệnh con trai. Rồi như một cây khô đã hoàn toàn héo úa, bà Phụng gục xuống bên giường con trai, khóc òa lên:

- Con ơi...

CHƯƠNG 80

LỰA CHỌN CỦA LINH

Phong đưa Linh và Alex đi ăn tối rồi mới về nhà, anh biết Linh chẳng còn tâm trạng nào mà nấu bữa tối cho con sau cú sốc vừa rồi nữa. Nhưng Linh muốn về nhà ngay vì vậy anh chỉ còn cách đưa cô về trước.

- Alex, cháu cất ba lô vào phòng đi, bác đưa mẹ cháu đi nghỉ đã.
- Cháu muốn ở với mẹ – Alex ương ngạnh nói.
- Mẹ cháu đang bệnh, cháu không được làm phiền mẹ.

Nói rồi anh lại dìu Linh vào phòng ngủ của cô. Để cô nằm xuống giường, anh vươn tay chạm nhẹ vào vết cào xước trên mặt cô. Mấy vết máu đã khô cứng lại ở trên vết thương. Linh vẫn như người mất hồn, khi Phong chạm vào má cô mới có phản ứng là co người lại, sau đó quay mặt vào trong.

- Không sao đâu, em đừng để ý tới người đàn bà điên đó làm gì.

Linh không nói gì, chỉ kéo cái chăn sát vào người hơn nữa. Phong muốn nói thêm vài lời an ủi, nhưng nghĩ có lẽ lúc này cô cần nhất là thời gian để yên tĩnh một mình. Chuyện vừa xảy ra đúng là một cú sốc lớn đối với cô.

- Thôi em nghỉ đi, anh đi mua cho em chút đồ ăn.

Anh thở dài, đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Alex đang ngồi chơi trên ghế sofa một mình. Thấy anh đi ra, nó ngẩng đầu hỏi:

- Mẹ cháu ngủ rồi à bác?
- Ừ, mẹ cháu ngủ rồi. Cháu ở nhà trông nhà nhé, bác đi mua đồ ăn cho hai mẹ con – Phong ngẫm nghĩ, sau đó nói với nó.
- Vâng.

Phong dặn dò Alex chốt cửa cẩn thận, sau đó mới yên tâm đi ra ngoài.

Alex cài cửa lại theo lời bác Phong xong thì chạy tới trước cửa phòng mẹ. Nó khễ đẩy cửa vào, mẹ vẫn nằm trong chăn giống như là đã ngủ, vì vậy nó cũng không dám chạy vào làm phiền nữa. Càng nghĩ nó lại càng oán ghét bà nội. Tại sao bà lại đánh mẹ nó cơ chứ? Bạn Albus từng nói rằng bố mẹ

bạn ấy li hôn vì bố bạn ấy rất hay đánh mẹ bạn ấy. Alex cũng cho rằng, có lẽ vì bà nội hay đánh mẹ nên bố mẹ nó mới li hôn. Nghĩ tới bà nội là nguyên nhân khiến bố mẹ nó không thể ở với nhau, nó lại càng cảm thấy rất rất ghét bà.

Alex ngồi xem phim hoạt hình, đợi mãi cũng không thấy Phong quay về. Nó đi ra tủ lạnh lục bánh quy ra ăn, lại tiếp tục ngồi xem tivi. Có tiếng chuông cửa, nó vút cả hộp bánh ra bàn, hăng hái chạy ra mở, nghĩ là bác Phong đã đem đồ ăn về. Nhưng đứng sau cánh cửa lại là chị Như Ý và chú Đại.

- Châu chú, chị Như Ý... – Nó mở cửa để cho hai người vào.

- Chú mang khoai tây chiên cho cháu đây, hai chị em bỏ ra ăn đi – Đại cười, xoa đầu nó và đi vào nhà.

Thấy trong phòng khách không có ai, chỉ có cái tivi đang bật dở kênh phim hoạt hình.

- Mẹ cháu đâu? Cháu ở nhà một mình à?

Đại vừa tháo giày vừa hỏi nhưng không nghe thấy Alex trả lời. Anh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nó, chỉ thấy Alex đưa mắt về phía phòng ngủ của Linh, giống như đang đấu tranh xem có nên nói hay không.

- Sao thế? Mẹ cháu lại ốm à? – Đại lo lắng nhìn nó.

Alex tiến lên một bước, vươn tay ôm lấy cổ anh thì thầm:

- Bà nội đánh mẹ. Mẹ cháu bị chảy máu mắt chỗ, giờ mẹ cháu ngủ rồi.

Nụ cười trên mặt Đại tắt ngúm, gương mặt anh sa sầm lại một cách đáng sợ. Anh nói với hai đứa trẻ:

- Như Ý, con ở đây chơi với em. Lấy khoai chiên ra ăn và xem phim hoạt hình, không được vào làm phiền dì Linh.

- Vâng – Như Ý ngoan ngoãn vâng lời, sau đó dắt Alex vào bếp, hai chị em hí hoáy lấy khoai chiên ra đĩa rồi mang ra ghế sofa, vừa xem tivi vừa nói chuyện với nhau.

Đại đi thẳng về phía phòng ngủ của Linh. Anh mở cửa vào, nhìn về phía giường nhưng ngạc nhiên khi không thấy ai. Anh đưa mắt nhìn quanh phòng, chỉ thấy cửa sổ đã mở ra từ lúc nào, rèm cửa khẽ lay động khi gió lạnh thổi vào. Căn phòng càng thêm lạnh lẽo hơn. Đại nghe thấy tiếng nấc nhẹ ỏ sau rèm cửa, anh giật mình, thót tim một cái. Anh khẽ khàng đóng cửa lại, sau đó bước nhẹ về phía cửa sổ đã mở bung. Anh lo lắng, chỉ sợ mình gây ra một tiếng động nào đó sẽ làm cho người ở phía sau cánh rèm giật mình và ngã xuống.

Tới gần rèm cửa rồi, Đại vươn tay khẽ kéo mép rèm sang một bên, chỉ thấy phía sau đó, Linh đang ngồi trên cửa sổ, tay ôm lấy hai đầu gối, gục mặt xuống khóc. Cửa sổ mở toang, gió lạnh xộc vào khiến Đại rùng mình một cái. Tiếng khóc của Linh rất nhẹ nhưng rót vào tai anh lúc này cũng đủ làm cho Đại thấy vô cùng đau đớn. Anh nắm lấy cánh tay cô để đảm bảo cô không bị ngã ra, sau đó mới lên tiếng:

- Linh, xuống đi, em sẽ bị cảm lạnh đấy.

Linh ngẩng đầu nhìn anh. Đại giật mình. Gương mặt cô có mấy vết cào xước đỏ ửng lên, đôi mắt cũng đã đỏ mọng vì khóc. Anh chưa khi nào thấy cô yếu đuối và suy sụp tới lúc này.

Cô nhìn anh. Anh nhìn cô. Hai mắt giao nhau, cả không gian và thời gian cũng như dừng lại. Gió lạnh cũng không dám lay động cánh rèm. Giữa hai người dường như không tồn tại khoảng cách sáu năm này, giống như khi anh ôm hôn cô lần đầu mới là chuyện của ngày hôm qua.

Linh chợt òa khóc to lên, cô vươn tay ôm chặt lấy cổ anh, gục đầu xuống vai anh mà khóc. Đại bị bất ngờ một chút, nhưng cũng đưa tay ôm trọn tấm thân đang run rẩy cực độ của cô. Anh vỗ nhẹ lên vai cô, thở dài:

- Mọi chuyện đã qua rồi, đừng để ý tới nó nữa.

- Em sai rồi, tất cả đều là em sai hết... – Linh chợt nói, không đầu cũng không cuối làm Đại không biết cô đang nói tới chuyện gì.

- Chính sự cố chấp của em đã hại anh ấy. Nếu em không kiên quyết chèn ép anh ấy, thì anh ấy đã không phải lao lực tới mức này. Là em đã giết bố của Alex, em phải làm gì đây?

Đại thở dài. Thì ra cô đã biết chuyện của Cường. Có lẽ nhưng vết thương này là do bà Phượng gây ra khi cô tới thăm Cường chẳng? Những giọt nước mắt của Linh như hòa tan cõi lòng Đại, khiến anh chỉ muốn lập tức kéo cô về bên mình, mãi mãi không cho cô có cơ hội rời xa lần thứ hai.

- Em phải làm gì đây? Alex nó sẽ oán giận em, sẽ không bao giờ tha thứ cho em nếu nó biết chuyện này. Em phải làm sao đây? – Linh nức nở, rồi đột nhiên cô cắn chặt vào vai anh, có lẽ để kiềm lại cơn xúc động đang trào lên trong lòng.

- Không phải lỗi của em, đừng dày vò mình nữa. Alex đang rất lo lắng cho em, em biết không? Nếu em cứ tiếp tục thế này mới là không đúng với Alex. Em xem, thằng bé bị đói tới mức phải lấy bánh ra ăn kìa. Nếu em ốm thì lấy ai chăm sóc cho thằng bé?

- Sao... Em... em... để em đi nấu cơm cho Alex... – Linh như bừng tỉnh, cô buông tay khỏi người anh, ngồi ngay dậy, định đi xuống.

- Thôi... – Đại nắm lấy bàn tay cô, chỉ thấy tay chân cô lạnh toát – Anh sẽ đưa hai đứa bé đi ăn bây giờ. Nhiệm vụ của em là nghỉ ngơi cho khỏe đi, còn nữa, để anh lấy bông sát trùng vết thương cho em.

- Không sao đâu, chỉ là mấy vết xước nhẹ thôi.

- Trước tiên cứ về giường nghỉ đi đã.

Đại nói, sau đó không cần hỏi ý kiến của cô, anh bế cô lên, đặt cô xuống giường, anh âu yếm cúi sát mặt cô, một nét dịu dàng mà lâu lắm rồi không còn xuất hiện trong mắt anh, giờ phút này lại hiện ra. Linh bối rối nhìn vào mắt anh, hình ảnh Cường nằm hôn mê trên chiếc giường bệnh trải ga trắng toát đột nhiên hiện lên trong đầu, cô khẽ quay mặt sang một bên, né tránh anh.

- Em muốn ở một mình. Em sẽ không sao đâu...

Thấy cô né tránh mình, Đại khẽ thở dài và ngồi ngay dậy. Anh nói với cô:

- Tối nay anh và Như Ý sẽ ở lại đây, em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Nhưng Linh không đáp lại lời anh, cô vẫn quay mặt vào trong. Đại vươn tay gạt một lọn tóc của cô sang, sau đó kéo lại chặn cho ngay ngắn, cuối cùng mới đứng dậy đi ra ngoài.

Phong không ngờ khi anh còn đang đợi mua đồ ăn thì đột nhiên có điện thoại từ công ty, báo là có

chập điện ở Winter khiến cho máy căn phòng phát sinh hỏa hoạn. Anh vội vàng chạy tới công ty, sau khi đám cháy đã được dập tắt rồi, nhận được báo cáo không có thiệt hại gì về người, anh mới yên tâm giao lại cho trợ lý cấp dưới và quay trở về nhà của hai mẹ con Linh. Nhưng khi anh trở về, lại thấy Alex và chị họ của nó là Như Ý đang ngồi ăn mì ngon lành ở trong bếp, dường như chúng đang nói chuyện rất hào hứng. Thấy hai đứa nhỏ đang ăn, anh để túi đồ ăn lên bàn, sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Ai nấu mì cho hai cháu vậy?

- Chú Đại nấu à! Sao bác đi lâu thế? – Alex tụt xuống ghế, chạy tới xách mấy túi đồ ăn trên tay anh, sau đó lại quay trở lại ghế.

Hai đứa nhỏ lại tranh nhau mò mẫm túi đồ ăn anh vừa mang về.

Phong theo bản năng đưa mắt về phía cửa phòng ngủ đang khép chặt, sau đó lại cười:

- Thế à? Bác có chút việc phải chạy lên công ty. Hai đứa lấy đồ ra ăn đi. Mẹ cháu sao rồi?

- Chú Đại cũng nấu mì cho mẹ ăn rồi. Chú ấy đang đi mua thuốc – Alex vẫn hồn nhiên đáp.

Phong cười và đi tới phòng của Linh, chỉ thấy cô đang nằm trên giường, hai mắt khép chặt như đã ngủ, vẻ mặt nhợt nhạt đã khôi phục lại chút huyết sắc. Phong không muốn đánh thức cô, định khép cửa lại và quay ra thì lại chợt nghe thấy tiếng Linh:

- Anh Phong.

Phong nhìn lại, không biết cô đã mở mắt từ khi nào.

- Anh tưởng em ngủ rồi. Công ty có chút việc nên giờ anh mới mang đồ ăn về cho hai mẹ con được – Phong bước vào, cười giải thích với cô – Em cảm thấy sao rồi?

- Nằm một chút nữa là ổn hơn thôi. Cảm ơn anh ngày hôm nay nhé! Anh về nghỉ ngơi đi, dạo này anh cũng bận chuyện công ty lắm rồi mà.

- Không có gì đâu.

- Bệnh tình của anh Cường, anh đã biết rồi chứ? – Cô bần thần một lúc, lại hỏi.

- Ủ... Anh mới biết chiều nay, ông già gọi cho anh.

- Vậy Hoàn Mỹ sẽ ra sao?

- Ông già muốn anh quay về điều hành tập đoàn – Phong nói không hề giấu diếm.

- Vậy...

- Ông ấy nghỉ hưu nhưng cũng vẫn có thể đi làm trở lại được. Hơn nữa, ông ấy đâu chỉ có hai người con trai. Mặc dù Tập đoàn không còn được tốt như trước, nhưng cái ghế đó vẫn có rất nhiều người thèm – Phong nhếch miệng cười – Anh sẽ không bao giờ rời bỏ Greenmark đâu, em đừng lo. Cũng không nên tự trách mình về bệnh tình của Cường, đây là bệnh do trời định đoạt, không phải lỗi của em.

- Cảm ơn anh.

- Nghỉ ngơi đi. Anh về nhé!

- Em hy vọng anh sẽ sớm tìm được một nửa thật sự của anh.

CHƯƠNG 81

PHẢI YÊU NHAU THÌ MỚI ĐƯỢC NGỦ CHUNG GIƯỜNG

Ánh mặt trời nhảy nhót trên rèm cửa màu xanh, le lói qua khung kính chiếu xuống sàn nhà. Căn phòng yên ắng, chỉ có tiếng ki đồng hồ tích tắc chạy. Linh trở mình một cái, khẽ mở mắt dậy, lại hơi nheo lại vì ánh sáng ban ngày. Phản ứng đầu tiên của Linh là bật dậy vì nhớ tới Alex. Bình thường cô dậy rất sớm, Alex cũng dậy sớm, hai mẹ con sẽ cùng nhau đạp xe đạp quanh bờ Hồ, sau đó mới về nhà ăn sáng rồi mẹ đi làm, con tới lớp. Chưa bao giờ cô dậy muộn như hôm nay, vì thế cô đang lo lắng không biết Alex thế nào.

Hôm qua quá mệt mỏi nên cô thậm chí bỏ quên cả việc chăm sóc con mình, nghĩ lại cô cảm thấy vô cùng hối hận. Linh thừ người ra vài giây, phút chốc bối rối khi băn khoăn không biết có nên tới thăm Cường tiếp nữa không? Bà Phượng rõ ràng là không muốn thấy mặt cô, nếu tiếp tục để chuyện mất mặt này xảy ra trong bệnh viện, nhất là trước mặt Alex như hôm qua thì cô rất không muốn. Nhưng cô có thể không quan tâm gì tới Cường sao? Anh nằm đó cô đơn biết bao nhiêu. Mẹ con cô làm sao có thể xa lánh và bỏ rơi anh trong giai đoạn này được.

Linh nặng nề xuống giường, mãi mới xỏ chân được vào đôi dép đi trong nhà. Cả người cô như bị rút kiệt toàn bộ sức sống. Cô sờ tay lên mặt, không còn cảm giác đau, chỉ thấy một lớp ram ráp, cúi nhìn xuống mu bàn tay, chỉ thấy mấy vết xước trên tay cũng đã được bôi thuốc đỏ. Đại đã làm tất cả những việc này khi cô ngủ mơ màng, cô cũng chẳng nhớ anh đã nói những gì khi làm việc này, chỉ nhớ hình như anh đã trò chuyện rất nhiều.

Vừa đặt tay lên nắm đấm cửa, cô chợt nghe thấy tiếng cười nói khúc khích ở bên ngoài. Tiếng của Alex, tiếng nũng nịu của Như Ý, và tiếng trầm ấm của Đại. Cô khẽ mở cửa, nhìn ra, chỉ thấy ba người đang ngồi trên ghế salon. Như Ý đang quay đầu làm mặt xấu với bố:

- Bố tết tóc không đẹp gì hết. Thế này làm sao con dám tới Công viên giải trí chứ?
- Vậy con để xóa đi, nhìn rất xinh. A... Alex, cháu mặc quần trái rồi kìa, mau lộn lại đi.
- Bố, bố chải tóc mạnh quá, đau chết đi được – Như Ý hét lên.
- Bố xin lỗi. Bố sẽ nhẹ tay. Rõ ràng chú Lâm vẫn chải tóc cho con thế này mà con có bao giờ kêu

đau đầu?

- Chú Đại, thế này đã đúng chưa?
- Sao? Cháu phải mặc ngược lại. Phải để cái túi có hình con gấu này quay ra đằng trước chứ?

Cháu mặc thế này khi ngồi sẽ đè bẹp con gấu mất.

- Nó vốn đẹp lép rồi mà. Gấu vải mà cũng có thể bẹp sao? – Alex kêu lên.
- Được, được, cháu mặc lại đi.
- Á... – Như Ý hét lên.
- Bố xin lỗi, con có đau lắm không? – Đại cuống quýt cúi đầu nhìn mặt mũi của cô con gái lúc này đã nhăn tít lại.
- Thôi bố để con tự chải... – Như Ý phụng phịu, cầm lấy cây lược và tự chải tóc cho mình.
- Phải thế chứ. Con xem em Alex đây này, sáng dậy tự gấp chăn, tự đánh răng rửa mặt, tự mặc quần áo và chải tóc gọn gàng.
- Em Alex vốn đâu có tóc dài như con – Như Ý bĩu môi.

Linh ở cửa phòng, phì cười trước cảnh tượng này. Ông giám đốc đỉnh đặc và phong độ Nguyễn Đại không ngờ cũng có lúc chật vật tới đáng yêu như thế. Linh chợt cảm thấy tim mình âm ập hẳn lên. Khung cảnh này chẳng phải là điều mà cô luôn hằng mơ ước sao?

Nghe thấy tiếng cô cười, Đại quay đầu nhìn rồi cười hỏi:

- Em dậy rồi sao? Ngủ ngon chứ? Trong người cảm thấy thế nào rồi?
- Em không sao. Ba người đã ăn gì chưa? – Cô tiến lại.
- Chưa. Anh định đưa bọn trẻ đi ăn phở chân gà rút xương. Hôm nay là ngày nghỉ, anh tính đưa hai đứa tới Công viên giải trí chơi, em đi chứ?
- Hôm nay em vẫn có việc ở cửa hàng – Linh lắc đầu, ngồi xuống ghế, sau đó mỉm cười – Như Ý, con đưa lược đây, dì chải tóc cho con.
- Mẹ, không đi sao? – Alex mở đôi mắt to tròn nhìn cô.
- Con đi với chú và chị phải ngoan và nghe lời đấy. Không được chạy lung tung, không được nghịch ngợm, biết chưa? – Linh vừa tết tóc cho Như Ý, vừa vươn một tay ra véo cái mũi xinh xắn của con trai.
- Mẹ, con đã lớn rồi, mẹ không được véo mũi con nữa – Alex kêu lên một cách bất mãn.
- Hừ, đã lớn thế rồi cơ à? – Linh nheo mắt – Thế thì con đã có thể tự giặt đồ của con được rồi, từ mai mẹ không phải bận giặt quần áo cho con nữa.
- Đây là việc của mẹ mà – Alex giãy nảy.
- Ai bảo là việc của mẹ? – Linh trừng mắt hỏi.
- Ai cũng bảo làm việc nhà là trách nhiệm của phụ nữ – Alex thấy có chỗ dựa to lớn là Đại nên hếch đầu đầy vẻ thách thức với mẹ.
- Hừ, nếu con không làm việc thì con sẽ không được ăn. Con muốn được ăn thì con phải lao động – Linh lườm con trai.
- Lao động là gì ạ? – Alex quên là đang đấu tranh với mẹ, tò mò hỏi.

- Là làm việc, bao gồm cả việc nhà. Hơn nữa con nói con đã lớn rồi, con trai đã lớn mà để mẹ giặt đồ của mình thì sẽ bị bạn gái cười chê đấy. Con không sợ bạn Bảo Ngọc sẽ chê con lười biếng, là con trai lại để mẹ giặt đồ cho mình sao?

- Không, bạn Bảo Ngọc rất thích con, bạn ấy chưa bao giờ chê con cả – Alex phản đối yếu ớt.
- Muốn bạn ấy không chê con thì con phải chăm chỉ. Không có bạn gái nào thích bạn trai lười biếng cả...

Đại nhìn rớt cả tròng mắt khi chứng kiến cách dạy con của Linh. Thảo nào cô có thể ngủ ngon lành mà không cần phải lo cho việc vệ sinh buổi sáng của con như thế này, đúng là rất đáng học hỏi. Thấy Alex đã đỏ mặt tía tai lên khi muốn bảo vệ quyền lợi “nam nhi” của mình, Đại không nhin được mà phải phì cười. Thằng nhóc này cũng quá đáng yêu rồi!

Đại ngồi ở một bên, vẻ dịu dàng đột nhiên hiện ra trong mắt anh. Đây là cảnh tượng mà anh đã mơ ước từ lâu lắm rồi. Cô sẽ ngồi chải tóc cho con, còn anh giúp con mặc quần áo. Cô tết tóc cho Như Ý cẩn thận, thỉnh thoảng lại quay sang tranh thủ trêu chọc con trai mình. Hai đứa trẻ ngồi trong lòng cô cười khúc khích không ngừng.

Thấy anh đột nhiên im lặng, Linh quay lại nhìn. Đại bối rối giả vờ cúi nhìn điện thoại. Linh cột chặt bím tóc đã tết gọn gàng lại cho Như Ý, sau đó xoay người con bé lại, mỉm cười:

- Xinh lắm rồi. Như Ý của dì đáng yêu quá!
Như Ý thoát khỏi lòng cô, vội chạy về phía chiếc gương lớn, mở to đôi mắt nhìn mình trong gương, sau đó cười một cách hài lòng, lại chạy trở về, sà vào lòng cô:
- Bố, bố nhìn con có xinh không?
- Con gái bố xinh lắm – Đại vuốt vuốt tóc con gái, bật cười.
- Con muốn ở nhà dì Linh, để sáng nào dì Linh cũng tết tóc cho con đi học – Như Ý toét miệng cười đề nghị.

- Đúng, còn mặc áo đôi giống em và mẹ. Sau đó cùng đi đạp xe đạp ở ngoài bờ Hồ – Alex hớn hỏ gật đầu lia lịa.

- Ủ, tối thì đi trượt patin ở vườn hoa Lý Thái Tổ nữa – Như Ý cười tít mắt.
Cả Linh và Đại đều bất ngờ trước đề nghị đầy trẻ con này của hai đứa nhóc. Linh hơi ngượng, ôm lấy con trai và chỉnh lại tất cho con, giả vờ không nghe thấy. Đại vuốt mũi, hơi háng giọng, sau đó nhìn con gái đáp:

- Đây là nhà dì Linh và em Alex mà, con sao có thể tới ở được.
- Không, con muốn ở với dì – Như Ý hờn dỗi kêu lên – Bố với ông chẳng ai biết tết tóc cho con. Chú Lâm biết nhưng tết xấu lắm, con toàn bị các bạn cười thôi.

Đại cười khỏ. Nhà không có phụ nữ nó như vậy đấy. Hai người lớn còn chưa biết ứng xử thế nào thì lại tới lượt Alex chớp chớp mắt ngây ngô hỏi:

- Mẹ, chị Như Ý có thể tới ở với chúng ta không? Con sẽ nhường cho chị một nửa cái giường của con, sẽ cho chị chơi ghép hình cùng con nữa.

Bị hai đứa trẻ đồng thời nhìn chằm chằm vào một cách đầy mong chờ, Linh lúng túng không biết

phải trả lời thế nào. Cuối cùng cô đặt Alex xuống ghế, đứng dậy:

- Mẹ đi đánh răng rửa mặt đã.

Rồi cô vội vàng đi vào nhà vệ sinh. Tiếng trò chuyện của Đại và hai đứa trẻ vẫn lọt vào tai cô.

- Con muốn sang đây ở, thế con không muốn ở với ông nội và bố nữa à? – Tiếng Đại hỏi con gái.

- Bố cũng sang đây ở với con chứ? Nếu không sáng ai đưa bọn con đi học? – Tiếng Như Ý hồn nhiên hỏi.

- Em Alex nhường cho con nửa cái giường của em ấy, còn bố snag nữa thì sẽ ngủ đâu?

- Chú ngủ chung giường với mẹ – Alex đáp.

Linh đang đánh răng nghe con trai nói thế lập tức bị sặc kem đánh răng, ho lên sặc sụa. Cô trai cô không ngờ lại có một đề nghị ngây ngô thế.

- Ủ, bố ngủ với dì Linh được đấy nhỉ? – Như ý có vẻ thích ý tưởng này, reo lên – Con cũng rất thích kem dì Linh làm. Dì Linh nấu ăn cũng rất ngon. Oa, con đề nghị chúng ta sẽ dọn sang đây ngay hôm nay.

- A, nhưng mà... – Lại có tiếng Alex, dường như thằng bé đang băn khoăn – Bác Phong nói yêu nhau chính là ngủ chung một giường. Vậy chú với mẹ cháu phải yêu nhau đấy.

Lời đề nghị đồng dục của Alex khiến Linh lần thứ hai đang cúi đầu rửa mặt, nghe thấy vậy suýt nữa thì đập đầu vào bồn rửa. Cô cười khở trong lòng, nhất định phải dạy dỗ thằng con mình một trận mới được. Không ngờ nó lại có thể đưa ra một yêu cầu mà chính nó chẳng hiểu là gì như thế.

Đại vuốt mũi cười khở, không biết nên cười hay nên khóc trong hoàn cảnh này. Nhưng anh biết, cuộc sống sau này của mình cũng sẽ có rất nhiều niềm vui đây. Anh lại đưa mắt về phía nhà tắm, tự hỏi không biết Linh có nghe thấy cuộc trò chuyện này không? Ở chung? Không tê! Ý tưởng này làm anh khoái chí. Anh cũng rất muốn hỏi xem cô có đồng ý góp gạo thổi cơm chung với mình vì hai đứa trẻ hay không?

~oOo~

Buổi chiều, Đại đưa hai đứa nhóc từ khu vui chơi trở về, quãng hai đứa tới chỗ Kiên, sau đó một mình đi tới bệnh viện. Anh hoàn toàn có lý do để không cần tới đây, nếu như trưa nay anh không nhận được cuộc gọi ấy, cuộc gọi từ Cường, sau hơn sáu năm hai người chấm dứt quan hệ bạn bè ngoài cuộc sống và đôi tác trong làm ăn.

Nếu cuộc gọi này tới từ mấy năm về trước, chắc chắn Đại sẽ không ngần ngại mà từ chối. Không ai có thể hiểu được sự đau đớn của anh về thất bại mấy năm trước. Đau vì bị bạn thân hãm hại, đau vì bị nhân viên phản bội, đau vì không thể bảo vệ được tình yêu mà mình đã lựa chọn. Gã trợ lý đã bị tống vào tù, đám nhân viên bắt tay nhau làm bậy cũng đã bị anh xử lý hết lượt, nhưng người đâm anh sau lưng khiến anh đau nhất lại là Cường. Nhất là sau khi Đại biết được người đứng đằng sau vụ mua bán ép giá Phương Đông chính là Cường thì anh càng đau hơn. Mặc dù những năm gần đây, sự nghiệp của anh mở rộng, tương ứng với đó là quyền lực ngầm cũng tăng nhanh, nhưng Đại lại không muốn đối phó với Cường bằng những biện pháp bẩn thỉu như thế. Với anh, tình bạn đó dù đã chết, nhưng anh

luôn trân trọng những gì đã cùng nhau trải qua suốt thời học sinh với Cường. Anh muốn hạ gục Cường và đòi lại mọi thứ bằng chính năng lực của bản thân. Thương trường khốc liệt, nó chưa bao giờ để ý tới tình thân và tình bạn, Đại đã hơn một lần thăm thía điều đó. Anh từng bước chèn ép Hoàn Mỹ đang ngày một xuống dốc và anh đã sắp có thể lấy lại Phương Đông. Đại biết, ngoài anh ra, còn có một người khác không ngừng muốn Cường sụp đổ, đó là Phong. Phong bỏ ra bao công sức, có thể nói chính là người đứng sau thao túng tất cả những bi kịch tình yêu của ba người, nhưng cuối cùng lại là người mất nhiều nhất. Hoàn Mỹ tuột khỏi tay chỉ sau một câu nói của ông bố, theo đuổi người mình yêu tới mấy năm trời cũng không được đáp lại chút nào. Dù vậy, Đại luôn phải nhìn người đàn ông ngang tuổi này bằng con mắt nể phục, có lẽ cũng là người duy nhất Đại nể phục trong đời mình.

Anh luôn cảm thấy may mắn vì cho tới bây giờ Linh vẫn không lựa chọn người đàn ông đó. Có lẽ anh đã nghĩ sai về cô. Anh luôn nghĩ rằng cô là người phụ nữ tham vọng và khôn khéo, chắc chắn cô sẽ tìm một chỗ dựa an toàn cho hai mẹ con cô, giống như trước đây cô bỏ cuộc sống bấp bênh với anh và lựa chọn bờ vai vững chắc hơn là Cường làm chồng. Nhưng không, người phụ nữ này ngang bướng và quật cường hơn những gì anh nghĩ, hoặc cô đã có đủ khả năng để lo cho cuộc sống của mình và con trai mà không cần dựa vào bất cứ người đàn ông nào.

Đại đi dọc hành lang bệnh viện. Tiếng giày nện lên nền đá hoa sáng loáng tạo thành tiếng vang vọng trong hành lang rộng rãi và yên ắng càng khiến Đại cảm thấy khó chịu. Anh ghét sự yên tĩnh quá mức như thế này, nó làm anh luôn có cảm giác gai gai người, giống như đang đi vào khu nhà xác trong bệnh viện chứ không phải một khu phòng bệnh cao cấp. Nó luôn làm đầu óc anh trống rỗng và cảm giác lo âu lúc nào cũng thường trực.

Đại nhìn cửa phòng bệnh đang khép chặt, hai nắm tay siết lại thật chặt, cố gắng đè nén những phức tạp trong lòng, sau đó gõ cửa.

Chỉ vài giây sau, một người mở cửa cho anh, là một y tá. Cô gái nhìn anh, sau đó mở cửa rộng cho anh đi vào, và dường như đã nhận được chỉ thị từ trước, cô ta cũng rời khỏi phòng rồi khép cửa lại, để dành không gian riêng cho hai người.

Đại nghe tiếng cánh cửa khép lại sau lưng, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía giường bệnh duy nhất đặt cạnh cửa sổ. Một người đang ngồi dựa lưng vào gối, hai tay bắt chéo nhau đặt trên chân, ánh mắt chưa từng rời khỏi người vừa mới bước vào phòng.

Một giây này khi hai ánh mắt chạm nhau, cả hai đều chợt nhận ra trong mắt người kia hai chữ đã lâu không còn ai dám nghĩ tới: CHIẾN HỮU.

CHƯƠNG 82

CHÚC PHÚC

Nhiều năm về sau, Đại vẫn bị ám ảnh bởi nụ cười của Cường khi hai người gặp nhau trong phòng bệnh này. Cường không còn giữ được những nét đẹp nam tính và khỏe mạnh như trước kia nữa, giờ đây anh hốc hác, nước da vàng như nghệ, gương mặt già nua hơn cái tuổi ba mươi lăm của mình rất nhiều. Vậy mà Cường lại cười, nụ cười rất bình thản, dường như anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho kết cục của mình.

Đại hơi sững sờ trước ánh mắt vẫn sáng ngời và đầy cơ trí của Cường lúc hai bên nhìn nhau. Cường là người lên tiếng trước:

- Tôi đợi ông lâu rồi, ngồi xuống đi.

Cách xưng hô này vốn hai người đã dùng từ những ngày còn đi học và bắt đầu chơi thân với nhau. Nó đi suốt cuộc đời học sinh, sinh viên, rồi thời gian gây dựng sự nghiệp của cả hai. Hiện tại nghe Cường gọi mình như thế, Đại hiểu là Cường đang chủ động muốn làm hòa với anh. Anh gật đầu và tiến lại chiếc ghế dựa đặt cạnh giường, sau đó ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời thân hình gầy guộc của Cường.

- Cảm ơn ông vì đã nhận lời tới đây. Tôi rất muốn chúng ta gặp nhau ở một chỗ nào khác nơi này...

– Cường nói tiếp.

- Không còn ai ở đây nữa sao? – Đại nhìn quanh căn phòng lạnh lẽo, sau đó cất tiếng hỏi.

- Ừm, không, tôi không cho ai tới đây. Dù sao ở đây cũng đã có y tá chăm sóc cả ngày rồi – Cường lắc đầu cười, nhưng rõ ràng là anh rất buồn khi nghe Đại hỏi câu này.

Cả hai lại rơi vào im lặng. Đại không biết có thể nói tiếp chuyện gì trong hoàn cảnh này nữa. Dù sao thì anh vẫn cảm thấy gượng gạo khi đối mặt với Cường. Nếu không có Linh, có lẽ đến tận bây giờ hai người vẫn là bạn bè thân thiết. Ai mà biết được sẽ có lúc cả ba lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn của tình cảm như thế.

- Ông... – Cường ngập ngừng nhìn Đại, sau đó lại không nói gì nữa, chỉ quay mặt ra phía cửa sổ, khẽ thở dài một tiếng.

- Chuyện cũ cũng đã qua rồi, bỏ qua hết đi. Chúng ta ngẫm tranh đấu với nhau suốt mấy năm, cuối cùng cũng chẳng có ai được hạnh phúc. Hai chúng ta, và cả cô ấy – Đại cũng thở dài theo.

- Ừm. Tôi đã làm khổ cô ấy thật nhiều – Cường gật đầu cười và thừa nhận một cách chua chát – Nếu tôi không cố chấp, có lẽ cô ấy đã rất hạnh phúc với ông.

- Tôi thà nhìn thấy cô ấy được sống thoải mái, đủ đầy bên người khác còn hơn phải nhìn cô ấy khổ cực theo bên tôi suốt những năm khó khăn vừa qua – Đại lắc đầu – Nếu cô ấy cố chấp ở bên tôi, có lẽ cô ấy còn khổ hơn nữa.

- Bây giờ thì sao? – Cường nhìn anh chờ đợi.
- Bây giờ ư? – Đại trầm ngâm, rất muốn nói thật lòng mình với người bạn này, nhưng lại có điều gì đó ngăn anh lại.

Anh biết, hạnh phúc của anh chính là nỗi đau của người khác.
- Tôi không hiểu tại sao mình yêu cô ấy nhiều như vậy, chắc chắn là nhiều hơn ông, vậy mà lần nào cũng chính là tôi làm cô ấy bị tổn thương. Tôi luôn nói sẽ bảo vệ cô ấy, che chở cho cô ấy, nhưng cuối cùng tôi lại yếu hèn mà buông tay – Cường như chợt nhớ lại.

Lần đầu tiên anh gặp cô khi tới Mỹ, mục đích của anh chỉ là tò mò về chị em cô và cũng rất muốn có được những người tài năng như chị em cô để phát triển sự nghiệp của mình. Danh tiếng của họ sẽ làm cho nhà hàng của anh càng lên cao hơn nữa. Nhưng rồi những ngày tháng ở bên nhau, tiếp xúc với cô, tình cảm vụ lợi ấy dần chuyển thành một thứ tình yêu ngọt lành khiến con người tham vọng của anh dần trở thành một người đàn ông dịu dàng. Anh chìm đắm trong thứ hương tình yêu như mật ngọt ấy, dù đã dày dạn trong tình trường, nhưng đến khi ấy anh mới được hưởng sự ngọt ngào của môi tình đầu. Và đây cũng là lần đầu anh làm tổn thương cô sâu sắc, tới nỗi chuyện tình của hai người ngay lập tức rạn vỡ và kết thúc bằng việc cô đột ngột quay về Việt Nam, cắt đứt mọi liên hệ với anh. Ngày ấy cô mới hơn hai mươi tuổi.

Lần thứ hai anh làm cô bị tổn thương là gián tiếp đẩy Đại vào ngõ cụt khi phát hiện ra Linh đã dành tình cảm cho người bạn thân của mình. Anh khiến cô nghĩ rằng mình chính là nguyên nhân trực tiếp dẫn tới sự sụp đổ của Đại, làm cho cô trách anh thì ít mà oán hận bản thân thì nhiều. Cơn ghen nhất thời đã khiến anh đẩy cô đi càng xa mình. Cô thậm chí không ngần ngại buông hẳn tay anh để trở về bên Đại dù biết Đại đã trắng tay. Cường luôn nghĩ rằng Linh là người khôn ngoan, khi tình cảm giữa cô và Đại còn chưa phát triển sâu sắc thì anh hoàn toàn có thể đưa cô trở lại bên mình bằng cách để cô nhận ra đâu mới là người mình có thể dựa vào, đâu mới là người có thể cho cô cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc hơn. Nhưng Linh, chỉ sau một thời gian ngắn ngủi không gặp mặt, cô đã trưởng thành hơn rất nhiều. Có lẽ cái chết của Nhật Lệ và sự tồn tại của Như Ý khiến Linh không còn giữ được cách sống vô tư, bông bột như trước đây nữa, cô tinh tế, kín kẽ và sống có tình hơn. Chính vì thế nên anh mới càng không nỡ buông tay cô, càng muốn cướp cô trở lại bên mình. Anh như đứa trẻ con vói bằng được thứ quà mình muốn mà không nhận ra rằng chỉ vì sự ích kỷ của mình có thể làm cho người khác bị thương.

Lần thứ ba, sự tổn thương mà Linh phải gánh chịu đã lên tới đỉnh điểm khiến cô như con thuyền bị

sống đánh xa khỏi bờ, không bao giờ quay về bên anh nữa. Đó là khi cô phát hiện ra sự thật rằng chính mẹ của anh là nguyên nhân gây ra mọi bất hạnh trong gia đình cô, nhất là anh còn cố tình giấu nhem chuyện đó đi. Đôi khi, chính những điều bí mật tạo nên số phận, và lần này nó đã tạo ra một bi kịch đau khổ cho rất nhiều người. Linh đau khổ, anh đau khổ, Đại đau khổ, người lớn đau khổ, những đứa trẻ vô tội cũng đau khổ. Anh từng mạnh mẽ khẳng định với cô rằng anh có thể giúp cô trả thù, nhưng cuối cùng khi phải đối mặt với sự thật về quá khứ của mẹ, anh lại không dám làm gì cả. Anh không dám đứng lên bênh vực cho cô, anh không thể làm tổn thương tới mẹ mình. Dù bà có làm gì trong quá khứ, dù bà có từng tàn nhẫn với Linh tới đâu, cuối cùng bà vẫn là mẹ anh. Dù bà dạy dỗ anh khắc nghiệt tới đâu, nhưng cuối cùng nó vẫn xuất phát từ tình yêu thương của bà dành cho anh. Không thể xa mẹ, cũng không thể bỏ cô, làm cho ai trong hai người phụ nữ anh yêu này tổn thương cũng là điều khiến Cường đau khổ nhất. Không phải ai cũng có thể đối mặt và chịu đựng được nỗi thống khổ đó. Anh không có lý do để oán trách cô lạnh nhạt với mình, anh càng không có lý do để oán trách cô mang con rời xa anh, buông bỏ hạnh phúc đã nằm trong tay hai người. Anh chỉ có thể trách chính mình ngay từ đầu không thành thực với cô. Nếu anh nói với cô mọi chuyện trước, có lẽ kết quả sẽ tốt hơn là để cô phải bị động tiếp nhận nó như thế.

Và ngay cả khi cô đã rời xa anh rồi, anh đã làm cô thất vọng một lần nữa. Đó là khi con gái riêng của anh lại đẩy Alex ngã gãy tay. Khi cô tới thăm anh và nhìn thấy con bé, mặc dù cô không có thái độ gì bênh vực con trai mình, nhưng anh đọc được trong mắt cô sự thất vọng cùng cực. Cô thất vọng vì anh đã làm tổn thương tới cả hai đứa trẻ.

Một cuộc tình đẹp đẽ đáng lẽ sẽ có kết thúc có hậu, có ai ngờ chỉ vài năm sau đã trở thành một bản tình ca buồn tới vậy!

Tiếng Cường trầm trầm, âm áp, không ngừng vang lên trong căn phòng, giống như anh đang độc thoại vậy. Đại ngồi trên ghế, khoanh tay lắng nghe một cách kiên nhẫn, thỉnh thoảng lại xen vào vài câu nói ngắn gọn:

- Nhưng đó vẫn chưa phải lần cuối – Đại lắc đầu, chột lại một câu sau khi nghe những tâm tình đầy đau khổ của Cường.
- Ừ... – Cường cũng gật đầu cười giống như đồng tình với câu nói ấy của Đại.
- Hôm qua cô ấy đã tới đây thăm ông.

Đại nói tiếp, sau một hồi đấu tranh, cuối cùng anh nghĩ là mình nên cho Cường biết mọi chuyện đã xảy ra.

Nụ cười tươi tắn trên mặt Cường chuyển thành cười khổ, anh lắc đầu:

- Rốt cuộc cô ấy cũng biết.
- Ông đã biết nếu ông chưa động nói cho cô ấy thì tốt hơn để cô ấy bị động biết nó từ một người khác, tại sao ông lại không làm thế?
- Tôi không muốn cô ấy bận tâm vì chuyện này – Cường lắc đầu – Tôi muốn đến tận khi tôi chết đi vẫn có thể làm cho hai mẹ con cô ấy vui vẻ.
- Chứ không phải ông sợ sẽ bị bỏ rơi ngay khi cô ấy biết chuyện sao? Linh không phải người như

thể. Hơn nữa ông nghĩ mẹ con cô ấy vui vẻ đến tận khi ông chết đi thì họ sẽ hạnh phúc hơn sao? Nếu chuyện đó đột nhiên xảy ra, và cô ấy, như trước đây, lại là người biết mọi chuyện sau cùng, ông nghĩ cô ấy có thể vượt qua nỗi như những lần trước hay không?

- Chính vì cô ấy không phải là người có thể nhẫn tâm bỏ rơi người khác, thế nên tôi càng không muốn cô ấy phải bận tâm vì tôi. Tôi đã nợ cô ấy quá nhiều.

- Hôm qua cô ấy đã tới đây thăm ông. Và mẹ ông cũng ở đây. Ông nên nghĩ mình may mắn vì đã không phải chứng kiến cảnh mẹ ông đánh cô ấy...

- Cái gì? – Cường lên tiếng cắt ngang lời Đại.

- ... Bởi vì ông sẽ lại bị khó xử trước hai người – Đại bỏ qua câu hỏi của Cường, tiếp tục nói – Cô ấy rõ ràng là rất sốc. Cô ấy luôn tự trách bản thân mình và dường như đã mất ngủ cả đêm qua khi nghĩ tới ông. Hôm nay tôi đã tới đây nghĩ là mọi chuyện trong quá khứ tôi đã bỏ qua rồi. Chúng ta là bạn thân và dù có khúc mắc gì thì chúng ta vẫn là những người hiểu nhau nhất...

Đại dừng nói, đưa mắt nhìn Cường, dường như Cường đang bị phân tán bởi những lời anh vừa nói. Đôi mắt của Đại chợt lạnh lẽo đi, giọng anh mang đầy sát khí:

- Nhưng nếu mẹ ông còn một lần nào nữa động tới cô ấy, dù chỉ là một sợi tóc, tôi nhất định sẽ không tha cho bà ta đâu.

Mặc dù trong phòng lúc này rất ấm áp nhưng Cường vẫn run mình khi nghe những lời này. Anh có cảm giác như nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm xuống theo câu nói này của Đại. Anh hiểu, Đại hoàn toàn nghiêm túc với những lời này.

- Sáu năm trước, bàn tay tôi không đủ lớn, vai tôi không đủ chắc để che chở, bảo vệ và bao bọc cho cô ấy. Nhưng hiện tại, tôi sẽ hoàn toàn tự tin làm được điều đó. Tôi nhất định sẽ không cho bất kỳ ai làm tổn thương tới cô ấy thêm một lần nào nữa, kể cả ông.

Cường lặng đi, ánh mắt nhìn vào vẻ mặt đầy quyết tâm của Đại, sau đó anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, gật đầu:

- Tôi tin ông. Hôm nay tôi muốn nói chuyện với ông, cũng chỉ là muốn nghe một lời khẳng định này thôi. Tôi tin là ông có thể đem lại niềm vui và tiếng cười mà cô ấy đã bị tôi đánh cắp mất.

Đại khẽ lắc đầu, lần đầu tiên từ lúc tới đây, anh chợt mỉm cười.

- Ông đã lấy đi, thì ông phải trả lại. Chỉ có ông mới có thể giúp cô ấy bỏ đi tảng đá trong lòng lúc này. Tôi nghĩ ông nên chuẩn bị tinh thần nghe cô ấy trút giận đi, cô ấy sẽ sớm tới thăm ông thôi.

Đại đứng dậy, vươn vai vặn mình một cái, sau đó bước tới gần Cường, giơ một tay ra, cười nói tiếp:

- Cái bắt tay hữu nghị này coi như chấm dứt chiến tranh lạnh mấy năm qua giữa chúng ta. Tôi hy vọng sau này sẽ nhận được lời chúc phúc của ông khi tôi cưới cô ấy.

- Thật tự tin – Cường, sau đó cũng vươn tay phải lên – Tôi tin ông làm được điều đó.

Trong căn phòng ấm áp, nắng chiều nghiêng nghiêng xuyên qua khung cửa kính, nhảy nhót trên những cánh hoa cẩm chướng phơn phớt hồng cắm trong một giỏ hoa đặt trên bàn. Gió lạnh hoàn toàn bị ngăn ở bên ngoài, chỉ thấy gió thổi lá cây lay động, cuộc sống không hề ngủ đông mà vẫn cứ tiếp

diễn, tuần hoàn, sinh sôi nảy nở.

CHƯƠNG 83

CƠN GIẬN CỦA NGƯỜI MẸ

Trong khu vực chăm sóc đặc biệt của bệnh viện có một vườn hoa rất lớn, giữa vườn là một đài phun nước. Nơi này dùng để bệnh nhân đi dạo, quanh đó có một vài ghế đá để ngồi nghỉ. Từng thảm cỏ xanh mướt, những cành hoa rung rinh trong gió nhẹ. Cả vườn hoa sáng bừng lên trong ánh nắng chiều mùa đông ấm áp sau mấy ngày mưa phùn rả rích.

Trong vườn hoa lúc này có rất nhiều người hoặc đang dạo chơi, hoặc đang ngồi nói chuyện trên ghế đá, hoặc ngồi trên bãi cỏ xanh. Không gian thoáng đãng và êm ả, khác với bầu không khí luôn căng thẳng trong các phòng bệnh. Lúc này, tại một góc của khu vườn, nơi có vài bụi hoa cẩm tú cầu màu tím biếc đang nở rộ, trên thảm cỏ xanh có hai thằng nhóc đang chơi đá bóng, một đứa chừng năm tuổi, một đứa khác nhỏ hơn, chừng bốn tuổi. Thằng nhóc lớn hơn chính là Alex, còn đứa nhỏ hơn là con trai đầu lòng của Kiên. Cách đó không xa là một ghế đá, lúc này trên ghế có một người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi ngắm hai đứa, ánh mắt đầy vẻ yêu thương, trù mến. Cô trang điểm nhạt nhưng vẫn đủ hấp dẫn người khác. Ngay cạnh ghế đá, trên một chiếc xe lăn, một người đàn ông cũng đang lặng lẽ ngắm hai đứa trẻ, thỉnh thoảng lại len lén đưa mắt nhìn người phụ nữ đầy si mê.

Cuối cùng thì Linh cũng chấp nhận được sự thật về bệnh tình của Cường. Cô thường xuyên đưa con tới thăm anh, thậm chí không ngại phải đối mặt với mẹ anh. Vì Cường đã tỉnh lại nên bà Phượng không dám làm gì quá đáng trước mặt con trai nữa. Mỗi lần cô đến, bà thường bỏ ra ngoài, một cách thể hiện ngầm ngầm rằng bà không ưa và không muốn thấy mặt cô.

- Bác sĩ nói thứ ba tuần sau anh có thể về nhà... – Cường cúi xuống nhặt quả bóng tung cho hai đứa trẻ rồi quay sang nói với Linh.

- Vậy sao?

- Anh cũng thích về nhà hơn, ở đây anh cảm thấy thật sự không thoải mái – Cường gật đầu – Hay hai mẹ con chuyển về ở với anh đi.

Lời đề nghị của Cường làm Linh giật mình. Cô lặng yên một hồi như đang suy nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Không được đâu. Em sẽ đưa Alex tới chơi thường xuyên với anh là được.

- Anh chỉ muốn ở gần Alex thời gian này – Cường phân trần trước vẻ e ngại của cô – Hay em lo lắng về mẹ anh và Gia Hân?

Từ sau khi ly dị với chồng, bà Phượng cũng đã chuyển về ở cùng với Cường tại ngôi nhà của anh và cô trước đây, Linh có lý do để từ chối chuyện này.

- Ừm. Hơn nữa em và anh cũng đã ly hôn, quay về sống ở đó như vậy cũng không tiện lắm – Linh gật đầu.

- Anh nghĩ em sợ cậu ấy hiểu lầm?

- Sao cơ? – Linh ngạc nhiên nhìn anh vẻ không hiểu.

- Đại ấy, anh nghĩ cậu ấy cũng không thích như thế.

- Em không có ý định sẽ tái hôn – Linh bối rối quay đi chỗ khác.

- Anh có nhắc tới tái hôn sao? – Cường bật cười.

- Dù sao thì em cũng không có liên quan gì tới anh ấy cả – Linh đỏ mặt trước cái nhìn như xuyên thấu mọi chuyện của anh.

- Anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu có một người đàn ông ở bên em. Đại cũng được, Phong cũng được, anh nghĩ họ sẽ đều yêu thương và chăm sóc tốt cho hai mẹ con em.

- Anh thực sự nghĩ vậy? Anh cho là họ sẽ yêu thương Alex như con ruột sao?

- Ừ, anh tin là thế. Nhưng phải là một trong hai người đó – Cường gật đầu, hoàn toàn tin tưởng vào suy nghĩ của mình lúc này.

- Nếu em muốn lấy anh Phong thì không phải đợi tới lúc này.

- Anh chưa từng ưa Phong, nhưng anh vẫn phải cảm ơn anh ấy vì sáu năm qua đã chăm sóc cho hai mẹ con em.

- Là anh ấy tự làm khổ mình, người đàn ông ngốc đó – Linh thở dài.

Quả bóng nhựa lăn tới dưới chân cô. Alex chạy lại gần, thay vì nhặt lấy quả bóng, nó sà vào lòng mẹ ra sức hít hà, sau đó mới quay sang nhìn Cường, nũng nịu đề nghị:

- Daddy, ngày mai là Noel, con sẽ diễn kịch ở trường đấy, bố đi xem con biểu diễn nhé!

Linh cúi nhìn con, nghiêm khắc nói:

- Không được, con không thấy bố đang ốm và rất mệt sao?

Cường nhìn thẳng nhóc với ánh mắt yêu thương, sau đó gật đầu:

- Nếu ngày mai bác sĩ cho bố đi thì bố nhất định sẽ tới.

Alex nhận được lời đồng ý từ anh rồi nên lại vui vẻ ôm lấy quả bóng, chạy ra chơi cùng nhóc Khang. Hai anh em chúng lại quần lấy quả bóng, rượt đuổi theo nhau suốt trong vườn hoa. Linh nhìn chúng chơi, lại bất giác thở dài một cái. Tiếng thở dài của cô làm Cường cũng phải tò mò:

- Sao thế?

- Alex vẫn chưa quen được với lối sống tại Việt Nam. Từ lúc đi học tới giờ, mới được có ba tuần mà nó đã đánh nhau với bạn mấy lần, lần nào cũng thua nhưng nó vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Alex đánh nhau ư? – Cường giật mình – Vì sao vậy?

- Các bạn trong lớp đều nói nó không có bố – Linh nhìn anh, mãi một hồi sau mới nói được ra câu trả lời.

Cường choáng váng đến nỗi không nói được câu gì.

- Nó đã quen với cuộc sống bên Mỹ, đám trẻ bên ấy cũng chẳng bao giờ để tâm tới mấy chuyện này. Nhưng ở Việt Nam thì khác. Điều này dễ làm trẻ con bị tổn thương. Em cũng không có cách nào cả.

Cường vẫn lặng thinh. Những sai lầm của người lớn thực sự gây cho con của họ quá nhiều thương tâm. Chính cách xử sự của người lớn cũng quyết định một phần tới tính cách của con cái họ.

Khi hai người còn đang trầm ngâm thì có hai người đi tới.

- Sao lạnh thế này mà con lại ra ngoài? – Bà Phượng trừng mắt nhìn Cường, cũng không buồn đưa mắt sang Linh.

Linh im lặng không nói gì, chỉ nhìn đứa bé gái đang được bà Phượng dắt trong tay. Đây là lần thứ hai cô gặp đứa bé gái này, tên nó là Gia Hân, chính là em gái của Alex. Đứa bé cũng nhận ra cô, nó trừng mắt với cô, sau đó đi tới bên cạnh Cường, cất giọng non nớt hỏi han đầy quan tâm:

- Bố có lạnh không?

Cường lắc đầu, sau đó nhắc con bé:

- Con mau chào dì Linh đi.

- Cô đó đâu phải dì của con – Con bé cong môi cười.

- Gia Hân, bố có dạy con nói với người lớn thế không? – Cường giận dữ quát.

Bị quát bất ngờ như thế, Gia Hân giật mình lùi lại, sau đó nép vào sau bà Phượng, nhìn anh với vẻ mặt sợ sệt. Có thể thấy cơn giận thất thường và không bao giờ báo trước của Cường luôn là nỗi ám ảnh của nó. Nhưng nó thật sự không thích người phụ nữ này. Nó vẫn còn nhớ mỗi lần bố nó say về nhà là lại lục ảnh của người phụ nữ này ra, vừa ôm lấy bức ảnh vừa lải nhải gọi tên người đó, khóc lóc. Nó không muốn thế. Bố nó mặc dù là một người nghiêm khắc nhưng không thể khóc vì một người phụ nữ nào đó không phải mẹ nó được. Mỗi lần nó hỏi tới mẹ, bố nó lại lặng thinh, hoặc giận dữ nói rằng mẹ nó đã đổi nó để lấy một khoản tiền lớn rồi. Kinh khủng nhất là khi nó phải gọi một thằng bé khác là anh, và bố thì rất yêu quý thằng nhóc đó. Nó có cảm giác như vị trí của nó trong lòng bố đã hoàn toàn bị thay thế bởi thằng nhóc này.

- Con quát cái gì, còn không mau về phòng đi – Bà Phượng lớn giọng quát.

Nghe thấy mấy người lớn bắt đầu to tiếng với nhau, Alex và nhóc Khang ngừng chơi. Alex bỏ chạy tới chỗ của mẹ nó trước, nhóc Khang cũng ôm lấy quả bóng lạch bạch chạy theo.

Vừa thấy bà Phượng và Gia Hân, Alex đã vội sà vào lòng mẹ, biểu hiện giống như nó không muốn trông thấy hai người này.

- Alex, con chào bà nội đi – Cường lên tiếng nhắc nhở, hy vọng đứa con trai này không cứng đầu như Gia Hân.

Alex nhìn bố nó, rồi lại khấn khoản nhìn mẹ. Linh liếc mắt nhìn về mặt bối rối và có chiều tuyệt vọng của Cường, cô nén một tiếng thở dài, cúi đầu nhẹ nhàng nhắc:

- Chào bà, chào bố đi rồi mẹ con mình về.

Alex đứng thẳng dậy đầy vẻ không muốn, nhưng cuối cùng nó vẫn không thể làm trái lời mẹ được.

Nó khoanh tay nói:

- Chào bà, chào daddy, con về đây.

Cường mỉm cười khẽ gật đầu, sau đó vẫy tay:

- Con lại đây, bố nói cái này.

Alex đi tới. Cường ôm nó đặt lên đùi, cúi đầu hôn lên má nó. Râu ria từ cằm anh đâm vào làn da mềm mại của thằng bé làm nó cười khúc khích. Cường thì thào vào tai con một lúc, thằng nhóc liên tục gật đầu, đôi khi lại lắc đầu. Sau đó nó cũng ôm cổ anh nói thào với anh mấy câu, vẻ vô cùng thân mật.

Toàn bộ cảnh này đều bị một người thu vào mắt từ đầu tới cuối, từ lúc bà Phượng và Gia Hân tới cho đến khi Cường ôm con trai bé bỏng lên, hôn nó đầy yêu thương. Người phụ nữ kín đáo đứng ở một góc, xen lẫn trong vẻ sững sốt là một cơn tức giận không thể nói thành lời.

Người phụ nữ này không phải ai xa lạ, chính là Hà Phương, nhân viên cấp dưới của Linh, đồng thời chính là mẹ đẻ của Gia Hân. Biết tin Cường nằm viện, Hà Phương bí mật đi theo bà Phượng và Gia Hân từ nhà trẻ của con bé về đây, không ngờ lúc này lại được chứng kiến toàn bộ sự việc như thế.

Điều khiến Hà Phương sững sốt là cô không ngờ người phụ nữ dạo gần đây gây ra cho cô vô số khó khăn ở chỗ làm lại có liên quan tới Cường. Nhìn cái cách Cường ôm ấp, trò chuyện với thằng bé con trai Linh, cô có thể đoán được đây chính là vợ cũ và con trai của Cường. Trái đất dù rộng lớn, nhưng lại có vô số người tưởng như xa lạ mà vẫn bị buộc vào với nhau bằng những sợi chỉ rối rắm.

Ngày đó, chính Cường đã nói với cô rằng cả đời này anh sẽ không thể chấp nhận yêu thương một người đàn bà nào khác, thì ra là vì người phụ nữ xinh đẹp và lạnh lùng mà ngày nào cô cũng phải đối mặt kia. Cô ta có gì để anh phải yêu cả đời như thế? Ngay cả đứa con với cô anh cũng không nhận. Nếu sau đó bà Phượng không đồng ý sẽ nuôi đứa trẻ và cho cô một khoản tiền lớn bồi thường thì có lẽ giờ này con gái cô vẫn là một đứa trẻ không cha, còn cô vẫn tiếp tục cuộc đời nghèo khổ, vất vả và nhục nhã trong quán bar, thành con búp bê trong tay những người đàn ông có tiền, ham của lạ. Mặc dù họ đã ly hôn ngay sau khi mới kết hôn được vài tháng, nhưng đến giờ, sau sáu năm, Cường vẫn rất yêu thương Linh. Bây giờ người phụ nữ này đã trở lại, còn có cả con trai cô ta, thằng bé ấy giống Cường như lột, Hà Phương có thể cảm thấy rằng địa vị của con gái cô sắp bị lung lay. Thằng nhóc và người đàn bà kia sẽ là mối đe dọa lớn đối với việc thừa kế tài sản của Gia Hân sau khi Cường qua đời.

Nhưng điều làm cho Hà Phương cảm thấy giận dữ nhất là tại sao Cường có thể ôm ấp yêu thương một đứa con trước mặt một đứa con mà mình luôn đối xử lạnh nhạt như thế? Tại sao anh chưa bao giờ cưng nựng Gia Hân như thế? Anh có thể không thích cô, cô cũng đã chấp nhận biến mất khỏi cuộc sống của gia đình họ suốt bốn năm nay, nhưng con bé chính là máu mủ của anh, nó cũng giống anh kém gì đâu. Hơn nữa, suốt bốn năm nay, con bé lớn lên dưới sự chứng kiến của anh mỗi ngày, chẳng lẽ vị trí của nó trong lòng anh lại không bằng thằng nhóc sống ở nước ngoài suốt sáu năm kia sao? Càng nghĩ Hà Phương càng thương con, càng giận Cường, giận kiểu con yêu con ghét của anh, giận cả người

phụ nữ xinh đẹp và thẳng bé kia. Họ đã cướp đi tất cả của hai mẹ con cô, từ tình yêu tới địa vị trong lòng Cường, và giờ đây có lẽ còn là tài sản kếch xù của Cường nữa.

Mẹ con Linh đã rời đi. Nhìn theo họ không chỉ có ánh mắt phức tạp của bà Phụng, sự si mê và yêu thương trên gương mặt Cường mà còn có cả sự hằn học và cay nghiệt trong cái nhìn của Hà Phương.

Một trận gió lạnh thổi ào qua, bà Phụng khẽ rùng mình, sau đó vội vàng đẩy xe lăn của Cường, dẫn theo Gia Hân đi về khu chăm sóc bệnh nhân. Hà Phương nhìn theo họ, sau đó cô quán lại khăn cho ẩm cổ và cũng cất bước đi về phía cổng.

Cô nghĩ rằng cô cần một chút rượu!

CHƯƠNG 84

BỐ TỐ

Đêm Noel, khi các cặp đôi nắm tay nhau, tình tứ sóng bước dưới ánh đèn đường sáng rực hay cùng đứng trước Thánh đường chờ đợi cất vang bài ca dâng Chúa thì tại hội trường lớn nhất của khách sạn Winter đang diễn ra đêm hội Noel của một trường mầm non. Đêm hội Noel đáng lẽ được tổ chức ngay tại hội trường lớn của trường, tuy nhiên cách đây một tháng, khi quyết định tổ chức đêm hội này được ban giám hiệu thông qua thì trường cũng nhận được một cú điện thoại từ phía Winter nói rằng sẽ cho trường tổ chức miễn phí tại phòng tiệc lớn bậc nhất của khách sạn, về phần tiệc đã có một vị phụ huynh giấu mặt muốn tài trợ cho sự kiện này. Với mong muốn có thể đem đến tiếng cười cho các con. Mặc dù mấy năm gần đây Winter đã đi xuống, nhưng vị thế của nó vẫn rất lớn, nhất là sau khi Winter đổi chủ và được trang hoàng, tu sửa lại thì lại bắt đầu đi lên, doanh thu liên tục tăng chỉ trong một thời gian ngắn. Hơn nữa mùa này lại đúng là mùa cưới, việc Winter hoạt động trở lại khiến cho không ít cặp đôi có điều kiện tổ chức lễ kết hôn tại khách sạn nổi tiếng này.

Tại sân khấu lớn của phòng tiệc đã được trang trí vô cùng đẹp mắt. Cây thông Noel khổng lồ với những đèn lồng nhấp nháy được đưa tới từ nhiều ngày trước. Một màn hình tivi lớn treo trên tường, ngay chính giữa sân khấu. Nhạc công vẫn miệt mài chơi những bản nhạc Giáng sinh vui nhộn. Những đứa trẻ xinh xắn giữa tầng tầng lớp lớp váy áo ấm đang chạy chơi đùa cùng bạn bè. Những nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp của khách sạn trong trang phục ông già Noel cũng đi tới đi lui, không ngừng mang ra những món tráng miệng ngon và đồ uống. Vô số những hộp quà nhỏ xinh xắn được xếp tại một dãy bàn dài gần sân khấu.

Theo giấy mời của nhà trường, cả bố và mẹ của các bé đều được tới dự cùng con mình trong buổi tiệc này. Những cô bé, cậu bé không tham gia tiết mục gì sẽ được ngồi cùng bố mẹ để xem các bạn biểu diễn, cuối cùng sẽ được ông già Noel tự tay tặng quà cho. Đứa bé nào cũng háo hức với lễ hội này, vì thế đều đòi bố mẹ diện cho những trang phục đẹp mắt nhất, lộng lẫy nhất.

Lúc này, ở sau cánh gà, bọn trẻ đang được các cô trang điểm để chuẩn bị ra biểu diễn. Trong khi các bạn còn đang nháo nhác chọn đồ, có hai đứa trẻ lén vén cánh gà, thò đầu nhìn ra ngoài. Một cô bé

xinh như búp bê, mi cong, má hồng, mặc váy công chúa, tóc loăn xoăn và đội một vòng hoa baby vô cùng xinh đẹp. Đứa còn lại là con trai, trắng trẻo bụ bẫm không kém, đẹp như thiên thần, mặc một bộ đồ kỵ sĩ, cổ thắt nơ, rất ra dáng một chàng hoàng tử. Hai đứa trẻ này chính là Alex và cô bạn Bảo Ngọc của nó, người sẽ đóng vai công chúa của cu cậu trong vở kịch tối nay. Lúc này, hai đứa đang nhìn ra ngoài, xì xào nói chuyện:

- Bố mẹ cậu tới chưa?

- Bố tớ đi công tác từ hôm trước rồi, còn mẹ tớ với anh tớ đang ngồi ở kia kìa – Bảo Ngọc hớn hở đưa mắt nhìn về phía mẹ mình.

- Đâu? – Alex dáo dác hỏi.

- Mẹ tớ mặc váy đen đấy, ngồi cạnh mẹ bạn Nguyên Anh. Có cả bạn Nguyên Anh kìa.

- À. Tớ thấy rồi – Alex tìm một hồi, sau đó gật đầu.

- Thế mẹ cậu đâu? – Bảo Ngọc hỏi ngược lại.

Vì Alex đi học bằng xe đưa đón của trường nên cô bạn này chưa từng nhìn thấy “mẹ xinh đẹp nhất trần đời” của Alex bao giờ. Alex chỉ cần liếc mắt đã nhận ra mẹ mình ở ngay bàn gần trên cùng, còn có bác Phong, chú Đại, chị Như Ý và một cô rất xinh mà nó không biết tên nữa. Một vị trí gần như tốt nhất của lễ hội, không quá gần với dàn âm thanh ồn ào, cũng không quá xa để nhìn lên sân khấu.

- Mẹ tớ kìa. Váy dạ hội màu xanh, hoa tai bằng ngọc bích, màu yêu thích của mẹ tớ đấy – Alex vươn tay chỉ thẳng về phía mẹ mình.

- A, mẹ cậu thật là đẹp – Bảo Ngọc kêu lên – Thế bố cậu đâu, cậu nói là bố cậu cũng sẽ tới mà?

Bảo Ngọc nhìn hai chú đẹp trai ngồi cùng bàn, không biết ai mới là bố của Alex. Một chú ngồi cạnh mẹ Alex, còn một chú lại ngồi cách mẹ Alex một chị cũng rất xinh. Bảo Ngọc nghĩ có lẽ là chú ngồi cạnh mẹ bạn mình, nhưng sau để ý lại thì nghĩ có là người thỉnh thoảng đưa máy ảnh lên chụp hình xung quanh giống hơn. Dù sao thì cả chú này và mẹ của Alex đều thỉnh thoảng cười với nhau và nói chuyện cùng với cô bé ngồi giữa họ. Còn chú ngồi cạnh mẹ Alex lại nói chuyện với cô gái bên cạnh nhiều hơn.

- Tất nhiên là bố tớ phải tới rồi – Alex hếch mặt lên.

- Có phải chú đang chụp hình kia không? Tớ thấy cậu rất giống bố cậu đấy. Còn kia là chị gái cậu à?

Alex giật mình, định phủ nhận, nhưng sau đó mặt nó ngẩn ra như suy nghĩ, cuối cùng gật đầu thừa nhận:

- Đúng, đây là bố tớ, cậu thấy rất giống tớ à? Ngồi giữa bố tớ với mẹ tớ là chị gái tớ, tên chị ấy là Như Ý. Còn ngồi cạnh mẹ tớ là bác Phong, anh trai bố tớ, cô ngồi cạnh chắc là bạn gái bác ấy đấy.

- Bố mẹ cậu tuyệt vời nhỉ? Vậy mà các bạn cứ nói là cậu không có bố, đúng là chẳng biết gì hết. Chúng nó bị cậu đánh là đáng đời lắm – Bảo Ngọc gật đầu, không ngờ lại còn đồng tình với việc bạn mình hay đánh nhau với đám con trai trong lớp nữa.

- Hi hi, thôi tớ với cậu quay vào đi – Alex nhe răng cười sau đó dặt tay dẫn cô bạn gái quay về chỗ tập trung của đội kịch.

Khi hai đứa trẻ còn đang mải bàn tán về bố mẹ chúng thì ở bên ngoài phòng tiệc, Linh cũng đang vui vẻ chỉnh lại tóc cho Như Ý. Chợt cô nghe tiếng Đại cảm thán:

- Nhìn bọn trẻ có vẻ rất vui. Không ngờ Winter lại sẵn sàng miễn phí việc cho thuê phòng tiệc này. Phong đang nói chuyện với cô gái bên cạnh mình, nghe thấy vậy thì liếc nhìn Đại trả lời:

- Cũng là một cách để quảng bá hình ảnh mới của Winter thôi, nhưng không biết vị phụ huynh nào lại sẵn lòng chi một khoản tiền lớn như thế cho bữa tiệc. Hơn nữa Alex cũng coi như một phần của nơi này, giúp nó vui vẻ một chút cũng là cái tốt. Nghe nói dạo này nó không được hòa thuận với các bạn trong lớp lắm đúng không?

Linh nhìn anh, nén một tiếng thở dài. Việc cô mấy lần tới trường gặp hiệu trưởng vì việc của Alex cũng có rất nhiều người được nghe, nhưng nguyên nhân vì sao thì cô không muốn nói ra. Còn Đại chỉ nhếch mép cười trước câu nói đầy ẩn ý của Phong. Nếu Phong biết được anh chính là người chi tiền để tổ chức bữa tiệc này thì anh cũng chẳng cần phải lấy làm kì quái. Ban đầu Đại còn dự định bỏ cả tiền thuê phòng tiệc luôn, nhưng không ngờ bên Winter lại nói sẽ tài trợ hoàn toàn việc thuê phòng tiệc này, thậm chí còn giảm hai mươi phần trăm chi phí tổ chức tiệc nữa. Lần đầu tiên hai người đàn ông gần như là đối chọi với nhau lại ngằm bắt tay để tặng cho Alex một món quà Giáng sinh lớn như thế.

Mọi người cũng không nói chuyện nữa vì buổi lễ đã bắt đầu. Các tiết mục văn nghệ và kịch được xen kẽ nhau, tiết mục kịch của Alex sẽ diễn ra gần cuối cùng. Khi tiết mục vừa bắt đầu thì bàn của Linh ngồi có thêm một vị phụ huynh nữa cùng với con trai mình, có lẽ vì tới trễ nên đã không thể tìm được một chỗ ngồi nào nữa rồi. Linh gật đầu chào chị ta cho phải phép, sau đó lại chăm chú nhìn lên sân khấu.

Qua mỗi tiết mục lại có một người đóng giả ông già Noel lên tặng quà cho các bé tham gia biểu diễn. Ở dưới các bàn tiệc cũng có một ông già Noel khác đi tặng quà cho các các bé ngồi cùng cha mẹ. Ngay cả Như Ý cũng được tặng một hộp quà nhỏ khiến con bé vui mừng nhảy cẫng lên.

Cuối cùng cũng tới tiết mục của nhóm Alex. Những đứa trẻ xinh xắn như thiên thần, với lời thoại ngây ngô cùng cách diễn dễ thương đã làm cho cả phòng tiệc phải vỗ tay không ngừng sau khi kết thúc. Đại cũng đã quay vở kịch từ đầu tới cuối, định bụng sẽ làm tặng Alex một cái đĩa là kỷ niệm.

- Đó là bạn Bảo Ngọc của lớp con đấy – Lúc này, đột nhiên thằng nhóc ngồi cùng mẹ tại bàn với mấy người họ hồn nhiên khoe – Bạn ấy xinh và hát hay nhất lớp con.

- Thế à? – Mẹ thằng nhóc cúi đầu nhìn con – Thế sao con không tham gia diễn kịch cùng các bạn cho vui?

- Con cũng muốn tham gia, nhưng mà cô nói con không hợp làm hoàng tử bằng bạn Gia Bảo – Thằng bé phụng phịu cúi đầu – Rõ ràng là con đã xí vai này trước rồi mà. Bạn Gia Bảo là một đứa bé hư, suốt ngày đánh nhau với các bạn, lại không có bố nữa, tại sao cô giáo lại cho bạn ấy đóng vai làm hoàng tử chứ?

Câu nói hậm hực và đầy hờn dỗi của thằng nhóc rơi vào tai những người còn lại làm cho mọi người lặng ngắt. Người mẹ ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy gương mặt mang theo vẻ cổ quái đang nhìn chăm chăm vào hai mẹ con họ. Thằng nhóc con bị người lớn nhìn chăm chăm thì sợ hãi cúi gầm mặt

xuống. Bà mẹ thì cười trừ, giải thích:

- Trẻ con chúng nó không hiểu chuyện thôi, các anh chị thông cảm.

Linh, Đại và Phong nhanh chóng rời ánh mắt đi, duy chỉ có Như Ý dường như rất không hài lòng với nhận xét đó của thằng bé. Mọi người ở các bàn bên cạnh cũng đang tán thưởng vở kịch đầy vui vẻ cũng bị tiếng hét của con bé làm cho giật mình.

- Ai bảo Gia Bảo không có bố?

Tiếng hét giận dữ của Như Ý làm cho cả Đại và Linh ngồi bên cạnh cũng giật mình, thậm chí còn dọa cho thằng nhóc kia sợ xanh lè cả mặt, đã gần như sắp khóc tới nơi. Người phụ nữ kia thấy thế thì vội vàng dỗ dành con, dường như đã hiểu ra mình đang ngồi với ai. Nhưng nghĩ lại mình vừa bị một con ranh con vất mũi chưa sạch quét thẳng vào mặt, lại còn dọa cho con mình suýt khóc thì cơn giận bốc lên đầu, không để ý gì tới mặt mũi nữa, lập tức hỏi:

- Anh chị dạy con kiêu gì thế? Mới bé tí mà đã quát nạt người lớn như thế, sau này lớn lên còn lão đến thế nào?

Một câu nói trực tiếp chọc giận Đại và Linh, nhất là lúc này lại có mấy chục con mắt tò mò đang nhìn về phía bên này. Người duy nhất giữ được bình tĩnh, hay nói đúng hơn là kiềm chế được cơn giận là Phong, anh đưa mắt nhìn Đại và Linh, sau đó quay sang người phụ nữ này, lạnh lùng nói:

- Trước mặt con trẻ mà cô xử sự như thế, làm sao cô có thể dạy được con? Thảo nào một đứa trẻ mới năm tuổi mà mồm miệng đã độc địa như thế rồi. Bạn bè không có bố thì sao, cô dạy con kì thị và chê bai chúng sao? Hơn nữa...

Phong nhìn thẳng vào mặt chị ta, nhấn mạnh từng chữ:

- Ai – nói – Gia – Bảo – không – có – bố?

Câu hỏi sau cùng của Phong làm người phụ nữ run lên, mặt tái xanh lại. Uy áp vô hình từ Phong khiến cho chị ta có cảm giác không thể thở nổi. Chị ta không thể hiểu mình đang chọc vào người như thế nào đây?

Tình thế trên bàn tiệc trở nên vô cùng căng thẳng. Đúng lúc này, một tiếng trẻ con non nớt vang lên, đã phá vỡ không khí lạnh lẽo ở đây.

- Mẹ...

Mọi người đều nhìn tới, Alex vẫn mặc nguyên trang phục như lúc diễn, một tay dắt cô bé Bảo Ngọc lon ton chạy đến. Nó không biết chuyện gì đang diễn ra ở đây nên vừa tới gần đã buông tay bạn gái ra, hồn nhiên sà vào lòng Linh nói:

- Mẹ, con diễn có hay không?

- Con diễn hay lắm – Linh xoa đầu thằng nhóc, cơn giận trong mắt cũng đã tiêu tan từ lúc nào.

- Mẹ... – Alex rời khỏi vòng tay cô, quay lại kéo Bảo Ngọc tới gần, vui vẻ nói – Đây là bạn Bảo Ngọc, bạn ấy đóng vai Bạch tuyết có xinh không mẹ? bạn ấy nói muốn gặp mẹ nên con dẫn bạn ấy tới đây.

Linh quay ra nhìn cô bé đang giương đôi mắt tròn to nhìn mình với một vẻ ngưỡng mộ, cô mỉm cười, nói với cô bé:

- Cháu là Bảo Ngọc phải không? Gia Bảo kể với cô về cháu rất nhiều. Thật đúng là một cô bé xinh xắn.

- Cháu chào cô. Cô thật là đẹp – Bảo Ngọc nhìn cô, thốt lên.

Như Ý bụm miệng cười. Lần đầu tiên gặp dì Linh nó cũng đã luống cuống và thốt lên một câu như thế. Nhưng nó thật sự rất thấy tự hào khi người dì mà nó yêu quý nhất được khen như thế.

- Đây là bác Phong, anh trai của bố tớ. Bác ấy chính là chủ của khách sạn này đây – Alex chỉ tiếp sang Phong, lúc này đã thu lại uy nghiêm của mình, trở về làm ông bác vui tính và rất chiều chuộng mình trong mắt thằng nhóc.

- Cháu chào bác. Khách sạn của bác thật đẹp. Bạn Gia Bảo nói các cô đầu bếp ở đây đều nấu ăn rất ngon.

“Thật là một cô bé khéo ăn nói!” Linh cười nghĩ thầm.

- Ủ, rất ngon, nhưng không thể bằng mẹ tớ được. Mẹ tớ nấu ăn là ngon nhất trên đời – Alex vênh mặt tự hào – À, đây, đây là chị Như Ý của tớ. Chị ấy thường hay đọc truyện cổ tích cho tớ nghe lắm. Nhờ chị ấy mà tớ đã thuộc lòng truyện Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn đây.

Hai cô bé gái lập tức làm quen với nhau.

Alex lại đưa mắt nhìn Đại, không hiểu sao gương mặt thằng bé lại trở nên vô cùng phức tạp, như muốn giới thiệu, lại như không muốn. Dù sao nó đã lỡ mồm nói với Bảo Ngọc rằng đây là bố nó, giờ nếu lại giới thiệu khác đi, chắc bạn Bảo Ngọc sẽ giận nó lắm. Hơn nữa... Hơn nữa, nó thật sự muốn có một người cha để có thể tự hào mà khoe với bạn bè. Nó đã thấy bạn Bảo Ngọc trầm trồ khen ngợi “người cha” này như thế nào, nó càng ước muốn đó là sự thật.

- Hôm nay con vui không, Alex? – Đại thấy thằng nhóc nhìn mình lặng im thì hơi khó hiểu, đành mỉm cười hỏi trước.

- Chú là bố của Alex đúng không? Chú thật đẹp trai, hơn cả bố cháu nữa – Bảo Ngọc đang nói chuyện nhỏ to với Như Ý, nghe thấy anh hỏi thì hai mắt sáng lên, lập tức chuyển chủ đề.

Đại giật mình. Linh ngơ ngác. Phong ngẩn ra. Như Ý thì tròn cả mắt, lưỡi lúu lại không nói được từ nào. Chỉ có Alex, lúc này dũng cảm thốt lên:

- Đúng, chú ấy... à không... bố tớ đây. Rõ ràng là tớ có bố nhé, mai cậu hãy nói cho các bạn trong lớp biết bố tớ oai phong như thế nào.

- Ủ – Bảo Ngọc gật đầu.

Đại bật cười vui vẻ, sau đó vươn tay bất ngờ ôm thằng nhóc vào lòng. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên anh ôm thằng bé, nhưng lần này anh lại có cảm giác như máu mủ tương liên, nó chính là con đẻ của mình, là giọt máu của mình vậy.

- Sao, định mang con dâu tới giới thiệu cho bố sao?

- Alex vui sướng ôm lấy cổ anh, nó đâu ngờ chú Đại lại không những không giận mà còn đồng tình diễn kịch cùng nó như thế.

- Con dâu là gì ạ? – Bảo Ngọc tròn mắt hỏi anh.

- Ha ha... – Đại cười vang – Nếu sau này cháu ở cùng một nhà với Alex thì cháu chính là con dâu

ta rồi.

- Ở một nhà ấy ạ? Cháu rất muốn ở cùng một nhà với Alex – Bảo Ngọc hồn nhiên nói.

- Ha ha... – Đại không nhịn được phá cười vui vẻ.

Sau đó anh thả Alex xuống, đặt tay lên hai vai nó, nghiêm túc hỏi:

- Alex, tối nay con có vui không?

Alex gật đầu, miệng cười toe toét.

- Hôm nay con chính là hoàng tử của bữa tiệc này. Đây là món quà Giáng sinh mà bố và bác

Phong của con muốn tặng cho con. Con vui vẻ là chúng ta yên tâm rồi. Hôm sau tới lớp hãy nói thật to cho các bạn của con biết, hôm nay các bạn đã tham gia bữa tiệc Giáng sinh do bố và bác Phong tổ chức để tặng cho con. Nhớ chưa?

Đại vừa nói vừa liếc mắt nhìn người phụ nữ vừa rồi còn lớn tiếng mắng anh cách dạy con, chỉ thấy lúc này mặt cô ta đã lúc xanh lúc trắng. Anh hài lòng thu ánh mắt lại. Alex khẽ gật đầu nó cũng không hiểu lắm những lời mà anh vừa nói.

- Đi thôi, Gia Bảo, chúng ta phải trở lại thay trang phục – Bảo Ngọc nhắc nhở sau đó hai đứa nắm tay nhau quay trở lại phòng thay đồ.

Không khí tại bàn tiệc của mọi người lúc này từ căng thẳng chuyển sang vô cùng ngượng ngùng. Linh đỏ mặt khi nghĩ tới những điều con trai vừa nói. Phong đứng dậy bỏ ra ngoài nghe điện thoại, có lẽ anh không thích không khí lúc này. Còn Đại thì cười không khép miệng lại được, nhưng mỗi lần thấy vẻ ngượng ngập của Linh, anh lại thấy chóng váng nhiều hơn. Nếu có lúc nào cô khiến anh si mê nhất thì đó là những khi cô ngượng ngập như thế này, nó làm anh có cảm giác cô nhỏ bé và cần được che chở.

Quanh đó, buổi tiệc vẫn còn đang tiếp diễn.

CHƯƠNG 85

MÓN QUÀ CỦA ÔNG GIÀ NOEL

Alex đang loay hoay tháo giày thì đột nhiên một ông già Noel xuất hiện trước mặt nó. Đó là một ông già Noel cao lớn, mặc một bộ đồ màu đỏ, đeo râu, đội mũ đỏ rủ xuống một bên vai. Ông già Noel nhìn nó, sau đó cất giọng khàn khàn hỏi:

- Cháu chính là Alex sao?
- Chú biết cháu ư? – Alex ngạc nhiên hỏi lại.

Ông già Noel ngồi xổm xuống trước mặt nó, xoa đầu nó. Alex chỉ có cảm giác bàn tay này, ánh mắt này thật giống với cảm giác khi ở bên bố, trong lòng nó ấm áp hẳn lên.

- Ta tất nhiên là biết tất cả những em bé ngoan trên đời này rồi. Nhưng sao cháu lại buồn thế? – Ông già Noel tiếp tục hỏi.

- Vì cháu... – Alex định trả lời, nhưng sau một hồi ngập ngừng thì không nói gì nữa.
- Sao thế?
- Không có gì đâu ạ – Alex lắc đầu – Với lại vừa nãy đã có một ông già Noel khác tặng quà cho cháu rồi. Các bạn mỗi người cũng chỉ có một hộp, cháu không thể nhận nhiều hơn được.

Ông già Noel mỉm cười, sau đó lấy từ trong túi đang vác ở một bên vai ra một hộp quà lớn, đặt lên đùi Alex, nói:

- Đây là món quà từ bà chúa Tuyết dành cho chàng hoàng tử xuất sắc đã cứu được công chúa xinh đẹp.
- Bà chúa Tuyết ư? Cháu tưởng bà chúa Tuyết là một người độc ác chứ? – Andecxen đã viết như thế.

Ông già Noel cười, sau đó ngồi lên ghế băng cạnh Alex, quay sang nhìn thẳng bé:

- Con người ai cũng có mặt thiện và mặt ác, mặt tốt và mặt chưa tốt... Cháu đã nghe Câu chuyện về con sói lẽ phải chưa?

Alex lắc đầu, mắt nó sáng lên hỏi:

- Ông kể cho cháu nghe đi.

Ông già Noel xoa đầu thằng bé, sau đó cất giọng khàn khàn và bắt đầu kể chuyện.

“Một tù trưởng Cherokee đưa hai đứa cháu của mình vào rừng dạo chơi. Sau một lúc đi dạo, ba ông cháu ngồi nghỉ bên một gốc cây và ông bắt đầu nói với hai đứa trẻ:

- Có một cuộc chiến tồi tệ đang xảy ra ở bên trong ông. Đây là cuộc chiến giữa hai con sói. Một bên là con sói của nỗi sợ hãi, sự giận dữ, kiêu ngạo và tham lam. Bên kia là con sói của lòng dũng cảm, tử tế, khiêm nhường và yêu thương.

Hai đứa trẻ im lặng và lắng nghe câu chuyện của ông cho đến khi chúng nghe ông bảo rằng:

- Cuộc chiến đang xảy ra giữa hai con sói này cũng đang diễn ra trong mắt các cháu, không khác gì mọi người.

Hai đứa trẻ suy nghĩ một lúc rồi hỏi vị tù trưởng:

- Ông ơi, vậy con sói nào sẽ chiến thắng?

Người ông nhẹ nhàng nói:

- Con sói mà cháu đang nuôi dưỡng.”

Ông già Noel kết thúc câu chuyện bằng cách nhìn vào đôi mắt trong veo của Alex, thấy gương mặt nó có vẻ mờ mịt thì bật cười. Alex ngây ngô hỏi:

- Vậy cuối cùng là con sói nào thắng ạ?

- Ông không biết, có lẽ cháu biết – Ông già Noel lắc đầu.

- Cháu biết ạ?

- Ừ. Vậy cháu nghĩ con sói của lẽ phải sẽ thắng, hay con sói độc ác sẽ thắng.

- Tất nhiên là con sói của lẽ phải rồi – Alex dứt khoát trả lời.

- Một ngày nào đó khi cháu lớn lên, cháu sẽ nhận ra được con sói nào thắng. Ta cũng như cha mẹ cháu, muốn cháu hãy nuôi dưỡng con sói của lẽ phải lớn lên.

- Mặc dù cháu không có con sói nào, nhưng nếu cháu có một con sói, nhất định cháu sẽ nuôi nó thật ngoan.

- Ngoan lắm. Cháu đúng là một đứa trẻ ngoan. Nào, bây giờ cháu muốn được tặng gì trong lễ Giáng sinh năm nay?

- Nhưng cháu đã có quà.

- Đó là quà của bà chúa Tuyết gửi cho cháu. Bây giờ cháu hãy đưa ra điều ước, đêm nay ta sẽ gửi quà của ta tới cho cháu. Sáng mai khi thức dậy, cháu sẽ có nó. Cháu muốn đồ chơi gì, một bộ xếp hình khổng lồ, hay một chiếc xe đạp leo núi mới?

- Cháu không cần đồ chơi gì cả. Bố đã tặng cho cháu rất nhiều bộ xếp hình, xe đạp của cháu cũng còn rất mới. Cháu... cháu muốn... nhưng mà, cháu muốn hai điều cơ.

- Cháu muốn gì nào? Ông nhất định sẽ tặng nó cho cháu, mười điều ước cũng được.

- Cháu muốn bố cháu mau chóng khỏe lại.

- Ừ, ông nghĩ là bố cháu sẽ sớm khỏe lại thôi. Điều ước này nhất định ông sẽ làm được cho cháu. Còn điều ước thứ hai thì sao?

- Cháu muốn chú Đại trở thành bố cháu – Alex ngập ngừng một hồi rồi đồng dục nói.

Ông già Noel yên lặng. Một lúc sau, giọng khàn khàn của ông trở nên khó nhọc hơn:

- Chú Đại? Vậy còn bố cháu? Cháu không yêu bố cháu ư?

- Cháu rất yêu bố cháu, nhưng cháu biết bố cháu không thể nào sống chung với mẹ con cháu được.

Bố cháu bị ốm phải nằm viện, hơn nữa bố phải ở với bà và một đứa em gái khác của cháu.

- Ông hiểu rồi – Ông già Noel gật đầu – Vậy cháu có thích em gái cháu không?

Alex lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cách vô cùng mâu thuẫn.

- Mặc dù đứa em gái đó rất hung dữ, nó còn đẩy cháu ngã gãy tay, nhưng cháu nghĩ là cháu sẽ không tiếp tục ghét nó nữa.

- Tại sao?

- Vì nó không có mẹ, nó còn đáng thương hơn cháu.

- Cháu thật là một đứa bé ngoan. Nghe này, ông không chắc ngay ngày mai có thể làm cho chú Đại của cháu trở thành bố cháu. Nhưng ông chắc chắn là không lâu nữa điều ước này của cháu sẽ thành sự thật.

- Thật chứ ạ? – Alex tròn mắt vẻ không thể tin được.

- Tất nhiên rồi. Ông già Noel không bao giờ nói dối trẻ con cả.

Ông già Noel xoa đầu nó một lần nữa rồi dứt khoát đứng dậy, thân hình hơi nghiêng ngả một chút nhưng cuối cùng vẫn đứng vững. Sau khi nghe Alex ngoan ngoãn tạm biệt mình và còn chúc mình ngủ ngon, người đàn ông nhanh chóng đi ra khỏi căn phòng.

Ở bên ngoài đã có một người đàn ông khác đang chờ sẵn từ trước, vừa thấy người đàn ông này đi ra lập tức tiến lên đỡ lấy, sau đó lo lắng hỏi:

- Chủ tịch, ổn chứ?

- Không sao đâu. Chúng ta quay lại bệnh viện thôi.

- Được. Đi từ từ thôi, để tôi đỡ cậu.

Người đàn ông vừa vịn vào trợ lý của mình, vừa lặng lẽ lê bước rời khỏi Winter. Trong đầu anh vẫn còn chìm trong hồi tưởng về cuộc trò chuyện cùng con trai khi nãy.

“Giáng sinh cuối cùng này của bố, bố chỉ ước con sẽ nuôi dưỡng được một con sói chân chính.”

~oOo~

Linh vừa mở cửa, hai đứa trẻ đã ulla vào nhà, chạy một mạch về phòng ngủ của Alex và bắt đầu mở những gói quà. Hôm nay, sau khi đêm hội kết thúc, Đại còn đưa hai mẹ con Linh và con gái đi chơi đêm Noel, tới tận khi hai đứa trẻ kêu mệt và đói thì mọi người mới quyết định về nhà ăn đêm. Đại tháo giày để lên kệ, dặn dò Linh không cần nấu quá nhiều, sau đó cũng đi vào phòng chơi với hai đứa. Như Ý nhận được một cái mũ len màu hồng, Alex thì nhận được một đôi tất màu xanh trong cái hộp quà nhỏ của trường mầm non tặng. Ở trong hộp quà lớn mà theo ông già Noel là do bà chúa Tuyết gửi tặng nó có một đôi giày trượt patin mới toanh, làm cho nó phải hét lên vui sướng, thậm chí còn nhảy tung tung ở trên giường. Đại cũng kinh ngạc hỏi về món quà đắt tiền này nhưng Alex lại giải thích rằng do một ông già Noel mang quà từ bà chúa Tuyết tới cho nó. Trong đầu anh nghĩ ngoài Cường ra

thì không còn ai có khả năng sẽ tặng cho nó một món quà như thế. Đại nghĩ thấy mùi thức ăn thơm nức bên ngoài nên vội giục hai đứa trẻ đi rửa tay để chuẩn bị ăn đêm.

Đại ngồi ở bàn ăn, lặng lẽ ngắm Linh nấu ăn từ phía sau lưng, thầm nghĩ rằng bao năm rồi, hình ảnh của cô trong đầu anh vẫn nhỏ bé và thân thương như thế.

- Hình như Cường có tới tới nay – Đại lên tiếng khi thấy cô quay lại nhìn mình.
- Anh ấy tới làm sao được? Với lại nếu anh ấy tới nhất định sẽ gặp Alex. Lúc về nhìn nó có vẻ rất buồn, có lẽ là vì bố nó không đến? – Linh lắc đầu cho là không đúng.

- Nó nhận được đôi giày trượt patin Igor rất đẹp, giá của nó bây giờ khoảng tám trăm đô, em nghĩ ai có thể bỏ ra một cái giá trên trời như thế để mua một đôi giày patin cho một đứa trẻ.

Linh lặng yên, dường như cô đang suy nghĩ những gì Đại nói. Hai đứa trẻ rửa tay xong thì đuổi nhau chạy ào vào bếp, kéo ghế ngồi ngay ngắn ở bàn ăn, mắt nhìn về phía Linh chờ đợi. Khi Linh đặt hai món ăn lên bàn, Alex nhìn chòng chọc, sau đó xụ mặt nói:

- Bánh táo mật ong, sao mẹ không làm bánh pudding như mọi năm?
- Con có muốn ăn không hay thôi? – Linh trừng mắt hỏi.
- A, con ăn, con ăn – Alex cười hì hì, vươn tay tóm lấy một miếng bánh còn nóng hổi.

Linh tháo tạp dề và cũng kéo ghế ngồi xuống, nhìn hai đứa trẻ ăn. Đại thấy cô cứ mãi lo cho hai đứa thì giục:

- Em cũng mau ăn đi. Cái này ăn nóng mới ngon.
Linh lờ anh đi, quay trở về với tô súp nóng của mình. Một thoáng bốn người đã chén sạch sẽ đồ ăn trên bàn. Linh dọn dẹp bếp, còn Đại thì đưa hai đứa trẻ trở lại phòng, hay nói đúng hơn là dẫn Alex đi ngủ. Chưa bao giờ thằng nhóc lại thức khuya như hôm nay, thế nên Đại vừa vào được một lúc đã trở ra. Linh pha cho anh một ly trà xanh, vừa lau dọn bếp vừa hỏi:

- Như Ý cũng ngủ luôn rồi sao?
- Ừ – Tiếng Đại đáp lại.
Cô cũng không ngoảnh đầu, vẫn tiếp tục công việc của mình.

- Vậy thì anh cứ để con bé ngủ ở đây, mai sang đón sớm đưa con bé đi học là được.
Linh không nghe tiếng anh trả lời. Nhưng chỉ vài giây sau, cô có cảm giác cổ mình bị một hơi thở nóng rực phả lên, cô giật mình quay lại thì thấy Đại đã đứng ngay phía sau mình từ bao giờ. Đại không để cho cô có cơ hội phản kháng, lập tức anh tiến tới, áp sát lấy cô, hai tay ôm gọn lấy thân hình mảnh mai của Linh, sau đó anh áp đôi môi mỏng lạnh lẽo lên môi cô. Linh vừa định nói câu gì đã lập tức bị nụ hôn bất ngờ này chặn lại, đam mê lập tức bao phủ lấy cô. Cô có cảm giác mình như trở về với lần đầu tiên khi hai người hôn nhau, cũng một nụ hôn mạnh mẽ và bất ngờ như thế này. Lúc ấy, cô cảm thấy hương rượu nóng bỏng trong hơi thở của anh, còn lần này, nụ hôn mang vị trà thơm ngát.

Chút lý trí còn sót lại của Linh mách bảo rằng cô phải lập tức thoát khỏi anh. Nhưng cô càng giãy, Đại càng siết chặt hơn. Bờ môi lạnh lẽo của anh tham lam trượt trên môi cô, lưỡi anh sục sạo tìm tình nhân của nó, một nụ hôn tựa như muốn nuốt chửng lấy cô, để cô mãi mãi không thoát khỏi anh nữa.

Mãi cho đến khi Linh cảm thấy lồng ngực như muốn vỡ tung ra vì thiếu không khí, cô mới cần

mạnh vào lưỡi anh khiến cho Đại “a” lên một tiếng, lập tức rời khỏi môi cô.

- Em không nên cắn như thế, có thể chết người đấy – Đại giận dữ kêu lên vì bị cô cắt đứt cảm xúc một cách phũ phàng như thế.

“Bốp”. Một cái tát bồng rất từ Linh dán lên má anh, âm thanh vang tới nỗi chính Linh sau khi làm ra hành động này cũng cảm thấy hơi hối hận vì đã quá tay. Cô vừa thẹn vừa giận lại vừa thương, đỏ mặt quát khê:

- Anh muốn chết à?

- Phải, anh đang muốn chết đây.

Nói rồi, Đại một lần nữa nhào tới ôm lấy cô, mặc cho má rát, lưỡi vẫn còn đau, anh lại một lần nữa tham lam ngón lấy đôi môi đỏ mọng đầy khiêu khích của cô. Anh ép cô tựa sát vào bụng, một tay ghì chặt lấy cô, tay còn lại nhanh chóng luồn qua lớp áo ngủ ấm áp, đặt lên lưng cô. Cái lạnh lẽo từ bàn tay anh truyền tới da thịt khiến cô rùng mình. Nhưng khi anh bắt đầu tiến lên trên, cô lại cảm thấy càng lúc càng nóng lên. Một nửa cô muốn đẩy anh ra, nhưng một nửa lại chần chừ.

- Buông em ra mau – Cô vừa thở hổn hển vừa nhắc khi Đại rời khỏi môi cô, bắt đầu hôn lên má, lên cổ cô.

- Không đời nào – Đại kiên quyết đáp, bàn tay miết nhẹ lên lưng cô.

Linh run rẩy cả người. Cô thì thầm như van nài:

- Em xin anh, mau bỏ em ra. Chúng ta không thể...

- Quên đi, đừng bao giờ bắt anh buông em một lần nữa – Đại lại trở về với đôi môi cô.

- Không được. Ở đây là nhà bếp, lũ trẻ sẽ...

- Vậy ý em là chúng ta vào phòng ngủ? – Đại sững lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô đầy vẻ không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Em không... – Linh phản kháng.

Nhưng đã quá muộn. Đại lập tức bế bồng cô lên và đi về phía phòng ngủ, để mặc căn bếp vẫn còn sáng đèn với những bữa bộn chưa kịp lau dọn.

CHƯƠNG 86

BUỔI SÁNG

Linh giật mình tỉnh giấc, định vùng dậy nhưng đột nhiên thấy ngực nặng nặng. Cô vén chăn cúi nhìn, một cánh tay đang vắt ngang trên ngực cô, còn cổ ghì cô xuống. Linh xoay người nhìn người đàn ông phía sau, chỉ thấy anh đang chống một tay dưới đầu, mở mắt ngắm nhìn cô đầy si dại. Thấy cô nhìn mình, Đại mỉm cười:

- Em dậy rồi sao? Mệt lắm à?

Linh nhớ lại chuyện mới xảy ra đêm qua. Hai người bị cuốn vào một cơn bão cảm xúc dồn dập không ngừng nghỉ. Mãi cho đến ba giờ sáng Đại mới chịu cho cô đi ngủ, thế mà sáng lại còn dậy trước cả cô. Cô giận dỗi hất cánh tay anh ra gắt nhẹ:

- Dậy rồi còn không mau mặc quần áo đi. Bọn trẻ mà dậy trước thì xấu hổ chết. Hai đứa cũng sắp muộn giờ học rồi.

- Sáng nay Như Ý được nghỉ mà – Đại lười nhác nằm ra giường, tỏ vẻ không muốn dậy.

- Em còn phải làm đồ ăn sáng nữa. Còn phải đi làm, trời ạ!

Nhưng cô vừa vùng dậy đã thấy mặt mũi tối sầm lại. Đại bất ngờ lật người đè lên cô, hai người cách nhau một lớp chăn bông. Anh ghé sát mặt cô thì thầm:

- Em đừng manh động, anh lại sắp hưng lên rồi đây.

- A... – Cô kêu lên sợ hãi – Thôi tha cho em đi, em mệt gần chết rồi đây.

Đại thích thú ngắm nhìn gương mặt đầy vẻ mệt nhưng vẫn phủ một tầng ửng hồng của cô, chỉ thấy cô nghiêng đầu, mắt nhắm chặt lại vẻ phản đối. Anh bật cười, sau đó cúi xuống hôn lên má cô:

- Được rồi, chúng ta còn nhiều thời gian để hưởng thụ mà. Giờ thì mau dậy thôi nào, vợ yêu.

- Ai là vợ anh? – Linh trừng mắt nhìn anh.

- Mẹ của con trai anh thì tất nhiên là vợ anh rồi – Đại nghiêng người với tay nhặt chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ ở dưới sán nhà và khoát lên mình.

Sau khi mặc quần áo xong, thấy Linh vẫn ngồi ngây ra trên giường. Anh cất tiếng hỏi:

- Sao không dậy mặc đồ đi, hay muốn anh mặc giúp luôn?

- Anh ra ngoài trước đi.

- Sao, em còn ngại ngần cái gì, sờ thì cũng đã sờ rồi, nhìn thêm chút cũng có sao? – Đại nhìn cô cười một cách nham hiểm, đưa tay bẹo lên má cô, định cúi đầu hôn một cái nhưng Linh đã nghiêng người tránh đi làm anh hôn trượt lên tai. Đại bật cười trước phản ứng bướng bỉnh đáng yêu của cô, sau đó thì thâm vào tai cô – Được, anh là người cởi nên anh sẽ mặc lên cho em... Một chiếc áo cưới nhé?

Không biết do những lời nói của Đại hay hơi thở nóng ấm của anh mà tai Linh đỏ ửng cả lên. Đại không trêu ghẹo cô nữa, anh đứng dậy mặc lại quần áo rồi sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Linh ngẩn ngơ nhìn theo anh, những lời vừa rồi của anh vẫn còn văng bên tai cô. Cô thật sự có thể một lần nữa tìm được hạnh phúc sao?

Khi hai đứa trẻ mắt nhắm mắt mở đi ra thì đã hơn tám giờ sáng. Lúc này Linh vẫn đang nấu ăn trong bếp, còn Đại thì lười nhác nằm trên ghế sofa xem chương trình buổi sáng. Như Ý sà vào lòng bố nó, cất tiếng chào trước:

- Bố, quà Noel của con đâu?

- Đêm qua các con ngủ say quá nên ông già Noel đến không có ai ra mở cửa cả. Ông nói sẽ gửi chuyển phát qua bưu điện cho các con.

- Mẹ không mở cửa sao? – Alex dụi mắt, ngây ngô hỏi.

“Xoảng”, chiếc vung nồi trên tay Linh rơi xuống nền nhà tạo thành một tiếng vang lớn làm cho cả hai đứa nhỏ giật mình.

Đại tùm tùm cười liếc nhìn phản ứng của Linh. Xem ra anh sẽ có thêm hai đồng minh lớn, cô sẽ thoát khỏi tay anh thế nào?

- Hôm qua mẹ các con giận vì không có quà Noel nên không ra mở cửa cho ông ấy.

- A, mẹ thật là... – Alex ngáp dài một cái, sau đó ngả đầu vào ngực Đại như muốn ngủ tiếp.

- Hai chị em vào đánh răng rửa mặt đi rồi chuẩn bị ăn sáng. Con còn phải tới lớp nữa đấy, Alex – Giọng nói nghiêm khắc của Linh vang lên trong bếp.

Hai đứa vội chạy vào nhà vệ sinh, cười rúc rích với nhau trong đó một hồi lâu mới chịu mò ra. Khi trở ra, hai đứa cũng đã tỉnh táo hơn. Alex chạy xồng xộc vào trong phòng ngủ, sau đó lại vọt từ phòng ngủ ra ngoài phòng khách. Nó đặt đôi giày patin Igor xuống sàn, loay hoay xỏ vào.

- Chú Đại, bà chúa Tuyết đúng là người tốt bụng phải không?

- Hả? Hôm qua đã thống nhất sẽ xưng hô khác cơ mà. Con gọi lại một lần xem nào, gọi không đúng là sẽ bị phát đó – Đại tỏ vẻ không hài lòng với cách xưng hô của thằng nhóc.

Alex tròn mắt nhìn anh, sau đó lại liếc nhìn mẹ đang xào xào nấu nấu đầy bận rộn trong bếp về chần chừ.

- Cháu có thể gọi chú là bố sao?

- Hôm qua cháu chẳng gọi còn gì? Chẳng lẽ chú làm bố cháu không được sao?

- Tất nhiên là được ạ! Nhưng mà mẹ...

- Chú sẽ thuyết phục mẹ cháu – Đại nháy mắt động viên.

Alex vẫn không dám tin, nó lại đưa mắt nhìn sang Như Ý. Như Ý là đứa bé nhanh nhẹn, nó lập tức gật đầu:

- Chúng ta trao đổi là được. Em gọi papa là bố, vậy thì chị gọi dì là mẹ là được rồi.

Alex chưa bao giờ muốn chia sẻ mẹ cho một ai khác. Nhưng lúc này nó đang vô cùng lưỡng lự. Nếu nó không cho chị Như Ý chung mẹ thì chị Như Ý nhất định không cho nó chung bố nữa.

- Bố.

Cuối cùng, nó dứt khoát nói ra cái từ mà trong lòng nó vẫn luôn khao khát bấy lâu nay. Có lẽ ông già Noel đã thực sự giữ lời hứa với nó rồi, nếu không làm sao sáng nay nó lại lập tức có ngay bố như thế?

- Haha... – Đại túm lấy thằng nhóc, đặt nó ngồi lên đùi mình, cười vang – Như Ý, vậy là sau này con sẽ có một em trai rồi đấy.

- Vậy là con sẽ được ở với em ấy mỗi ngày?

- Ừ, có thể lắm – Đại xoa xoa cái má trắng trẻo mịn màng của con bé và gật đầu như khẳng định với nó.

- Alex... – Linh lên tiếng, cô đã tháo tạp dề và đi ra phòng khách. Dường như cô đang rất khó chịu vì không thể ngăn cuộc nói chuyện này.

Ba người, một lớn hai bé, cứ thế từng bước đẩy cô vào cái sự đã rồi, khiến cô có muốn phản kháng cũng không còn khả năng nữa.

- Nay, không phải em muốn bắt nạt con trai anh đấy chứ? – Đại mặc kệ vẻ mặt không hài lòng của cô, trêu chọc.

- Alex, con ngồi lại đây, mẹ có chuyện muốn hỏi – Cô nghiêm túc nhìn con trai.

Linh ngồi xuống ghế, ánh mắt phức tạp nhìn con trai đang rụt rè ngồi xuống bên cạnh. Thằng nhóc cúi đầu, thấy cô không nói gì thỉnh thoảng lại đưa mắt len lén nhìn mẹ. Thằng nhóc biết mẹ đã nổi giận rồi.

- Alex, mẹ dạy con nói dối như thế từ bao giờ? – Cuối cùng, Linh cất tiếng hỏi.

Alex cúi gằm đầu không nói.

- Mẹ đã dạy con, nói dối là rất xấu. Tại sao tối qua con lại nói dối các bạn? Các bạn sẽ không bao giờ chơi cùng một đứa bé nói dối, con biết chứ?

- Nhưng giờ chú đã là bố con rồi mà – Alex bướng bỉnh cãi lại.

Câu trả lời như lửa đổ thêm dầu, càng làm Linh tức điên lên. Cô túm lấy thằng nhóc, nhắc nó đặt lên đùi mình, tiện tay phát lên mông nó mấy cái, cả giận cả mắng:

- Mẹ dạy con cãi lại mẹ như thế sao?

Đại giật mình trước cơn giận bất ngờ của cô, còn Như Ý cũng sợ tới xanh cả mặt, vội vàng rúc vào người bố. Alex bị mẹ phát cho mấy cái, mặc dù đã mặc quần dày nên cũng không cảm thấy quá đau, nhưng nó hậm hực vì mẹ đột nhiên đánh mình nên khóc toáng lên.

- Con còn khóc nữa à? Nín ngay cho mẹ – Linh quát.

- Nay, em có giận anh thì trút hết lên người anh, sao lại đánh thằng bé? Nó còn nhỏ thế kia, sao em

có thể nuôi con như thế được? – Đại vọt tới giằng lấy Alex ra khỏi Linh, ôm nó vào lòng và vỗ về nó – Em đừng lúc nào cũng bướng bỉnh và vô lý như thế có được không? Dùng đòn roi đánh con không phải là cách giáo dục hay đâu.

- Anh im đi – Linh càng bức bối, tiến lên định giằng lấy Alex. Thằng nhóc bị giằng co giữa hai người lớn thì khóc ré lên.

- Nếu em không muốn nuôi con thì để anh nuôi tất. Em đã từng bỏ Như Ý đi được, giờ có bỏ thêm một đứa nữa chắc em cũng chẳng thấy tệ đâu – Đại quát.

- Anh... – Linh bất lực muốn khóc. Cô bỏ về phòng.

Đại quay đầu nhìn cánh cửa vừa đóng rầm lại, khẽ thở dài một tiếng rồi nói với Như Ý:

- Con vào an ủi dì Linh đi.

Như Ý vẫn còn sợ thái độ nóng giận vừa rồi của Linh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nó thấy bố nó cãi nhau với một ai đó, nhất là người ấy lại chính là dì của mình. Nhưng Như Ý chưa cất bước đi thì Alex đã lau nước mắt, vừa nấc vừa nói:

- Chú để... hức... cháu xuống. Cháu... hức... muốn đi xin lỗi... mẹ.

- Con lại gọi sai rồi, gọi lại đi – Đại cau mày.

Alex lắc đầu:

- Mẹ sẽ giận. Mẹ... không thích thế. Cháu không muốn mẹ giận.

Đại thở dài, anh đặt thằng nhóc xuống, nhìn theo nó, anh cũng cảm thấy ân hận vì vừa rồi đã lỡ lời với Linh. Nếu anh cứ để mặc cô đánh Alex vài cái xong rồi sẽ nguôi giận, bây giờ thì tình thế càng khó xử hơn cho anh và cô. Đại không nghĩ mọi chuyện sáng ra lại tệ hại tới thế này.

Lúc này, Alex đã đi vào phòng. Nó nhìn thấy mẹ ngồi ở mép giường đang khóc. Thấy nó đi vào, Linh lau vội nước mắt rồi quay đi như không thấy con. Alex sà vào lòng cô, ôm lấy và đột nhiên khóc tu tu lên:

- Mẹ, con xin lỗi. Con xin lỗi mẹ. Con sẽ không bao giờ cãi lại mẹ nữa. Con cũng sẽ không bao giờ nói dối mẹ nữa. Mẹ đừng đuổi con đi. Mẹ cứ đánh con thế nào cũng được, con không đau đâu.

Những lời của thằng nhóc năm tuổi làm lòng cô như tan nát.

Con có biết con là tất cả của mẹ trong cuộc đời này không? Con có biết mẹ đánh con mà lòng mẹ, tim mẹ như bị xát muối hay không? Mẹ làm sao có thể sống thiếu con được.

Hai hàng nước mắt của Linh lại tiếp tục chảy ra. Cô thút thít khóc. Alex run rẩy gào to hơn:

- Hu hu... mẹ đừng khóc nữa... Con biết con sai rồi mà... Con sẽ không đòi bố nữa... Tại bạn Bảo Ngọc bảo rằng con thực sự giống chú Đại... bạn ấy... hức... khen gia đình chúng ta rất hạnh phúc. Con cũng muốn chú ấy làm bố con... Con... hức... cũng muốn đi đâu cũng có bố mẹ dẫn đi cùng. Nên con mới... con mới... ước với ông già Noel... con muốn chú ấy là bố con... Con sai rồi, mẹ cứ đánh con đi, mẹ đừng đuổi con ra khỏi nhà. Con muốn ở với mẹ...

Linh càng không dừng được nước mắt trước tiếng khóc thương tâm của con. Cô ôm con vào lòng, hôn lên đôi má đầy nước mắt của con, nức nở khóc:

- Con ngốc... Mẹ yêu con còn không hết, làm sao mẹ đành lòng đánh con. Vừa rồi mẹ đánh con có

đau không? Mau để mẹ xem nào. Mẹ xin lỗi, là mẹ giận quá... Đáng ra mẹ không nên đánh con.

- Con không đau đâu mẹ. Mẹ không giận con thật sao? – Alex ngẩng đầu nhìn mẹ, đôi mắt ầng ậc nước nhưng lại ánh lên sự vui vẻ không thể kiềm chế được.

Trẻ con là thế, mau khóc mau cười. Nụ cười của con làm tâm tình của Linh cũng tốt hơn. Hai mẹ con rủ rỉ rù rì trò chuyện một chút, sau đó dắt nhau ra ngoài. Nhưng vừa đi ra tới cửa, Alex đã kéo tay cô lại, chân chừ một chút rồi hỏi:

- Mẹ... vậy con... con... con có thể gọi chú Đại là... bố tiếp được không?

Linh nhíu mày, Alex sợ sệt xua xua tay:

- À, không, không, không cần đâu ạ. Con không gọi thế đâu.

Linh thở dài:

- Nếu chú đã đồng ý thì con có thể gọi cũng không sao.

- Thật ạ? – Alex reo lên.

Đợi mẹ gật đầu xác nhận xong, thằng nhóc hớn hờ chạy ngay ra ngoài.

Bên ngoài, Đại và Như Ý không ngờ đã nấu xong bữa sáng còn dở dang mà Linh chưa làm xong, thậm chí còn bày biện ra bàn rất đẹp nữa. Thấy thằng nhóc hớn hờ chạy ra trước, Linh bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Tranh thủ khi Linh không có mặt, Đại thì thâm với thằng nhóc:

- Mẹ cháu hết giận chưa?

- A, bố nói sai rồi, bố đáng bị phạt – Thằng nhóc nói với Như Ý, trông cực kì vui vẻ.

- Đúng rồi, bố chịu phạt đi – Như Ý cũng đồng tình nói.

Đại cười khỏ. Anh còn quên chưa bỏ tạp dề ra, nhưng lúc này cũng chẳng cần thiết nữa. Linh đã nguôi giận và Alex đã vui vẻ trở lại là anh yên tâm rồi. Trước đó anh còn đau đầu không biết làm sao để làm cho Linh nguôi giận, nhưng Alex đúng là một viên ngọc mát lạnh, có thể làm dịu đi những cơn nóng nảy khủng khiếp nhất của cô.

Bữa sáng muộn cứ thế diễn ra êm đềm trong những câu chuyện của Đại và tiếng cười thích thú của hai đứa trẻ.

CHƯƠNG 87

VỤ BẮT CỐC

Linh nhìn bầu trời ảm đạm, thê lương qua khung cửa kính của cửa hàng. Mấy ngày nay, trời liên tục mưa phùn, chỉ thỉnh thoảng mới tạnh ráo đôi chút khiến mùa đông càng thêm lạnh lẽo. Mọi vật co lại trong gió rét. Sắc trời u ám như muốn báo trước một điều gì đó rõ ràng không vui vẻ làm cho tâm trạng hân hoan của Linh cũng nhạt dần đi.

Từ lúc tới cửa hàng tới giờ, cô không thể tập trung làm bất cứ việc gì được, cô đã không ngừng suy nghĩ về những chuyện xảy ra từ đêm qua cho tới sáng nay. Đó là điều mà ngay cả mơ cô cũng không dám. Cô có thể một lần ngủ say trong vòng tay Đại. Con cô hồn nhiên gọi anh là bố, không, phải nói là nó tha thiết muốn gọi anh là bố. Trong tâm hồn non nớt và ngốc nghếch của con cô, chỉ cần một người đàn ông khiến nó tự hào và kiêu hãnh là nó sẵn sàng chấp nhận thay thế cho vị trí của Cường. Với Alex, nó muốn nhiều người yêu thương nó hơn là chỉ một người, và nó cũng sẵn sàng mở lòng ra với nhiều người hơn. Trước đây, khi hai mẹ con cô sống ở nước ngoài, cuộc sống vô cùng thoải mái, thậm chí là thừa thãi, nhưng hai mẹ con lại thiếu nhất là tình yêu thương. Không người thân quen, không bạn bè, chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau nơi đất khách quê người. Cũng bởi vậy mà sau khi trở lại Việt Nam, thấy con trai vui vẻ và yêu đời hơn khi gặp được nhiều người thân yêu của nó, cô đã quyết định sẽ ở lại.

Cuộc sống của hai mẹ con đã dần đi vào quỹ đạo tại thành phố này, cô cũng không muốn thay đổi nữa.

Đặt quá nhiều suy nghĩ vào những chuyện đã xảy ra trong thời gian vừa qua nên Linh không hề biết rằng cả ngày hôm nay có một đôi mắt luôn lén nhìn cô với vẻ hằn học, căm tức. Sau khi biết Linh là vợ trước của Cường, Hà Phương càng ngày càng không ăn ngon ngủ yên, lúc nào cũng suy nghĩ xem phải làm thế nào để con gái cô giành được quyền thừa kế? Những suy nghĩ độc ác và đáng sợ cũng dần dần nảy sinh trong đầu người phụ nữ này.

Cô ta muốn Alex biến mất trong cuộc sống của Cường.

Đó là cách duy nhất để Gia Hân có thể hưởng trọn gia tài của bố nó. Thời gian của Cường không

còn nhiều, cô ta muốn hành động trước khi quá muộn. Chỉ trong hai ngày qua, nhờ vào công việc cũ ở quán bar của mình, cô ta tìm được vài thành phần bất hảo, là dân anh chị trong giang hồ, cô ta muốn mượn tay bọn người này để trừ đi cái họa trong lòng mình. Bây giờ chỉ còn chờ thời cơ nữa là xong. Lúc này đây, cơn ghen với người phụ nữ xinh đẹp ngồi ở đằng kia đã làm cho Hà Phương mờ mắt, chỉ muốn lập tức nhổ ngay cái gai trong mắt này.

Đột nhiên, Hà Phương thấy Linh nhận một cuộc gọi. Sau đó Linh cuống cuống khoác thêm áo dạ, quàng khăn lên cổ và đi ra phía cửa. Lúc ra tới cửa, như sực nhớ ra, Linh còn dặn hai cô thu ngân ngồi gần đó:

- Nếu con trai tôi tới mà tôi chưa về thì cứ bảo thằng bé đợi tôi ở đây nhé! Tôi sẽ về ngay.
- Có việc gì mà chị gấp thế? – Một cô thu ngân ngạc nhiên hỏi.
- Tôi tới bệnh viện một lát.

Trả lời vội một câu, sau đó cô tra chìa khóa vào xe máy và đi thẳng tới bệnh viện. Hai cô thu ngân ngồi đối diện đưa mắt nhìn nhau, một cô chép miệng:

- Hình như chị ấy có người nhà nằm viện hay sao ấy, dạo này thấy vào bệnh viện suốt.
- Chắc thế.

Chỉ riêng Hà Phương không chú ý gì tới cuộc trò chuyện của hai cô thu ngân kia, bởi cô vừa phát hiện ra một thời cơ tốt để có thể thực hiện hành động của mình.

Quả nhiên, Linh vừa đi được hơn hai mươi phút thì xe mẫu giáo chở Alex cũng về tới đây. Hà Phương hăng hái đi ra đón thằng nhóc và đưa nó vào trong cửa hàng. Vì bây giờ là cuối ngày nên cửa hàng bắt đầu đông khách mua lẻ hơn, các nhân viên đều bận túi bụi. Hà Phương kéo thằng nhóc về phía bàn làm việc của Linh, sau đó bắt đầu trò chuyện với nó.

Alex ngồi chơi ghép hình được một chốc, thấy mẹ vẫn chưa về, nó ngẩng đầu hỏi Hà Phương:

- Chừng nào mẹ cháu về hả cô?
- Muộn đấy, mẹ cháu tới bệnh viện rồi. Hay là để cô đưa cháu tới đó nhé!

Alex ngẫm nghĩ một chút sau đó gật đầu đồng ý. Ở đây nó thật sự cảm thấy rất chán. Hà Phương mỉm cười, giúp nó đeo ba lô lên, mở điện thoại gọi taxi sau đó dắt nó ra cửa, không quên nói với hai người thu ngân:

- Alex muốn tới chỗ chị Linh, chị đưa nó tới đó rồi sẽ quay về.

Chẳng biết hai cô thu ngân bận bịu có nghe hay không, Hà Phương dắt Alex đi thẳng ra cửa. Một chiếc taxi đỗ xịch ngay trước mặt hai người. Hà Phương mở cửa sau, dắt Alex lên sau đó cũng ngồi vào cạnh nó. Nhưng vừa đóng cửa lại, cô ta giả vờ như nhớ ra, nói với người lái xe:

- Xin lỗi, chờ tôi một chút, tôi để quên điện thoại trong cửa hàng rồi.

~oOo~

Linh không ngờ chỉ sau một ngày không gặp, tình trạng sức khỏe của Cường lại xấu đi đến thế. Hai ngày trước, Cường còn thông báo sắp được ra viện, thế mà chiều nay cô lại nhận được cuộc gọi từ trợ lý của Cường báo rằng anh lại bắt đầu hôn mê sâu. Nếu như quả thật Cường đã tới lễ hội Giáng sinh

của trường mầm non nơi Alex đang học vào tối qua, thì rất có thể đó là nguyên nhân làm cho sức khỏe của anh kém đi.

Vẫn chỉ có người trợ lý của anh ở đó. Người trợ lý này đã theo Cường từ những ngày anh mới về nước, tình cảm giữa họ thân thiết hơn cả anh em. Những ngày Cường ở trong bệnh viện, ngoại trừ mẹ anh và hai mẹ con Linh thì người trợ lý này là người ở bên cạnh anh nhiều nhất.

- Tôi tưởng sức khỏe anh ấy đang tốt lên chứ? – Linh lo lắng hỏi anh ta.

Người trợ lý nhìn cô một hồi, sau đó thờ dãi:

- Bác sĩ nói cậu ấy bị nhiễm lạnh, do sức khỏe không tốt nên phổi cũng bị ảnh hưởng rất xấu.

- Nhiễm lạnh? Tại sao?

Viên trợ lý lắc đầu.

- Cậu ấy không cho tôi nói.

- Có phải tối qua anh ấy đã tới Winter để gặp Alex? – Linh lập tức đưa ra lời phỏng đoán của mình.

Viên trợ lý nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, trong lòng thầm lưỡng lự, sau đó mới nói:

- Cậu ấy thật là một người cố chấp.

- Tại sao anh không ngăn cản anh ấy lại?

- Chị nghĩ tôi có thể ngăn cản được sao? – Anh ta nhếch mép cười – Cậu ấy nói rằng muốn một lần nữa được đứng thẳng trước mặt con trai, được dạy dỗ con, được trò chuyện với con như một người cha khỏe mạnh. Cậu ấy đã rất cố gắng để giữ cho mình không gục ngã trước cơn đau. Mặc dù phải trải qua một đêm Noel đau đớn và cô đơn trong bệnh viện, nhưng tôi thấy cậu ấy cười mãn nguyện và hạnh phúc.

Linh ngồi phịch xuống ghế. Những giọt nước mắt yếu đuối lại trào ra không ngừng. Cường thật sự vẫn là người đàn ông ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, hay nói đúng hơn là anh luôn rất yếu đuối mỗi khi đối mặt với vấn đề này. Trong công việc, anh có thể là một người rất đáng sợ, nhưng trong tình cảm lại hoàn toàn ngược lại. Nếu có điều gì đó ngăn trở Linh có ý định tái hôn thì chắc chắn đó chính là Cường. Cô cảm thấy có lỗi, nhất là khi anh đang trong tình trạng sức khỏe thế này. Những ngày qua khi cô và Alex tới với anh, anh vui vẻ lên nhiều, sức khỏe cũng dần tốt lên. Cô không chắc nếu cô tìm cho Alex một người cha khác thì Cường sẽ không suy sụp hay đau buồn hơn. Làm gì có ai dễ dàng mỉm cười khi thấy đứa con máu mủ của mình nhận một người khác làm cha chứ?

Nhưng anh thật sự là quá ngốc nghếch, chỉ vì không muốn con thất vọng mà lại liều lĩnh trốn khỏi bệnh viện tới thăm nó trong tình trạng sức khỏe không cho phép. Trong lòng Linh lúc này chỉ còn nỗi hoang mang và lo lắng. Quên đi Đại, quên đi buổi sáng hạnh phúc ngắn ngủi, trong đầu cô chỉ còn chập chờn hình ảnh gầy guộc thảm thương của Cường.

- Bác sĩ nói thế nào? – Linh lau đi nước mắt, cố gắng cất giọng khàn khàn hỏi người trợ lý của Cường.

Viên trợ lý lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Bao... bao lâu...? – Môi run run, cô cố gắng để giọng nói được bật ra một cách bình thường

nhất.

Lại một cái lắc đầu nữa thay cho câu trả lời.

Cái lắc đầu này làm Linh sụp đổ hoàn toàn. Cô lặng lẽ quay sang nhìn anh, đôi mắt nhắm nghiền, đang một mình vật lộn trên lằn ranh sống chết, giữa những dây nhợ, máy móc. Cô như nghe được tiếng thở nhọc nhằn của anh, tiếng tim anh đập.

Viên quản lý ngồi ở phía sau, lặng lẽ nhìn Linh, thấy cô đang nắm lấy tay Cường thì trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Anh có cảm giác mình vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ người phụ nữ này. Một thời gian dài khi chứng kiến Cường vật vã với chuyện tình cảm, rồi uống rượu gần như mỗi ngày, anh cảm thấy rất căm ghét người đàn bà đã làm cho vị chủ tịch trẻ của mình phải ra nông nổi ấy. Người đàn ông trẻ và tài năng chưa một lần gục ngã trên thương trường, mạnh mẽ vui đập tất cả những đối thủ khó nhằn nhất bằng những đòn tấn công khủng khiếp nhất, ấy vậy mà cuối cùng lại bị thất bại thảm hại trên tình trường. Anh từng đổ lỗi cho Linh vì tất cả. Nhưng nhiều ngày qua, khi tiếp xúc với cô, đặc biệt được nghe Cường kể lại những chuyện năm xưa, anh biết cô gái này đã sống không dễ dàng gì. Phải dùng cảm thế nào mới có thể một thân một mình sang đất khách học hành và lập nghiệp, rồi phải dùng cảm thế nào để từ bỏ một tương lai trải thảm hoa để quay về Việt Nam, vì đứa cháu cô út mà chấp nhận đi làm người ở cho gia đình khác, và phải dùng cảm thế nào mới có thể chôi bỏ người đàn ông yêu thương mình để tác thành cho anh ta với người đàn bà khác. Nếu không dùng cảm, chưa chắc một người đàn bà chỉ vì những oán hận của đời trước mà dám từ bỏ cuộc sống giàu sang, phú quý cùng với một người đàn ông thực sự yêu thương mình. Có lẽ cô ra đi cũng không dễ dàng gì?

Tiếng chuông điện thoại làm cắt ngang suy nghĩ của hai người. Linh nhìn màn hình điện thoại như người mất hồn, nhưng cuối cùng cô vẫn bắt máy:

- Có chuyện gì không anh? – Cô hồ hững hỏi.

Người gọi là Phong.

- Alex tới chỗ em chưa?

Câu hỏi đầy lo lắng của Phong làm Linh giật bắn người, lập tức tỉnh táo trở lại.

- Em bảo nhân viên ở cửa hàng trông chừng thằng bé rồi mà. Em đang ở bệnh viện, anh Cường...

- Vậy là nó chưa đến sao? Nhân viên cửa hàng bảo nó đòi tới chỗ em nên cô ấy đã bắt taxi để đưa nó đi. Nhưng sau đó cô ấy quên điện thoại và vào lấy, lúc đi ra thì đã không thấy chiếc taxi đâu cả. Cô ấy còn tưởng thằng bé tới chỗ em trước rồi nên nhờ anh gọi hỏi em.

- Không... nó chưa tới... nó đi lâu chưa? Với lại nó làm gì có tiền, chẳng có tài xế taxi nào đồng ý chở nó đi nếu không có người lớn đâu – Mặt Linh tái đi, dường như linh cảm chẳng lành của cô từ chiều đã bắt đầu rõ ràng hơn, tới nỗi cô không khỏi run rẩy khi nghĩ tới tình huống xấu nhất.

- Cô nhân viên kia nói cũng được bốn mươi phút rồi.

- Từ cửa hàng tới bệnh viện cũng chỉ chừng hai mươi phút thôi. Trời ơi, nó liệu có bị sao không?

- Em cứ bình tĩnh, lúc này phải bình tĩnh, chờ ở đấy thêm chút nữa đi. Gọi điện cho vài người quen như chỗ ông ngoại, chỗ bà Ngân xem nó có tới đó chơi không? Cả Đại nữa... Anh sẽ đi báo công an ngay lập tức. Anh cũng cảm thấy có chuyện không hay rồi – Phong dặn dò sau đó lập tức cúp

máy.

Mấy nhân viên cửa hàng nghe thấy cuộc nói chuyện của Phong cũng trở nên run rẩy. Dù sao trước khi ra ngoài, Linh cũng dặn dò họ phải trông chừng thằng bé, không ngờ lại để xảy ra chuyện này. Mọi người len lén đưa mắt nhìn Hà Phương, cũng chỉ thấy mặt cô ta như sắp khóc, có lẽ là lo lắng cho Alex hơn cả. Dù sao thì chuyện này cũng trực tiếp liên quan tới cô ấy.

- Cô đi với tôi – Phong nhìn Hà Phương nói ra lệnh.

- Đi đâu ạ? – Hà Phương run run hỏi.

- Tới đồn cảnh sát. Cô là người duy nhất nhìn thấy chiếc taxi đó – Phong đáp sau đó dứt khoát kéo Hà Phương đi theo mình ra ô tô, dù sao chuyện này cô ta có không muốn hợp tác cũng không thể được.

Hà Phương bị ấn ngồi vào trong xe. Trong lúc Phong cố gắng tập trung nhìn đường và đi thật nhanh thì Hà Phương ngồi bên cạnh lại mang một vẻ mặt hoàn toàn khác.

“Muốn cứu con các người ư? Nằm mơ đi”.

CHƯƠNG 88

KỂ BẮT CỐC

Hai tiếng sau, trong khi mọi người đang náo loạn lên vì việc Alex mất tích thì lúc này, trong một căn phòng trọ lụp xụp ở một vùng ngoại ô hẻo lánh, một người đàn ông đang điềm nhiên hút thuốc, thỉnh thoảng lại nhìn thẳng nhóc trắng trẻo xinh xắn đang ngồi co ro ôm cái ba lô hình con gấu của nó ở một góc phòng, mắt trợn trừng nhìn hấn. Từ lúc bị hấn bắt, thằng nhóc gào thét liên tục. Đến bây giờ thì nó thôi không khóc nữa, chắc đã mệt. Nó cứ lăm lăm nhìn chăm chăm vào hấn, một lời cũng không nói, chẳng giống mấy đứa trẻ đã từng bị hấn bắt cứ liên tục la hét nhai khóc gọi mẹ khiến hấn đau hết cả đầu. Nếu không phải là Hà Phương chịu bỏ ra một cái giá cao thì hấn đã chẳng làm việc này. Từ lâu lắm rồi hấn đã không hành nghề buôn bán người nữa, vừa nguy hiểm lại quá thất đức. Vợ hấn thường vin vào đó mà chì chiết rằng đó là lý do tại sao hai chục năm vợ chồng hấn không đẻ được mụn con nào.

Hấn định quát thằng nhóc nhưng lại thôi. Nếu nó ăn vạ tiếp thì hấn cũng mệt. Hấn đánh giá lại nó một chút. Đã bắt mỗi buôn bán được không ít trẻ con, nhưng đây là lần đầu tiên hấn thấy một thằng nhóc xinh xắn và lanh lợi như thế, trong lòng thầm thắc mắc không biết bố mẹ thằng nhóc đã đắc tội gì với Hà Phương mà khiến cô ta phải đối phó với họ bằng cách này? Con quỷ cái đó, ngoài chuyện liên quan tới tiền bạc, chắc chẳng còn lý do nào khác để ả có thể làm một việc như vậy. Vợ chồng hấn cũng từng ước ao có những đứa con. Trong đầu hấn chợt nảy ra ý nghĩ, nếu thằng nhóc này nhỏ một chút, chưa biết gì, có khi hấn cũng mang về cho vợ nuôi, làm con mình. Dù sao hấn cũng đã có tiền từ Hà Phương, bán nó đi cũng chỉ là một khoản tiền kiếm thêm mà thôi. Thằng nhóc dù nhìn đáng yêu nhưng nó đã lớn, bán cũng không được giá lắm. Nếu bán cho một gia đình hiếm con thì không sao, nhưng cứ nghĩ đến việc thằng bé bị bán vào một nhà thổ nam nào đó, hoặc bị đưa đi đào tạo thành tội phạm, hay đen hơn nữa là bị nuôi để lấy nội tạng thì đúng là quá đáng tiếc.

Chết tiệt, từ bao giờ hấn lại nảy sinh lòng thương người thế này?

Hấn di di điều thuốc đã cháy gần hết xuống sàn, sau đó đứng dậy, khoác cái áo đã sờn rách lên người, hất hàm nói với thằng nhóc:

- Tao đi mua bánh mì, mày liệu hồn thì ngồi im ở đó. Đừng nghĩ kêu lên sẽ có người tới đón.

Trong cái xóm này toàn tội phạm như tao, chúng nó mà đánh hơi được mày thì nó giết đấy.

Thằng nhóc không hề bị những lời dọa dẫm của hắn làm cho sợ sệt. Nó chỉ khẽ lắc đầu:

- Cháu sẽ không kêu. Nhưng chừng nào thì bố mẹ cháu mang tiền tới đón cháu?

Hắn định nói với thằng bé: “Mày đừng mơ gặp lại bố mẹ mày nữa”, nhưng lại thấy thật thừa thãi nên chỉ hừ giọng và đi ra cửa.

- Cháu có thể chơi ghép hình trong khi chờ chú được chứ? – Alex lại hỏi.

Hắn quay lại nhìn, thấy thằng nhóc lấy từ trong túi ra một bộ ghép hình mini thì tùy tiện đáp:

- Tùy mày.

Lúc trước hắn đã kiểm tra rồi, trong ba lô đó ngoài một chiếc khăn quàng cổ, một hộp sữa ra thì chỉ có mấy đồ chơi nho nhỏ yêu thích của một thằng nhóc mà thôi.

Người đàn ông khóa cửa và đi, Alex ôm bộ ghép hình bắt đầu loay hoay tự chơi một mình. Nó không phải không sợ, nó rất nhớ mẹ, rất nhớ bố Đại, bố Cường, rất nhớ bác Phong, nhớ chị Như Ý, nó muốn được gặp họ, nhưng nó biết người đàn ông này rất đáng sợ. Trước đây mẹ đã từng nói với nó, nếu một ngày nó bị một người lạ nào đó bắt đi thì trước tiên không được khóc lóc, nếu không rất có thể sẽ chọc tức kẻ bắt cóc và bị chúng giết cũng không biết chừng. Vì thế mà sau khi khóc chán chê trên ô tô rồi sau đó nó không hiểu tại sao mình ngủ quên mất, khi mở mắt ra thì đã thấy về đến đây rồi, nó không khóc nữa, nó tin mọi người nhất định sẽ tìm ra nó, nó nhất định sẽ được về với mẹ.

Một lúc sau, khi nó vừa ghép xong một hình thì nghe tiếng người đàn ông ở ngoài cửa, hình như đang nói chuyện với ai đó.

- Ủ, bảo nó đợi tao bên này cửa khẩu Thanh Thủy, nhớ mang theo năm mươi triệu, lần này tao có hàng ngon.

...

- Con trai, tầm bốn tuổi, xinh xắn và rất ngoan.

...

- Tao vừa liên hệ xe, chín giờ tối nay lên xe, trưa mai sẽ tới nơi.

...

Ngừng một lát, lại nghe thấy tiếng hắn nói chuyện với một người khác:

- Tao đi Hà Giang mấy ngày đây, ở nhà có việc gì thì gọi.

...

- Việc của đàn ông, đàn bà đừng lăm chuyện. Xong việc tao dẫn mày đi xin đưa con nuôi, được chưa?

Rồi có tiếng lách cách mở cửa. Gã đàn ông bước vào, trên tay là một túi bánh mì. Hắn nhìn thằng nhóc, thấy nó vẫn đang mải chơi với đồng đồ chơi của nó thì rất hài lòng. Đúng là một thằng nhóc ngoan, hắn bắt đầu thích nó rồi. Hắn đi tới bên chiếc phản xập xệ chỗ thằng nhóc ngồi, đưa cho thằng nhóc một cái bánh mì nóng:

- Ăn đi không đói.

- Cháu cảm ơn chú – Alex cầm lấy bánh mì, ngẩng đầu nhìn hấn bằng đôi mắt đánh giá.

Kẻ bắt cóc trẻ em trong trí tưởng tượng của nó trong những lời mẹ nó kể kinh khủng lắm, hay đánh đập và bỏ đói trẻ con chứ đâu có tốt bụng thế này, còn mua bánh mì cho nó ăn nữa. Không hiểu sao khi đối mặt với cái nhìn ngây thơ của thằng nhóc thì hấn lại bối rối và cảm thấy hơi có lỗi. Vì hấn mà có lẽ cuộc đời của thằng nhóc này sẽ hoàn toàn thay đổi, xấu hay tốt thì còn tùy vào duyên phận của nó vậy.

Hấn hừ một cái rồi đi ra ghế ngồi, Alex quăng bộ ghép hình sang một bên, sau đó cũng chậm rãi ăn bánh mì, thỉnh thoảng lại len lén ngẩng đầu nhìn gã đàn ông tướng mạo hung dữ ngồi đằng kia.

- Ăn cho no đi, mày thiếu lạng nào là tao thiệt nhiều ngàn ấy – Hấn trừng mắt quát.

Alex lại cúi đầu vội vã ngoạm một miếng bánh mì lớn. Nó móc hộp sữa từ trong ba lô ra, cầm ống hút vào, sau đó giong về phía người đàn ông hỏi:

- Chú muốn uống sữa không?

- Tao có phải trẻ con như mày đâu mà cần uống sữa – Hấn gườm gườm nhìn nó, cố gắng tỏ ra hung tợn nhất.

Không hiểu sao khi thấy thằng nhóc không có vẻ nào sợ mình hấn lại cảm thấy rất không khoái.

Alex rút tay lại, không có ý định mời hấn nữa. Thằng nhóc chậm rãi ăn hết nửa cái bánh mì và uống hết hộp sữa thì no bụng. Nó nhìn nửa cái bánh mì còn lại, không biết làm thế nào, cuối cùng quyết định nhét cả nó vào ba lô. Thấy thằng nhóc làm thế thì hấn cau mày hỏi:

- Sao không ăn đi, để dành à?

- Cháu no rồi. Mẹ cháu nói không được lãng phí thức ăn nên phải cất đi, lúc nào đói thì ăn tiếp.

Hấn kì quái nhìn thằng nhóc. Đúng là trong đời hấn chưa từng gặp đứa trẻ nào giống thằng nhóc này, khiến cho hấn không chỉ một lần hồi tiếc vì đã ra tay bắt cóc nó. Hấn hắng giọng, uống một ngụm nước lạnh lẽo, sau đó nhìn nó, tò mò:

- Bố mẹ mày làm gì, nhóc?

Alex hồn nhiên đáp:

- Mẹ cháu nấu ăn.

Hấn lập tức nghĩ tới mẹ thằng nhóc là một người ở nhà nội trợ. Nhưng như vậy tại sao thằng nhóc lại ở chỗ Hà Phương? Theo như hấn suy xét thì rất có thể bố mẹ nó và Hà Phương có mâu thuẫn không thể giải quyết, nếu không Hà Phương cũng không làm điều độc ác này. Nhưng nếu như thế thì bố mẹ nào lại cho con cái ở chung với một chỗ với người có mâu thuẫn gay gắt với mình như thế?

Chẳng lẽ là một vụ đánh ghen? Vì bố thằng nhóc này?

- Thế còn bố mày? – Hấn suy nghĩ thế, hắt hàm hỏi tiếp.

- Chú hỏi bố nào ạ? – Thằng nhóc ngây thơ hỏi.

- Hả, mày nhiều bố thế à?

- Không, chỉ có hai thôi ạ! Bố Cường cháu đang ở bệnh viện, còn bố Đại thì làm ở Công viên giải trí Fairy Tail.

- Tao hỏi bố đẻ của mày ấy.

- Bố Cường là bố đẻ của cháu.

Hắn cố gắng chấp nối những suy diễn về câu chuyện gia đình thằng nhóc này. Có lẽ mẹ thằng nhóc có hai đời chồng, ông bố đẻ là bác sĩ trong bệnh viện, còn ông bố Đại nào đó chính là bố dượng của nó. Còn Hà Phương sẽ liên quan tới một trong hai ông bố này, phần nhiều theo hần dự đoán là liên quan tới ông bố dượng kia. Nếu không phải bởi đàn ông, không phải bởi ghen, đàn bà rất ít khi hành động mù quáng và độc ác thế này lắm.

Hắn đã ngón xong hai cái bánh mì từ bao giờ, lập tức đứng dậy nói với Alex:

- Nếu mày đã ăn no rồi thì cất đồ chơi đi rồi đi.

- Đi đâu ạ? Có phải đi gặp bố mẹ cháu không? - Alex bật dậy, hớn hờ hỏi.

- Ừ... – Hắn gật đầu, không giải thích gì nhiều.

Chỉ có điều, hắn không biết những lời nói trong điện thoại của hắn khi nãy đã lọt vào tai thằng nhóc. Thằng nhóc lờ mờ biết chuyện gì sẽ xảy ra với nó. Alex là đứa thông minh, nó đã đi xa và tới nhiều nơi hơn bất kì đứa trẻ nào, những kỹ năng vụn vặt của nó cực kỳ phong phú, đó cũng là lý do tại sao nó không sợ người lạ như hắn nghĩ.

Alex vội vàng cất đồ chơi vào ba lô, khoác chiếc áo của mình. Gã đàn ông nhìn thằng nhóc tự động làm một loạt những việc như mặc áo, quàng khăn vô cùng thành thục, hắn lại cảm thấy yêu thích đứa bé này nhiều hơn, trong đầu không ngừng đấu tranh, liệu hắn nên đem bán thằng bé hay đem nó về nhà nuôi. Hai vợ chồng sẽ dọn tới một nơi thật xa, để không ai tìm hiểu được thân thế của thằng nhóc này nữa. Nhưng nghĩ lại thì thấy như vậy quá mạo hiểm, hắn lại gạt bỏ đi ý tưởng này. Thằng nhóc đeo ba lô lên vai, sau đó chạy tới chỗ hắn:

- Cháu xong rồi, đi thôi chú.

Hắn thầm thở dài, cảm thấy tiếc cho thằng nhóc ngây thơ và dễ tin người này. Dù sao thì chút nữa hắn vẫn phải dùng tới thuốc mê cho thằng nhóc ngủ say để dễ dàng hành động, nhất là khi hắn giả làm bố thằng nhóc và bịa ra câu chuyện hai bố con lên Hà Giang thăm người thân.

Hắn bước ra ngoài trước, Alex hăng hái bước theo sau. Trước khi đi, nó không quên tranh thủ trời tối móc từ trong túi áo khoác ngoài ra một nắm gì đó, rồi nhanh nhẹn ném xuống trước cửa. Nếu gã bắt cóc này đa nghi hơn và không để bị vẻ ngây thơ của Alex đánh lừa, chắc chắn hắn sẽ phát hiện ra điều này. Nhưng bi kịch của hắn chính là quá tự tin rằng mình thông minh hơn một đứa trẻ con còn đang học mẫu giáo.

CHƯƠNG 89

TÌM KIẾM

Cho đến nhiều năm sau, đại tá Việt vẫn nhớ rõ vụ bắt cóc ngày đó. Ngày ấy anh còn là một trung sĩ công an trẻ, chưa có gia đình, vì thế anh thường xuyên trực giúp các anh em khác khi họ bận việc. Hôm ấy là một buổi chiều nhập nhoạng, vào đúng ngày Noel, một người đàn ông cùng một người phụ nữ tới báo tìm trẻ lạc, có nghi vấn đó là một vụ bắt cóc. Trung sĩ Việt lập tức tiếp họ và lấy lời khai từ người phụ nữ. Người phụ nữ ấy tên là Phương, sau này phải đứng trước nguy cơ đối mặt với tội chủ mưu bắt cóc ng đã được chính bên bị hại xin bảo lãnh. Người phụ nữ xinh đẹp ấy đã phải khiến cơ quan điều tra mất hết gần hai tiếng đầu tranh tư tưởng, dùng mọi đòn cân não, dùng mọi cách nói từ thuyết phục tới cảnh cáo để bắt cô ta khai ra mọi việc.

Ban đầu, Việt cũng không hề nghi ngờ gì khi lập biên bản lấy lời khai của Hà Phương. Anh hỏi về chiếc taxi và người tài xế thì chỉ nhận được câu trả lời không nhớ, không biết. Cô ta giải thích rằng đó chỉ là một chiếc taxi dù cô vô tình vẩy vào, không thể nhớ hãng xe, biển số hay loại xe. Thứ cô ta nhớ được duy nhất là màu xe, màu bạc, giống hăng hà sa số những chiếc taxi dù chạy ngoài đường khác.

Đây cũng là một tâm lý tương đối chung của mọi người, nếu không phải những hãng taxi nổi tiếng thì ít người có thể nhớ được hay chú ý ghi nhớ chiếc xe taxi mà mình đã đi. Cái người ta chú ý duy nhất chỉ có bảng đồng hồ tính tiền.

Các phương án tìm kiếm tung tích đứa bé và kẻ bắt cóc bắt đầu được triển khai ngay lập tức. Một tổ điều tra được phân công nhiệm vụ. Người nhà đứa bé thì liên hệ với Đài truyền hình và báo chí để đăng tin tìm trẻ lạc. Ba tiếng sau khi người nhà nạn nhân tới báo án, trung sĩ Việt đã có một bản khái quát tình hình người thân trong gia đình của đứa bé bị bắt cóc này.

Theo điều tra, đứa trẻ hiện tại đang sống cùng với mẹ ruột là một đầu bếp, đồng thời là một trong những cổ đông lớn nhất của tập đoàn Greenmark. Lai lịch của người phụ nữ này tương đối trong sạch, lại nhiều năm sống ở nước ngoài nên cuộc sống ở Việt Nam của cô khép kín, ít mối quan hệ. Cô là một trong những người nổi tiếng nhất và cũng bí ẩn nhất của giới ẩm thực Việt Nam, ít khi lộ diện nhưng cũng một thời làm tốn giấy tốn mực của biết bao nhiêu tạp chí. Trung sĩ Việt nhanh chóng xác định các

mối quan hệ hiện nay của Linh hoàn toàn bình thường, không có người nào đáng khả nghi cả.

Bố đẻ của thằng nhóc là một doanh nhân, hiện tại đang nằm viện vì bệnh ung thư gan giai đoạn cuối. Các mối nghi vấn đều dồn vào mối quan hệ trong làm ăn của người đàn ông này. Theo điều tra, đây là một doanh nhân trẻ nhưng sát phạt quyết đoán, đã hạ gục không ít đối thủ, những tranh chấp kéo theo sự xuất hiện của vô số những đối thủ luôn nhắm nhe tìm cách hạ bệ người đàn ông được mệnh danh là “ông vua không ngai” của ngành kinh doanh dịch vụ khách sạn, du lịch này. Mối quan hệ rắc rối và từng đối chọi gay gắt của Cường cùng với hai người đàn ông khác cũng được đề cập tới, nhưng lập tức bị gạt đi. Bởi lẽ, một người là người tới đây báo án, là anh trai cùng cha khác mẹ với bố đứa trẻ, nói cách khác chính là bác ruột của thằng nhóc. Người đàn ông này đã từng nhiều năm sống ở nước ngoài, gần như là người thân thuộc với thằng nhóc nhất trừ mẹ của nó. Người thứ hai, từng là bạn thân, rồi đối tác, cuối cùng là đối thủ trong làm ăn của Cường. Nhưng người đàn ông ấy đã cùng đi với mẹ thằng bé tới ngay sau đó, thậm chí còn nhận thằng bé là con trai mình. Hai người này đều coi thằng bé như là con, dù có khúc mắc với bố của chúng thì cũng không có lý do gì để hại thằng bé cả.

Tất cả các mối quan hệ trong làm ăn đều được đưa ra xem xét ngay lập tức. Đối với trung sĩ Việt, anh cảm thấy mọi chuyện đều còn tương đối mù mờ, từ động cơ gây án tới tung tích của kẻ phạm tội. Vẫn chưa xác định được mục đích của kẻ gây án là tống tiền hay để trả thù. Nếu đây là một vụ bắt cóc vì làm ăn thì hẳn hung thủ phải điều tra rất rõ về lịch trình sinh hoạt của hai mẹ con người đầu bếp này. Kể cả là một vụ bắt cóc thì cũng phải được điều tra, sắp đặt tương đối cẩn thận. Còn giả thiết tình cờ bắt cóc ngay lập tức bị gạt đi. Từ đó, trung sĩ Việt lập tức nghĩ tới một vấn đề: việc chiếc taxi ghé vào đón là được sắp xếp từ trước, và rõ ràng hung thủ biết được việc họ sẽ gọi taxi. Nhưng theo lời khai của Hà Phương, sau khi Gia Bảo đòi tới chỗ mẹ, cô ta không gọi taxi mà khi ra ngoài đã trực tiếp vẫy một chiếc taxi bất kỳ.

- Vậy thì rất có thể, người có vấn đề chính là Hà Phương.

Việt chốt lại một câu, lập tức xin lệnh triệu tập nhân chứng về trụ sở điều tra ngay đêm khuya. Nhưng tất cả những nghi vấn anh đưa ra đều bị người phụ nữ này kiên quyết bác bỏ. Đằng sau vẻ xinh đẹp của một người phụ nữ độc thân trẻ tuổi là sự dày dạn đến khó tin. Không hề có cảm giác run sợ khi đối mặt với những câu hỏi thẩm vấn của công an điều tra. Trong khi Việt còn đang đầu đầu vất óc nghĩ cách để người phụ nữ xảo quyệt này phải nhả ra một chút thông tin thì đồng nghiệp của anh lại tới thông báo về một vụ khác liên quan tới vụ cướp taxi, được nghi là rất có thể liên quan tới vụ bắt cóc này. Việt lập tức rời khỏi phòng thẩm vấn.

Vừa ra tới cửa phòng đã gặp người nhà của thằng bé Gia Bảo, bao gồm cả mẹ nó và hai người đàn ông không phải cha mà yêu nó như con kia. Ai nấy đều phờ phạc và lo lắng. Mắt Linh đỏ sọng, môi khô khốc, giọng đã khàn đi, dường như trong mấy tiếng qua, nếu không nhờ tính cách quật cường của mình, có lẽ cô đã gục ngã mấy lần rồi. Lúc này cô đang dựa vào người Đại nghị ngời một chút.

- Cô ta không khai sao? – Phong nhìn Việt, lo lắng hỏi.

Trung sĩ Việt lắc đầu, lên tiếng trấn an:

- Chúng tôi nhất định sẽ tìm ra cháu bé. Anh chị cứ về nhà nghỉ ngơi đi.

- Đến giờ bọn bắt cóc vẫn chưa gọi điện, rõ ràng không phải là một vụ bắt cóc tống tiền như thông thường – Phong nói ra suy nghĩ của mình – Cậu cho tôi gặp người phụ nữ kia đi, tôi nhất định sẽ có cách bắt cô ta khai ra.

Việt lắc đầu, nghiêm túc đáp:

- Không được, chúng tôi không thể để người khác xen vào công tác điều tra, như vậy là vi phạm nguyên tắc làm việc.

- Tôi chỉ nói với cô ta vài câu thôi – Phong cố gắng nài nỉ.

- Tuyệt đối không được – Trung sĩ Việt vẫn kiên trì từ chối.

- Vậy cậu có thể chuyển giúp tôi vài lời nhắn cho cô ta được chứ?

Trung sĩ Việt suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu:

- Nếu chuyện đó không vi phạm tới nguyên tắc làm việc của chúng tôi.

- Cậu hãy chuyển lời của tôi tới cô ta thế này: “Tôi là Phong. Tôi không muốn em trai tôi tuyệt hậu”.

Việt rướn mày nhìn Phong, anh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, để lại ba người ngồi ở đây ghế chờ.

Một lát sau, một đội điều tra lập tức được điều tới địa điểm mà chiếc taxi và người tài xế bị bỏ lại, còn trung sĩ Việt lại trở về với nghi phạm của mình – Hà Phương.

- Nếu anh không tìm ra bằng chứng buộc tội tôi thì hãy để tôi về. Nếu không tôi sẽ kiện các anh vì tội bắt người vô cớ đấy – Hà Phương lập tức đánh đòn phủ đầu.

Việt bình tĩnh ngồi xuống đối diện cô ta, nhìn thẳng, chậm rãi nói:

- Vừa rồi có một tài xế taxi tới đây báo án. Anh ta nói đã bị một khách hàng đánh ngất, nhét vào cốp xe sau đó gã khách hàng dùng chiếc xe đó để bắt cóc một đứa trẻ. Anh ta có nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ ở băng ghế sau. Cô có quyền giữ im lặng, nhưng khi chúng tôi bắt được hung thủ, nếu hấn khai ra cô có liên quan tới chuyện này, chắc chắn trách nhiệm hình sự của cô sẽ tăng lên một bậc.

Việt ngừng lời, tinh tế nhìn phản ứng của Hà Phương, thấy đôi mắt cô ta xẹt qua một chút lo lắng, nhưng sau đó lập tức trở lại bình thường. Việt hơi nhếch môi cười hài lòng với phản ứng đó, điều ấy cho thấy phán đoán của anh là đúng. Người phụ nữ này nhất định che giấu điều gì đó.

- Có một người đàn ông ngoài kia, người đã đưa cô tới đây hồi chiều và là bác của đứa bé có nhờ tôi gửi cho cô một lời nhắn – Việt nói thêm.

Sau đó anh rành rọt nhắc lại từng từ mà Phong đã nói với mình khi nãy cho cô gái này nghe. Ngoài dự đoán của anh, sau khi nghe xong, cả người Hà Phương run bắn lên.

Hà Phương hiểu rõ nhất, hiểu tận gốc rễ ý nghĩa của câu nói tưởng như bình thường này. “Không muốn em trai tuyệt hậu”. Vậy chẳng phải có nghĩa là anh ta đang ngầm ngầm nói với cô: nếu Alex không còn gì Gia Hân cũng sẽ phải đi theo anh trai nó sao?

Từ lâu, Hà Phương cũng biết rằng Cường có một người anh trai, và người anh trai đó thậm chí còn đáng sợ hơn em trai của anh ta nhiều. Nhưng cô ta không ngờ người đó chính là người bấy lâu nay mình vẫn tưởng là chồng của Linh, là cha của Alex. Anh ta không ngờ đã tường tận mọi bí mật của cô,

thậm chí còn ngang nhiên đe dọa tính mạng của Gia Hân.

Chỉ nghĩ tới việc con gái mình sẽ không được yên ổn thôi là Hà Phương đã run rẩy toàn thân, một cơn ớn lạnh chạy suốt từ chân lên đầu. Linh tính báo cho cô ta biết rằng người đàn ông này không nói đùa.

- Tôi... tôi...

Hai người mặc cảnh phục khác đi vào phòng, mang theo một tờ lệnh. Việt đọc lướt qua rồi nhìn Hà Phương, nói tiếp:

- Chúng tôi cũng đã xin được lệnh kiểm tra cuộc gọi cá nhân từ thuê bao của cô. Bất cứ sự đáng ngờ nào cũng có thể là bằng chứng buộc tội cô.

- Là hấn ép tôi... Tôi không biết gì hết.

- Hấn là ai?

- Tôi không biết hấn. Hấn gọi điện cho tôi nếu tôi không giúp hấn thì hấn sẽ tiết lộ chuyện quá khứ của tôi, lúc đó tôi sẽ bị đuổi việc, sẽ không thể xin được việc ở bất kỳ đâu nữa. Tôi... tôi đã từng làm tiếp viên trong quán bar.

- Tôi nghĩ cô biết nhiều hơn. Cô có biết đưa ra lời khai giả tội còn nặng hơn không khai gì hay không? – Việt nghiêm mặt nói, rõ ràng anh không tin những lời người này nói nên hạ chột một câu, cảm thấy mình đã gần chiến thắng đến nơi rồi.

Ở ngoài hành lang, trên ghế chờ, Linh tựa mình tỉnh giấc, chiếc áo khoác của Đại đang đắp trên vai cô trượt xuống ghế. Đại ngoảnh sang nhìn cô hỏi:

- Em nghỉ thêm chút nữa đi. Hay anh gọi người đưa em về nghỉ nhé, có anh với Phong ở đây là được rồi mà. Nếu có tin gì của Alex, anh sẽ gọi em.

- Không, không, em muốn ở đây – Linh ngồi thẳng dậy, rùng mình một cái.

Đại khoác lại cái áo ấm lên người cô, thở dài, không có ý can ngăn cô nữa.

- Họ vẫn không điều tra ra tin tức sao? – Linh lo lắng hỏi Phong ngồi cách mình một ghế.

- Hình như đã có một chút đầu mối. Nghe nói có tài xế taxi tới báo án, hình như anh ta đã bị cướp taxi và là nhân chứng cho một vụ bắt cóc trẻ em. Có lẽ chính là chiếc xe đã chở Alex đi. Bên công an điều tra đã cho người tới hiện trường chiếc taxi và người tài xế bị bỏ lại rồi. Người tài xế không sao, anh ta có thể nhận dạng được gã đàn ông.

- Vậy thì tốt quá! – Linh vỗ tay lên trước ngực như cầu khẩn – Cầu trời thằng bé không sao. Trời lạnh thế này, không biết nó đã được ăn chưa? Không biết nó có mặc ấm không?

- Được rồi, không sao đâu – Đại vỗ vỗ lên vai cô, anh cũng chẳng biết làm gì để cô cảm thấy khá hơn.

- Còn nữa, vừa rồi Hà Phương đã một lần nữa bị triệu tập lên để lấy lại lời khai – Phong tiếp tục thông báo.

- Vậy sao? Cô ta đâu rồi? Lời khai ban đầu có vấn đề gì sao?

- Linh... – Phong nhìn cô, cảm thấy thật sự thương cô – Anh nghi ngờ rằng chuyện lần này là cô ta giở trò và có lẽ đúng là thế thật?

- Cái gì? – Linh giật mình nhìn anh – Chẳng lẽ chỉ vì chuyện em sa thải mấy nhân viên ở đó mà cô ta phải làm thế sao? Họ gian lận tiền của siêu thị, em làm thế có gì là sai sao?

- Không phải chuyện đó đâu – Phong lắc đầu, nhìn cô thật sâu, sau đó chậm rãi nói tiếp – Linh, có chuyện này anh nghĩ em cũng nên biết. Hà Phương chính là mẹ của Gia Hân.

Trong mắt Linh tràn đầy vẻ không thể tin được, trong vòng vài chục giây, trong đầu cô hoàn toàn quên đi chuyện đứa con trai đang bị bắt cóc, tất cả chỉ còn lại sự hỗn loạn.

Cường chưa bao giờ nghiêm túc nói về mẹ của Gia Hân, thậm chí ngay cả con bé anh cũng rất ít khi nói tới trước mặt cô. Linh chỉ biết rằng mẹ Gia Hân là cô gái mà Cường đã qua đêm cùng trong một lần say rượu. Sau đó cô gái ấy đã bỏ lại Gia Hân cho anh nuôi, đến nay thì hai bên hoàn toàn không có liên lạc gì nữa.

Đúng lúc này trung sĩ Việt bước ra, theo sau là hai cán bộ kia, họ đang áp giải Hà Phương đã bị còng tay, dáng vẻ thất thểu và phờ phạc, khác hoàn toàn so với phong thái tự tin trước đó. Nếu có điều gì có thể phá vỡ thế phòng ngự kiên cố của Hà Phương thì đó chỉ có thể là chuyện liên quan tới con gái cô ta mà thôi.

Thấy bốn người đi ra, ba người bên ngoài như hoàn toàn tỉnh táo lại. Người đầu tiên bật dậy là Linh, cô vội vàng chạy tới trước mặt Việt, lo lắng hỏi:

- Anh ơi, đã có tin tức gì của con em chưa?

Việt nhìn người phụ nữ đẹp trước mặt, mặc dù gương mặt cô đầy sự mệt mỏi nhưng vẫn toát lên vẻ kiên cường. Đôi mắt đỏ sọng nhìn anh chất chứa niềm hi vọng, chờ đợi một câu trả lời.

- Chúng tôi đang tập hợp lực lượng để tới chỗ ở của tên bắt cóc ngay khi có thể.

- Vậy là cô đã chịu khai? – Phong liếc nhìn Hà Phương lạnh lùng hỏi.

Hà Phương nhìn về phía anh, sau đó gằn giọng.

- Hi vọng anh giữ lời.

- Nếu Alex an toàn thì tôi chẳng có lý do gì để làm vậy cả – Phong lạnh lùng.

- Hà Phương, tại sao cô lại làm vậy với con tôi? Cô cũng có con cơ mà, sao cô có thể đối xử với con người khác như thế? – Linh sững sờ nhìn Hà Phương, đến giờ cô vẫn không tin rằng chính Hà Phương lại có liên quan tới việc kinh khủng này.

- Vì sao ư? Vì lẽ gì mà con cô có thể ở bên mẹ nó còn con tôi thì không? Anh ta đã cướp đi đứa con máu mủ của tôi thì tôi cũng sẽ cướp đi đứa con mà anh ta yêu thương nhất – Hà Phương hét lên, định lao về phía Linh, Đại đã lập tức bước lên chặn trước mặt cô đề phòng có chuyện xảy tới.

Nhưng hai cán bộ công an áp giải đã không cho cô ta được như ý, lập tức giữ chặt lấy Hà Phương đang nổi điên lên như con thú bị thương.

- Chúng tôi muốn đi theo tới chỗ tên bắt cóc – Phong đề nghị.

- Như vậy sẽ rất nguy hiểm, có khi lại cản trở chúng tôi tác chiến.

- Chúng tôi nhất định sẽ không gây phiền hà gì – Phong cam đoan.

Trung sĩ Việt ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Tôi sẽ nói với lãnh đạo, các anh chị nên chuẩn bị đi, xe của chúng tôi sẽ lập tức chuyển bánh

ngay sau khi có lệnh.

Ba người nhìn nhau, lập tức gật đầu và vội vàng đi ra xe.

Linh được Đại dìu đi, vẫn không quên nhìn lại phía Hà Phương đang được dẫn về phòng tạm giam. Cô thấy thông cảm và đáng thương thay cho tình cảnh của người phụ nữ này hơn là oán giận cô ta.

CHƯƠNG 90

TRÒ CHƠI CỦA TRẺ CON

Đúng như đội phá án nhanh dự đoán, địa chỉ nhà trọ của tên bắt cóc từ trong lời khai của Hà Phương chỉ cách địa điểm hãm bỏ lại chiếc taxi và người tài xế trong tình trạng hôn mê vài km. Tên bắt cóc này dường như không muốn giết người nên mới đánh thuốc mê người lái xe và để ông ta lại trong xe. Còn Hà Phương, để đánh đổi lấy sự giúp sức của gã này, cô ta đã mất một đêm với gã bắt cóc ngay tại nhà trọ lụp xụp của hắn, kèm theo đó là một số tiền rất lớn.

Từ lời khai của Hà Phương, ban chuyên án đã xác định được danh tính hung thủ. Hắn là một tên xã hội đen đã rửa tay gác kiếm hai năm. Nếu không phải Hà Phương là người tình hắn từng một thời quan hệ gần gũi, lại thêm một khoản tiền lớn cô ta đưa đủ để hắn mờ mắt, thì hắn đã không ra tay như vậy.

Khi lực lượng công an tới được nhà trọ của hắn thì chỉ thấy cửa đã khóa. Số thuê bao hắn dùng để liên lạc với Hà Phương đã không dùng nữa, hiển nhiên là hắn muốn cắt đứt toàn bộ liên hệ với người phụ nữ này. Trung sĩ Việt cùng anh em phá cửa vào nhà nhưng ngôi nhà trống không, ngoài mấy mẫu bánh mì còn sót lại trên sàn thì không có một chút dấu vết gì khác nữa.

Mọi người thất vọng đang muốn rút về để thực hiện phương án tác chiến tiếp theo thì chợt một chiến sĩ công an dùng đèn pin phát hiện ra những mảnh hình ghép rời rạc rơi ở ngay mép bậc tam cấp đi xuống sân.

Trung sĩ Việt cầm lấy mấy mảnh ghép hình xem xét. Linh đứng ở cách anh không xa, lập tức tái mặt. Cả Đại và Phong cũng lập tức nhận ra, mặc dù không chắc chắn lắm nhưng nhìn phản ứng của Linh thì cũng đoán ra mười mươi những mảnh ghép này là của Alex.

- Đây là đồ chơi của Alex – Phong tiến lên, nói với Việt.
- Anh chắc chứ?
- Alex đi học đều mang theo hai bộ ghép hình nhỏ tới lớp, đây là trò chơi nó thích nhất – Linh tiến lên xác nhận – Anh cho em xem, em có thể nhận ra đó có phải của con trai mình hay không?

Việt nhìn Linh, sau đó đặt vào tay cô mấy mảnh ghép đó. Linh lật từng mảnh nhỏ lên xem xét, lập tức nhận ra là bức ghép hình vua sư tử mà thằng bé rất thích.

- Đúng là của thằng bé.

Việt gật đầu nói:

- Có lẽ tên bắt cóc đã đánh hơi được nguy hiểm nên đã rời khỏi đây trước khi chúng ta đến.

Chúng ta sẽ quay về cơ quan, sau đó triển khai phương án tiếp theo – Việt gật đầu, không có ý định sẽ lấy lại mấy mảnh ghép hình kia.

Nhưng anh vừa quay người, lại nghe thấy giọng Linh run run:

- Kho... khoan... khoan đã – Tiếng sau cùng cô nói to thất thanh làm Việt cũng phải giật mình quay lại.

Linh nhìn chăm chú vào mấy mảnh ghép hình trên tay, sau đó vội vàng chạy tới chỗ bậc thềm nơi tìm ra mấy mảnh ghép, dùng ánh sáng mờ mờ trên màn hình điện thoại soi xuống như tìm kiếm điều gì đó.

Việt thấy lạ, cũng lập tức cầm đèn pin tới chiếu cho cô. Chỉ thấy Linh đang cố gắng nhặt hết các mảnh ghép vào. Có tới gần hai chục mảnh ghép còn rơi lại ở đó. Sau khi nhặt hết những mảnh ghép lên, Linh nhìn về phía Đại và Phong nói:

- Hai anh... mau ghép những miếng hình này lại.

Việt cau mày, nhưng anh hiểu không phải tự dưng mà người phụ nữ này lại đánh mất thời gian chỉ để chơi trò ghép hình nên cũng yên lặng. Đại và Phong đều ngồi xuống, bốn người bắt đầu nhanh chóng ghép bức tranh vua sư tử chỉ to bằng bàn tay người lớn lại. Linh, Đại và Phong đều thường xuyên chơi trò này cùng Alex nên chỉ hai phút sau, họ đã ghép được bức tranh một cách hoàn hảo.

Linh mừng rỡ, cô nhẹ nhàng lật bức tranh lên, để lộ ra phần mặt sau của tám hình.

Ba người đàn ông lập tức há mồm, tròn to mắt nhìn.

- Cái gì vậy – Phong lên tiếng sau khi nhìn thấy những nét bút chì nguệch ngoạc trên mặt sau của tám hình.

Nhưng rõ ràng, đó là một dãy kí hiệu được vẽ rất thẳng hàng, được vẽ có mục đích chứ không phải trẻ con nghịch ngợm gì. Các kí hiệu bao gồm các thanh ngang, thanh dọc ghép lại với nhau, hầu hết là các hình vuông khuyết cạnh, hoặc hình vuông, hoặc góc nhọn quay sang phải hoặc sang trái. Trong các hình này đều có một dấu chấm tròn.

- Mật mã... – Linh cười mừng rỡ.

Lần đầu tiên sau hơn mười tiếng căng thẳng cô mới nở một nụ cười.

- Mật mã? – Việt kinh ngạc hỏi lại.

- Phải – Linh chậm rãi giải thích. – Tôi thường dùng cách này để dạy Alex học chữ. Đây là loại mật mã dễ nhất và thằng bé thích nhất. Tên của nó là mật mã chuồng bò, hay còn gọi là góc vuông góc nhọn. Tôi không có thời gian để giải thích cách chơi trò này bây giờ, nhưng theo quy luật của góc nhọn mà chúng tôi thường chơi thì chữ này là...

Linh suy nghĩ một chút, sau đó bật thốt ra hai tiếng:

- Thanh Thủy.

- Cửa khẩu Thanh Thủy – Việt cau mày – Ý chị là cháu bé cố ý để lại thông tin này cho chúng ta?

- Tôi nghĩ vậy. Có thể nó đã nghe tên bắt cóc nhắc tới nơi này, nên cố ý muốn báo cho chúng ta.

- Là thật sao? – Việt vỗ vỗ trán có vẻ khó tin – Nó mới chỉ là một thằng bé năm tuổi.

- Mặc dù nó mới năm tuổi nhưng nó có thể nói tới bốn thứ tiếng thông dụng và đã từng đặt chân tới gần 20 quốc gia trong vòng năm năm qua – Phong lạnh lùng nói.

- Sáng nay khi tôi chuẩn bị đồ đi học cho con, rõ ràng chưa có những hình này. Alex cũng chưa bao giờ chơi trò này trên lớp với các bạn, hơn nữa những từ mà chúng tôi thường chơi với nhau đều thuộc một chủ đề nhất định nào đó. “Thanh Thủy” là một khái niệm tương đối lớn so với tầm nhìn của thằng bé – Linh khẳng định nói.

- Tôi sẽ báo cáo lại với lãnh đạo. Chúng tôi sẽ lập tức gửi ảnh của cháu bé và thủ phạm lên các cửa khẩu ở Hà Giang, đặc biệt tập trung lực lượng ở cửa khẩu Thanh Thủy.

- Cũng không nên ngoại trừ các cửa khẩu ở những nơi khác nữa – Phong vẫn dặn dò thêm.

- Điều đó là tất nhiên rồi – Việt gật đầu.

- Đi, chúng ta cũng đi thôi – Đại đỡ Linh dậy – Chúng ta lập tức xuất phát đi cửa khẩu Thanh Thủy.

- Đã gần ba giờ sáng rồi. Các anh chị nên nghỉ ngơi một chút, đợi trời sáng rồi hãy đi. Chúng tôi sẽ liên hệ với công an tỉnh bạn và công an ở các cửa khẩu, chuẩn bị đón lõng hắn và sẽ bắt nếu hắn xuất hiện – Việt khuyên.

- Không cần đâu. Chúng tôi sẽ lên đường – Phong lắc đầu, sau đó cùng Đại và Linh đi ra xe riêng của anh.

Anh đưa hai người về nhà Linh trước, sau đó gọi điện cho lái xe của mình để anh ta chuẩn bị. Cuối cùng, chỉ sau đó một giờ đồng hồ, chiếc xe đã tiến thẳng về Hà Giang.

Phong ngồi ở ghế trước, tranh thủ chớp mắt một chút. Vì chiếc xe sẽ đi liên tục không nghỉ nên mọi người phải thường xuyên đổi lái cho nhau, vì thế ai cũng cần nghỉ ngơi. Đại và Linh ngồi ở ghế sau. Linh không còn giữ được tỉnh táo nữa, vừa lên xe là cô đã chìm vào giấc ngủ. Đại ngồi sát về phía cửa, ôm lấy cô, cho cô ngã đầu gối lên đùi mình, lấy áo bông đắp lên người cô. Anh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Linh không biết mình đã ngủ được bao lâu, khi tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi thì trời bên ngoài đã tang tảng sáng, sương mù mờ mịt giăng trắng đường đi. Những chiếc xe khách đi ngược chiều lao qua vun vút, ánh đèn rọi sáng trưng. Cô nhồm người dậy khỏi lòng Đại làm cho anh cũng thức giấc theo. Anh vuốt má cô, khẽ giục:

- Kệ nó, cứ ngủ thêm chút nữa đi. Chúng ta mới tới Tuyên Quang thôi.

Nếu là bên công an gọi thì chắc chắn sẽ gọi cho Phong chứ không phải gọi cho cô. Giờ phút này không còn điều gì quan trọng hơn việc đi tìm Alex nữa nên Đại cũng không ngần ngại mà ngăn cản cô nghe máy.

Cuộc gọi đổ chuông một hồi rồi kết thúc. Sau đó lại tiếp tục đổ chuông lần thứ hai. Là từ quản lý của Cường. Nếu không phải có việc quan trọng thì nhất định anh ta sẽ không gọi sớm thế này. Trong đầu Linh xuất hiện một ý nghĩ cực kỳ hãi hùng, cô bắt máy.

- Em Linh đây ạ! Có việc gì gấp thế anh?
- Cô đã tìm thấy Alex chưa?
- Bọn em đang đi Hà Giang tìm thằng bé.
- Cô... có thể trở về Hà Nội ngay không? – Do dự một chút, người trợ lý e dè đề nghị.

Nghe giọng anh ta khang khác, Linh cảm thấy dự cảm của mình đã đúng. Cô cắn răng, lắc đầu:

- Bọn em sẽ quay về sớm thôi.
- Cậu ấy... chủ tịch...
- Anh ấy làm sao? – Linh lo lắng hỏi khiến cho cả Đại ngồi bên cạnh và Phong vừa tỉnh giấc cũng

phải quay lại nhìn.

- Bác sĩ nói... chủ tịch sẽ không qua khỏi hôm nay – Nói tới đây, viên trợ lý nghẹn lại không nói được gì nữa.

- Cái gì? Anh nói là không qua khỏi là sao? Tại sao lại như thế được?

- Tôi qua cậu ấy có tỉnh lại một chút. Sau đó biết tin bé Alex bị bắt cóc, cậu ấy lập tức lên cơn co giật, khó thở. Bác sĩ phải cấp cứu cậu ấy mới qua được cơn nguy kịch... Bác sĩ nói gan cậu ấy đã yếu lắm rồi, lại thêm cú sốc làm nhồi máu cơ tim...

Hai bên đều im lặng. Vài giây sau, người trợ lý như đã lấy được hơi nên tiếp tục nói:

- Cậu ấy vừa mới lại tỉnh lại. Cậu ấy rất muốn gặp cô và Alex, nhưng tôi không chắc cậu ấy có thể đợi được qua hết hôm nay. Nếu có thể, tôi xin cô hãy quay về gặp cậu ấy. Tôi xin cô đấy. Ước nguyện cùng của chủ tịch là có cô ở bên khi cậu ấy ra đi...

Giọng người đàn ông ở bên kia đầu dây khàn dần đi, sau đó là tiếng nấc cụt. Rõ ràng là anh ta đã không giữ được bình tĩnh khi nói ra những lời van nài này nữa. Linh buông thông tay xuống, chiếc điện thoại cũng rơi cách xuống chân. Cuộc gọi bị ngắt.

- Em... em... phải làm gì bây giờ? – Linh hoang mang, nước mắt lại một lần nữa tràn ra.

Suy nghĩ rằng Cường đã sắp rời xa thế giới này làm cô sợ hãi tới phát khóc. Đại nắm lấy hai tay cô, muốn ôm cô vào lòng, chỉ thấy hai tay cô run rẩy, lạnh ngắt. Ở trên, Phong cũng vừa nhận được một cuộc gọi. Sau khi bình tĩnh cúp máy, Phong quay lại nhìn cô, quả quyết nói:

- Nếu em tin tưởng bọn anh thì cứ để bọn anh đón Alex. Còn em quay về Hà Nội đi.

- Em...

- Ừ, em hãy về đi. Bọn anh sẽ thuê xe ở thành phố Tuyên Quang và đi tiếp. Bọn anh sẽ đưa con về cho em – Đại vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô – Về với cậu ấy, một lần cuối cùng thôi. Nếu không, sau này em sẽ rất hối hận.

Chiếc xe dừng lại ở thành phố Tuyên Quang, thả hai người đàn ông xuống, sau đó nó lại quay về con đường cũ, trở lại Hà Nội với tốc độ còn nhanh hơn cả lúc đi.

CHƯƠNG 91

ĐAU THƯƠNG TỐI TỐT CÙNG

Linh về tới Hà Nội, mệt nhoài nhưng cô không muốn ăn sáng theo lời dặn của Đại mà đi thẳng vào bệnh viện. Khi cô tới phòng bệnh của Cường thì gặp người quản lý đang ngồi ở hành lang. Linh giật mình khi thấy mắt anh ta thâm đen, hằn những tia máu đỏ, rõ ràng là đã lâu rồi anh ta không ngủ một chút nào. Bà Phụng đang gục đầu tựa vào vai một người phụ nữ khác, có lẽ là họ hàng của bà mà khóc. Nghe tiếng khóc của bà Phụng, Linh có cảm giác tim mình cũng như muốn ngừng đập, hai nắm tay cô dần dần siết chặt lại. Viên quản lý nhìn cô, thở dài một tiếng. Bà Phụng chậm rãi ngẩng đầu và quay lại nhìn. Thấy Linh, trong mắt bà Phụng xẹt qua một tia lạnh lẽo, nhưng rồi bà như chợt nhớ lại điều gì đó, ánh mặt bà lại sụp xuống, tiếp tục khóc. Chiếc khăn tay đã bị bà vo nhàu nhĩ thành một nhúm rồi.

- Anh Cường thế nào rồi, anh ấy... – Linh ngập ngừng hỏi.

- Bác sĩ đang cấp cứu – Người quản lý lắc đầu vô vọng.

Bà Phụng dù trong lòng rất muốn lập tức đuổi cô con dâu cũ này đi khỏi đây, nhưng cuộc nói chuyện với con trai trước đó của bà đã khiến bà hiểu rằng, nếu Cường không được gặp vợ cũ của mình, nó sẽ không cảm thấy yên lòng. Rồi bà chợt nhớ đến những gì mình mới nghe được từ thám tử thân tín của mình báo rằng mẹ đẻ của Gia Hân hiện đang bị tạm giam và chính cô ta là người bày ra việc bắt cóc Gia Bảo. Trong lòng bà thở dài một tiếng, cũng muốn cất tiếng hỏi Linh về tình hình của Gia Bảo, nhưng những khúc mắc vẫn chưa thể tan đi ngay được. Vì thế sau khi liếc nhìn Linh một cái lạnh lùng, bà cũng không nói gì nữa.

Linh đứng sững lại một chút, sau đó ngồi xuống chiếc ghế lạnh lẽo bên cạnh viên quản lý. Cứ thế, Linh chìm vào kí ức của những tháng ngày cô hạnh phúc nhất bên Cường.

Anh là mối tình đầu của cô, là người đầu tiên đưa cô đi vào những giấc mộng ái tình nhiều sắc màu nhất. Lần đầu tiên cô gặp anh là khi anh tới nhà hàng nơi cô làm việc để xin làm người đi giao hàng. Anh không nói nhiều về bản thân mình, sau này cô mới biết anh là một nghiên cứu sinh mới từ Việt Nam sang. Từ nhân viên giao hàng, anh được chuyển lên làm nhân viên chạy bàn, sau đó là tới

phụ bếp cho cô. Cuối cùng, anh và An đều được coi là “học trò” của cô. Sau ba tháng quen nhau, anh tỏ tình với cô. Anh cho cô một chỗ dựa vững vàng đủ để cô không còn cảm giác cô đơn nơi xứ lạ nữa. Anh yêu thương và tôn trọng cô thực sự, anh nói rằng cô quá nhỏ bé khiến anh luôn có suy nghĩ muốn bảo vệ, che chở, không muốn làm cô bị tổn thương.

Nếu ngay từ đầu anh không tiếp cận cô vì mục đích khác, có lẽ dù cô có trở lại Việt Nam vì chuyện của Nhật Lệ thì chắc chắn tình cảm của hai người cũng không hoàn toàn chấm hết. Nếu mẹ anh và bố cô chỉ là hai người xa lạ, có lẽ cô và anh đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, dù từ đầu cuộc hôn nhân ấy có sự gượng ép từ phía cô. Mỗi quan hệ định mệnh giữa anh và cô không biết là duyên hay nợ, chỉ biết rằng cho tới lúc này, sự ràng buộc giữa hai người không chỉ là đứa con bé bỏng, mà còn là một thứ tình cảm khó lý giải khác. Cũng giống như trước đây, khi cô ở bên Cường, cô nhận ra rằng cô yêu cả Đại. Còn bây giờ, trong lòng đã xác định tình cảm hoàn toàn dành cho Đại nhưng Cường vẫn luôn là một vương bận khó gỡ trong lòng cô. Cuộc đời này, cô dường như không thể thoát được mối quan hệ tình cảm rắc rối với hai người đàn ông ấy, kể cả bây giờ khi Cường sắp không còn tồn tại trên thế gian này. Có lẽ kể cả khi anh chết đi rồi, cô vẫn sẽ nhớ anh.

Tiếng mở cửa phòng làm Linh giật mình bừng tỉnh. Vài người mặc blouse trắng bước ra, vẻ mặt ai nấy đều hết sức căng thẳng. Bà Phụng lập tức bật dậy, nhào tới, túm lấy cánh tay vị bác sĩ đi đầu, hoảng hốt hỏi:

- Con tôi, nó làm sao rồi, bác sĩ?

Ông bác sĩ già đưa mắt nhìn gương mặt tèm lem nước mắt của bà Phụng, sau đó thở dài nói:

- Gia đình vào nói chuyện với cậu ấy lần cuối đi.

Linh lão đảo người suýt ngã. Nếu không có bà Phụng ở đây, chắc chắn cô sẽ lập tức lao vào trong căn phòng kia. Nhưng cô biết, lúc này cô không có quyền tước đoạt đi những giây phút gần gũi cuối cùng của mẹ con bà Phụng. Quả nhiên, đoàn bác sĩ cấp cứu vừa rời đi, bà Phụng đã lập tức chạy vào trong phòng. Viên quản lý đưa mắt nhìn Linh vẫn còn chôn chân một cách sững sờ, khẽ nhắc:

- Cô cũng vào đi, người anh ấy mong gặp nhất là cô.

Linh siết chặt tay, sau đó cũng bước vào theo. Bà Phụng đã ngồi ở bên cạnh giường bệnh của Cường, hai tay nắm chặt lấy tay con trai, khóc ròng, nói không thành tiếng. Linh đưa mắt nhìn Cường, không ngờ anh đã nhìn mình từ bao giờ, giống như anh luôn đưa mắt tìm kiếm cô ngay sau mỗi lần tỉnh giấc. Trên mặt anh xuất hiện một nụ cười yếu ớt, nhưng vẫn tràn đầy ấm áp như mỗi lần anh cười với cô. Cường luôn thế, dù trước đây cô có chọc giận anh cỡ nào thì anh vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương và vị tha như lúc này. Dù cô ví anh như Mặt Trăng quay quanh mình, nhưng anh lại luôn ấm áp như Mặt Trời, không lúc nào để cho cô có thời gian cảm thấy cô đơn.

Nụ cười ấy hôm nay chỉ làm Linh thấy nhói ở trong lòng.

Cô có thể cảm nhận được hơi thở mong manh của Cường. Cô cũng muốn vươn tay, nắm lấy bàn tay gầy của anh.

- Em tới rồi sao? – Anh cất tiếng hỏi cô.

Linh gật đầu, bước tới bên kia giường của anh.

- Con đâu rồi? Nó an toàn không?

Linh lắc đầu, sau đó thở dài đáp:

- Anh Đại và anh Phong đi đón thằng bé rồi, nó sẽ sớm tới đây thăm anh.

- Thật may mắn – Cường không nhìn cô nữa mà đưa mắt nhìn thẳng lên trần nhà, giọng anh thì thảo như nói với chính mình.

Thấy cô lặng yên, anh lại nói tiếp:

- Anh đúng là vô dụng quá!

Sau đó, anh quay sang nhìn mẹ mình. Từ sau khi bà biết anh mắc bệnh, bà đã không còn giữ được những nét trẻ trung nữa, thay vào đó là vẻ già nua, tiều tụy. Mái tóc bà đã bạc trắng gần hết, những nếp nhăn cũng hằn rõ hơn.

- Mẹ, con xin lỗi mẹ. Con luôn là một đứa con không nghe lời, khiến mẹ luôn tức giận. Bây giờ con lại càng bất hiếu khi không thể phụng dưỡng mẹ được nữa.

- Con nhất định sẽ khỏe mà. Bác sĩ nói con sẽ khỏe – Bà Phượng lắc đầu, bà không muốn tưởng tượng tới viễn cảnh không còn đứa con này bên cạnh nữa.

Đó là nỗi đau tột cùng của người làm cha, làm mẹ.

Từ khi được sinh ra, Cường luôn chỉ có tình thương yêu và sự chăm sóc của bà. Chồng bà là người trăng hoa, ngay cả khi bà bụng mang dạ chửa, ông ta đã lập tức có thêm những người đàn bà khác. Đến tận bây giờ, khi con hấp hối bên giường bệnh, ông ta vẫn đang mải mê ở bên người vợ trẻ trung chỉ bằng tuổi con trai mình, không hề đoái hoài gì tới đứa con này.

- Mẹ, mấy hôm nay Gia Hân đi học có ngoan không? Con bé không bị viêm họng hay bỏ bữa chứ?

- Ừ... nó rất ngoan. Nó bảo tối nay tan học sẽ vào thăm con, khoe với con bức tranh nó mới vẽ nữa – Bà Phượng gật đầu.

Mặc dù ngoài mặt Cường tỏ ra lạnh lùng và luôn khắc nghiệt với Gia Hân, nhưng anh vẫn luôn âm thầm chú ý tới những sinh hoạt dù là nhỏ nhất của con bé. Con bé không được ở cạnh mẹ còn anh thì chẳng sống được bao lâu, vì vậy Cường định dùng cách tàn nhẫn nhất để dạy con mạnh mẽ hơn. Anh không muốn nó phải nhớ thương một người cha tồi như mình, người cha mà ngay từ đầu đã không mong muốn nó có mặt trên cõi đời này. Với Gia Hân, anh luôn cảm thấy day dứt nên anh khó lòng có thể đối mặt với nó.

- Mẹ hãy giúp con nuôi nấng và chăm sóc cho Gia Hân. Mẹ hãy cho con bé gặp mẹ của nó. Cô ấy thực ra cũng ra đáng thương... Ngày ấy con không muốn lấy cô ấy là vì không muốn cô ấy phải chôn vùi hạnh phúc ở bên một người như con. Là con cố chấp nên Gia Hân mới không có mẹ... Nếu Gia Hân được sống với mẹ, giống như Gia Bảo, chắc chắn nó sẽ là một đứa trẻ ngoan và đáng yêu như Gia Bảo.

Bà Phượng khóc nức lên. Em gái của bà ở phía sau cũng bật khóc. Người quản lý cúi gằm mặt xuống đất như cố che đậy cơn xúc động của mình. Còn Linh, mắt cô cũng đã đỏ hoe.

- Còn chuyện này nữa, thực ra con đã biết chuyện giữa mẹ và bố vợ của con trước đây từ lâu rồi. Gia đình chúng ta thật sự mắc nợ gia đình Linh rất nhiều. Mẹ đừng giận cô ấy nữa, lỗi là của chúng ta,

cô ấy không có lỗi gì trong chuyện này. Mẹ cũng phải hứa với con không được ốm, không được đau buồn, nếu không con sẽ không thể yên lòng ra đi được.

- Ủ, mẹ hứa... mẹ hứa mà – Bà Phượng vừa lau nước mắt, vừa liên tục gật đầu.

Cường mỉm cười yếu ớt, sau đó đưa mắt tìm trợ lý của mình gọi:

- Anh Quang...

- Chủ tịch – Viên trợ lý ngẩng đầu nhìn anh, mạnh mẽ áp chế những giọt nước mắt chảy ngược vào trong lòng khiến cho gương mặt anh càng thêm méo mó tới khổ sở.

- Đến giờ này anh vẫn còn gọi tôi là Chủ tịch sao? Thật vui vì lúc này tôi còn có một người anh em tốt như anh ở bên.

- Chủ tịch... – Quang nhìn anh, chỉ nói được hai tiếng một cách thảng thốt sau đó im bặt.

- Những gì cần nói với anh tôi cũng đã nói rồi. Tôi chỉ muốn lần cuối cảm ơn vì đã ở bên tôi tới tận lúc này. Anh ấy giúp tôi đưa mẹ tôi và dì tôi ra ngoài, tôi có chuyện riêng muốn nói với Linh.

- Không, mẹ muốn ở bên con. Cho mẹ được ở bên con – Bà Phượng lắc đầu nguầy nguậy, không đành lòng rời xa giường bệnh của con trai một chút nào.

- Mẹ, cho phép con được bú rơm lần cuối. Con chỉ muốn được ở riêng với cô ấy một lúc, mong mẹ đồng ý.

- Cô Phượng, chúng ta đi – Quang bước lên mấy bước, tới gần bà Phượng, dứt khoát dìu bà đứng dậy, mặc cho bà gào khóc vật vã đòi ở lại.

Một phút sau, căn phòng được trả lại sự yên tĩnh. Chỉ có tiếng nấc của Linh nhấn chìm tất cả tiếng thở yếu ớt của Cường lẫn tiếng máy móc rung nhẹ. Cường mỉm cười với cô:

- Em ngồi xuống đi. Ngồi xuống cạnh anh.

Linh làm theo lời anh như một cái máy. Cường vươn tay, Linh hiểu ý nắm lấy tay anh, chỉ cảm thấy bàn tay của Cường lạnh ngắt, những ngón tay siết nhẹ lấy tay cô. Linh không kiềm chế được, một tay còn lại bưng miệng để không bật ra thành tiếng nức nở.

- Đừng khóc nữa. Tay anh không còn khả năng vươn tới để lau nước mắt cho em đâu. Nhìn anh và đừng khóc nữa, được chứ? – Cường thì thào, dường như anh cũng không còn nhiều sức để nói to hơn được nữa.

Linh đưa mắt nhìn anh, khẽ gật đầu, những giọt nước mắt cũng ngừng chảy, chỉ thỉnh thoảng vẫn còn vang lên tiếng nấc không sao kiềm chế được mà thôi.

- Anh rất muốn được gặp con.

- Con sắp về tới nơi rồi – Linh cố gắng an ủi anh, nhưng cô biết rõ, nếu anh không qua khỏi hôm nay thì cơ hội anh gặp được con là rất nhỏ.

- Anh mừng là nó vui vẻ với Đại, và cậu ấy cũng rất yêu quý nó.

Linh yên lặng không nói.

- Con thích món quà Giáng sinh chứ?

- Vâng...

- Vậy là tốt rồi. Anh chỉ sợ thằng bé không thích món quà ấy.

- Nó vẫn nghĩ rằng đó là do Bà chúa Tuyết nào đó gửi tặng – Linh thở dài.

Cường cười:

- Linh... Cảm ơn em đã sinh Gia Bảo cho anh. Cảm ơn em đã nuôi con khôn lớn...

- Đó là nghĩa vụ của em, anh không cần phải nói như vậy.

- Không, anh vẫn phải nói, đó là những lời từ lâu anh rất muốn nói với em. Ngoại trừ những ngày tháng chúng ta còn ở bên Mỹ cùng nhau, thì những ngày ở bên con là những ngày anh cảm thấy hạnh phúc nhất. Nó chính là minh chứng tình yêu của chúng ta... Anh... anh có một lời thỉnh cầu này...

- Anh cứ nói đi, nếu em có thể nhận lời, chắc chắn em sẽ không từ chối...

- Anh mong em hãy tha thứ cho mẹ. Anh biết những tổn thương bà ấy đã gây ra cho gia đình em là rất lớn, nhưng anh mong em nể tình anh, nể tình Gia Bảo là con chúng ta, mong em tha thứ cho mẹ. Em hãy cho mẹ được nhận Gia Bảo. Khi anh không còn nữa, em hãy cho Gia Bảo được tới chơi với bà nội, được không? Linh, anh cầu xin em... – Vừa nói, những ngón tay xương xẩu của Cường như càng siết chặt hơn lấy tay cô.

- Anh không cần phải nói nữa... – Linh lắc đầu – Em hiểu ý anh. Em sẽ suy nghĩ chuyện này...

- Ủ... – Cường gật đầu, cũng không cố gắng nài ép cô nữa – Còn nữa... ngôi nhà đó, anh để lại cho em và con.

- Ngôi nhà?

- Ủ, là ngôi nhà em đã từng bỏ ra cái giá rất cao để mua mà anh không bán. Trước đây khi anh mua nó, anh cũng chỉ biết đó là ngôi nhà mà mẹ anh đã lấy từ tay một người đàn ông, anh mua lại vì muốn tìm hiểu về người đàn ông đó. Không ngờ nó lại chính là ngôi nhà cũ của gia đình em. Anh không để lại cho con và em tài sản gì ngoài ngôi nhà đó.

- Em và con không cần tài sản của anh.

- Vì thế em mới kiên quyết bỏ tiền ra mua nó phải không? Em biết, dù cả tập đoàn của anh, tất cả tài sản của anh, thậm chí cả tính mạng của anh, chỉ cần em nói là em muốn có, anh sẵn sàng đưa cho em vô điều kiện mà. Sao lúc nào em cũng phải bướng bỉnh và tỏ ra không cần dựa dẫm vào ai như thế?

Linh im lặng, cố gắng kiềm chế cơn xúc động đang muốn trào ra. Cường một lần nữa lại nắm chặt lấy tay cô, giống như anh đang cố gắng một lần cuối tìm lấy hơi ấm từ bàn tay mảnh dẻ mềm mại này.

- Em bắt tay với Phong, anh cũng biết. Em từng bước ép sát, bức bách anh phải bán lại Winter anh cũng biết... Nhưng sao em cứ phải gồng mình lên như vậy? Sao em cứ phải cố chấp như thế?

- Anh biết hết ư? – Linh cười chua chát, nước mắt một lần nữa không thể kiềm chế được mà cứ thế trào ra.

Ngay từ đầu anh đã biết, vậy mà anh cứ cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng nhượng bộ cô. Anh thật ngốc!

- Anh yêu em. Ngày trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, và sau này cũng vậy.

Cô bắt đầu khóc to hơn.

- Anh ước gì kiếp sau, chúng ta sẽ tiếp tục gặp nhau, nhất định anh sẽ không buông tay em ra, để em chạy trốn khỏi anh, không cho phép được ở bên bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài anh. Nếu có

kiếp sau, anh nhất định sẽ làm một người chồng tốt...

- Gia Bảo, nói với con rằng... anh rất yêu nó...

- Sống với cậu ấy, chắc chắn em sẽ được hạnh phúc... Em phải hạnh phúc đấy.

Từng giây từng phút chậm chậm trôi qua trong căn phòng thoáng thoảng mùi nước hoa oải hương. Một lúc sau, những người đi lại ngoài hành lang có thể nghe thấy rõ một tiếng hét thương tâm phát ra từ một căn phòng khép kín. Những người đang sốt ruột đứng bên ngoài xô cửa chạy vào. Trên chiếc giường trải ga và chăn bông trắng muốt, Cường đã nhắm nghiền mắt, tim đã hoàn toàn ngừng đập, một nụ cười vĩnh viễn in hằn trên gương mặt thanh thản và hạnh phúc của anh.

CHƯƠNG 92

TRỞ VỀ

Cùng buổi sáng ngày hôm ấy, vào khoảng chín giờ, tại bến xe thành phố Hà Giang, trong một quán phở bình dân có một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đang ngồi chậm rãi đốt thuốc. Ngồi đối diện hắn là một thằng nhóc vai đeo ba lô hình con gấu, mặt cúi gằm xuống đất, thỉnh thoảng lại đưa bàn tay nhỏ xinh di di lên trên bàn. Bát phở đặt trước mặt nó đã nguội ngắt từ khi nào, mặc dù rất đói nhưng nó kiên quyết không động đũa.

Gã đàn ông và đứa bé chính là kẻ bắt cóc và Alex. Thằng nhóc không ngờ sau khi tỉnh dậy thì đã ở một nơi xa lạ như thế này khiến cho cái tính gan lì của nó cũng không thể át nổi sự sợ hãi nữa. Đó là lý do tại sao tới lúc này nó vẫn không chịu ăn sáng.

- Mày không ăn sao? Hay quen có người vừa dỗ vừa đút cho ăn rồi? – Gã đàn ông lạnh lùng hỏi.

Mặc dù tỏ ra như thế, nhưng hắn ta hoàn toàn bị chinh phục bởi đứa bé siêu cấp đáng yêu này. Khi hắn bế thằng nhỏ ở trên xe, mặc dù thằng bé bị hắn cho hít thuốc mê và ngủ say như chết, nhưng những người đi cùng chuyến xe với hắn lại không ngừng tấm tắc khen thằng nhỏ này xinh xắn, đáng yêu. Khi đó trong lòng hắn đã có chút không nỡ bán thằng nhỏ này đi, ba phen bốn bận đã định xuống xe, nhưng sau đó lại thôi. Lên đến đây thì thằng nhóc cũng tỉnh lại, nó không gào khóc gì, lại gan lì không ăn sáng, chỉ một mực cúi đầu, thỉnh thoảng hậm hực nhìn hắn.

- Cháu không ăn. Chú là người nói dối. Chú nói sẽ đưa cháu về với mẹ cơ mà – Thằng nhóc lí nhí đáp.

Hắn lặng lẽ thở dài. Từ xưa tới nay tất cả mọi người đều mắng hắn là “người xấu”, “người đểu” chứ chưa bao giờ có người mắng hắn là “người nói dối” cả. Thằng nhóc này chẳng lẽ ngốc nghếch đến mức không biết là mình sắp bị bán đi hay sao? Nhưng hắn thấy nó không hề giống một thằng bé không thông minh.

- Thế mày muốn gì? – Hắn nhếch mép cười.

- Cháu muốn về nhà – Thằng bé kiên quyết nói.

- Thì phải có xe tao mới đưa mày về nhà được chứ? Mày có thấy chiếc xe Hà Nội – Hà Giang kia

không? Phải một lúc nữa nó mới chạy, chừng đó tao đưa mày lên xe cho mày về Hà Nội là được chứ gì – Hấn nói bằng một vẻ rất không đồng ý rằng mình là người nói dối.

- Chú nói thật? – Thằng nhóc nhìn về phía hấn chỉ, quả nhiên có một chiếc xe giường nằm màu đỏ đang đỗ ở đây.

Mà đúng là hấn cũng không hoàn toàn nói dối, trong đầu hấn đang có ý định quay về Hà Nội, sau đó mang thằng nhóc này trốn vào Nam, lên Tây Nguyên kiếm một mảnh nương rẫy để làm, sau đó tìm cách đón vợ vào. Như thế hai vợ chồng hấn đã có một đứa con xinh xắn rồi. Chính vì thế nên sau khi tới đây hấn mới đánh thức thằng nhóc dậy, nếu không thì hấn tiếp tục đánh thêm thuốc mê cho nó ngủ đến tận lúc giao dịch là xong cho đỡ phiền hà.

- Tao không phải là người nói dối. Nếu mày không muốn bị đói thì mau ăn cho xong đi. Tao đợi mày hơi lâu rồi đấy. Nếu mày còn làm tao bức mình, tao đem mày bán quách cho xong.

Alex nhận được câu trả lời thì hớn hờ gật đầu, sau đó bắt đầu chậm rãi nhặt từng sợi phở đã trương lên từ lâu, chậm rãi ăn.

Thế nhưng lòng tốt của ông “ba bị” vừa thức tỉnh, còn chưa kịp nghĩ làm người tốt thì hấn đã bị lực lượng công an tóm gọn khi đang hí hửng dẫn thằng bé đi lang thang tìm một quán nước ở gần bến xe. Đến tận khi bị bắt, hấn vẫn hoàn toàn không biết rằng thằng nhóc đã đánh thức lương tri trong hấn cũng chính là người đã đẩy hấn vào thất bại thảm hại như thế này, chỉ bằng mấy mảnh ghép của trò chơi xếp hình.

Mười hai giờ trưa, cuối cùng Đại và Phong cũng gặp được Alex ở trụ sở công an thành phố Hà Giang. Tên bắt cóc đã được làm thủ tục lấy lời khai và đưa về Hà Nội trước, chỉ còn trung sĩ Việt ở lại đây cùng Alex, chờ hai người lên. Khi hai người tới nơi, Alex đang hồn nhiên chơi trò mật mã chuồng bò, chính là loại mật mã mà Alex đã để lại trong bức ghép hình dưới Hà Nội. Đến tận khi chơi cùng thằng nhóc rồi, trung sĩ Việt mới chấp nhận sự thật là chính thằng nhóc năm tuổi vắt mũi chưa sạch này là tác giả của bức mật thư đơn giản nhưng đầy hiệu quả kia.

Vừa thấy Đại và Phong, thằng nhóc đã chạy ào tới ôm lấy cổ Đại, bô lô ba la nói đủ thứ. Phong theo Việt đi làm một số thủ tục điều tra cuối cùng. Hai người định đi taxi về nhưng cuối cùng lại được theo xe công an về với Việt. Không ai từ chối cả, bởi trên đường lên đây, cả hai đều đã nhận được tin báo Cường qua đời.

CHƯƠNG 93

BỄ BÀNG

Đại vừa chậm rãi nhả khói thuốc vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua. Trước đây Đại đã có một thời gian bỏ thuốc lá, nhưng rồi những đêm dài chìn trong công việc đã kéo anh quay lại với nó. Anh không hút nhiều, không hút ở nhà hay trước mặt Như Ý, chỉ khi nào quá căng thẳng anh mới lại cảm thấy thèm vị thuốc lá, thèm được thấy những vòng khói thuốc quấn quanh trên mặt, thèm thứ có thể làm cho cái đầu nóng của anh nguội lạnh lại.

Đã một tuần qua đi kể từ sau đám tang đắm nước mắt của Cường. Đại không muốn nhớ lại những cảnh đau lòng đó, nhưng càng cố quên thì nó lại càng hiển hiện rõ ràng hơn, nhất là những khi anh không còn bận rộn trong công việc nữa và đầu óc trở nên thanh thoi một cách khó chịu. Đại không nghĩ sự ra đi của Cường lại làm anh buồn đến thế. Dù trong lòng đã xác định rằng sớm muộn sẽ có ngày đó, nhưng khi tận mắt chứng kiến nó, trong lòng anh lại ngập tràn một nỗi buồn không thể lý giải nổi. Sự ra đi của Cường đã để lại trong lòng những người ở lại một khoảng trống mênh mang không ai có thể bù đắp nổi, với mẹ con Linh cũng thế, với anh cũng thế, mà ngay cả với người anh em cùng cha khác mẹ luôn đối đầu với Cường và Phong cũng thế. Chơi thân với nhau suốt quãng đời học sinh rồi sinh viên, đối chọi với nhau suốt những năm đầu vào đời, cùng yêu thương điên cuồng một người phụ nữ, rồi đến khi nhận ra sự mệt mỏi của tranh đấu, muốn dừng lại thì cũng là lúc người dương kẻ âm.

Ngay sau đám tang của Cường, Đại phải đi công tác bốn ngày. Khi anh trở lại Hà Nội thì mẹ con Linh lại vừa về quê nghỉ ngơi, thế nên cho tới hôm nay anh vẫn chưa gặp lại hai người, không biết hiện giờ họ thế nào? Anh có gọi điện cho Linh vài lần nhưng cũng chỉ được vài câu hỏi thăm là dường như hai bên cũng chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Cô tỏ ra hoàn toàn xa lạ và hờ hững với anh kể từ sau ngày Cường mất. Anh biết, cô cần có thời gian để vượt qua khoảng thời gian chênh vênh này, vì Linh luôn là người sống rất có tình.

Phương Đông đã trở lại trong tay anh và anh sẽ phải rất bận rộn để đưa nó về với quỹ đạo mà nó từng có trước đây, để nó trở thành nhà hàng đỉnh cao của món ăn dân tộc một lần nữa. Anh muốn nhanh chóng ổn định cuộc sống gia đình để có thể toàn tâm toàn ý gây dựng lại Phương Đông.

Những suy nghĩ tiêu cực lúc đầu đã hoàn toàn bay biến trong trí óc Đại. Anh không còn giận cô vì trước đây đã rời bỏ anh để đến với Cường. Anh cũng không còn giận cô đi một mạch sáu năm liền mà không một lần hỏi thăm đến Như Ý. Hai người đã đủ từng trải, đủ trưởng thành để bỏ qua cho nhau những chuyện trong quá khứ.

Anh muốn cưới Linh.

Anh thực sự khao khát được hợp pháp hóa hôn nhân với cô, để anh có thể đường đường chính chính là chồng cô, là bố của Alex, là người sẽ che chở, chăm lo cho hai mẹ con cô cả đời này. Anh chưa bao giờ quên rằng chính anh đã từng nói với cô, mẹ của các con anh chỉ có thể là cô mà thôi.

Cửa phòng tắm xích mở, mùi thơm của sữa tắm lập tức tràn ngập căn phòng. Đại ngẩng đầu, buộc mình rời khỏi những suy tư của bản thân, ngược nhìn người vừa bước ra từ nhà tắm. Sáu năm qua, Tường Vi giống như một nụ hoa còn e ấp lúc này đã nở bừng rực rỡ cả về tài năng lẫn ngoại hình. Cô không còn là cô văn sĩ thích lang thang mới bước vào đời như khi hai người mới gặp nhau nữa, giờ đây Tường Vi đã có một chỗ đứng tương đối. Cô được nhiều người biết tới hơn, được tham gia nhiều chương trình lớn về Văn học, đặc biệt còn là khách mời thường xuyên của các chương trình giao lưu trên truyền hình. Cô trở thành thần tượng của vô số những tác giả trẻ mới chập chững bước vào con đường viết lách.

Là người có nhiều trải nghiệm với cây bút, nhưng trong tình cảm, Tường Vi lại là người vô cùng cố chấp, cố chấp tới mù quáng. Cô từ chối tất cả những người đàn ông đến với mình, chỉ giữ cho tình cảm của mình hướng về một người duy nhất là Đại. Nhưng dù cô có yêu anh bao nhiêu thì anh cũng không thể cho cô một danh phận, bởi cô là người duy nhất anh không thể và không muốn làm tổn thương. Giả như anh có thể vô tình với cô như bao người đã đi qua cuộc đời mình thì anh sẽ dứt khoát hơn. Tường Vi là một cái gì đó hoàn toàn khác, ngay từ đầu anh đã coi cô như tri kỷ của cuộc đời mình. Hồng nhan dễ gặp, tri kỷ khó tìm. Có những người một lúc có thể có vô số hồng nhan, nhưng đi cả cuộc đời họ vẫn không tìm được cho mình một người tri kỷ. Chính vì coi cô là tri kỷ nên anh không thể để mất cô. Dù anh có cố gắng đáp trả lại tình cảm của cô hay rời bỏ cô thì nó đều dẫn đến việc anh sẽ đánh mất cô, thế nên cho tới giờ, những gì cô muốn anh đều nhượng bộ. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở bên một người phụ nữ mà mình không yêu lâu đến vậy. Hai người không ràng buộc nhau với thể xác, cũng không ràng buộc nhau về tinh thần, họ không bao giờ gặp nhau tại một điểm, nhưng cũng không bao giờ chịu đi một mình. Họ đi song hành cùng với nhau, người này giúp cho người kia không cảm thấy cô đơn và tịch mịch trên chặng đường của mình.

- Anh lại hút thuốc? – Tường Vi rũ cái khăn bông ra, bắt đầu lau tóc cho ráo nước.

- Ừ... – Đại khẽ đáp lại, sau đó dụi dụi đầu thuốc lá đang cháy dở vào cái gạt tàn bằng thủy tinh. Anh nhớ lần cuối cùng anh tới và ở lại căn phòng này là hai tháng trước, mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi cả.

- Hôm nay đúng là một thiệt. Gặp mấy ông nhà báo nửa mùa, bị vặn vẹo những cái không đâu. Lại có tay nhà báo còn muốn đến tận nhà để chụp không gian sống riêng gì gì đó... Hôm qua em đặt được vé máy bay rồi, hên quá. Tưởng năm nay không về nhà nghỉ Tết luôn ấy chứ.

Tường Vi nói một thôi một hồi, thấy Đại trầm lặng hơn thường lệ thì ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn. Hai tháng vừa qua, cô cũng chỉ gặp và đi ăn tối với anh được ba lần, còn lại anh đều báo bận, còn tới phòng cô thì không một lần nào cả, khác xa với trước đây. Nhưng Tường Vi chưa bao giờ đòi hỏi, hay nói đúng hơn hơn là cô không dám đòi hỏi. Sáu năm qua, cô cố gắng giải mã trái tim anh, nhưng những gì cô nhận được chỉ là một ngăn trái tim nho nhỏ, nhỏ đến mức không đủ để cô níu giữ chân anh sau những ái ân. Cô biết anh không hề lợi dụng cô như những người bạn thân từng nhận xét, tất cả đến như bây giờ đều là cô muốn như thế. Anh muốn dừng lại, nhưng cô thì không, cô vẫn ôm một chút mong mỏi rằng rồi sẽ có một ngày anh nhận ra đâu mới là chân tình. Chân tình của anh không dành cho cô, nhưng chân tình của cô lại hướng về anh, cô không tin anh là người sắt đá tới mức ấy. Cô không muốn như Huyền, trói buộc anh bằng một cái thai, cô muốn đợi đến ngày anh ngỏ lời cưới cô, ngỏ lời muốn được ở bên cô cả đời.

Tường Vi biết Linh đã quay về, một lần Như Ý đã buột mồm nói ra như thế. Ban đầu cô thấy anh vẫn không khác gì lúc trước, nhưng dần dà, anh thay đổi. Cái thay đổi lớn nhất đó là anh không còn tới với cô thường xuyên nữa. Cô chỉ có thể gặp anh qua những lần ăn tối chóng vánh, hoặc nghe tin về anh qua những lần tới chơi với Như Ý tại Cung thiếu nhi, nơi con bé đang học lớp khiêu vũ mà thôi. Cho đến hôm nay, khi hai người đi ăn tối với nhau và anh đưa cô về đây, cô đã biết anh hoàn toàn thay đổi rồi. Nhất là ánh mắt của anh, nó không còn trống trải và giá lạnh như trước đây nữa. Dù cô cố gắng không tin vào điều đó, nhưng tới giờ, khi nhận ra vẻ lơ đãng của anh và gương mặt như trầm lặng hơn kia, cô lại dự cảm thấy một điều không hay sắp xảy ra với mình.

- Như Ý đã khỏi ho chưa? Tuần trước em thấy con bé bị ho dữ lắm – Cô dừng động tác, ngồi xuống giường nhìn về phía anh.

- Khỏe rồi. Sáng nào vợ Lâm cũng hấp lá hẹ với mật ong cho nó uống – Đại gật đầu, sau khi rời điếu thuốc thì anh bắt đầu chơi với cái điện thoại của mình.

Tường Vi biết, anh đang muốn nói gì đó nhưng lại chưa tìm ra cách nào để nói cả.

- Vợ anh Lâm thế nào?

- Có bầu ba tháng rồi, bây giờ ở nhà thôi. Anh đang định cho hai vợ chồng một cửa hàng để làm ăn riêng.

- Thế bố con anh vẫn định ở đó sao? Rồi còn anh Minh nữa, em thấy hơi phức tạp.

- Chắc anh và Như Ý sẽ ra ngoài sống. Ngôi nhà đó cả nhà đều thống nhất sẽ cho Lâm đứng tên.

- Nhưng hai bố con sống riêng liệu có ổn không? Anh quá bận... – Tường Vi băn khoăn.

Đại ngẩng đầu nhìn cô. Anh hiểu ý cô. Không dưới mười lần trong sáu năm qua Tường Vi nhắc khéo với anh chuyện anh cần có một người phụ nữ ở bên để chăm lo cho Như Ý.

Tường Vi thấy anh nhìn mình thì suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, đi tới và ngồi xuống lên thành ghế salon mà anh đang ngồi, sau đó cô vươn tay ôm lấy cổ anh, dứt khoát nói ra điều mà mình vẫn mong muốn trong suốt thời gian qua:

- Mình cưới nhau đi.

Đại nén một tiếng thở dài, vẫn để mặc cô ôm lấy mình, khẽ đáp:

- Anh xin lỗi.
- Anh đã quyết định rồi sao? – Tường Vi không muốn buông tay, càng ghì anh chặt hơn. Cô đã nhận ra, cô sắp không còn được ôm người đàn ông này thoải mái như vậy nữa.
- Ừ. Đã.
- Tại sao? – Cả người Tường Vi chợt run nhẹ.
- Anh cần cô ấy.

- Hơn cả em ư? – Tiếng thút thít ngày càng lớn hơn, cuối cùng Đại thấy cả người Tường Vi run bần bật.

Đại không trả lời. Anh kéo tay Tường Vi ra, thoát khỏi cái ôm của cô, sao đó đứng dậy, đỡ cô ngồi xuống ghế. Để mặc cô khóc, anh đi lấy cho cô một cốc nước ấm, cố gắng để cô không nhận ra nước mắt của cô làm anh đau thế nào. Anh có tình cảm với cô, thậm chí tình cảm ấy còn rất đặc thù mà không một người nào khác có thể thay thế được, nhưng đó không phải là thứ có thể đưa hai người đi tới hôn nhân.

- Chẳng lẽ bảy năm qua em ở bên anh lại không thể bằng vài tháng cô ấy ở bên anh hay sao? – Tường Vi nhìn anh khẩn khoản – Chẳng lẽ bảy năm không đủ để chứng minh em thích hợp hơn người đó hay sao?

- Cô ấy chỉ ở bên anh vài tháng, nhưng anh đã nhớ cô ấy suốt sáu năm. Sáu năm trước anh đã quyết định sẽ cưới cô ấy. Bây giờ anh vẫn nghĩ rằng anh nhất định phải cưới cô ấy. Anh không thể chấp nhận chung sống với một người phụ nữ nào khác, ngoài cô ấy – Đại ngồi xuống trước mặt cô, đặt một tay lên thành ghế, một tay đưa lên cố gắng lau nước mắt cho Tường Vi.

Nhưng anh càng làm điều đó, cô càng khóc nhiều hơn. Nước mắt của sáu năm chờ đợi, sáu năm kiên trì, sáu năm si tình...

- Anh có thể nói điều đó trước mặt em dễ dàng vậy sao? Khi anh chưa kết hôn, em luôn nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội để chung sống với anh dưới một mái nhà. Em đã chuyển hẳn ra Bắc sống cũng chỉ vì anh. Em đã nghĩ gặp được anh là điều may mắn nhất của em. Rồi anh lấy vợ, anh nói anh sẽ không tới chỗ em nữa. Anh không yêu vợ mình nhưng sẽ không phản bội vợ. Lúc ấy em đã rất tuyệt vọng. Em đã muốn quay lại Sài Gòn của em, thế nhưng... thế nhưng sau đó anh lại dúi vào lòng em một hi vọng khác. Em lại mạnh mẽ tin rằng em sẽ được ở bên anh. Đến giờ em vẫn cứ tin là như vậy...

Đại nhìn cô, anh biết dù mình có nói gì với cô lúc này thì cũng chỉ càng làm cho cô cảm thấy đau đớn và giống như được thương hại mà thôi.

- Trái tim anh... trái tim anh nó làm bằng gì vậy? Anh cho em một ngăn của trái tim anh ư, em chỉ cảm thấy mình như được ban phát vậy, mà lại là được ban phát một căn phòng bằng băng. Sáu năm em chờ đợi anh, em chưa bao giờ ngừng nuôi hi vọng rằng chúng ta sẽ được ở bên nhau.

Tường Vi ôm mặt khóc. Những lời cuối cùng của cô mang đầy sự bẽ bàng và chua chát khiến Đại định ôm cô dỗ dành cũng phải suy nghĩ lại. Có lẽ anh nên im lặng là hơn. Những tổn thương về tinh thần do anh gây ra cho cô không thể bù đắp bằng một cái ôm được. Giá như trước đây anh đừng quá đa tình, có lẽ giờ đây anh đã không phải nhìn thấy những giọt nước mắt này. Trước đây, anh chưa từng

cho rằng những người con gái quanh mình đối với mình thật lòng, và điều đó đã được chứng minh khi anh lâm vào hoàn cảnh sa sút. Duy chỉ có Tường Vi là không giống như thế. Anh cảm thấy giận mình, giá như bản thân anh không quá cố chấp trong tình yêu thì có lẽ anh sớm mở lòng được với cô, sớm chấp nhận cô bước vào đời mình.

Đại thở dài, đứng thẳng dậy khẽ nói:

- Lúc nào em bình tĩnh lại chúng ta sẽ nói chuyện. Anh phải về đây. Em ngủ sớm đi.

Nhưng anh vừa quay người, định bước đi thì đã bị Tường Vi ôm lấy từ phía sau. Cô dụi mặt vào tấm lưng rắn chắc của anh, nói yếu ớt như van nài:

- Anh đừng đi. Em xin anh đừng đi.

Đại ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố gắng giữ cho mình không yếu lòng mà chấp nhận yêu cầu của cô. Anh giữ lấy hai tay cô đáp:

- Chúng ta đã đi quá xa rồi. Nên dừng lại thôi.

- Em không cần danh phận gì cả, xin anh cho em được ở bên anh. Em chỉ cần được ở bên anh – Tường Vi thấy anh định kéo tay mình ra thì càng ôm chặt hơn, kiên quyết nói.

- Anh không muốn phiêu lưu nữa. Em còn trẻ, đừng vì anh mà vùi lấp tuổi thanh xuân của mình.

- Em không cần ai hết. Em chỉ cần anh.

- Nhưng anh thì đã mệt mỏi rồi, anh muốn ở bên cô ấy, chỉ vậy thôi.

Đại mạnh mẽ gạt tay Tường Vi ra. Cô sụp xuống sàn nhà như không còn sức lực. Đại đau lòng nhưng vẫn kiên quyết không ngoảnh lại, bước ra cửa. Tường Vi thấy anh toan bước đi thì lại ôm lấy chân anh, đau đớn van nài:

- Anh không yêu em cũng được. Anh không ở bên em nữa cũng được. Em không cần nữa. Em cũng không muốn lấy ai. Em chỉ cần anh cho em xin một đứa con thôi. Hãy cho em một đứa con của anh, rồi em sẽ vào lại Sài Gòn, sẽ vĩnh viễn rời khỏi cuộc sống của anh. Cho em một đứa con của anh đi.

Đại cảm thấy rệu rã đến tận cùng. Anh quay lại, cúi xuống, hai tay túm chặt lấy hai vai của Tường Vi, đỡ thân hình mềm oặt của cô ngồi thẳng dậy, sau đó quát lên:

- Em có bị điên không vậy? Tĩnh lại đi. Em muốn có con của tôi ư? Em nghĩ tôi là con gà trống sao? Tôi là người, tôi không phải súc sinh, tôi là kẻ chẳng ra gì nhưng cũng có sự tự tôn của tôi. Em nghĩ nếu em có con của tôi rồi, tôi sẽ cho em rời khỏi cái thành phố này, rời khỏi tôi sao? Em là tri kỷ của tôi, nhưng em có thật sự hiểu tôi không vậy?

- Em nhất định sẽ không làm phiền cuộc sống của anh – Tường Vi nhăn nhó khi bị anh siết chặt vai, nhưng vẫn nói như mê sảng.

Đại nhìn gương mặt đờ đẫn của cô, không nhìn được ôm cô vào lòng, gằn giọng:

- Em nghe cho rõ đây, mẹ của các con tôi, chỉ có thể là cô ấy. Tôi có thể bị trả giá vì cách đối xử với em ngày hôm nay, nhưng tôi thà nhận lấy hậu quả chứ hoàn toàn không muốn thấy cô ấy và em, hay những đứa trẻ phải chịu đau khổ.

Đại không nói thêm gì nữa. Anh ôm Tường Vi, đặt cô lên giường, kéo chăn bông đắp cho cô, sau đó tắt điện và rời khỏi phòng. Trong căn phòng nhỏ gọn gàng, ánh đèn ngủ le lói hắt lên thân hình cuộn

tròn trong chẵn, đôi lúc lại vang lên tiếng nấc nhè nhẹ như bị đè lại của Tường Vi.

CHƯƠNG 94

KẾ HOẠCH BÍ MẬT

“Anh Đại

Em xin lỗi vì ra đi mà không báo trước cho anh một lời nào. Có lẽ đối mặt với anh thực sự là một điều vô cùng khó khăn với em lúc này, vì thế em phải đi đâu đó để bình tâm lại. Có thể là Mông Cổ, cũng có thể là Ai Cập, hoặc xa hơn nữa, tới tận Nam Mỹ,... đó là những nơi từ lâu em vẫn muốn đến nhưng lại cố trì hoãn khi không muốn xa anh. Bây giờ thì em có đủ quyết tâm để làm những điều đó rồi.

Em đã suy nghĩ thật kỹ về những chuyện của chúng ta và em nhận ra mình thật ngu ngốc nếu như cứ để trái tim dẫn dắt lý trí như trước đây. Em đã quá si mê vào trò chơi tình yêu của chúng ta mà bỏ qua rất nhiều thứ, rất nhiều cơ hội của cuộc đời em. Em biết rồi em sẽ còn nhớ anh rất nhiều, và còn mất nhiều thời gian hơn để chấp nhận một người đàn ông khác, nhưng điều đó không có nghĩa là em sẽ gục ngã nếu không có anh. Em vẫn luôn là một người mạnh mẽ! Cảm ơn anh vì đã giúp em nhận ra điều đó.

Em xin trả lại cho anh gần trái tim mà anh đã dành cho em. Em không còn lý do gì để tiếp tục chiếm hữu nó nữa. Nếu em cứ cố chấp giữ khư khư lấy nó, thì trái tim anh mãi mãi chỉ là một trái tim bị tàn khuyết.

Một trái tim bị tàn khuyết sẽ không bao giờ yêu thương trọn vẹn người khác được, cũng sẽ không bao giờ nhận được đủ đầy yêu thương từ người khác. Điều em muốn nhìn thấy là người đàn ông em yêu phải được hạnh phúc, và em sẽ rất hạnh diện nếu anh có thể làm cho người mà anh yêu được hạnh phúc.

Vậy nên, từ lúc này, em ra đi mà không còn vương bận gì nữa. Còn anh sẽ có lại được trái tim nguyên vẹn của mình, nguyên vẹn để yêu thương và nhận lại tình yêu.

Em luôn tin rằng chúng ta là những người rất có duyên. Vì thế em tin rằng chúng ta sẽ vẫn gặp lại nhau. Lúc ấy, hãy cho em thấy anh hạnh phúc thế nào trên con đường anh đã chọn nhé!

Tường Vi”

Đại gấp lá thư, đứng dậy, đi tới giá sách, kẹp nó vào một quyển album sau đó đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa cho nắng hắt vào. Gió xuân lạnh lẽo theo đó lùa vào, vuốt ve trên gương mặt anh, thổi tung những sợi tóc rối, khúc khích trêu đùa những làn khói bay ra từ đầu điều thuốc đang cháy dở kẹp trên tay anh. Tối nay, khi anh tới thăm Tường Vi thì cô đã trả phòng trọ và rời đi. Người chủ nhà trọ đưa cho anh lá thư mà cô gửi lại kèm theo một cái nhìn tiếc nuối. Dường như bà chủ trọ đã rất hi vọng rằng anh và cô nhà văn trẻ này sẽ là một đôi.

Hôm nay là cuối tuần, Như Ý đã tới nhà Linh từ sáng sớm. Hai mẹ con Alex đã trở lại Hà Nội được mấy ngày, và cả hai đều rất bận rộn. Alex đi học, Linh cũng tới Winter cả ngày. Trụ sở của tập đoàn Greenmark đã chuyển hoàn toàn ra Hà Nội và đặt ngay tại Winter. Linh đang làm ở đó với cương vị bếp trưởng giống trước đây. Cô nhận ra mình không hợp với vai trò quản lý, hơn nữa nếu cô tiếp nhận một trong những vị trí quản lý quan trọng của tập đoàn thì bản thân cô lại không còn thời gian chăm lo cho Alex nữa. Bây giờ Alex chỉ có cô, cô không muốn con mình phải thiếu thốn tình thương của mẹ.

Sự gượng gạo của Linh với anh cũng đã giảm đi chút ít, nhưng cô vẫn không dám một mình đối mặt với anh nữa. Cô thường cố gắng kéo lũ trẻ vào mỗi khi hai người gặp nhau. Đại hiểu và không gượng ép. Bây giờ anh không còn vướng bận điều gì, chỉ cần được thấy cô và những đứa trẻ sống vui vẻ, bình yên, như vậy là đủ rồi.

Đại cúi nhìn đồng hồ, đã muộn, có lẽ anh không nên đến nhà cô vào giờ này nữa. Đằng nào anh cũng đã hẹn sáng mai sẽ đưa hai đứa tới Fairy Tail chơi, lần này cô cũng sẽ đi cùng hai đứa trẻ, vậy nên lúc này anh chẳng cần phải vội vã chạy tới gặp cô làm gì. Đại ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu vạch kế hoạch đi chơi ngày mai, thỉnh thoảng lại cười một mình. Tâm trạng này giống như trước đây, khi lần đầu tiên anh chính thức hẹn hò với cô.

~oOo~

Đại hài lòng đưa mắt nhìn phòng khách bữa bộn, ngón ngang vỏ kẹo, giấy vẽ, vỏ lon nước ngọt. Nhìn vào bếp chỉ thấy trong bồn rửa bát, bát và xoong nồi chất cao thành núi, không biết đã để đó từ bao giờ. Lọ hoa héo quắt lại cũng chẳng có người đổ đi. Bộ bếp gas dính đầy dầu mỡ thành cái bần.

Đại bước vào phòng ngủ của mình, giũ đồng quần áo cũ thay ra chưa giặt ở trong giỏ, sau đó bắt đầu rải đầy nền nhà, giường, thành ghế, mắc treo. Anh còn nhét nguyên đôi tất bần của mình vào ngăn bàn và đứng cười một mình. Sau đó Đại bước ra ngoài phòng khách, cất cao giọng gọi:

- Như Ý, con xong chưa vậy?
- Dạ? – Như Ý đáp lại từ phòng ngủ của mình bằng giọng mệt mỏi – Sắp... xong rồi... papa.
- Nhớ là không được để sách vở lẫn lộn, bị ném đi là mệt đấy, chỉ xả rác ra thôi.

Như Ý không đáp lại. Vài phút sau, Đại đang ngồi vắt vẻo trên ghế salon giữa một đống rác, bên cạnh anh là Tuyết với bộ lông trắng muốt, béo ục ịch đang lười nhác nằm ngủ. Như Ý bước ra, trên đầu vẫn buộc chiếc khăn màu hồng gấp chéo, nhìn vô cùng xinh xắn. Như Ý vừa bước ra khỏi phòng đã há hốc miệng, sau đó tò mò đi tới trước mặt đại, nhìn anh đầy vẻ hồi hận:

- Papa, chúng ta có hơi... hơi quá tay không?

- Có gì mà quá tay? – Đại bật cười – Con thấy công phu bày bữa của bố thế nào?

- Dì Linh chắc sẽ tức điên lên mất. Tuần nào cũng thế này... – Như Ý rút cổ nhìn ra phía cửa, sợ sệt nói – Dì giận lên sẽ rất kinh khủng, đến papa còn sợ cơ mà.

- Vậy con có muốn về ở cùng dì Linh và Alex không? – Đại trừng mắt nhìn cô con gái.

- Chẳng phải papa còn mong hơn con sao? – Như Ý bĩu môi, nói giọng như một bà cụ non.

- Chúng ta phải thật bừa bộn, như thế dì Linh mới thương tình mà cho chúng ta về ở chung chứ –

Đại nháy mắt nhìn con bé – Được rồi, nếu dì Linh có hỏi chúng ta ăn gì, con phải nhớ nói là ăn mì gói đấy.

- Chứ không phải ngày nào cũng đi ăn nhà hàng sao?

- Nhưng chúng ta phải giả nghèo giả khổ một chút, nếu không dì Linh sẽ không thương đâu. Con cũng muốn ăn đồ ăn dì Linh nấu còn gì? Con không muốn sáng sáng đi xe đạp quanh bờ Hồ với Alex à?

- Có chứ – Như Ý lập tức gật đầu.

- Ok, lady, vậy thì chúng ta nhất định phải làm cho thật tốt. Phải bày bữa thật... hăng, thật hoành tráng. Càng bừa bộn càng tốt. Đến lúc dì Linh không chịu nổi nữa thì chúng ta sẽ nài nỉ dì Linh cho chúng ta về ở cùng.

- Thôi được... – Như Ý lấy tay chống nạnh, hung hăng nhìn anh, trợn mắt đe dọa – Nhưng mà papa phải mua cho con cái máy tính bảng, nếu không, hừ hừ, con sẽ mách dì Linh là papa xúi con bày bữa. Đến lúc đó xem dì Linh sẽ xử lý papa thế nào.

- Con đe dọa papa ư? – Đại trừng mắt – Con có phải là con của bố không vậy? Dám bán đứng bố? Lại đây, để bố cho con biết thế nào là lễ độ.

Nói rồi Đại nhồm phắt dậy, túm lấy Như Ý, đặt con bé lên đùi và bắt đầu cù vào nách khiến cho bé cười ré lên không ngừng.

- A... papa, con đầu hàng... ha ha... ha ha, tha cho con đi...

- Còn dám uy hiếp papa nữa không?

- Papa mà còn cù con nữa, nhất định con sẽ mách dì... Ha ha... thôi, con chừa rồi... con chừa... ời...

Đúng lúc này, cả hai bố con nghe thấy tiếng chuông cửa. Đại lập tức thả Như Ý ra, sau đó nói với con bé:

- Dì Linh tới rồi, con nhớ những gì papa dặn chưa?

- Con nhớ rồi mà – Như Ý gật gù ra vẻ bí hiểm.

- Ngoan lắm. Vậy papa vào phòng ngủ đây – Đại nói sau đó lập tức đi nhanh về phòng ngủ của mình.

Như Ý thấy bố khép cửa phòng lại rồi mới tụt xuống đất, xỏ chân vào đôi dép bông đi trong nhà, sau đó lon ton chạy ra mở cửa.

- Con chào dì – Vừa thấy Linh và Alex đứng sau cánh cửa, con bé đã vui vẻ cất tiếng chào.

- Con ăn sáng chưa? Bố con vẫn chưa dậy được à? – Linh lo lắng hỏi.

- Dạ chưa dì ạ – Như Ý phụng phịu nói – Hôm qua bố con về tới nhà là kêu mệt, muốn đi nằm, đến giờ chưa dậy nữa. Chắc bố con ốm rồi.

- Ủ... dì có mang bánh mì đến đây, hai chị em ăn đi. Để dì xem bố con ốm thế nào?

Linh gạt đầu cười và bước vào nhà. Vừa nhìn quang cảnh trong phòng khách và căn bếp, nụ cười trên môi cô đã chợt tắt. Mặt cô tối đen lại, không tìm thấy chút ánh sáng nào nữa.

- A... – Alex vừa tháo giày cũng phải giật mình thốt lên – Chị và papa lại chơi bóng trong nhà sao?

- Không... là tại... Tuyệt đấy... – Như Ý rón rén đưa mắt về phía con chó, tìm cách đổ vấy tội cho nó – Chắc nó đói quá nên lục tìm đồ ăn.

Tuyệt đang nằm trên ghế, mặc kệ mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn nó, nó vẫn chỉ vẫy đuôi một cách lười nhác, giống như nói rằng ta đây đã đói nên không thể tung tăng chạy nhảy được nữa.

- Tuần nào cũng thế này, thật không thể chịu nổi – Linh cảm thấy không thở nổi trong cái căn phòng không khác gì bãi rác này nữa.

Cô đi lại phía bàn, gạt bỏ tất cả đồng vỏ kẹo, vỏ lon xuống sàn, mang đồng cốc thủy tinh bắn vào bếp. Vừa thấy đồng bát đĩa ngập trong bồn rửa bát, Linh đã muốn ngất xỉu tại chỗ. Thùng rác dưới chân đầy ứ những vỏ mì ăn liền. Cô quay ra nhìn Như Ý, mặt tối sầm, nghiêm khắc hỏi:

- Như Ý, mấy ngày nay con ăn gì?

- Dạ, mì gói ạ – Như Ý sợ sệt nhìn cô.

- Cái gì? – Linh trừng mắt nhìn về phía cửa phòng ngủ đang khép chặt của Đại, muốn lập tức đập cửa xông vào hỏi tội anh.

Nhưng nghĩ tới việc anh đang ốm, Linh nhìn hai đứa trẻ, dịu giọng:

- Các con lấy bánh mì và pate ra ăn đi. Ăn xong xuống sân chung cư chơi để dì dọn nhà. Dọn xong dì sẽ đưa hai đứa đi siêu thị.

Hai đứa trẻ nháy mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu lấy đồ ra ăn. Linh nhắm mắt đeo cái tạp dề hôi hám và móc meo vào, sau đó bắt đầu dọn dẹp.

Nếu đây là lần đầu tiên thì Linh cũng chẳng đến nỗi giận dữ như thế. Nhưng thực tế, trong vòng ba tháng kể từ sau khi hai bố con dọn tới chung cư cho thuê này, cô tới thăm hai bố con bảy lần thì cả bảy lần đều phải chứng kiến cảnh bừa bộn, bẩn thỉu không thể tả nổi. Cách ăn ở luộm thuộm của người đàn ông không vợ và cô con gái tám tuổi khiến Linh lần nào cũng tức muốn học máu. Và lần nào cô cũng cặm cùi dọn dẹp, lau chùi cho đến khi mọi thứ như lau như ly mới vừa ý.

Dọn bếp xong, cô dọn tới phòng khách, rồi tới phòng Như Ý. Hai bố con nhà này dường như chỉ có thói quen bày bừa chứ không có thói quen dọn dẹp nên ở đâu cũng thấy rác. Quần áo của Như Ý chập đầy một cái tủ con, vậy mà lúc này chỉ còn non nửa, già nửa đang nằm chồng chất trong chiếc giỏ đựng quần áo bẩn ở góc nhà. Cô dọn dẹp sau đó ôm đồng quần áo bẩn tống hết vào máy giặt. Sau khi phòng khách và nhà bếp gọn gàng sáng bừng lên trong ánh nắng cuối xuân ấm áp, Linh mới mở cửa bước vào phòng Đại.

Vừa nhìn vào căn phòng sáng mờ mờ, cô không nhìn được mà thét lên giận dữ:

- Thật là tức chết mất.

CHƯƠNG 95

CẦU HÔN

Linh bước vào phòng, cố tránh để không dẫm lên quần áo rơi lả tả đầy trên sàn, tới cạnh giường của Đại. Anh trùm chăn kín đầu, cô kéo ra, sờ một tay lên trán anh, thấy anh hoàn toàn không giống đang bị ốm thì càng nổi điên lên. Cô lập tức tát nhẹ hai cái lên má anh, gằn giọng:

- Đồ lười nhác, dậy cho em.

Đại khó nhọc mở mắt, giả vờ ngái ngủ một chút, sau đó cất giọng kinh ngạc:

- A... em tới khi nào vậy? Máy giờ rồi? Máy hôm nay anh mệt quá, không ngờ ngủ không biết gì nữa.

- Anh dậy mà xem anh làm gì với căn nhà này đi. Không thèm dọn dẹp, bát không rửa, quần áo không giặt, đến con cái ăn gì uống gì cũng chẳng thèm quan tâm. Ngày trước anh đâu có sống bừa bộn thế này. Nếu đã không tự chăm sóc mình được thì đừng ra ở riêng nữa – Linh kéo rèm cửa sang một bên cho ánh sáng chiếu vào, sau đó mở bung cửa sổ để cái mùi nước hoa ngào ngạt lẫn với mùi hôi của quần áo tản bót ra ngoài.

- Anh mệt lắm, cho anh ngủ thêm chút đi – Đại lười nhác cuộn chăn lại, vẫn không có ý định rời giường.

- Anh thuê người giúp việc đi, hoặc lấy vợ đi, thế nào cũng được. Nếu không tôi sẽ tự mang Như Ý về nuôi đấy, cho anh thích sống thế nào thì sống – Linh quay lại, chống nạnh nhìn anh, sau đó tiếp tục kéo chăn ra khỏi người Đại.

- A, lạnh quá! – Đại rên lên một tiếng khi Linh kéo bật cái chăn ra.

Linh trợn trừng mắt, gương mặt hơi đỏ lên, thì ra Đại đi ngủ mà không mặc gì ngoài một chiếc quần con.

- Em muốn ăn thịt anh thì cũng đâu cần phải mạnh mẽ như thế. Em chỉ cần nói một câu là anh tự chín rồi dâng lên tận miệng em cơ mà – Đại cầu nhàu nói, lại giật cái chăn quấn vào người, mặt đỏ tía lía giống như con gái mới lớn lần đầu bị người khác giới nắm tay vậy.

- Anh... – Linh giận tới cứng họng.

- Được rồi. Anh biết em có uy của một bà vợ lắm. Nhưng em thấy đấy, anh gà trống nuôi con thế này làm sao có thể chăm lo chu toàn mọi thứ được. Vừa lo đi làm, lại phải đưa đón con đi học, rồi lo cho nó bữa tối nữa...

- Vậy thì anh lấy vợ đi. Tôi thấy có nhiều cô gái muốn nâng khăn sửa ví cho anh lắm đấy – Linh cau có đáp, không ngừng nhặt nhạnh quần áo rơi trên sàn nhét vào giỏ.

Đại mỉm cười nhìn cô đang cúi húi dọn phòng, nhưng thấy cô nhìn mình thì anh lại nhăn nhó, tiếp tục than thở:

- Ai nào? Làm gì có ai? Em đừng có suy bụng ta ra bụng người.

- Anh nói cái gì? – Linh tròn mắt – Ai nói tôi muốn làm vợ anh?

- Ủ, ai nói nhỉ? Anh không nói. Là em tự nói đấy thôi – Đại giả ngu đáp.

Nhưng anh chưa kịp cười thì đã ăn trọn một đồng quần áo bẩn của mình vào mặt. Rõ ràng anh đã chọc cho Linh tức đến nỗi muốn động tay động chân rồi.

- Cút ra khỏi giường để tôi còn dọn – Linh hét lên.

- Sao, giận anh à? – Đại nhìn cô cười một cách xấu xa và nham hiểm.

- Anh cút hay tôi cút? – Linh trừng mắt hỏi lại.

- Được, được, anh ra ngoài là được chứ gì, nhưng em phải lấy quần áo cho anh đã, lạnh chết đi được.

Linh giận dữ nhìn anh, sau đó cũng mở tủ, lấy ra một bộ quần áo thể thao cho Đại.

- Đây. Đánh răng rửa mặt rồi xuống dưới sân khu chung cư trông con đi.

- Rõ, bà xã.

Linh quay mặt đi trong khi Đại vui vẻ mặc quần áo. Cô lại bàn làm việc của anh, lôi mấy đôi tất nhét ở trong ngăn bàn ra, nhăn mũi vất chúng vào giỏ. Còn đang hí hoáy dọn đồng giấy tờ bừa bộn trên bàn, đột nhiên cô thấy một cái bóng trùm lên mình, sau đó một cánh tay từ phía sau vươn tới ôm lấy cô và mạnh mẽ nhấc cô lên, đặt cô nằm lên giường.

- A... anh...

Linh kinh hãi hét lên, nhưng lập tức tiếng của cô đã tắt ngúm vì đôi môi của Đại đã khóa chặt lấy môi cô. Linh vùng vẫy, nhưng lại bị sức nặng của cơ thể anh đè tới nỗi không cựa quậy được một chút nào. Một nụ hôn táo tợn và mạnh mẽ khiến Linh không tài nào thở nổi. Cho đến khi mặt cô chuyển từ đỏ sang trắng rồi anh mới chịu buông tha cho đôi môi cô. Linh tham lam hít vào một ngụm không khí, sau đó trừng mắt nhìn anh:

- Anh muốn chết sao?

- Ủ... – Đại hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi chút nào, câu này anh đã nghe quen tai rồi.

- Anh...

- Làm vợ anh nhé! – Đại nhìn vào đôi mắt giận dữ của cô, đột nhiên cười và đề nghị.

- Đừng có đùa, mau xuống tìm bọn trẻ đi.

- Em lại lảng tránh vấn đề rồi – Đại lắc đầu, dứt khoát không muốn buông tha cô – Anh thực sự nghiêm túc muốn cưới em đấy.

- Không muốn – Linh đáp không do dự.
- Tại sao? – Đại nhìn cô nghi hoặc.
- Không muốn là không muốn – Linh đẩy Đại ra khỏi người mình.

Đang định chồm dậy, cô lại lập tức bị anh dùng thân thể mình đè xuống một lần nữa.

- Hôm nay em không đồng ý thì đừng hòng thoát khỏi anh.
- Anh định làm gì chứ?
- Anh chỉ muốn nói lời cầu hôn em – Đại nhìn vào mắt cô, thành thực nói.
- Vậy thì câu trả lời anh cũng có rồi còn gì.
- Anh muốn nghe em nói: “Em đồng ý”.
- Nằm mơ đi.
- Được, vậy chúng ta tiếp tục.

Đại cúi xuống định hôn cô nhưng Linh đã lập tức nghiêng đầu, để anh hôn trượt lên cổ mình. Đại không bận tâm, anh đưa môi hôn lên tai cô, sau đó cắn nhẹ vào dái tai cô một cái, cất giọng thì thào:

- Anh sẽ làm cho tới khi em nói đồng ý thì thôi.

Linh rùng mình khi anh bắt đầu luồn tay vào áo cô. Cô giãy lên, hét lớn:

- Đồ vô lại, buông ra mau...

- Sáu năm trước, là anh kém cỏi, không đủ sức để bao bọc cho em, vai anh không đủ chắc để cho em dựa vào, tay anh không đủ vững để giữ em ở lại. Anh đã một lần ngu ngốc để mất em, đó là điều làm anh hối hận nhất trong sáu năm qua, nhưng lần này thì không. Anh nhất định phải cưới được em. Linh, em phải làm vợ anh!

- Không... anh... – Linh rùng mình khi bàn tay lạnh như băng của anh chạm vào da thịt mình. Cô cong người cố đẩy anh ra, nhưng Đại hoàn toàn không có ý nhượng bộ – Đến giờ anh vẫn còn đổ lỗi tại tôi, anh tưởng là tôi muốn như thế lắm sao? Tôi trở thành người phản bội anh trong mắt người nhà anh, trong mắt bạn bè tôi, anh tưởng tôi dễ chịu lắm sao? Đồ ngu ngốc này, anh nói anh yêu tôi, anh muốn cưới tôi, nhưng đến giờ anh vẫn không chịu nhận lỗi về mình. Anh có đáng để tôi tin tưởng không?

Tiếng hét giận dữ của Linh chuyển thành tiếng khóc bất lực khiến Đại giật mình, lập tức đình chỉ mọi động tác. Anh kinh ngạc nhìn cô, mãi không nói thành lời. Đại rút tay ra khỏi người cô, đưa hai tay ôm lấy mặt cô, để cô nhìn thẳng vào mình, khiếp sợ hỏi:

- Em khóc ư? Anh xin lỗi, anh đang làm gì thế này? Anh...

- Anh tưởng rằng sáu năm qua tôi sống thoải mái lắm sao? Đến ngủ tôi cũng không thể quên cái cách tôi bị anh đẩy ra khỏi cuộc sống của anh. Rõ ràng là anh sai, vậy mà anh còn đổ lỗi tại tôi, rằng tôi thay lòng đổi dạ, tôi thích trèo cao, tôi ham giàu khinh nghèo... Anh có bao giờ nghĩ những lời của anh làm tôi thương tâm tới mức nào không?

- Linh, em nói gì vậy? Anh chưa từng nói như thế! – Đại bối rối ngồi dậy giải thích, còn cố ôm cô vào lòng vỗ về.

- Nhưng anh đã nghĩ như thế. Trong mắt anh tràn đầy sự khinh ghét tôi – Cô cố đẩy anh ra, càng

khóc to hơn – Tôi vì không muốn đưa con của anh bị chối bỏ giống như Như Ý nên mới quyết định rời khỏi anh, tôi tác thành cho anh và chị ta, vậy mà cuối cùng anh vẫn nghĩ tôi như vậy...

- Em nói sao? Em biết Huyền mang thai, vì thế mới quyết định rời khỏi anh ư?

- Khi Huyền gặp riêng tôi và nói với tôi về cái thai đó, tôi đã vô cùng đau khổ. Tôi không nghĩ rằng số phận của tôi lại bạc bẽo tới mức ấy. Nhưng tôi có lựa chọn nào khác sao? Tôi không muốn như chị Lệ, chỉ biết im lặng ngồi im chờ nghe quyết định của người khác. Cuộc đời của tôi sẽ do tôi tự quyết định.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi, Linh. Anh sai rồi. Anh thực sự sai rồi – Mặc cho Linh giãy giụa, Đại kiên quyết ôm cô vào lòng, miệng không ngừng lẩm bẩm – Anh đã thấy em ôm Cường khóc và anh đã nghĩ rằng em đến với anh chỉ vì thương hại anh. Anh đã quá ngu ngốc khi không tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Linh càng khóc to hơn khiến Đại càng bối rối, không biết phải làm gì và nói gì để giúp cô nguôi ngoai. Rõ ràng trong sáu năm qua, cô đã luôn để trong lòng những suy nghĩ đầy ám ức này, vậy mà anh lại chẳng hề hay biết. Anh vẫn cứ kiêu căng cho rằng mình luôn hành động đúng, chưa từng có lỗi với cô, nhưng xem ra anh đã quá ngu ngốc khi tin vào điều đó rồi.

Đại thầm thở phào trong lòng. Khúc mắc cuối cùng trong lòng hai người cũng đã được giải khai. Tám chấn vô hình này được gỡ bỏ cũng đồng nghĩa với việc anh sẽ dễ dàng bước vào cuộc đời cô hơn.

- Cưới anh nhé! Để anh được bù đắp cho em. Chúng ta vì hiểu lầm mà đã đánh mất nhau trong một quãng thời gian quá dài rồi – Đến khi cô ngừng khóc, Đại mới vụng về nâng cô dậy, nhìn thẳng vào mắt cô đề nghị.

- Tại sao anh nhất định cứ muốn kết hôn? – Linh cau mày hỏi.

- Alex cần có bố, Như Ý cũng rất muốn có mẹ. Chúng ta ở bên nhau sẽ dễ dàng chăm sóc hai đứa trẻ hơn.

Đại suy nghĩ một chút rồi đáp. Anh cho rằng bọn trẻ vẫn là điểm yếu nhất của Linh, chỉ cần anh lấy chúng ra làm lý do thì nhất định cô sẽ không thể chối từ. Nhưng...

- Vậy thì anh đi lấy một người đàn bà khác là Như Ý sẽ có mẹ rồi. Còn Alex, nó không nhất định cần một người bố tới mức ấy đâu – Linh đẩy anh ra, sau đó đứng bật dậy đáp.

Đại kì quái trước thái độ thay đổi đột ngột của cô, không hiểu tại sao vừa rồi cô còn như con mèo nhỏ nằm ngoan ngoãn trong ngực anh, đến bây giờ lại thành ra như thế này?

- Nhưng chúng ta ở với nhau nhất định sẽ làm bọn trẻ vui vẻ hơn – Đại ngây ngô giải thích.

- Quên đi – Linh đi về phía giỏ quần áo, nhắc chúng lên, trước khi bước ra khỏi cửa thì nhìn anh nhắc nhở – Trong khi em phơi đồ và dọn dẹp cả cái nhà này thì anh nên xuống trông bọn trẻ đi.

Rồi cứ thế cô đi ra khỏi phòng, để mặc Đại ngồi ngây ra như phỗng, mặt ngơ ngác vẫn còn đang tự hỏi tại sao mọi hiểu lầm đã được gỡ rồi mà thái độ của cô dường như còn lạnh lùng hơn ban đầu.

Linh bước tới bên máy giặt, gương mặt lạnh lùng hoàn toàn biến mất, một nụ cười nở nhẹ trên môi. Rồi cô lại cau mày, dậm chân một cái, thở dài rồi nói thầm:

- Đồ ngốc!

CHƯƠNG 96

MẢNH GHÉP CUỐI CÙNG

- A, papa đi công tác về rồi – Alex chạy ra mở cửa sau đó hét lên vui vẻ.

Đại cúi đầu, vươn tay xoa lên mái tóc tơ của thằng nhóc, mỉm cười hỏi:

- Hai chị em ở nhà ngoan chứ? Có nhớ bố không?

- Con nhớ bố nhất – Alex gật đầu cười toe toét, sau đó nó khệ nệ kéo lê cái vali của Đại vào nhà.

- Papa có nhớ mua quà cho con không vậy? – Như Ý đang ngồi học bài ở bàn ngoài, ngoảnh cổ lại hỏi.

- Hai chị em có đủ cả – Đại cười – Mẹ đâu?

- Mẹ đi nghỉ rồi – Alex nhanh nhẩu đáp.

- Mẹ mệt sao? – Đại ngạc nhiên hỏi, bình thường giờ này Linh chưa bao giờ đi ngủ.

- Vâng... papa đi tắm đi, con dọn cơm cho – Như Ý rời khỏi ghế, ra về người lớn nói.

- Học bài đi, cơm nước chút nữa bố sẽ tự lấy ra được. Bố xem mẹ thế nào.

Đại nói với hai đứa trẻ rồi đi về phía phòng ngủ.

Cuối cùng, vì không thể chịu đựng được cảnh cuối tuần lại phải sang dọn dẹp cho bố con Đại, thương Như Ý không được chăm sóc cẩn thận, Linh đồng ý cho hai bố con dọn về ở chung với hai mẹ con cô. Dù vậy, mặc cho Đại năn nỉ thế nào, cô nhất định không chịu đi đăng ký kết hôn với anh, chỉ muốn hai người sống theo kiểu góp gạo thổi cơm chung, cùng có chung những đứa con để chăm sóc mà thôi.

Từ lúc chuyển về đây sống chung với hai mẹ con Linh, Đại cảm thấy hạnh phúc hẳn. Anh thực sự được sống trong một gia đình mà mình từng mơ ước. Sáng dậy anh đưa hai đứa nhóc đi học, đưa cô tới chỗ làm. Chiều anh đón cả ba mẹ con về. Cô nấu cơm chiều, anh tắm cho lũ trẻ và chơi với chúng, rồi dạy chúng học. Gần đây, vì Phương Đông chuẩn bị khai trương nên Đại bận rộn hơn, có khi phải làm tới tận khuya, nhưng trong lòng thì không cần phải lo lắng chuyện con cái ở nhà nữa. Cô cho anh có cảm giác an toàn của một hậu phương vững chắc.

Đại bước vào phòng, Linh đang nằm ngủ trên giường. Anh tháo tất, nhét nó vào giày, sau đó nằm

dài xuống cạnh Linh. Thấy cô vẫn có vẻ không chịu được anh trở về, Đại đặt một tay lên tóc cô, vuốt những sợi tóc ở trên má sang một bên, sau đó in lên má cô một cái hôn.

- Anh về rồi à? – Linh mở mắt ra, mệt mỏi hỏi – Ăn gì chưa? Em có để phần thức ăn đấy. Ăn đi rồi cho bọn trẻ ngủ nhé!

- Còn sớm. Mình tranh thủ chút đi... – Anh kéo chăn chui vào nằm cạnh cô, tay bắt đầu sờ soạng.

Linh gạt tay anh ra, khó chịu nói:

- Em mệt lắm. Đừng đụng vào em.

- Vợ... Anh đi công tác mười ngày, em có biết anh nhớ em thế nào không? Anh thèm muốn chết rồi đây.

- Anh tự đi ra hay để em đạp anh xuống giường – Linh trừng mắt nhìn anh, dường như cô thực sự khó chịu khi bị đánh thức giữa chừng thế này.

- A, thôi được, nể tình em không khỏe nên anh tha cho em. Nhưng ngày mai em sẽ biết tay anh – Đại tỏ vẻ giận dữ, sau đó cố tình hôn cô một cái nữa anh mới chịu bước ra ngoài.

Hai đứa trẻ đang tranh nhau xem phim hoạt hình trên tivi, chí chóc đến nhức cả óc. Đại nghiêm khắc nhìn hai đứa con, sau đó nói:

- Mẹ đang mệt, các con yên lặng học bài rồi đi ngủ sớm.

- Dạ... – Hai đứa thấy anh tỏ ra nghiêm nghị thì lập tức ngoan ngoãn chấp hành.

- Mà mẹ ốm lâu chưa? Có uống thuốc hay gọi bác sĩ không? Sao lúc bố gọi điện về không đưa nào bảo bố?

- Từ hôm papa đi mẹ ốm suốt, ăn cái gì là nôn ra cái đấy. Lúc nào cũng ôm khư khư cái nhà vệ sinh. Bác Phong đến thăm, có nói đưa mẹ đi khám mà mẹ bảo không cần – Alex nhảy vào lòng anh ngồi, thật thà kể.

- Sao? Sao mẹ lại không đi – Đại lo lắng hỏi.

- Mẹ nói mẹ không bệnh nên không cần phải đi – Alex lắc đầu.

- Không phải đâu. Mẹ ốm thật mà. Bà Ngân bảo chắc mẹ bị ốm ghen. Ốm ghen là gì vậy papa?

– Như Ý đang ngồi học bài cũng xem vào câu chuyện của hai bố con.

- Cái gì? – Đại trợn mắt – Bà Ngân bảo như vậy thật sao?

- Vâng. Hôm qua bà và bác Kiên có tới thăm mẹ, con nghe bà bảo bác Kiên như thế – Như Ý ngây thơ gật đầu.

Ốm ghen?

Đại có cảm giác như mơ. Anh đã muốn cứ sống thế này, chiều theo ý cô thêm một thời gian nữa, nhưng không ngờ trời lại giúp anh sớm như thế. Nếu chuyện này là thật thì dù có phải cưỡng ép, anh cũng bắt cô phải ký vào đơn đăng ký kết hôn bằng được. Đại lập tức đặt Alex đang ngồi trong lòng mình xuống ghế, sau đó chạy xộc vào phòng ngủ lần nữa.

- Linh, em còn mệt lắm không? – Anh lay cô một lần nữa.

- Anh phiền chết đi được. Không mệt thì em nằm đây ăn vạ à? – Linh cau có đáp.

- Em... em có bầu phải không? – Anh cúi xuống, dịu dàng xoa lên mặt cô, cố gắng không bật cười

trước về ngái ngủ của cô.

- Hả? Ai bảo với anh thế? – Linh mở tròng mắt, sau đó bối rối hỏi lại.

- Em đừng giấu anh. Anh biết hết rồi. Em đã đi khám chưa? Được mấy tháng rồi? – Đại không nhìn được hỏi liền mấy câu.

Mặc dù đã là bố của hai đứa trẻ, nhưng chúng đều không phải là giọt máu của anh. Tính ra thì cái thai trong bụng Linh mới chính là con đầu lòng của anh. Thế nên làm sao anh có thể không vui sướng đến phát điên được khi biết mình sắp có con cơ chứ?

Linh nhìn anh đang cười ngốc nghếch trước mặt mình, cô lập tức chặn lại ngay ý định muốn nói dối anh.

- Hai tháng, em nghĩ thế.

- Em ăn không vào sao? Phải cố gắng ăn chứ, nếu không con làm sao mà khỏe lại được. Không được, ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn lập tức mới được – Đại quả quyết nói.

- Không... Cứ thế này cũng được.

- Em nói ngốc gì vậy? Nếu không đăng ký thì làm sao có thể làm giấy khai sinh cho con? – Đại nghiêm nghị nhìn cô – Lần này em phải làm theo lời anh. Vì con, chúng ta nhất định phải làm như thế.

- Chỉ vì con thôi sao? – Linh đưa mắt nhìn anh hỏi.

- Vậy em còn muốn gì nữa? Em không nghĩ tới mình thì cũng phải nghĩ tới con chứ? – Đại cau mày tỏ ý không hiểu.

Linh mím môi, sau đó cô lười nhác nằm xuống giường, lạnh nhạt đáp:

- Em ngủ đây. Hôm nay anh sang ngủ với bọn trẻ.

- Em... – Đại trợn mắt giận dữ, nhưng anh thừa hiểu là bản thân lúc này đang ở thế cầm dao bằng lưỡi nên không dám đôi co căng thẳng với cô nữa.

Anh nghĩ chỉ cần có đứa con này, chỉ cần anh từ từ thuyết phục, rồi sẽ có lúc cô hồi tâm chuyển ý mà nhận lời lấy anh

~oOo~

- Ha...ha... – Minh cười lớn một trận sau khi nghe ông anh trai xả nổi bực tức ra.

Đã hai tuần kể từ sau khi Đại biết tin Linh mang thai, nhưng anh lại không có cách nào để bắt người phụ nữ cứng đầu đó đi đăng ký kết hôn với mình được. Anh không thể hiểu nổi trong đầu cô nghĩ gì nữa, tại sao cô phải cố chấp tới mức ấy? Hôm nay là ngày Phương Đông tổ chức tiệc khai trương, Minh cũng từ đơn vị về nghỉ phép ít ngày. Cách đây nửa tháng, vợ Lâm đã sinh hạ được một bé gái khỏe mạnh. Đứa bé ấy lập tức được đặt tên là Cát Tường.

Lúc này, Minh đang ở trong phòng làm việc của anh trai tại Phương Đông. Chỉ không đầy hai tiếng nữa là bữa tiệc khai trương được mở màn. Minh nghe Đại kể chuyện của Linh, cuối cùng mới không nhìn được mà cười lên một tràng như thế.

- Có gì hay ho sao mà chú cười? – Đại cau có nhìn cậu em trai.

- Anh thông minh cả đời, thế mà trong chuyện tình cảm lại như kẻ ngốc vậy – Minh lắc đầu nhìn

anh, buông một câu nhận xét không thương tiếc.

- Anh kể với chú để chú bày cách cho anh đây, đừng có ở đó xỏ xiên nhau nữa – Đại nghiêm giọng.

- Anh muốn kết hôn với cô ấy là vì bọn trẻ thật sao?

- Chẳng lẽ như thế là không đúng?

- Không đúng. Trăm phần trăm là không đúng – Minh lắc đầu – Còn lý do nào nữa không?

Đại suy nghĩ một chút, sau đó chậm chậm lắc đầu.

- Anh không muốn sống với cô ấy?

- Hỏi thừa, ngu ngốc. Không muốn sống chung thì anh hỏi ý kiến chú làm cái gì? – Đại tức tới xì khói.

- Vậy sao anh không nói là vì anh muốn sống với cô ấy?

- Chuyện hiển nhiên đó mà cũng cần nói sao?

- Hừ... Nếu anh là cô ấy, khi anh nghe một người khác nói rằng anh ta muốn kết hôn với mình vì những đứa con thì sẽ vui hơn, hay vì yêu mình thì sẽ tốt hơn? – Minh bĩu môi.

- Ý chú là...?

- Ba chữ thôi, nói được thì anh sẽ cưới được cô ấy.

- Có nhất định phải thế không? Ngần này tuổi rồi, chỉ cần hiểu là được mà... – Đại gãi đầu, đúng là anh chưa từng nói với cô rằng anh muốn lấy cô vì anh yêu cô chứ không phải vì bất kỳ lý do nào khác.

- Nhất định phải thế... – Minh nhấn mạnh từng chữ – Em chỉ gợi ý thế thôi, anh làm được đến đâu thì làm. Em đi tìm hai đứa nhóc chơi đây. Chúc may mắn.

Minh rời khỏi phòng rồi, Đại vẫn còn đang nhăn trán suy nghĩ. Cuối cùng, như quyết định trong lòng, anh rời khỏi phòng và đi về phía phòng tiệc.

~oOo~

- Woah, nhìn papa thật đẹp trai – Như Ý xúng xính trong bộ váy công chúa màu hồng, tóc thả ngang vai, mang nơ cài tóc cũng màu hồng, nhìn y chang một nàng công chúa nhỏ. Lúc này nó đang ngồi tại một bàn tiệc, ngay bên cạnh là Alex và đứa con lớn của Kiên.

Ông Phương, Lâm, Minh, bà Ngân cùng Linh, và gia đình Kiên ngồi chung một bàn. Lúc này bữa tiệc đã bắt đầu. Đại bận rộn đi tới các bàn nhận lời chúc mừng. Hôm nay Linh không muốn tới nhưng cuối cùng vẫn bị Đại và hai đứa nhóc điệu đi bằng được. Cô mặc một bộ váy xanh cỏ tim có đính đá ở trước ngực, tóc búi cao, vẻ đẹp mặn mà của gái một con phố ra trên từng đường nét cơ thể. Không ít người đàn ông đưa mắt nhìn về phía cô, cũng có không ít người nhận ra người phụ nữ này từng một thời rất nổi danh này, họ lập tức tiến lại chào hỏi và làm quen. Hiện nay, Linh không chỉ là bếp trưởng của Winter mà cô còn là phó chủ tịch tập đoàn, mặc dù người ta không biết tới vị trí đó của cô, nhưng danh tiếng trong quá khứ của Linh cũng quá đủ để kéo một cơ sở người rời khỏi ghế và tiến tới chào hỏi. Phong và ông Cương cũng tới, ngồi ở một bàn khác, lúc này họ đang cùng Đại nói chuyện gì đó,

xem ra là một chuyện rất vui vẻ.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa thì tới chương trình phát biểu khai trương. Sau khi các cổ đông lớn nhất của nhà hàng lên nhận hoa và phát biểu, Đại là người lên tiếng cuối cùng. Anh cầm lấy mic, đưa mắt nhìn khắp phòng tiệc, bỏ qua vô số ánh mắt đang nhìn mình chăm chú, anh dừng lại ở một vóc dáng mê người ở phía xa, người mà anh chưa từng rời tầm mắt trong suốt bữa tiệc. Anh hắng giọng một chút, sau đó chậm rãi nói:

- Tôi thực sự hạnh phúc khi có thể đưa Phương Đông trở lại. Sáu năm qua, động lực lớn nhất để tôi cố gắng có được ngày hôm nay chính là một câu hứa của tôi ngày trước. Khi tôi phá sản, phải bắt đầu lại từ vạch xuất phát, đã có một người con gái ở bên tôi, không ngừng động viên và cổ vũ tôi, để tôi có thể kiên trì phấn đấu tới ngày hôm nay.

Cả phòng tiệc ồ lên khi nghe Đại nói tới đây. Ông chủ của Vietfood và công việc giải trí Fairy Tail chưa từng bực bực về đời tư lần nào, không ngờ hôm nay lại được nghe chính miệng anh kể về đời sống tình cảm của mình.

- Khi ấy, tôi đã nói với cô ấy một câu rằng: “Hôm nay anh chỉ có thể mở cho em một hàng ăn nhỏ, nhưng nhất định sau này anh sẽ cho em làm bà chủ của một nhà hàng lớn”.

Đại đưa mắt nhìn Linh, thấy cô cũng đang nhìn mình kinh ngạc. Anh khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục nói:

- Đó là mục đích duy nhất để tôi phấn đấu đến tận bây giờ. Hôm nay, tôi muốn tất cả các vị ở đây làm chứng cho tôi, tôi chỉ muốn nói với cô ấy rằng: Tôi thực sự yêu cô ấy, trước đây, hiện tại và cả sau này nữa. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, tôi cũng muốn được ở bên cô ấy, được cùng chung sống với cô ấy, được chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với cô ấy.

Đại ngưng lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi Linh, chỉ thấy cô bối rối quay đi, không dám nhìn anh. Đại hít vào một hơi, sau đó mạnh dạn nói đầy đồng dục:

- Linh, anh yêu em, vì thế, hãy làm vợ anh nhé!

Không biết tiếng vỗ tay bắt đầu từ đâu, sau đó cả phòng tiệc như vỡ òa trong tiếng cổ vũ của mọi người. Những người không biết cô thì đưa mắt tìm người phụ nữ may mắn kia, còn người biết cô thì đưa mắt nhìn cô và họ đều mỉm cười. Linh đỏ ửng mặt, không nghĩ Đại lại làm việc này trước mặt bao nhiêu người như thế, kể cả báo giới. Trong lúc cô còn đang chần chừ thì Minh đã nháy mắt cho hai đứa nhóc. Hai đứa trẻ nhìn nhau cười khì khì, sau đó chúng tụt xuống ghế, mỗi đứa nắm lấy một tay của Linh, kéo cô về phía Đại. Linh thốt lên hốt hoảng, nhưng hai đứa nhóc nhất quyết không chịu buông tay ra nếu không kéo cô đi được. Cuối cùng, trong tiếng vỗ tay reo hò của mọi người, Linh cất bước đi về phía Đại.

- Papa, mẹ đây rồi – Alex đồng dục nói lớn.

Như Ý không nói gì, chỉ nháy mắt với anh, giống như nhắc nhở anh về thỏa thuận ngầm giữa anh và nó lúc ba bố con thì thảo bàn bạc với nhau trước bữa tiệc.

Đại xoa đầu hai đứa nhỏ, sau đó đưa mắt nhìn thẳng vào cô, mỉm cười.

Linh càng đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đại lấy từ trong túi ra một hộp nhỏ màu đỏ, sau đó trước ánh mắt chứng kiến của mọi người, anh chậm rãi quỳ một chân xuống, mở chiếc hộp ra, một chiếc nhẫn đính kim cương lấp loáng dưới ánh điện. Anh nhìn cô, nhắc lại một lần nữa.

- Làm mẹ của các con anh nhé!

Đã từng xuất hiện tại những sự kiện âm thực hoành tráng nhất thế giới nhưng chưa khi nào Linh lại thấy run như lần này. Có lẽ cô run vì hạnh phúc hơn là vì hồi hộp, lo lắng. Ngay khi Linh định mở lời thì hai đứa trẻ thành linh đáp:

- Con đồng ý.

- Con cũng đồng ý.

Cả phòng tiệc cười ồ lên. Hai nhân vật chính cũng cười đầy ngượng ngập. Đại rút chiếc nhẫn ra, đeo vào tay cô, sau đó trước sự thúc ép cổ vũ của mọi người, anh hôn nhẹ lên trán cô một nụ hôn hạnh phúc.

Đêm ấy, trong vòng tay nóng rực của anh, Linh khẽ thì thầm vào tai người đàn ông mà cô yêu nhất một câu thật khẽ: “Em đồng ý!”.

CHƯƠNG 97

NHỮNG MÀM SỐNG

Linh hướng nhìn di ảnh người chồng cũ, lặng lẽ vái ba vái rồi cắm hương lên bàn thờ. Xong đâu đấy cô mới quay về bàn uống nước, nơi cả bà Phượng, Đại và Alex đang ngồi. Cả ba đều ngẩng đầu nhìn theo cô cho tới tận khi cô quay trở lại bàn uống nước. Alex ngồi trong lòng bà nội, nó dường như đã không còn chút bài xích nào với bà nữa.

Vụ bắt cóc Alex đã được giải quyết trong êm đẹp. Sau sự ra đi của Cường, Linh cũng không muốn Gia Hân phải thiếu cả sự chăm sóc của mẹ nữa. Hà Phương đáng giận nhưng vẫn đáng được tha thứ, cả người đàn ông bắt cóc Alex nữa, không hiểu sao thằng nhóc lại rất có cảm tình với người đàn ông đó, một mực bên ông ta chăm chặp. Thế là cuối cùng vụ án không được đưa ra khởi tố, hung thủ gây án đến khi được thả ra rồi vẫn còn bàng hoàng không tin nổi là mình được tha. Từ sau hôm đó, Linh không gặp lại Hà Phương.

- Vậy là hai đứa sẽ kết hôn?

Bà Phượng rót nước đưa cho cả hai, sau đó cất giọng hỏi. Từ sau cái chết của con trai, bà già nua hăn đi, dáng vẻ đạo mạo quý phái hoàn toàn không còn nữa, thay vào đó là ánh mắt buồn rầu và có phần hơi u uất. Bà cũng không còn hăng hái tham gia vào chuyện thương trường như trước đây nữa mà hoàn toàn khép kín cuộc sống lại, ngày nào cũng chỉ quanh quẩn trong ngôi nhà hoang lạnh mà con trai bà đã từng sống.

Sau sự ra đi của Cường, những khúc mắc trong lòng Linh và bà Phượng cũng được đả thông hoàn toàn. Linh vẫn chưa thể thật sự nhìn nhận bà Phượng như mẹ chồng cũ của mình, nhưng cô đã có thể mỉm cười mà đối diện với bà. Cứ hai tuần một lần cô đều đưa Alex tới chơi với bà, cho bà bót cô quanh. Bà Phượng cũng đã cho phép Hà Phương gặp Gia Hân, thậm chí còn đề nghị cô tới ở với hai bà cháu, thậm chí còn tìm cho cô một công việc yên ổn ngay tại công ty của gia đình. Hôm nay, khi Đại đưa hai mẹ con Linh tới chơi thì Hà Phương đã đưa con đi mua sắm từ sớm.

- Chúng cháu đã định ngày cưới rồi. Cháu mong cô có thể tới dự, chia vui cùng chúng cháu – Đại cười.

- Nhìn con có bụng, đang mang bầu phải không? - Bà Phượng gật đầu, lại nhìn sang Linh hỏi.

Linh gật đầu đáp:

- Vâng.

- Thời kỳ đầu mang thai cần phải chú ý nhiều. Con đã từng mang thai một lần chắc cũng đã có kinh nghiệm rồi. Quần áo sơ sinh của Gia Hân còn rất nhiều, để hôm nào mẹ sắp ra rồi gửi cho con. Trẻ con mới sinh da còn non, nên mặc quần áo cũ, vải nó mềm hơn quần áo mới.

Lối xưng hô của bà Phượng làm Linh lúng túng. Trong suốt thời gian khi cô và Cường mới kết hôn, bà Phượng cũng chưa từng một lần chủ động xưng “mẹ” gọi “con” với cô như thế này. Không để ý tới dáng vẻ của cô, bà Phượng lại cúi nhìn đứa cháu trai, đưa tay vuốt cái má phúng phính của nó, cưng nựng:

- Gia Bảo, mẹ con sắp có em bé rồi, hay là con ở đây luôn với bà nhé!

Linh đưa mắt nhìn Đại, chỉ thấy anh mỉm cười không nói gì. Alex ngược nhìn bà nó, sau đó lắc đầu:

- Con muốn ở với em bé. Khó khăn lắm con mới được làm anh mà...

Linh thở phào, thằng nhóc này càng lớn càng thông minh và đối đáp đâu ra đấy. Chưa đầy một tháng nữa là Alex sẽ vào lớp một. Thời gian trôi qua thật nhanh!

Trong khi Đại đưa hai mẹ con Linh tới chơi với bà Phượng, lúc này, bên gốc cây tường vi nở hoa rực rỡ trong khu vườn của ngôi biệt thự cũ với những mảng tường rêu, có hai người đang đứng. Một già, một trẻ, cả hai đều giống nhau bởi bộ quân phục trên người, dáng ngồi thẳng tắp và ánh mắt nghiêm trang.

- Con thật sự muốn đi?

Ông Phương lẳng lặng nhìn con trai út của mình, cố gắng tìm ra một nét yếu đuối nào đó trên sắc thái gương mặt của con, nhưng cuối cùng ông vẫn chỉ thấy vẻ kiên cường tới cổ chấp giống hệt mình năm xưa. Ngày trước, ông luôn muốn có một đứa con nối nghiệp mình, nhưng không ngờ lại là đứa út vốn được nuông chiều từ nhỏ, ngang ngạnh và ương bướng nhất trong nhà. Với tấm bằng kiến trúc sư trong tay, Minh hoàn toàn có thể tìm được một công việc ổn định với mức lương khá khẩm trong thành phố, nhưng cuối cùng anh lại lựa chọn làm lại từ đầu với nghiệp quân nhân. Và ở đây anh đã tìm được lý tưởng phấn đấu của cuộc đời mình.

- Vâng, con đã đăng ký với Bộ tư lệnh rồi. Lần nghỉ phép này của con cũng là muốn thông báo cho cả nhà biết. Năm ngày sau con sẽ lên đường.

- Không đợi qua được ngày giỗ mẹ con sao? – Ông Phương quay vào tiếp tục cắt tỉa những cành lá sâu, miệng lại hỏi.

- Việc của đoàn thể, không thể vì mình con mà trì hoãn được – Minh lắc đầu không một chút do dự.

- Bố biết, cũng chỉ thuận tiện hỏi như vậy thôi.

Sau đó ông Phương lại thở dài một hơi:

- Con cũng ba mươi tuổi rồi, giá mà con lấy trước khi đi thì tốt. Đi làm nhiệm vụ ở ngoài đó cũng

phải vài năm, biết bao giờ mới được về nhà?

- Chị Tâm, anh Đại và anh Lâm đều đã có gia đình yên ổn, bố còn có các cháu nữa. Việc riêng của con, con xin hứa với bố khi nào trở lại đất liền nhất định sẽ hoàn thành.

Minh cười, nếu có điều gì có thể làm cho anh cảm thấy yên lòng nhất lúc này, đó là chứng kiến cô có được hạnh phúc trọn vẹn. Bảy năm, kể từ lần đầu tiên gặp cô, hình bóng ấy chưa một lần phai nhạt trong tâm trí anh. Đó là thứ tình yêu bền bỉ, dai dẳng đến khó lý giải, dù không được nhìn thấy cô, không được chạm vào cô, không được cô nhìn nhận tình cảm của mình, anh vẫn cảm thấy ám áp mỗi lúc trong lòng hiện lên hình bóng của cô. Nếu anh vẫn còn ở Hà Nội này, vẫn đi qua những góc phố anh đã từng chờ cô đi qua, anh sẽ vẫn còn thấy cô trong những giấc mơ của mình. Trường Sa, đó sẽ là nơi trui rèn lý tưởng của anh, sẽ là nơi giúp anh biến tình yêu của mình thành một thứ cao cả hơn, bền vững hơn, thiêng liêng hơn. Đó là nơi anh sẽ đẩy hình bóng cô vào trong mệnh mông biển cả, biến nỗi nhớ cô thành nỗi nhớ quê hương, bến bờ, gia đình, tri kỷ...

Ông Phương dừng tay, quay lại nhìn con trai, thấy được trong mắt con một ý chí kiên định không gì có thể xoay chuyển nổi. Hình ảnh những người đồng đội cũ, kẻ ngã xuống, người bị thương nơi chiến trường khói lửa cứ thế vùn vụt qua tâm trí ông, rồi chợt một giọt nước mắt chảy dài trên gò má già nua. Ông nhìn con trai, sau đó đặt một tay lên bờ vai vững vàng, chắc nịch của con, vừa gật đầu vừa run rẩy nói, giọng ông trầm vang giống như một ngày xa xưa khi ông đặt tay lên vai những người lính của mình:

- Bố tự hào về con.

Minh không hiểu sao ông khóc, đời lính của anh chẳng phải trải qua những ngày đấu tranh cam go, giành giật từng mạng sống ấy, nhưng những lời của ông làm cho anh cũng run nhè nhẹ. Anh ôm lấy ông, vỗ nhẹ lên lưng ông, khẽ nói:

- Con cũng rất tự hào về bố.

~oOo~

Nắng mùa thu nhẹ hắt trên con đường rợp bóng cây, len lỏi qua tầng tầng tán tán lá xanh, in xuống mặt đường những bông hoa nắng. Cây bàng lẳng trước cổng đã qua không biết bao nhiêu mùa thay lá, lúc này hoa đã tím ngợp một góc đường.

Trong sân nhà, trên chiếc xích đu sơn màu trắng, có mấy đứa trẻ đang chơi đùa với nhau. Một thằng nhóc chừng chín tuổi, cao lêu nghêu, gầy nhom, mắt đeo kính cận đang ngồi vẽ trên xích đu. Cạnh nó là một thằng nhóc khác, hơn sau tuổi, trắng trẻo, má phính, môi hồng, mái tóc tơ có màu hơi nâu thỉnh thoảng bay phát phơ theo từng cơn gió thổi qua. Thằng nhóc này đang chơi với khối rubik đủ các sắc màu. Ở dưới sân, ngồi bệt trên gờ đá cao uốn quanh ngõ, một cô nhóc đang ngồi tết một chiếc vòng hoa bằng những bông hoa thủy tiên màu hồng phấn. Tết xong, cô bé đội lên đầu rồi quay sang hỏi hai đứa trẻ còn lại:

- Anh Tin, Alex, xem này.

- Anh lớn rồi, em phải gọi anh là anh Tùng chứ – Cu Tin ngày nào mới chập chững học đi, không

ngờ bây giờ đã vào lớp năm.

- Chị hái hoa của ông nội, em sẽ mách ông – Alex ngẩng đầu nhìn sau đó buông một câu, lại tiếp tục quay trở lại với trò chơi yêu thích của nó.

- Chơi với con trai thật chán – Như Ý dậm chân phụng phịu.

- Được rồi, nếu chị xếp được một mặt của khối rubik này thì em sẽ giúp chị tết một cái vòng hoa đẹp hơn – Alex vươn tay, chìa khối rubik ra trước mặt chị mình.

Như Ý nhăn mặt, rõ ràng đây không phải trò yêu thích của nó. Nhưng nghĩ tới mấy cái vòng làm bằng hoa tường vi và hoa bằng lăng vô cùng đẹp mắt mà Alex từng làm cho nó xem, nó lại không cưỡng lại được lời cám dỗ từ lời hứa đó của thằng nhóc, lập tức cầm lấy khối rubik và bắt đầu xoay vận điên cuồng. Alex ngồi nhìn chị gái nó xoay khối rubik với tốc độ chóng mặt, mặt nó nhìn theo cũng đảo như rang lạc.

Lúc này, trong nhà bếp, có ba người phụ nữ vừa nhặt rau, vừa trò chuyện vui vẻ. Một người đang cắm những bông hoa cúc vào hai lọ hoa là chị Tâm, con gái cả của gia đình. Một người phụ nữ khác đang nhặt từng cọng rau non vào rổ, đó là Yến, vợ của Lâm. Còn Linh thì mang tạp dề đứng nấu ăn. Ba chị em vừa làm việc của mình vừa không quên tám chuyện rôm rả.

Mâm cơm cúng được mang lên, ba người đàn ông trong phòng khách đã ăn mặc gọn gàng, lập tức đứng lên, đi tới bàn thờ. Hôm nay là ngày giỗ của bà Nguyệt, trừ Minh đã lên đường ra Trường Sa và chồng Tâm đi công tác không về kịp, còn lại tất cả con cháu trong gia đình đều quây quần đông đủ cả. Lâm đặt mâm cơm cúng lên bàn thờ. Đại châm ba nén hương, cắm lên bát hương, sau đó đứng trở về đứng bên cạnh vợ mình. Ông Phương đứng trên cùng, nhìn vào di ảnh của vợ, chấp tay thì thào nói:

- Hôm nay là ngày giỗ của bà, bố con, ông cháu chúng tôi có làm mâm cơm mời bà về ăn cùng gia đình. Được bà phù hộ, năm nay nhà mình có nhiều tin vui. Thằng Đại cuối cùng cũng đã lấy vợ rồi, vợ nó còn đang mang thai, ra Tết sẽ sinh. Thằng Lâm cũng đã có con đầu lòng, tên cháu là Cát Tường. Các cháu Tùng, Như Ý, Gia Bảo đều đã đi học, rất ngoan ngoãn. Chỉ có thằng Minh là không về được ngày hôm nay. Con nó đã ra Trường Sa được mười ngày. Bà hãy phù hộ cho con nó đi xa chân cứng đá mềm, sớm ngày hoàn thành nghĩa vụ với đất nước...

Một trận gió nhẹ lướt qua làm khói của những cây hương quện lại với nhau, mang theo hương thơm dịu dịu lan tỏa khắp căn phòng.

Ngoài hiên nhà, hai đứa trẻ của Đại đang cùng tranh cãi về đứa em sắp chào đời của chúng.

- Chị thích em gái, chị muốn đặt tên là Nguyệt Anh – Như Ý khởi xướng đầu tiên.

- Em thích em trai hơn, như thế em sẽ có người chơi ghép hình và rubik cùng rồi. Em sẽ đặt tên em bé là Nhật Anh – Alex lập tức hòa theo.

- Không, em gái cơ. Em ấy có thể chơi búp bê cùng với chị – Như Ý giãy nảy.

- Thôi thế này đi, chúng ta sẽ bảo bố mẹ sinh hai em bé, một em gái cho chị, một em trai cho em, thế nào? – Alex thở dài như ông cụ non và lên tiếng quyết định.

- Hay đây. Tốt nhất là chúng ta nên có hai em bé, như vậy sẽ dễ dàng chia đồ chơi hơn – Như Ý hoàn toàn đồng tình với cách giải quyết của em trai.

Những lời của hai đứa trẻ lọt tới tai của Đại. Chỉ thấy anh khẽ siết lấy tay Linh. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng khẽ mỉm cười. Linh chợt có cảm giác hai đứa trẻ đang từng ngày lớn dần lên trong bụng cô vừa khẽ động, như muốn nói rằng chúng thật sự thích hai cái tên mà anh chị chúng vừa quyết định cho mình.

Chiều buông dần, rơi rớt lại trên bậc thềm những vạt nắng xô nghiêng.

--- -----HẾT-----